

# Giới thiệu Nạp Thiếp Ký 2

Truyện Nạp Thiếp Ký phần 2 hay và hợp lý nhất, không cần làm vương gia, làm hoàng đế, chỉ là một người bình thường, tuy nhiên đã dựa vào kiến thức hiện đại một cách triệt để để tiến thân.

Có thể người đọc đã từng học hay nghe nói ở đâu đó "xã hội phong kiến là thối nát". Nghe đơn thuần như vậy hơi khiến cường và nhảm tai.

Để hoàn thành trách nhiệm truyền tông trọng đại đó, hần đã tiến bước mạnh trên con đường làm quan, kiếm tiền nạp thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1: Biến cố tân hôn

Trời về khuya, mưa phùn lất phất như tơ.

Trên đường phố ở phủ Ứng thiên bên ngoài kinh thành, trong cơn mưa rào, một con hồng mã băng qua những vũng nước lầy lội, lao vun vút như xé toạt màn đêm.

Trên lưng ngựa có một thiếu phụ dung nhan tuyệt mỹ, đang ôm chặt một cái tả bọc em bé dùng quần áo quần cần thận lại. Vó ngựa phi nhanh, thoáng xuất hiện qua như một tia chớp rồi biến mất hút trong làn mưa.

Chỉ trong chốc lát, phía sau có ba con tuần mã đuổi theo nhanh như gió. Người đi đầu là một thanh niên, "áo đỏ tua hồng", nhìn áo quần đang mặc thì biết ngay đó là một tân lang, nhưng toàn thân đã ướt sũng, bên dưới vạt áo cũng bị vó ngựa làm cho lấm lem bùn đất. Người thanh niên này thúc mạnh roi ngựa, cất tiếng gọi thảm thiết "Băng nhi! Băng nhi...!"

Thanh âm nghe thê lương tuyệt vọng, khàn cả giọng, càng lúc càng trở nên như rên rỉ.

Theo sát phía sau hần là hai kỵ mã, đều là thiếu nữ. Một cô nương thì mặc quần áo tân nương của Miêu tộc, cũng bật khóc kêu gọi, làm cho người ta nghe xong không khỏi chần chột tâm can. Cô nương còn lại có vóc dáng là một tiểu thư thân hình nhỏ nhắn, mặc áo ngắn màu xanh, bị nước mưa ướt sũng làm hiện lên những đường cong là lướn. Nàng ta cũng gọi lớn, nhưng lại là "Sự phụ tỷ tỷ....!!!"

Ba người cưỡi tuần mã lao tới thật nhanh, đuổi theo bóng dáng của người thiếu phụ kia và trong phút chốc khuất bóng dưới làn mưa.

Một khúc sông đang hiện ra trước mắt, có một chiếc cầu nhỏ bắc qua vốn có nước dưới lòng sông trong vắt thấy cả đáy, nhưng giờ phút này đã là một dòng thác đục ngầu cuộn cuộn chảy xiết giống như con mãnh thú. Cây cầu đã bị cuốn theo dòng nước, chỉ còn lại hai chân tách rời nghiêng ngả một cách đáng thương.

Thiếu phụ cưỡi hồng mã tiến thẳng đến bờ sông, cầm chắc cương ngựa, nhìn hai bờ sông xa cách mông lung, thoáng chút lưỡng lự. Phía sau tiếng gọi càng lúc càng đến gần hơn.

Nghe tiếng gọi đó, gương mặt thanh tú của nàng ta cúi gục xuống, mặt nhòe nước, không biết đó là nước mưa hay là nước mắt?

Nhẹ sút sùi, nàng điều khiển con hồng mã lùi lại mấy chục bước, lẳng lặng chờ ba tam kỵ đang đến phía sau.

Khi ba người đến, người thanh niên bèn xông tới con hồng mã đầu tiên, túm lấy con ngựa, nhìn thiếu phụ, nói bằng giọng sầu muộn: "Băng nhi, đừng đi nữa, nàng biết là ta không thể không có nàng mà..."

"Thu Trì, ta chỉ còn có cách rời xa chàng, vì chàng, mà cũng là vì ta."

"Tại sao?"

"Bởi vì - nếu như tiếp tục lưu lại, ta sợ rằng sẽ giết chàng, sau đó sẽ chết theo chàng!"

Thanh niên trong trang phục tân lang ấy chính là Cẩm y vệ Chỉ huy sứ Trấn quốc công Dương Thu Trì của Đại Minh thời Vĩnh Lạc.

Còn thiếu phụ cưỡi con hồng mã, ôm chặt đứa bé chính là tiểu thiếp thứ tư của Dương Thu Trì- Liễu Nhược Băng xinh đẹp tuyệt trần võ công thâm hậu, được sắc phong thành Nhất phẩm phu nhân. Đứa bé ôm trong lòng chính là đứa con nàng vừa hạ sinh được vài tháng.

Còn hai cô nương đi theo Dương Thu Trì thì một cô trong trang phục của Miêu tộc chính là tân nương vừa mới bái đường thành thân, vẫn còn chưa kịp

động phòng - chính là Thanh Khê Công chúa Vân Lộ. Cô nương còn lại cũng chính là ái đồ duy nhất của Liễu Nhượng Bạng, và cũng là em gái cùng cha khác mẹ của nà, luôn thích bám sát gót Dương Thu Trì, là cái đuôi nhỏ của hắn, tiểu thiếp thứ năm của hắn-Tổng Vân Nhi

Lần trước, con gái của miếu vương là Vân Lộ được Minh Thành Tổ Chu Lệ sắc phong thành Thanh Khê công chúa. Nàng nhất mực yêu thương Dương Thu Trì, tìm đủ mọi cách để được cưới về Dương gia, nhưng đáng tiếc nàng mang thân phận là công chúa, không thể làm thứ thiếp được, còn Dương Thu Trì lúc đó thì đã phối duyên cùng Phùng Tiểu Tuyết, cho nên Minh thành tổ nhất quyết không đồng ý lời thỉnh cầu đề thân của Dương mẫu.

Sau đó, Dương Thu Trì trợ giúp Minh thành tổ Chu Lệ dẹp tan vụ bạo loạn do nhị hoàng tử Chu Cao Hú và nguyên cầm y vệ chỉ huy sứ Kỳ Cuong phát động. Minh thành tổ lấy làm cao hứng vì điều này, nên cũng đồng ý với Dương gia, chấp nhận cầu thân. Nhưng Dương Thu Trì đã nhiều lần hứa hẹn với Liễu Nhượng Bạng là không nạp thiếp nữa, cho nên từ đầu đến cuối không dám hé răng, Minh thành tổ cũng không tiện chủ động đề xuất việc hứa hôn.

Vân Lộ sốt ruột vô cùng, nài nỉ Dương mẫu đến hoàng cung cầu thân, lúc này thuận lợi đạt được sự ân chuẩn của hoàng thượng.

Vân lộ công chúa thông qua vận động đường vòng đã rất được lòng Dương mẫu, nên Dương mẫu nhất định phải cưới cho được nàng công chúa này về nhà. Nhưng bà biết con mình Dương Thu Trì và con dâu thứ tư Liễu Nhượng Bạng đã trải qua một tình yêu cay đắng, xót xa, ruột gan như xé ra từng mảnh, cuối cùng trong tình cảnh vạn不得已 đã đồng ý, con trai bà mới dùng chân tình cảm hóa Liễu Nhượng Bạng, tiếp đó mới cưới được nàng về nhà.

Lúc thành thân, Liễu Nhượng Bạng bị Phùng Tiểu Tuyết là vợ nguyên phối, nhị thiếp Tần Chi Huệ, tam thiếp Tống Tĩnh, lục thiếp Hồng Lăng cùng với người thứ bảy là Bạch Tố Mai còn đang chịu tang chưa cưới về thuyết phục hãy chấp nhận sự thật, quyết tâm thất nữ cùng chăm lo cho nhất phu. Nhưng mà, Nhượng Bạng không hy vọng Dương Thu Trì Lại nạp thêm bất kỳ người thiếp nào nữa. Thu Trì cũng đã nhiều lần hứa hẹn rằng sau khi cưới Nhượng Bạng thì sẽ không nạp thiếp. Liễu Nhượng Bạng biết Dương mẫu rất muốn cưới Vân lộ làm thiếp cho con mình, nhưng nàng nhất mực tin rằng Dương Thu Trì sẽ không đồng ý. Nàng cũng đã vài lần biểu thị ngầm rằng hãy trân trọng tình cảm của hai người, dĩ nhiên hắn tỏ rõ thái độ quyết không nạp thiếp.

Dương mẫu tiến vào hoàng cung cầu thân được hoàng thượng ân chuẩn rồi, lo là Liễu Nhượng Bạng sẽ cản trở hôn sự, liền quyết định cho nàng ta quay trở Ninh quốc phủ tiếp đón cha là Tổng tri phủ đến kinh thành bởi vì hoàng thượng đã bổ nhiệm ông ta chức phủ doãn của Ứng Thiên phủ.

Sau khi Liễu Nhượng Bạng đi rồi, Dương mẫu lập tức âm thầm chuẩn bị cuộc hôn sự cho Vân Lộ, còn Dương Thu Trì thì quá bận rộn với chức vụ mới trong cầm y vệ, thường xuyên đến nam và bắc trấn phủ ti làm nhiệm vụ. Đợi cho hắn biết sẽ cùng Vân Lộ bái đường thành thân ngay ngày động phòng hoa chúc thì Liễu Nhượng Bạng đã xuất phát đi đến Ninh quốc phủ rồi. Hôn lễ đã chuẩn bị hoàn tất, mọi việc giờ như gạo nấu thành cơm.

Trong nội tâm, Dương Thu Trì rất thích thiếu nữ Miếu gia dám yêu dám hận Vân Lộ này. Huống chi Vân Lộ từng cứu hắn một mạng, vì hắn mà suýt chết đi. Hắn cảm thấy không phải với Vân Lộ, do đó, cho dù đã đáp ứng Liễu Nhượng Bạng không nạp thiếp nữa, nhưng trong lòng hắn không chống lại chuyện này, thậm chí nghĩ Liễu Nhượng Bạng đã sinh con cho mình, đối với nàng mà nói thì đã vào thể phu xướng phụ tùy. cộng thêm gia quan tán tước liên tục, lại phong tước âm tử, trong Dương phủ cả nhà hòa khí, cho nên Dương Thu Trì đánh giá thấp phản ứng của Liễu Nhượng Bạng, cho rằng nhiều lắm là nàng buồn thối, từ từ rồi sẽ hết.

Vào ngày tân hôn, hoàng thượng đích thân làm chủ hôn, Vân Lộ trong trang phục của Miếu tộc, chậm chậm hát lên một khúc nhạc của người Miếu mang âm hưởng núi rừng. Tiếng nhạc cất lên du dương, réo rắt, khiến mọi người vỗ tay tán thưởng. Hoàng thượng hết sức hài lòng, tay cầm cốc rượu uống liên tục đến tận hứng mới ra về.

Tiền Hoàng thượng rời phủ về cung xong, quan khách cũng lần lượt cáo từ, Dương mẫu khăn trương giục Thu Trì vào cùng Lộ Vân động phòng.

Nhưng mà, khi Dương Thu Trì say túy luy mơ màng bước vào động phòng, thậm chí chưa kịp cởi khăn hồng trùm đầu uống ly rượu hợp cẩn với Vân Lộ thì Tống Vân Nhi đột ngột xông vào tân phòng, kinh hoàng báo cho Dương Thu Trì biết là Liễu Nhượng Bạng vừa mới từ Ninh quốc phủ trở về, thấy trong phủ đèn hoa trang trí náo nhiệt, mang đầy sắc màu hỷ sự. Sau khi dò hỏi, nàng biết được chuyện Hoàng thượng đã ân chuẩn thỉnh cầu của Dương mẫu, đồng ý gả Lộ Vân công chúa cho Dương Thu Trì làm thiếp. Và hôm nay đúng là ngày thành thân của họ. Sắc mặt Liễu Nhượng Bạng tức thì tái xanh, nhợt nhạt. Nàng im thin thít. Trong phút chốc không nói lên bất cứ lời nào nữa, đến ôm con mình vào lòng và cũng không mang theo bất kỳ vật dụng nào cả, lại dắt con hồng mã ra rồi nhảy lên ngựa vọt đi.

Dương Thu Trì thần sắc thất kinh, con say trong người hắn cũng tan biến đi hơn phân nửa, vội vàng lao ra khỏi tân phòng, tức tốc nhảy lên lưng ngựa. Vân Lộ khi ấy vẫn còn trùm khăn tân nương, nghe được tin này cũng mất bình tĩnh, tự tháo khăn xuống lao ra khỏi phòng đòi theo hắn

Tổng Vân Nhi mang ngựa đến bám theo Dương Thu Trì, Lộ Vân cũng lao ra khỏi phủ.

Người trong phủ biết được tin cũng vội vàng lên ngựa đi theo bảo vệ. Khi đó, Dương Thu Trì đã rời đi xa rồi.

Liễu Nhượng Bạng mang theo ấu nhi xông đến cửa thành Nam, nhưng lúc này cổng thành đã đóng. Người trấn giữ cửa thành nhận ra đây đích thị là nhất phẩm phu nhân của Dương công gia, nhưng nhất định phải về bẩm báo lại mới dám quyết định chứ nhất quyết không mở cổng thành.

Liễu Nhượng Bạng dùng một chiêu không chế người giữ thành, ra lệnh mở cửa, nếu không nàng sẽ giết hắn ngay tại chỗ.

Bọn quan binh nhìn thấy phu nhân của Dương gia một mình một ngựa, trong khi kinh thành năm ấy đang hưởng thái bình thịnh trị cũng không có vấn đề gì bất trắc xảy ra, cho nên tuy không biết nàng ra khỏi thành với dụng ý gì, nhưng đoán chừng cũng vô hại. Huống chi lúc đó, quan thủ thành cũng đang bị bắt làm con tin, lính giữ thành dựa vào cơ đó vội vàng vàng mở cửa thành ra, thả cầu treo xuống. Trong khi đám quan binh vẫn còn hồn bay phách tán thì Liễu Nhượng Bạng đã nhanh chóng ra khỏi thành.

Tận dụng thời khắc chậm lại này, Dương Thu Trì cùng những người bám đuôi vừa tới kịp khia cửa thành chưa đóng lại, đua nhau xông ra khỏi thành.

Lính thủ thành kinh hãi khôn xiết, nhưng thấy Dương công gia đuổi theo người thiếp ra khỏi thành, đoán là chuyện trong nhà họ Dương, dù sao cũng để cho Dương Công gia gánh chịu, liền chỉ âm thầm cười trộm, xem như đây là một bí mật nhỏ, không cần báo cáo lên thượng cấp.

Đêm đó mưa xuân cứ rơi không ngừng, mặc dù hồng mã mà Liễu Nhược Băng cười là giống thần câu, nhưng lo đứa con đang mang trong lòng bị xóc nảy, nên Liễu Nhược Băng không dám thúc ngựa chạy nhanh. Rời khỏi thành được mười mấy dặm, cuối cùng nàng cũng bị bọn ba người Thu Trì đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 2: Từ biệt nhau tại chân cầu

Dương Thu Trì buồn bã nói: “Băng Nhi, nàng đã hứa sẽ cùng ta đi hết đoạn đường này mà nàng không nhớ sao...?”

“Nhưng chàng cũng đã hứa với ta là sẽ không nạp thiếp mà!”

“Nhưng Vân Lộ là do Hoàng thượng tứ hôn mà!”

“Tứ hôn ư? Chứ không phải do chính người nhà bên chàng sang cầu thân đó sao?”

“....”

Đúng là Dương mẩu vào hoàng cung để xin Hoàng thượng kết tình cho đôi trẻ. Về điểm này, về sau Dương Thu Trì mới biết, nhưng hắn lại không dám nói nửa tiếng không với thân mẫu, huống chi sau đó đồn đãi bái đường đều do bản thân thực hiện, chẳng khác nào mặc nhiên chấp nhận sự an bài của Dương mẩu.

Dương Thu Trì nói bằng giọng gấp gáp: “Nhưng mà..... khi xưa chúng ta tiến vào kinh thành, khi dự yến Nguyên tiêu cùng Hoàng thượng, lúc ấy thân mẫu của ta mới cầu thân, nàng cũng biết điều đó nữa mà...”

Liễu Nhược Băng mắt đầy ngấn lệ: “Ta biết không có nghĩa là ta chấp nhận chuyện này, huống chi ta cũng chỉ là thứ thiếp, làm sao mà có thể dám có ý kiến về quyết định của các người được chứ?...” Sau một lúc ngẹn ngào, nàng nhẹ giọng: “Ta vốn chỉ hy vọng một điều là chàng đủ mạnh mẽ để đấu tranh cho tình huống này, nhất quyết yêu thương một người từ tận đáy lòng...nhưng chàng thì sao? Chẳng lẽ vì mẫu thân quyết đoán mà chàng không dám kháng cự lại quyết định của mẫu thân?”

Dương Thu Trì nhất thời không biện minh được điều gì nữa.

Lời lẽ của Liễu Nhược Băng đầy thương tâm, như tiếng mưa tí tách lúc gần lúc xa: “Thu Trì chàng còn nhớ không? Lúc đầu, trên đường tây, đi về hướng thảo nguyên, mắt hướng về bạch tháp kim đỉnh, lúc đó chàng từng nói với ta là trước kia chàng không tin có sự luân hồi. Nhưng trong phút chốc này chàng ắt đã tin trong kiếp thiếu cho ta một con người hoàn chỉnh..., chỉ hy vọng sẽ có kiếp sau, như thế..., chàng sẽ dùng cả đời sống cạnh bên ta....”

Nói xong lời cuối cùng này, Liễu Nhược Băng ngẹn ngào không thể tiếp tục nói được gì nữa.

Dương Thu Trì tâm tình kích động, vội vàng đưa tay chồm tới ôm chặt lấy Liễu Nhược Băng. Nhược Băng hất nhẹ tay áo, đẩy tay hắn ra xa, rồi nói tiếp: “Trên huyền nhai ở Hồ Quang, ta vốn muốn ép chàng và Vân nhi sánh duyên với nhau. Thật không ngờ là tính sai một bước, mạng của chàng sắp mất trong khoảnh khắc, ta phải trần trụi cứu chàng, để rồi kết thành duyên phận nghiệp chướng này. Số phận đã an bài. Vào lúc đó, ta chỉ mong chàng buông bỏ tất cả đi cùng ta, ta sẽ cả đời hầu hạ chàng, cùng chàng đi cùng trời cuối đất. Nhưng chàng đã không làm được như vậy, ta rất đau khổ vì điều đó, và cũng hiểu lòng hiếu thảo của đạo làm con và sự công bằng đối với người. Ta đã rất khó khăn để kháng cự lại với sự quyến luyến đối với chàng, nên theo chân chàng đến Hồ Quảng. Tại Thanh Khê huyện của Hồ Quảng, chàng đã quý xuồng đất giá lạnh chỉ để mong muốn ta lộ diện, ta vì chân tình của chàng mà động lòng, tuy biết một khi hiện thân thì sẽ không thể chối bỏ tình cảm thương tâm này...quả nhiên là như vậy...”

Dương Thu Trì cất tiếng: “Nhược Băng, ta đối với nàng là rất thật tâm, một lòng một dạ....”

“Ta cũng biết điều đó, cho nên mới đồng ý kết duyên cùng chàng, mặc dù sau đó chàng có thêm Hồng Lăng, rồi Tố Mai, ta đều nhận hết, vì dù gì hai nàng đó đã có ước hẹn tăn tăn trước khi ta đến. Nhưng thật sự trong lòng ta, chàng thủy chung là tướng công của chỉ mình ta. Ta không ngừng nói với chính bản thân mình, rằng kỳ thật trong tim chàng, chàng chỉ yêu có mỗi mình ta...”

“Băng Nhi...!”

“Ta vì hạ sinh con của chàng mà đã chịu từng đợt tuyết ào ào rồi lửa cháy rừng rực trên Kim Đỉnh.....”

“Ta biết, là ta không tốt, là ta đã làm khổ nàng...”

Liễu Nhược Băng thẫn thốc, khe khẽ lắc nhẹ đầu. “Thu Trì, ta biết chàng nạp Vân Lộ là do bất đắc dĩ, nhưng đối với chàng, nàng ta rất nặng tình, lại đã từng cứu tính mạng chàng. Nhưng tất cả những điều đó cũng không phải là lý do chính đáng cho chàng nạp thiếp! Ta nhận ra rằng Vân Lộ đối với chàng hết sức chân tình. Trời xanh thật trở trời, xếp đặt cho chúng tôi cùng yêu một người, cùng quan tâm, lo lắng cho một nam nhân. Trước khi chàng cưới ta, chàng cũng từng có những người phụ nữ bên cạnh mình, chàng cũng đã thờ ơ, lạnh nhạt với họ. Sau khi chàng cưới ta rồi, chàng vẫn có thêm những người khác, chàng bảo ta làm sao có thể tự lừa gạt bản thân mình được nữa”.

Vân Lộ đứng bên cạnh giải thích: “Liễu tỷ tỷ, ta xin lỗi, nhưng ta cũng đã rất yêu thương Thu Trì ca ca, tỷ đi như vậy, thử hỏi ta làm sao còn mặt mũi nào gặp ai...”

Liễu Nhược Băng không nhìn Vân Lộ, dường như nơi này không còn ai khác, chỉ có nàng ta và Thu Trì. Nàng vẫn nhìn Dương Thu Trì như cũ, ánh mắt đầy vẻ oán: “Thu Trì, lúc nạp Hồng Lăng làm thiếp, chàng đã nói rằng chàng có bảy người thiếp. Và ta đã sinh cho chàng một đứa con nối dõi tông đường nên chàng sẽ không còn bất kỳ lý do gì để nạp thiếp nữa. Ta lấy làm vui mừng vì điều đó vì tin rằng chàng là người nói lời sẽ giữ lấy lời...”

“Nhưng Vân Lộ...”

Thu Trì định giải thích nhưng chợt nhớ ra một điều: Vân Lộ quả thật là sau khi hứa hẹn không nạp thiếp nữa mới quen biết, tuy nạp Vân Lộ làm thiếp phần lớn là do nhiều chuyện bất đắc dĩ, một tay Dương mẫu lo liệu, nhưng nói cho cùng, dù bất kỳ lý do gì thì hẳn đã làm ngược lại với lời hứa thủy chung lúc đầu, không thể bào chữa thêm được gì nữa.

Liễu Nhược Băng cuối xuống nhìn đứa con đang ôm trong lòng, hạ giọng nói tiếp: “Thu Trì, cuộc đời này có ngàn vạn nữ tử yêu chàng, sau này nữ tử có ân với chàng có nghĩa với chàng đâu chỉ có mình Vân Lộ công chúa? Hồng Lăng làm thiếp rồi, ta đã nói đó là phòng thiếp thất cuối cùng của chàng, không còn người nào nữa, nếu chàng lại cưới thêm thiếp thì Băng Nhi cũng không thể làm được gì, tốt nhất chỉ có thể là rời xa chàng mà thôi...”

“Không được! Nàng không thể rời xa ta! Băng Nhi à...” Thu Trì khẽ rít lên. Một tay nắm chặt dây cương hồng mã của Liễu Nhược Băng, trong lòng hết sức đau khổ, trống ngực đập liên hồi giống như có ngọn núi đang đè lên. Ngoài việc cầu khẩn ra thì hẳn cũng không biết phải làm sao để Liễu Nhược Băng hồi tâm chuyển ý.

Liễu Nhược Băng cúi đầu, mắt nhìn vào hải nhi đang nằm trong lòng ngực, cất giọng nức nở: “Thu Trì, nhớ khi xưa trên Nhất Chi phong ở Thanh Khê huyện ta nói với chàng điều gì sau khi hoan hảo với nhau không? Ta đã nói rằng ta không thể san sẻ chàng cho bất kỳ người phụ nữ nào khác. Nếu như không thể là người phụ nữ duy nhất trong lòng chàng, thì ta ở bên cạnh chàng cũng có ích gì đâu chứ? Hãy để ta được như ý nguyện, làm hồng nhan lạc thể của chàng, sống nuôi con của chúng ta trải hết đời này...”

Từng lời nói thốt ra nghe sầu não thê lương, nhưng Dương Thu Trì nghe qua mà giống như tiếng búa bổ vào ngực mình. Ngay tức khắc, mắt hắn nổi đóm đóm, yết hầu nhòm nhọt, khí huyết trong ngực và bụng sôi sục, thân thể run lên bần bật, đau khổ cất tiếng: “Băng... Nhi...”

Liễu Nhược Băng không nói lời nào nữa. Khẽ giật dây cương trong tay khiến nó thoát khỏi sự kiểm soát của Dương Thu Trì. Nàng cũng không cần mấy may liếc nhìn hắn, nhanh như gió quay đầu tuấn mã, tiến về phía đầu cầu. Tay áo phất qua đũng quần của ba người đang đứng dưới tuấn mã. Tay ghi chắc cương ngựa, tiến thẳng về phía đầu cầu đã bị gãy nhanh như gió, rồi như sao băng xẹt qua trời đêm, cả người và ngựa nhảy vút qua con sông có chiếc cầu bị gãy đôi, đáp lên đầu cầu bên kia, không ngoái đầu nhìn lại, giục ngựa chạy biến mất trong đêm mưa.

Dương Thu Trì gào thét điên cuồng, giục ngựa đuổi theo. Không ngờ vừa rồi Liễu Nhược Băng phất tay áo một cái mà đã đánh bị thương ba con tuấn mã của ba người. Con ngựa của Dương Thu Trì hí dài ngã xuống, khiến hắn bị văng ra. Hắn lập tức đứng lên, toàn thân đầy bùn đất, lão đảo xòng về phía đầu cầu.

Cả ngựa của Tống Vân Nhi và Vân Lộ đều bị thương té xuống. Tống Vân Nhi mắt thấy Dương Thu Trì như hóa điên lao về phía đoạn cầu bị gãy, sợ rằng hắn sẽ liều lĩnh lao vào dòng nước, trời sụp vào cái phóng người đuổi kịp kéo hắn lùi lại.

Dương Thu Trì giẫy giụa, mắt mông lung nhìn về hai chân cầu cách hai bờ sông. Hắn không phát hiện ra dấu tích gì của Liễu Nhược Băng, biết là Nhược Băng tính tình cương nghị, bởi vậy từ biệt lần này cũng có nghĩa là suốt cuộc đời này không có khả năng gặp lại nàng ta. Lòng đầy đau khổ, khí huyết mà hắn cố kiềm nén lúc này bây giờ không chống lại được đã xông lên đầu, trước mắt hắn, trời đất rung chuyển quay cuồng. Mặt mũi hắn tối sầm lại, ngã ngất đi giữa vũng bùn.

Tống Vân Nhi và Vân Lộ hét hoảng kêu to, quỳ xuống vũng nước, hoảng loạn nâng hắn đứng dậy. Nhưng hai nàng chỉ thấy mặt Dương Thu Trì nhợt nhạt như tờ giấy óng vàng hai hàm răng cắn chặt lại, bất tỉnh nhân sự tự lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3: Trưởng tử

Cho đến trưa ngày hôm sau thì Dương Thu Trì mới mở mắt tỉnh lại.

Hắn thấy trong nhà đầy người, ngoại trừ người thái y râu bạc ra còn có Dương mẫu, người vợ cả Tiểu Tuyết và Tổng tri phủ ngồi ở mép giường, nhìn hắn mừng mừng đến mức rơi lệ. Mắt của Phùng Tiểu Tuyết sưng lên như hai quả hạch đào vì khóc nhiều. Tần Chi Tuệ, Tổng Tinh đều ôm con đứng nhìn. Tổng Vân Nhi, Hồng Lăng, Bạch Tô Mai và cả Vân Lộ đều đứng sát nhau thành một hàng phía sáu, mặt đầy nước mắt. Thị nữ Nguyệt Thiên đứng ở đầu giường cũng rơi lệ không thôi.

Dương Thu Trì lòng đau quặn thắt lại, khe khẽ gọi: "Băng Nhi...."

Phùng Tiểu Tuyết vội hỏi: "Phu quân, Nhược Băng cũng chỉ là nhất thời tức giận, muội ấy chắc chắn sẽ quay về, chàng đừng quá lo lắng!"

Dương mẫu lệ rơi lã chã, nhìn không xuôi, vỗ mép giường kêu than: "Thật là quá si mê mà! Con có thể thiếp đầy nhà, trên có mẹ dưới có con, chẳng lẽ vì một người mà mặc kệ hết chúng ta sao? Chẳng lẽ vì Băng Nhi mà muốn từ bỏ hết vợ cả và thế thiếp sao?...hu hu hu...."

Phùng Tiểu Tuyết và mấy người thiếp liên tục an ủi.

Dương Thu Trì cảm thấy tim mình đã vỡ vụn ra thành trăm ngàn mảnh, trên mỗi mảnh đều có khắc tên Liễu Nhược Băng. Chỉ cần nhớ tới lúc Liễu Nhược Băng bước đi mà đầu không quay lại thì tim hắn càng đau đớn hơn. Hắn không kìm nén được nữa, một ngum máu tươi được phun ra từ cổ họng. Dương mẫu và Phùng Tiểu Tuyết hốt hoảng vừa lấy khăn thấm máu vừa gấp giọng gọi thái y.

Vị thái y hốt hoảng bước đến bắt mạch. Một lúc sau, thấp giọng nói: "Thái phu nhân, phu nhân không cần lo lắng quá, Dương công gia là do ưu tư, lo lắng quá độ, không kiểm soát được khí huyết, tích lũy lâu ngày nên bây giờ trào ra. Bì nhân vừa rồi đã bắt mạch bốc thuốc cho sạch gan thanh vị, làm sạch máu huyết, uống thêm vài thang thuốc để chống nôn, kết hợp với dùng kim châm cứu, dẫn khí huyết ứ bên trong xuất ra ngoài thì lập tức sẽ lưu thông bình thường trở lại. Bây giờ khí huyết ứ động bên trong đã được xuất ra ngoài rồi, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng, không cần phải lo ngại nữa."

Dương Thu Trì sau khi nôn ra máu, cũng cảm thấy sự phiền muộn trong lòng giảm bớt đi nhiều. Dương mẫu và Phùng Tiểu Tuyết nghe xong lời thái y mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Không ngờ thái y lại ngập ngừng nói: "Chỉ là...."

"Chỉ là sao?" Dương mẫu và Phùng Tiểu Tuyết đứng phắt dậy, hai người hỏi bằng giọng gấp gáp.

"Chỉ là người xưa đã nói rằng: 'Đã là tâm bệnh rồi thì không có thuốc nào có thể chữa khỏi', cũng giống như trong Thuyết quái của kinh Dịch có nói: Khảm vi thủy, vi câu độc, vi ần phục, kì vu nhân dã, vi gia ưu, vi tâm bệnh. (Khảm thuộc thủy, là thứ kênh rạch, ần phục đi. Giống như người hể lòng lo thì sẽ mang tâm bệnh, là thứ không có thuốc nào là công hiệu cả.)"

Dương mẫu thở dài một tiếng, nắm tay Dương Thu Trì, nước mắt chảy đầm đìa: "Con à, nếu con có mệnh hệ nào thì mẹ làm sao mà sống tiếp đây chứ.....?"

Phùng Tiểu Tuyết an ủi Dương mẫu vài câu, sau đó kể sát xuống thấp giọng nói với Dương Thu Trì: "Phu quân, chàng một mình đau khổ như vậy cũng không giải quyết được vấn đề gì. Nhược Băng mang theo hài nhi ra đi cũng chỉ là hờn giận nhất thời. Theo thiếp thấy thì nàng ấy mang theo con đến ần nào một nơi nào đó, chúng ta hãy lập tức cho người từ từ dò la tin tức. Cho dù nàng ấy lòng vững như đá thì chỉ cần chúng ta dụng tâm kiên trì thì chắc cũng thuyết phục được muội ấy quay về thôi."

Dương Thu Trì khe khẽ lắc đầu: "Có thuyết phục cũng vô ích mà thôi,... ta biết rõ điều đó...tim nàng ấy đã..chết..rồi..."

Lộ Vân thất thanh khóc to lên: "Là do muội không tốt! Chỉ cần Nhược Băng tỷ tỷ quay trở về, muội...muội sẽ theo phụ thân trở về Miêu sơn, đến suốt cuộc đời này cũng sẽ không gặp lại Thu Trì ca ca nữa..."

Tổng Vân Nhi giậm chân nói: "Công chúa! Trong lúc này người đừng nói thêm những lời lẽ khó nghe đó nữa! Người biết là ca ca không thể dứt bỏ người được mà. Băng không, cũng giống như những nữ tử Triều tiên kia ném ra khỏi cửa rồi."

Tổng Vân Nhi mặc dù đã được gả cho Dương Thu Trì nhưng vẫn có thói quen gọi hắn là ca ca. Giọng của nàng ta hơi lớn làm cho đứa bé con của Tần Chi Tuệ đang ôm trong lòng giật mình, oa oa khóc lớn. Thêm vào đó, con của Tổng Tinh cũng tham gia cho náo nhiệt. Lập tức trong phòng tạo thành một đoàn ồn ào rối loạn.

Thị nữ Nguyệt Thiên cùng Tiểu Diệp vội vàng bước ra đỡ lấy con của Tần Chi Tuệ và Tổng Tinh vỗ về, rồi bế chúng về phòng ngủ. Lúc này trong phòng mới được yên tĩnh trở lại.

Tổng Tinh tiếp: "Vân Nhi nói không sai, công chúa đừng nói những lời giận hờn đó nữa. Vấn đề cấp thiết lúc này là làm sao tìm được Liễu tỷ tỷ, thuyết phục tỷ ấy quay trở về."

Lộ Vân lắc đầu: "Ta không phải nhất thời nói ra những lời giận dữ này đâu. Mà là ta đã làm cho Liễu tỷ tỷ tức giận. Nếu Liễu tỷ tỷ không trở về thì ta

cũng sẽ không lưu lại Dương gia nữa...Ta....ta sẽ quay về phủ của ta mà sống...”

Dương mẫu nóng nảy đứng lên, kéo tay Lộ Vân: “Con nói đâu ra những từ đó vậy? Con đã được gả về cho Dương gia là do Hoàng thượng đích thân chủ hôn, nếu con quay về nhà con ở, con nói xem Dương gia còn mặt mũi nào mà gặp người ta nữa chứ?”

Lộ Vân thấp giọng nói: “Lời thái thái giáo huấn quả là không sai, nhưng Liễu tỷ tỷ ra đi nguyên nhân cũng là do con. Nếu Liễu tỷ tỷ không trở về nữa, con...con không mặt mũi nào cùng Thu Trì ca cũng đã qua đêm tân hôn. Về điểm này, kính xin thái thái tha thứ”

Tối hôm qua, khi Lộ Vân cùng Dương Thu Trì mới vào động phòng thì lại xảy ra chuyện. Hai người thật sự là chưa trở thành vợ chồng, nhưng trong lúc này Dương mẫu đang lo lắng nên cũng không để ý chuyện này. Lúc này, Dương Thu Trì đã thành như vậy, không còn cách nào động phòng, liền gật đầu nói: “Việc này để sau này rồi hãy nói, chuyện cấp bách bây giờ là làm cách nào để tìm được Nhượng Bång”

Tổng Tình thở dài: “Tìm được rồi thì phải làm sao đây? Nàng ta không hài lòng vì lão gia chúng ta nạp thiếp, có tìm được rồi cũng sẽ không quay trở về. Như vậy cũng như không mà thôi, chỉ bằng cứ để cho nàng ta ra đi như vậy!”

Tổng Vân Nhi giận dữ, trừng mắt nhìn nàng, quát: “Búp bê bần, những lời lẽ này có phải là do người nói không vậy? Tỷ tỷ của ta cũng là chị em với cô, huống chi đã từng cứu tính mạng của cô. Nếu không nhờ phương thuốc của tỷ ấy thì cô cũng đã sớm bỏ mạng ở Tứ Xuyên rồi.”

“Chuyện nào ra chuyện đó, Liễu tỷ tỷ đã cứu mạng ta, ta cảm tạ ơn đó. Đó là chuyện ta cần báo ân, còn việc Liễu tỷ tỷ không đồng ý thái thái nạp thiếp là xem thường luân thường đạo lý, không trọn phụ đạo. Tỷ ấy làm sai đương nhiên ta phải nói, làm gì có chuyện ghen tuông rồi ôm con bỏ chạy chứ?” Tổng Tình nói với cái môi mếu máo ra vẻ rất ủy khuất, “Ta nói còn không đúng sao, tìm được tỷ ấy rồi, có chắc là tỷ ấy sẽ chịu quay về không, vốn dĩ lúc đầu đã là như vậy rồi mà!”

“Là cái gì chứ? Tỷ của ta sinh trưởng từ nỗi đau tông đường cho Dương gia. Tỷ ấy mang đứa bé đi, tương lai sau này của Dương gia sẽ làm như thế nào? Ai sẽ là người kế thừa lo hương khói cho Dương gia? Chẳng lẽ dựa vào con bé gái bảo bối chỉ biết oa oa khóc tới ngày của cô đấy sao?”

Tổng Tình mặt đỏ lên, phản bác lại bằng lời lẽ mỉa mai: “Ta còn sinh cho lão gia của chúng ta đứa con gái, còn cô thì sao? Gà mái mà còn biết đẻ trứng, cô không đẻ một đứa thử coi!”

“Cô! Cô muốn ăn đám hà?”

“Hừ! Ngoại trừ đánh nhau cô còn có thể làm được gì nữa chứ?” Có thúc thúc Tổng phủ doãn đứng cạnh nên Tổng Tình không hề yếu thế.

“Được rồi!” Dương mẫu lên tiếng cắt ngang, “Cãi nhau cái gì chứ? Còn hiềm chưa đủ loạn à?”

Tổng Vân Nhi và Tổng Tình vốn là tỷ muội cùng họ, tình cảm của hai người bình thường cũng rất thân mật, vừa rồi mặc dù có tranh cãi, nhưng không để bụng gì, cho nên trừng mắt nhìn nhau một cái rồi thôi, không nói lời nào nữa.

Phùng Tiểu Tuyết thấp giọng nói: “Mẫu thân, Vân Nhi nói cũng có lý, chuyện này có liên quan đến vấn đề thừa tự của Dương gia, chúng ta cần phải cẩn thận mới được”.

Dương mẫu gật đầu, chỉ thờ dài một tiếng rồi nói: “Cứ nghĩ là có đứa cháu này rồi thì Dương gia đã có người hương khói, điều này thôi rồi, cháu nội không có nữa, sau này thân già này chết đi thì làm sao gặp mặt cha sắp nhỏ đây chứ, hu hu hu...”

Tổng Tình nói: “Thái phu nhân, không phải chúng con có đến mấy người đó sao? Chẳng lẽ nàng ta có con trai còn chúng con thì không thể sao?”

Tổng Vân Nhi không nhịn được lại lên tiếng: “Sanh cái gì mà sanh? Đừng quên rằng dù tỷ có sanh được con trai đi chăng nữa thì đó cũng không phải là con trai trưởng. Tỷ của muội mới là đúng. Chỉ có con trai của tỷ ấy mới là người kế thừa của Dương gia!”

Thời phong kiến bất luận là kế thừa ngôi vị Hoàng đế hay kế thừa tài sản trong những gia đình bình thường thì cũng chỉ có con trai trưởng đảm trách. Trong thời đại một vợ một chồng nhiều thiếp này, đó là một phần quan trọng nhất trong tông pháp kế thừa.

Người con trai đầu tiên của người vợ chính hầu như được quyền thừa kế đầy đủ, cũng như đảm nhận mọi trách nhiệm. Nếu người vợ cả không có khả năng sinh con, thì con trai đầu tiên của các phi tử hay những người thiếp khác sinh ra sẽ có quyền thừa kế. Cái đó gọi là: “Hữu đích lập đích, vô đích lập trưởng” (Có con dòng chính thì lập con dòng chính làm kế thừa, không có thì lập con trưởng của các người thiếp làm người kế thừa.)

Bởi vì vợ cả của Dương Thu Trì là Phùng Tiểu Tuyết không thể có con, nhưng Liễu Nhượng Bång sinh ra con trưởng, đừng nói chỉ Tổng Tình và Tần Chi Huệ đều sinh con gái, thậm chí nếu có con trai thì cũng không được vì đứa bé của Liễu Nhượng Bång được sinh ra trước. Cho nên việc kế thừa tước vị và gia nghiệp của Dương gia là do con của Nhượng Bång đảm trách, không đến lượt con của Tổng Tình hay các nàng khác.

Cho nên vừa nghe lời này, Tổng Tình chỉ có thể im lặng, không nói được câu nào nữa.

Phùng Tiểu Tuyết nói: “Đúng vậy, cho dù bất cứ giá nào, chúng ta cũng phải tìm được Liễu tỷ tỷ và đứa bé mang về”. Xong nàng xoay người nép sát giường, nói với Dương Thu Trì: “Phu quân, chàng hãy mau bình phục sức khỏe để tìm còn kiếm mẹ con muội ấy!”

## Chương 4: Kiến Văn hiện tung

Bạch Tô Mai nhẹ giọng nói: “Thu Trì ca thân là chỉ huy sứ Cẩm y vệ trấn thủ tại kinh thành, bằng cách nào có thể rời kinh dễ dàng được?”

Bạch Tô Mai mặc dù đã sớm được gả về Dương gia làm thiếp nhưng vì nàng vẫn còn đang có tang, phải phục hiếu ba năm nên xem như chưa chính thức được cưới về Dương gia, Vì lẽ đó cũng không thể gọi Thu Trì là lão gia hay phu quân được, chỉ có thể gọi bằng Thu Trì ca mà thôi.

Tổng Tĩnh nói: “Dù gì đi nữa cũng còn có Vân Nhi mà, muội ấy cũng là phó chỉ huy sứ, muội ấy cũng có thể trấn thủ thay được mà.”

Tổng Vân Nhi nói: “Không! Muội phải đi cùng Thu trì ca để tìm kiếm tỷ tỷ”

Vân Lộ nức nở lên tiếng: “Muội cũng phải đi! Cũng vì muội mà Liễu tỷ tỷ mới bỏ đi. Muội phải tìm được tỷ ấy, nắm ni tỷ ấy quay về...”

Hồng Lăng cũng đòi: “Muội cũng đi, lão gia xuất môn phải có người chăm sóc, đó là nhiệm vụ của muội.”

Tần Chi Huệ, Tổng Tĩnh cùng Bạch Tô Mai đều nói là sẽ đi cùng. Cha của Tổng Vân Nhi nguyên vừa nhậm chức cai quản Ứng Thiên phủ rung rung bộ rầu rề, nồn nóng nói bằng giọng lấp ba lấp bắp: “Được ... được rồi! Không tranh ... tranh cãi nữa. Các các các người mà đi thì trong nhà này sẽ sẽ sẽ như thế nào đây? Mấy hài nhi sẽ sẽ sẽ như thế nào? Lão phu nhân lớn tuổi rồi sẽ sẽ sẽ như thế nào đây?”

Mọi người mặt nhìn nhau, không nói lên được lời nào nữa.

Dương Thu Trì cố gắng ngồi dậy: “Bây giờ ta đi gặp Hoàng thượng, thỉnh cầu người cho ta đi tìm Băng nhi!”

Tổng tri phủ vội vàng đề hấn nằm lại: “Hiền tể không cần phải nóng, nóng lòng như vậy. Hãy nghe, nghe lão phu nói, nói một lời đã. Con trong bộ dạng như, như thế này mà đi tìm Hoàng thượng thì, thì chắc chắn là không, không được đồng ý rồi”.

Lúc này Dương Thu Trì mới chịu nằm xuống. Tất cả mọi người đều nhìn Tổng tri phủ, họ biết rằng ông ta đã bôn ba chốn quan trường hơn mười năm rồi, hiểu được những quy củ nơi đó, nếu ông ta nói như vậy dám chắc rằng ông ấy có lý do.

Tổng phủ đoán nói: "Hoàng thượng thượng không biết chuyện này, nếu, nếu là biết Băng nhi bỏ đi, chỉ sợ long, long nhan không vui, do đó chuyện này tất, tất phải bảo mật! Hiền tể là trong trong thần của triều đình, cánh tay của hoàng thượng, thân, thân kiêm chức lớn, đích xác là không dễ dễ rời kinh, cần, cần phải tìm cái cớ, cớ thích hợp mới được."

Dương mẫu nhẫn nại nghe ông ta nói xong, vội hỏi: “Ông xui à, ông nghĩ xem lấy lý do gì là thích hợp nhất?”

“Cái này..., để xem...theo lão phu thấy...”

Không đợi Tổng tri phủ nói xong, lính canh phòng vội chạy vào bẩm báo: “Hồi báo công gia, phủ doãn đại nhân, thái phu nhân, công chúa, các vị phu nhân, Hoàng thượng giá đáo!”

Mọi người vừa nghe cuống quýt đứng lên. Tổng tri phủ nói với Tổng Tĩnh: “Nhanh lên! Mau tránh vào trong để lão phu, thái phu nhân, công chúa và Vân Nhi nghênh tiếp thánh giá!”

Dương mẫu cùng Phùng Tiểu Tuyết là hạo mệnh thái phu nhân và phu nhân, có thể diện kiến Hoàng thượng. Vân Lộ là công chúa đương nhiên tùy tiện gặp Hoàng thượng. Tổng Vân Nhi là phó chỉ huy sứ Cẩm y vệ cũng có thể kiến giá long nhan. Còn Tần Chi Huệ, Tổng Tĩnh, Bạch Tô Mai cùng Hồng Lăng không có sắc phong nên chưa có thánh mệnh không thể diện kiến Hoàng thượng, cho nên bọn họ vội vàng lánh vào trong. Dương mẫu đưa mọi người vội vàng nghênh giá.

Vừa ra đến vườn, Minh Thành Tổ Chu Lệ mang theo tổng quản thái giám và đại nội thị vệ đã bước nhanh đến. Thì ra Dương Thu Trì hôn mê, bất tỉnh, không có cách gì đề dự tảo triều, cho nên Dương mẫu phái người đi báo thỉnh nghỉ bệnh, không ngờ Minh Thành Tổ cũng nghĩ tới bấy tới, tan triều xong là tự đến thăm hấn.

Dương mẫu vội quỳ xuống đất khấu kiến. Dương mẫu nói: “Hoàng thượng, khuyển tử hấn đang bệnh, đang nằm liệt bên trong phòng, không thể rời giường bệnh nghênh giá được, cúi mong Hoàng thượng tha tội!”

Minh Thành Tổ khoát tay cho bọn họ đứng dậy: “Trẫm đã biết Dương ái khanh đang không khỏe trong người, không vào triều được, cho nên trẫm mới đến thăm.” Vừa dứt lời, lập tức tiến thẳng vào bên trong. Dương mẫu cũng đi theo sau bước vào nhà.

Dương Thu Trì được thái y đỡ dậy, yếu ớt xuống giường quỳ xuống nghênh giá. Minh Thành Tổ vội tiến lại, đỡ hấn nằm xuống: “Dương ái khanh bệnh nặng trong người, không cần đa lễ, mau mau nằm xuống!”



Dương Thu Trì cáo tội xong , lúc này mới nằm xuống.

Minh Thành Tổ thấy hân máu tươi đầm đìa, chắc chắn là mới vừa phun ra máu nữa nên ân cần hỏi han: “Dương ái khanh tới hôm qua vẫn khỏe mạnh, còn uống vài ấm vài ly nữa, sao hôm nay lại bệnh như thế này?”

Dương Thu Trì trong lòng chua xót, môi run run, muốn nói vài điều gì đó nhưng tìm mãi không ra lời nào cho thích hợp.

Minh Thành Tổ quay sang hỏi thái y: “Bệnh tình của Dương ái khanh là thế nào?”

Thái y khẽ liếc mắt nhìn sang Tổng tri phủ một cái. Những gì Tổng tri phủ nói vừa rồi y cũng đã nghe hết, biết là không thể tiết lộ chân tướng sự việc, sau chút chần chừ, bèn đáp: “Dương công gia chính là do uống rượu quá độ, bên ngoài bị cảm, bên trong bị hỏa nhiệt chi tà, cộng thêm ... ‘hành phòng bất tiết (xuất tinh), dẫn tới nhiệt hỏa trong tạng phủ quá thịnh. Vì thần đã dùng xương của tể giác cho Dương công gia thanh nhiệt. Chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏi, không gì đáng ngại.”

Minh Thành Tổ lúc này mới yên tâm, gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi,...à ha, xem ra Dương ái khanh vì cưới Lộ nhi nên mừng rỡ quá mức, uống rượu quá độ, đêm động phòng hoa chúc lại...à, à... Dương ái khanh nguoi là trọng thần của trẫm, phải biết yêu quý thân thể của mình chứ, không thể tùy tiện được! Lát khi về xong để trẫm sai trong cung mang cho nguoi một ít yến bôi bổ sức khỏe.”

Dương Thu Trì nén đau đớn trong lòng, miễn cưỡng cười đáp: “Đa tạ Hoàng thượng chiếu cố, vì thần cảm kích đến rơi lệ.”

Minh Thành Tổ quay đầu nhìn Vân Lộ bên cạnh đang đầm đìa nước mắt, yêu thương nói: “Lộ nhi, nhìn con kìa, khóc đến nổi như một con mèo ướt vậy! Được rồi, thái y đã nói tướng công con tĩnh dưỡng vài hôm sẽ bình phục lại mà thôi, không cần lo lắng quá như vậy đâu. Nay, con phải chăm lo cho Dương gia, không được giữ tâm tính ương bướng như xưa nữa nhớ không?”

Vân Lộ phục lễ, thấp giọng đáp ứng.

Minh Thành Tổ phát tay: “Các nguoi mau lui ra ngoài, ta có chuyện muốn nói với Dương ái khanh.”

Dương mẫu cùng mọi người cáo lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Minh Thành Tổ nhìn Dương Thu Trì, muốn nói nhưng rồi lại thôi. Một hồi lâu, thờ dài một tiếng: “Ài...! Dương ái khanh, khanh bây giờ đang có bệnh phải nằm liệt giường, trẫm đồng ý cho nguoi tĩnh tâm dưỡng bệnh, chỉ là...”

Hoàng thượng tự mình đi thăm viếng một trọng thần đang lâm bệnh. Điều này vốn rất tốt, là hiếm có. Nhưng khi gặp mặt rồi, lúc muốn nói, lúc lại thôi, lại thờ dài hai tiếng. Dương Thu Trì liền đoán biết Minh Thành Tổ chắc chắn là có chuyện quan trọng muốn hẳn tự đi làm. Mặc dù trong lòng hẳn hiện giờ đang lo lắng cho Nhượng Bạng và con của mình, nhưng có câu làm bạn với vua như làm bạn với hổ, bây giờ Hoàng thượng có việc muốn chính hẳn giải quyết, thì chuyện riêng có lớn thế nào cũng phải gác qua một bên. Biết là không thể từ chối, hẳn lên tiếng: “Hoàng thượng, vì thần chỉ là uống vài chén nên thân thể bị ảnh hưởng nhẹ, không gì đáng lo ngại cả. Nếu như hoàng thượng có gì cần sai bảo, giao phó cho hạ thần thì xin cứ nói, vì thần sẽ tận tâm tận lực, không phụ thánh ân hoàng thượng.”

“Ừ, Dương ái khanh quả nhiên nhận thức hơn nguoi, lo cho đại cục, trẫm quả thật không nhìn lầm nguoi mà!” Minh Thành Tổ vuốt chòm râu dê dưới cằm, gật đầu mỉm cười, thuận miệng tặng bốc Dương Thu Trì vài câu, “Chuyện phiên toái này trước kia vẫn do khanh giải quyết, hơn nữa lại hoàn thành xuất sắc. Bây giờ thì nó lại đến nữa rồi, suy đi nghĩ lại trẫm thấy nên để khanh đi làm mới được. Vì vậy, trẫm bắt buộc đi mới để khanh xuất chinh khi vẫn còn đang bệnh. Khanh phải hiểu nỗi khổ tâm của trẫm!”

Dương Thu Trì động lòng, thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng, có phải vấn đề của Kiến Văn không?”

“Đúng là vậy!”. Minh Thành Tổ gật đầu, hạ nhỏ giọng đáp, “Vốn ra trước kia khi Tam Bảo đi sứ Nam Dương có truyền mật báo đã phát hiện tung tích của Kiến Văn ở hải ngoại. Cho nên trẫm trước kia triệu hồi khanh trở lại kinh thành để dùng vào việc khác. Nhưng sáng hôm nay, Tam Bảo lại truyền về mật báo, nói rằng đại phá dư đảng của Kiến Văn ở hải ngoại xong, sau khi thẩm tra biết được Kiến Văn ngầm cùng bọn nghịch tặc Diệp Hi Hiền và tùy tùng bí mật chuyển dời về gần nước, hơn nữa đang cùng bọn Uy khấu, Mông Cổ liên kết mưu đồ tạo phản. Việc này không giải quyết xong thì trẫm không sao ăn ngủ yên! Do đó, Dương ái khanh lần này cần phải thể trẫm lo lắng rồi”.

Lời Minh Thành Tổ đề cập đến Tam Bảo chính là Trịnh Hòa đã từng bay lần đi sứ tây dương. Trịnh Hòa là quan thái giám trong nội cung, Tam Bảo chính là lúc nhỏ của ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 5: Xuất nhậm tuần phủ



Kiến Văn đế Chu Doãn Văn là Hoàng đế thứ hai của Minh triều, có cha Chu Tiêu là con trưởng của Chu Nguyên Chương hoàng đế, ngay từ nhỏ đã được lập làm thái tử, chẳng may qua đời vào tuổi trung niên. Chu Nguyên Chương theo truyền thống lễ pháp lập Chu Doãn Văn làm hoàng thái tôn. Khi Chu Nguyên Chương qua đời, Chu Doãn Văn kế vị, lấy quốc hiệu là “Kiến Văn”, sử xưng là “Kiến Văn đế”(Để dễ cho việc kể chuyện, sau này sử dụng Kiến Văn hoặc Chu Doãn Văn để gọi). Sau đó bốn năm, tứ thúc yển vương Chu Lệ, người mà sau này cũng là Minh Thành tổ đã phát động chiến dịch Tĩnh Nạn, cướp lấy ngôi Hoàng đế. Kiến Văn Đế được đại thần thân tín Diệp Hi Hiền cùng các bộ hạ bảo vệ chạy thoát khỏi kinh thành Ứng Thiên Phủ.

Ở phần trước, Dương Thu Trì trong lúc vô tình đã phá được dư đảng của Kiến Văn, được hoàng thượng Minh Thành Tổ trọng dụng, sắc phong làm Cẩm y vệ chỉ huy sứ, phụ trách phá án liên quan đến Kiến Văn, lập được nhiều kỳ công, sau này Minh thành tổ lại nhận được mật báo là quân của Kiến Văn đã chạy ra hải ngoại. Không ngờ, ông ta lại nhận được mật báo là Kiến Văn đã quay lại, còn liên kết với Uy khấu Nhật Bản và người Mông cổ, ý đồ đông sơn tái khởi, không khỏi làm cho ông ta lo lắng.

Minh thành tổ Chu Lệ là con trai thứ tư của Chu Nguyên Chương. Bởi vì đã có thái tử rồi, hơn nữa thái tử lại có con trai rồi cho nên ngôi vị hoàng đế dù thế nào cũng không thể đến lượt ông ta. Mặc dù Chu Nguyên Chương rất có tình cảm với đứa con thứ tư này, và cũng có ý nghĩ muốn chuyển ngôi vị hoàng đế cho, hơn nữa Chu Lệ cũng rõ ràng là thích hợp đương nhiệm ngôi hoàng đế hơn Kiến Văn, nhưng khổ nỗi là không tìm được có thích hợp. Cho đến khi Chu Nguyên Chương quy tây thì tâm nguyện này đã không thể thành.

Nhưng Chu Lệ không tin vào số mệnh, cuối cùng ông ta dựa vào lời dạy của tổ tiên, cần tiêu diệt “gian thần” Tề Thái, Hoàng Tử Trùng, lấy có “tĩnh nạn” cho nước, tuyên thệ trước khi xuất binh, phát động chiến dịch tĩnh nạn, chung qui cũng là dùng võ lực để đoạt lấy ngôi vị hoàng đế. Nhưng sau khi bên Kiến Văn đi rồi, ngôi vị Hoàng đế của Chu Lệ được cho là danh bất chính, ngôn bất thuận, nên vấn đề của Kiến Văn đã là khối tâm bệnh của ông ta. Ông ta một mặt tập hợp lực lượng hùng hậu nhất đã kích quân của Kiến Văn, mặt khác tâm nã Kiến Văn khắp nơi, sống thì phải thấy người, chết cũng phải thấy xác. Không ngờ đằng đằng nhiều năm mà không có kết quả gì. Trong lúc đang buồn rầu lo lắng, ông trời đã phái tới một Dương Thu Trì phá án như thần, dẹp tan dư đảng của Kiến Văn. Minh thành tổ mừng rỡ vô cùng, thăng quan tiến chức cho Dương Thu Trì, hết lòng trọng dụng và phong thưởng. Bấy giờ lại xuất hiện hành tung của Kiến Văn, Minh thành tổ đương nhiên muốn Dương Thu Trì xuất chinh trận này.

Nhưng không ngờ vào chính lúc này thì Dương Thu Trì đổ bệnh. Nếu đổi thành chuyện khác, Minh Thành tổ còn có thể xem xét đổi người hoặc đề cử từ. Nhưng chuyện này thuộc về cơ mật của hoàng gia, có thể làm nhưng không thể nói ra. Trước kia đều là do Dương Thu Trì phụ trách làm, hơn nữa trong mắt của Minh thành tổ, kẻ có khả năng hoàn thành sứ mạng này ngoài Dương Thu Trì ra thì không còn người thứ hai nào nữa. Khi đến Dương phủ, nhìn thấy Dương Thu Trì vừa mới phun ra máu tươi, Minh Thành Tổ biết chắc là lần này bệnh của hắn chắc chắn không nhẹ. Đương nhiên ông ta cũng không biết Dương Thu Trì vì ái thiếp Liễu Nhược Băng ra khỏi nhà mà trở nên như thế, còn tưởng rằng là do họ Dương uống rượu quá nhiều hành phòng quá độ mà sinh bệnh. Xét thấy mối lo ngại này cũng không đến nỗi lớn lao, nên cuối cùng đã đem tâm sự nói cùng Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì trong lòng mừng thầm, bây giờ Minh Thành tổ muốn chính hắn tiếp tục điều tra vụ án dư đảng Kiến Văn, vậy đương nhiên phải rời khỏi kinh thành để tra xét rồi. Như vậy có thể thuận tiện tìm kiếm mẹ con Liễu Nhược Băng. Nghĩ là sự việc nhất cử lưỡng tiện, hắn liền gượng nhóm người dậy, thở một hơi nói: "Hoàng thượng, vì thần chịu ân của Người, rất mong sớm được đền đáp. Hôm nay, Hoàng thượng đã sai phái, đừng nói chỉ là uống chút rượu dẫn đến hại người thổ huyết, cho dù tay chân bị cắt hết, dù chỉ còn hơi thở cuối cùng thần cũng phải hoàn thành chuyện này!"

Mấy câu nói đó làm Minh thành tổ vui vẻ ra mặt, gật đầu a ha cười bảo: "Vậy tốt lắm, ngày mai khi lâm triều, trẫm sẽ hạ chỉ phong khanh làm Tuần phủ, thay trẫm xuất kinh tuần thú các tỉnh, rà soát bách quan, đề đốc các đạo, xét hỏi vụ án. Trẫm ban cho khanh thượng phượng bào kiềm, quan thất phẩm nghịch mệnh có quyền giết chết không tha, không cần bẩm báo, quan lục phẩm đến tứ phẩm vẫn được tiền trăm hậu tấu."

Mặc dù Dương Thu Trì được phong làm trấn quốc công, thuộc về hàng siêu phẩm, nhưng đây chỉ là hư hàm. Chức vụ đích thực của hắn là Cẩm y vệ chỉ huy sứ, là hàm chánh tam phẩm. Năm xưa, khi Kỷ Cương được Minh Thành Tổ Chu Lệ thưởng thức, đề bạt làm chánh nhị phẩm đô đốc thêm sự Cẩm y vệ chỉ huy sứ. Nhưng Dương Thu Trì vẫn chưa nhận được chức này, cho nên thực chức và phẩm trật chỉ là chánh tam phẩm. Bấy giờ Minh thành tổ ban cho hắn sứ mệnh làm Tuần phủ vì hành, thuộc hàng tông nhị phẩm. Mặc dù từ xưa thì Tuần phủ không phải là chức quan thường, nhưng làm quan từ xưa đến nay chỉ cần không phạm sai lầm, thì quy củ đều là có thăng chức không thể giảm chức. Chức tông nhị phẩm của hắn định xong, sau này về kinh phục mệnh, tự nhiên sẽ được bổ nhiệm vào quan chức đồng đẳng khác, như vậy là tương đương thăng quan rồi.

Luận về thực quyền thì Tuần phủ thay thế Hoàng thượng tuần thú địa phương, áp đảo các nơi kể cả “tam ti” (tam ti tức là chương quân quân vụ Đô chỉ huy sứ ti, chương quân địa phương chánh vụ chánh sứ ti cùng chương quân hình danh là án sát sứ ti hợp xưng lại gọi là “Tam ti”). Vốn ra thì tam ti thị là cơ quan quyền lực tối cao ở địa phương, nhưng Tuần phủ giá lâm coi như là với danh nghĩa thiên tử tuần thú các nơi, tam ti đều phải nghe theo lệnh. Huống chi hắn còn có thượng phượng bào kiềm đặc quyền tiền trăm hậu tấu của hoàng thượng ban cho.

Tuần phủ vốn khi xuất tuần thì ăn mặc bình thường để thị sát dân tình. Đó cũng là để xem xét sự vụ cụ thể như thế nào kịp thời hồi kinh phục mệnh, hoặc trong phạm vi nhất định (chủ yếu là biên giới trọng địa), trấn an quân dân. Dương Thu Trì tuần phủ các nơi vậy là không hạn định thời gian, địa điểm, trong cả triều Minh chỉ có mình hắn là hưởng thụ sự đãi ngộ này mà thôi.

Minh thành tổ dừng lại một chút rồi nói: "Mặt khác, mùa xuân này, bọn Uy khấu lại xâm phạm biên ải, nhất là ba phủ vùng duyên hải và Chiết Giang, bọn chúng đã giết hại dân ta, cướp bóc tài vật, gian dân vô đạo không chỗ nào tha thứ được. Thậm chí khi triều đình viện trợ cho quân đội thì cũng đã bị bọn chúng cướp bóc. Mặc dù quân đội bảo vệ miền ven biển và thường dân đã tiêu diệt vô số, nhận thấy hành động này lặp đi lặp lại nhiều lần, nhưng bọn Uy khấu vẫn nổi dậy hết lần này đến lần khác, không ngừng giết chóc. Hơn nữa, nương vào đường biển để trốn thoát, tàu bè cũng không phát hiện tung tích gì, điều này đã làm trẫm thật sự đau đầu. Khanh lần này thay trẫm xuất tuần, tiện thể đến vùng Chiết Giang để dò la tình hình trước, nghĩ được cách diệt trừ bọn Uy khấu này là giải tỏa nỗi họa lớn trong lòng trẫm rồi!"

“Dạ! Vì thần linh mệnh!” Dương Thu Trì đứng dậy đáp ứng lệnh, hắn suy nghĩ một chút, lại nói: "Như vi thần được biết, quyền thần của Nhật Bản là Túc Lợi Nghĩa Mẫn chẳng phải là đã quy phục Đại Minh ta, hàng năm tiến cống, lại còn vào triều châu phục, thế thì bằng cách nào mà bọn Uy khấu lại hung hăng như vậy?"

“Ừ. Lúc Túc Lợi Nghĩa Mãn còn, bọn tiểu phi này thực lực không nhiều, sự uy hiếp của Uy khẩu có thể bỏ qua. Đáng tiếc, ba năm trước y qua đời, trăm đã phái người đi tể lễ và sắc phong con là Nguyên Nghĩa làm chính di đại tướng quân. Thật đáng tiếc là tài năng và uy vọng của Nguyên Nghĩa kém xa thân phụ của hắn. Từ đó về sau, bọn Nhật Bồn ngày một lớn mạnh, hoành hành duyên hải. Trong khi đó Tam Bảo bí mật báo về nói rằng Kiến Văn và bọn Uy khẩu có dấu hiệu liên kết với nhau. Nếu đó là sự thật thì hậu quả khôn lường”.

Nhớ tới cuộc sống lúc nhỏ khi còn ở thời hiện đại, Dương Thu Trì không khỏi tránh được sự phẫn nộ, nhảy dựng lên nhin không được mắng: “Bọn tiểu Nhật Bồn thật đáng ghét, nếu để vì thần lãnh binh, nhất định sẽ đánh bại bọn Nhật Bồn nhỏ bé đó!”

Minh thành tỏ cười nói: “Ái khanh quả có hùng tâm. Trẫm rất lấy làm vui mừng vì điều đó. Nhưng vào lúc này, bọn Thát Đát, Ngõa Thích ở phía Bắc lại xâm phạm biên giới, cần tập trung toàn lực ứng phó, không nên cùng lúc khai chiến với cả hai bên, rơi vào thế trước mặt sau lưng đều thụ địch. Hơn nữa, bọn Nhật Bồn thân phục triều ta, chỉ là bọn hải khấu vì phạm vùng biển, không đến nỗi phải vì thế mà khai chiến. Nếu Dương ái khanh muốn tham gia xuất chinh, đó là chuyện tốt, sau này, trẫm xuất chinh Mạc Bắc, sẽ để khanh làm tiên phong!”

Dương Thu Trì giật nảy mình, đánh trận không thể so sánh với việc phá án bằng pháp y, nếu mà không cẩn thận gặp thất bại trong chiến đấu cũng chính là tự mình làm mất mặt mình, lại còn liên lụy đến tính mạng của vô số tướng sĩ, có thể bị trị tội. Hắn cười khan nói: “Vi thần không biết đánh trận...”

"Sợ cái gì! Ai sanh ra đời mà biết đánh trận liền chứ? Hơn nữa còn có trẫm đây, trẫm viễn chinh Mạc Bắc, cho đến bây giờ đều giành được thắng lợi, khanh chỉ có thành công thôi, yên tâm được rồi! ha ha..."

Dương thu trì nghe được nhiệt huyết sôi trào, nhưng mà chiến tranh không phải là trò chơi, nên chỉ cười khan, không dám nói tiếp nữa.

Minh thành tỏ cười cho qua, bảo: “Chuyện này sau này rồi hãy nói, lần này khanh đến tuần phủ quân dân vùng duyên hải Chiết Giang, là Đề đốc quân vụ, nếu có cơ hội thì tiêu diệt bọn Uy khẩu đi. Tuy nhiên, khanh còn chưa có quân quyền, chỉ dựa vào Cẩm y vệ của khanh không đủ để ứng đối. Hay là như vậy đi, trẫm cấp cho khanh "điều binh hồ phù", khi tiêu diệt Uy khẩu hoặc là dư đảng của Kiến Văn có thể dễ dàng làm việc!”

Minh triều nắm quân đội trong tay rất chắc, ngày thường không có chiến sự thì quân quan chỉ có quyền huấn luyện quân đội ở đại phương, không được điều động quân đội. Khi có chiến sự thì do Hoàng thượng làm chủ, phái ra tướng quân, mang quân phù huy động quân đội tiến hành tác chiến. Cho nên, Minh Thành tỏ quyết định cho Dương Thu Trì điều tập quân đội chinh chiến này là không phải việc nhỏ, đương nhiên mục đích chỉ giới hạn vào việc để tiêu diệt bọn Uy khẩu và dư đảng Kiến Văn.

Nhưng bây giờ đối với Dương Thu Trì mà nói, quyền lực có lớn đến đâu cũng không át được nỗi đau khổ khắc cốt ghi tâm vì sự ra đi của Liễu Nhược Băng. Tuy nhiên, biểu hiện bên ngoài thì vẫn phải làm, không thể thiếu được. Cho nên hắn cố gắng bỏ dậy, quỳ gối trên giường tạ ơn Hoàng thượng. Lần này, Minh thành tỏ cũng không ngăn trở, đợi cho hắn khấu đầu lạy xong, lại an ủi một phen, bảo hắn lo nghỉ ngơi cho bình phục đi rồi xuất hành, sau đó mới khởi giá về cung.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 6: Cục cưng

Dương mẫu cùng mọi người tiễn Hoàng thượng đi rồi, vội vàng trở vào trong phòng, không biết là vừa rồi Hoàng thượng đã nói gì cùng Dương Thu Trì, mọi người khần trương nhìn hắn.

Dương Thu Trì nhắm mắt lại, không nói lời nào, một mình cam chịu nỗi đau khổ trong lòng.

Mọi người thấy sắc mặt hắn cũng không khác thường, nên có thoáng chút yên tâm, không dám hỏi nhiều. Lúc này, Hồng Lăng làm một chén thịt ninh thanh hóa nhuận phế bổ huyết bụng lên. Phùng Tiểu Tuyết nhận lấy, để cho Hồng Lăng ngồi ở đầu giường, dùng thân đỡ Dương Thu Trì dậy, mức nước hầm thịt đút cho hắn. Dương Thu Trì lắc đầu tỏ vẻ không muốn uống.

Phùng Tiểu Tuyết nói bằng giọng vỗ về: “Phu quân, chàng hãy uống đi để còn đi tìm Liễu tỷ tỷ nữa, không ăn bất cứ cái gì như vậy sao được chứ! Đây là món canh thuốc bổ huyết nhuận phế do Hồng Lăng nấu, rất hữu ích cho sức khỏe của chàng lúc này”.

Thật sự thân thể Dương Thu Trì cũng không có gì phi đáng lo ngại cả, chỉ là Liễu Nhược Băng bỏ đi đã làm cho cõi lòng của hắn tan nát. Hắn không thể chịu đựng được nỗi đau khổ này. Đó mới chính là điều làm cho toàn thân gân cốt của hắn như không còn sức lực, cũng không còn tâm trạng để uống canh thuốc này.

Tổng Vân Nhi nóng nảy, cuối người xuống nói: “Ca, huynh rốt cuộc là có muốn tìm tỷ tỷ của ta về không vậy?” Truyện Nạp thiếp ký II(Full)

Dương Thu Trì ngẩng đầu nhìn nàng ta, nói giọng yếu ớt nhưng như chém đinh chặt sắt: “Thậm chí có vào núi đao biển lửa, ta cũng phải tìm được Băng nhi.”

Tổng Tinh nói: “Cho dù tìm được rồi, nếu tỷ ấy không muốn trở về thì sao?”

“Cái đó thì . . .” Dương Thu Trì mắt đỏ lên: “Vậy ta sẽ đập đầu chết trước mặt nàng ấy cho rồi!”

“Ai yêu!” Tổng Tinh kêu lên rất khoa trương: “Lão gia à, chàng đừng có nằng nặc như vậy chứ, tất cả chúng ta cũng là thê thiếp của chàng, nếu ai cũng vì lòng ghen tức mà ôm con bỏ đi, chàng có mấy cái đầu để chặt xuống đây?”

“Nàng!” Dương Thu Trì hung hăng nhìn xoáy vào nàng ta: “Nếu sớm biết người là người vô tình như vậy thì lúc đầu khi đánh phá bọn dư đảng của Kiến Văn, ta đã không liều chết cứu nàng, để cho nàng cùng dư đảng của Kiến Văn chết vì bị ngàn đao lăng trì cho rồi!” Truyện Nạp thiếp ký II(Full)

Tổng Tinh thấy Dương Thu Trì phẫn nộ như vậy, vừa sợ, vừa khủng hoảng, vừa rồi cũng chỉ là những lời lẽ không kim nén được thốt ra trong lúc bất bình, nhin không được khóc to lên.

Dương Thu Trì nói quá gấp, bắt đầu ho trở lại, và lại trào ra thêm một ít máu nữa. Phùng Tiểu Tuyết hét hoảng để chén thuốc xuống, một bên cho hấn sát khố miệng đích huyết, một bên lấy tay vuốt nhẹ lên ngực hấn.

Tổng Tinh cũng biết vì mấy câu nói của mình vừa rồi đã làm Dương Thu Trì ho ra máu. Nàng ta cũng trở nên cuống quýt, quỳ gối trước giường, kéo tay Dương Thu Trì: “Lão gia, những lời thiếp nói vừa rồi có phần hỗn xược. Chẳng qua là thiếp cũng chỉ vì yêu thương chàng, sợ khi chàng tìm được Liễu tỷ nhưng tỷ ấy không chịu về, chàng sẽ chết như lời, vậy. . . Lúc đó hai mẹ con thiếp làm sao mà sống đây chứ. . . ô ô ô. . .”

Dương Thu Trì thở dốc vài tiếng. Hấn cũng biết Tổng Tinh cũng chỉ lớn tiếng bộc trực thế thôi, nghĩ gì thì nói đó, nhưng đối với bản thân hấn thì là một phiên chân tình. Những lời vừa rồi nàng nói cũng có lý, nếu như thật sự Liễu Nhược Băng không muốn trở về rồi hấn vì thế mà tự sát, thì có nghĩa là hấn không công bằng với gia đình và mấy nàng thê thiếp này. Họ cũng là những người phụ nữ mà hấn yêu sâu đậm.

Bất quá, những gì mất đi là những gì quý giá nhất. Trong tất cả những nữ tử của hấn, Liễu Nhược Băng là người đã để lại cho Dương Thu Trì nhiều ấn tượng nhất. Cả hai cũng đã trải qua quá nhiều khổ đau, bất hạnh để rồi cuối cùng mới được đến với nhau, vì vậy họ càng quý trọng hơn. Vào lúc này, trong lòng Dương Thu Trì chỉ có tình yêu dành cho Liễu Nhược Băng, tình yêu đó còn nhiều hơn đối với tất cả những người khác cộng lại. Truyện Nạp thiếp ký II(Full)

Nhớ tới lời Tổng Vân Nhi vừa nói, nguyện vọng mãnh liệt trong lòng Dương Thu Trì lúc này là phải tìm cho được Liễu Nhược Băng. Hấn cố gắng giơ hai tay lên cao, ý bảo Phùng Tiểu Tuyết bưng chén thuốc đưa cho hấn. Sau đó tự mình bưng và uống ừng ực một hơi hết sạch chén canh thuốc, chép chép miệng quay đầu mỉm cười nói với Hồng Lăng: “Lăng nhi, nàng nấu chén canh này thật là ngon quá”. Truyện Nạp thiếp ký II(Full) Truyện Nạp thiếp ký II(Full)

Hồng Lăng mặt đỏ lên, cuối đầu. Truyện Nạp thiếp ký II(Full)

Dương Thu Trì vuốt ve mái tóc của Tổng Tinh đang quỳ gối bên giường, nhỏ nhẹ nói: “Mau đứng lên đi, nàng vừa sinh hài nhi không được bao lâu, có thể bị tổn thương thân thể, nếu nàng ngã bệnh thì ta còn biết yêu thương ai nữa. ”

Tổng Tinh vừa ủy khuất vừa cảm kích, ôm Dương Thu Trì òa khóc. Truyện Nạp thiếp ký II(Full)

Dương Thu Trì ôm nhẹ nàng ta, khẽ vuốt mái tóc: “Búp bê bần, vừa rồi ta chỉ nói hơi nặng lời, xin lỗi nàng, đừng nghĩ gì nhé. Thật sự nàng cũng là cục cưng của ta mà.”

Tổng Tinh vừa khóc vừa lắc đầu, nước nỡ nói: “Lão gia, . . . đều là do thiếp không tốt, vừa rồi lão gia mắng là rất đúng. . . hu. . . hu. . . !”

Dương Thu Trì khẽ vỗ nhẹ vào lưng nàng ta, giương mắt nhìn sang Phùng Tiểu Tuyết bên cạnh, nói: “Tiểu Tuyết, nhớ lúc đầu, ta bị luồng gió lạ cuốn đi, những tường đã chết. Lúc đó nhà ta rất nghèo, phải nấu chung gạo với trâu mới đủ ăn, nhưng nàng nhân lúc vui mừng đã nấu luôn một bữa cơm trắng không lộn trâu. Khi đó ta đã tự hứa rằng trong tương lai nhất định phải cho nàng có một cuộc sống tốt đẹp, được ăn cơm trắng mỗi ngày”. Truyện Nạp thiếp ký II(Full)

Phùng Tiểu Tuyết thấy mũi hơi cay cay, nhẹ nhàng nói: “Chút việc cón con này mà phu quân vẫn còn để trong lòng sao”

Dương Thu Trì cũng nói với Tần Chi Tuệ: “Tuệ nhi, nàng đã đâm ta một lưỡi dao ở trước ngực đúng không? Khi đó, nếu nàng thật sự muốn giết ta, thì con dao đó cũng đã kết liễu cuộc đời của ta rồi. ”

Tần Chi Tuệ có chút bối rối, thấp giọng nói: “Lão gia tâm tính tốt, dù có là tảng đá cũng bị lão gia cảm hóa, huống hồ chi là Tuệ nhi này. ”

Dương Thu Trì lại nhìn Tổng Vân Nhi: "Vân Nhi, mọi lúc nào cũng là cái đuôi nhỏ bám sát theo ta, ta đi tới đâu thì muội cũng đi tới đó. Ấu đó cũng là điều may mắn của ta, trận chiến với sào huyện Kiến Văn ở huyện Thanh Khê thuộc Hồ Quảng, trong giờ phút sanh tử đó, nếu không có muội và Băng Nhi thì ta chắc là cũng đã chết rồi. ”

Tổng Vân Nhi đáp: “đúng a, trận chiến đó quả thật nguy hiểm, bây giờ nghĩ lại vẫn còn kinh sợ nè.”

Dương Thu Trì vừa rồi nói đến Liễu Nhược Băng, nên không được đau xót trong lòng, chuyển sang Hồng Lăng đang bận rộn: “Lăng nhi, nàng theo ta đã

chịu không ít cực khổ rồi. Vài lần thiếu chút nữa là hại đến tánh mạng của nàng. Lúc đầu Hoàng thượng. . . . , nàng tình nguyện rạch mặt hoa chứ không chịu bỏ tình cảm của chúng ta, ta vẫn còn ghi tạc trong lòng đây này.”

Hồng Lăng ngượng ngùng cười nói: “Lão gia đã đối tốt với Lăng nhi, Lăng nhi đã ghi tạc trong lòng, nên cũng phải thật tốt với lão gia. ”

Dương Thu Trì nhìn Bạch Tố Mai: “Tố Mai, nàng còn nhớ quang cảnh đêm mưa hôm đó không? Còn ta thì nhớ rất rõ.”

Bạch Tố Mai nhớ lại đêm trên tuyết đỉnh huyền nhai, nàng và Dương Thu Trì đã trần trụi ôm nhau, còn cho hắn kiểm tra thân thể, nhin không được mặt đỏ bừng, e thẹn cuối xuống không đáp lại lời nào.

Cuối cùng Dương Thu Trì hướng về phía Vân Lộ, vừa lúc đó Vân Lộ nức nở nói: “Thu Trì ca, là muội không tốt, đã làm Liễu tỷ tỷ tức giận bỏ đi, tỷ ấy không chịu tiếp nhận muội. . . thì muội sẽ trở về Miêu sơn. . . ”

Dương Thu Trì lắc đầu, đưa tay ra kéo Vân Lộ lại và nói: “Lộ nhi, chúng ta đã báai đường thành thân, Hoàng thượng cũng đã uống rượu mừng, từ bây giờ trở đi, nàng là người nhà của Dương gia. Chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm Băng nhi về, chỉ cần Băng nhi trở về, từ nay về sau, ta cùng tám người các nàng hòa hòa mỹ mỹ với nhau, không rời xa nhau nữa!”

Tổng Tinh mắt còn ướt lệ, ngược lên nức nở nói: “Vây. . . nếu sau này lão gia lại gặp được nữ tử nào đó xinh đẹp như tiên thì sao?”

“Cho dù là tiên nữ có hạ phàm ta cũng không cần nữa.”

Tổng Vân Nhi cười hi hi: “Hình như lời này trước kia huynh đã nói cùng muội và tỷ tỷ của muội rồi!” Truyện Nạp thiếp ký II(Full)

Nói đến Liễu Nhược Băng, lòng Dương Thu Trì lại bị kích động, thờ dài một tiếng, tiếp: “Vào lúc đó, ta cũng không có ý định nạp thiếp, hơn nữa lúc đó ta và Lộ nhi là đã đến với nhau rồi”

“Đúng đó nha!” Tổng Tinh đỡ lời Dương Thu Trì, trừng mắt nhìn Vân nhi một cái: “Muội đừng nhắc nợ củi nữa được không! Lão gia cũng đã nói sau này sẽ không nạp thiếp nữa rồi mà. Mấy người chúng ta cũng đã nghe hết rồi, lão gia dù sao cũng là kẻ nói lời là biết giữ lời đó mà!”

Dương Thu Trì cười khổ nựng lên cái mặt tròn của Tổng Tinh: “Nàng quả thật thông minh, nàng nói vậy vì sợ ta sẽ quên lời đúng không? Mượn lời nói này để giữ ta lại a”

Tổng Tinh cười lè lưỡi, khóe mắt vẫn còn đọng nước mắt.

Dương Thu Trì nhìn vợ và thê thiếp đang ở bên giường nói: “Các nàng và Băng nhi đều giống nhau, đó là các nàng đều là cục thịt cục cưng trong lòng của ta. Các cục nào là ta đau cục ấy. Bây giờ Băng nhi vì tức giận mà ra đi rồi, ta muốn dẫn Lộ nhi đi tìm. Người nào buột thì người đó gỡ, đây là biện pháp tốt nhất nếu muốn nàng ta quay về. Vừa rồi ta nói ra cũng chỉ là trong lúc buồn rầu. Ta sẽ không chết đâu, cho dù là không vì chính bản thân ta, thì cũng vì các nàng mà phải sống cho tốt chứ. ”

Trên mặt mọi người đều lộ vẻ vui mừng, nhìn Dương Thu Trì cuống quýt gật đầu. Truyện Nạp thiếp ký II(Full)

Dương mẫu bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm, đứng lên nói: “Vây là tốt rồi! Tốt rồi!”, quay đầu sang hỏi Tổng phủ doãn đang vuốt râu, mỉm cười: “Ông xui à, Thu Trì phải xuất kinh tìm Băng Nhi, vậy nên nói với Hoàng thượng như thế nào cho phải đây?”

Dương Thu Trì đã uống xong canh thuốc do Hồng Lăng đã tỉ mỉ nấu lúc này, cộng thêm tư tưởng trong lòng đã thông suốt hơn, cho nên cũng lấy lại tinh thần, nghe vậy liền nói: “Không cần thành ý đâu, Hoàng thượng vừa rồi cũng đã nói, ngày mai con vào triều nhận mệnh làm Tuần phủ, còn cấp thượng thư phong bảo kiểm cho con thay thế Hoàng thượng đi tuần thú các tỉnh, đề đốc quân vụ, giám sát bá quan, coi xét án tình.”

“Tốt lắm!” Tổng phủ doãn vỗ tay cười nói: “Chúc mừng hiền tể được đề thăng Tuần phủ!

Dương mẫu cùng các nàng tử đều hết sức mừng rỡ.

Dương Thu Trì điềm đạm: “Chức quan này làm hay không cũng không sao, nhưng đã cấp cho con cơ hội tốt để mượn nó để tìm kiếm Băng nhi”. Dừng một chút, hắn ngược đầu lên nhìn ra ngoài cửa. Bây giờ đang là đầu mùa xuân, vài chồi non xanh đang nhú ra trên cành, hắn thờ dài một tiếng: “Chỉ là thiên hạ này quá rộng lớn, biết đi đến nơi nào để tìm nàng ấy đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7: Chỉnh trang đi tuần

Vấn đề tìm Liễu Nhược Băng ở phương nào này ngay cả Dương Thu Trì không thể hỏi đáp được thì người khác cũng không có câu trả lời.

Tần Chi Tuệ nói: “Trước kia Liễu tỷ tỷ từng xuất hiện ở vùng núi Hồ Quảng, lúc đầu thiếp cùng búp bê bần bị tỷ ấy bắt đi cũng là ở tại nơi đó, cũng có thể là tỷ ấy đã quay trở lại nơi đó một lần nữa chăng?”

Dương Thu Trì lắc đầu nói: “Nơi đó đã bị bại lộ rồi, khả năng nàng ta đi về đó là rất ít, bởi vì nàng ấy biết ta không tìm được nàng thì sớm hay muộn gì cũng sẽ đến nơi đó. Thiên hạ rộng lớn này có nhiều chỗ để đi, nhưng nơi đó cũng không có điểm gì đặc biệt. . .” Nói tới đây, Dương Thu Trì chợt nhớ đến lúc đầu những lúc tuyệt vọng của cuộc sống, khi cảm thấy buồn, Liễu Nhược Băng thường hay tự mình đi dạo. Những lúc như vậy, nàng ta hay đi lang thang và từng nói rằng muốn tìm đến một nơi thôn dã một thôn chài cùng với hân sống cuộc sống bình thường.

Ngư thôn?

Dương Thu Trì trong lòng sáng ngời hy vọng. Những từ này chắc là không phải do Liễu Nhược Băng thuận miệng nói ra, vì trước kia nàng ta đã từng nói muốn đến vùng ven biển. Vậy thì trong lúc này đây, cũng có thể nàng đang đi đến đó chăng? Dương Thu Trì chợt thốt lên: “Băng nhi có thể ở vùng bờ biển!”

“Thật vậy sao? Vậy nó thuộc địa phương nào?” Tổng Vân Nhi hỏi.

Dương Thu Trì cười khò: “Ta cũng biết điều này thật là ngốc nghếch. Tuy Hoàng thượng vừa nói sẽ để ta đi Chiết Giang tuần thú quân vụ, nơi đó có bọn Uy Khẩu đang nổi dậy, nên muốn ta đi để chỉnh đốn công tác phòng vệ biển.

“Vừa hay lúc này, chẳng phi tốt cho chúng ta tìm kiếm Liễu tỷ tỷ sao? Chỉ có điều là vùng bờ biển đó quá rộng lớn, không biết cụ thể tỷ ấy sẽ ở nơi nào. Hay là chúng ta vận dụng quân của Cẩm y vệ để kiểm tra xem.

Tổng phủ dẫn đầu nói: “Việc này không thể khinh thường được! Vận dụng quân Cẩm y vệ tuần tra là điều nên làm, nhưng đừng nghĩ đó là cách hay, vì không được để người khác biết chuyện Liễu nhi rời khỏi nhà, trốn đi. Đặc biệt là không được để cho Hoàng thượng biết”.

Dương Thu Trì gật đầu, trong lòng hân đã nghĩ tới một người, bèn nói: “Bằng cách nào để Cẩm y vệ dò la tin tức của Băng nhi thì ta đã có sự an bài cho chuyện này rồi”

Ý của Dương Thu Trì là ngày mai sẽ gặp Hoàng thượng nói rằng hân sẽ để Liễu Nhược Băng với thân phận giang hồ, bí mật điều tra vụ việc của bọn dư đảng Kiến Văn, để tìm ra manh mối. Như vậy có thể sai bảo Cẩm y vệ chú ý đến sự an toàn cho Liễu Nhược Băng. Phát hiện Liễu Nhược Băng ở đâu, tất cả nghe lệnh chỉ huy, toàn lực hiệp trợ, đồng thời lập tức cấp báo cho cấp trên cũng chính là hân. Như vậy có thể che giấu tai mắt, đồng thời lại điều động hết lực lượng Cẩm y vệ dò la ra nơi ở của Liễu Nhược Băng.

Theo lý thì quân của Cẩm y vệ dân trải khắp nước, muốn dò la tin tức của Liễu Nhược Băng không khó khăn gì, nhưng điều đáng lo là nàng ta sẽ thay hình đổi dạng, đó mới là phiền toái!

Dương mẫu nói: “Vậy con sẽ mang ai theo trong chuyến xuất kinh đi tuần sát?”

Tổng Vân Nhi cướp lời: “Người khác muội mặc kệ, không thành vấn đề, nhưng dù sao muội cũng muốn đi. Muội phải đi tìm sự phụ tỷ tỷ, sử dụng chiến thuật cương nhu để tỷ ấy quay trở về!”

Dương mẫu gật đầu: “Điều này rất hợp ý ta. Vân nhi võ công cao cường, có con bên cạnh Thu Trì ta cũng an tâm phần nào”.

Dương Thu Trì nói: “Vân nhi muốn đi cùng ta, không chỉ là bảo vệ và chăm lo, mà khi ta điều tra án cũng không thể không có muội ấy.”

Tổng Vân Nhi rất đắc ý, quay sang nói với Vân Lộ: “Vừa rồi Thu Trì ca cũng đã nói muốn để muội đi cùng huynh ấy tìm tỷ của ta, muội cũng nên mang theo khoảng năm trăm kỵ binh”

Dương mẫu nói: “Đây không phải là đi đánh trận, mang theo nhiều binh lính hộ vệ thế để làm gì chứ?”

Dương Thu Trì nói: “Cứ mang theo đi, đây là Hoàng thượng cấp cho để làm hộ vệ Vân Lộ, đội hộ tống này đương nhiên sẽ có mặt ở nơi nào mà nàng đến.”

Đội kỵ binh hộ tống cho Vân Lộ từng chiến đấu tại Tử Xuyên, điều này có tác dụng rất tốt với Dương Thu Trì. Lần này mặc dù Hoàng thượng ban cho hân binh lính và cả lệnh phủ để điều động, nhưng cũng chỉ có thể sử dụng sức mạnh đội quân này khi nào thật sự cần thiết, khi đã biết chính xác hành tung của bọn dư đảng Kiến Văn thì có thể điều động tinh binh, chứ bình thường không thể. Uy khẩu còn dễ tính, chứ dư đảng Kiến Văn ở trong vòng bí mật, đã từng tiến hành ám sát tấn công hân, không thể khinh thường được.

Mặc dù Hoàng thượng điều động năm ngàn sáu trăm vũ lâm hộ vệ trong cung làm thủ vệ riêng của phủ hân, nhưng đây là đội hộ vệ của hoàng thượng, thứ nhất là hân không thể điều động vũ lâm vệ rời khỏi kinh thành, thứ hai là bọn họ còn phải bảo vệ "sào huyệt" của hân.

Hoàng thượng cho hân có quyền trực tiếp điều động đại nội thị vệ, nhưng nhất thời hân không thể tổ chức đội hộ vệ hợp ý trung thành, trong khi đó Vân Lộ công chúa có năm trăm trọng giáp binh của Hoàng thượng ban cho, xem như là bảo vệ nàng ta. Sau khi công chúa được gả cho hân, nàng ta dĩ nhiên phải đi theo hân đi tuần, và mang theo cả đội binh này là điều không còn gì tốt hơn nữa. Dù quân lính này có nhân số không quá đông, nhưng được trang

bị đầy đủ vũ khí, tinh thần chiến đấu cũng rất mạnh, được Dương Thu Trì tận mắt chứng kiến, nên cũng rất yên tâm.

Vân Lộ lau nước mắt , gật đầu

Dương Thu Trì cũng nói với Tổng Vân Nhi: “Muội lát nữa đến Bắc trấn phủ ti sắp xếp Nam Cung Hùng chỉ huy, cho Từ Thạch Lăng, Thạch Thu Giản cùng Hạ Bình ba người bọn họ chọn ra mười tên tinh duệ làm hộ vệ thân cận của ta, đi theo chúng ta xuất tuần”.

Tổng Vân Nhi ngạc nhiên hỏi: “Mang theo Hạ Bình làm gì chứ? Vân Lộ đã có đội hộ vệ rồi, còn muội cũng không cần đâu, cũng không có nữ quyền nào nữa đi theo mà. ”

Dương Thu Trì quay Phùng Tiểu Tuyết nói: “Tiểu Tuyết là do chính ta cưới về. Kể từ khi ta làm quan đến giờ, nàng đã không đi theo ta ra ngoài. Chính lúc này đây ta muốn mang nàng theo, đến lúc tìm được Băng nhi rồi, Tiểu Tuyết có thể thuyết phục nàng ấy quay về.”

Phùng Tiểu Tuyết là chính thê của Dương Thu Trì, đã đồng cam cộng khổ với hắn, tâm địa lại thiện lương, hiền hậu. Liễu Nhược Băng đối với nàng ấy cũng có phần kính trọng. Nếu do chính Phùng Tiểu Tuyết khuyên bảo thì đương nhiên là tốt hơn những người khác rất nhiều, từ ngữ cũng lọt tai, Nhược Băng sẽ dễ dàng chấp nhận hơn.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Phùng Tiểu Tuyết, nàng ta mừng rỡ hỏi: “Phu quân. . . muốn cho thiếp đi theo cùng chàng thật sao?”

Dương Thu Trì mỉm cười: “Đúng vậy, nàng cũng là khâm mệnh trấn quốc phu nhân đi theo cùng ta, đồng thời cũng là tự mình đi tuần phủ quân dân, được vậy dân chúng sẽ hết lòng cảm kích”

Phùng Tiểu Tuyết nhìn Dương Thu Trì nở nụ cười, trong lòng hân hoan vô cùng, gật đầu đáp: “Hay quá, thiếp đi theo phu quân xuất tuần. Sau khi tìm được Băng nhi rồi nhất định khuyên muội ấy trở về. ”

Dương Thu Trì thấy Hồng Lăng, các nàng ấy nhìn tha thiết và dĩ nhiên là cũng rất muốn đi, nhân tiện hắn nói luôn: “Lần này ta xuất tuần đi là phụng thánh mệnh, nhất định có không ít nguy hiểm, không nên mang theo quá nhiều người. Các nàng và những người khác hãy ở nhà phụng dưỡng mẫu thân. ”

Cả nhà nữ nhi mặc dù rất thất vọng, nhưng Dương Thu Trì đã quyết định, các nàng không dám nói thêm lời nào nữa.

“Tốt lắm, như vậy là được rồi, nếu đã quyết định như vậy rồi thì mọi người đi chuẩn bị đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút. Sáng mai, sẽ đến triều nhận thánh chỉ xuất phát”.

Chợt lúc đó nghe mấy tiếng kêu “ăng, ăng, ứ ứ”, thì ra là Tiểu Hắc Từ đang ngược đầu nhìn Dương Thu Trì, dường như không vui cho lắm.

"À, đúng rồi, còn có Tiểu Hắc nữa chứ." Dương Thu Trì vẫy tay ra hiệu, Tiểu Hắc cẩu liền chạy tới bên giường, đưa lưỡi liếm liếm vào lòng bàn tay của hắn. Dương Thu Trì vuốt ve thân hình đen bóng của Tiểu Hắc cẩu, thấp giọng nói: “Thế nào hả? Ta không mang theo chủ ra ngoài làm chủ mất hứng hả? Được rồi, yên tâm đi, mọi người có thể không mang theo cùng, nhưng riêng chủ em mày thì làm sao ta không mang theo được chứ!”

Tiểu Hắc dường như nghe và cũng hiểu hết những lời nói đó, vẫy vẫy cái đuôi tỏ vẻ vui mừng, nhìn Dương Thu Trì kêu lên vài tiếng ư ư.

Qua sự điều dưỡng tỉ mỉ của thái y, hơn nửa Dương Thu Trì dùng nội công tâm pháp của Liễu Nhược Băng truyền thụ để điều tức, đến đêm đó Dương Thu Trì đã có thể xuống giường đi lại được.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thu Trì ngồi kiệu vào cung điện thánh. Minh thành tổ đương triều, hạ chỉ cho Dương Thu Trì đi tuần phủ, ban cho Thượng phụng bảo kiếm và quân phủ điều binh, sau đó gọi Dương Thu Trì đi theo vào cung, cùng trò chuyện hơn nửa ngày. Dương Thu Trì hỏi báo kế hoạch sơ bộ của mình, cũng nói luôn việc mang Vân Lộ và năm ngàn thiết giáp kỵ binh cùng theo xuất tuần, và đề cho Liễu Nhược Băng với thân phận giang hồ, bí mật làm tình báo, dẫn xếp Cẩm y vệ hiệp trợ khi xảy ra chuyện. Kế hoạch của Dương Thu Trì được hoàng thượng chấp thuận. Như vậy, việc mượn quân Cẩm y vệ để dò la tin tức của Liễu Nhược Băng đã không có vấn đề gì nữa rồi.

Minh thành tổ động viên Dương Thu Trì cố gắng, khi biết được Dương Thu Trì muốn lập tức lên đường, Minh thành tổ để thái y kiểm tra xem hắn đã hoàn toàn bình phục chưa. Sau khi biết chắc sức khỏe hắn không còn lo ngại nữa, lúc này mới yên tâm, chuẩn tấu cho hắn lập tức lên đường.

Lúc từ biệt, Minh thành tổ còn ban cho hắn vài món cực phẩm nơi hoàng cung và nhân sâm tốt nhất để hắn mang về bồi bổ.

Về đến nhà cũng là lúc giữa trưa. Vân Lộ và năm trăm thiết giáp kỵ binh cũng đã chỉnh trang y phục đang đứng đợi. Từ Thạch Lăng, Thạch Thu Giản cùng Hạ Bình ba người mang theo mười tên Cẩm Y Vệ tinh anh đã chuẩn bị sẵn sàng. Họ cũng mang theo vài con bò cày để truyền tin. Chim bồ câu truyền tin này phân thành đôi, dùng để vận chuyển tin giữa hai vợ chồng bị tách rời nhau. Mặt khác, lần này xuất tuần còn phải nghe dân tình cáo kiện, cho nên Dương Thu Trì mang theo hình danh sư gia Kim sư gia trước kia khi còn ở huyện đường đã phụ trách xử lý kiện cáo để tiện cho việc xử lý xem xét án.

Nam Cung dẫn các cao quan trong Cẩm y vệ đến tống biệt. Dương Thu Trì bảo hắn lập tức hạ chỉ cho Cẩm y vệ các nơi nhanh chóng điều tra tin tức của Liễu Nhược Băng. Nếu có tin gì lập tức dùng bồ câu truyền báo.

Phùng Tiểu Tuyết xuất môn, nha hoàn thân cận là Nguyệt Thiên đương nhiên cũng phải đi theo cùng. Người trong Dương phủ chuẩn bị một đoàn xe ngựa lớn cho Dương Thu Trì, Phùng Tiểu Tuyết, Tổng Vân Nhi, Vân Lộ, tiểu nha hoàn Nguyệt Thiên và chú chó mực Tiểu Hắc cùng ngồi bên trong.

Chuẩn bị thỏa đáng xong, đoàn người ngựa xuất phát với khí thế hùng hồn.



## Chương 8: Nữ đồ thần của tiểu trấn

Sau khi ra khỏi thành được mười dặm, Dương Thu Trì bảo mọi người dừng lại, gọi đội trưởng đội thiết kỵ hộ vệ của Vân Lộ là Trương Khiếu Giang lại dặn dò, bảo hắn đi lùi lại sau, giữ khoảng cách với họ chứ không theo sát sau như hiện tại, có tình huống gì xảy ra sẽ dùng bỏ câu liên lạc.

Dương Thu Trì ngoài việc tìm Liễu Nhược Băng ra, còn phải làm bốn việc liên quan đến việc công: thứ nhất, cũng là việc quan trọng nhất là dò la dấu vết của dư đảng Kiến Văn. Điều này đương nhiên phải được bí mật tiến hành, không thể phô trương khắp nơi sẽ gây nghi vấn. Nhiệm vụ thứ hai là thị sát bách quan, điều này cũng giống như thanh tra, khảo sát những bộ phận quan lại nông cọt. Khảo sát lực lượng này không thể thông qua những lời hỏi bảo được. Vì như vậy chỉ toàn nghe được lời khen, không phát hiện ra vấn đề. Do đó cần phải vừa công khai vừa bí mật tra xét.

Việc thứ ba là tuần phủ quân dân, đây cũng là tổ chức hội nghị quần chúng nhân dân, tại buổi hội, đại diện cho Hoàng thượng thể hiện sự quan tâm đến dân chúng. Điều này dĩ nhiên được tiến hành công khai. Việc thứ tư là nghe ngóng về các vụ tổ tụng hình sự, cũng chính là thẩm tra những trọng án, nếu có gì nghiêm trọng phải lập tức làm sáng tỏ. Nhiệm vụ này cũng phải công khai tiến hành. Cho nên Dương Thu Trì quyết định mỗi địa phương ghé qua đều sẽ tiến hành bí mật thăm dò tình hình trước, sau đó mới công khai thực thi nhiệm vụ. Bởi vậy hắn mới để cho năm trăm quân thiết kỵ hộ vệ giữ khoảng cách nhất định phía sau. Bằng không thì với khí thế hùng hậu của mấy trăm hào nhân cũng như đội thiết giáp kỵ binh sẽ làm mọi người trở nên hoang mang, không thể điều tra được gì nữa.

Sau khi phân tán thành hai nhóm, cả bọn không cảm thấy căng thẳng nữa, Dương Thu Trì cùng vợ chính và hai người thiếp ngồi trong xe ngựa đi về hướng Nam. Phía sau có Từ Thạch Lăng và mười hộ vệ cùng Kim sư gia cười ngựa đi theo. Tất cả mọi người đều phục trang bình thường, tương tự như một thổ hào mang theo gia quyến và quân gia, gia đình đi du ngoạn. Chỉ có điều Dương Thu Trì tâm tình không tốt lắm, vẫn năm nghiêng nhắm mắt dưỡng thần. Mặc dù Tống Vân Nhi luôn chỉ cho hắn xem những cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, Dương Thu Trì không thêm để ý, Tống Vân Nhi cuối cùng cũng thấy vô vị, không thể làm gì khác hơn là đành câm miệng.

Tối hôm đó, mọi người dừng chân ở một thị trấn nhỏ. Sau khi Dương Thu Trì để Nguyệt Thiên mang nước vào rửa chân sạch sẽ, hắn nằm xuống, nghiêng sang một bên và chìm vào giấc ngủ. Phùng Tiểu Tuyết, Tống Vân Nhi, Vân Lộ và nha hoàn Nguyệt Thiên ngồi bên ngọn đèn, hai mặt nhìn nhau, không có cao kiến gì hay ho để cho hắn vui lên một chút. Kể cả tiểu hắc cầu cũng uể oải bên cạnh giường, ừ ừ gục cằm lên trước chân, lim dim chớp mắt ngủ.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Tống Vân Nhi bước ra mở cửa, là Hạ Bình: “Có chuyện gì thế?”

“Ngũ phu nhân”, Hạ Bình liếc mắt một cái hỏi: “Chẳng hay lão gia đã ngủ chưa vậy?”

Khi tách ra, Dương Thu Trì đã xuống lệnh cho mọi người rằng, nếu có gì bí mật cần hỏi thì gọi hắn là lão gia, chứ không gọi theo chức tước quan. Hắn bảo mọi người gọi Phùng Tiểu Tuyết là phu nhân (bởi vì nàng ta được Hoàng thượng sách phong là trấn quốc phu nhân), gọi Tống Vân Nhi là ngũ phu nhân, Vân Lộ là thất phu nhân (vì Bạch Tố Mai chưa chính thức được cưới về nhà, cho nên Vân Lộ được xếp trước).

Tống Vân Nhi nhìn vào trong, gật đầu, thở dài: “Cũng vừa mới ngủ thôi, ta nghĩ cũng nên trò chuyện cho lão gia tươi tỉnh lên một chút nhưng người không để ý tới. Cũng không có biện pháp thích hợp gì hơn.”

Hạ Bình thấp giọng nói: “Bọn Từ Thạch Lăng cũng biết điều đó, họ nói rằng có biện pháp có lẽ sẽ khiến lão gia giải bớt ưu sầu”

“Ồ?” Tống Vân Nhi bước ra cửa, tiện tay kéo Hạ Bình sang một bên hỏi: “Là biện pháp gì chứ?” Từ Thạch Lăng, Thạch Thu Giản và Hạ Bình vốn cùng hoạn nạn sanh tử, xem Dương Thu Trì như người thân. Cho nên khi Tống Vân Nhi đem chuyện Liễu Nhược Băng bỏ đi nói cho họ nghe thì bọn họ cũng hiểu lần này Dương Thu Trì xuất tuần, mục đích chính cũng là tìm kiếm Liễu Nhược Băng. Dọc đường đi, nhìn Dương Thu Trì buồn bã, họ cũng muốn chia sẻ phần nào nỗi lo này. Cho nên nghĩ ra cách này không biết là có hiệu quả hay không, liền đề Hạ Bình vào nói.

“Bọn họ nói rằng ở thị trấn nhỏ này có một sông bạc, có một cao thủ trong nghề này, một ăn mười, cá cược càng lớn thì tiền thu càng nhiều, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có ai thắng hắn, tên đó được xem như thần, trước kia bọn họ cũng đã từng cá cược. . .”

“Quên đi, lão gia chưa bao giờ dính vào trò cá cược đó!”

"Ngũ phu nhân, mọi người nói rằng nam nhân lúc buồn bực thường có hứng thú với trò đỏ đen này. Nếu mà có ai đó không thích cờ bạc chỉ là do họ không biểu hiện ra mà thôi. Hơn nữa, với tính cách như lão gia dám chắc là thích trò này. Dù sao đây cũng là biện pháp giúp lão gia vui vẻ đôi chút. . . Hơn nữa, người được mệnh danh là thần bài này còn có một cô con gái tuyệt mỹ!"

Tổng Vân Nhi trừng mắt: “Các ngươi muốn gì đây chứ? Ta không phi đã nói rõ lý do tại sao lão gia xuất tuần rồi đó sao? Các ngươi không biết là lão gia cũng vì tỷ tỷ của ta bỏ đi nên mới u sầu như thế sao? Nhưng tỷ của ta đi cũng là vì chuyện lão gia nạp thiếp!”

"Thuộc hạ cũng đã nói như vậy rồi nhưng hai người bọn họ nói đây là bệnh tương tư. Chỉ có dùng biện pháp này để dẫn dụ lão gia, cũng chính là làm cho lão gia đắm say một người phụ nữ mới, như vậy mới có thể làm giảm nỗi nhớ của lão gia. Bằng không lão gia cứ nghĩ mãi về việc này, không sớm thì muộn cũng sẽ trở bệnh. Họ nói rằng chỉ là để lão gia làm chút việc nhỏ. . . . Sáng mai chúng ta rồi đi rồi, sẽ không có phiền toái gì nữa”

"Hạ Bình! Cái gì là dùng người phụ nữ mới để quên đi người cũ chứ? Đó không phải là đang cố tình làm đảo lộn tất cả lên đấy sao? Thật sự là không thể chịu đựng được mà, ta không đồng ý lời đề nghị này! Ngươi mau quay về ngủ đi!”

Hạ Bình vội vàng khom người, đi lui xuống.

Tổng Vân Nhi trở lại phòng, nhìn Dương Thu Trì nằm nghiêng người ngủ trên giường. Phùng Tiểu Tuyết, Vân Lộ và Nguyệt Thiên ngồi bên mắt to nhìn mất nhỏ. Trời cũng chỉ vừa sẫm tối, cũng hãy còn quá sớm để đi ngủ, bọn họ ngồi yên cũng không biết phải làm gì bây giờ.

Tổng Vân Nhi ngồi yên được một lúc, nói khẽ với Phùng Tiểu Tuyết: “Tiểu Tuyết tỷ à, vừa rồi, muội nghe gã tiểu nhị trong khách điểm nói rằng ở thị trấn nhỏ này lại có một người nổi tiếng về tài cá cược, tỷ nói xem có lạ không chứ!”

"Ồ, người nổi tiếng à?" Phùng Tiểu Tuyết tò mò thấp giọng hỏi lại.

"Chơi bạc như thần vậy! Ở thị trấn nhỏ này có một thần bài, rất lợi hại, từ trước đến giờ chưa bao giờ chịu thua cuộc.”

“Có đúng là như vậy chứ?” Phùng Tiểu Tuyết cũng không có hứng thú gì với bài bạc này, chỉ là tùy tiện nói vài câu thôi.

“Cái gì? Đánh bạc lợi hại như thần à?” Dương Thu Trì làm bầm, hẳn có vẻ hứng thú, câu nói đó cho thấy bản tính của nam nhân là thích cờ bạc.

Tổng Vân Nhi vừa nghe Dương Thu Trì nói mấy lời này, mặc dù vẫn còn nhàn nhạt, thần nhiên, nhưng xem ra đã bị hấp dẫn, thậm chí kêu một tiếng buồn rầu, vội hỏi: “Họ còn nói rằng hẳn đúng là thần bạc, nói rằng vị thần bạc này “cược nhỏ thì yên cửa yên nhà, cược lớn thì trị quốc an bang” (đây là lời bịa đặt), Còn nói thêm nữa thần bạc này đã đánh bạc nhiều năm nay, một đèn mười, nhưng chưa bao giờ thua cuộc cả!”

Dương Thu Trì xoay người lại: “Thần kỳ vậy à?”

Tổng Vân Nhi nghe như hẳn có vẻ hứng thú, nhưng những sở thích không tính toán trước được là rất lớn. Con người lay chuyển, xem ra lùi lại là phương pháp tiến tốt hơn cả: “Ca à, đừng nghe bọn họ nói lời vô lý đó. Nếu thật có thần như vậy chắc là do tự biên tự diễn thôi. Nghĩ lại xem, nếu thật sự có người lợi hại như vậy thì so chúng ta ở kinh thành mà chưa nghe qua? Dám chắc đây cũng chỉ là một kẻ vụng về, chưa biết qua thế giới này, cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi”

"Không thể nói như vậy được, có câu mờ mờ ảo ảo nhỏ, ả ả che che lớn. Những nơi hoang sơ thường ả náu cao nhân”.

“Giả mà cao nhân chứ, dám chắc đây cũng chỉ là một kẻ trời ơi đất hỡi, bằng không làm sao có chuyện một ăn mười, qua nhiều năm mà vẫn không thua, chẳng phải là lừa bịp thì là gì chứ?”

Dương Thu Trì cười nhạt: “Ông trời này cũng là một người bán lãnh, bị người ta bắt được rồi thì mới gọi là “ông trời”, còn chưa bắt không được vẫn gọi là thần bạc.”

"Vậy chúng ta đi bắt hẳn có được không? Đi tóm lấy tên lừa bịp này, xem như là trừ hại cho địa phương.”

Dương Thu Trì lắc đầu: “Quên đi, cuộc sống hỗn loạn nơi nhân gian này cũng không mấy dễ dàng rồi, tốt nhất là cứ để hẳn tự sinh tự diệt”

Phùng Tiểu Tuyết và Vân Lộ nghe Tổng Vân Nhi nói chuyện này chắc là có dụng ý. Thấy Dương Thu Trì có hứng thú thế, nếu chuyện này có thể làm dẫn dụ hẳn thì tốt quá rồi. Phùng Tiểu Tuyết nói: “Đừng vậy phu quân, trấn nhỏ này đã không có gì hay ho, cũng an toàn, nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta. Thiếp chưa bao giờ đến những chỗ cờ bạc như thế. Chẳng dẫn thiếp đến đó được không vậy?”

Vân Lộ cũng nói: “Muội chưa được đến đó bao giờ cả, muội cũng muốn đi nữa!”

Liễu Nhược Băng đi rồi, để Dương Thu Trì hiện tại u sầu giống như nấm mồ, những lời này quả thật đầy hàm ý. Nếu hẳn không cần Liễu Nhược Băng, thì cũng phải quý trọng vợ và thế thiếp. Bây giờ nghe bọn họ nói vậy, hẳn nghĩ thầm cũng chính hẳn cười các nàng ấy về. Hẳn cũng không cùng các nàng ấy đi du ngoạn. Bây giờ các nàng đã nói như vậy, cũng phi hiểu cho tâm tình này. Cũng nên hộ tống các nàng ấy đi một chút, xem như dạo chơi, thư giãn. Có năm đây cũng không ngủ được, trong lòng hẳn luôn nghĩ về Liễu Nhược Băng, cứ một mình nhăm nháp nỗi buồn. Dư vị này thật không tốt chút nào, nghĩ vậy, hẳn liền gạt đầu: “Được, ta sẽ dẫn mọi người đi nhìn qua cho biết, nhưng các nàng phải. cài trang mới được”

Hai nàng ấy mừng rỡ, cuống quýt gạt đầu: “Cài trang à! Ngay lập tức!”. Hai nàng ấy chưa bao giờ mặc trang phục của nam nhân cả, nhưng dù sao Dương Thu Trì cũng có sẵn một rương quần áo, hơi rộng một chút, chỉ cần khâu lại thì có thể dùng được.

Tổng Vân Nhi chỉ biết múa thương đánh võ, không am hiểu việc vá may gì, nhưng Phùng Tiểu Tuyết, Vân Lộ và Nguyệt Thiên đều là cao thủ may vá thêu thùa, chưa tới nửa canh giờ, bốn người phụ nữ đã cài trang trong trang phục của nam nhân. Sau khi thay trang phục, ngẫm ngẫm bốn vị trở thành bốn vị công tử chính tề.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 9: Mẹ con người ăn mày

Dương Thu Trì nhin không được nhoèn miệng cười: “Các nàng đừng nói nữa, các nàng cái nam trang còn đẹp trai hơn cả ta nữa. ”

Tổng Vân Nhi cười nói: “Ca, đây chẳng phải là huynh đang tự khen mình đó chứ? Quê quá đi. Mau đứng dậy!”

Nguyệt Thiên chuẩn bị áo cho Dương Thu Trì mặc vào, mang theo một bao vàng, đang định xuống lầu chuẩn bị ra ngoài thì Từ Thạch Lăng, và Kim sư gia đến chào hỏi. Dương Thu Trì nhủ mày: “Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút, các ngươi không cần phi đi theo”

“Lúc này bên ngoài bầu trời tối đen, lão gia.....”

Khi ấy, Hạ Bình trộm liếc mắt nhìn Tổng Vân Nhi, thấy nàng ta gật đầu, nhất thời hiểu ý, liền kéo tay Từ Thạch Lăng. Từ Thạch Lăng hiểu ý, vội nói: “Phải, phải, nên đi. . .”

Bọn họ biết Tổng Vân Nhi có võ công cao cường do Liễu Nhược Băng chân truyền, trên giang hồ cũng khó có đối thủ. Còn võ công của Dương Thu Trì cũng tạm tạm, có thể đối phó với bọn võ sĩ giang hồ cấp ba chẳng khó khăn gì. Cho nên họ không cần theo sát, chỉ cần theo sau xa xa hộ vệ là được.

Dương Thu Trì phe phẩy chiếc quạt trong tay, chậm rãi đi xuống lầu, hỏi tên tiểu nhị trong khách điểm đường đến chỗ có người đánh bạc được mệnh danh là thần. Tên tiểu nhị cũng có hứng thú, đồng ý dẫn đường. Bọn họ theo cửa sau ra khỏi khách sạn. Từ Thạch Lăng đương nhiên không thể ở lại khách sạn ngủ ngon lành được, cũng mang theo vũ khí đi theo sau.

Thị trấn này không đến nỗi lớn lắm, toàn trấn bao gồm cả người và chó mèo chưa đến mười vạn. Vốn dĩ vào lúc này cũng không có gì để du ngoạn, không cần phải nói thì ở thị trấn này. Trời vừa tối, trên con đường đã không có một ánh đèn, cũng không có đèn gì lý thú cả. Mọi người dân đều đóng cửa nhốt mình trong nhà, thích làm gì thì làm. Dĩ nhiên, ở cạnh những góc đường, vẫn có những người ăn mày đang co rút, run rẩy vì dù mùa xuân đến sớm nhưng vẫn còn phảng phất chút tiết đông.

Con đường trong trấn nhỏ này chỗ lồi, chỗ lõm, không bằng phẳng chút nào. Đi được một lúc, xa xa nhìn thấy một khu đèn đuốc huy hoàng, Tiểu hắc cầu phần khích sủa vài tiếng ương ương. Tên tiểu nhị trong khách điểm nói: “Các vị khách quan, đó chính là sòng bạc, gian lớn nhất ở giữa là “Xuyến Tiền Đồ Phưởng” của nữ đồ thần.”

Cùng lúc đó, bất chợt Phùng Tiểu Tuyết nghe được trong góc tường phát âm thanh của một người gầy gò: “Lão gia nhân từ, cho một ít thức ăn đi? Mẹ tôi sắp chết đói rồi.”

Hướng theo ngọn đèn xa xa, Phùng Tiểu Tuyết ghé mắt nhìn lại, thấy nơi góc tường có một người phụ nữ khoảng độ ba mươi tuổi đang nằm co ro, mở to đôi mắt vô thần. Một người khác khoảng độ bốn mươi lăm tuổi, gầy trơ xương đứng ở ven đường. Nàng nhìn bọn họ bằng đôi mắt đầy thương cảm.

Phùng Tiểu Tuyết nghe đau xót, đang định nói chuyện thì nghe tên tiểu nhị lên tiếng mắng: “Cút ngay! Tránh sang một bên!”

Tổng Vân Nhi giương tay đánh tên tiểu nhị một cái làm hắn lão đảo, nổi giận nói: “Ngươi hung hăng với một đứa trẻ con như thế à? Có bản lĩnh thì to tiếng với ta đi!”

Tên tiểu nhị bị đánh một cái chút nữa là ngã trên mặt đất, vội gật đầu, cúi người xuống, đứng sang một bên.

Phùng Tiểu Tuyết giương mắt nhìn thấy cách đó vài bước ở chỗ quán rượu nhỏ đang mở cửa, có mấy cái nồi to bốc hơi nóng ở lối vào, cúi xuống cầm tay tiểu cô nương đi đến chỗ quán rượu, lấy hai cái bánh bao nóng hôi, đưa cho tiểu cô nương, mềm mỏng nói: “Ăn nhanh đi!”

Phía sau người bán bánh bao, tiểu nhị nhìn thấy gương mặt của Phùng Tiểu Tuyết có một bớt đen trên mặt. Mặc dù tướng mạo có chút đáng sợ, nhưng nhìn quần áo cao quý, cho thấy đây đích thực là nhân gia công tử con nhà phú quý(lúc này bốn nàng đang mặc quần áo nam trang), liền quay sang cười và nói với tiểu cô nương: “Ăn đi, còn không mau cảm ơn vị thiếu gia tốt bụng này!”

Tiểu cô nương mở to mắt liếc nhìn Phùng Tiểu Tuyết, không nói lên tiếng nào, giữ chặt lấy hai cái bánh bao, chạy nhanh về đưa cho người phụ nữ trung niên nằm trên mặt đất.

Nữ tử nhất thời hai mắt sáng rực, cầm lấy cái bánh bao, đưa lên sát miệng của đứa bé. Tiểu cô nương cắn mạnh một góc cái bánh bao, vội vàng nuốt, không kịp đợi miếng bánh trôi hết, cắn tiếp một cái nữa, cái miệng nhỏ nhắn bị nghẹn lại, chiếc cằm chuyển động trệu trạo.

Khi tiểu cô nướng ăn rồi, lúc này người thiếu phụ mới cắn một cái. Cái bánh bao nhanh chóng vui hơn phân nửa, nàng ta cố gắng nhai một cách khó khăn, nhìn Phùng Tiểu Tuyết bằng đôi mắt cảm kích. Nàng ta không đợi nhai hết, nhất thời miếng bánh còn nằm ở cổ họng, liên tục nôn khan. Tiểu cô nướng vội vã dùng tay vuốt vào lưng mẫu thân.

Tổng Vân Nhi thấy thế, vội vàng ngồi xuống, nhẹ nhàng vỗ một chưởng vào lưng, miếng bánh bao bị nghẹn ở cổ họng lập tức được nôn ra. Người thiếu phụ liên tục ho khan.

Tổng Vân Nhi ôn nhu nói: “Từ từ ăn thôi, đừng nóng vội, bánh vẫn còn đây.”

Thiếu phụ cảm kích, hạ lời cảm ơn, nhưng vẫn còn tiếp tục cắn thêm một miếng lớn nữa, cố gắng nhai nuốt.

Nha hoàn Nguyệt Thiên đã chạy vào bên trong cửa hiệu bán bánh bao, xin một chén lớn nước ấm mang lại cho người thiếu phụ.

Thiếu phụ nhận lấy chén nước, trong mắt long lanh thoáng hiện những giọt nước mắt, cuối đầu đưa cho tiểu cô nướng uống vài ngụm trước, sau đó mới uống. Nước giúp bánh bao trong miệng trôi xuống cổ, sau đó nàng ta mới đưa tiếp cái bánh bao cho tiểu cô nướng cắn một miếng, rồi tới lượt mình.

Tiểu cô nướng vẫn đang nhai, quay đầu lại nhìn Phùng Tiểu Tuyết rơi nước mắt đứng chỗ cửa hiệu bán bánh bao nhìn bọn họ đầy thương cảm. Cô bé đưa cái bánh bao còn lại cho mẫu thân, đứng lên chạy lại, mắt mở to nhìn Phùng Tiểu Tuyết, sau đó nhìn chằm chằm vào nôi bánh bao trắng.

Phùng Tiểu Tuyết vội vàng lấy thêm ba cái cho cô bé. Tiểu cô nướng cầm lấy, cúi gập người cảm ơn Phùng Tiểu Tuyết, sau đó mới chạy như chạy như bay về phía mẫu thân.

Lúc này hai bên đường, từ từ xuất hiện mười tên ăn mày khác cũng gầy trơ xương. Tất cả đều là những người lớn tuổi và trẻ nhỏ, quần áo lam lũ nhìn người bán bánh bao hai mắt sáng lên, giờ đôi bàn tay dơ bẩn như củi khô ra.

Phùng Tiểu Tuyết vội vàng gọi Nguyệt Thiên đến giúp đỡ. Hai người họ lấy bánh bao phân phát cho những người ăn mày. Bọn họ nhận được bánh rồi, lập tức nhai liên tục không ngừng. Ba mươi hai người loáng cái ăn xong một cái bánh bao, sau đó vờn những đôi tay dơ bẩn ra xin tiếp.

Rất nhanh sau đó, hai nôi hấp bánh bao đã hết sạch, Phùng Tiểu Tuyết đứng trước đám người vẫn còn đưa hai tay ra xin với những ánh mắt nghèo đói nhìn nàng đầy thương cảm.

Nhìn thấy tình cảnh này, người chủ tiệm bánh bao cũng đã tới. Phùng Tiểu Tuyết quay sang hỏi ông ta: “Ông chủ, còn bánh bao không vậy?”

“Còn nhưng không nhiều. Phải đợi thêm một lát nữa mới có.”

“Trên trần cũng không có cửa tiệm bán bánh bao hay quán cơm nào sao?”

“Có, nhưng thật ra đã đóng cửa rồi. Cửa hiệu của tôi là do mỗi đêm phải cung cấp bánh cho mấy nhà đánh bạc để họ lót dạ, nên mới mở cửa vào buổi tối.”

“Vậy ông nhanh chóng đi làm bánh đi, nấu mì cũng được, bánh bao hấp cũng được, nhưng phải nhanh nhanh lên!”

“Được rồi!” Ông chủ tiệm nói, nhưng lại không thấy lay chuyển gì.

Có âm thanh nghe leng keng, một ít bạc vụn đặt lên bàn, Tổng Vân Nhi nói: “Ông chủ, hết số bạc này khoảng hai mươi hai lượng, số này chắc là đủ để làm bánh chia cho mấy người ăn xin này.”

Hai mươi hai lượng bạc đó nếu như bây giờ là tương đương khoảng hai ngàn nhân dân tệ, có thể mua được bốn ngàn cái bánh bao. Đối với một cửa hiệu nhỏ bán bánh bao ở cái thị trấn nhỏ này thì số tiền này quả là không nhỏ. Người chủ hiệu bánh bao vội vã lấy tiền, hé nụ cười trên gương mặt to béo làm nó phỉ ra trông như một quả cà, cúi người gạt đầu đồng ý, gọi mấy tên tiểu nhị lại nhanh chóng bắt đầu mọi thứ để làm thức ăn.

Dương Thu Trì xao lòng trước sự chăm lo của Phùng Tiểu Tuyết, một chút cảm giác yêu thương, gấn bó dằng trào, nói: “Tiểu Tuyết của ta quả thật là tâm tính tốt”

Phùng Tiểu Tuyết nhìn mấy người ăn xin, thờ dài nói: “nhìn bọn họ ai vừa đói, vừa lạnh, thiếp lại nhớ đến thời gian đầu cuộc sống chúng ta cũng khổ sở như vậy. À! Có thể giúp ai đó một chút cũng như tích thêm chút công đức.”

Lúc này nghe tin có cửa hiệu phân phát bánh bao. Tin tức lan truyền khắp nơi, rất nhanh chóng trước cửa hiệu bánh bao, những người ăn xin đã tề tựu đầy đủ. Họ một bên hướng vào Phùng Tiểu Tuyết, một bên cô như vờn dài ra, hăm hở nhìn vào trong quán. Chú chó tiểu Hắc nhìn người ăn xin không sủa tiếng nào, chỉ tò mò hết nhìn đông rồi nhìn tây.

Sau khi an bài xong mọi chuyện, Dương Thu Trì để tên tiểu nhị trong khách sạn tiếp tục dẫn mọi người đi đến nhà đánh bạc

Trên đời này có nhiều người mang giấc mộng hy vọng rằng sau một vài ngày sẽ bất ngờ trở nên giàu có. Ở cái thị trấn nhỏ này, mặc dù là nhỏ nhưng đã có tới mấy nhà đánh bạc, nhưng chưa có ai dám lên tiếng là nữ thần bài, được biết rằng “Xuyến tiền đồ phượng” tên là Trương Yên Yên. Vài nhà đánh bạc làm việc hết sức chặt chẽ, quy mô ẩn tượng nếu muốn mở rộng ảnh hưởng. Nhưng trong đó thì “Xuyến tiền đồ phượng” là lớn nhất.

Còn chưa tới cửa, đã nghe thấy bên trong tiếng la của năm sáu âm thanh thật náo nhiệt. Ở cửa vào thình thoảng có vài người cúi đầu ủ rũ, bước đi vài ba

bước thì quay đầu lại. Cũng có vài người hai mắt mở sáng, mặt đỏ bừng bừng, cực kỳ hứng thú, đặt tay bên hông túi đầy tiền. Thành thoảng cũng thấy một hai người trang phục thiếu tề nhị đến mức không thể chịu được, chắc là gái điếm, đang vào vào ra ra. Họ vung khăn tay bay mùi thơm sực nức đến ngạt thở đến chào hỏi liếc mắt đưa tình bọn đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 10: Kỳ quái

Dương Thu Trì đứng ở cửa, ngửa đầu nhìn lên tấm biển quảng cáo, nói khẽ với bốn nàng: “Chắc hẳn đây là nơi cần đến rồi, các nàng không được nói lung tung đó, nếu không thì những người khác nghe được có thể lộ bí mật đó”. Nói dứt lời, hắn phe phẩy chiếc quạt thông thả đi vào.

Bốn nữ có chút khản trương, nhưng thật sự cũng hưng phấn hơn, theo sau lưng hắn đi vào nhà đánh bạc.

Bên trong là một đại sảnh, đầy rẫy người, nếu không muốn nói là toàn bộ người dân trong trấn dường như đã tập trung hết ở đây. Tiếng reo hò đồ sục sắc, tiếng mắng chửi “xxx”, vỗ bàn, giậm chân, cười to nghe chói cả tai, rồi tiếng khóc hu hu... Mọi âm thanh đều tập trung hết ở đây.

Dương Thu Trì không rành đánh bạc, nhưng trước khi xuyên việt đến đây, xem đánh bạc đã nhiều, trong đó không ít thứ liên quan đến nghề đánh bạc thời cổ. Do đó, hắn chỉ cần liếc mắt nhìn qua, những môn đánh bạc đang đánh ở đây đều quen, chẳng cốt bài (domino), thì cũng xúc xắc hay lớn nhỏ gì đó, chủng loại không phong phú như hiện đại.

Tên tiểu nhị trong khách điếm chỉ vào người đứng giữa bàn, nhìn Dương Thu Trì cười nói: “Khách quan, nhà cái đó chính là thần bài Trương Yến Yến. ”

Tống Vân Nhi ngạc nhiên liếc mắt nhìn lại, chút nữa là tức điên lên, chiếc mũi méo lại. Chỉ nhìn thấy một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, gương mặt như cái khay, lông mày dày thô kệch, môi mỏng, ngực to nhưng thật sự săn chắc, một ít ống tay áo rũ xuống, trong tay cầm con súc sắc, ra sức lắc mạnh tay, đặt mạnh xuống mặt bàn ngay sau đó, một tay tìm tòi: “Bên dưới xong hết chưa, đặt nhiều thắng nhiều, đặt ít thắng ít!”

Đây mà gọi là mỹ nhân sao? Vân Nhi tức giận muốn xoay người đi tìm bọn Từ Thạch Lăng để hỏi về điều rầy rà này, đây chỉ có thể được gọi là mỹ nhân thô kệch như nông phụ. Điều này không phải là cố tình trêu chọc, chỉ là mới cách đây vài phút, đứng trước mặt Dương Thu Trì đã nói rằng đây là nữ thần bài xinh đẹp như hoa. Bây giờ thì thế này chẳng phải thành ra nói dối sao. Nghiêng mắt nhìn Dương Thu Trì, thấy vẻ mặt thần nhiên, đang nhìn chăm chăm vào sòng bạc, tựa hồ không có gì tức giận, rõ ràng sự hứng thú của hắn không phải là cơ thể phụ nữ, điều này thì có chút yên tâm.

Không phải nói đây là mỹ nhân sao? Không lầm lẫn đó chứ? Tống Vân Nhi chuyển động nhãn cầu, kéo tên tiểu nhị lại, thấp giọng nói: “Này! Cô ta chính là thần bài đó sao?”

“Đúng vậy! Chính là cô ấy!”

“Trong cái thị trấn nhỏ này có mấy người được gọi là thần bài?”

“Một người, người đó ở đây thì còn ai dám xưng là thần bài đánh bạc nữa chứ?”

Vào lúc này, tại bàn đánh bạc, mọi người vây xung quanh để đánh cược. Thần bài Trương Yến Yến quát to một tiếng: “Quyết định cược xong chưa, rút tay lên nha. Mớ!” Một âm thanh kéo dài nhưng rất sắc bén vang lên: “Ba, bốn, sáu-mười ba điểm đại!”. Đám người tụ họp xung quanh nhất thời rầm rĩ lên, có người vui mừng, cũng có người buồn rầu. Bên cạnh tên tiểu nhị cầm tiền trả cho những người nào đặt cược là đại.

Tống Vân Nhi hừ lên một tiếng: “Cô ta nếu đánh bạc như thần, sao vẫn còn phải chung chỉ?”

“Ồi chao, thiếu gia à, cô ta mỗi đợt đều mớ ra con bài Báo tử thông sát, còn ai đủ can đảm để đấu cùng cô ấy nữa.”

“Điều đó quả là không đúng, chẳng phải đã nói rằng cô ấy một đèn mười đó sao? Sao không thấy cô ấy một đèn mười vậy?”

“Dĩ nhiên một đèn mười là có, nhưng đó là khi đấu với cô ấy thì mới lấy một đèn mười. Bây giờ cô ta đang ngồi chủ sòng, dĩ nhiên không có khả năng đánh như vậy.”

Tống Vân Nhi lục tìm trong áo năm đồng bạc vụn đưa cho tên tiểu nhị. Hắn hết sức vui mừng, đa tạ rồi quay đi với nụ cười trên môi.

Khi vừa mới đi vào trong, Phùng Tiểu Tuyết có vẻ lo lắng với căn phòng lộn xộn, bát nháo này. Nhưng một lúc sau, thấy không có ai để ý đến bọn họ, hứng thú của mọi người đều dồn vào trò đánh bạc cả rồi, nên có phần an tâm hơn, nhỏ giọng nói với Dương Thu Trì: “Phu quân, chàng hãy chơi thử xem!”

Dương Thu Trì lắc đầu nói: “Không, ba nàng chơi đi, ta đứng một bên xem náo nhiệt là được rồi!”

“Phu quân, hay là chúng ta cùng chàng chơi đi, nếu chàng không chơi thì bọn thiếp cũng không chơi đâu, dù gì cũng sẽ không tham gia.”

"Được rồi, thế thì cùng nhau tham gia vậy!"

Đang sau đám đông có vài người đi tới, có quá nhiều người vây xung quanh nên chỉ có thể đứng nhìn từ đằng sau. Vào lúc đó, cái chén đồ con xúc xắc chuyển động, mọi người đều chăm chú, nhưng người dân trong thị trấn nhỏ này cũng không giàu có, không đánh cược nhiều tiền lắm, nhiều nhất cũng chỉ dưới hai ba tiền (tức khoảng hai ba trăm văn) cũng đã là đáng gồm lắm rồi.

"Quyết định chọn xong chưa, lấy tay ra nhé!". Thần bài đang muốn mở chén ra, Tống Vân Nhi mất chuyển động, kêu to: "Chậm chậm thôi!". Một âm thanh leng keng vang lên, trên bàn, khối bạc vụn va vào nhau, hơn năm lượng, "bắt đại!"

Chòà...! Tất cả mọi người kinh ngạc kêu lên!

Vừa thấy có khách lớn đến, ngay lập tức có hai hán tử đi đuổi mấy người vây quanh bàn đánh bạc để xem náo nhiệt, xô đám đông ra, nhường một chỗ trống lớn rồi tươi cười thỉnh Tống Vân Nhi ngồi.

Tống Vân Nhi di chuyển làm động tác thỉnh Dương Thu Trì: “Lão gia, mời ngồi”

Dương Thu Trì không nói lời nào, bước vào ghé ngồi xuống. Phùng Tiểu Tuyết, Nguyệt Thiên, Tống Vân Nhi cùng Vân Lộ ngồi cạnh hai bên Dương Thu Trì. Chú chó Tiểu Hắc bỏ luôn vào ngồi dưới chân Dương Thu Trì.

Tống Vân Nhi nói: “Mở đi!”

Trương Yên Yên mỉm cười, nhẹ nhàng mở chung xúc xắc ra. "Ba, bốn, bốn-mười một điểm, là đại rồi!"

Đồng bọn của chúng lấy bạc đưa cho Tống Vân Nhi, không nói lời nào, đưa trả lại cho Tống Vân Nhi, phải chung năm lượng bạc.

Lần đầu tiên thắng bạc, Tống Vân Nhi rất cao hứng, tươi cười nói: “Lại lần nữa nhé!”. Quay sang nhìn Phùng Tiểu Tuyết, Vân Lộ nói: “Ai da, các người cũng cược đi, cái gì mà đánh bạc như thần chú, thua sạch tiền cho thần à? Ha ha.”

Trương Yên Yên cười nhưng không thêm đề ý, cầm lấy cái chén đựng con xúc xắc đặt lên bàn. Lúc này Dương Thu Trì cầm khối bạc khoảng hai mươi hai lượng đặt lên trước. Tiểu Tuyết, Vân Lộ theo hán cược đại, Tống Vân Nhi cược tiểu, bên cạnh có vài người bắt đầu chú ý và ngồi xuống.

Khi vừa mở chung lên thì Dương Thu Trì, Phùng Tiểu Tuyết và Vân Lộ thắng, Vân Nhi chịu thua. Lại chơi thêm mấy vòng, bốn người có thua có thắng, đương nhiên thắng nhiều nhất là Dương Thu Trì, trước mặt hất chất hơn hai chục lượng.

Trương Yên Yên khẽ cười: “Vị lão gia này xem ra đang gặp vận may đó. Tốt lắm, có hứng thú để cược thêm lần thứ hai không?”

"Được, luật chơi như thế nào đây?" Dương Thu Trì biết rằng thông thường bọn người này sẽ để cho khách được lợi trước, nếm được mùi vị của lợi lộc, như thế mới có hứng thú để chơi tiếp. Quả nhiên không sai.

"Ta lắc chén và ngời đoán bên trong là lớn hay nhỏ, ba con sáu thì là thông sát. Ta lấy mười đèn một, nếu người nắm giữ mười hai là chiến thắng, ta sẽ đền mười hai. "

Vừa nghe có người muốn cùng đánh bạc với thần bài, ngay lập tức những người ở các gian nhà xung quanh chạy đến xem náo nhiệt. Xung quanh bàn đánh bạc chật kín người.

"Được đó, bắt đầu rồi!". Dương Thu Trì không thêm nói lời thừa.

Trương Yên Yên cầm chung đựng xúc xắc đặt trước Dương Thu Trì nói: “Đại gia, mời kiểm tra xúc xắc”.

Dương Thu Trì lắc đầu: “Ta tin tưởng ngươi, lắc đi!”

Trương Yên Yên không nói nhiều, nắm lấy cái chén, bắt đầu lắc mạnh, âm thanh nghe đinh tai, rồi đặt ra trước mặt nói: “Đại gia, mời đặt cược”.

Dương Thu Trì cầm thỏi bạc đặt ở trước mặt. Trương Yên Yên khẽ cười, mở chung ra: “Hai, hai, ba, bảy điểm, là tiểu rồi!”

“Thật ngại quá! Đại gia ván này người thua rồi.” Trương Yên Yên có một nụ cười rất hấp dẫn.

Vài ván tiếp theo Dương Thu Trì vẫn thua. Một đồng bạc to thế mà đảo mắt qua đã vui hơn phân nửa.

Dương Thu Trì lắc đầu, đưa tay đẩy đồng bạc qua trước Tống Vân Nhi: “Ta không được rồi, nàng thế đi.” Lấy chiếc khăn trong lòng ra, lau mồ hôi trên trán: “Ta đứng bên cạnh một chút, nóng quá rồi!”

Phùng Tiểu Tuyết vội hỏi: “Thiếp đi với chàng ra ngoài cho thoáng khí chút!”



"Không không, ta chẳng qua là không muốn ngồi. Đứng một chút, các người cứ tiếp tục chơi bạc đi, không liên can gì đâu, thua hết số bạc này cũng không làm chúng ta nghèo đi được. Cứ yên tâm chơi đi." Dứt lời, Dương Thu Trì khoanh tay đứng tránh sang một bên. Chú chó Tiểu Hắc cũng đã đến sát chân hắn, ngồi xổm xuống, ngửa đầu cảnh giác nhìn bốn phía.

Tổng Vân Nhi cắn răng, nghĩ thầm: "Ta không tin là không có lần nào đoán trúng cả. Chỉ cần thắng một lần, thì một sẽ đền mười, tất cả sẽ trở về lại đây thôi. Lần này chắc chắn là đại!"

Tuy nhiên, vẫn là gặp vận xui xẻo. Tổng Vân Nhi cùng Trương Yến Yến lại đánh bạc tiếp, liên tục đặt cược mười hai là đại, nhưng thật sự khi mở ra thì toàn bộ là tiểu.

Những người vây quanh xem đánh bạc, đưa ngón cái lên thấp giọng nói: "Trương Yến Yến, biệt hiệu thần bài quả là danh bất hư truyền!"

Trong khi đó, Tổng Vân Nhi đã thua sạch hơn hai mươi lượng bạc của Dương Thu Trì, quay đầu sang nhìn Dương Thu Trì: "Đánh nữa không?"

Phùng Tiểu Tuyết và Vân Lộ cũng không phải ghiền đánh bạc lắm, thoáng nhìn nhau, nói với Dương Thu Trì: "Hay là chúng ta đừng chơi bạc nữa"

"Không! Tiếp tục chơi, nhất định phải một đền mười!" Dương Thu Trì mỉm cười khê liếc nàng ta một cái: "Ba nàng cứ chơi tiếp đi, ta đi vệ sinh một chút sẽ trở lại."

Tên tiểu nhị đứng bên cạnh lập tức gật đầu, dẫn Dương Thu Trì ra nhà xí.

Tổng Vân Nhi cũng không mấy hứng thú với trò đánh bạc, hoàn toàn vì muốn an ủi Dương Thu Trì. Nhưng ở cái thị trấn nhỏ này, ngoại trừ mấy sông bạc còn mở cửa, thật sự không còn bất kỳ nơi nào có thể đi nữa. Bây giờ Dương Thu Trì nói để cho các nàng ấy đánh bạc trước rồi tiếp theo sẽ đến lượt hắn. Tổng Vân Nhi biết Dương Thu Trì cũng không chơi trò cờ bạc này, nhưng vị trí hiện tại của Dương Thu Trì cũng là trấn quốc công siêu phẩm, có thể đề ra luật lệ và hưởng tất cả sự giàu sang, có thể nói sự giàu có ngang bằng cả một quốc gia. Tiền bạc trên đời so với hắn ngoài Hoàng thượng ra thì cũng chỉ dưới có vài người. Hắn căn bản cũng không coi trọng chuyện thắng thua. Hắn là có ý muốn biết thế nào là một đền mười nên mới bảo các nàng ấy cược tiếp. Ý nghĩ của hắn sâu xa khôn lường, hắn mỉm cười như vậy dám chắc là có dụng ý rồi. Vì vậy Tổng Vân Nhi quyết định tiếp tục đánh cược

Nghe Dương Thu Trì nói như vậy, Phùng Tiểu Tuyết bảo Nguyệt Thiên mang một số tiền lớn đến đưa cho Tổng Vân Nhi. Đó là số mà bọn họ mang từ khách sạn đến.

Tổng Vân Nhi đồ ả ra, một đồng bạc lớn nằm trên bàn, độ chừng hai trăm lượng

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11: Chuyển bại thành thắng

Trương Yến Yến phát ra ánh nhìn đầy tham lam, hơi mỉm cười: "Các vị đại gia đây thật hào phóng, được lắm!"

Dĩ nhiên những ván tiếp theo Tổng Vân Nhi đều thua, có một điều kỳ lạ là Tổng Vân Nhi đặt đại thì mở tiểu, đặt tiểu thì mở thành đại. Khi Dương Thu Trì hoàn toàn thoải mái thì hắn quay lại, lúc này một đồng bạc lớn đã thua hơn phân nửa. Tổng Vân Nhi tức giận đến nổi mặt mũi trắng bệch ra, nghĩ thầm đây đúng là có chuyện gian xảo rồi, dám chắc là do kẻ bịp bợm kia làm ra. Nhưng chắc chắn một điều là nàng ta cũng đã nhìn rất kỹ lưỡng hay là do không thể nhìn ra trò ảo thuật ở đây.

Lẽ ra chỉ là thay Dương Thu Trì trong khi hắn đi ra nghỉ ngơi đôi chút, nhưng hiện tại bạc đã liên tục bị thua. Mặc dù tiền bạc đối với họ mà nói cũng chỉ như lớp lông trên lưng bò, nhiều vô kể, bấy nhiêu đó cũng chẳng là gì. Dù sao mất tiền cho người khác khoái trá như thế cũng không phải là điều hay, Phùng Tiểu Tuyết sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của Dương Thu Trì nên nói: "Chúng ta đi thôi!"

Trương Yến Yến đã thắng họ đến bảy tám mươi bạc, nhìn bọn họ cất bước, cười hi hi nói: "Đúng vậy đại gia, xem ra bộ dạng các người đêm nay không gặp may trong trò này rồi. Đi cũng tốt. Bằng không đoán chừng ta cũng sẽ tiêu hết tiền của các người mà thôi."

Lời này của nàng ta không những là khích tướng, mà còn lôi kéo người khác. Dương Thu Trì mỉm cười: "Lời của người rất đạo lý, nói không chừng vài ván tiếp theo chúng ta sẽ thắng". Hắn quay đầu sang Tổng Vân Nhi: "Muội cũng đã vất vả nhiều rồi, hãy để ta đánh tiếp với cô ấy. Muội cứ đứng ngoài xem."

"Đại!". Tổng Vân Nhi rời ghế, đứng sang bên cạnh Dương Thu Trì. Dương Thu Trì cúi đầu nói nhỏ với Tổng Vân Nhi vài câu, hai mắt nàng liền sáng

ngồi, gật gật đầu.

Trương Yến Yến rất đắc ý mỉm cười bắt đầu lắc xúc xắc, đặt xuống, ngay lập tức nói: “Mời đặt cược!”

Phùng Tiểu Tuyết hơi chần chừ một chút, nhìn Dương Thu Trì, cầm bạc đặt vào “tiểu”. Nàng ta nghĩ thua vài lần nữa xong rồi thì đi cho xong.

Trương Yến Yến mở chén xúc xắc ra, vừa nhìn vào cái đĩa, lập tức cứng lưỡi, nhất thời không nói nên lời.

Những người đứng xem bên cạnh kêu to lên: “Một, hai, năm - tám điểm là tiểu! Nhà cái chung!”

Phùng Tiểu Tuyết không hiểu rõ quy tắc lắc xúc xắc, nhưng nhìn thấy mặt Trương Yến Yến không còn chút máu. Vân Lộ, Tống Vân Nhi cùng Dương Thu Trì nở nụ cười hài lòng, lúc này mới đoán chừng là hắn đã thắng cược nên cũng lấy làm cao hứng.

Người thắng thần bài đã xuất hiện rồi! Mọi người đều nhìn Phùng Tiểu Tuyết, thấy bớt đen trên gương mặt vị thiếu niên này, cũng xầm xì lời ra tiếng vào đôi chút, có người hâm mộ, cũng có kẻ ghen ghét, phần nhiều là vì đã được trút giận. Dù sao đến chỗ này chơi bạc là muốn nhìn nhà cái thua, huống hồ chi đây lại được mệnh danh là “thần bài”.

Tống Vân Nhi tiến lên vài bước, đắc ý nói với Dương Thu Trì: “Ê, thắng rồi, nhà cái thua, Chung tiền như thế nào đây? Chung tiền gấp mười lần đi chứ! Tức là một trăm hai mươi- Các người không thể chỉ có thắng mà không thua phải không?”

Trương Yến Yến kinh hãi quay đầu nhìn một tên béo béo đang đứng xa xa. Tên béo này tỏ ra không hài lòng. Trương Yến Yến quay đầu nói: “Chung tiền cho hắn đi!”

Mang một trăm hai mươi bạc đặt trước Phùng Tiểu Tuyết, số bạc trở thành một đồng to hơn.

Tống Vân Nhi neho mắt nói: “Thế nào có dám cược tiếp nữa không?”

“Nhà cái không có lý nào không chịu đánh, đương nhiên là phải cược tiếp rồi!”. Trương Yến Yến cắn răng, mang cái chén lại, lắc lắc một hồi, đặt lên bàn nói: “Mời cược!”

Phùng Tiểu Tuyết cầm lấy thỏi bạc, chần chờ một chút, rồi đặt xuống ô “tiểu”.

Trương Yến Yến lạnh lùng cười: “Vừa thắng một trăm hai mươi bạc mà chỉ đặt mười hai bạc thôi sao, xem ra cũng không quá phấn chấn à?”

Phùng Tiểu Tuyết đỏ mặt, quay đầu nhìn Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì mỉm cười nói: “Tiểu Tuyết, hãy để cho cô ta nhìn thấy sự hứng thú đi, chỉ sợ đến lúc đó, bọn họ thua không dậy nổi! Đặt tất cả đi!”

Phùng Tiểu Tuyết đương nhiên nghe theo những lời của Dương Thu Trì, không chút do dự, đẩy hết đồng bạc lớn ra ngoài, đặt vào ô “tiểu”.

Trương Yến Yến đang định đặt tay vào chén đựng xúc xắc thì Dương Thu Trì bảo chậm lại! Hắn ném ra miếng ngọc bội mang theo bên hông, giá trị cũng tương đương như bạc: “Cái này khoảng một ngàn lượng bạc, đặt thêm vào đi.”

Trương Yến Yến liếc qua nhìn miếng ngọc bội, ngay lập tức mắt sáng lên, hơi thở dồn dập. Ngọc bội này không chỉ có khí thái âm nhuận, vô cùng tự nhiên, hơn nữa lại được thợ khéo tay làm rất tinh xảo, đoán chừng giá trị phải hơn vạn lượng. Vậy mà hắn chỉ tính một ngàn lượng, thật là một giá hời rồi. Quay đầu lại nhìn tên béo tỏ vẻ hân hoan. Trên mặt tên béo cũng lộ ra vẻ hứng khởi, khẽ gật đầu.

Trương Yến Yến nói: “Được lắm, tính một ngàn lượng. Mớ!” Miệng vừa nói, tay cũng vừa chạm lên chén đựng xúc xắc. Bất chợt tay ả dừng lại, mặt trắng bệch không còn chút máu.

Giữa sân những người đứng xem kêu lên: “Mở đi!”

Trương Yến Yến lại quay đầu về phía tên béo hừm lên một tiếng, bàn tay khẽ chuyển động làm một động tác gì đó. Lúc này một người đứng xem bên cạnh Trương Yến Yến tựa hồ như bị thúc mạnh từ phía sau, đột nhiên ả yêu một tiếng nhào đến chén đựng xúc xắc.

Hắn nhanh, nhưng Tống Vân Nhi còn nhanh hơn. Nàng ta đã sớm phòng bị vì biết rằng có người sẽ giờ trò quý ở đây, thoáng cái đã nắm được áo của người đó, lôi hắn ra ngoài, ném vào góc tường. Cùng lúc đó, một ánh sáng trắng lóe lên, một thanh đoản kiếm sắc lạnh đặt lên cổ Trương Yến Yến: “Mau thành thật mở chén ra cho ta, cấm người giờ trò quý quái. Nếu không ta sẽ cắt đầu người đặt lên bàn làm xúc xắc!”

Giữa sân nhất thời náo loạn. Mọi người đều lùi lại, chỉ là không nhận được tò mò muốn biết kết quả thế nào. Sau khi lùi lại, họ đứng chờ đợi.

Trên cổ Trương Yến Yến một thanh đoản kiếm lạnh ngắt, không nhận được, toàn thân nhanh chóng run lên bần bật, run rẩy đi tới, ngập ngừng mở chén ra.

Tống Vân Nhi hì hì cười hỏi: “Bao nhiêu?” Trương Yến Yến liếc mắt, run rẩy đáp: “một, ba, bốn - Tám điểm là tiểu....”

“Chúng ta thắng rồi đúng không?”

“.....Phải?”

“Thế thì chung bao nhiêu đây?”

“Một...vạn bốn ngàn lượng...”

“Hi hi, đa tạ! Được rồi, nếu vị thần bạc này thích giấu đồ vật gì đó trong người thì ta sẽ giữ hộ cho!” Tống Vân Nhi vung đoản kiếm lên, cắt đứt đai lưng của cô ta. Ngay lập tức mũi kiếm xuyên qua vai áo của Trương Yên Yên, thấy lộ ra đủ loại xúc xắc và nhiều thẻ bài cũng như dụng cụ thay thế khác.

Ngay lập tức mọi người đứng lên nhốn nháo: “Lại xuất hiện một kẻ lừa bịp !”

“Người này chính là kẻ lừa đảo! Thân bài cái \*\*\* gì!”

“Đánh chết à đi!”

“Chặt tay à ra!”

....

Đang xảy ra sự hỗn loạn lớn, phía cửa sau có nhiều đại hán cầm côn gậy dẫn đầu là một tên cao to quất lớn: “Mẹ kiếp, có người đến vùng này quậy phá.... Các huynh đệ, đừng để bọn chúng chạy mất! Mang bọn chúng lên nha môn trị tội!”

Dương Thu Trì sớm đoán được sớm muộn gì bọn chúng cũng dùng chiêu này, nên đã kéo Phùng Tiểu Tuyết, Vân Lộ cùng Nguyệt Thiên ra sau lưng mình.

Người trong sông bạc đều chạy ra ngoài. Đám đại hán xông lên, Tống Vân Nhi chẳng coi chúng ra gì, vung đoản kiếm chém bừa, phạm là tay cầm đao kiếm còn bóng gì đều đều cổ tay, binh khí đều rơi xuống đất. Cùng lúc đó, Tiểu Hắc Tử gầm gừ chạy lên lách giữa đám hỗn độn đó cắn loạn xạ, liền có tiếng thét inh ỏi: “Ui da, má ơi!” Tên nào không trúng kiếm thì ôm chân tại chỗ kêu la đau đớn.....

Mọi người đều hoảng sợ, nghĩ không ra là vị thiếu gia có phần giống một cô nương như vậy lại là cao thủ võ công. Thêm vào đó, con chó mực nhỏ kia lại có động tác nhanh nhẹn không thua gì một võ lâm cao thủ.

Tên báo ở phía góc tường hét lớn: “Mẹ kiếp, cha chúng mày, nuôi các người như đồ bỏ đi vậy!”

Những lúc nguy hiểm như thế này, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, không ai dám tiến lên.

Tống Vân Nhi xoay người cười nói với Dương Thu Trì: “Lão gia, người có thể một mình đánh hết bọn này không?”. Nàng ta biết tâm trạng Dương Thu Trì đang không mấy gì vui vẻ, vừa hay lại xảy ra chuyện này, giúp Dương Thu Trì trút giận.

Dương Thu Trì trước hết luyện võ với Tống Vân Nhi, đương nhiên chủ yếu là nội công, sau này khi cưới Liễu Nhược Băng rồi, lại cùng vị mỹ nữ cao thủ đánh khắp thiên hạ vô địch thủ này tập tiếp. Dù loại võ công của Liễu Nhược Băng không thích hợp cho nam nhân luyện, hơn nữa Dương Thu Trì bắt đầu tập quá trễ, võ công có thượng đẳng thì cũng không thể luyện thành. Nhưng lạc đà gầy nhom dù sao cũng to hơn ngựa, do đó, hiện giờ võ công của Dương Thu Trì dù không thuộc hàng thượng lưu, nhưng thừa sức đối phó với mấy tên giang hồ tầm thường này. Vừa rồi Tống Vân Nhi đã đánh bị thương hai tên võ công tương đối cao trong bọn chúng, phế bỏ một cánh tay, hiện giờ lại ở sau lưng trận cho hắn, nên mới để cho hắn nhân dịp luyện quyền cước.

Lúc này, Từ Thạch Lăng cùng các hộ vệ đã xuất hiện ở ngoài cửa, thấy bên trong Tống Vân Nhi có thể ổn định tình hình. Lúc đi, Dương Thu Trì đã không cho bọn họ theo, vì lẽ đó chỉ có thể cảnh giới bên ngoài không được lại gần. Dương Thu Trì nhìn thấy bọn họ, trong lòng cũng tự tin hơn nhiều, ít nhất là không cần lo lắng cho sự an toàn của Phùng Tiểu Tuyết và mấy nàng kia, hắn mỉm cười nói: “Được lắm, để ta thử xem! Muội hãy bảo vệ ba nàng họ!”

“Yên tâm đi!” Tống Vân Nhi vung đoản kiếm lên, nói với gã: “Các người theo lão gia tập luyện, nghe cho rõ đây, chỉ có thể dùng quyền cước, ai dám đụng đến đao kiếm thì cũng đừng nghĩ đến việc còn cánh tay.”

Đây là nơi cho bọn hộ vệ sông bạc đánh đấm người ta, không ngờ lần này đến lượt chúng làm bao cát.

Dương Thu Trì tiến lên vài bước ra giữa sân nói: “Đến đây đi!”

Bọn hộ vệ nha môn thoáng nhìn nhau, đồng thời hò hét, cung tay lại, tiến lên.

Dương Thu Trì dung tính không động thủ, nhưng khi bắt đầu động thủ thì cũng không lưu tình, rất nhanh chóng và gọn gàng đánh bại bọn bảo kê sông bạc, khiến chân tay chúng đều bị gãy, kêu la thảm thiết.

Dù Dương Thu Trì cũng đã trúng mấy đòn, nhưng trận này cũng đã hạ được nổi bực tức trong lòng hắn. Hắn ôm vai, quay đầu lại nhìn Tống Vân Nhi.

Chỉ thấy Tống Vân Nhi cùng Phùng Tiểu Tuyết, Vân Lộ và Nguyệt Thiên hướng ngón tay cái về hắn. Chú chó Tiểu Hắc cũng chạy lòng vòng quanh chân hắn, lắc lắc cái đuôi tỏ vẻ vui mừng. Lúc này trong lòng hắn cũng có vài phần đắc ý. Đang muốn nói chuyện, chợt nghe bên ngoài có tiếng huyền não, một người lớn tiếng hỏi: “Là ai? Tên nào mà dám ở địa bàn của ta thượng võ giương oai? Không muốn sống nữa à?”

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Cái giá phải trả

Tên béo mừng rỡ ra mặt : “Tốt quá! Lý trưởng đại nhân đã đến rồi!”

Ngay lập tức, một nam nhân có vóc dáng cao gầy, mang đao ở eo, mang theo bảy tám dân tráng tay cầm xích sắt người đầy mùi rượu loạn choạng đi đến.

Tên béo khom lưng cười nói: "Lý trưởng tới rồi!" Hắn xoay ngón tay chỉ về phía Dương Thu Trì: "Là bọn họ! Bọn người ngang ngược này không biết từ đâu đến đây, đã thua không ít ngân lượng tại sông bạc chúng tôi. Đã thua rồi ngược lại còn vu khống chúng tôi lừa bịp! Lý trưởng đại nhân mau bắt bọn họ đi hỏi tội!"

Tên lý trưởng dường như đã uống say, nhướn hai mắt lơ mờ liếc nhìn Dương Thu Trì hỏi: “ Là người làm loạn à?”. Hắn nhìn trên bàn đánh bạc có một đồng ngân lượng, nói: “ Nhiều bạc như vậy, người trộm từ đâu ra vậy?

Dương Thu Trì nhú mày lại, trong mắt hiện lên đầy sát khí, lạnh nhạt hừ lên một tiếng, quát: “ Bắt hắn cho ta!”

“Tuân lệnh!”

Bên ngoài, Từ Thạch Lăng đã đứng đợi sẵn, dẫn theo hơn mười cao thủ tinh anh của Cẩm y vệ lập tức xông vào. Họ nhanh nhẹn gọn gàng ép tên lý trưởng và bảy tám dân tráng và công sai xuống đất, thuận tiện dùng luôn cả dây xích của bọn chúng mang đến trói chúng.

“ Phán rồi! Quả thật là các người làm phản hết rồi! Các người là đạo tặc! Đã cướp bóc ngân lượng rồi còn dám ầu đã quan lại! Từ tội! Đây là tử tội!”. Mặt mày tên lý trưởng bị Từ Thạch Lăng đánh một cước nằm dài trên đất, miệng kêu oai oái. Mấy tên tùy tùng khác cũng đứng lên kêu la ầm ĩ.

Lúc này Dương Thu Trì mở một nụ cười nhạt, nói với Từ Thạch Lăng: “Cho hắn xem thử người đá vào mặt hắn là ai!”

Từ Thạch Lăng lấy lệnh bài của Cẩm y vệ ra, ngồi xổm xuống, mắt sáng ngời : “Hãy mở mắt chó của người ra xem rõ chúng ta là ai!”

“ A...ôi...Má ơi!...Cẩm... Cẩm y vệ...!”

Ngay lập tức giữa sân đều yên lặng, không một tiếng động. Chỉ trong chớp lát, tên chương quỳ trong sông bạc toàn thân run lẩy bẩy. Rầm một tiếng, chân hắn đã quỳ trên mặt đất. Một bên đập đầu, một bên tự tát vào tai: “Cẩm y vệ đại gia...Tiểu nhân có mắt không trông, cầu xin lão gia khai ân tha mạng cho...”

Lùi lại vài bước, cho đến lúc này Trương Yến Yến mới biết lúc này đây bọn họ đang trêu nhảm tổ ong bắp cày rồi. Trò lừa bịp đã bị Cẩm y vệ bắt được, trái lại còn chơi xấu, không có gì tốt để giải thích cả, bỏ chạy cũng không dám, vội vàng quỳ xuống đập đầu cầu xin tha thứ.

Ở đằng kia, lý trưởng hồn phải phách tán, không ngừng cầu xin.

Dương Thu Trì lệnh: “Thả hắn ra!”

Từ Thạch Lăng thả chân ra, lùi hẳn đứng dậy. Đột nhiên nghe có mùi gì nặng nề, cúi thấp đầu xuống phát hiện ra nơi đáy quần của hắn đã lấm tấm ướt. Đây chắc là do sợ quá đến mức vãi ra quần rồi!

Dương Thu Trì nói: “Lý trưởng đại nhân, chúng ta đi ngang qua quý trấn, nghe danh quý trấn có người đánh bạc tài như thần, lại là một mỹ nữ," Nói đến đây, Dương Thu Trì liếc nhìn Tống Văn Nhi. Tống Văn Nhi không nói gì chỉ le lưỡi ra, rồi quay đầu lại trừng mắt nhìn Từ Thạch Lăng và Hạ Bình. Hai người vội vàng cười trừ, tỏ vẻ xin lỗi.

Dương Thu Trì tiếp tục: “Nếu như là có một thần bài, thì chúng ta cũng muốn có chút kinh nghiệm, tiện thể cũng tiêu khiển luôn, cốt yếu cũng chỉ là giải trí mà thôi. Thật không nghĩ rằng cái gọi là đánh bạc như thần, thật sự là trò lừa bịp người khác thôi. Bị chúng ta lật tẩy trò bịp, tìm được người ăn núp dùng dụng cụ để giúp ăn thắng tiền, thật không ngờ sông bạc này không những thua không chung tiền, mà còn đòi bắt chúng ta tống vào nhà môn! Nhà môn thì chúng ta sẽ đi, để làm cho rõ vấn đề này. Vừa hay lý trưởng đại nhân cũng đã đến, quả là quan phụ mẫu của bá tánh a.”

Lý trưởng vừa rồi nhìn thấy lệnh bài cẩm y vệ của Từ Thạch Lăng với quan hàm là tòng tam phẩm đồng tri, tương đương quan phó cấp tỉnh! Y từ nhỏ đến lớn chưa hề nhìn thấy quan nào lớn như vậy, huống chi lại là quan của Cẩm y vệ sát tinh. Vị thiếu gia trẻ tuổi này lại có lai lịch hơn. Vừa rồi y vừa vào

đã vu oan cho bọn họ là đã trộm tiền ở đâu đó, hiện giờ không biết sẽ bị trừng phạt thế nào, nên khó trách y sợ hãi đến mức vãi ra quần, toàn thân run rẩy không ngừng.

Bây giờ y lại nghe Dương Thu Trì nói như đùa bỡn vậy, khiến y sợ đến không nói nên lời, môi run run, lắp bắp mãi.

Tên chương sông bạc xem ra có chút kinh nghiệm hơn. Hắn tương đối bình tĩnh, vội quay đầu lại kêu vội: “Nhanh lên! Mau gọi quản gia mang một vạn bốn ngàn lượng...À không, phải mang hai vạn lượng đến đây đưa cho mấy vị Cẩm y vệ đại gia.”

Dương Thu Trì lạnh lùng cười: “Chúng ta thắng một vạn bốn nghìn lượng, người đưa hai vạn lượng là ý gì? Chúng ta thật sự là giống kẻ làm tiền sao?”

“À, không, không...Đại lão gia, số đôi ra chính là lão tiểu nhân hiểu thuận các vị Cẩm y vệ đây, chỉ là chút tâm ý.”

Tên quản gia vẻ mặt đau khổ nói: “Chương quây, ngân khố của chúng ta cả bạc lẫn tiền cũng chỉ có hơn một vạn ba nghìn lượng thôi a...”

Tên chương quây mập lúc này mới phản ứng lại, vừa xấu hổ vừa sợ hãi nhìn Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì tặc lưỡi bảo: “Hi hi, không thể nhìn ra được, trong cái thị trấn nhỏ này cũng có một sông bạc nho nhỏ mà ngân khố lại có tới một vạn ba ngàn lượng bạc trắng. Đồ thần của các người quả là biết cách kiếm tiền cho các người a. Mau mang một vạn ba nghìn đó ra đây!” Dương Thu Trì quay sang nói với Từ Thạch Lăng: “Người hãy đi theo trông coi chúng, đừng để chúng giờ trò đó!”

Người giữ tiền lúc này mới đứng lên, gật đầu cúi người dẫn theo vài tên tiểu nhị đi vào quây lấy bạc mang ra.

Dương Thu Trì hỏi lý trưởng: “Tiền này cũng là do chúng ta vừa thắng được, tức là có thể mang đi đúng không lý trưởng đại nhân?”, Lý trưởng gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

“Thế thì được rồi!”. Dương Thu Trì nói: “Ta thấy trên trấn của người có rất nhiều người ăn xin và cũng còn không ít người cùng khổ. Tiền thắng cược của ta là để phân phát cho những người nghèo khổ đó. Nhưng ta không biết chính xác người nào là nghèo khổ. Chắc rằng lý trưởng biết được điều đó. Nhưng ta vẫn chưa yên tâm, người vừa thấy mặt đã nói chúng ta là kẻ lấy trộm tiền. Điều này cũng giống như bóp méo sự thật, đảo lộn đen trắng...”

“Tiểu nhân có tội, tiểu nhân tội đáng chết vạn lần! Cầu xin đại gia tha mạng!” Lý trưởng quỳ xuống mặt đất, dập đầu bình bình như trống.

Dương Thu Trì không mảy mai để ý tới hắn, nói tiếp: “Cũng may là ta có mang theo vị sư gia. Hãy để hắn phân xét chuyện này.” Nói rồi vẫy tay ra hiệu cho Kim sư gia đang đứng ở cửa: “Kim sư gia lại đây, sư gia nói xem phải nên làm như thế nào để xác định ai là người cùng khổ thật sự đây?”

Kim sư gia nói: “Phàm những người cùng khổ, không có một mái nhà đến nỗi phải ly hương ăn xin. Còn những người dân địa phương thì lao động khổ cực, lại phải chịu nhiều loại thuế đương nhiên đó là những người nghèo khổ rồi”.

“Rất có đạo lý!” Dương Thu Trì nói với lý trưởng: “Người hãy mau gọi người đi mang danh sách những người phải chịu thuế lại đây!”

Lý trưởng dập đầu đến choáng váng, thậm chí chưa nghe rõ từng lời nói của Dương Thu Trì, vẫn còn đang dập đầu cầu xin tha thứ. Từ Thạch Lăng lúi y dậy đưa lại gần để có thể nghe rõ lời Dương Thu Trì một lần nữa. Lúc này lý trưởng mới phản ứng lại, cuống quýt đáp ứng, sai một tên tùy tùng nhanh chóng đi lấy danh sách.

Dương Thu Trì liếc nhìn Trương Yến Yến đang cúi đầu quỳ một bên, quay sang chương quây sông bạc hỏi: “Chương quây, các người mở sông bạc có chấp nhận trò lừa bịp không?”

“Không...không chính xác, lừa bịp rõ ràng là gạt tiền của người khác, làm thế nào mà chấp nhận được.” Tên chương quây run rẩy trả lời.

“Nếu có người giờ trò lừa bịp thì theo quy tắc trong hội các người sẽ thế nào?”

Nghe xong lời này, thân thể Trương Yến Yến run lên, hai gối như khụy xuống, cầu khẩn van xin: “Đại lão gia, hãy tha cho tôi đi, tôi có mắt không trông, đã mạo phạm đến đại gia rồi...”

“Người không phải mạo phạm ta, người đã lừa bịp, hãm hại lừa đảo dân chúng. Người tại sông bạc làm vậy cũng là lừa đảo, lừa bịp để lấy tiền làm giàu, đương nhiên phải bị pháp luật trừng trị. Ta cũng đang vui vẻ trong lòng. Nếu các người đã nói là có quy củ vậy thì hãy thực hiện quy củ đó đi.”

Dương Thu Trì vừa nói những lời này, mắt cũng chăm chăm nhìn chương quây. Tên chương quây đương nhiên biết chiêu thí xe giữ tướng, đành cắn răng kêu lên: “Người đâu, đến đây chặt bỏ hai cánh tay của cô ta cho ta.”

Hai người chưa bị thương vội mang đao đến định chặt tay Trương Yến Yến. Trương Yến Yến sợ hãi đến mặt mày thất sắc, cầu xin tha thứ liên tục.

Dương Thu Trì cốt ý chỉ là dọa cô ta, thật sự là không muốn chặt, đang muốn bảo là mọi người bỏ qua, thì Tống Vân Nhi đã lên tiếng trước: “Chờ một chút!”. Nàng ta đi đến nói với Trương Yến Yến: “Đưa tay người ra ta xem!”

Vừa rồi Trương Yến Yến cũng đã biết sự lợi hại của Tống Vân Nhi, không dám cãi lời, hoảng sợ đưa hai tay trước Tống Vân Nhi.

Tống Vân Nhi nắm hai tay cô ta, khẽ mỉm cười, lắc mạnh tay, lập tức ngón tay nhanh như điện chia ra điểm vào các lỏng tay của Trương Yến Yến. À này hét lên một tiếng thảm thiết, đau đến mức ngời phịch xuống đất.

Tổng Vân Nhi nói: “Được rồi, ta chỉ làm bị thương khoảng sáu phần kinh mạch của ngươi thôi. Sau này, hai tay ngươi dùng giặt quần áo, nấu cơm cũng không có vấn đề gì. Nhưng cũng không có thể linh hoạt như trước kia được. Như vậy trên đời này sẽ không có khả năng lừa gạt người khác nữa.”

Trương Yên Yên toát mồ hôi lạnh trên trán, thấp giọng nói: “Đa tạ..Tạ đại gia đã nương tay hạ thủ.”

Dương Thu Trì gật đầu nói: “Tốt, xử phạt như vậy tốt rồi, có thể cho cô ta không thể giả làm thánh thần lừa gạt tiền bạc được nữa, đã có thể để cho cô ta một đường sống”. Quay đầu nói với tên chương quỳ: “Trương Yên Yên là người trong hội của ngươi, cô ấy giả làm thần hắc là ngươi cũng phải gánh một phần trách nhiệm chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 13: Quyền tiền cứu trợ

Tên chương quỳ to béo sợ đến mặt mày biến sắc không còn chút máu, dập đầu thỉnh thỉnh cầu xin tha mạng luôn miệng.

Dương Thu Trì nói: “Ngoại trừ sông bạc này ra, ngươi chắc chắn là phải còn có gia sản khác nữa chứ? Có bao nhiêu tiền? Khai ra không được che giấu, bằng không ta lệnh Cẩm y vệ lục soát, phát hiện ra có nhiều tiền thì sẽ tịch thu tài sản và giết cả nhà ngươi. Ngươi hãy tự mình chọn lựa đi.”

“Phải, phải, tiểu nhân tại trần này cũng có một ít tài sản, còn có ít ruộng đất. Toàn bộ tài sản trong nhà cũng khoảng một vạn lượng.

“A, đó là tiền lừa bịp, tiền ăn chặn đánh người khác. Ngươi như thế không thích hợp để mở sông bạc, ta sẽ giúp ngươi giả tán sông bạc này được chứ?”

Tên chương quỳ béo không dám nói nữa lời, cuống quýt gật đầu đáp ứng: “Lần này tiểu nhân sẽ ngưng việc làm ăn lại, bán của cải sản nghiệp lấy tiền, dẫn vợ con về quê...”

“Đây đúng một ý hay!”. Dương Thu Trì lạnh lùng cười: “Ngươi mở sông bạc cũng đã vài năm. Sản nghiệp này cũng là do lừa gạt tiền của thiên hạ mà có, như vậy cũng giống như mang theo gia tài hồi quy về quê an hưởng cuộc sống tuổi già sao?”

Tên chương quỳ béo sợ run cả người, không dám nói thêm lời nào, trong lòng có chút ớn lạnh.

“Như vậy đi, đầu tiên ngươi xuất ra năm trăm lượng, phân phát cho Trương Yên Yên và thủ hạ xem như đó là phí cho thôi việc và mua thuốc thang.”

“Phải! Phải!”

“Ngươi có thể giữ lại năm trăm lượng, làm lộ phí về quê và những ngày sắp tới có thể lấy làm vốn mua bán nhỏ, để nuôi người nhà sống tạm qua ngày. Chắc hẳn phải còn lại đất đai giá trị khoảng chín nghìn hai trăm lượng, ta sẽ giúp ngươi bán lấy tiền bạc. Rồi sẽ lấy tiền này quyên góp, giúp đỡ cho những người dân cùng khổ. Ngươi trước đã sắp đặt bày trò lừa gạt ở sông bạc. Những người bị ngươi lừa gạt cũng là lão bách tính mà ra. Bây giờ ngươi quay trở lại giúp đỡ họ thì chẳng phải là lấy tiền của họ giúp đỡ họ sao? Ngươi không nghĩ rằng đây cũng là một cách hay sao?”

Chương quỳ béo toàn thân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất. Nhưng bây giờ hắn đang nằm trong tay Cẩm y vệ, gia sản xem như đã tiêu tan hết. Việc kinh doanh đang thuận lợi rốt cuộc kết quả là thế này. Nhưng so ra việc này với tịch thu tài sản và giết hết cả nhà thì vẫn tốt hơn nhiều. Sau khi suy nghĩ thông suốt, hắn vội vàng quỳ xuống khấu tạ.

“Hạn kỳ đến sáng ngày mai ngươi phải rời khỏi nơi đây, quay về quê cũ. Từ bây giờ trở về sau không được phép mở sông bạc gạt người nữa. Hãy nhớ kỹ là Cẩm y vệ tại mặt khắp nơi, ta sẽ cho người giám sát ngươi. Ta nói rồi chỉ cần ngươi mở lại sông bạc thì nợ cũ nợ mới đồng loạt tính một lúc!”

“Phải, phải, tiểu nhân không dám bước vào sông bạc nữa bước.” Chương quỳ béo cuống quýt dập đầu.

Lúc này Thạch Thu Giản cùng người giữ tiền đã hoàn tất việc kiểm kê tiền trong sông bạc. Quả nhiên là chỉ có khoảng hơn mười ba nghìn hai trăm lượng. Đặt cái rương ở khoảng trống giữa nhà. Định chạy đi lấy sổ sách thì vài tên lính hầu đã mang lại.

Dương Thu Trì liếc mắt nhìn lý trưởng làm hắn sợ đến phát run, quay sang nói với chương quỳ béo: “Ngươi cũng đã thành thật tự thú nhận nơi này là sông bạc của ngươi, vậy có gì chứng minh không?”

“Dạ có...hắn...hắn có ba mươi phần trăm ở đây!”

“Ha ha, ...đúng là không ít, chẳng trách hắn cố sức như vậy. Vừa nghe nói có người đến gây rối, lập tức mang theo lính tráng tới đây”. Nói xong quay



đầu sang nói với lý trưởng: “Lần này quyền góp tiền cứu trợ dân chúng cùng khổ, xem chừng như đã cắt bớt phần ăn của người rồi, chắc hẳn rất đau lòng đúng không?”

Lý trưởng không nói được nửa lời, chỉ biết cúi nhìn mặt đất, run lên bần bật.

Dương Thu Trì nói: “Lý trưởng đại nhân, ta cũng chỉ tra xét cho rõ ràng xem rốt cuộc là người có gian lận không mà thôi. Ta cũng còn chuyện quan trọng phải làm, hơn nữa các người là quan phụ mẫu của hương thôn, có tham lam ít tiền cũng là điều bình thường. Cho nên ta cũng không truy cứu nữa. Bây giờ ta giao cho người một nhiệm vụ, nếu như người hoàn thành thuận lợi, ta sẽ vẫn để người làm lý trưởng, bằng không ta sẽ đem việc người cùng người khác mở sòng bạc, chèn ép bách tính nhân dân, đến lúc đó người phi chấp hành luật pháp!”

Minh thành tổ Chu Lệ tặng thưởng phương bảo kiếm cho Dương Thu Trì, quan sát phẩm vẫn có quyền tra xét, ra lệnh hành sự, không cần bẩm báo. Từ quan lục phẩm đến tứ phẩm có thể tiền trăm hậu tấu. Như lý trưởng trong thôn cũng chỉ là tiểu quan lại không nhập lưu, Dương Thu Trì cầm cây kiếm này, nói được thì làm được, hoàn toàn không phải là đe dọa.

Lý trưởng toát mồ hôi lạnh, cuống quýt khẩu đầu nói: “Phải, phải, ...tiểu nhân ...tiểu nhân nhất định nghe theo lời đại lão gia giao phó...Sẽ hoàn thành tốt công việc đại lão gia giao...”

“Nhiệm vụ này rất đơn giản. Người tại sòng bạc đã thắng hơn mười ba vạn lượng, còn có thêm tiền kinh doanh với của chủ sòng bạc khoảng chín ngàn hai trăm lượng, trước hừng đông ngày mai phải đem tiền đó phân phát cho bách tính nghèo khổ trong trấn. Nhiệm vụ chính của người là trước khi trời sáng, người cùng ông chủ sòng bạc đây phải kiểm đủ số tiền chín ngàn hai trăm lượng mang đến cho ta. Nên nhớ là lúc đó ta sẽ cho người giám sát các người, phải thống kê hết tất cả những người lang thang và nghèo khổ trên trấn. Sau đó mới đưa ra kế hoạch phát tiền cứu trợ. Chúng ta sẽ giám sát, đôn đốc, triệu tập những người cần được cứu trợ đến và lập tức phát tiền cứu tế. Ngày mai mọi việc phải xong trước khi trời sáng, Người nghe đã hiểu chưa?”

“Dạ..., hiểu rồi ạ!” Lý trưởng lau mồ hôi trán

Dương Thu Trì dụng ý sâu xa hỏi: “Gia sản lý trưởng nhiều ít bao nhiêu vậy?-Hãy nhớ kỹ là không được nói ngoa, bằng không người sẽ phải hối hận!”

Lý trưởng ngay lập tức hiểu được ý tứ câu nói của Dương Thu Trì, cả người run run đứng lên, nói ngập ngừng: “Tất cả gia sản hơn bốn ngàn hai trăm lượng... tiểu nhân không dám nói sai...”

“Là bốn ngàn hai trăm lượng tương đương bốn triệu nhân dân tệ. Dương Thu Trì cười hắc hắc, lạnh lùng nói: “Người không làm lần đó chứ, bốn ngàn hai trăm lượng, xuất ra một nửa quyền góp cứu trợ những người dân nghèo trên trấn, tính ra cũng không nhiều đấy chứ?”

Điều Dương Thu Trì cần nhắc ở đây là lý trưởng với vai trò hương lão trong thôn sẽ trực tiếp quản lý nhân viên. Quan lại Minh triều nhận bổng lộc và tiền ăn( tiền ăn trợ cấp) trải qua các thời kỳ quá ít, vẫn không đủ nuôi sống người trong nhà, chỉ cầm cự rau cháo qua ngày mà thôi. Cho nên tham ô, hối lộ là hiện tượng rất phổ biến.

Nếu thẳng tay dùng luật pháp trừng trị thì cũng sẽ không có ai làm việc nữa. Quan phủ nha môn cần có người quản lý từng khâu. Nếu nha môn tề liệ, đối với dân chúng tất nhiên là chuyện chẳng tốt lành gì. Bởi vậy cũng không được phân xử thái quá.

Trên gương mặt của tên lý trưởng béo từng thớ thịt run run lên, hắn nói: “Dù có nhiều hay không thì tiểu nhân vẫn xin xuất ra hai ngàn lượng quyền trợ cho những người dân nghèo khổ trên trấn.”

“Tốt lắm, người lập tức chuẩn bị kế hoạch cứu tế những người dân nghèo của trấn. Đêm nay đưa danh sách và cứu tế liền. Sáng sớm ngày mai công tác trợ giúp người nghèo này phải hoàn thành liền! Ta thắng hơn một vạn ba nghìn lượng tiền thắng cược. Ông chủ sòng bạc góp chín ngàn hai trăm lượng. Tiền của người là hai ngàn hai trăm lượng. Tất cả cũng được hai vạn bốn nghìn lượng, tất cả phải phát theo đúng thời gian đã định. À, tên của người trợ giúp sẽ là...lý trưởng, ông chủ, các người xem ta viết tên của hai người vào đây hay là mượn danh nghĩa của Hoàng thượng?”

Hai người đó còn mặt mũi nào tranh giành cùng Hoàng thượng. Dương Thu Trì hỏi câu này nhưng cũng đã biết được đáp án, chỉ là muốn xác nhận lại câu trả lời mà thôi. Hai người đồng thanh đáp: “Hoàng thượng, đương nhiên là Hoàng thượng rồi!”

“Tốt, hai người nói cũng phải, rất hợp với câu 'Trong trời đất này không đâu là đất của hoàng thượng, không ai không là thần dân của hoàng thượng'. Tiền của chúng ta cũng chính là tiền của Hoàng thượng. Đề danh Hoàng thượng cấp phát tiền cứu trợ cũng không quá đáng. Phú hào trong thiên hạ phải noi gương theo tư tưởng biết chia sẻ giúp đỡ người khác của hai vị đây...ha...ha...”

“Không dám! Không dám!” Vẻ mặt của hai người này đầy đau khổ, tựa hồ như việc xuất tiền cứu trợ này sẽ làm tán gia bại sản của họ mà lại chẳng nhận được chút hư danh nào. Điều này cũng giống như mua răng rồi nuốt vào dạ dày.

Dương Thu Trì cũng nói: “Để phòng ngừa chuyện các người bày trò lừa bịp, ta sẽ phái người giám sát các người. Còn nữa, trấn nhỏ của các người cách kinh thành cũng không xa, dĩ nhiên ta sẽ giám sát tiếp. Ta sẽ cho người thường xuyên tìm hiểu tin tức. Nếu các người cấu kết với cường hào, hiệp đáp dân chúng, muốn nhận lại tiền thì ta sẽ trả lại. Kế tiếp đó nợ củ nợ mới chúng ta sẽ đem ra tính một lượt.”

“Dạ, tiểu nhân tuyệt đối không dám!” Lý trưởng vội nói.

“Người mang đến đây mấy tên sai dịch khỏe mạnh, cũng có nghĩa là đồng lõa với người. Ngày thường chẳng phải cũng đã theo chân đến sòng bạc chia tiền đấy sao. Hắc...hắc...thế thì mỗi người hãy lấy ra một trăm hai mươi lượng để quyền góp cứu trợ người nghèo đi, thế nào, được chứ?”

Một trăm hai mươi lượng gần bằng một trăm ngàn nhân dân tệ, nhưng cũng không phải là số tiền nhỏ. Mấy tên sai dịch về mặt đau khổ, cuống quýt gật đầu đáp ứng.

Dương Thu Trì bảo Kim sư gia, Thạch Thu Giản mang theo vài người trong Cẩm y vệ để giám sát đôn đốc bọn họ lên danh sách ngay trong đêm, cung cấp danh sách những người ăn xin trong trấn cùng những người nghèo khác để nhanh chóng phát tiền cứu trợ.

Cùng lúc đó, Nguyệt Thiên mang miếng ngọc bội đến cho Dương Thu Trì, đang chuẩn bị đưa một trăm hai mươi lượng thì Dương Thu Trì khoát tay nói: “Tiền này chúng ta cũng không cần, hãy mang nó chia hết cho những người nghèo đi.”

Trên đường đi với nhiệm vụ tuần phủ của hần, sau khi đến mỗi địa phương, chỉ cần nói ra thân phận thì ngân lượng sẽ dồi dào. Mỗi địa phương đều có lớn nhỏ quan viên hiếu kính vàng bạc, số lượng nhiều khôn đếm xuể, đương nhiên không cần lo lắng với số tiền này.

Sau khi đã xếp đặt mọi chuyện ổn thỏa, Dương Thu Trì dẫn Phùng Tiểu Tuyết cùng mấy người đứng đợi rời khỏi sông bạc.

Khi ra cửa để đi về, Phùng Tiểu Tuyết nói: “Thiếp lúc trước chỉ là cứu tế với mấy cái bánh bao, so sánh với phu quân thật chẳng thấm vào đâu. Phu quân giúp những người nghèo này như vậy, đó mới là sự giúp đỡ thật sự”

Dương Thu Trì thờ dài nói: “Thiên hạ này lắm người cùng khổ, chúng ta cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi.” Bốn người họ gật đầu tán thành.

Vân Lộ tò mò hỏi: “Thu trì ca, xem ra đáng bộ của huynh và Vân Nhi đã sớm biết cái gì là thần bài Trương Yên Yên tác tệ ra sao rồi. Bằng cách nào mà huynh thấy ra điều đó vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14: bí mật

Tổng Vân Nhi nói: “Đừng nói là tỷ, mắt của muội đã luyện ám khí nhiều năm như vậy rồi, tầm nhìn chắc là phải hơn người khác, vậy mà muội cũng không nhìn ra. Chính là huynh ấy nói cho muội biết trong bát đựng xí ngầu của Trương Yên Yên có ẩn giấu cơ quan. Các cơ quan này hết sức bí mật, nếu không nói cho tỷ biết thì dù bát đựng xí ngầu này đặt ngay trước mặt tỷ, tỷ cũng sẽ không thể nào biết. Chỉ cần ấn vào cơ quan thì đã có thể xoay biến điểm số bên trong bát đựng xí ngầu rồi.”

Đại ca đã nói cho muội biết cơ quan đặt tại mắt của con rồng chạm khắc trên bát đựng xí ngầu, để muội phát ám khí phá hủy mắt đó. Tiểu Tuyết tỷ đã hai lần áp đảo. Bọn nhà cái không có biện pháp gì để xoay chuyển xí ngầu biến đổi điểm số, tự nhiên sẽ chịu thua thôi.”

“Đúng vậy! Nói cách khác hai mặt của trò chơi này chính là vận số may mắn đúng không?” Vân Lộ nói.

“Đương nhiên rồi. Tiểu Tuyết tỷ có vận may đánh bạc, Thu Trì ca cũng có gan to, cho nên chúng ta đã thắng. Hi...hi... Thật sự hai ván đó chỉ cần thắng một ván, chúng ta cũng sẽ thắng. Dù sao cô ấy muốn lấy mười mười đến một, chỉ cần không lừa bịp, cô ấy sẽ không mất hết.” Tổng Vân Nhi rất cao hứng, quay đầu sang hỏi Dương Thu Trì: “Được rồi, ca, vừa rồi không có thời gian hỏi huynh, bằng cách nào mà chỉ trong vài phút huynh đã phát hiện ra trò bịp của Trương Yên Yên?”

Dương Thu Trì hướng mắt cười cười nói: “Dĩ nhiên là vì ta quan sát rồi.”

“Quan sát như thế nào?”

“Dùng mắt quan sát!”

“Đùa chắc! Đương nhiên nhìn bằng mắt, chẳng lẽ còn dùng cả mũi ư? Là muội hỏi huynh bằng cách nào mà phát hiện ra các cơ quan? Thật sự là huynh bảo muội dùng ám khí phá vỡ mắt của con rồng khắc trên bát xí ngầu, lúc đó muội mới đoán chừng là ở nơi đó hần có cơ quan. Bằng cách nào mà huynh biết vậy?”

“Không phải nói thêm nữa đâu, ta dùng mắt quan sát thật mà!”. Dương Thu Trì mỉm cười nói.

Thật sự Dương Thu Trì cũng không phải cố ý che giấu, nhưng bên trong quả thật có bí mật không thể nói ra. Lúc hoài nghi Trương Yên Yên bịp bợm, hần cũng không nhìn ra cô ta đã làm như thế nào. Vì thế cố ý giả vờ một mặt, đứng sang một bên. Bọn họ trước khi rời quán trọ, Dương Thu Trì đã bí mật mang theo máy chụp hình cỡ nhỏ theo người. Hần nghĩ nếu muốn bắt trò bịp này thì máy ghi hình là cần thiết nhất.

Máy quay phim của hần có chức năng ghi lại tốc độ cao. Khi hần đứng sang một bên, lặng lẽ lấy máy ra ghi hình lại. Sau đó lấy có đi vệ sinh, tại đó

mới từ từ xem lại những gì đã chụp được. Cuối cùng đã phát hiện ra có vài lần khi bắt đầu mờ bát xí ngầu thì tay của Trương Yến Yến phẩy ngang qua chỗ đầu rồng chạm ở bát, động tác rất nhanh. Sự di chuyển này vừa nhanh lại vừa tự nhiên, ở sông bạc ánh sáng chiếu qua chủ yếu là mấy cái đèn lồng. Ánh sáng tương đối tối. Nếu tốc độ máy quay không cao thì căn bản cũng không phát hiện ra được gì.

Dương Thu Trì đoán chừng tại mắt của con rồng cũng chính là nơi thao túng bát xí ngầu, chỉ cần xoay trở thì điểm số lập tức thay đổi. Khi quay trở lại, hắn đã bảo Tống Văn Nhi dùng ám khí phá hủy nơi chính yếu đó. Tống Văn Nhi mượn ánh sáng mờ mờ trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà Trương Yến Yến lắc bát xí ngầu trên không trung thì lặng lẽ lấy ít bạc vụn làm ám khí, đánh trúng vào ngay mắt của con rồng chạm trên bát xí ngầu.

Bởi vì lúc đó bát xí ngầu vẫn đang chuyển động nên bị trúng ám khí cũng hòa vào đó phát ra âm thanh. Dưới ánh sáng mờ mờ trong ít phút ngắn ngủi như vậy thì cũng không ai có khả năng phát hiện ra Tống Văn Nhi phóng ám khí. Tuy nhiên cũng khá may mắn là có Tống Văn Nhi, đổi lại người khác thì nhiệm vụ khó khăn này muốn hoàn thành chắc cũng không mấy dễ dàng.

Bởi vì Dương Thu Trì phát hiện ra trò bịp này là nhờ vào máy ghi hình. Điều này dĩ nhiên không thể nói ra cho các nàng ấy biết được. Cho nên Dương Thu Trì mới giả vờ đùa bỡn, không chịu nói ra.

Tống Văn Nhi uốn uốn cong đôi môi lại: “Hừm! Không chịu nói thì thôi! Nếu tỷ của ta có mặt chỗ này thì cũng có thể nhìn ra được thôi...!”

Phùng Tiểu Tuyết nhìn Dương Thu Trì khi nghe xong những lời này thì lập tức sắc mặt âm trầm, bèn kéo tay áo Tống Văn Nhi lại. Tống Văn Nhi cũng đã trở về chỗ cũ, âm thầm tự trách mình là không nên nói ra những lời đó. Lúc này, bọn họ cũng vừa đi ngang qua chỗ đã gặp hai mẹ con hôm trước. Tống Văn Nhi lập tức chuyển đề tài nói: “Hai mẹ con góa phụ kia thật đáng thương quá!”. Vừa bước qua, nàng ta ngồi xổm xuống hỏi tiểu cô nương nọ: “Cô bé mấy tuổi rồi?”

Tiểu cô nương nhận ra bọn họ là ân nhân đã cho mẹ con cô bánh bao, trên mặt tràn đầy cảm kích, nhỏ giọng trả lời: “Dạ, được bốn tuổi rồi!”

“Xem ra cũng hiểu biết đấy, thế tên gọi là gì?”

“Là Diệp Băng Lam!”

“Tên rất thanh nhã!” Tống Văn Nhi khen, nghĩ thầm người có tên như vậy chắc là gia đình nhân gia, không phải con nhà nông bình thường. Nghĩ thế nên lại nói tiếp: “Tên cháu nghe rất hay, ai đã đặt tên này cho cháu vậy?”

“Dạ, là cha của cháu!”

“Vậy cha cháu ở đâu?”

Tiểu cô nương miệng mếu lại, mắt đầy nước mắt, giọng buồn bã nói: “Đã chết rồi!”

Tống Văn Nhi xoa đầu và lau nước mắt cho cô bé: “Băng Lam ngoan! Đừng khóc nữa mà! Các người chuẩn bị đi đâu vậy?”

“Không biết nữa...”

“Á, các người từ nơi nào đến đây vậy?”

“Từ vùng Chiết Giang”

“Vậy đến đây để làm gì?”

“Đến kinh thành dâng cáo trạng. Nhưng nha môn không để ý đến chúng tôi, còn đuổi chúng tôi ra khỏi thành. Mẹ đã dắt cháu đi ăn xin, không còn gì để ăn. Mẹ lại đang bị bệnh nữa...”

Tống Văn Nhi quay đầu nhìn nơi góc tường có một thiếu phụ đang nằm nghiêng. Thấy nàng ta tinh thần ủ rũ, suy sụp, như đang bệnh nặng, liền đi tới, chậm chậm đặt tay lên trán, rồi nói lên: “Bị sốt cao rồi!”

Dương Thu Trì vừa rồi nghe tiểu cô nương xưng tên có họ “Băng” liền nhớ tới Liễu Nhục Băng, kiềm lòng không được, trong lòng nảy sinh một cảm giác thân thiết với hai mẹ con này. Bấy giờ nghe Tống Văn Nhi nói người thiếu phụ đang bị bệnh, hắn lại phảng phất nhìn thấy hình ảnh thương tâm của Liễu Nhục Băng ở nơi xa nào đó, đang mang bệnh nằm trên giường, người sốt nóng lên. Trong lòng hắn dâng lên niềm chua xót, bắt đầu tiến lên vài bước rồi ngồi xuống, đặt tay lên trán: “Đúng là nóng như lửa! Văn Nhi hãy đỡ nàng ta. Chúng ta sẽ đi tìm thầy lang.”

Tống Văn Nhi đưa tay định đỡ thiếu phụ này dậy thì nàng Ta giẫy giụa: “...Không...Không cần đâu! Đại lão gia tôi không việc gì...”

Tống Văn Nhi nghe nàng ta gọi mình là “Đại lão gia”, ngay lập tức hiểu được tại sao nàng ta không cho mình đỡ dậy, liền một tay bỏ mủ ra, mái tóc nhẹ nhàng xõa xuống, thấp giọng nói: “Đại tỷ, ta cũng là nữ nhân mà!”

Thiếu phụ chăm chú một hồi, lúc này nhìn với ánh mắt mệt mỏi bắt đầu nói: “Đa...đa tạ cô nương!”

Tống Văn Nhi đỡ cô ta ôm vòng quanh ngực. Nguyệt Thiên thì dắt tiểu cô nương, tìm người hỏi thăm xem thầy lang ở đâu. Rất nhanh sau đó cũng tìm được thầy lang. Khi đến nơi gõ cửa, sau khi bắt mạch thầy lang lập tức kê toa, sai tiểu đồng đi nấu thuốc.

Sau khi uống thuốc xong, thiếu phụ đầu óc hôn mê, nặng trĩu giờ đã tỉnh hơn một chút, nhìn bọn Dương Thu Trì giọng yếu ớt tỏ vẻ cảm kích.

Dương Tu Trì nói: “Vừa rồi nghe con gái của nàng nói là các người đi lên kinh thành để dâng cáo trạng. Thật sự là đã xảy ra chuyện gì? Ta ở trong kinh thành cũng có chút quen biết với nha môn, có thể sẽ giúp được gì đó.”

“Thật vậy sao?...Nếu thật vậy thì tốt quá rồi! Mau dập đầu cảm ơn ân công đại gia đây!”

Đứa bé gái đang muốn quỳ xuống dập đầu thì Dương Thu Trì đã cản lại: “Tiểu cô nương này lúc nhỏ gọi là Băng nhi à?”

“Đúng vậy, lúc sanh nó là đông chí, rất nhiều tuyết, dưới mái hiên tuyết đóng thành băng, do đó cha của nó lấy tên này làm hú danh. Có gì không phải sao thưa ân công?”

Nhớ tới Liễu Nhược Băng, Dương Thu Trì vẻ mặt âm trầm: “À, không...không có gì. Các người cáo trạng về chuyện gì vậy?”

“Sau khi tướng công mất, gia sản của gia đình chồng và toàn bộ gia sản trong nhà đều bị sung công quỹ. Tôi cùng Băng nhi không lo nổi cho cuộc sống nữa, nên tìm đến quan phủ tìm lời kiến giải, nhưng từ kinh thành đến địa phương không nơi nào chịu thụ lý cả...”

“Chẳng hay tướng công của phu nhân làm gì?”

“Là...là quan trấn phủ huyện Định Hải, tên là Diệp Quân Cường...” Nói đến đây, trên gương mặt thiếu phụ thoáng hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Dương Thu Trì có chút buồn bực hỏi: “Tướng công của phu nhân nếu đúng là trấn phủ thiên hộ sở thì chức vị cũng là lục phẩm, là người của triều đình, lấy nguyên nhân gì mà đem tài sản sung công vậy?”

“Mấy tháng liền, bọn giặc Oa quấy nhiễu thị trấn Định Hải, tướng công là quan thủ thành, đã tự vẫn chết tại nhà. Quan thủ thành Định Hải bị mọi người nói là tham sống sợ chết..., lâm trận bỏ chạy, sợ bị truy cứu nên mới tự sát. Sau đó hạ lệnh tịch thu toàn bộ gia sản sung công quỹ...”

Dương Thu Trì nhíu nhíu mày, cùng Tống Vân Nhi thoáng nhìn qua thiếu phụ, lúc này mới biết người mà các nàng vừa ra tay cứu giúp lại là người lâm trận đào tẩu, vợ con của kẻ suy đồi. Bọn họ nhìn không được, thật là chuyện dở khóc dở cười.

Thiếu phụ nhận ra Dương Thu Trì cùng mọi người có vẻ xem thường, không biết là nàng ta vì xấu hổ hay còn duyên cớ gì mà trên mặt đỏ bừng: “Bọn họ sung công toàn bộ gia sản tôi cũng không nói lời nào. Nhưng bọn họ đã sung công cả tài sản của cha mẹ đẻ của tôi. Tất cả chúng tôi chạy ra ngoài. Cha tôi vừa nóng vừa giận, ngã bệnh mấy ngày...Tôi...thật không nghĩ ra, tôi đã được gả về nhà tướng công nhiều năm nay. Cho dù tướng công có mắc phải sai lầm gì thì cũng không nên đem hết tài sản đi sung công như thế. Vì vậy tôi dắt Băng nhi đi khắp nơi mang theo cáo trạng xin hoàn lại tài sản của cha mẹ đẻ. Bởi vì không có tài sản thì tôi cùng Băng nhi cũng không có biện pháp gì sống sót...”

Dương Thu Trì đã mất đi sự hứng thú mà trở nên buồn bã, trả lời với thiếu phụ: “Chiếu theo đạo lý thì xuất giá tòng phu. Người đã được gả đi rồi, những chuyện bên nhà chồng thì không thể xem là chuyện bên nhà người nữa. Cho nên quan đại nhân đem sản nghiệp bên nhà người sung công là điều không đúng. Tướng công của người không hết mình chiến đấu, lâm trận bỏ chạy đó là tội tử. Không dính líu đến mẹ con người đã là điều may mắn rồi, lại còn muốn quan tâm đến chuyện gia sản làm gì nữa! Quên đi! Ta cũng không muốn quản đâu, hãy chờ một lát sẽ có người tìm đến các người ghi tên. Trước khi trời sáng, sẽ có phát tiền cứu tế. Sau đó hãy đi đến cạy nhờ người thân đi”

Dương Thu Trì đứng lên xoay người đi ra. Phùng Tiểu Tuyết thì áy náy liếc mắt nhìn hai mẹ con nàng ta, Còn Nguyệt Thiên cuối đầu đi theo. Vân Lộ tỏ vẻ khinh rẻ cũng đi tiếp bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 15: Bản cáo trạng bị chôn vùi

Tống Vân Nhi liếc mắt nhìn thiếu phụ, hừ lên một tiếng: “Nếu sớm biết rằng tướng công của người ham sống sợ chết như vậy thì bọn ta không nên quản các người làm gì”. Nói rồi cũng xoay người bước theo ra ngoài.

Cô bé Diệp Băng Lam đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Cha của ta không tham sống sợ chết! Cha đã chiến đấu rất dũng cảm! Chính mắt ta đã nhìn thấy!”

Tống Vân Nhi sững sờ xoay người lại, nhìn thấy từ hai mắt của tiểu cô nương này như tỏa ra hai ngọn lửa, hung hăng nhìn chằm chằm vào mình. Thường thì trẻ nhỏ không biết nói dối, nhìn vẻ mặt của đứa bé này thì không giống như đang giả bộ.

Tống Vân Nhi quay trở lại, ngồi xuống hỏi: “Người đã từng nhìn thấy cha người chiến đấu dũng cảm à?”

“Đúng vậy! Ngày đó, tại trường thành, cháu đã nhìn thấy cha cháu giết chết mấy tên giặc Oa”

“Đúng là gạt người! Trường thành là nơi giao chiến, người cũng chỉ là một đứa trẻ con, làm sao mà có thể đến đó xem được gì chứ?”

“Cháu không nói dối! Cháu đã len lén chạy đến đó để tìm cha. Tại trường thành đã nhìn thấy điều đó. Cháu trốn trên trường thành sau một đồng gỗ. Khi bọn giặc Oa đi rồi, cháu đã gọi cha, cha cháu phát hiện ra cháu. Sau đó cha cháu bế cháu về nhà đưa cho mẹ. Mẹ nhìn thấy trên người cha bị trúng tên, đề cha nghỉ ngơi một hồi, sau đó dẫn cháu đi tìm lang trung. Đến lúc cháu cùng mẹ quay về thì đã nhìn thấy cha chết ở phòng khách rồi, xung quanh trên mặt đất toàn là máu...Sau đó trong nhà có rất nhiều người đến, họ nói cha của cháu ham sống, sợ tội nên đã tự sát, đuổi chúng tôi đi. Cháu đã cãi lại họ. Cháu nói rằng chính cháu đã nhìn thấy cha giết chết mấy tên giặc Oa, cha không phải là người sợ chết đâu...hu..hu...”

Nói xong, tiểu cô nương khóc to lên, vừa dùng tay áo lau nước mắt, vừa khóc nói: “Cha không có tham sống sợ chết mà! Cháu đã nhìn thấy! Khi cháu quay về thì đã có một cây tiễn cắm sâu vào vai cha. hu..hu...”

Tổng Vân Nhi quay đầu nhìn thiếu phụ: “Những lời của đứa bé nói là thật đấy chứ?”

“Đúng vậy! Tướng công lúc ấy trên vai đã có vài vết thương, trên mặt, trên người cả áo giáp đều là máu tươi, ngay đao ở thắt lưng cũng bị quấn cả mép...Ta cùng Băng nhi dẫn theo lang trung trở về thì đã nhìn thấy tướng công chết ở phòng khách. Trên cổ có một đao rất sâu, khắp nơi đều là máu tươi, trên tay vẫn còn nắm thanh yêu đao, trên đao toàn máu là máu... Sau khi Định Hải được bảo vệ, Hoàng Khắc Trữ Hoàng Đạt Nhân sai người khám nghiệm tử thi, kết luận là tướng công tự sát. Sau đó, quan giữ thành Cao Tôn đại nhân nói rằng đã từng nhìn thấy tướng công đào tẩu, bảo là tướng công tham sống sợ chết, sợ tội nên đã tự sát...”

Dương Thu Trì đứng ở cửa, lắng lắng nghe bọn họ nói chuyện, nghe đến đây, đột nhiên hỏi chen vào: “Lúc giặc Oa tấn công vào thành thì người đang ở đâu?”

“Tôi...ở lại trong nha môn, cùng những người khác chuẩn bị thức ăn đang định đưa lên tường thành cho mọi người, vì vậy cũng không chú ý là Băng nhi đã chạy đi lúc nào. Khi tướng công bế Băng nhi quay trở về thì mới biết là con bé đi tìm cha.” Người thiếu phụ nói tới đây, thở dài, vẫy gọi cô bé: “Băng nhi lại đây, chúng ta không cáo trạng nữa, đành chấp nhận số mệnh vậy...!”

“Mẹ...!” Cô bé nhào vào lòng người thiếu phụ, hu hu khóc ngất lên.

Hai từ “Băng nhi” làm lòng Dương Thu Trì dậy sóng, hần thở dài: “Được rồi, nhìn thấy Băng nhi như vậy, ta tin các người một lần. Các người hãy theo ta đi đến huyện Định Hải. Ta sẽ điều tra lại việc này. Mặc kệ là như thế nào, nhưng ít nhất là ta cũng sẽ đòi lại gia sản cho người, để cho Băng nhi có được một cuộc sống bình yên.”

Dù thiếu phụ không biết Dương Thu Trì giữ chức quan gì, nên không dám hỏi lung tung. Nhưng nghe hắn nói sẽ điều tra lại sự việc, thì dám chắc rằng chức vị cũng không nhỏ. Lúc này trong lòng không khỏi vui mừng, gắng sức bước xuống giường khấu đầu cảm tạ, nhưng Phùng Tiểu Tuyết đi tới, ngăn tay lại.

Thiếu phụ đương nhiên không biết vì đứa con gái của mình có tên là Băng nhi nên đã làm cho vị tuần phủ Dương Thu Trì đại nhân này quan tâm đến vụ án.

Phùng Tiểu Tuyết cũng đồng tình với hai mẹ con, cũng nghĩ rằng hai mẹ con nàng ấy là không sai, không nên gánh chịu cảnh tình khổ sở này. Do đó cũng cố ý giúp đỡ hai mẹ con một phần, chỉ là vì phu quân đã nói mặc kệ, nên cũng không dám tự tác đề ra chủ ý gì, chỉ theo gót phu quân rồi đi, nhưng được ba bước thì quay đầu nhìn lại. Bây giờ phu quân cũng đã quyết định quân chuyện này rồi, Phùng Tiểu Tuyết không khỏi vui mừng, nhanh bước đi theo, đỡ Băng Nhi đứng dậy, rồi bảo Nguyệt Thiên đi tìm lang trung, để cho Tổng Vân Nhi dìu thiếu phụ, cùng nhau quay về lữ quán.

Sau khi đến quán trọ, Phùng Tiểu Tuyết mở căn phòng thượng hạng nhất cho hai mẹ con nàng ta. Thấy hai mẹ con quần áo lam lũ, tóc tai rối bù, bèn sai tiểu nhị mang nước nóng tới, giao cho Nguyệt Thiên giúp hai mẹ con nàng ta tắm rửa sạch sẽ, vứt bỏ bộ quần áo cũ kỹ, lấy bộ trang phục của mình đưa cho thiếu phụ thay đổi. Nhưng lại không có bộ đồ nào vừa vặn với tiểu cô nương Băng nhi. Mà bây giờ các cửa hiệu trên trấn cũng đã đóng, không mua được gì cả. Cho nên Phùng Tiểu Tuyết tự mình bắt tay vào may một bộ quần áo kích cỡ nhỏ hơn sao cho phù hợp với Băng nhi.

Thường người ta nói: “người đẹp nhờ lụa”, tiểu cô nương Băng nhi sau khi tắm rửa, thay đổi trang phục thì lập tức biến thành một cô bé trắng trẻo, môi hồng răng trắng, hết sức đáng yêu. Còn thiếu phụ kia sau khi giặt sạch quần áo, thay y phục cũng trở thành một người tuyệt sắc. Mặc dù so ra vẫn còn kém Liễu Nhược Băng cùng Hồng Lăng nhưng thật sự cũng không thua gì những thê thiếp khác của Dương Thu Trì. Hơn nữa lại mang về quyền rũ của người phụ nữ thành thực.

Khi thiếu phụ uống hết thang thuốc của lang trung, tắm rửa xong rồi, cũng đã lấy lại tinh thần, nhờ có được Nguyệt Thiên đỡ dậy, bèn dẫn Băng nhi lại bái tạ. Phùng Tiểu Tuyết cũng đã thay đổi trang phục nữ nhi. Lúc này thì thiếu phụ mới biết ngoại trừ Dương Thu Trì người mà được gọi là đại lão gia ra thì mấy người còn lại đều là nữ nhi.

Sau khi giới thiệu mới biết thiếu phụ này họ Thái, khuê danh Nhã Liên. Nếu Dương Thu Trì đã quyết định quân chuyện này thì đương nhiên không cần giấu diếm thân phận nữa. Dĩ nhiên Thái Nhã Liên biết được ân công của mình chính là trấn quốc công chỉ huy sứ Cẩm y vệ đương triều. Và hiện tại đang là Tuần phủ đại nhân, thay thế thiên tử tuần thú các nơi. Điều này làm cho thiếu phụ nhất thời vừa vui mừng vừa lo sợ. Bây giờ bản cáo trạng đã có nơi trông cậy, vội vội vàng vàng kéo con gái quý xuống, dập đầu khấu tạ Tuần phủ đại nhân.

Nguyệt Thiên một tay giúp đỡ nàng ta đứng dậy. Sau đó Dương Thu Trì để cho hai mẹ con ngồi xuống, cẩn thận hỏi lại quá trình sự việc diễn ra, biết được phu quân của nàng ta là Diệp Quân Cường là một vị trấn phủ hàng tòng lục phẩm thuộc Hải vệ Định hải thủ ngự hậu thiên hộ. Do giặc Oa thường

xuân tập hợp quấy nhiễu huyện Định Hải, vì vậy một đội quân được phái đến để hiệp trợ thủ thành. Ngày đó giặc Oa mấy ngàn người ồ ạt đánh lên vào. Trên thành tắm đầy máu của những chiến sĩ chiến đấu anh dũng. Trong thành một đoàn hỗn loạn. Thái Nhã Liên không biết là phu quân của mình thật sự đã chiến đấu ra sao, cũng chỉ là nghe con gái kể lại rằng đã chứng kiến cha mình đánh bại mấy tên giặc Oa trên thành. Lời nói của một đứa bé có vài người không tin tưởng. Nhưng viên quan cùng giữ thành là Tôn Trí Cao quả quyết tận mắt nhìn thấy cuộc chiến. Diệp Quân Cường đã tìm đường trốn chạy. Hơn nữa lúc đó trên thành còn có quân sĩ làm chứng. Cho nên quan giữ thành bị Hoàng Khắc Trữ hạ lệnh mang toàn bộ gia sản của Diệp Quân Cường đem sung công. Tài sản bên vợ là Thái Nhã Liên bị liên lụy nên cũng bị sung công.

Thái Nhã Liên và con gái không còn cách nào sống sót, đi tìm quan giữ thành Định Hải nói phải trái thì bị gây đánh đuổi ra, chỉ bảo vòng vèo là phải đi tìm người quen. Rồi đến quan sở tại Định Hải ở địa phương kêu oan, thì bị quân đội ở đây nói là chỉ quân chuyện trong quân đội còn chuyện ở nhà môn thì không xen vào. Vì vậy, lại đến sở tại địa phương kêu oan. Cửa quan doanh cũng làm ngơ. Thái Nhã Liên bất đắc dĩ phải mang theo ấu nữ lặn lội đường xa đến chỉ huy ti nha môn phủ Hàng Châu đề kêu oan, lại càng không người nào để ý đến.

Nhưng mang theo ấu nhi vào kinh thành là muốn đến binh bộ dâng cáo trạng, thuận tiện cũng định nhờ vả một vị tiểu quan trong thành cũng có mối quan hệ thân thích. Không ngờ đi tới kinh thành mới biết người thân đó đã bị bãi quan, toàn thể gia đình cũng đã dời về phương nam. Thái Nhã Liên mang theo ấu nữ đến quỳ trước thềm của binh bộ dâng sớ kêu oan mấy ngày nhưng cũng chẳng ai thèm để ý tới. Vô kế khả thi, cũng không còn chỗ nào quay về, hơn nữa lộ phí lên kinh cũng có hạn, không thể làm gì hơn là mang theo ấu nữ lang thang dọc đường xin ăn. Rồi bị quan giữ thành tuần tra, gây trở ngại, đuổi ra khỏi thành, lưu lạc tới trấn nhỏ này.

Không đợi Thái Nhã Liên và bé gái vừa tao ngộ này khóc lóc kể lể xong thì mất Phùng Tiểu Tuyết và Nguyệt Thiên đã đầy ngăn lệ. Phùng Tiểu Tuyết nghĩ trong lòng, dù sau này có điều tra ra được là phu quân của nàng ta có ham sống sợ chết, sợ tội tự sát đi chăng nữa thì tự mình cũng không thể khoanh tay đứng nhìn hai mẹ con nàng ta. Thật sự lại nảy sinh ý lấy đi ít ngân lượng mang cho bọn họ sinh sống.

Một đêm im lặng.

Sáng ngày thứ hai, Dương Thu Trì cùng Phùng Tiểu Tuyết bị âm thanh huyên não ngoài cửa sổ đánh thức. Rồi khỏi giường, vừa nhìn qua cửa, chỉ thấy trên đường toàn người là người. Mọi người quỳ trên đường, khấu đầu về hướng bắc, trong miệng hô vạn tuế.

Không biết người người này làm sao vậy, hai người có chút khó hiểu. Để Nguyệt Thiên hầu hạ rửa mặt xong, Thạch Thu Giản đến bẩm báo mới biết được sự tình. Đầu tiên là Thạch Thu Giản cùng Kim sư gia suốt đêm qua đã đốc thúc việc phát tiền cứu trợ cho những người ăn mày và người nghèo trên trấn. Trên đường những người đó nhận được tiền cứu trợ xong, bọn họ cũng không biết ai là người đã ra tay giúp đỡ. Kỳ thực đó chính là vị tuần phủ đang ở trong quán trọ, lại còn tưởng là do Hoàng thượng phát tiền cứu tế. Nhất thời xúc động đến rơi lệ, quỳ gối trên đường khấu tạ hoàng ân.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 16: Định Hải

Dương Thu Trì thu thập xong các tình tiết sự việc bèn đi xuống lầu, thấy ở trong vườn lý trưởng mang theo một đám nha dịch đang quỳ gối dập đầu. Bọn chúng nhìn thấy Dương Thu Trì xuống lầu, vẻ mặt cười khúm núm tiến lên: “Đại lão gia, hôm qua, bọn thuộc hạ ngu dốt, được sự giáo huấn của người, tiểu nhân như có một đòn đánh trúng vào đầu, tỉnh khỏi giấc mộng, sợ bọn thuộc hạ không cẩn thận, đã tận tâm tận lực hoàn thành việc mà lão gia giao phó hôm qua. Mặc khác đại lão gia đã hết sức vất vả, tiểu nhân cùng chư vị đồng liêu đây góp chút ít quà nhỏ, biểu thị tâm ý, thỉnh đại nhân vui lòng nhận cho”. Liền phía sau đó, một nha dịch trong tay cầm một cái rương nhỏ, khi mở ra bên trong trắng lóa đúng năm trăm lượng bạc.

Dương Thu Trì lạnh lùng nhìn y, cái nhìn này đủ làm toàn thân y sợ hãi, muốn nói cũng không dám nói, muốn cười cũng không dám cười.

Sau khi Dương Thu Trì xuyên thời gian trở về Minh triều, cũng đã lẫn lộn ở quan trường được hai năm, nên đối với chế độ Minh triều cũng biết được một số quy cũ, cũng đã quen với cái gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau. Nên hắn nói: “Được! Bạc ta nhận!”. Dứt lời hắn bèn đi tới lấy một trăm lượng bạc từ trong rương ra, đến trước mặt Thái Nhã Liên đưa cho nàng ta nói: “Tôi hôm qua các người không được phát tiền cứu tế, vậy thì hãy nhận lấy số bạc này”.

Thái Nhã Liên vội vàng tiếp nhận, không ngớt lời cảm ơn.

Dương Thu Trì quay lại, chấp tay sau lưng nói với lý trưởng: “Đường sá trên thị trấn của các người xem ra cũng xuống cấp lắm rồi, chẳng ra bộ dạng gì cả. Dù là đường phố nhưng cũng như là thể diện của chúng ta. Như vậy đi, còn lại bốn trăm lượng bạc, đem hết số tiền này mà tu sửa đường sá lại. Công việc này do người phụ trách, sửa lại hết các con đường lớn nhỏ trên trấn cho ta. Ta sẽ cho người giám sát. Người nghe đã rõ rồi chứ?”

Lý trưởng vội vàng mang số bạc đặt sang một bên, dập đầu nói: “Đại lão gia thương dân như con, tiểu nhân thay mặt dân chúng trong trấn cảm kích ân đức đại lão gia, nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa công việc mà đại lão gia giao phó”.



“Tốt lắm! Bây giờ người giúp ta tìm một chiếc xe ngựa mang đến đây. Ta có việc cần ngay lúc này.”

“Dạ, trong nhà tiểu nhân có một chiếc xe ngựa tiểu nhân vẫn dùng, xin biểu lên đại nhân dùng tạm, chẳng biết là có được không ạ?”

“Mang lại đây ta xem”

Lý trưởng vội vàng phái người đi lấy chiếc xe ngựa đến. Trông cũng không tệ lắm. Tuy nhiên nếu so với cỗ xe lớn lộng lẫy của Dương Thu Trì thì không thể bì kịp. Dương Thu Trì để hai mẹ con Thái Nhĩ Liên ngồi trong xe ngựa đó. Sau đó cùng Phùng Tiểu Tuyết nhảy lên xe ngựa của mình, buông rèm xuống, thẳng một đường đi về hướng nam.

Đề Dương Thu Trì vui vẻ, Phùng Tiểu Tuyết đặc biệt sắp xếp đường sẽ đi qua là Dương Châu, Tô Châu, Hàng Châu, để hẳn có thể thưởng ngoạn cảnh đẹp dọc đường, lĩnh hội phong cảnh đẹp như bức họa của đất Giang Nam.

Chỉ là tin tức về Liễu Nhượng Băng là điều mà Dương Thu Trì hy vọng nhất vẫn chưa thấy truyền đến. Dù cảnh trí có tươi đẹp như bức họa đi nữa thì Dương Thu Trì vẫn ít nhiều không có hứng thú du ngoạn. Không còn lòng dạ nào phản ứng với những trò nịnh nọt của quan lại đại phương hay chức cao vọng trọng. Cũng không có tâm trí nào để rà soát bách quan cùng với tuân phủ đại phương và quân dân. Cũng may vẫn chưa có ai có cáo trạng gì với Tuân phủ đại nhân. Hoàng thượng cũng không biết rằng vị khâm sai đại thần này cũng chẳng bận bịu chính sự gì cho lắm, mà là buồn bức ngồi trong xe ngựa, thẳng đường đi về hướng Nam.

Tổng Vân Nhi thấy hẳn lo lắng như vậy, liền hạ lệnh tăng cường công tác điều tra nghe ngóng tình hình. Mãi cho đến khi họ đến Ninh Ba rồi mà vẫn chưa có tin tức gì của Liễu Nhượng Băng.

Dương Thu Trì gần như tuyệt vọng, cả ngày muộn muộn phiền phiền, cơm nước cũng không thèm nghĩ tới. Không nói cũng biết, Tổng Vân Nhi các năng ấy như thế nào, bọn họ nghĩ đủ cách trừu chọc hẳn. Vậy mà cũng không làm hẳn hứng thú.

Ngày hôm đó, cỗ xe ngựa của bọn họ đã đến Ninh Ba ở Chiết Giang.

Ninh Ba cách huyện Định Hải không xa. Minh triều vì đề phòng bọn giặc Oa tập kích, nên từ trên xuống dưới tại các nơi trọng yếu của vùng duyên hải đều bố trí đầy đủ sự phòng vệ, trong đó có Định Hải và Ninh Ba.

Đề vào thành, có cuộc tra xét rất nghiêm ngặt. Dương Thu Trì tạm thời không muốn tiết lộ thân phận, bắt đầu đi chọn một tùy tùng trong Cẩm y vệ đưa lệnh bài ra, lúc đó mới được vào thành.

Đi vào thành tìm một quán trọ lớn để dừng chân. Sau khi nghe ngóng mới biết được nguyên nhân tại sao lại có sự thẩm tra nghiêm ngặt như vậy. Nguyên nhân là do mấy hôm trước có đến mấy ngàn bọn giặc Oa đến quấy nhiễu, bỏ qua Định Hải mà tiến thẳng giết chóc ở Ninh Ba thành. May mắn là thành Ninh Ba phòng thủ chắc chắn. Ở khu Long Sơn, quan giữ thành Định Hải cùng quân đội đồn trú gần đó gấp rút chi viện. Lúc này bọn giặc Oa mới rút lui. Khi triều đình cung cấp lương bổng cho quân lính còn bị cướp bóc hết. Sau đó, Định Hải phái hải quân truy kích, tiêu diệt hết mấy trăm tên giặc Oa. Lúc này mới lấy lại chút ít thể diện.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thu Trì bảo Từ Thạch Lăng dùng bò cưỡi đưa tin sai Trương Khiếu Giang là thiết giáp hộ vệ quân, để cho bọn họ đến Ninh Ba thành đợi mệnh. Sau đó ngồi xe ngựa ra khỏi thành, đi trước đến Định Hải.

Từ Ninh Ba đến Định Hải chỉ mất khoảng hai ngày đường nên cũng không cần phi vội lắm. Giữa trưa khi gặp rất nhiều lưu dân đang kéo nhau đi thành đoàn. Tổng Vân Nhi vén màn xe lên xem xét, nhìn thấy một cụ già cùng một đôi vợ chồng trẻ đang ngồi nghỉ tạm ở một tảng đá ven đường, bên cạnh đặt nhiều túi lớn nhỏ, vội bảo xe ngựa dừng lại. Tổng Vân Nhi nhảy xuống xe hỏi: “Lão nhân gia, xin hỏi các người nhiều như vậy là đang đi đâu thế?”

“Đi chạy nạn, chiến tranh loạn lạc, bọn giặc Oa tấn công vây đánh Định Hải, chúng tôi đang đi lánh nạn”. Ông cụ già nhìn Tổng Vân Nhi có chút nghiêm trọng: “Tiểu cô nương, sao các người không trốn đi, thay vì cứ đứng bên đường thế kia? Nếu không có việc gì gấp thì bây giờ không nên đi. Bọn giặc Oa vốn không phải người mà là dã thú, ăn tươi nuốt sống người khác.”

“Vậy a? Giặc Oa lại đến tấn công Định Hải sao? Vậy bây giờ tình hình chiến đấu thế nào rồi?”

“Ngày hôm qua cũng đã thoái lui, nhưng nghe tin là sẽ quay trở lại, cho nên chúng tôi mới tìm đường chạy thoát. Cô nương, đao kiếm không có mất đâu, tốt hơn hết là nên đi trước đi.”

Tổng Vân Nhi oán giận nói: “Bọn giặc Oa này ngang ngược quá rồi, vậy quan binh ở đâu?”

“Quan binh à? Ôi! Không cần phi nói tới! Quan binh cũng chỉ biết đàn áp dân chúng lão bách tính mà thôi, gặp chiến tranh, nghe nói có giặc Oa đến thì chạy nhanh còn hơn thỏ!”

Chàng trai trẻ đứng bên cạnh có chút không phục: “Kìa cha! Quan binh cũng có người không sợ chết, không phải người nào cũng nhu nhược”.

“Đúng vậy, cũng đã có mấy người thật sự không sợ chết. Cũng như quan giữ thành Định Hải của chúng ta là Hoàng Khắc Trữ Hoàng Đạt Nhân đúng là một vị anh hùng. Chỉ cần ông ấy xuất mã, đã có thể giết chết mấy trăm tên giặc Oa, đắc thắng quay về. Cũng may là Định Hải chúng ta còn có những người như ông ấy, bằng không đã bị giặc Oa công hãm thành rồi!”

Chàng trai trẻ lại nói: “Cha! Còn có Tôn Hiệp Thủ đại nhân, đây cũng là một viên hổ tướng. Nghe nói, ông ta giết giặc Oa, chặt đầu chúng xuống rồi dùng dây thừng cột phía sau ngựa kéo về.”

“Đúng vậy! Nhưng chỉ tiếc là Đại Minh chúng ta có quá ít những hổ tướng như vậy!”

Trên mặt Tống Vân Nhi lộ ra vẻ kính nể: “Vây là cũng còn có bậc hổ tướng ư, nếu có cơ hội nhất định ta cũng phải nhìn một lần.”

“Không cần có cơ hội đâu, chỉ cần cô nương ngồi ở quán trà trên lầu tại Định Hải này nhìn xuống thì cũng có thể nhìn thấy Tôn Hiệp Thủ cười ngựa mang theo binh tướng tuần tra trong thành rồi. Nhưng nếu muốn gặp Hoàng đại nhân thì không dễ dàng. Ông ấy dù sao cũng là người đứng đầu trong thành, không mấy dễ dàng lộ diện, đề phòng bị gian tế giật Oa ám sát.”

Sau khi đa tạ mọi người, Tống Vân Nhi lên xe ngựa, kể lại tình hình vừa nghe được cho Dương Thu Tri nghe. Hỏi Dương Thu Tri bây giờ nên làm như thế nào?

Dương Thu Tri nói: “Còn có thể làm được gì nữa bây giờ chứ? Cứ tiếp tục đi trước đã. Chúng ta đến đây mục đích cũng là đối phó với bọn giật Oa này, bảo mọi người hãy cẩn thận hơn nữa.”

Xe ngựa cứ tiếp tục đi về trước. Tối ngày hôm sau thì cuối cùng cũng đến huyện thành Định Hải. Sau khi kiểm soát nghiêm ngặt, bọn họ vào trong thành, tìm một quán trọ để ở lại.

Thời buổi chiến tranh loạn lạc mà còn có khách quý đến trọ, điều này làm cho chương quầy rất vui mừng, tự mình đến chào hỏi bắt chuyện. Thu xếp cho Dương Thu Tri bọn họ ở phòng hảo hạng tốt nhất (vì dù sao cũng không có ai trọ ở mấy phòng này). Tự mình pha ấm trà thơm nhất mang cho Dương Thu Tri.

Phùng Tiểu Tuyết thấy Dương Thu Tri cứ buồn buồn không vui, đến được địa phương này đã là vất vả lắm rồi, có người chịu đến nói chuyện phiếm cũng tốt, vội ngồi xuống bắt chuyện với chương quầy.

Dương Thu Tri thuận miệng hỏi: “Nghe nói mấy ngày trước đây, giật Oa lại tập kích, quý tiệm đây không bị tập kích quấy rối sao?”

“Nhờ phúc! Nhờ phúc!” Chương quầy cười cười nói: “Chúng ta thật là nhờ hồng phúc của Hoàng Thủ Bị và Tôn Hiệp Thủ. Nếu không có hai vị này lãnh quân thủ thành thì một khi giật Oa công phá, toàn bộ dân chúng có thể gặp tai ương rồi. Sợ rằng tiểu điểm này cũng khó may mắn mà thoát khỏi.”

“À...” Dương Thu Tri lộ vẻ mặt có chút buồn phiền. Điều này thì ở dọc đường đi cũng đã được nghe dân chúng kháo nhau là nhờ vào hai vị tướng quân tốt này. Xem ra cũng vì Bằng nhi mà tự mình đến vùng Định Hải này một chuyến, sợ rằng chỉ lãng phí tinh thần và sức lực mà thôi, bèn hỏi: “Nghe nói, trước kia thủ thành còn có một vị trấn phủ nữa tên Diệp Quân Cường, người này chiến đấu như thế nào?”

“Hắn a? ha ha, không nên nói ra làm gì. Hắn là loại người vô tích sự, chẳng làm được gì cả. Khi Thủ bị, Hiệp Thủ và đại tướng quân trên thành chiến đấu thì hắn là tên tiểu tử tham sống sợ chết, lưu luyến thế tử, lén trốn về nhà ẩn náu. Hoàng tướng quân biết được hết sức giận dữ. Sau khi đánh lui giật Oa, mang quân đến nhà hắn hỏi tội. Tiểu tử này tự biết khó mà may mắn thoát khỏi, tự mình chặt đầu đi. Ô hay! Biết sớm là như vậy, dù sao muốn chết sao không chết trên chiến trường! Thật là thứ vô tích sự!”

Dương Thu Tri lắc đầu không nói gì. Lúc này sắc trời đã dần tối dần xuống, hắn cũng hiểu được nỗi bức bối trong lòng, bèn đứng lên, đi đến gần cửa sổ. Tại cửa sổ nhìn xuống thưa thớt người đi đường, cảm giác không có gì là thú vị cả.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 17: Làm việc gì cũng phải chừa đường lui

Ngay lúc này, từ phía cuối đường chợt truyền tới tiếng vó ngựa, một đội quân sĩ trong tay cầm đao kiếm xếp thành hàng đang đi đến.

Nghe tiếng vó ngựa, chương quầy vui vẻ nói: “Tôn đại nhân tuần tra trên đường đã đến rồi.” Nói xong y đi đến cạnh cửa sổ nhìn.

Người dẫn đầu đội quân sĩ ở xa xa ấy cười trên con ngựa màu vàng, lưng hùm vai gấu, một tay nắm cương ngựa, một tay mang thanh kim búi Đại Khám Dao, mắt nhìn xung quanh đầy cảnh giác.

Người đi hai bên đường đều tách ra, cung kính đứng trang nghiêm, lớn tiếng hô: “Tôn tướng quân tuần tra à? Vất vả cho tướng quân quá rồi!”

Tôn Hiệp Thủ gật đầu, mỉm cười đi ngang qua khách sạn của nhóm Dương Thu Tri.

Dương Thu Tri quay lại ghé ngồi, chương quầy thấy Dương Thu Tri vẻ mặt buồn bã, tựa hồ như tinh thần uể oải, sau khi nói vài lời khách sáo, liền cáo từ

ra khỏi phòng.

Phùng Tiểu Tuyết, Tống Vân Nhi cùng Vân Lộ thấy Dương Thu Trì nằm trên ghế mất nhắm đường thần nên cũng không dám nhiều lời, chỉ người này nhìn người kia, người kia nhìn lại người này, trong phòng hoàn toàn yên ắng. Tiểu hắc cầu đường như cũng bị các nàng lây bệnh, lẳng lặng đến nằm dài bên chân của Dương Thu Trì, nhắm mắt lại giả vờ lịm đim ngủ.

Lát sau, Dương Thu Trì bảo Tống Vân Nhi cùng Từ Thạch Lăng mang theo thánh chỉ đến nha môn tuyên đọc thánh mệnh, lệnh cho Hoàng Thủ Bị cùng Tôn Hiệp Thủ và tri huyện đến quán trọ để gặp hần.

Một lát sau nghe được bên dưới có tiếng người huyên náo, không ít người cũng đến, tiếp theo là những bước chân thùng thùng lên lầu. Mấy người vội vã qua hành lang, đi tới ngoài cửa. Lập tức, Tống Vân Nhi đẩy cửa tiến tới, nói với Dương Thu Trì: “Ca, Hoàng Thủ Bị, Tôn Hiệp Thủ cùng tri huyện Định Hải Cao Dương cùng các quan phó đã đến rồi.”

“Bảo bọn chúng vào đây!”

Chốc lát sau, mấy người mặc áo giáp, đội mũ ô sa là võ tướng quan văn đang bước vào, đứng theo thứ tự. Sau khi Tống Vân Nhi giới thiệu, chúng quan đồng thời cung kính chấp tay nói: “Hạ quan tham kiến tuần phủ đại nhân!”

Dương Thu Trì đứng dậy, chấp tay hoàn lễ, bảo mọi người tìm chỗ ngồi.

Chúng quan theo thứ tự phẩm hàm lần lượt ngồi xuống. Khi đó người có bộ ria mép như sơn dương chính là võ tướng Hoàng Khắc Trữ lập tức giới thiệu về mình. Tiếp theo Dương Thu Trì được nghe bọn họ báo cáo tình hình công việc. Hoàng Khắc Trữ chủ yếu báo cáo tình hình quân sự, bọn giặc Oa nguy hại ra sao, cách bố trí quân đội, những ngày sắp tới sẽ tác chiến như thế nào để giành được chiến thắng. Tri huyện Cao Dương thì báo cáo tình hình quân dân phòng ngự giặc Oa, sản xuất nông nghiệp cùng tiêu thủ công nghiệp. Nguyên nhân chính là do bọn thổ phỉ giặc Oa quấy nhiễu làm cho nhiều người dân vùng duyên hải phải sống lang thang, không nơi nương tựa. Triều đình nhiều lần mở kho cứu trợ nhưng đều bị bọn giặc Oa chặn đường cướp sạch.

Sau khi Dương Thu Trì nghe xong, nói vài câu khen ngợi, động viên. Hoàng Khắc Trữ cao hứng nói: “Tuần phủ đại nhân, Tôn Hiệp Thủ, sau hai ba ngày mang binh truy kích giặc Oa, đã giết được hơn năm trăm tên. Hạ quan thay Tôn Hiệp Thủ cúi xin Tuần phủ đại nhân thành công.”

Tôn Trí Cao khom mình ảm ơn, khiêm tốn nói: “Tất cả cũng là nhờ vào sự chỉ huy của Hoàng tướng quân”. Hai người nhìn nhau cùng mỉm cười.

Dương Thu Trì nói: “Bỏn quan sớm nghe qua tình hình của giặc Oa rồi, chỉ là chưa thấy tận mắt thôi. Nếu Tôn tướng quân đã đánh chết mấy trăm tên giặc Oa như vậy. Bỏn quan cũng muốn nhìn qua xem bộ dạng mấy tên giặc này chết ra sao”.

Hoàng Khắc Trữ đứng lên nói: “Bẩm, đồng thi thể giặc Oa đặt ở một phòng trong nha môn. Tổng cộng là năm trăm hai mươi bốn xác. Hạ quan xin đưa đại nhân đến đó kiểm kê.”

Dương Thu Trì cười nói: “Không phải là ta không tin các ngươi, chỉ là tò mò thôi”. Đang định đứng lên đi ra ngoài, đột nhiên nhớ ra một chuyện, bèn nói: “Bỏn quan nghe nói Hoàng đại nhân còn có một thuộc hạ tên là Diệp Quân Cường, cũng là trấn phủ, vì sợ tội nên đã tự sát. Các ngươi có hay không chuyện đưa hết gia sản của hần và cả gia sản bên phu nhân người này đi sung công rồi?”

Trên mặt Hoàng Khắc Trữ thoáng hiện lên chút bất an, hần khom người nói: “Hồi bẩm đại nhân, Diệp Quân Cường tham sống sợ chết, mấy tháng liền giặc Oa quấy nhiễu vùng Định Hải, hần lâm trận bỏ chạy, trốn về gia trung ẩn núp. Điều này có Tôn Hiệp Thủ cùng nhiều người nữa làm chứng. Hạ quan tìm hần trị tội, không ngờ chạy đến gia trung thì hần vì sợ tội mà tự sát rồi. Vì vậy hạ quan hạ lệnh mang gia tài của hần sung công.”

“Ừ, các ngươi đưa gia sản của hần sung công cũng không sao. Nhưng lại mang cả gia sản bên nhà nương tử của hần đi sung công là không hợp lý lắm. Suy cho cùng chuyện nhà hần và bên nhà nương tử hần cũng không liên quan gì. Nếu phu nhân hần đã được gả cho hần rồi thì chuyện của hần không dính dáng gì đến nhà phu nhân hần.”

“Dạ, dạ, hạ quan xử lý không ổn thỏa, chỉ là trong thời gian giặc Oa quấy nhiễu, đã thiêu hủy hết thôn trang. Gia sản nương tử hần cũng không may mắn thoát khỏi. Hơn nữa phu nhân của hần đã mất tích lâu ngày, tìm khắp nơi nhưng không thấy.”

Dương Thu Trì khẽ nhíu mày: “Phu nhân của hần là Thái Nhã Liên đã dâng cáo trạng nên bỏn quan mới đến đây. Bỏn quan sẽ điều tra lại vụ việc này. Hoàng tướng quân, chúng ta làm việc cho dù theo lý thì cũng phải công đạo. Không thể làm ầu làm càn. Quốc khó chúng ta cũng không cần đến những đồng tiền này.”

Những lời nói này có vẻ nặng, Hoàng Khắc Trữ vội vàng khom người nói: “Dạ, dạ, hạ quan biết sai rồi. Nếu gia sản của nương gia hần bị thiêu hủy thì hạ quan xin đem toàn bộ gia sản cấp cho mẹ con nàng ta để đền bù.”

“Ừ, như vậy cũng được!” Dương Thu Trì gật đầu: “Được rồi! Chúng ta đi nhìn thi thể của bọn giặc Oa! Để xem bọn chúng bộ dạng thấp bé thế nào!”

Câu này làm cho mọi người trở nên vui vẻ, nở một nụ cười. Hoàng Khắc Trữ nói: “Đại nhân, kỳ thực giặc Oa này cũng là một bộ phận người dân của Đại Minh chúng ta. Cũng chỉ là bọn giặc cỏ vô lại, vô tình cùng với dân vùng duyên hải trở thành những điều dân, trốn đến vùng biển làm thổ phỉ. Đó thật sự cũng chưa phải là người Oa nữa.”

“Ồ, vậy a!” Dương Thu Trì bước xuống lầu, hỏi chút ít về tình hình chiến sự, Hoàng Khắc Trữ cung kính hồi đáp.

Đi đến liềm phòng ở nha môn, lúc này bầu trời đã tối đen. Sớm có mấy quân sĩ mang đèn lồng đến thấp sáng mấy bó đuốc. Trước liềm phòng mở ra một vùng đất trống thấy sáng choang.

Dương Thu Trì chậm rãi đi qua dò xét.Đột nhiên kêu khẽ một tiếng, xoay người lấy đèn lồng, giơ cao từ đỉnh đầu xuống đến phần thân, cẩn thận xem xét thi thể, một hồi lâu nhưng vẫn không nói gì.

Hoàng Khắc Trữ vội hỏi: “Đại nhân, có gì không đúng sao?”

Dương Thu Trì không nói, lần lượt kiểm tra một lượt, rồi quay đầu lại hỏi Tôn Hiệp Thủ: “Các người đánh chết mấy trăm tên giặc Oa như thế có từng thu được chiến lợi phẩm gì không?”

“Bẩm cũng có thu được một chút ít vũ khí, ngoài ra còn có chút ít tài vật mà bọn chúng cướp đi”

“Đưa ta đi xem thử!”

Hoàng Khắc Trữ dẫn Dương Thu Trì đến kho chứa vũ khí, chiến lợi phẩm thu về được đặt ở đây. Sau khi xem xét một lần, Dương Thu Trì nói: “À, hai vị tướng quân khổ cực đã nhiều, đánh gục mấy trăm giặc Oa, thu được lượng lớn vũ khí. Bồn quan nhất định báo với Hoàng thượng, đề nghị thỉnh công hai vị tướng quân đây.”

Hai người mừng rỡ, vội vàng khom người cảm tạ.

Theo người nha môn đi ra, Dương Thu Trì hỏi: “Gia trạch của Diệp Quân Cường ở địa phương nào? Để ta đến đó một chút.”

Hoàng Khắc Trữ vừa rồi đã bố trí người đem tài sản nhà cửa tịch thu trả lại cho Thái Nhã Liên. Giờ phút này nghe Dương Thu Trì quan tâm đến chuyện này, trong lòng thầm nghĩ là may mắn, xem ra vị Tuần phủ đại nhân và nhà Diệp Quân Cường có quan hệ gì đó. Bản thân y kịp thời mượn gió căng buồm quả là chính xác, bằng không làm tuần phủ đại nhân mất hứng là tự chuốt lấy phiền toái rồi.

Đi tới nhà Diệp Quân Cường, nhìn thấy Thái Nhã Liên dẫn con gái dọn dẹp căn nhà. Ngôi nhà cũng không lớn lắm, có phần cũ kỹ, xem ra cũng đã nhiều năm rồi. Thái Nhã Liên thấy Dương Thu Trì đến, vô cùng mừng rỡ, kéo con gái lại, dập đầu cảm tạ.

Dương Thu Trì nói với Hoàng Khắc Trữ và tùy tùng: “ Các người về trước đi, bồn quan ở lại đây, không muốn có người đi cùng.”

Hoàng Khắc Trữ vâng lệnh, lại nói: “Tuần phủ đại nhân, tại hàn xá của hạ quan cũng đã chuẩn bị một ít rượu nhạt, cung thỉnh đại nhân hạ cố đến chơi”. Sau khi thấy Dương Thu Trì gật đầu bằng lòng, liền để lại một đội binh sĩ ở lại, cầm đèn lồng hầu hạ. Lúc này mới vui vẻ mang dẫn chúng quan đi ra.

Dương Thu Trì nói với Thái Nhã Liên: “Phu quân của nàng chết ở nơi nào? Hãy dẫn ta đến đó xem một chút.”

“Dạ”. Thái Nhã Liên dẫn Dương Thu Trì đi đến phòng khách, chỉ vào giữa mặt đất nói: “Là ở chỗ này, tôi cùng Băng nhi dẫn lang trung trở về cũng là lúc nhìn thấy tướng công nằm trên mặt đất, chết tại chỗ này. Khắp nơi trên đất đều đầy máu tươi”.

Dương Thu Trì cầm đèn lồng đi vào nhà. Bởi vì trong nhà có người chết, nên khoảng thời gian này cũng không có ai lui tới nơi này. Chiến tranh loạn lạc, chỉ trong thời gian ngắn mà đã bán hết của cải. Vì vậy, nha môn cũng chỉ có một vài thứ có giá trị, còn lại đều đã bị niêm phong. Gian phòng này được bày biện thế nào cơ bản còn giữ nguyên trạng. Mấy tháng qua, vết máu trên mặt đất đã chuyển sang màu đỏ sẫm.

Dương Thu Trì cầm đèn lồng ngồi xuống cẩn thận quan sát. Tổng Vân Nhi không nói gì, lặng lẽ đi theo sát Dương Thu Trì. Nhìn thấy quang cảnh, liền cúi đầu xem xét. Dương Thu Trì ra hiệu cho nàng ta chú ý đến tình hình vết máu rải rác, và nhẹ giọng giải thích.

Xem xong hiện trường, Dương Thu Trì đi ra ngoài đứng ở sân trong, trầm tư một hồi lâu, gọi Tổng Vân Nhi lại, thì thầm to nhỏ một lúc. Tổng Vân Nhi gật đầu lia lịa, vội vã đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18: Dùng âm mưu ứng phó lại âm mưu

Tối hôm đó, Dương Thu Trì ở nhà của Hoàng Khắc Trữ uống rượu cùng quan quân địa phương giữ thành Định Hải, tỏ thái độ cần phải lập tức viết tấu chương bẩm báo triều đình chi một khoản tiền để cứu trợ thiên tai.

Mấy ngày kế tiếp, Dương Thu Trì đi thị sát tình hình phòng ngự vùng duyên hải, có cả Cao tri huyện cũng đi cùng. Hắn tận mắt nhìn thấy cảnh nhiều nhà

dân vùng duyên hải bị tiêu hủy, đến thăm hỏi những người dân bị nạn, lưu lạc khắp nơi khổ sở.

Cuối cùng Hoàng thượng hạ chỉ cấp phát tiền cho Ninh Ba phủ, một lần nữa phát cho Định Hải.

Ngày hôm đó, tại nha môn Dương Thu Trì họp bàn cùng Cao tri huyện, cùng thảo luận xem phải làm thế nào để giúp đỡ dân vùng thiên tai. Hoàng Khắc Trữ vội vàng vàng tiến vào bẩm báo. Nói đến vấn đề này, y báo cáo rằng giặc Oa đã phục kích đoàn xe triều đình áp vận lương hướng cứu trợ thiên tai, thỉnh cầu tăng viện. Y cũng đã hạ lệnh cho Tôn Hiệp Thủ soái lĩnh binh đến cứu viện kịp thời. Dương Thu Trì không ngớt lời khen ngợi Hoàng Khắc Trữ đã xử sự quyết đoán.

Sẩm tối ngày hôm đó, Tôn Hiệp Thủ soái quân khải hoàn trở về, dùng dây thừng xâu một chuỗi đầu người, cưỡi con ngựa Hoàng Bưu trở về huyện Định Hải. Toàn bộ bách tính dân chúng trong thành đều đồn đãi rằng Tôn tướng quân đã lập được chiến công lớn, giết được vô số giặc Oa.

Dương Thu Trì tự mình ra nghênh đón, khen thưởng có phần gia tăng. Cũng hạ lệnh triệu tập tất cả quan quân binh sĩ bảo vệ Định Hải từ cấp huyện trở lên, buổi trưa ngày mai tại nha môn Định Hải đến ăn mừng chiến công.

Buổi chiều ngày hôm sau, quan quân lớn nhỏ trên dưới trăm người đều tụ đông đủ tại đại viện nha môn huyện Định Hải. Dương Thu Trì ngồi sang một bên trong buổi yến đãi anh hùng, xây một cái tháp mừng buổi lễ. Trên đài bày một bàn tiệc, ngoại trừ Dương Thu Trì còn có Hoàng Thủ Bị, Tôn Hiệp Thủ cùng Cao tri huyện cũng như các quan địa phương cùng ngồi.

Sau khi mọi người đã đến đông đủ, trước tiên Dương Thu Trì khao thưởng ba quân. Sau đó chỉ lo uống rượu, vẫn chưa ban thưởng cho Hoàng Khắc Trữ và Tôn Hiệp Thủ.

Đến khi chờ đợi được một lúc, rất nhiều quan quân đã uống rượu hơi ngà ngà. Vào thời điểm này, Từ Thạch Lăng vội vàng đến bên bàn, khẽ tai nói nhỏ với Dương Thu Trì vài tiếng. Dương Thu Trì gật đầu mỉm cười, cao giọng nói: "Các vị huynh đệ...!"

Nghe Tuần phủ đại nhân lên tiếng, tất cả quan quân đều im lặng trở lại.

Dương Thu Trì nhìn chung quanh rồi đảo mắt liếc chúng quan giữa sân, nói: "Hôm qua Hoàng tướng quân chỉ huy Tôn tướng quân đi đánh bọn giặc Oa đã cướp lương hướng của triều đình, giết được vô số cường địch. Bỏn quan thấy ngứa tay, cho nên sai thuộc hạ ra ngoài tìm kiếm giặc Oa. Cũng giống như mèo gặp chuột, vừa hay gặp một toán giặc Oa. Sau một hồi kịch liệt chiến đấu. Ngoại trừ giết người ngoài thì đã bắt được mấy trăm tên giặc Oa. Vừa rồi bỏn quan nghe bẩm báo lại rằng bọn giặc đã áp giải đến đây rồi. Bỏn quan cũng đã lệnh cho họ đến, theo như bỏn quan biết, trước kia chúng ta cũng đã thấy nhiều thi thể giặc Oa là do Hoàng tướng quân và Tôn tướng quân đánh gục. Hôm nay, bỏn quan bắt sống không ít giặc Oa. Chúng ta một bên uống rượu, một bên nhìn xem tinh thần của mấy tên giặc này ra sao. Dẫn tên cầm đầu giặc Oa lên đây!"

Một lát sau, mười mấy tên quân sĩ cầm đao dẫn mười tên giặc Oa đến quỳ xuống trước đài.

Dương Thu Trì quay đầu nói với Tôn Trí Cao: "Tôn tướng quân, người hãy đến xem, bỏn quan đã bắt được mấy tên giặc Oa này ra làm sao?"

Tôn Trí Cao bung chén rượu, chậm rãi đi đến trước đài tập trung nhìn, chợt tuột tay để chén rượu rơi leng keng trên đài, vội vàng che giấu nói: "A, mấy tên giặc này quả là xấu xí khó coi quá. Đại nhân hãy mang hết bọn chúng ra bắn chết đi, tránh phải tốn gạo nuôi tai họa này."

Tên giặc Oa quỳ chính giữa lạnh lùng nói: "Tôn Trí Cao! Người thật ác độc a! Ha ha, bắt quá, người muốn giết ta diệt khẩu à? Không có cửa đâu! Lão tử ta mà có chết cũng lôi kéo người theo cùng!"

Tôn Trí Cao bị làm cho giật mình, quay nhìn Dương Thu Trì, thấy hần nhìn chính mình như cười cười mà không phải cười, không chỉ sợ hãi nói: "Này. . . tên giặc Oa này nói cái gì chứ, hạ quan nghe không hiểu?"

"Phải không vậy? Hần chính là Ô Trữ, thủ lĩnh lẫy lừng của giặc Oa ở vùng Định Hải này, Tôn tướng quân không nhận ra sao?" Dương Thu Trì mỉm cười, quay đầu nói với tên giặc Oa: "Ô Trữ, người hãy thành thật khai báo, nếu người thẳng thắn cung khai, ta sẽ cho người toàn mạng, cho người được thoải mái".

"Đa tạ đại nhân!". Giặc Oa bị bắt bình thường sẽ bị lăng trì xử tử. Cho nên nghe được những lời này hần hết sức cảm kích, cố gắng dập đầu nói: "Ta là Ô Trữ, vốn là thủ lĩnh người Oa vùng Định Hải. Mấy ngày trước dẫn một toán binh tập kích Định Hải, Ninh Ba chính là ta. Cách đây vài ngày, ta được tin mật báo rằng triều đình chuyển lương hướng đến Định Hải, biết được cả lộ tuyến cụ thể. Ta đã cho quân phục kích, không nghĩ là bị trúng kế của Dương đại nhân. "

"Bỏn quan không cần người kể lại chuyện hôm qua. Hãy nói chuyện của những hôm trước đó đi"

"Bẩm, vốn là Hoàng Thủ Bị và Tôn Hiệp Thủ cùng chúng tôi đã có cấu kết nhau. Xác định phương châm là "vây thành đánh quân tiếp viện", có nghĩa là bao vây và thường xuyên tập kích Định Hải, tiêu hủy nhà dân. Chờ đợi triều đình chuyển lương hướng xuống cứu trợ thiên tai, từ Ninh Ba hộ tống đến Định Hải. Bọn họ bí mật đem lộ tuyến này báo cho chúng tôi biết. Do đó, chúng tôi mới mai phục tập kích bất ngờ. Mà Trương Trác chỉ huy sứ Ninh Ba vốn đã cấu kết với chúng tôi, nên đã phái ra những binh sĩ giả yếu hộ tống lương hướng. Sau khi chúng ta đắc thủ, bèn đem hết mấy binh sĩ này ra giết chết, rồi mặc trang phục của chúng ta giả làm người Oa. Sau đó bọn họ lấy mấy thi thể giả mạo này mang đi làm công trạng lĩnh thưởng. Phần lương hướng cướp được chia năm-năm. Trương Trác cùng Hoàng Khắc Trữ nói rằng, đây là hai bên đều có lợi. . . "

"Nói bậy! Lão phu giết người! Hoàng Khắc Trữ run run bộ ria mép hoa râm, sắc mặt đỏ lên, đi đến, tay đặt trên chuôi kiếm, chuẩn bị động thủ, liền bị cánh tay Dương Thu Trì đè lại: "Hoàng tướng quân đừng sốt ruột". Dứt lời, nhìn Tôn Hiệp Thủ: "Tôn tướng quân, người nói sao? Có thể có việc này không?"

"Không không! Nhất định là do hấn nói bậy! Hấn rõ ràng là đang dùng kế phản gián. Đại nhân đừng để bị mắc lừa. "

"Thật vậy sao?" Dương Thu Trì lấy một phong thư từ trong ngực, mở ra trước mặt Hoàng Thủ Bị và Tôn Trí Cao, "Đây là thư mật báo tin tức? Người giải thích việc này thế nào đây?"

Sau khi Hoàng Khắc Trữ nhìn thấy, nhất thời sắc mặt chuyển sang trắng bệch: " Cái . . cái. . . này. . . "

"Hoàng Thủ Bị, đây là bút tích của người đứng không? Bức thư đã chỉ rõ lộ tuyến chuyển lương hướng của triều đình, chúng ta muốn so sánh lại bút tích a? Hắc hắc, sau khi bốn quan phái quân đội đi đánh tan giặc Oa, cái này là lục soát được trong người của Ô Trữ!" Quay đầu sang hỏi Ô Trữ: "Bốn quan nói như vậy có đúng không?"

"Bẩm đại nhân, phong thư này đúng là do Hoàng Khắc Trữ viết cho chúng tôi, thông báo đường vận chuyển của lương hướng".

Hoàng Khắc Trữ lùi hai bước, lạnh lùng nói: "Dương đại nhân, người tin vào lời vu khống trong thư của tên tặc tử này sao?"

Dương Thu Trì dò xét trên dưới rồi liếc mắt nhìn Hoàng Khắc Trữ và Tôn Trí Cao: "Hai vị tướng quân, ta đã phái Cẩm y vệ điều tra làm rõ, biết được rằng một năm trước đó, ở Định Hải này các người cũng chỉ là quân sĩ bình thường. Chỉ trong một năm gần đây, các người một bước lên thẳng mây xanh. Đây là vì sao a? Chẳng lẽ hoàn toàn dựa vào sức mạnh đánh giặc của các người thật sao?"

Hoàng Khắc Trữ hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào, nhưng Tôn Trí Cao thì cười lạnh: "Đại nhân nghĩ sao?"

"Hắc hắc, lần này các người giết được giặc Oa, rồi dẫn ta đi xem các thi thể đó, nhưng có một chỗ đáng chú ý- Người có biết điểm đáng chú ý đó là gì không?"

Tôn Trí Cao cùng Hoàng Khắc Trữ sóng vai đứng chung một chỗ, lạnh lùng nói: "Hạ quan không rõ, xin thỉnh giáo Dương đại nhân".

"Đó chính là miệng vết thương! Lúc này đây người mang về mấy trăm thi thể giặc Oa, người thật không phát hiện ra miệng vết thương của mấy thi thể giặc Oa mà người đem đến cho ta xem để tranh công lãnh thưởng có gì đó không giống nhau sao?"

Tôn Trí Cao cùng Hoàng Khắc Trữ thoáng nhìn nhau, Hoàng Khắc Trữ trầm giọng nói: " Không giống nhau ở điểm nào?"

"Đao kiếm của giặc Oa vốn là người Nhật tuy dài mà hẹp, so với bảo kiếm của quân ta thì nhỏ mà sắc. Hơn nữa cũng dễ nhận biết giữa đao và bảo kiếm của quân ta. Hơn nữa đơn đao cũng phải mỏng hơn một ít. Dương nhiên, điểm này các người xem thấy cũng không sai biệt lắm, nhưng mà dưới mắt của bốn quan, chỉ cần liếc qua là có thể nhận thấy. Thứ nhất, trên thi thể của bọn giặc Oa mang về, đại bộ phận các vết thương đều bị bỏ tách ra. Nhưng nếu các vết thương ấy do đơn đao gây ra thì rõ ràng là không bình thường. Lúc ấy bốn quan cầm đèn lồng quan sát qua, những vết thương gây chết người này chỉ có thể hình thành do đao của người Nhật. Hơn nữa, thi thể trên còn có một số bộ phận miệng vết thương là do bị đâm, miệng vết thương hẹp, điều này cũng chỉ có ở những tay đao tài năng của Nhật Bản mà thôi. "

"Theo như ý tứ của Dương đại nhân là như thế nào, hạ quan nghe không rõ?"

"Ý tứ thật giản đơn, mấy tên giặc Oa này kỳ thật là theo quan binh áp giải lương hướng từ Ninh Ba đến Định Hải. Vừa rồi, Ô Trữ cũng đã tự thú rồi. Bọn giặc Oa mấy ngàn người sau khi tập kích quan binh, thì đưa bọn họ ra đánh chết, thay quần áo của giặc Oa vào, đem thi thể trở lại hiện trường, chờ cho các người tiến đến, dùng những thi thể giả mạo giặc Oa này đem lên triều đình lãnh công! Theo ta thì cách mà các người làm để tự vị quan giữ bách hộ thăng chức lên cao quan trong vòng một năm chắc chắn là có nguyên nhân! Dương nhiên các người đã bỏ qua một điều. Mấy thi thể này đều bị giặc Oa giết chết, cho nên miệng vết thương cũng là do đao của người Nhật gây ra, chứ không phải là do đao kiếm của các người hình thành, đương nhiên là phải lộ tẩy rồi. Mấy ngày nay, khi bốn quan kiểm tra mấy thi thể giặc Oa đã bị các người đánh gục thì đã phát hiện ra vấn đề này!"

"Lợi hại!" Hoàng Khắc Trữ vỗ tay nói: "Dương đại nhân quả thật lợi hại, dựa vào đâu mà bắt được sơ hở nì?"

"Không nhiều lắm! Nhưng cũng đủ để đem các người ra tịch thu hết tài sản và giết cả nhà!" Dương Thu Trì lạnh lùng nói: "Hôm qua, xác của bọn giặc Oa, các người đã không nhìn kỹ rồi. Tất cả đều đúng là xác của bọn chúng, là do hộ vệ của chúng ta đánh gục, rồi mang thi thể lưu lại hiện trường, chờ cho các người tới bốc lên lãnh công. Các người không biết ta vì cái gì mà phải làm như vậy sao? Bởi vì sau khi ta phát hiện ra mảnh khố kia, lập tức phái hộ vệ Từ Thạch Lăng bám sát. Đây cũng là Cẩm y vệ tam phẩm đồng tri, được Hoàng thượng ngự ban cho bốn quan, mang theo để điều binh, khẩn cấp đến Thiệu Hưng phủ, triệu tập Phúc Sơn cùng đội hải quân hạm thuyền Tam Sơn, bí mật đánh bọc đến đóng ngoài hải vực Định Hải đợi lệnh. Cùng lúc đó, sau khi ta phái Cẩm y vệ dò xét, phát hiện ra những lần giặc Oa tập kích đội áp vận lương hướng của triều đình, thì Chỉ huy sứ Trương Trác vùng Ninh Ba đều phái ra những binh sĩ già yếu, hơn nữa quân số cũng không đủ. Ta hoài nghi trong đó có điều gian trá. Bèn hạ lệnh cho Cẩm y vệ đem Trương Trác bí mật thẩm vấn. Hấn cũng đã nhận rồi các người cùng giặc Oa đích thật là có câu kết hoạt động!"

Hoàng Khắc Trữ thờ dài nói: "Dương đại nhân là Cẩm y vệ chỉ huy sứ, điểm này ta không quên. Xem ra sau này chúng ta cùng giao hảo với cẩm y vệ sẽ có vài lợi ích đó!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 19: Gậy ông đập lưng ông

"Các ngươi còn có cơ hội đó sao?" Dương Thu Trì cười mỉa mai nói: "Sau khi tra xét ra tội ác của các ngươi, đương nhiên để phòng các ngươi lại phái ra những người già cả, bệnh yếu đi áp vận lương hướng triều đình. Do đó ta đã phái người đích thân đi. Kỳ thực là ta đã cho năm trăm thiết kỵ binh đóng giữ ở Ninh Ba, bên ngoài thì khoác trang phục giả làm những lão nhân già yếu bệnh tật. Đến khi bọn binh lính của Ô Trữ tập kích thì mặc dù lấy ít địch nhiều, nhưng do trước đó đã có sự chuẩn bị, trang bị hoàn hảo, hơn nữa trên mình được khoác trọng giáp. Dao kiếm của giặc Oa có thể nào cũng không làm gì được bọn họ. Giặc Oa bị đánh tan tác. Sau khi để lại mấy trăm thi thể thì số còn lại ra biển đào tẩu, lên thuyền tháo chạy mất vía. Vừa hay lúc đó ngay tại Định Hải lại rơi vào bãi mai phục của ta. Mười chiếc hạm thuyền đều bị vây ở giữa. Chỉ cần một lần hành động đã diệt sạch bọn chúng. Ngoại trừ Ô trữ và mấy trăm giặc Oa đầu hàng ra thì những chiếc hạm thuyền đều bị chôn vùi nơi biển sâu".

"Lợi hại! Thật sự là rất lợi hại! Ta thật có chút bội phục Dương đại nhân đây thật bình tĩnh, tỉnh táo. Mấy ngày nay, Dương đại nhân đã có sự an bài trọng đại như vậy mà vẫn bình tĩnh như không, bọn hạ quan vẫn không phát hiện ra. Thật sự là rất lợi hại!"

Dương Thu Trì lạnh lùng nói: "Lại nói đến Diệp Quân Cường vốn đã chống cự anh hùng. Con gái ông ta đã tận mắt nhìn thấy phụ thân giết chết mấy tên giặc Oa tại tường thành. Phu nhân hẳn đã chứng minh lúc hẳn mạng con gái trở về cũng là lúc giặc Oa đào tẩu. Hẳn bị trúng tên, thân đầy vết máu. Ta vẫn tin tưởng tiểu hải tử không biết nói dối. Cho nên khi vừa đến Định Hải, ta đã phái người đi thâm nhập điều tra, trà trộn vào quân sĩ phòng ngự thành lâu. Sau khi tra ra thì Diệp Quân Cường đích thực là chiến đấu anh dũng, đánh gục vài tên giặc Oa. Đợi khi giặc Oa rút lui, tiểu hải nhi lộ diện mới bé bé về nhà xem tình huống thế nào. Không hề có chuyện tham sống sợ chết mà sợ chết ở đây."

"Thế còn việc hấn sợ tội tự sát thì sao chứ?" Tôn Hiệp Thủ nói.

"Hấn không phải tự sát, mà là do người giết! "Dương Thu Trì nói. Đêm hôm đó, ta đã cẩn thận kiểm tra gian phòng để thi thể của Diệp trấn phủ, phát hiện ra vết máu trên mặt đất đích thật có chút kỳ quái".

"Vết máu là vết máu thôi chứ có gì là kỳ quái chứ! "Hoàng Khắc Trữ lạnh lùng nói.

"Vết máu là từ hai hướng vẩy ra! Dương Thu Trì dùng tay ra dấu, hai phương hướng khác thường đó là một lệch về trước, một lệch về sau. Theo như lời kể của phu nhân Diệp Quân Cường thì lúc ấy trên cổ phu quân của nàng ta có vết thương rất sâu. Như vậy là vết thương rất nặng, đủ để toi mạng ngay tại chỗ rồi. Căn bản không có khả năng hình thành thêm vết thương thứ hai nữa. MẠch máu phía sau gáy bị chặt đứt, nên theo bình thường máu sẽ phun ra như dòng suối. Mà đao kiếm chém một lần đã có thể hình thành vết máu bắn ra tung tóe. Nhưng trên mặt đất, máu lại hình thành từ hai hướng. Điều này nói rằng Diệp Quân Cường không phải tự sát, mà là bị người khác dùng kiếm trước sau chém trúng vào gáy. Bởi vì dùng lúc dùng lực và tư thế cơ thể ở vị trí bất đồng nên mới có thể tạo nên vết máu bắn tung tóe không bình thường này."

Hoàng Khắc Trữ vỗ tay nói: "Tuyệt lắm! Đúng thật là rất tuyệt! Thật không thể tưởng tượng được Dương đại nhân là một tay cao thủ như vậy! Không sai! Diệp Quân Cường đích thật là do ta phái người giết chết. Bởi vì hấn đã biết chuyện ta cùng Tôn Hiệp Thủ cấu kết với giặc Oa. Hấn lại không chịu cùng chúng ta kết hội, cho nên chúng ta đành phải giết hấn thôi. Hiện tại Dương đại nhân cũng đã biết nội tình sự việc, cho nên cũng đành phải thỉnh người đến diện kiến hấn thôi!"

Dương Thu Trì cười cười nói: "Giết ta a, rồi các ngươi sẽ giải thích làm sao?"

"Để xử lý thôi, nói là bị giặc Oa giết chết".

"Xem ra tình hình hiện tại thì ta đã rơi vào hang hổ rồi a?"

Hoàng Khắc Trữ lạnh lùng nói: "Đúng vậy Dương đại nhân, người thông minh thế mà sao giờ lại trở nên hồ đồ rồi. Ngươi đều đã biết chúng ta cùng giặc Oa có câu kết rồi, sao lại khinh suất như thế này, không bí mật bắt giữ chúng ta. Ngược lại còn triệu tập tướng lĩnh Định Hải đến mừng chiến công. Chẳng lẽ Dương đại nhân không biết mấy huynh đệ đang ngồi đây không người nào mà không tìm được miếng ngon trong chuyện này. Đại nhân đã không muốn cho chúng ta sống thì chỉ còn cách để đại nhân chết mà thôi!"

Giữa sân các quan quân hầu như đều đứng lên, tay cầm chuôi đao, hung tợn nhìn chằm chằm Dương Thu Trì.

Bên cạnh có Tổng Vân Nhi, Thạch Thu Giản, hộ vệ Hạ Bình rút kiếm ra như đồng loạt xông lên. Dương Thu Trì được bảo vệ bên trong. Cùng lúc đó, Hoàng Khắc Trữ và hơn mười vệ binh đã xông lên hộ phong bên trước.

Hoàng Khắc Trữ cười hô hô: "Dương Thu Trì, ngươi chỉ bằng ấy người mà muốn đối phó với thiên binh vạn mã của ta sao? Khuyên ngươi nên tự sát là hơn."

Dương Thu Trì cũng cười ha hả, vung tay đáp lại: "Các người đâu bắt hết cho ta, giết chết bất luận tội!"

Theo sau một tiếng ra lệnh, ngay lập tức năm trăm trọng giáp kỵ binh từ bốn phương tám hướng trong nha môn ầm ầm tiến ra, mấy trăm tên quan bị vây bên trong. Đối mặt với những trọng giáp kỵ binh này, quan quân nha môn cũng đã choáng váng, hoa mắt rồi. Bọn họ không có áo giáp, căn bản không có biện pháp nào kháng cự lại.



Hoàng Khắc Trữ nhất thời biến sắc, nhìn xong rồi liếc sang Tôn Trí Cao. Tôn Trí Cao từ trong lòng ngực lấy ra một thứ giống như là hỏa tiễn, giơ lên cao rồi phóng thẳng lên trời, bùng nổ rồi phát sáng.

Dương Thu Trì nhìn hấn cũng không có hành động ngăn lại. Đợi sau khi hỏa tiễn phóng đi rồi mới cười nói: “Sao các ngươi vội vàng vậy?”

"Hừ, họ Dương kia, ngươi cho rằng chỉ bằng năm trăm kỵ binh kia là có thể bắt ta phục tùng được sao? Nói cho ngươi biết, chúng ta đã có phòng bị, đại quân bảo vệ đã ở sau thành Định Hải. Quân tiên phong cũng đã bí mật vào trong thành, đề phòng các ngươi có hành động! "

"Vậy à?" Dương Thu Trì mỉm cười: "Vậy sao còn chưa động thủ đi. Không cần quan tâm, ta đang đợi đây! "

Hoàng Khắc Trữ lắng tai nghe một hồi, nhưng vẫn không có động tĩnh gì, đôi lại là những tiếng hô giết giết, làm cho hấn không khỏi lắp bắp, kinh hãi.

Dương Thu Trì nói: “Không cần chờ nữa rồi, đại đội hộ vệ của các ngươi sẽ không đến đâu. Bởi vì ta đã phái thủ hạ điều binh phù tiến hành bố trí canh phòng. Phía sau quân đội Thái Châu phủ cũng đã đến Định Hải này. Quân đội của ngươi ta cũng đã dùng binh phù của Hoàng thượng ban thưởng tiếp quản toàn bộ, ai kháng cự, giết ngay tại chỗ. Quân đội của ngươi chẳng những không kháng cự, mà còn câu kết với giặc Oa. Ta đã hạ lệnh triệu tập toàn bộ đến Thái Châu. Tại Kim Hoa phủ, dưới sự hỗ trợ của quân đội, tiến hành chinh biên tra xét. Tất cả những việc này đều là Cầm y vệ bí mật tiến hành, chỉ có điều tin tức phong tỏa rất nghiêm ngặt, các ngươi không biết mà thôi. Cho nên đến giờ phút này, trong thành cũng không có đội quân nào. Ta cũng biết được tin về đội quân tiên phong sẽ vào thành trước nên đã phái quân tước hết vũ khí của họ rồi. Hoàng tướng quân, Tôn tướng quân, còn nội tình gì nữa không, sao không chịu lộ diện hết đi?”

"Ta không tin! " Hoàng Khắc Trữ hét lớn, xoay người hướng xuống đài nói: “Các huynh đệ, trái phải gì cũng đều chết, theo chân bọn họ liều mạng! "

Phe cánh bọn chúng rút đao ra gầm rú nhằm hướng bàn Dương Thu Trì tiến tới bắt hấn. Phía trước bàn cùng hai bên bố trí quân thiết giáp, thương giáo trong tay, cùng nhau tiến thủ. Nhất thời tên bay như châu chấu, đại bộ phận bọn bè phái này đều bị tên rơi ngay trước mặt. Một số ít nhảy vọt đến trước bàn, bị giáo thương của thiết giáp binh đâm chết ngay tại chỗ. Còn lại bộ phận tướng lĩnh đều tự nhận là chưa làm qua nhiều chuyện xấu lắm, đoán chừng sẽ không bị phán tội tử, bèn quỳ xuống xin đầu hàng.

Cùng lúc đó, Hoàng Khắc Trữ và Tôn Trí Cao rút kiếm ra, mười mấy tên hộ vệ cũng quay về phía Dương Thu Trì, muốn bắt hấn làm con tin. Nhưng bọn Dương Thu Trì đã sớm có phòng bị trong chuyện này. Dưới đài, tên của quân thiết kỵ bay như trú xuống, quân hộ vệ ngã xuống thành từng dải lớn.

Tôn Trí Cao trúng hai mũi tên, cũng may là có mấy người bạn đồng môn với hấn liều mạng xông tới. Nhưng nghênh đón bọn chúng chính là Tống Văn Nhi cùng mười cao thủ Cầm y vệ. Mặc dù Tôn Trí Cao võ công cao cường, nhưng chủ yếu sở trường là cưỡi ngựa bắn tên. Còn đối với loại độ sức quyết liệt như vậy, bình thường đối với cao thủ Cầm y vệ đã khó khăn, huống hồ chỉ người đối diện hấn là Tống Văn Nhi. Chỉ thấy Tống Văn Nhi xoẹt xoẹt vài kiếm, hai tay hai chân của hấn đã trúng kiếm, té trên mặt đất không thể động dậy được.

Lúc này, trên đài, ngoại trừ tri huyện Định Hải là Cao Dương ở bên ngoài đã trốn vào một góc, đang phát run lên thì Hoàng Khắc Trữ cùng đồng bọn của hấn đều bị tên bắn trúng hoặc bị Cầm y vệ giết chết. Tôn Trí Cao bị trọng thương ngã xuống đất. Hoàng Khắc Trữ thở dài một tiếng, cầm kiếm lên đưa vào cổ định tự sát, lập tức bị Tống Văn Nhi phóng cây lao trúng vào cổ tay. Trường kiếm rơi xuống đất, Cầm y vệ lao tới, dí hấn nằm xuống đất trối lại lời lời dậy.

Trong trận chiến này do được chuẩn bị chu đáo, Dương Thu Trì không bị thương người nào cả. Đem toàn bộ những đồng bọn của Hoàng Khắc Trữ đã câu kết với giặc Oa ra giết chết tại chỗ.

Kế tiếp Dương Thu Trì để cho Kim sư gia viết một bảng tấu chương dâng lên Minh thành tổ, kể lại sự tình đã trải qua. Đối với Hoàng Khắc Trữ và Tôn Trí Cao sau khi thẩm vấn, hai người bọn họ cũng đã công nhận việc câu kết với giặc Oa là có thật, phái Cầm y vệ dẫn Hoàng Khắc Trữ và Tôn Trí Cao áp giải về kinh thành chờ xét xử. Sau đó, Minh thành tổ cũng hạ lệnh lăng trì xử tử hai người bọn họ và đồng đảng.

Dương Thu Trì phái quân đội Thái Châu phủ phụ trách bảo vệ Định Hải. Do quân chủ lực giặc Oa trong vùng này đã bị Dương Thu Trì dùng kế đánh bại hoàn toàn, nên hiểm họa từ bên trong hơn mười năm nay cơ bản đã được giải trừ.

Chập tối hôm đó, sau khi Dương Thu Trì thị sát quân tình trở về, Tống Văn Nhi vội vàng đi vào trong phòng, mở một tờ giấy nhỏ ra, đưa cho hấn nói: “Ca, Cầm y vệ dùng bò câu đưa thư! Có tin tức về tỷ của muội rồi! "

Dương Thu Trì vừa mừng, vừa sợ, run rẩy đưa tay đón lấy tờ giấy, chỉ thấy mặt trên giấy có viết: “Tại thành đô phủ Tứ Xuyên, Cầm y vệ đã thấy nhất phẩm phu nhân Liễu thị đang trên đường từ hướng tây đến động. . . "

Đóa cam!

Trèo lên chùa!

Hẹn ước kiếp sau!

Lòng Dương Thu Trì vừa chua xót khổ sở nhưng cũng lấy làm vui mừng, liên tục lấy tay dấm vào đầu mình. Liễu Nhược Băng chắc chắn là mang đũa con đến ngôi chùa. . . , nhớ lại lời ước định kiếp này, kiếp sau của bọn họ!

"Đi! Lập tức xuất phát! "

"Đi a? Nhưng mà đi đâu?"

"Đóa Cam, chùa Cách Nhĩ Đẳng!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 20: Hẹn ước kiếp sau

Đại Minh năm Vĩnh Lạc, một đêm tối đầu xuân.

Trước Cách Nhĩ Đẳng tự ở Đóa Cam đô ti nằm phía tây Tứ Xuyên là một vùng thảo nguyên mênh mông bát ngát, xa xa tuyết sơn trắng ngần như một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc. Đàn ngưu dương từng con từng con bước đi thông thả như những điểm đen di động, làm điểm xuyết thêm bức họa phong cảnh thảo nguyên.

Ngôi chùa nằm trước ngọn bạch tháp, khói hương lượn lờ, từng bánh xe luân hồi bằng đồng cao bằng đầu người sắp hàng, mấy bà lão người Tạng áo quần lam lũ lưng còng miệng không ngừng tụng niệm đi theo những bánh xe này, tay quay bánh xe lia lịa, phát ra những tiếng cọt két.

Ở quan đạo phía sau ngôi chùa có một chiếc xe ngựa đang dừng, sau xe là hơn mười Cẩm y vệ năm trăm kỵ binh khôi giáp sáng bùng.

Ở nơi góc chùa hiển hiện rõ ràng trên bãi cỏ, Trần quốc công, Chỉ huy sứ Cẩm y vệ Dương Thu Trì cùng bốn người nữa và Liễu Nhược Băng người đã cùng hắn kẻ vai sát cánh. Đầu xuân, làn gió lạnh thổi vào bọn họ làm vật áo nhẹ nhàng phát phơ bay lên.

Vợ cả Dương Thu Trì là Phùng Tiểu Tuyết, ngũ thiếp Tổng Vân Nhi cùng thất thiếp Vân Lộ đứng sau Dương Thu Trì. Tất cả bọn họ đang liệu định nỗ lực khuyên nhủ Liễu Nhược Băng quay trở về. Trời chiều lạnh ngắt như tờ.

Dương Thu Trì nhìn Liễu Nhược Băng bi thương: "Băng nhi, hãy cùng ta trở về...được không? Ta không thể không có nàng..."

Thân thể Liễu Nhược Băng nhẹ nhàng run lên: "Thu Trì, còn nhớ rõ sao? Chàng cùng ta lần đầu tiên gọi ta là Băng nhi cũng chính ở nơi này."

"Đúng, ta vẫn nhớ rất rõ. Khi đó ta nói là ta đã nợ nàng kiếp này, hy vọng có kiếp sau, chỉ có như vậy cả đời ta sẽ có một mình nàng."

"Hiện tại chàng cũng nghĩ như vậy sao?"

"Đúng vậy!" Dương Thu Trì bước lên vài bước, thấp giọng nhưng kiên định: "Nếu kiếp sau chúng ta có duyên, ta nhất định chỉ yêu thương mỗi một mình nàng mà thôi!"

Liễu Nhược Băng nhìn mấy nữ tử theo sau Dương Thu Trì, buồn bã nói: "Thu Trì, người vốn đa tình lắm! Thời điểm này vẫn còn nghĩ đến bọn họ. Sợ bọn họ nghe được lời ước định của ta và người, tâm trạng không vui. Ôi! Kiếp này đã như thế, thì kiếp sau sẽ thế nào đây? Đa tình chưa hẳn là thực hảo kiệt".

Dương Thu Trì lắc lắc đầu: "Hãy tin tưởng ta! Băng nhi."

Liễu Nhược Băng nhìn hắn thật sâu, thật lâu sau không nói chuyện.

Tiểu hắc cầu dưới chân Dương Thu Trì đang ngửa đầu giương mắt lên nhìn, hết nhìn cái này, lại nhìn sang cái khác, không biết bọn họ hết người này nhìn người kia như vậy là vì cái gì?

Cuối cùng Liễu Nhược Băng bế đức con đến trước mặt Phùng Tiểu Tuyết, nhẹ nhàng trao đứa bé cho nàng ta rồi cay đắng cười, nói điều gì đó, rồi xoay lại, lúi tay Dương Thu Trì, bước nhanh hướng vào chùa.

Bước qua khoảng sân rộng đi vào bên trong chùa, tiến đến chánh điện, đi tới trước pho tượng Phật cao lớn. Liễu Nhược Băng quỳ trên đệm cỏ, cúi đầu tạo thành chữ thập, thấp giọng cầu nguyện. Dương Thu Trì cũng quỳ xuống ngay bên cạnh.

Một lát sau, Liễu Nhược Băng lấy từ trong ngực ra một chiếc bình ngọc lưu ly, màu vàng nhạt, nhẹ nhàng nói: "Thu Trì, chàng có biết không? Tại ngôi chùa này có một truyền thuyết rất đẹp. Trên đỉnh ngôi chùa có một loại cỏ tên là như ý. Truyền thuyết thương tâm kể rằng, có một người, mỗi ngày hái một chiếc lá đầu tiên có tích hạt sương buổi sớm, chín lần chín tám mươi một hạt tạo thành một khối, thêm vào đó lấy những giọt nước mắt thương tâm của chính mình, hòa cùng một giọt cực độc được hạt đỉnh hồng, ngay lập tức ăn vào thì nguyện vọng trong lòng có thể thực hiện được..."

Nói đến đây, Liễu Nhược Băng quay đầu, buồn bã cười: “‘Thu Trì, muội biết, kiếp này muội không thể có được huynh. Lúc trước tại nơi này, muội đã có lời thề, cho nên muội đã đến nơi này, góp nhặt chín lần chín tám mươi một giọt lệ tạo thành khối lệ châu. Thu Trì, nếu chàng đã thật tình ước nguyện cho kiếp sau thì chúng ta hãy dùng nó thực hiện ước định này được không?”

"Được!" Dương Thu Trì đưa tay cầm lấy chiếc bình lưu ly màu vàng nhạt.

Liễu Nhược Băng hơi hốt hoảng, lùi lại mấy bước: “Một giọt hạt đính hồng có thể lấy đi sinh mạng, chàng không sợ sao?”

Dương Thu Trì nhẹ nhàng nắm tay Liễu Nhược Băng: “Băng nhi, ta là thật tâm yêu thương nàng. Nếu nàng tình nguyện chết thì ta cũng sẽ chết theo nàng bởi vì, ta không thể để nàng cô đơn một mình ở thế giới bên kia...”

"Thu Trì!" Liễu Nhược Băng nhào vào lồng ngực Dương Thu Trì, ôm siết hân, thỏn thức thấp giọng, nước mắt rờn rờn: “Ta nghĩ là sẽ né tránh không bao giờ gặp chàng nữa, suốt đời còn lại sẽ là một góa phụ mà thôi. Thế nhưng, mỗi một ngày, mỗi một khắc, mỗi một sáng sớm, mỗi một tối, mỗi một khuya, ta đều nhớ đến chàng! Nhớ đến từng lúc tưởng chừng như tâm bị xé toạc ra vì đau đớn.

"Là ta không tốt, đã làm khổ nàng rồi!"

"Ta không có biện pháp cùng các nàng ấy chia sẻ yêu thương. Đã không thể trở thành một người duy nhất lại không thể bình thân mà sống. Vì vậy, khi đến ngôi chùa này, sau khi biết được truyền thuyết đó, ta chọn kiếp sau để chờ chàng.. Khi đó chúng ta đã có thể...mỉm cười sung sướng, không gì có thể chia lìa được nữa."

Dương Thu Trì chợt ý thức được có cái gì đó không đúng, vội vàng dùng một tay đẩy nàng ta ra, cúi đầu nhìn xuống bình lưu ly trong tay nàng. Chiếc bình trống rỗng. Thì ra thì trong lúc nói chuyện, Liễu Nhược Băng đã uống trọn bình độc được rồi!

"Băng nhi...!" Dương Thu Trì nắm chặt hai vai Liễu Nhược Băng, tiếng kêu như xé cả gió.

Mắt Liễu Nhược Băng đã bắt đầu tán loạn, khoe miệng lộ ra vẻ mê lương nhưng lại mỉm cười rất xinh đẹp: “Thu Trì..., nhớ kỹ...Chúng ta kiếp sau ...có ước định..."Mắt nàng nhẹ nhàng khép lại, bàn tay nhỏ xinh buông xuống khỏi hồng Dương Thu Trì, vô lực rủ xuống người bên cạnh."

"Băng nhi!" Dương Thu Trì kéo Liễu Nhược Băng vào lòng, ôm siết nàng, lục lọi chiếc bình lưu ly trong tay nàng ra, giờ mạnh lên đầu, đem cái chai có chứa giọt độc sương sớm mai đưa vào miệng, nhưng cái bình không có một giọt độc nào cả.

Dương Thu Trì ném chiếc bình lưu ly xuống, quay đầu, nhìn thấy ngọn nến đang trên án, kéo nến xuống, đưa giá nến để trước ngực, nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Liễu Nhược Băng, cười buồn bã: “Băng nhi! Chờ ta! Ta quyết không để nàng cô đơn!"

Giờ tay lên đập mạnh vào tim!

Bất thình lình, lóe lên một ánh sáng vàng, ngọn nến trong tay Dương Thu Trì cũng không còn nữa! Trên chiếc đệm cúi trước mặt hắn, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một lão tăng, lông mi trắng như tuyết, phát phơ buông thẳng xuống gò má. Trên mặt chẳng chít các vết nhăn. Xem vẻ mặt bên ngoài, nếu không một ngàn tuổi thì cũng độ chừng tám trăm tuổi rồi.

Dương Thu Trì nhìn trong lòng bàn tay trống trơn, thất kinh hỏi: “Người ...đại sư là ai?”

Lão tăng lùi lại mấy bước, mỉm cười nói: “Người đã có khả năng vượt thời gian rồi, vậy thì tại sao không vượt thời gian để tìm nàng ta chứ?"

Dương Thu Trì không biết vì lý do gì mà lão tăng này lại biết được hắn xuyên thời gian đến Minh triều này. Nhưng nếu đã biết được điều này chắc chắn là có năng lực. Vừa nghe những lời này, Dương Thu Trì trong lòng vui mừng khôn xiết như nổ tung ra: “Đại sư! Đại sư! Giúp giúp ta! Ta cầu xin người! Hãy giúp ta vượt thời gian để tìm Băng nhi!"

"Kiếp này gieo nhân, kiếp sau hưởng quả, lão tăng để người đi đến kiếp sau tìm nàng ta, xem như đó là duyên đã định sẵn!"

"Đa tạ...!" Dương Thu Trì vui mừng đến rơi nước mắt: “Đại sư, ta phải làm thế nào để tìm được Băng nhi đây?"

"Tùy duyên!"

"Tùy duyên à? Duyên là cái gì chứ? Ta làm sao mà biết nó ở đâu chứ?"

"Duyên do tâm nguyện sinh ra, nếu có nguyện vọng sẽ có duyên phận."

"Ta đã hiểu rồi!"

Dương Thu Trì quay đầu lại nhìn, đã thấy mọi người đang đi vào trong viện, xa xa đang đứng nhìn họ là Phùng Tiểu Tuyết, Tống Vân Nhi cùng Vân Lộ. Bọn họ dường như không biết Liễu Nhược Băng dùng thuốc độc tự sát. Tiểu hắc cầu chồm lên tới cửa, ánh mắt đen láy nhìn hắn.

Dương Thu Trì quay đầu hỏi lão tăng: “Vậy...bọn họ làm sao bây giờ?"

"Kiếp này là kiếp này, kiếp sau là kiếp sau. Liễu cô nương tự nguyện đi tìm kiếp sau, kiếp này đã không còn duyên trần nữa rồi. Hiện giờ người hãy cùng các thế thiếp của người nói hết duyên phận kiếp này đi."

Dương Thu Trì vui mừng lẫn lộn, ôm chặt Liễu Nhược Băng: “Ý đại sư là sao? Băng nhi của ta có thể sống lại sao?”

Lão nhân gật đầu mỉm cười.

"Vậy thì tốt quá! Cầu xin đại sư ban ân cứu giúp".

Lão tăng thở dài nói: “Dương thí chủ tâm nhân hậu, chỉ tiếc là không vượt qua được chữ 'tình' . Duyên tình kiếp sau hãy tự giải quyết cho tốt. Khi vận tay lên, nhất thời Dương Thu Trì và Liễu Nhược Băng được bao bọc trong đám mây ngũ sắc.

Tiểu hắc cầu kêu ồng ồng lên mấy tiếng, chạy qua chạy lại bên cánh cửa. Mắt nhìn chủ nhân trong ánh sáng rực, thân hình dần dần biến mất. Cuối cùng Tiểu hắc cầu nhảy bổ lên, liêu mạng cắn vào góc áo Dương Thu Trì kéo ra ngoài. Nhưng nó làm sao có thể lay kéo được đến hai người Dương Thu Trì và Liễu Nhược Băng.

Ánh sáng bắn ra từ bốn phía. Thành linh Dương Thu Trì cảm nhận được cánh tay mình đang nhẹ nhàng ôm Liễu Nhược Băng trong không trung. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lão tăng mỉm cười đứng đây, miệng niệm Phật xoay người đi vào hậu đường.

Trên chiếc đệm cỏ kia, hắn vẫn thấy "hắn" đang ngồi vào đó, ôm chặt Liễu Nhược Băng trong lòng. Lúc đó, nàng chợt mở to mắt, lập tức ngồi dậy trên cùng đệm cỏ, cũng ôm chặt "hắn", nói với nhau điều gì đó. Sau đó hai người đứng dậy, tay cầm tay ngoảnh về sân chùa thì Phùng Tiểu Tuyết cùng mọi người đang đến. Tiểu hắc cầu vui mừng nhảy loạn xạ lên, chào đón Phùng Tiểu Tuyết, Tống Văn Nhi cùng Văn Lộ trong ánh mắt thoáng hiện những giọt lệ vui mừng.

Như vậy có nghĩa là, kiếp này Dương Thu Trì cùng Liễu Nhược Băng và các nàng thê thiếp vẫn tiếp tục cuộc sống, sau khi hắn đã thuyết phục và chứng minh được tình cảm của mình đối với nàng. Còn kiếp sau, thì Dương Thu Trì đã xuyên qua thời gian một lần nữa, để đi tìm Liễu Nhược Băng.

Ánh mắt Dương Thu Trì dần dần mơ hồ, Liễu Nhược Băng ôm chặt trong lòng đang dần nhẹ đi, cuối cùng biến mất khỏi lòng hắn. Dương Thu Trì hoảng sợ kêu to: “Băng nhi...!”

Từ bốn phía, những điểm ngôi sao dày đặc nhanh chóng xoay tròn trở dậy, giống như dòng nước xoáy đang chảy. Nhiều quang sáng ngũ sắc tạo thành một dãy, ùn ùn kéo đến khắp nơi. Dương Thu Trì như đặt mình trong bọt bong bóng xà phòng rực rỡ của thế giới. Chú chó Tiểu Hắc lại cắn vào góc áo Dương Thu Trì, lập tức cũng bị cuốn xoay tròn theo hắn.

Trong chớp lát, dãy sao băng xinh đẹp của thế giới biến thành một xoáy nước ngũ sắc rực rỡ, chỉ trong nháy mắt, lại biến thành một cái phễu lớn, như cái miệng đen kịt trống rỗng của người khổng lồ. Dương Thu Trì thấy toàn thân bất lực, chảy về hướng đáy của con lốc đang xoay tròn. Tiểu hắc cầu đi theo cũng bị bay nhanh xoay tròn, nhưng lại quyết chết cắn góc áo hắn chứ không buông miệng ra.

Chớp mắt, cái vòi mỷ lệ này đã biến thành cái phễu lớn ngũ sắc, chớp mắt đã trở thành xoáy trốt cực lớn giống như cái miệng của người khổng lồ. Dương Thu Trì và Tiểu Hắc cầu bay lên cao rồi rơi xuống. Hai tay bất loạn xạ nhưng không được cái gì hết. Trong khi rơi nhanh xuống, ý thức hắn đang dần dần đánh mất.

Đầu óc Dương Thu Trì lóe lên một ý nghĩ: Tất cả mọi chuyện sao đều quen thuộc như tình cảnh lúc trước hắn đã xuyên qua thời gian đến được đây vậy? Giờ đây, đường hầm thời gian và không gian không biết sẽ mang hắn đến địa phương nào nữa đây?

Không đợi hắn hiểu rõ sự tình, ý thức đã biến mất, tất cả đã lâm vào trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 21: Thời kỳ ăn vỏ cây để sống

Dương Thu Trì bị làn sương khói mù mịt làm tỉnh giấc.

Hắn ho khan vài tiếng, nhắm mắt lại gắng sức ho, thờ hồn hển rồi từ từ mở to mắt ra. Những gì hắn có thể nhìn thấy đó là những giọt mưa lát phát, bầu trời mù mịt, trong tầm nhìn một đám như có luồng khói đặc tung bay lên khoảng trời không.

Mặc dù trời đang có bụi mưa lát phát, nhưng phía trước dường như có một ánh sáng mạnh mẽ rơi vào chói mắt, làm hắn phải nhắm mắt, dùng tay che mũi lại, liên tục ho khan mấy tiếng.

Có gì đó chạm vào mặt mình, hơi ẩm ướt. Dương Thu Trì chậm chậm mở mắt, quay đầu lại kêu lên: “Tiểu hắc!”.

Như có tiếng gió thổi qua. Chú chó Tiểu hắc mắt uơu ướu kêu lên hai tiếng, nhảy về phía trước. Thì ra vừa rồi là do Tiểu hắc dùng lưỡi liếm lên mặt hắn.

Dương Thu Trì mừng rỡ nhưng lại thờ dốc nói: “Tốt rồi! Tiểu hắc, người vẫn còn sống!”

Mặt hắn dần dần quen với sự kích thích ánh sáng. Các đốt ngón tay như bị nứt ra. Hắn lồm cồm ngồi dậy, ngẩn đầu nhìn chung quanh. Một vùng đất hoang vắng, ngoại trừ bầu trời cuộn cuộn làn khói đặc bên ngoài thì không thấy dấu vết của bất kỳ sinh mệnh nào cả. Mà làn khói dày đặc này cũng không biết từ đâu mà đến.

"Băng nhi!" Ý nghĩ đầu tiên của Dương Thu Trì là Liễu Nhược Băng giờ đang ở nơi nào. Thậm chí cũng không cần biết xem bọn hắn đã đi đến địa phương nào rồi. Hắn đã qua một lần kinh nghiệm vượt thời gian thì bây giờ cảm giác đó không còn mới mẻ nữa. Điều mà lòng hắn nghĩ đến bây giờ là làm sao tìm được Liễu Nhược Băng. Hắn loạn choạng bò lên, lớn tiếng gào lên: “Băng nhi! Băng nhi nàng đang ở đâu?”

Không có một tiếng trả lời. Chỉ có một âm thanh vắng vắng nơi vùng quê hoang vắng.

Dương Thu Trì bò lên một mồm đất nhỏ, đưa tay che nắng nhìn chung quanh. Một vùng đất hoang vu cằn cỗi, thậm chí cũng không có một cọng cỏ, chỉ toàn là đá cát vàng. Một làn gió lạnh thổi qua.

Chú chó Tiểu hắc ư ư kêu lên, quay đầu lại nhìn chủ nhân.

Dương Thu Trì ngồi xồm xuống, xoa xoa đầu Tiểu hắc: “Tiểu hắc, mau, đi tìm Băng nhi xem nàng ta đang ở nơi đâu!” Tiểu hắc như nghe là hiểu những lời của Dương Thu Trì nói, nhanh như chớp chạy xuống sườn dốc, dọc đường kêu ư ư.

Dương Thu Trì tại sườn núi tiếp tục kêu to, dùng toàn sức lực bản thân gọi lớn: “Băng nhi!”. Nhưng vẫn không một lời hồi đáp, ngoại trừ xa xa vắng vắng âm thanh ư ư của Tiểu hắc. Dương Thu Trì lấy ngón đôi làm bán kính, thất tha thất thiếu bắt đầu cuộc tìm kiếm. Đã hơn hai giờ trôi qua, Dương Thu Trì mang theo Tiểu hắc lùng tìm vài dặm xung quanh địa phương này. Không chỉ là không thấy Liễu Nhược Băng mà ngay cả một bóng người cũng không thấy. Một thôn trang như vậy, thậm chí một con chó, một con gà, một con trâu hay một con chuột cũng không thấy.

Hắn đã kiệt sức vì mệt mỏi, trong tâm nghĩ rốt cuộc lại có địa phương hoang vắng đến như thế sao? Hơn nữa ngày qua tìm kiếm cũng không có một bóng ma nào cả. Chẳng lẽ hắn đã vượt thời gian đến hóa tinh rồi sao?

Trong không khí dày đặc sương khói này, chắc là ở địa phương nào đó có nhà bị cháy rồi! Dương Thu Trì nghĩ thầm như vậy. Nhưng hắn lại không dám rời khỏi nơi này đến vùng lân cận đó, vì rằng điểm dừng của hắn sau khi vượt thời gian là ở đây, chỉ sợ rằng Liễu Nhược Băng sẽ tìm đến nơi này. Hoặc có thể Liễu Nhược Băng đã vượt thời gian đến vùng này thì cũng sẽ đi tìm đến hắn.

Trời chiều, mưa phùn lất phất chậm chậm rơi xuống. Dương Thu Trì cùng Tiểu hắc ngồi trên sườn núi, phía sau bóng đổ dài. Gió rét lạnh thấu xương, thổi trúng mặt Dương Thu Trì đau buốt. Bụng Dương Thu Trì bắt đầu kêu ọt ọt. Vừa rồi cũng đã đi vòng vo nửa ngày mà không nhìn thấy một bóng người nào, hay một con vật nào thì lấy gì bỏ bụng bây giờ chứ?

Sau khi mặt trời hạ xuống cũng là lúc Dương Thu Trì hoàn toàn tuyệt vọng. Băng Nhi khẳng định là không đến nơi này rồi. Nhưng lão tăng đó chẳng phải đã nói rồi sao, là hắn muốn gặp Băng Nhi thì chỉ chờ vào duyên phận mà thôi. Bây giờ xem ra duyên phận còn chưa đến, tự nhiên không thể với tới được rồi.

Nhưng duyên phận ở đâu bây giờ? Lão tăng chẳng phải đã nói, duyên là do tâm nguyện mà sinh ra. Nguyên vọng của hắn cũng khát khao tìm gặp được Băng Nhi, vậy thì vì lý do gì mà vẫn chưa gặp được?

Tâm tư Dương Thu Trì vô cùng đau khổ, ngồi mệt mỏi, bèn cuộn mình nằm xuống tại chỗ, nhìn xa xa ra khoảng không trống vắng. Khói đầy trời chậm rãi bay bay, trở nên trong sáng hơn.

Cuối cùng mặt trời cũng dừng nơi chân trời. Bầu trời từ màu vàng kim, chuyển sang màu vàng nhạt, rồi màu xám xám, xám tro, đen kịt. Một ngôi sao, hai ngôi sao, năm ngôi sao... Chỉ trong nháy mắt đã dày đặc các vì sao.

Băng Nhi, nếu có Băng Nhi ở đây thì tốt rồi. Cùng ngồi sánh vai, để Băng Nhi tựa vào lòng ngực của mình, cùng đếm sao, lông mi của nàng rất dài. Băng Nhi có đôi mắt phượng lạnh lùng nhưng rất đẹp. Từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ gặp qua đôi mắt đẹp như vậy.

Nhắm mắt lại, Dương Thu Trì cảm giác nghẹn ngào, nghĩ đến Băng Nhi lại càng thêm chua xót-Băng Nhi, nàng đang ở nơi nào vậy?

.....

Dương Thu Trì thêm thiếp ngủ, không biết được bao lâu, bị cái lạnh làm tỉnh giấc, cảm giác tay chân lạnh ngắt. Tiểu hắc đang nằm bên cạnh, nghe động tĩnh, lập tức thức dậy, nghiêng đầu qua nhìn Dương Thu Trì.

Ánh sáng ban ngày đã không còn nữa rồi, chỉ còn những ngôi sao nhấp nháy.

Dương Thu Trì ngồi xếp bằng lại, im lặng vận nội công. Đó là do học trò Tống Văn Nhi cũng là muội muội của Liễu Nhược Băng dạy hắn.

Sau khi vận khí, thân thể đã trở nên hồng hào lại, cảm giác ớn lạnh cũng không còn. Thân thể hết lạnh, thì bụng lại kêu ọt ọt nhiều hơn nữa, nhìn thấy Tiểu hắc nhóp nhép miệng, đoán chừng nó cũng đã đói lắm rồi. Không được, không thể cứ chờ đợi như vậy được, bằng không chưa nhìn thấy Liễu Nhược

Băng thì e rằng đã phải chết đói rồi.

Dương Thu Trì đứng dậy, nhìn ngó xung quanh, dẫn theo Tiểu hắc nhằm hướng có khói đen dày đặc nhất mà đi tới.

Hơn một canh giờ trôi qua, cuối cùng màu đen tối cũng chậm chậm biến mất, lộ ra một màu trắng bạc. Dương Thu Trì dùng chân, nhìn khắp xung quanh, cũng vẫn là một vùng đất hoang vắng. Chỉ có điều nhờ có mưa lất phất lúc sớm, hẳn thấy xa xa có làn khói nhạt lượn lờ. Có khói tức là có người ta! Có thể mua chút thức ăn rồi. Dương Thu Trì trở nên hứng khởi hơn, đưa tay lục tìm bên trong. Nụ cười lập tức ngưng lại.

Không có tiền!

Sau khi làm quan, trong người hẳn dường như không mang theo bạc. Cũng vì ngân lượng quá nặng, chẳng muốn mang theo. Dù sao đi đến nơi nào cũng có người đi cùng. Khi là Cẩm y vệ chỉ huy sứ rồi thì hẳn lại càng không lấy chuyện ngân lượng làm lo lắng nữa. Còn hiện tại không có ngân lượng biết phải làm sao đây?

Hắn chợt nhớ đến ngọc bội mang theo mình. Khối ngọc bội đó có giá trị khoảng vạn lượng bạc, cứ mặc sức mà có cuộc sống thoải mái, không cần biết đã vượt thời gian đến triều đại nào. Nhưng mà sờ soạng hết cả thất lưng, khắp toàn thân trên dưới đều tìm cả nhưng vẫn không thấy miếng ngọc bội đâu cả. Hắn kéo y bào lên, cẩn thận xem xét kỹ lưỡng mới phát hiện chỗ buột ngọc bội có một lỗ nhỏ. Xem qua hình dáng thì chắc là lúc vượt thời gian đến đây, miếng ngọc kia đã bị con lóc xoáy xé ra chặn lại, không biết là đã bay đến đâu rồi.

Không có bạc, không có ngọc bội, chỉ chạm phải bao tay ở ngực và súng ngắn ở bắp chân. Đôi bao tay này là năm xưa hắn lấy được từ chú cháu của Kỳ Cương, đeo trên tay xem như cái kén tâm che chở tránh cho mọi khi giới không thể xâm nhập. Lần này trước khi xuất tuần, Tổng Vân Nhi đã cố ý cài vào lòng ngực hắn, sợ sẽ có dịp dùng đến. Súng ngắn này là do lần vượt thời gian trước đã mang theo. Lúc đầu nó có mười hai viên đạn, đã dùng hết tám viên, giờ còn lại bốn viên, coi như chỗ dựa cứu mạng cuối cùng.

Lần vượt thời gian này xem ra còn thê thảm hơn lần trước. Lần trước còn có được một rương đủ các thứ, nào là máy phát điện cơ, máy tính, máy camera, rương pháp y... vân vân. Còn bây giờ đây, phải dùng hai tay cùng với bộ súng ngắn, đạn cũng chỉ còn lại bốn viên.

Hắn có chút hối hận, lúc vượt thời gian đến đây nên lấy theo một ít tiền, hay ít nhất cũng cầm theo cái rương đựng các dụng cụ pháp y. Bây giờ không có các bảo bối này, việc phá án cũng trở thành vấn đề rồi, làm sao mà rành mạch được a? Cũng khó trách lúc hắn muốn nhanh chóng vượt thời gian đến đây là để tìm Băng Nhi, nào có cân nhắc đến mấy chuyện này đâu.

Một canh giờ nữa trôi qua, đứng vào lúc hắn mệt mỏi đến kiệt sức, cuối cùng cũng thấy một thôn trang. Bên ngoài thôn trang hiện lên một làn khói xanh lượn lờ.

Sau khi dẫn Tiểu hắc đi đến gần, một cảnh tượng giật nảy người. Cạnh thôn trang ngổn ngang các thi thể, phần lớn trên các thi thể này đều bị trúng tên, hoặc bị đứt lìa, hoặc bị đao kiếm cắm vào thân. Các phòng ốc trong thôn trang đều bị thiêu hủy. Dựa theo những làn khói bay lên thì thôn trang này đã bị cướp sạch ngày hôm qua. Khó trách sao có quá nhiều khói bay lên như vậy, nguyên nhân là do thôn này đã bị thiêu hủy cả rồi.

Dương Thu Trì lấy đôi bao tay đao thương không nhập ra đeo lên, rút súng lên đạn, cẩn thận ngồi xuống quan sát, không có động tĩnh gì, cũng hơi hơi yên tâm. Hắn lần lượt xem từng thi thể, không cần xem nhiều, chỉ cần động một chút tay chân cũng biết là các thi thể này không còn sống. Sau khi kiểm tra hết phát hiện các thi thể này đã cứng đờ hết rồi. Mà xác cứng đờ chỉ có ở người chết mới xuất hiện được.

Đến xem quần áo trên các thi thể thì đây là trang phục của Minh triều. Dương Thu Trì trong lòng mừng thầm, chỉ cần đang ở thời Minh triều là được rồi, vì dù sao hắn làm Cẩm y vệ chỉ huy sứ cũng không phải là vô dụng. Nhưng hắn nghĩ lại, lập tức chán nản, sau khi hắn là Cẩm y vệ chỉ huy sứ rồi thì không mang theo thẻ bài nữa. Ngay cả thẻ bài của Cẩm y vệ cũng không có thì ai sẽ tin hắn là chỉ huy sứ đây? Thêm vào đó, nếu quả như đã vượt thời gian khoảng một trăm năm, rồi nói mình là Cẩm y vệ chỉ huy sứ Dương Thu Trì của năm Vĩnh Lạc, không bị bắt vì tội huênh hoang khoác lác giả mạo quan chức quốc gia, thì cũng trở thành một kẻ điên. Sau hơn một trăm năm, mọi người ở niên đại của mình cũng đã chết sạch cả rồi, nhận thức được chính bản thân mình cũng không còn. Vậy thì vượt thời gian đến các triều đại khác cũng có gì khác biệt đâu?

Việc cấp bách bây giờ là điều tra xem mình đã đi đến niên đại nào của Minh triều rồi. Sau đó mới có thể nghĩ biện pháp tìm Băng Nhi. Bây giờ phải tìm người đề hỏi đã.

Hắn cầm súng, dẫn theo Tiểu hắc, chậm chậm đi vào thôn.

Cảnh tượng trong thôn lọt vào mắt thật khiến chấn động lòng người, thật thê thảm vô cùng. Không chỉ nơi nơi toàn là thi thể, mà các thi thể đều là các cô gái còn trẻ tuổi, phần lớn chết thảm để lộ thân thể, giữa hai chân còn có vết máu xen lẫn vào. Rõ ràng là bị bạo lực xâm hại.

Chẳng lẽ là do bọn quỷ xâm lược Nhật Bản gây ra? Chính mình đang đi đến thời kỳ kháng Nhật rồi sao?

Không đúng, các thi thể ngổn ngang trên đất bất kể là nam hay nữ đều mặc trang phục Minh triều, điểm này tuyệt đối không sai.

Dương Thu Trì tìm kiếm cả thôn trang, sau đó kiểm tra các thi thể, không có dấu hiệu gì của sự sống. Nhà cửa đổ nát, xiêu vẹo, không còn một mẫu lương thực nào cả! Chỉ có một vài miếng sắt trong nồi, phát hiện ra một ít màu gì đó đen sì sì, tìm một cái thìa vớt lên, không phải chất gì đặc sệt, cũng không phải cháo loãng, mà đã bị gỉ nát ra chính là vỏ và lá cây rồi!

Ăn mấy thứ này sao? Lòng hắn không khỏi một ý nghĩ đáng sợ: chẳng lẽ vùng này đang bị nạn đói sao?

Dương Thu Trì cảm thấy toàn thân phát lạnh. Hắn từng chứng kiến nạn đói ở Vũ Xương Hồ Quảng. Đã từng nhìn thấy thi thể của người chết đói ngả nhào

ngón ngang trên đường, thối nát, bốc mùi không người coi.Quay đầu lại nhìn những thi thể trên đất, phát hiện ra hầu như mặt mày đều xanh xao vàng vọt, căng chân nổi lên những vết sưng phù, đây đúng là triệu chứng của dấu hiệu chết đói.

Dương Thu Trì vẫn chưa hết hy vọng, tìm trong nhà không có cái gì để ăn. Hắn tìm kiếm trên các thi thể một lần nữa. Nhưng thi thể nào cũng đã lục soát rồi, vẫn không có bạc, thậm chí một đồng tiền cũng không có!Xem ra tình hình, thôn này chắc khi bị cướp cũng đã bị sục sạo hết rồi.

Nhưng cũng không phải là không có thu hoạch gì, hắn tìm được một tờ giấy bán thân của một cô gái, trên giấy ghi: “Lí lão nhị thôn Kỳ Châu, nguyên nhân cuộc sống nghèo khổ, thiếu bốn lượng năm tiền, đem con gái Lí Lan bán cho Kỳ Châu cô vợ làm người ở, khế ước lập thành hai bản, nói mà không có bằng chứng, nên viết khế ước này làm bằng."Phía dưới là chữ ký, phần đề chữ ghi: “Năm Sùng Trinh mười sáu ngày mười hai”

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22: Người dữ? Ta còn dữ hơn!

Một người con gái bị bàn tay của người đàn ông đưa vào ngực sờ soạng, đã đủ xấu hổ lắm rồi. Nàng ta khóc to không có sức kháng cự. Cánh tay che lại trước ngực, nước mắt tuôn rơi.

Dương Thu Trì quan sát trên dưới đúng thật đây là nữ cải nam trang rồi, nhìn thấy trên mặt có bôi một ít nhọ nồi màu đen, rất dơ bẩn không nhìn rõ mặt mũi nữa.Bên hông có giải thắt lưng bằng bố, nhìn không ra phần eo, cho nên cũng không biết trông ra sao.

Ông lão đẩy xe thấy Dương Thu Trì dò xét trên dưới nàng kia, bèn cười cười chấp tay thi lễ: “Đại gia, nàng ta là khuê nữ, trong thời điểm chiến tranh loạn lạc này, phải giả làm nam nhân, xin hãy mở lòng nhân từ".Sau đó lấy từ trong ngực ra một túi đựng tiền, mở ra, lấy khoảng ba mươi đồng tiền: “Tiền này là của ngài, ngài hãy bỏ qua cho nàng ta đi".

Dương Thu Trì hừ lên một tiếng: “Ngươi sợ ta làm nhục khuê nữ của ngươi sao?Quên đi, ta hiện tại trong lòng chỉ có Băng Nhi mà thôi.Nữ nhân khác trong mắt ta không khác gì những tảng đá.Được rồi, xem bộ dạng các ngươi cũng là người nghèo khổ, tiền cũng nên giữ lại cho các ngươi tiêu xài.Bất quá, nghèo vẫn là nghèo, xét cho cùng phải có khí phách, không nên sinh tâm địa hiểm độc! "

"Phải! Phải! ".Mấy người đàn ông này liên tục đáp lại

Dương Thu Trì đang định dẫn Tiểu hắc đi tiếp, bỗng nhiên, tai Tiểu hắc dựng đứng lên, ánh mắt tập trung vào cái hồ bên ngoài cánh đồng trống.Châm chậm men theo mép đường, rón ra rón rén bò lên phía trước.

Dương Thu Trì không biết là Tiểu hắc đã phát hiện được gì rồi, đưa tay che mắt nhìn theo hướng Tiểu hắc đang tiến tới xem xét, nhưng không phát hiện được gì.

Lúc này, Tiểu hắc đi được hơn mười bước, tiến lên càng chậm hơn, sau khi cẩn thận đi về trước mười bước nữa.Bỗng nhiên, nhanh như kiếm nhảy vọt tới xông ra ngoài, như hồ nhảy, phốc vào thứ gì đó, tựa như một con vật, phát ra tiếng kêu chít chít thảm thiết.

Tiểu hắc dùng miệng cắn vật đó, ngửa đầu chậm chậm chạy lại, đem thứ đó đặt vào chân Dương Thu Trì.Giờ thì rõ rồi, đúng là một con thỏ to, yểu hậu bị Tiểu hắc cắn đứt ngang, máu tươi nhỏ xuống, bốn chân vẫn còn giật giật.

"Tiểu hắc được lắm! "Dương Thu Trì khen ngợi, ngồi xổm xuống cầm con thỏ vừa thu được lên nói"Lớn như vậy, khá lắm, đủ cho hai chúng ta ăn no nê rồi, ha ha ha..."

Mấy người kia nhìn con thỏ chằm chằm, ánh mắt đói khát phát ra lục quang.

Dương Thu Trì lấy từ trong hành lý trên xe của bọn chúng một cái xoong, một cái dao, rồi nói: “Các ngươi cướp lấy đồ của ta, phải nhận lấy sự xử phạt. Cái dao này là dụng cụ gây án, theo luật phải bị tịch thu-còn cái xoong này xem như là tiền phạt".Dương Thu Trì nói lớn như giận giữ: “Được rồi, các ngươi mau đi đi! "

Tiểu hắc uy phong凛凛 nhìn bọn họ chằm chằm.Mấy người kia nào dám nói không nữa lời, cầm các thứ để lên xe men theo đường tiếp tục đi về trước.Dĩ nhiên, bọn họ vẫn nhìn chằm chằm vào con thỏ trên tay Dương Thu Trì.

Đợi cho bọn người đó đi xa rồi, lúc này Dương Thu Trì để ý thấy xa xa bên ngoài con đường có một dòng sông nhỏ, một tay cầm cái xoong, một tay cầm con thỏ nói: “Đi thôi! Tiểu hắc, chúng ta đi lại đằng kia! "

Đến cạnh dòng sông, làm một cái bếp sơ sài rồi lấy cái xoong chứa nước, đặt lên bếp, tìm vài cây củi khô, đốt lửa lên nấu sôi.Sau đó đem con thỏ lột bỏ



hết da lông, chỉ lấy phần nội tạng làm sạch sẽ đem bỏ vào xoong nấu chín, cắt nhỏ ra đưa Tiểu hắc ăn: “Ngươi là đại công thần, thưởng cho ngươi trước đó! ”

Con chó thích ăn nhất đúng là nội tạng của động vật, do đó, Tiểu hắc mười phần hứng khởi, lắc lắc cái đuôi, kêu ư ừ, nằm dài ra, chân đưa về trước.

Dương Thu Trì cắt con thỏ ra thành vài miếng lớn, bỏ vào trong nồi. Hương vị thơm thơm nhanh chóng xông vào mũi. Nghe được mùi này, bụng Dương Thu Trì kêu rột rột lấy làm vui mừng.

Ngay lúc này, bỗng nhiên Tiểu hắc đứng lên cảnh giác, hướng về phía xa xa sủa lên mấy tiếng đe dọa.

Dương Thu Trì ngẩng đầu lên xem thì thấy ông lão đánh xe lúc nãy đang đi đến. Bọn người kia vẫn chưa thấy. Dương Thu Trì lập tức đoán chừng, khẳng định rằng ông lão này là vì con thỏ nên mới quay lại đây. Trong những ngày tháng chỉ có vỏ cây để ăn như thế này, con thỏ kia chính là sinh mệnh. Dương Thu Trì nhất định dù hấn có khăn cầu đi nữa cũng không mềm lòng chia cho bọn họ. Phải giữ mạng mình trước đã, lúc đó mới nói đến việc đi tìm Băng Nhi nói lại duyên phận kiếp trước.

Rất nhanh chóng, ông lão diu người con gái giả nam trang đi đến bên cạnh Dương Thu Trì. Để cho chiếc xe dừng lại xong, đi đến quỳ xuống đất dập đầu.

Dương Thu Trì thấy vậy, tiếp tục bỏ thêm củi vào. Thịt thỏ nhanh chóng chuyển sang màu trắng, nếu không nhầm là có thể ăn được rồi.

Ông lão nằm rạp xuống mặt đất, giọng đau thương nói: “Vị tiểu ca này, hãy cùng ta thương lượng một chuyện.”

"Nếu như vì con thỏ này thì ta nhất định không bàn tới nữa."

Ông lão lại nói: “Con gái lão đã sắp không cất nổi bước nữa rồi, khăn cầu người, hãy thương xót nó, cho nó một ít cái ăn. Cứu mạng nàng ta với! ”

"Cứu mạng nàng ta ư? Vậy thì ai cứu ta đây? Ta cũng đã hai ngày hai đêm không có hạt com nào rồi, còn nóng lòng muốn ăn luôn cả da vừa bỏ xuống nữa kia."

"Tiểu ca, à không, đại gia, cầu xin người, con gái lão hiện tại đã hít vào nhiều thở ra ít rồi, lại không có cái ăn, có lẽ kiên trì cũng không đến được thái dương lạc sơn rồi. Cầu xin người mà! ”

"Không cần cầu xin nữa đâu, ta nhất định không đáp ứng, ta cũng cần thịt con thỏ này để cứu mạng ta. Mạng con gái lão quan trọng, mạng ta còn quan trọng hơn. Ta cần phải sống để đi tìm Băng Nhi nữa. Hơn nữa, các người chẳng phải đã ăn vỏ cây rồi đó sao?

"Không có gì ăn nên mới ăn vỏ cây. Vỏ cây cũng không phải là thứ tốt để ăn. Ăn lâu sẽ chết. Con gái lão đúng là đã ăn nhiều vỏ cây, phần bụng dưới đã bắt đầu to lên rồi, không thể đi tiếp được nữa. Cầu xin ngài! ”

Mí mắt Dương Thu Trì chưa từng nhìn lên: “Ta đã nói rồi, năm nay thiên tai, ta cũng đã đi hai ngày hai đêm, ngoại trừ nhìn thấy mấy xác người chết bên ngoài, cũng đã thấy vô số người chết ven đường rồi. So với con gái đáng thương của ngươi cũng có quá nhiều người rồi, ta muốn cứu, cứu được bao nhiêu đây? Hơn nữa, vẫn là câu nói kia, cứu các người rồi ai cứu ta đây? Hai ngày nay, ta ném đủ mùi vị của cảm giác đói bụng rồi. Ta phải sống. Ta còn phải đi tìm Băng Nhi nữa.”

"Đại gia, người có con chó đen lợi hại thế kia, vẫn có thể bắt thêm con thỏ khác nữa mà."

"Ha ha! Nói sao nghe nhẹ nhàng thế! Sau này lại bắt được à? Có mà nằm mộng chăng! Ta cùng Tiểu hắc cũng đã đi hai ngày hai đêm, đừng nói là con thỏ, cả con chuột cũng không nhìn thấy. Chúng ta có thể bắt thì những người khác không bắt được sao, chắc cũng đã bị ngươi bắt hết rồi! Điều này e rằng ông trời còn thương ta và Tiểu hắc, lúc này mới cho chúng ta như cá lọt lưới. Được rồi, không cần cầu xin đâu, ngươi hãy đi đi. Ta tuyệt đối không đáp ứng được đâu." Dương Thu Trì hừ lên một tiếng, lấy một miếng thịt thỏ trong nồi ra đưa vào miệng.

Ông lão nóng nảy, nghiêng răng nói: “Ta...ta đem con gái bán cho ngươi, làm thiếp hay làm nô tì gì cũng được. Ngươi bán cho ta nửa con thỏ! ”

Miếng thịt thỏ kia đang ở trên miệng Dương Thu Trì chợt dừng lại, hần buông miếng thịt ra hỏi: “Ngươi nói gì? Ngươi bán con gái của ngươi cho ta sao?”

"Đừng vậy! Ngươi phải bán cho ta nửa con thỏ! Ngươi bán thỏ cho ta, con gái ta theo ngươi, làm thiếp làm nô tì gì là tùy ngươi, chẳng phải vừa rồi ngươi cũng đã..."

"Lão nói là ta thích thú lắm sao? Ai bảo con gái lão giả làm nam nhân làm gì. Ta nghĩ nàng ấy vốn là nam nhân, gãy trơ cả xương, sờ vào còn tưởng là bộ xương khô, ta còn sợ tối sẽ gặp ác mộng nữa đấy." Dương Thu Trì cầm lấy con thỏ vừa định đưa vào miệng.

Thật ra hần nói những lời này là có chút trái lương tâm, nói cho cùng, vừa rồi khi sờ vào cũng có cảm giác. Mặc dù có hơi nhỏ một tí, nhưng đôi nhũ phòng tròn tròn trước ngực co giãn là không sai. Đáng tiếc nhỏ một chút nguyên nhân có thể là do dinh dưỡng không đủ, phát dục chưa nhiều, hoặc là do còn nhỏ tuổi.

Ông lão xem ra rất tự tin với dung mạo con gái mình nói: “Từ từ, đại gia xem, con gái lão trông cũng xinh đẹp đấy chứ! ” Ông lão đứng lên, đi lại bên cạnh cái giá treo đồ trên xe, lấy miếng vải bố bước tới bờ sông, sau đó quay trở lại xoa xoa vào mặt nàng ta.

Dương Thu Trì có chút hiếu kỳ, cầm miếng thịt thỏ đứng lên, đi tới nhìn chăm chú, nén không được kinh hãi kêu lên: “Băng...Băng Nhi ? Nàng ta là Băng Nhi sao?”

Sau khi nói những lời này, Dương Thu Trì lắc lắc đầu, không đứng, vừa rồi cũng có vài phần giống, nhưng cẩn thận nhìn lại thì có vài điểm không giống. Đặc biệt là gương mặt. Liễu Nhược Băng mặt trái xoan, cô gái này mặt dài hơn, nguyên nhân chắc bởi vì bị đói lâu ngày, không có chất bổ dưỡng gì để ăn. Hai má hõm sâu, không thấy thịt đâu, chỉ còn lại da với da mà thôi. Đôi mắt cũng không giống lắm. Liễu Nhược Băng mắt phượng xinh đẹp, khóe mắt hơi vênh lên, nhìn qua rất diễm lệ. Cô gái này không phải, có thể là do đói quá nên mới gầy gò như vậy. Mắt Liễu Nhược Băng hơi to hơn một chút. Đôi mắt rõ ràng là không giống. Nhìn tổng thể mà nói, ngoài trừ nguyên nhân cơ thể gầy gò, nếu so với Liễu Nhược Băng có bốn phần tương tự.

Dương Thu Trì cố kìm nén để khỏi kinh hoàng, hỏi ông lão: “Con gái lão tên họ gì?”

"Họ Quách, tên gọi Tuyết Liên"

Dương Thu Trì có đôi chút thất vọng, cẩn thận dò xét người con gái có tên Tuyết Liên này. Nàng ta nghe phụ thân nói là đem mình đi bán làm thiếp hay nô tì cũng được, lòng chưa xót, mắt nhắm lại, nước mắt xuyên qua mi, rơi xuống cạnh má.

Nhìn thấy người con gái này buồn rầu thút thít khóc, lòng Dương Thu Trì như bị ai đánh trúng. Nàng ta khóc có gì đó giống giống Liễu Nhược Băng, nhìn nàng ta phảng phất bóng dáng của Liễu Nhược Băng. Trong lòng hần lúc này như vén bức màn thời gian đi ngược về lúc trước, ruột gan đứt ra từng khúc, dùng tay lau nước mắt, nhỏ giọng nói: “Băng Nhi, đừng khóc mà...”

Lời nói nhẹ nhàng an ủi, trái lại còn làm cho Tuyết Liên nhe răng hơn, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Dương Thu Trì lòng đau càng đau, nhẹ nhàng nâng nàng ta dậy, kéo vào lòng: “Băng Nhi đừng khóc, Thu Trì ta đang ở bên cạnh nàng rồi, sau này sẽ không phụ bạc làm khổ nàng nữa rồi...”

Ông lão bên cạnh hớn hờ nói: “Tiểu ca đồng ý mua rồi đúng không?”

Dương Thu Trì giật mình, lúc này tâm trạng mới tỉnh lại, không để ý đến lão họ Quách, cúi đầu hỏi Quách Tuyết Liên: “Nàng thấy chuyện này thế nào?”

Quách Tuyết Liên hơi mờ mắt ra, hàng lông mi dài đã bị nước mắt dính ướt rồi, liếc mắt nhìn Dương Thu Trì, sau đó nhắm lại, khẽ lắc lắc đầu.

Nàng ta không tiếp nhận chuyện này cũng là bình thường thôi. Nếu quả như nàng ta là chuyển thế kiếp sau của Băng Nhi, bởi vì lão tăng đã nói rằng ông đưa hần đến kiếp sau của Băng Nhi. Khẳng định rằng Băng Nhi sẽ đầu thai chuyển kiếp, chắc hẳn là đã uống thuốc xóa ký ức rồi, vậy thì những sự tình kiếp trước đều không còn nhớ, đương nhiên cũng không nhớ chính mình nữa.

Dương Thu Trì lại hỏi: “Nàng có biết võ công không?” Trong lòng hần nghĩ rằng võ công Băng Nhi vô địch khắp thiên hạ. Nếu quả thật nàng này là Băng Nhi chuyển kiếp thì cũng phải biết năm ba chiêu thức gì đó.

Quách Tuyết Liên lại lắc lắc đầu.

Lúc này ông lão vội vàng nói: “Con gái lão giỏi việc may vá nhất, người trong thôn cũng nói vậy, mấy cái thứ múa đao đánh gậy nó không học đâu, khả khả”. Thời xưa, nữ nhân đánh nhau là làm trái với đạo đức người phụ nữ, dĩ nhiên không được học võ công, vì thế ông lão vội vàng giải thích.

Dương Thu Trì nhớ đến phần dưới cánh tay của Liễu Nhược Băng có một vết nhỏ như hạt gạo màu đen. Chỉ bắt quả sau khi đầu thai chuyển kiếp, khẳng định là có chút thay đổi, vậy cái bớt đen kia chắc là cũng không có rồi. Nhưng hần cũng muốn kiểm tra một chút.

Dương Thu Trì nghĩ vậy, bèn dùng miệng cắn con thỏ, định cỡi y phục của Tuyết Liên xuống.

Ông lão bên cạnh vội vàng ngăn lại: “Tiểu ca, người còn không mua ư, người không được động vào con gái lão”

Dương Thu Trì dừng tay lại, nâng mặt Tuyết Liên lên cẩn thận nhìn nhìn. Cô gái này lúc khóc rất giống Liễu Nhược Băng. Nhưng tướng mạo so với Liễu Nhược Băng vẫn còn chênh lệch, tối đa giống được bốn phần. Vì vậy hần cũng không dám chắc chắn rốt cuộc nàng ta có phải là kiếp sau của Liễu Nhược Băng hay không nữa. Nhưng nếu đã có vài phần giống rồi, nói không chừng đó là sự thật, chính hần làm sao có thể nhìn thấy Băng Nhi đang sống mà lại chết đói đây?

"Ta mua! "Dương Thu Trì lấy tay cầm miếng thịt thỏ xuống đưa một ít vào miệng của Tuyết Liên, quay đầu nói với ông lão: “Lão mau viết giấy bán thân đi, tránh sau này lão nói ta bắt con gái lão! ”

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 23: Đem nữ nhân đổi nữa con thỏ

Một người con gái bị bàn tay của người đàn ông đưa vào ngực sờ soạng, đã đủ xấu hổ lắm rồi. Nàng ta khóc to không có sức kháng cự. Cánh tay che lại trước ngực, nước mắt tuôn rơi.

Dương Thu Trì quan sát trên dưới đứng thật đây là nữ cải nam trang rồi, nhìn thấy trên mặt có bôi một ít nhọ nồi màu đen, rất dơ bẩn không nhìn rõ mặt mũi nữa. Bên hông có giải thắt lưng bằng bố, nhìn không ra phần eo, cho nên cũng không biết trông ra sao.

Ông lão đẩy xe thấy Dương Thu Trì dò xét trên dưới nàng kia, bèn cười cười chấp tay thi lễ: “Đại gia, nàng ta là khuê nữ, trong thời điểm chiến tranh loạn lạc này, phải giả làm nam nhân, xin hãy mở lòng nhân từ”. Sau đó lấy từ trong ngực ra một túi đựng tiền, mở ra, lấy khoảng ba mươi đồng tiền: “Tiền này là của ngài, ngài hãy bỏ qua cho nàng ta đi”.

Dương Thu Trì hừ lên một tiếng: “Ngươi sợ ta làm nhục khuê nữ của ngươi sao? Quên đi, ta hiện tại trong lòng chỉ có Băng Nhi mà thôi. Nữ nhân khác trong mắt ta không khác gì những tảng đá. Được rồi, xem bộ dạng các ngươi cũng là người nghèo khổ, tiền cũng nên giữ lại cho các ngươi tiêu xài. Bất quá, nghèo vẫn là nghèo, xét cho cùng phải có khí phách, không nên sinh tâm địa hiểm độc!”

“Phải! Phải!”.Mấy người đàn ông này liên tục đáp lại

Dương Thu Trì đang định dẫn Tiểu hắc đi tiếp, bỗng nhiên, tai Tiểu hắc dựng đứng lên, ánh mắt tập trung vào cái hồ bên ngoài cánh đồng trống. Châm chậm men theo mép đường, rón ra rón rén bò lên phía trước.

Dương Thu Trì không biết là Tiểu hắc đã phát hiện được gì rồi, đưa tay che mắt nhìn theo hướng Tiểu hắc đang tiến tới xem xét, nhưng không phát hiện được gì.

Lúc này, Tiểu hắc đi được hơn mười bước, tiến lên càng chậm hơn, sau khi cẩn thận đi về trước mười bước nữa. Bỗng nhiên, nhanh như kiếm nhảy vọt tới xông ra ngoài, như hồ nhảy, phốc vào thứ gì đó, tựa như một con vật, phát ra tiếng kêu chít chít thảm thiết.

Tiểu hắc dùng miệng cắn vật đó, ngửa đầu chậm chậm chạy lại, đem thứ đó đặt vào chân Dương Thu Trì. Giờ thì rõ rồi, đúng là một con thỏ to, yết hầu bị Tiểu hắc cắn đứt ngang, máu tươi nhỏ xuống, bốn chân vẫn còn giật giật.

“Tiểu hắc được lắm!” Dương Thu Trì khen ngợi, ngồi xổm xuống cầm con thỏ vừa thu được lên nói: “Lớn như vậy, khá lắm, đủ cho hai chúng ta ăn no nê rồi, ha ha ha...”

Mấy người kia nhìn con thỏ chăm chăm, ánh mắt đói khát phát ra lục quang.

Dương Thu Trì lấy từ trong hành lý trên xe của bọn chúng một cái xoong, một cái dao, rồi nói: “Các ngươi cướp lấy đồ của ta, phải nhận lấy sự xử phạt. Cái dao này là dụng cụ gây án, theo luật phải bị tịch thu- còn cái xoong này xem như là tiền phạt”. Dương Thu Trì nói lớn như giận giữ: “Được rồi, các ngươi mau đi đi!”

Tiểu hắc uy phong凛凛 nhìn bọn họ chằm chằm. Mấy người kia nào dám nói không nữa lời, cầm các thứ để lên xe men theo đường tiếp tục đi về trước. Dĩ nhiên, bọn họ vẫn nhìn chằm chằm vào con thỏ trên tay Dương Thu Trì.

Đợi cho bọn người đó đi xa rồi, lúc này Dương Thu Trì để ý thấy xa xa bên ngoài con đường có một dòng sông nhỏ, một tay cầm cái xoong, một tay cầm con thỏ nói: “Đi thôi! Tiểu hắc, chúng ta đi lại đằng kia!”

Đến cạnh dòng sông, làm một cái bếp sơ sài rồi lấy cái xoong chứa nước, đặt lên bếp, tìm vài cây củi khô, đốt lửa lên nấu sôi. Sau đó đem con thỏ lột bỏ hết da lông, chỉ lấy phần nội tạng làm sạch sẽ đem bỏ vào xoong nấu chín, cắt nhỏ ra đưa Tiểu hắc ăn: “Ngươi là đại công thần, thưởng cho ngươi trước đó!”

Con chó thích ăn nhất đúng là nội tạng của động vật, do đó, Tiểu hắc mười phần hứng khởi, lắc lắc cái đuôi, kêu ư ừ, nằm dài ra, chân đưa về trước.

Dương Thu Trì cắt con thỏ ra thành vài miếng lớn, bỏ vào trong nồi. Hương vị thơm thơm nhanh chóng xông vào mũi. Nghe được mùi này, bụng Dương Thu Trì kêu rột rột lấy làm vui mừng.

Ngay lúc này, bỗng nhiên Tiểu hắc đứng lên cảnh giác, hướng về phía xa xa sủa lên mấy tiếng đe dọa.

Dương Thu Trì ngẩng đầu lên xem thì thấy ông lão đánh xe lúc này đang đi đến. Bọn người kia vẫn chưa thấy. Dương Thu Trì lập tức đoán chừng, khẳng định rằng ông lão này là vì con thỏ nên mới quay lại đây. Trong những ngày tháng chỉ có vỏ cây để ăn như thế này, con thỏ kia chính là sinh mệnh. Dương Thu Trì nhất định dù hấn có khăn cầu đi nữa cũng không mềm lòng chia cho bọn họ. Phải giữ mạng mình trước đã, lúc đó mới nói đến việc đi tìm Băng Nhi nổi lại duyên phận kiếp trước.

Rất nhanh chóng, ông lão diu người con gái giả nam trang đi đến bên cạnh Dương Thu Trì. Để cho chiếc xe dừng lại xong, đi đến quỳ xuống đất dập đầu.

Dương Thu Trì thấy vậy, tiếp tục bỏ thêm củi vào. Thịt thỏ nhanh chóng chuyển sang màu trắng, nếu không nhầm là có thể ăn được rồi.

Ông lão nằm rạp xuống mặt đất, giọng đau thương nói: “Vị tiểu ca này, hãy cùng ta thương lượng một chuyện.”

“Nếu như vì con thỏ này thì ta nhất định không bàn tới nữa.”

Ông lão lại nói: “Con gái lão đã sắp không cất nổi bước nữa rồi, khẩn cầu người, hãy thương xót nó, cho nó một ít cái ăn. Cứu mạng nàng ta với! ”

"Cứu mạng nàng ta ư? Vậy thì ai cứu ta đây? Ta cũng đã hai ngày hai đêm không có hạt com nào rồi, còn nóng lòng muốn ăn luôn cả da vừa bỏ xuống nữa kia."

"Tiểu ca, à không, đại gia, cầu xin người, con gái lão hiện tại đã hít vào nhiều thở ra ít rồi, lại không có cái ăn, có lẽ kiên trì cũng không đến được thái dương lạc sơn rồi. Cầu xin người mà! "

"Không cần cầu xin nữa đâu, ta nhất định không đáp ứng, ta cũng cần thịt con thỏ này để cứu mạng ta. Mạng con gái lão quan trọng, mạng ta còn quan trọng hơn. Ta cần phải sống để đi tìm Băng Nhi nữa. Hôn nữa, các người chẳng phải đã ăn vỏ cây rồi đó sao?

"Không có gì ăn nên mới ăn vỏ cây. Vỏ cây cũng không phải là thứ tốt để ăn. Ăn lâu sẽ chết. Con gái lão đúng là đã ăn nhiều vỏ cây, phần bụng dưới đã bắt đầu to lên rồi, không thể đi tiếp được nữa. Cầu xin ngài! "

Mí mắt Dương Thu Trì chưa từng nhìn lên: “Ta đã nói rồi, năm nay thiên tai, ta cũng đã đi hai ngày hai đêm, ngoại trừ nhìn thấy mấy xác người chết bên ngoài, cũng đã thấy vô số người chết ven đường rồi. So với con gái đáng thương của người cũng có quá nhiều người rồi, ta muốn cứu, cứu được bao nhiêu đây? Hôn nữa, vẫn là câu nói kia, cứu các người rồi ai cứu ta đây? Hai ngày nay, ta nếm đủ mùi vị của cảm giác đói bụng rồi. Ta phải sống. Ta còn phải đi tìm Băng Nhi nữa."

"Đại gia, người có con chó đen lợi hại thế kia, vẫn có thể bắt thêm con thỏ khác nữa mà."

"Ha ha! Nói sao nghe nhẹ nhàng thế! Sau này lại bắt được à? Có mà nằm mộng chăng! Ta cùng Tiểu hắc cũng đã đi hai ngày hai đêm, đừng nói là con thỏ, cả con chuột cũng không nhìn thấy. Chúng ta có thể bắt thì những người khác không bắt được sao, chắc cũng đã bị người bắt hết rồi! Điều này e rằng ông trời còn thương ta và Tiểu hắc, lúc này mới cho chúng ta như cá lọt lưới. Được rồi, không cần cầu xin đâu, người hãy đi đi. Ta tuyệt đối không đáp ứng được đâu." Dương Thu Trì hừ lên một tiếng, lấy một miếng thịt thỏ trong nôi ra đưa vào miệng.

Ông lão nóng nảy, nghiêng răng nói: “Ta...ta đem con gái bán cho người, làm thiếp hay làm nô tì gì cũng được. Người bán cho ta nửa con thỏ! "

Miếng thịt thỏ kia đang ở trên miệng Dương Thu Trì chợt dừng lại, hắn buông miếng thịt ra hỏi: “Người nói gì? Người bán con gái của người cho ta sao?”

"Đúng vậy! Người phải bán cho ta nửa con thỏ! Người bán thỏ cho ta, con gái ta theo người, làm thiếp làm nô tì gì là tùy người, chẳng phải vừa rồi người cũng đã..."

"Lão nói là ta thích thú lắm sao? Ai bảo con gái lão giả làm nam nhân làm gì. Ta nghĩ nàng ấy vốn là nam nhân, gãy trơ cả xương, sờ vào còn tưởng là bộ xương khô, ta còn sợ tối sẽ gặp ác mộng nữa đây." Dương Thu Trì cầm lấy con thỏ vừa định đưa vào miệng.

Thật ra hắn nói những lời này là có chút trái lương tâm, nói cho cùng, vừa rồi khi sờ vào cũng có cảm giác. Mặc dù có hơi nhỏ một tí, nhưng đôi nhũ phòng tròn tròn trước ngực co giãn là không sai. Đáng tiếc nhỏ một chút nguyên nhân có thể là do dinh dưỡng không đủ, phát dục chưa nhiều, hoặc là do còn nhỏ tuổi.

Ông lão xem ra rất tự tin với dung mạo con gái mình nói: “Từ từ, đại gia xem, con gái lão trông cũng xinh đẹp đấy chứ! ” Ông lão đứng lên, đi lại bên cạnh cái giá treo đồ trên xe, lấy miếng vải bố bước tới bờ sông, sau đó quay trở lại xoa xoa vào mặt nàng ta.

Dương Thu Trì có chút hiếu kỳ, cầm miếng thịt thỏ đứng lên, đi tới nhìn chăm chú, nén không được kinh hãi kêu lên: “Băng...Băng Nhi ? Nàng ta là Băng Nhi sao?”

Sau khi nói những lời này, Dương Thu Trì lắc lắc đầu, không đúng, vừa rồi cũng có vài phần giống, nhưng cẩn thận nhìn lại thì có vài điểm không giống. Đặc biệt là gương mặt. Liễu Nhược Băng mặt trái xoan, cô gái này mặt dài hơn, nguyên nhân chắc bởi vì bị đói lâu ngày, không có chất bổ dưỡng gì để ăn. Hai má hõm sâu, không thấy thịt đâu, chỉ còn lại da với da mà thôi. Đôi mắt cũng không giống lắm. Liễu Nhược Băng mắt phượng xinh đẹp, khỏe mắt hơi vênh lên, nhìn qua rất diễm lệ. Cô gái này không phải, có thể là do đói quá nên mới gầy gò như vậy. Mắt Liễu Nhược Băng hơi to hơn một chút. Đôi mắt rõ ràng là không giống. Nhìn tổng thể mà nói, ngoại trừ nguyên nhân cơ thể gầy gò, nếu so với Liễu Nhược Băng có bốn phần tương tự.

Dương Thu Trì cố kìm nén để khỏi kinh hoàng, hỏi ông lão: “Con gái lão tên họ gì?”

"Họ Quách, tên gọi Tuyết Liên"

Dương Thu Trì có đôi chút thất vọng, cẩn thận dò xét người con gái có tên Tuyết Liên này. Nàng ta nghe phụ thân nói là đem mình đi bán làm thiếp hay nô tì cũng được, lòng chua xót, mắt nhắm lại, nước mắt xuyên qua mi, rơi xuống cạnh má.

Nhìn thấy người con gái này buồn rầu thút thít khóc, lòng Dương Thu Trì như bị ai đánh trúng. Nàng ta khóc có gì đó giống giống Liễu Nhược Băng, nhìn nàng ta phảng phất bóng dáng của Liễu Nhược Băng. Trong lòng hắn lúc này như vén bức màn thời gian đi ngược về lúc trước, ruột gan đứt ra từng khúc, dùng tay lau nước mắt, nhỏ giọng nói: “Băng Nhi, đừng khóc mà..."

Lời nói nhẹ nhàng an ủi, trái lại còn làm cho Tuyết Liên ghen ngào hơn, nước mắt tuôn rơi lũ chũ.

Dương Thu Trì lòng đau càng đau, nhẹ nhàng nâng nàng ta dậy, kéo vào lòng: “Băng Nhi đừng khóc, Thu Trì ta đang ở bên cạnh nàng rồi, sau này sẽ không phụ bạc làm khổ nàng nữa rồi..."

Ông lão bên cạnh hớn hờ nói: “Tiểu ca đồng ý mua rồi đúng không?”

Dương Thu Trì giật mình, lúc này tâm trạng mới tỉnh lại, không để ý đến lão họ Quách, cúi đầu hỏi Quách Tuyết Liên: “Nàng thấy chuyện này thế nào?”

Quách Tuyết Liên hơi mờ mắt ra, hàng lông mi dài đã bị nước mắt dính ướt rồi, liếc mắt nhìn Dương Thu Trì, sau đó nhắm lại, khẽ lắc đầu.

Nàng ta không tiếp nhận chuyện này cũng là bình thường thôi. Nếu quả như nàng ta là chuyển thế kiếp sau của Băng Nhi, bởi vì lão tăng đã nói rằng ông đưa hân đến kiếp sau của Băng Nhi. Khẳng định rằng Băng Nhi sẽ đầu thai chuyển kiếp, chắc hẳn là đã uống thuốc xóa kí ức rồi, vậy thì những sự tình kiếp trước đều không còn nhớ, đương nhiên cũng không nhớ chính mình nữa.

Dương Thu Trì lại hỏi: “Nàng có biết võ công không?” Trong lòng hân nghĩ rằng võ công Băng Nhi vô địch khắp thiên hạ. Nếu quả thật nàng này là Băng Nhi chuyển kiếp thì cũng phải biết năm ba chiêu thức gì đó.

Quách Tuyết Liên lại lắc đầu.

Lúc này ông lão vội vàng nói: “Con gái lão giỏi việc may vá nhất, người trong thôn cũng nói vậy, mấy cái thứ múa đao đánh gậy nó không học đâu, khả khả”. Thời xưa, nữ nhân đánh nhau là làm trái với đạo đức người phụ nữ, dĩ nhiên không được học võ công, vì thế ông lão vội vàng giải thích.

Dương Thu Trì nhớ đến phần dưới cánh tay của Liễu Nhược Băng có một vết nhỏ như hạt gạo màu đen. Chỉ bắt quả sau khi đầu thai chuyển kiếp, khẳng định là có chút thay đổi, vậy cái bớt đen kia chắc là cũng không có rồi. Nhưng hân cũng muốn kiểm tra một chút.

Dương Thu Trì nghĩ vậy, bèn dùng miệng cắn con thỏ, định cơi y phục của Tuyết Liên xuống.

Ông lão bên cạnh vội vàng ngăn lại: “Tiểu ca, ngươi còn không mua ư, ngươi không được động vào con gái lão”

Dương Thu Trì dừng tay lại, nâng mặt Tuyết Liên lên cẩn thận nhìn nhìn. Cô gái này lúc khóc rất giống Liễu Nhược Băng. Nhưng tướng mạo so với Liễu Nhược Băng vẫn còn chênh lệch, tối đa giống được bốn phần. Vì vậy hân cũng không dám chắc chắn rốt cuộc nàng ta có phải là kiếp sau của Liễu Nhược Băng hay không nữa. Nhưng nếu đã có vài phần giống rồi, nói không chừng đó là sự thật, chính hân làm sao có thể nhìn thấy Băng Nhi đang sống mà lại chết đói đây?

"Ta mua! "Dương Thu Trì lấy tay cầm miếng thịt thỏ xuống đưa một ít vào miệng của Tuyết Liên, quay đầu nói với ông lão: “Lão mau viết giấy bán thân đi, tránh sau này lão nói ta bắt con gái lão! ”

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 24: Ma Vương giết người

Được! Viết ngay lập tức!" Ông lão lại xe tìm bút mực, hỏi tên họ cùng quê quán của Dương Thu Trì. Tên Dương Thu Trì là thật rồi, còn quê quán tùy tiện nói là Kỳ Châu, dù sao đã vượt thời gian đến ngay chỗ này thì xem nó như là quê quán cũng không sai.

Ông lão đặt bút viết: “Người lập khế ước Quách Đại Long, người ở Thái Hồ- Hồ Quảng, do năm nay đói khát, sống lây lất qua ngày, đem con gái ruột là Quách Tuyết Liên, mười sáu tuổi, đặt giá là...”Viết tới đây ông lão hỏi: “Đặt giá cả phải viết như thế nào đây?”

Dương Thu Trì nói: “Không được viết là chỉ bán nửa con thỏ, viết là...umh, nửa con thỏ giá cũng khoảng bốn lượng năm đồng. Vậy viết giá cả bốn lượng năm đồng được rồi.”

"Nhưng người không có ngân lượng mà..."

"Áy! Vào lúc mất mùa đói khổ thế này nửa con thỏ có thể sánh bằng giá của bốn lượng năm đồng bạc! Lão không cần phải tính nữa!"

"Được! Được! Lão viết!" Ông lão tiếp tục viết: "...với giá bốn lượng rưỡi bạc, bán cho Dương Thu Trì ở Kỳ Châu, có khế ước rõ ràng. Sau này Quách Tuyết Liên làm thiếp hoặc người hầu..."

"Đội đã! Từ từ!" Dương Thu Trì nói: “Không được viết là nạp thiếp, ta không thể nạp thiếp, ta đã hứa với Băng Nhi rồi, ta chỉ yêu thương mỗi mình nàng ấy thôi! Dù người con gái khác có tốt thế nào ta cũng không nạp!"

"Vậy... vậy chỉ viết là người hầu thôi sao?"

"Umh, có thể, nói thật nha, người con gái này có vài điểm giống Băng Nhi, nhưng ta không dám khẳng định, nếu quả đúng như vậy thì nói."

"A?" Ông lão họ Quách há to miệng nhìn hấn.

"...về chuyện này, dù sao lão cũng không cần nói rõ, như vậy đi, lão cứ dựa theo lời của ta nói mà viết là được rồi, viết là hoặc làm vợ hoặc làm người hầu đi"

Ông lão họ Quách hết sức vui mừng, trong lòng nghĩ chắc là hấn sợ làm thiếp rồi tui thân cho con gái của lão, nên muốn cho làm vợ, đúng là người tốt mà! Vội vàng cuống quýt gạt đầu, hết lời cảm ơn, lật sang trang giấy khác viết tiếp: "...hoặc làm vợ hoặc làm người hầu, đem cho hoặc bán, đều phải nghe theo. Sợ không có gì làm bằng chứng, lập khế ước chứng minh. Người lập ước Quách Đại Long. Năm Sùng Trinh thứ mười sáu, ngày mười bảy tháng hai"

Sau khi viết xong, lấy tay thấm mực ấn dấu vào, đưa cho Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì miệng còn đang nhai nhai miếng thịt thỏ, cầm lấy tờ giấy bán thân nhìn qua: "À, chữ viết của lão cũng không có chỗ nào bị sai, chắc là lúc trước đã từng là tiên sinh dạy cho người khác?"

"Không, là khi còn bé có học qua vài năm ở trường"

"Vậy cũng xem như là thành phần trí thức rồi, vậy còn Tuyết Liên? Nàng ta có biết chữ không?"

"Cũng biết chút ít, khi nó còn nhỏ, lão đã dạy nó". Quách Đại Long nhìn chăm chăm vào miếng thịt thỏ đang bốc mùi thơm, không ngừng nuốt nước bọt.

Dương Thu Trì nhìn phần đề chữ bên dưới hỏi: "Hôm nay là năm Sùng Trinh thứ mười sáu ngày mười bảy tháng hai à?"

"Đúng vậy!"

Dương Thu Trì đi đến bên cạnh cái xoong, lấy thịt nửa con thỏ đưa cho ông lão Quách Đại Long nói: "Đây, cầm lấy đi"

"Đa tạ!" Quách Đại Long sau khi cắn một miếng, miệng nhai nhai, nhưng khóe mắt lại hơi đỏ đỏ.

"Bây giờ người định đi đâu?"

"Đến Kỳ Châu"

"Trên đường, ta đã thấy rất nhiều người trong thôn bị giết chết hết, đó là do ai gây ra vậy?"

"Lão cũng không biết nữa, mấy ngày nay, bọn giặc Trương cùng quân của triều đình vây đánh nhau rất lợi hại, chết rất nhiều người."

"Giặc Trương à? Là ai vậy?"

"Giặc Trương tên là Trương Hiến Trung, gọi là 'Bát Đại Vương'. Hấn dùng binh chiến đấu rất lợi hại, khi thì đánh nơi này, khi thì đánh nơi khác, mang binh tạo phản đã hơn mười năm rồi, triều đình chưa tiêu diệt được hấn."

Dương Thu Trì trong lòng chợt thần thốt, Trương Hiến Trung à? Nghe nói đây từng là một tên ma vương giết người. Hấn bèn hỏi: "Vậy quân đội của hấn đối với người dân như thế nào?"

Ông lão họ Quách ngẫm nghĩ rồi nói: "Biết nói thế nào đây. Tốt cũng có thời điểm tốt, cũng miễn thuế, cấp đất cấp lương thực tiền bạc cho dân. Nhưng sau này tính người lại hung tàn. Sùng Trinh năm thứ tám, họ Trương sát nhập Nam Kinh, tàn sát đẫm máu thành Phụng Dương, nghe nói giết hơn vạn người, đem phụ nữ có thai mổ bụng, đem trẻ con dùng giáo thương nhọn đâm chết rồi đi rêu rao khoác lác, thành tri nhà cửa đều dùng lửa thiêu rụi."

"Vậy là hung tàn rồi?" Dương Thu Trì sắc mặt chuyển sang xanh nói.

"Như vậy đã là gì đâu, giặc Trương sau khi đánh vào Hòa Châu, không chỉ tàn sát hàng loạt dân trong thành, bắt giữ những phụ nữ có thai tập trung lại, không cần biết bên trong là trai hay gái, sau đó cho mổ ra để kiểm nghiệm, lấy mấy đứa bé bỏ vào chảo rán lên".

"Không thể nào? Có chăng là hấn đã bị biến thái rồi! Lão tận mắt nhìn thấy chứ?"

"Không tận mắt, lão cũng là nghe người khác kể lại."

"Lời nói đó cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi. Không chừng do triều đình có ý nói xấu bọn họ, để răn đe người dân không đi theo về phe của họ."

Quách lão lắc lắc đầu: "Cũng không hẳn là vậy, ta dắt theo con gái cùng người trong thôn chạy trốn, đúng thật là cậu mợ của nó đã bị binh khí của bọn giặc Trương này giết chết. Hơn nữa bọn chúng đang theo hướng thôn chúng tôi mà đến. Cho nên toàn bộ người trong thôn đã chạy trốn hết cả rồi. Bọn chúng giết người cũng giống như việc đi săn bình thường vậy."

"Đi săn?"

"Đúng vậy! Lúc đầu bọn giặc Trương này cũng không có giết người dân trong thôn, do đó mọi người cũng không đề phòng, chờ đến khi mấy thôn khác cũng bị bao vây rồi, xung quanh nhắm vào hướng trung tâm mà tàn sát, vây kín thành một bãi săn, cả khi đem giầu trên núi cũng bị lôi ra giết, không cần biết là nam nữ già trẻ, cứ gặp người là giết."

"Nói như vậy, lúc trước ta thấy có nhiều thôn đầy người chết. Rất có thể là do quân đội của hắn gây ra rồi?"

"Mười phần thì có đến tám chín phần, nếu không thì cũng là binh của triều đình làm. Bọn họ chẳng làm được cái gì tốt cả."

Dựa vào lịch sử, Trương Hiến Trung có tên tuổi cũng vang dội như Lý Tự Thành. Chỉ là mức độ tàn nhẫn thì có hơn chứ không kém, nhất là giết người hết sức tàn nhẫn, lịch sử hiếm thấy. Dĩ nhiên, về con số giết hại cụ thể thì người viết sử có thể là có chút khoa trương. Nhưng Trương Hiến Trung hung tàn bạo ngược đã được lịch sử công nhận. Điều này không chỉ có sử ký ghi chép lại, thậm chí các địa phương cũng đã đề cập đến. Thêm vào đó, khảo cổ đã khai quật nhiều nơi có vụn người bị hãm hại đang chờ xác minh. Ngay lúc đó, có một giáo sĩ truyền giáo nước ngoài cũng đã tận mắt nhìn thấy, viết thành sách làm bằng.

Dương Thu Trì đương nhiên nghĩ không muốn gặp đội quân ma vương này, bèn hỏi: "Vậy địa phương nào là an toàn? Kỳ Châu có an toàn không?"

Lão Quách lắc lắc đầu: "Ai biết chắc chắn sẽ rõ. Tên giặc Trương này xuất quỷ nhập thần, chỉ đông đánh tây, không ai biết hư thực thế nào. Chỉ có điều trong suốt tháng giêng vừa qua hắn đã đánh Kỳ Châu rồi, cho nên lão nghĩ, họ Trương không quay lại đó đánh nữa đâu. Khả năng Kỳ Châu sẽ an toàn nhất, cho nên lão mới dẫn theo con gái cùng những người trong thôn đến Kỳ Châu tìm đường sống. Không ngờ rằng khi đến nơi này rồi, con gái lão lại không thể đi tiếp được. May là gặp đại gia đây là người tốt a."

"Đã như vậy thì chúng ta cùng nhau đi, dù sao chúng ta cũng đến Kỳ Châu, trên đường có thể phối hợp cùng nhau."

"Không được!" Lão Quách hồ thẹn lắc đầu: "Con gái lão đã bán cho người làm người ở, nó sau này là tì nữ rồi, không còn dính líu gì đến ta nữa rồi. Chúng ta không ai nợ ai. Lão sao có thể dày mặt đi theo các người đây. Hơn nữa, Kỳ Châu chưa chắc đã an toàn, tốt hơn hết, các người có thể đi đến Kỳ Thủy hoặc Hoàng Châu. Chúng ta một người hướng Nam một người hướng Bắc. Như vậy, nếu ngộ nhờ bọn giặc Trương lại trở về đánh Kỳ Châu, sẽ không cùng chết. Hơn nữa ở Kỳ Thủy, Hoàng Châu là môn hội của Vũ Xương Vũ Xương có Sở Vương, cho nên quân triều đình tại Kỳ Thủy, Hoàng Châu chắc chắn là có lực lượng hùng hậu đóng ở đó, nên là nơi an toàn."

"Lão nói không sai. Tốt lắm! Ta dẫn Tuyết Liên đến Kỳ Thủy hoặc Hoàng Châu"

Quách lão gật gật đầu, đi đến cạnh chiếc xe, lấy cái bao nhỏ, quay đầu lại nói với Dương Thu Trì: "Con gái lão thân thể không được khỏe, cái xe này lão để cho người dùng..."

"Tốt quá, nhưng ta cũng không thể chiếm lợi của lão được". Dương Thu Trì lấy ra mười đồng tiền, đặt vào tay lão Quách Đại Long: "Một ít tiền này lão hãy cầm lấy"

Quách lão vội vàng đa tạ, cầm mấy đồng tiền đi đến bên cạnh chiếc xe, nói với Quách Tuyết Liên: "Con à, cha không thể chăm sóc con, lại càng không thể nhìn thấy con chết đói, chỉ còn cách là bán con đi... xem ra Dương công tử đây tâm địa thiện lương, người sẽ chăm sóc con cẩn thận, cha đi đây..."

Quách Tuyết Liên cũng đã hiểu tâm ý, phụ thân bán nàng ta, cũng là vì muốn nàng còn con đường sống. Nước mắt rơi xuống lã chã, gật gật đầu, ngo ngoay bước xuống xe, quỳ trên mặt đất, khấn đầu lạy tạ nói: "Cha...cha hãy bảo trọng..."

Quách lão thở dài, lau nước mắt, cắn miếng thịt thò đưa vào miệng, cầm cái túi nhỏ lên, bước đi không quay đầu lại.

"Yên tâm đi! Ta nhất định sẽ chăm sóc nàng ta thật tốt!" Dương Thu Trì nhìn theo bóng ông lão bước đi nói. Sau đó lấy một miếng thịt thò đưa lên miệng Quách Tuyết Liên. Quách Tuyết Liên ngồi phịch trên đất, ngo ngoay nhìn theo bóng phụ thân, nước mắt tuôn rơi, miệng ngậm một miếng thịt thò.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 25: Như hình với bóng

"Ngoan, đừng khóc nữa mà. Băng Nhi... à, mà không, Tuyết Liên. Nàng uống chút nước súp này đi... "Dương Thu Trì gọi nàng ta là Băng Nhi, nhưng nghĩ lại thấy nàng cũng không quá giống Liễu Nhược Băng, nghĩ đi nghĩ lại, quyết định gọi nàng ta là Tuyết Liên trước đã.

Dương Thu Trì lên xe tìm một cái bát, lấy nửa chén thịt thò trong nồi để sang một bên, sau đó xé nhỏ từng miếng thịt ra đi đến cạnh Quách Tuyết Liên nói: "Chỗ này lồi lõm không thể ngồi được, để ta đỡ nàng sang tảng đá kia nghỉ ngơi một lúc có được không vậy?"



Quách Tuyết Liên nhẹ nhàng gật đầu: “Đa tạ lão gia. . .”

"Không cần kêu lão gia đâu. Ta chỉ dùng có nửa con thỏ để mua nạng về, không thể xem là lão gia được. Chúng ta đều là người nghèo khổ như nhau. . . . . Ta so với nạng có hơn gì. Sau này cứ gọi ta là Dương ca". Dương Thu Trì từ trên xe cầm lấy một cái túi đi đến cạnh tảng đá, sau đó quay lại chỗ nạng ta đang ngồi cuối xuống đỡ nạng dậy, đi đến bên tảng đá, đặt nạng ngồi trên cái túi, đầu dựa vào tảng đá. Vợ vội vàng vàng, miệng nói tiếp: “Thời gian này, người đói đến mức ăn thịt người rồi, nạng trông có vài điểm giống Băng Nhi, nhất là lúc nạng khóc, vì vậy ta mới dùng nửa con thỏ mua nạng. ”

Nói xong những lời này, đi đến lấy nửa chén nước thịt thỏ đưa cho Quách Tuyết Liên, lại đến bên chiếc xe lấy ra đôi đũa đưa cho nạng ấy: “Ăn đi, từ từ ăn, đừng vội, nạng đói lâu ngày rồi, bao tử đã bị co lại, ăn nhanh quá sẽ có hại đó. Tốt hơn hết là uống nước trước đi. ”

Quách Tuyết Liên gật gật đầu, đón lấy chén nước, thổi thổi nguội, uống hết một hơi, hàng lông mi dài chớp chớp, hai giọt lệ trong suốt rơi vào chén nước.

Dương Thu Trì nhìn qua chua xót, thờ dài nói: “Ôi, nạng lại khóc nữa à? Thân thể nạng hiện tại còn suy yếu, khóc nhiều sẽ làm tổn thương thân thể thêm. ”

"Đa. . . đa tạ lão gia. . . ”

"Áy! Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Không được gọi ta là lão gia, hãy gọi là Dương ca. ”

"Cha tôi đã đem bán tôi cho lão gia rồi, làm . . làm vợ hay làm người ở, tùy thuộc vào người, đương nhiên phải gọi người là lão gia rồi. . . ”

"Ai da, nạng đang suy nghĩ gì vậy! Nạng gặp ta lại giao phó mạng sống cho ta vậy sao?"

Quách Tuyết Liên nhìn y phục của Dương Thu Trì, lão gia ăn mặc tốt như vậy, đương nhiên là lão gia rồi. . . ”

Dương Thu Trì cuối đầu nhìn, vợ hiểu ra vấn đề. Nguyên nhân là khi hắn vượt thời gian đến đây, toàn người hắn mặc đúng là quần áo năm Vĩnh Lạc cũng thuộc loại hàng hiệu xa hoa, vốn chỉ có người giàu sang phú quý mới ăn mặc như vậy. Thì ra lúc trước Quách lão kiên trì muốn bán con gái cho hắn là vậy. Khẳng định là quần áo mặc theo đã có tác dụng lớn. Quách lão tin chắc hắn là một ông chủ có tiền. Đem con gái bán cho hắn thì sau này không cần lo đến cái ăn cái mặc nữa. Hắn không nói ra thì có trời mới biết, người hắn giờ ngoại trừ quần áo đẹp ra, chẳng còn vật gì dư thừa cả, nguyên cũng chỉ là một kẻ nghèo hàn mà thôi.

Dương Thu Trì cười khổ nói: “Nói cho nạng nghe nạng cũng không tin, ta ngoài bộ y phục này thì không có một quan tiền nào cả, một ít tiền khoảng mười quan đã đưa cho cha nạng hết rồi. Do đó, nạng đi theo ta là chuẩn bị chịu gian khổ rồi. ”

"Tuyết Liên không sợ khổ, lão gia. . . ”

"Còn gọi là lão gia! Nạng lại sai nữa rồi. . . . . "Dương Thu Trì ăn hết miếng thịt thỏ, lấy xương cho Tiểu hắc ăn. Sau đó từ trong nôi lấy một miếng thịt thỏ nữa, vừa ăn vừa xé nhỏ ra bỏ vào bát cho Quách Tuyết Liên.

Quách Tuyết Liên dù đang rất là đói, nhưng nhớ lại vừa rồi Dương Thu Trì đã dặn phải uống nước trước, rồi từ từ ăn thịt sau. Nạng khẽ hỏi: “Băng Nhi . . . với lão gia là thế nào vậy?"

Nghĩ đến Liễu Nhục Băng, Dương Thu Trì lòng thấy chua xót, bèn ngừng ăn, nói: “Nạng là vợ yêu của ta, ta rất yêu người vợ này. Ta đang đi tìm nạng ta. Ta nhất định phải tìm được nạng. Nạng có vài điểm trông rất giống nạng ta. Ta cũng không biết có phải là. . . ”

Quách Tuyết Liên có chút sùng sốt, nghĩ thầm mình không phải là người con gái đó, khẽ nói: “Không đúng đâu, trước kia Tuyết Liên chưa từng gặp qua lão gia. Từ nhỏ tôi lớn lên trong thôn, nếu không có binh biến hoảng loạn, cha cũng không mang tôi đi trốn. Cho nên Tuyết Liên không phải. . . không phải là Băng Nhi mà lão gia đang tìm. . . ”

"Ta cũng biết vậy. . . , bởi vì nạng quên rồi. . . thật ra là. . . Ôi, ta không nói rõ ràng ra được rồi!" Dương Thu Trì muốn giải thích, nhưng lại không có biện pháp giải thích. Chẳng lẽ nói với Quách Tuyết Liên rằng nạng ta là chuyển kiếp của Băng Nhi sao. Chính mình cùng Băng Nhi là có ước định, sở dĩ vượt thời gian đến đây cũng là để tìm kiếm nạng ta. Chuyện này nói ra không khéo dọa Quách Tuyết Liên phát bệnh thần kinh mất thôi.

Quách Tuyết Liên thấy thần sắc Dương Thu Trì như thế, không dám hỏi thêm nữa, cúi đầu chậm rãi ăn hết chén thịt.

Dương Thu Trì nghĩ ngợi rồi nói: “Thật là khó cho nạng rồi, nếu như sau này ta khẳng định được nạng chính là đầu thai chuyển kiếp của Băng Nhi. Ta sẽ cưới nạng làm vợ, cùng nạng ân ái trăm năm. Còn nếu như nạng không phải là Băng Nhi ta chỉ có thể để nạng làm nha hoàn, chứ làm tiểu thiếp là không được. Vì ta đã đồng ý với Băng Nhi, trọn kiếp này cùng nạng ấy không rời xa nhau nữa. ”

Vợ và nô tì có sự khác biệt nhưng cũng là cùng chung trời đất. Sắc mặt Quách Tuyết Liên có chút ửng hồng, gật gật đầu ngượng ngùng: “Nô tì hiểu rồi ạ!" Lúc trước nạng ta vẫn còn xưng là Tuyết Liên, bởi vì thân phận chưa phân định rõ. Giờ Dương Thu Trì xác minh nạng là trước hết là nha hoàn, đương nhiên chỉ có thể tự xưng là nô tì.

Phân nửa nội tạng cùng xương của con thỏ đều cho Tiểu hắc ăn. Phân nửa thịt cũng bán cho Quách lão để mua Tuyết Liên. Phần thịt còn lại thì hắn cùng Quách Tuyết Liên chia nhau ăn hết rồi. Thật ra Dương Thu Trì cũng chỉ ăn một phần tư thịt, lưng lửng dạ, sau đó uống ừng ừng hết bát nước hầm, lúc đó mới no thật sự. Còn Quách Tuyết Liên ăn ít hơn. Bữa tiệc này cũng no nề rồi.

Sau khi ăn no Quách Tuyết Liên lấy lại tinh thần, Dương Thu Trì phụ đỡ nạng ta dậy đi lại xe.

Quách Tuyết Liên nói: “Lão gia, để nô tì tự đi, nô tì có thể bước đi được rồi”

"Vậy nàng thử cố xem". Dương Thu Tri đỡ nàng ta đứng dậy. Bởi vì thời gian dài không có chất dinh dưỡng, thân thể cực kỳ suy nhược, chỉ đi được vài bước, đầu óc choáng váng đứng không vững. Chỉ nhờ vào Dương Thu Tri đỡ nàng ta đi đến xe.

Sau khi lên đường, cha nàng ta đã nói chia thành hai hướng đi cho an toàn. Với lại Hoàng Châu cũng có trọng binh triều đình canh giữ, tương đối an toàn. Mặc dù khoảng cách đến Hoàng Châu là hơi xa. Lộ trình cũng phải mất vài ngày. Nhưng thả là mất vài ngày, an toàn là trên hết. Do đó, Dương Thu Tri cho xe về phương Bắc theo hướng Hoàng Châu tiếp tục đi.

Hắn theo Liễu Nhượng Băng, Tổng Vân Nhi tập luyện nội công, sau cùng cũng đã thật sự phát huy tác dụng rồi. Tuy nhiên đi hết hai ngày, trước kia chủ yếu là do bị đối, thêm vào đó lòng lo nghĩ đến Băng Nhi, nên cảm thấy mệt mỏi. Hiện tại gặp được người con gái này có vài phần giống Liễu Nhượng Băng, lại mua bằng nửa con thỏ, trong lòng thấy phấn chấn hơn, thêm vào đó lại được ăn no nê, tinh thần đã dồi dào, đẩy xe không còn mệt mỏi nữa, chậm chậm đi về trước.

Vừa đi vừa nói chuyện với Quách Tuyết Liên, đương nhiên là nói về những sự việc liên quan đến Liễu Nhượng Băng. Nếu quả như Quách Tuyết Liên là đầu thai chuyển kiếp của Liễu Nhượng Băng, hoặc có thể gọi lại hồi ức của nàng ta, như vậy có thể chứng minh nàng đúng là Liễu Nhượng Băng chuyển kiếp.

Nhưng điều làm Dương Thu Tri nhụt chí chính là, dù đã nói rất nhiều những chuyện trước kia của Liễu Nhượng Băng rồi. Quách Tuyết Liên nghe qua cũng say sưa hứng thú hỏi những vấn đề liên quan, nhưng lại mù tịt không biết trả lời như thế nào hết. Dương Thu Tri lấy làm chán nản, sau đó cũng không muốn nói thêm nữa.

Thấy Dương Thu Tri không nói tiếp, Quách Tuyết Liên áy náy hỏi: “Lão gia, thật sự xin lỗi, nếu nô tì quả thật là Băng Nhi lão gia đang tìm thì tốt rồi, đáng tiếc là nô tì không có mệnh phúc ấy. . . ”

"Đừng nói vậy, có lẽ ngày phát hiện ra nàng, kỳ thật nàng đúng là Băng Nhi, lúc đó mới nói chúng ta quả thật có duyên. . . ”

Hai người họ vừa đi vừa nói. Bởi vì lo lắng quân của Trương Hiến Trung đột ngột xuất hiện, nên Dương Thu Tri quyết định đi nhanh trong đêm. Chỉ có những lúc quá mệt mỏi mới dừng lại nghỉ ngơi. Đi suốt đêm hôm đó, đến một thôn trang bị thiêu hủy, Dương Thu Tri quyết định dừng lại nghỉ ngơi.

Tìm mãi cũng thấy một căn phòng bị thiêu hủy chỉ là cửa nẻo tương đối còn nguyên vẹn, dùng đá chặn ở cửa.

Mượn ánh sáng trăng xuyên qua, phát hiện căn phòng này cũng bị cướp bóc sạch sẽ không còn gì hết, chỉ còn thừa một cái nền để ngủ. Dương Thu Tri từ trên xe lấy ra đúng một cái giường nhỏ cùng tấm chăn bông trải lên, đỡ Quách Tuyết Liên ngồi cạnh giường nói: “Nàng hãy nằm ở đây, ta dựa vào cánh cửa ngủ là được rồi. ”

Quách Tuyết Liên vội nói: “Như vậy làm sao được, nô tì không dám. . . ” rồi gấp gấp đứng dậy.

Dương Thu Tri không cần giải thích, dẫn nàng ta đến giường, kéo chăn bông đắp qua người, nói: “Nghe ta đi! Nàng bây giờ thân thể còn yếu cần phải nghỉ ngơi. Nếu đã gọi ta là lão gia rồi, đương nhiên phải nghe lời lão gia chứ. Nhắm mắt lại ngủ đi!”

Quách Tuyết Liên bị Dương Thu Tri ôm chặt, tuy là cách một cái chăn, nhưng cảm thấy toàn thân mềm nhũn ra, mặt như có lửa bốc lên, vừa xấu hổ vừa ngượng ngập, nhắm hai mắt lại không dám nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 26: Giữ lời hứa

Dưới ánh trăng mờ mờ, so với ban ngày Quách Tuyết Liên trông càng giống Liễu Nhượng Băng. Dương Thu Tri nhìn vẻ đẹp thanh tú trên mặt nàng, không kìm được trong lòng hơi run run, đáy lòng dậy lên tình yêu thương say đắm. Nếu quả như nàng ta đích thật là Băng Nhi thì quá tốt rồi. Vỗ về gương mặt xinh đẹp của nàng ta, giọng nhẹ nhàng hỏi: “Tuyết Liên, bên dưới tay nàng có nốt ruồi nào không vậy?”

Quách Tuyết Liên nhắm mắt, giọng run run nói: “Nô tì không được rõ nữa. . . ”

Đây là một chứng cứ để chứng minh, Dương Thu Tri cảm thấy không thể không làm rõ được, bèn nói: “Hãy để ta xem qua!”. Nói xong đưa tay ra cởi áo nàng ta ra.

Quách Tuyết Liên theo phản ứng bản năng hạ tay xuống che ngực lại, nhưng lại buông xuôi xuống. Nàng nghĩ rằng phụ thân đã bán nàng cho hắn, làm vợ làm người ở, hoặc đem theo hoặc bán đi đều được, tự biết rằng mạng nàng là thuộc về hắn, hà huống gì là thân này. Khẽ nghiêng đầu, giấu gương mặt xinh đẹp vào bên trong, trong lòng không hiểu sao thấy chua xót, không nén được những giọt lệ rơi xuống khóe mắt.

Dương Thu Trì vẫn chưa phát hiện ra nàng ta khóc, hơi nghiêng vạt áo để che bộ ngực non trắng lại, chậm chậm vạch trần sườn áo ra. Dưới ánh trăng mờ mờ, thấy được quả nhiên eo Quách Tuyết Liên nhỏ, phần trên có quần vải bó kín mít, che hết phần thắt lưng. Phần thân trên trần trụi, tuy thân thể gầy yếu nhưng da trắng như tuyết, phần dưới cánh tay không có chút gì tì vết, đương nhiên là cũng không có nốt ruồi nào.

Dương Thu Trì buồn bã lắc lắc đầu, chợt nghĩ thậm chí có thể là nó nằm lệch sang một hướng khác, không chút nghĩ ngợi, xóc vạt áo nàng ta lên, xem kỹ phần dưới sườn.

Toàn thân Quách Tuyết Liên run lên, tưởng là Dương Thu Trì không kìm chế được nữa rồi, muốn chiếm hữu nàng ta. Nàng ta nhắm chặt hai mắt lại, thân thể mảnh mai hoàn toàn lộ ra dưới ánh trăng mờ mờ. Đôi nhũ phòng nhỏ nhắn xinh xắn trước ngực, màu phớt hồng như cánh hoa đào vừa chớm nở, hai điểm anh đào hết sức đáng yêu. Điều này làm cho Dương Thu Trì cảm thấy máu dâng lên, khó tránh khỏi miệng hộc lưỡi khô, trong lòng bắt đầu bị kích thích dữ dội.

Người con gái này mình đã mua về làm nô tì, giờ đã thuộc về quyền sở hữu của mình rồi, chiếm hữu nàng ta cũng là quyền lợi của mình mà thôi. Bất chấp nghĩ nhiều như vậy, Dương Thu Trì bị sự kích thích điều khiển, tay run run, chậm chậm đưa về ngực nàng ta.

Dưới ánh sáng trăng, cuối cùng hắn cũng phát hiện giữa hàng mi dài óng ánh giọt lệ, vẻ mặt đau buồn này càng nhìn càng giống Liễu Nhược Băng lúc thút thít khóc.

Băng Nhi! Chính mình đã ước định kiếp sau với Băng Nhi, sẽ cùng nàng ta không rời xa nhau nữa. Vậy thì làm sao mà có thể cùng nữ nhân này quan hệ đây mơ rê mà được. Nếu Quách Tuyết Liên không phải là Băng Nhi, chính mình lại bồi họ nàng ta mà lại không thể cưới nàng làm vợ. Sau này gặp Băng Nhi, làm sao mà đối diện được chứ? Làm sao xứng đáng với tấm lòng si tình của Băng Nhi đây?

Dương Thu Trì tự trách ý niệm vừa rồi đã lóe lên trong lòng, vội vàng nhắm hai mắt lại, tìm vạt áo kéo lên cho nàng ta, đỡ thân nàng hơi nghiêng một chút, cúi người thấp xuống, mở mắt ra, nhìn nhìn phần dưới cánh tay, da thịt cũng trắng như tuyết, không hề có một nốt ruồi nào.

Lòng Dương Thu Trì hơi thất vọng, nhưng lại chiến thắng được sự kích thích của mình, giữ nguyên lời ước định kiếp sau cùng Băng Nhi nên cảm thấy hết sức vui sướng trong lòng.

Hắn nhắm mắt lại, đưa quần áo cho Quách Tuyết Liên mặc vào, buộc đai lưng lên, đưa cho nàng ta cái chăn.

Quách Tuyết Liên không biết vì lý do gì mà Quách Tuyết Liên từ bỏ ý định, đột nhiên dừng lại, lấy quần áo đưa cho nàng ta, bèn từ từ mở mắt, nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Dương Thu Trì. Nàng cho rằng hay chính vì mình lên khóc nên đã xua hết hứng thú của Dương Thu Trì. Trong lòng cũng có chút áy náy, nói cho cùng thì mệnh của mình cũng do Dương Thu Trì cứu, nếu không giờ đây cũng chết đói mất rồi, thế nên nhẹ giọng nói: "Lão gia. . . người muốn. . . , nô tì. . ." Đưa tay kéo chăn ra, áo cũng như muốn kéo xuống.

Dương Thu Trì chặn tay nàng lại, một lần nữa đưa cho nàng cái chăn, nói thêm vào: "Tuyết Liên à, không cần thiết đâu! Nàng không phải là Băng Nhi. Ta chỉ cần tìm Băng Nhi của ta. Nàng ấy đối với ta là duy nhất! Ta sẽ không chạm vào nàng đâu! Nàng nhanh ngủ đi! Nghe lời đi!"

"Vốn là. . . lão gia". Quách Tuyết Liên khẽ nói, trong lòng có chút thất vọng, nhưng lại thấy cảm kích và quý trọng, thấp giọng nói: "Lão gia. . . người đúng là người tốt, nô tì gặp được lão gia, đó là phúc của nô tì. . ." Giọng nói đầy xúc động, nước mắt theo đó mà tuôn ra.

Dương Thu Trì khe khẽ cười, thay nàng lau nước mắt: "Đừng khóc mà, ngoan, nhanh ngủ đi. Chúng ta còn phải lên đường nữa. Nàng mau chóng hồi phục thể lực, để chúng ta nhanh chóng đến Hoàng Châu. Bằng không, trên đường gặp phản quân của Trương Hiến Trung, chúng ta sẽ chết!"

Quách Tuyết Liên mắt lóe lên nỗi sợ hãi, vội gật gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Dương Thu Trì đến xe lấy cái đệm đặt lên mặt đất, ngồi xuống một cách nặng nề, ôm chặt Tiểu Hắc trong tay, mắt nhắm lại. Một ngày mệt mỏi, hắn nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

.....

Sau khi tỉnh lại, trời đã mưa lất phất. Dương Thu Trì mở mắt, phát hiện trên người có cái gì đó mềm mềm như bông. Cảm giác có chút sùng sốt, nhận ra bên cạnh mình một cảm giác ấm áp dễ chịu tựa hồ như có một người nào đó ngã vào mình. Vội vàng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra Quách Tuyết Liên ôm cánh tay ngồi sát lại bên cạnh mình, đang ngủ say. Ở giường, cái chăn đặt trên thân hai người, chẳng trách mình lại ngủ say đến thế, không giống như hai chiều hôm trước trời rét lại tỉnh giấc. Thì ra Quách Tuyết Liên dùng cái chăn đắp lại cho hắn rồi.

Gương mặt hơi nghiêng nghiêng, mờ mờ dưới ánh sáng ban mai, Quách Tuyết Liên nhẹ nhàng chớp chớp hàng lông mi dài, khóe miệng hơi vênh vênh lên, giống như đang gặp mộng.

Sau khi Dương Thu Trì tỉnh dậy, Tiểu Hắc đã nhận ra, nó trở mình đứng dậy. Quách Tuyết Liên cũng tỉnh giấc, mở mắt ra, phát hiện Dương Thu Trì đang nghiêng đầu nhìn nàng ta, chợt thấy xấu hổ, nhẹ giọng nói: "Lão gia, người đã tỉnh rồi. . ."

Dương Thu Trì cố ý xụ mặt xuống nói: "Ta đưa chăn cho nàng đắp, nàng lại nhường cho ta, cô bé này lại dám chống lệnh ư?"

Quách Tuyết Liên lấp bắp kinh hãi, thấy Dương Thu Trì hơi cười cười, lúc đó mới biết là lời nói đùa, chợt ngượng ngùng nói: “Nô tì thấy lão gia ôm hai vai rất lạnh, do đó. . . , do đó mới tự ý làm như vậy. ”

"Được rồi! Nàng nghĩ đến lão gia này, hiểu biết và chăm sóc lão gia, lão gia ta lấy làm vui mừng. Đứng lên đi, chúng ta đi thôi. "

"Dạ". Quách Tuyết Liên đứng lên, gấp mềm lại rồi đi lại xe. Dương Thu Trì cùng Tiểu hắc đi xuống, đứng dậy hoạt động chân tay một chút. Tiểu hắc chân trước cong chân sau duỗi, miệng mở to vuron vai ngáp dài.

Quách Tuyết Liên nói: “Lão gia, hay là người đổi bộ quần áo đang mặc đi, bằng không thì. . . ”

"Bộ quần áo này cũng không tệ lắm, cũng có chút đáng chú ý, hơn nữa khi chúng ta tới Hoàng Châu rồi, nói không chừng đem bộ quần áo này ra bán cũng đổi được chút ít ngân lượng đó. "

Quách Tuyết Liên giúp Dương Thu Trì đổi áo, bèn lại chỗ cái túi trên xe tìm một bộ quần áo vải đưa cho hắn thay vào. Rồi tự mình mặc đồ vào, cái trang giống như là nam giới, lấy thêm một chút nhọ bôi vào mặt trông bản bản, nhìn không dung mạo nữa.

Dương Thu Trì lấy một cái khăn quàng lên cổ cho nàng ta, để tránh người khác nhìn vào không có trái cổ, sẽ nhận biết nàng là nữ nhi, rồi gây thêm phiền hà nữa.

Thu dọn xong xuôi đầu đó rồi, lúc này mới tiếp tục đánh xe đi về trước theo hướng Hoàng Châu.

Dọc đường đi, chú chó Tiểu hắc đã quan sát ven đường không thấy xuất hiện bất kỳ con vật nào cả, chỉ hy vọng có thể bắt được con thỏ nữa, hoặc con gà rừng hay tương tự như vậy. Chỉ đáng tiếc là đã đi một ngày một đêm rồi, ngoại trừ nhìn thấy ven đường đầy xác người chết đói cùng những người dân già trẻ diu dắt nhau chạy nạn, thì không phát hiện ra bất kỳ con vật nào cả. Lần trước Dương Thu Trì có giữ lại chén nước hầm thịt thỏ, ép buộc Quách Tuyết Liên phải uống, để cơ thể nàng ta nhanh chóng phục hồi thể lực. Riêng hắn và Tiểu hắc cũng chỉ uống nước lã, hoàn toàn không có gì để ăn.

Quách Tuyết Liên không lay chuyển được Dương Thu Trì, chỉ còn cách uống hết chén nước, trong lòng càng thêm cảm kích. Thể lực dần dần phục hồi, Quách Tuyết Liên có thể bước đi từng bước rồi. Khi đi một thi Dương Thu Trì lại để nàng trên xe đẩy đi. Đi hết một đêm thì tìm nơi nghỉ trọ.

Vẫn như lần trước họ dựa vào nhau lập tức chìm vào giấc ngủ. Lúc nghỉ tạm, Dương Thu Trì vẫn kiên trì để cho Quách Tuyết Liên cái chặn. Lúc tìm được thôn làng, sẵn tìm một nơi tránh gió, hai người tìm cái chặn, ôm nhau mà ngủ.

Cứ như thế họ đi được một ngày. Rồi lại một ngày một đêm nữa đi mà vẫn không có gì để ăn. Nước hầm thịt cũng đã uống hết. Đói quá, họ bước đi loạng choạng. Lại gặp một đám người nhìn chăm chăm vào con chó Tiểu hắc của Dương Thu Trì, định giờ trò ăn cướp. Dương Thu Trì cũng không khách khí nữa. Lấy Tiểu hắc làm tiền phong, hai ba cước là đánh bọn chúng ngã nhào trên mặt đất, lần lượt lục soát tìm cái ăn. Lúc này cũng gặp may, đã tìm được một cái túi đựng kiểu mạch. Dương Thu Trì vô cùng mừng rỡ, nhưng cũng không đành lòng lấy hết, nên chỉ lấy phân nửa.

Có túi bột kiểu mạch này rồi, mỗi lần ăn đem bỏ một chút vào nồi khuấy thành hồ loãng có thể uống đỡ đói. Tiểu hắc dường như cũng biết không có sơn hào hải vị gì cho nó ăn, nên chỉ còn biết ăn cái thứ cháo mềm nhão này.

Dựa vào cái túi túi lúa mạch đen này, về cái ăn cơ bản đã được bảo đảm. Sau hai ba ngày an dưỡng, Quách Tuyết Liên cơ bản có thể đi được rồi. Như vậy Dương Thu Trì đã tiết kiệm thể lực. Trải qua vài ngày đi thần tốc, dựa vào túi lúa mạch để chống đỡ, bọn họ cuối cùng cũng bình an đến thành Hoàng Châu.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 27: Áo gấm và bánh bao

Phủ Hoàng Châu là cửa ngõ phía Nam của Vũ Xương, quả nhiên được lực lượng quân đội triều đình bố trí canh phòng, khi vào thành phải tra xét rất nghiêm ngặt. Bọn người Dương Thu Trì đi theo đoàn người chạy nạn, lần lượt thông qua sự kiểm soát để vào thành một cách thuận lợi.

Vào thành rồi, Dương Thu Trì há hốc mồm ngạc nhiên, nhìn thấy người dân đói tràn ngập thành. Ở ngã tư hai bên đường mọi người xô đẩy nhau hoặc ngồi hoặc nằm sóng soài, tầng tầng lớp lớp chồng chất nhau, chỉ còn lại một lối đi nhỏ dành cho người ta đi. Xem ra, tất cả mọi người đều biết nơi này có trọng binh triều đình, tương đối an toàn, đang có quan binh khăng định là có cái ăn. Do đó, dân tị nạn ở những làng xung quanh đều chạy đến thành này.

Dương Thu Trì đẩy xe đi, dẫn Quách Tuyết Liên cùng Tiểu hắc tìm một nơi trú mưa. Nhưng địa phương này đã sớm bị dân chạy nạn chiếm địa bàn, làm sao có thể tìm được một chỗ tốt trong vùng đất này đây.

Đứng giữa đường, lòng Dương Thu Trì dâng lên cảm xúc. Trước kia khi xuyên thời gian đến đây, mình cũng đường đường là một trấn quốc công, chỉ huy sứ cảm y vệ. Nhưng hai trăm năm sau, lưu lạc đến phụ đẩy xe đi vòng quanh thành nhưng lại tìm không thấy chỗ nương thân.

Dương Thu Trì nhớ đến bộ áo gấm mình đã thay ra, có lẽ mang đi đổi chắc cũng được một ít ngân lượng để ăn, nhưng khi đi qua vại cửa hiệu cầm đồ thì đã đóng chặt cửa hết rồi.

Hắn băn khoăn không biết tính thế nào, chợt nghe tiếng kêu của một người đang từ xa xa đi lại: “Chiều binh rồi đây! Có bánh bao ngon nóng hổi, thăng quan phát tài cưới thêm vợ. Bằng lòng tham gia quân ngũ thì theo ta. Có cái ăn lại có cái uống. Dù sao cũng chết, chết no còn hơn chết đói a!” Nói rồi từ từ chậm rãi đi đến.

Ý nghĩ Dương Thu Trì có chút xáo động. Mấy ngày nay hắn rõ ràng là nhận đủ mùi vị của cảm giác bị đói rồi. Tai họa của xã hội cũ đúng thật là xấu xa. Ít nhất thì cái bụng bị đói quá cũng làm cho người ta không thoải mái, khó trách trước kia mọi người gặp mặt đều hỏi: “Người ăn rồi chứ?” Sinh tồn là quyền đầu tiên của quyền con người. Trong tâm hắn nghĩ, đểch cần, chỉ bằng tham gia quân đội hỗn tạp mà miệng có cơm ăn. Có chút thôi thúc kèm theo, nhưng hắn nghĩ lại, tự hắn muốn làm lính, còn Quách Tuyết Liên thì sao? Ai chiếu cố nàng ta đây? Ngộ nhờ nàng đích thật là Băng Nhi? Chẳng lẽ tro mắt nhìn nàng chết đói?”

Lúc đó, ông lão bên cạnh lẩm bẩm lên tiếng: “Lại lừa người ta, buổi tối cùng ăn no, mai kia thân thể đã ở nơi khác không trở về nữa rồi!”

Dương Thu Trì cố sức giữ cái xe, cười hỏi ông lão: “Đại gia, tôi có chút dao động, vừa rồi nghe người nói vậy, xin hỏi ông lão một việc, tham gia quân ngũ có gì không tốt sao?”

"Tốt! Rất tốt chứ! Không cần phải tự giết mình, không phải chờ chết đói! Tôi nay đi, ngày mai không còn muốn theo nữa. Là rất tốt đó!"

Dương Thu Trì quay đầu liếc mắt nhìn quan quân đi đến gần, thấy phía sau hắn, cũng thừa thốt vài người đi theo. Xem ra đây cũng là những người dân bị đói biết không nhiều về tình huống ở đây. Hắn ngồi xuống, cất giọng hỏi ông lão: “Đại gia, tôi vừa mới vào thành, không biết tình hình cơ bản trong thành thế nào, ông lão có thể nói cho biết được không vậy?”

Ông lão trên dưới quan sát Dương Thu Trì, sau đưa mắt nhìn Quách Tuyết Liên, nói: “Vị tiểu ca này, lão cũng không thể nói cho người biết nhiều được, chiều mộ binh sĩ, sau khi ăn no nên lập tức đem ra tiền tuyến, cùng bọn gác Trương liều mạng, không mấy người được bình an trở về đâu!”

Dương Thu Trì gật gù đầu, kim chế lòng mình lại, chờ sau khi đoàn chiêu binh đi rồi, lại hỏi tiếp ông lão: “Đại gia, xin hỏi, trong thành có gì để ăn không?”

"Ăn gì chứ?" Ông lão cười chế giễu nhìn Dương Thu Trì, "Người hỏi vậy thử nhìn xem có cái gì để ăn rồi. Thịt cá ư? Có, một phần không ít hơn năm mươi lượng! Bánh bao ư? Có, một cái cũng hết năm mươi đồng tiền. Gạo ư, có, một bát cũng hết sáu ngàn đồng tiền, có tiền nên đi mua chứ. "

Dương Thu Trì nhất thời choáng váng, biết rằng, ở Minh triều một đấu khoảng 12 cân rưỡi. Nói như vậy thì một cân gạo cũng hết bốn trăm tám mươi nhân dân tệ, một lượng bạc có thể mua hai cân gạo! Mà quan viên Minh triều tiền lương một tháng cũng chỉ khoảng hai lượng bạc, chỉ có thể mua bốn cân gạo, không đủ một người ăn vài ngày.

Dương Thu Trì nói: “Ta có vài thứ có thể cầm cố, không biết là có phù hợp với địa phương này không nữa, ông lão người có biết không?”

Ông lão nói: “Nếu như người có vài thứ gì tốt một chút, lão khuyên người nên đến cửa tri phủ nha môn để cầm cố, nơi đó có lẽ có chút thu hoạch. Các cửa hiệu cầm đồ khác chắc đã đóng cửa hết rồi!”

Dương Thu Trì hết sức vui mừng, không ngừng cảm ơn, rồi dựa vào phương hướng ông lão chỉ, đẩy xe đến trước cửa nha môn tri phủ.

Ở cửa này đã tràn ngập người ta, dường như là đang chờ cái gì đó. Dương Thu Trì đi nghe ngóng tin tức mới biết được, thì ra mỗi ngày ở đây đều có cứu tế bằng cháo loãng, dĩ nhiên cũng chỉ có nước loãng mà thôi. Mặc dù có cứu trợ nhưng cũng không tránh khỏi rất nhiều người dân chết đói như vậy.

Hỏi ra mới biết ở địa phương này, nơi nha môn có một cửa hiệu cầm đồ, ngày đêm đều mở cửa. Dương Thu Trì nhanh chóng tìm đến cửa hiệu này, đem bộ áo gấm giá trị trên hai trăm lượng để lên. Chường quầy nghiêng đầu ra liếc mắt hỏi: “Đem cầm cái áo này a! Một lượng!”

"Cái gì?" Dương Thu Trì vừa tức vừa giận, "Này! Người nhìn kỹ lại xem. Đây đúng thật là áo gấm thượng hạng, giá trị không chỉ một hai trăm lượng!"

"Hừm! Đi đi. Người hãy đem đến nơi nào trả một hai trăm lượng đi!" Tên chường quầy ném trả lại bộ áo cho Dương Thu Trì, quẳng xuống đất. Tay áo phát một cái, xoay người bước vào hậu đường.

"Nói bậy!\*\*\*Lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn!Ta đây thà bị đói chứ không bán cho hắc điểm như người!"Dương Thu Trì giận run thờ hồn hên, hung tợn quát lớn.

Nhặt bộ áo lên xoay người ra cửa, một người lớn tuổi cao giọng nói: “Vị khách quan này xin dừng bước!”, đi lại cúi đầu nhìn xuống bộ áo trên tay Dương Thu Trì, nói tiếp: “Kẻ hèn này là chường quầy của cửa tiệm, bộ áo của khách quan quả nhiên giá trị không ít, chỉ là trong lúc nhốn nháo loạn lạc này, tiền không xứng đối nữa rồi. Như thế này đi, đang loạn lạc, cầm cố mấy thứ này chẳng qua là để kiếm cái ăn. Bộ áo này của người, kẻ hèn không quy ra tiền nữa, mà trực tiếp dùng đồ ăn để tính, khách quan thấy thế nào?”

Dương Thu Trì vừa rồi vòng vo nửa ngày cũng hiểu rõ tình huống, trong thành, ngoại trừ cửa tiệm cầm đồ này còn mở cửa buôn bán chứ không có chỗ nào cầm cố nữa. Mà chính mình đem cảm y bào mục đích cũng là đổi lấy cái ăn, liền gật đầu hỏi: “Được đấy, hãy nói xem, đổi lại bao nhiêu thức ăn

vậy?"

Lão chưởng quầy cửa hiệu cảm đồ cảm bộ áo nhìn nhìn, vừa định nói, bất thành linh bên ngoài có tiếng ồn ào huyền ảo, giống như bếp dầu bùng nổ. Không hiểu vì sao, lão chưởng quầy cảm đồ sợ hãi biến đổi sắc mặt. Tay quơ lấy bộ áo đi nhanh ra cửa sau, bị Dương Thu Trì chặn đứng lại: "Này! Thứ này còn chưa đủ mà!"

Bên ngoài lúc này một đoàn hỗn loạn có người hô lớn:

"Giặc Trương tấn công thành rồi!"

"Chạy mau!"

"Giặc Trương đang tiến vào thành rồi!"

Và những điều tương tự như thế.

Lão chưởng quầy cảm đồ đã sớm sợ hãi đến mức run cầm cập, nước mắt liên tục rơi lã chã, hỗn loạn luôn miệng kêu đóng cửa! Một lúc lâu sau đó, tiếng kêu la đã thưa thớt dần, lúc đó mới bình yên trở lại.

Dương Thu Trì nhớ đến bộ áo của mình đang trao đổi, vội hỏi: "Này! Đem thức ăn đến cho ta đi chứ!"

Chưởng quầy thấy cửa đóng rồi. Lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: "Được được! Khách quan hãy theo ta!". Ông ta dắt Dương Thu Trì đi qua hậu đường vào nhà bếp, chỉ vào mấy lồng hấp bánh bao nói: "Khách quan, ta cũng không chiếm lợi của người, người hãy tự cầm lấy đi!"

Dương Thu Trì nhìn bánh bao nước miếng như đang chảy xuống: "Một lượng bạc mua được mấy cái bánh bao?"

"Hai mươi cái!" Lão chưởng quầy cảm đồ trầm giọng nói. "Xem ra lão đệ đây cũng không là người bình thường, như thế này đi, ta tính gấp đôi cho người, bốn mươi cái! Người cũng biết đó, hiện tại đang bị mất mùa đói khát-nếu đôi lại là người ngoài thì giá cả này không có đâu! Nếu khách quan không hài lòng, cửa hiệu chúng tôi cũng không ép buộc, nhưng cũng không thể nâng giá bán nữa. Nói cho cùng, . . . thì . . . ôi! Những năm tháng này còn sống cũng là hài lòng rồi".

Cho dù Dương Thu Trì cũng biết điều đó, bộ áo của mình đúng thật là có giá trị. Thế nhưng, trong lúc chiến tranh loạn lạc này, trong thành các cửa hiệu cảm đồ đều đã đóng cửa, tìm được người mua, cũng là tốt lắm rồi. Huống chi chưởng quầy này lại trả gấp đôi số bánh bao. Dương Thu Trì đương nhiên chỉ có thể đáp ứng, bèn nói: "Được! Bất quá ta không lấy bánh bao, đổi thành thứ ngang bằng là kiều mạch có được không?"

Kiều mạch vốn là thức ăn khô, tuy dinh dưỡng không bằng bánh bao làm từ bột mì, nhưng có thể chống đói. Thời điểm này, lúa gạo bao tử mới là nhất. Và lại, kiều mạch đem rang chín có thể làm lương khô để ăn, thời gian dài sẽ không bị hỏng. Ở giai đoạn loạn lạc này, so với bốn mươi cái bánh bao sẽ thích hợp mạng theo bên người hơn.

Chưởng quầy đương nhiên hiểu được dụng ý của Dương Thu Trì, gật đầu đáp ứng, dẫn bọn người dưới rang chín kiều mạch bỏ vào một cái túi rồi đưa cho bọn họ.

Dương Thu Trì kêu Quách Tuyết Liên lại, gỡ phần bỏ quần bên hông nàng xuống, đem chứa kiều mạch rồi buộc vào eo nàng, mặc vào cái áo thô ngắn, như vậy vừa giấu đồ ăn, vừa che đậy thân hình con gái thướt tha của Quách Tuyết Liên.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 28: Thần công khiêng gỗ

Sau khi thu xếp xong xuôi, chưởng quầy thêm vào cho họ hai cái bánh bao, một chén nước nóng. Hai người nhiều ngày chưa ăn cơm no, lấy nước nóng rửa mặt và ăn hết sạch hai cái bánh bao, tạ ơn chưởng quầy, rồi đẩy xe ra khỏi cửa hiệu cảm đồ.

Trên đường đi những người dân bị đói đầy đường. Mắt nhìn thấy nhiều người dân đói thờ thoi thóp ánh mắt vô thần. Con gió lạnh thổi qua làm run rẩy tay chân những người ăn mày. Dương Thu Trì cảm thấy xúc động, định cầm lấy túi kiều mạch đem phân phát cho những người dân đói kia. Nhưng lý trí hần chột bình tĩnh lại. Cả thành này dân đói cũng cả vạn người. Hần chỉ có một túi nhỏ kiều mạch, liệu có thể cứu được vài người chăng? Hơn nữa trong người hần cũng không có cái gì có giá trị cả, có chăng là ít nhiều kiều mạch này. Có thể đó cũng là thức ăn. Nếu cho bọn họ rồi, mình cùng Quách Tuyết Liên làm sao lo cho cuộc sống đây. Do đó, Dương Thu Trì nhất định đẩy xe đưa Quách Tuyết Liên cùng Tiểu hắc bước đi tiếp.

Ban này trong lúc hỗn loạn, sau khi thăm dò Dương Thu Trì biết thêm tin tức. Vốn là quân đội của Trương Hiến Trung đã đánh chiếm và tàn sát đẫm máu thành Kỳ Thủy, nhanh chóng hành quân đến thành Hoàng Châu. Trước kia quân đội tiên phong đã đến bên ngoài thành Hoàng Châu, quan binh mở rộng cuộc chiến dữ dội. Tuy nhiên cuối cùng thì yếu không địch lại mạnh bắt buộc phải rút lui, bị thiệt hại nghiêm trọng quan quân lui ra đóng quân ngoài thành.

Lúc này đã là đêm tối, bọn họ chuyển đến bãi đất trống trước nha môn tri phủ, phát hiện nơi đây người đông nghìn nghịt, sắp xếp thành đội ngũ thật dài. Đám người này ngựa cỏ, tay gươm bát lên, không biết là đang chờ cái gì. Sau khi hỏi ra mới biết, thì ra mỗi ngày ở nha môn có phát cháo đặc để cứu tế. Mà cháo đặc này thật sự so với nước loãng thì không khác bao nhiêu. Mà số lượng lại có hạn, mỗi người múc một mui (cái giá), chỉ phát trong nửa canh giờ, qua một canh giờ, lập tức thu dọn. Suy cho cùng, lương thực trong thành đều tập trung cấp cho quân đội thủ thành. Cũng không có nhiều lương thực để cấp phát cho nạn dân.

Dương Thu Trì đương nhiên không nghĩ đến việc chờ mấy chén nước cứu tế đó. Nhìn thấy một đội ngũ nạn dân đứng thành vòng thật dài, hắn đã chẳng muốn xếp, dù sao hiện tại hắn cũng còn có chút ít thứ để ăn. Hay là trước hết tìm một nơi thu xếp ổn thỏa rồi hãy nói.

Bọn họ đẩy xe đến phía dưới cổng thành, phát hiện ra nơi này ít người hơn, có cái gì đó kỳ quái. Tại sao dân đói lại ít đến đây vậy, hỏi một ông lão nằm co quắp trên đất mới biết. Trong trăm mét tường thành là khu vực nguy hiểm, một khi mà địch đã công thành rồi, ngoài thành bắn pháo vào trong thành, hỏa pháo sẽ lại như mưa lạc tới khu vực này.

Lúc này Dương Thu Trì đã hiểu ra, chỉ có điều ở nơi khác không có chỗ trống, còn nơi này ít người, quyết định tạm thời nương náu ở đây, khi địch công thành rồi, lập tức tìm nơi bỏ chạy sau.

Dương Thu Trì ôm Tiểu hắc cùng Quách Tuyết Liên ngồi xuống ở một góc tường. Nơi này vốn là đạn pháo không bắn tới, ngoài thành bắn hỏa tiễn, đạn pháo vào, theo đường cong parabol tiến vào, bình thường không lạc đến vị trí của bọn họ được. Do đó, có một số dân đói không sợ chết đã đến ngồi xôm ở đây rồi.

Dương Thu Trì mắt nhìn thấy một đội quân sĩ Minh triều chỉ huy một ít dân chúng đang hướng tới tường thành để lăn gỗ bắn đá ra. Mỗi lần khiêng một khúc gỗ hoặc lăn một tảng đá từ trên thành xuống phía sau, lúc này đây từ bên cạnh có vị quân giáo mở tờ giấy ra ấn dấu vào một tờ giấy nhỏ. Hắn có chút kỳ quái, hỏi mấy người dân đói mới biết, mảnh giấy đó có thể đổi lấy lương thực-hai mươi lần mở ra như vậy có thể đổi lấy một cái bánh bao. Chỉ có điều trong thành dân đói nhiều, lại bị đói thời gian dài, để có thể có thể lực khiêng khúc gỗ lăn đá hai mươi lần trên thành thì không nhiều, đa số khiêng trên đường đi phải nghỉ nhiều lần mới được.

Dương Thu Trì nghĩ, tự hắn cũng vừa ăn no, sao không đi khiêng gỗ để đổi lấy cái ăn. Sau khi hắn tính toán ước chừng, giữa đường không nghỉ ngơi, khiêng khúc gỗ từ dưới thành đi lên thành, sau đó lại đi xuống, đại khái là khoảng mười phút, như vậy, xấp xỉ khoảng ba tiếng thì có thể làm hết hai mươi lần, vừa có thể giúp thủ thành, vừa có thể kiếm cái ăn. Đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Dương Thu Trì nói với Quách Tuyết Liên: “Nàng cùng Tiểu hắc hãy ở chỗ này không cần chạy loạn, nếu không ta không biết phải đi đến đâu để tìm sẽ thêm phiên toái nữa. Ta đi theo bọn họ làm công.”

Quách Tuyết Liên vội vàng kéo Dương Thu Trì, thấp giọng áy náy nói: “Lão gia, người. . . người có thể được không? Đừng làm bị thương thân thể, hay là thôi đi, chúng ta còn có mệnh mạch duy trì cuộc sống mấy ngày mà, nô tỳ ăn rất ít. . . ”

"Ngốc quá đi! Ngồi không ăn núi cũng không còn" Dương Thu Trì nhẹ nhàng véo vào gò má gầy gò của nàng, cười rồi cong cánh tay lại: “Đừng chê lão gia này gầy, vẫn có cơ bắp đây! Đó mới là vấn đề!” Dứt lời, chạy chậm chậm đến khiêng một thanh gỗ đi hướng về tường thành.

Đầu tiên hắn cũng không có cảm giác khúc gỗ này nặng bao nhiêu, nhưng sau một hồi khiêng bò lên tường thành, một quả thở phì phì. Đây mới là căn do, còn đến mười chín cây như vậy nữa mới đổi lấy một cái bánh bao. Bây giờ Dương Thu Trì mới biết, vì cái gì mà dân trong thành bị đói nhưng lại không mong muốn đến đây khiêng gỗ bỏ sức lực ra để đổi bánh bao. Thế lực này là không thể, nếu mà có thể lực thật sự, khiêng hết hai mươi cây, thế lực cũng đã tiêu hao xong rồi. Một cái bánh bao không thể bù lại thế lực đã xuất ra khiêng hai mươi cây. Sợ rằng kế hoạch này còn có một nghi vấn to hơn chẳng.

Đã bắt đầu rồi, Dương Thu Trì không nghĩ mình bạch được, lại liên tục khiêng năm sáu khúc cây, tránh không khỏi mắt nổ đom đóm. Lúc đầu không cần nghỉ một mạch khiêng lên thành. Về sau phải nghỉ tạm hai ba lượt mới khiêng tiếp. , còn lại không đầy một nửa đường.

Quách Tuyết Liên khóc to đòi giúp Dương Thu Trì khiêng, bị hắn đẩy ra, để nàng ta ngồi cùng với Tiểu hắc. Bởi vì cơ thể Quách Tuyết Liên vừa mới hồi phục lại, nếu làm một nữa, sợ rằng sẽ xảy ra vấn đề. Quách Tuyết Liên nhất định không chịu đi, nhưng nàng cũng không có đủ sức khỏe để cùng Dương Thu Trì khiêng mấy khúc gỗ này. Chỉ có thể ngồi bên cạnh vừa khóc vừa áy náy nhìn hắn. Cũng giống như Dương Thu Trì chịu vất vả cực nhọc là do mình gây ra.

Quách Tuyết Liên khóc thút thít, nhìn qua càng giống Liễu Nhượng Băng. Dương Thu Trì thấy vậy càng buồn hơn, càng nghĩ đến Băng Nhi, trong lòng bất chợt xúc động. Ô, tự mình theo Liễu Nhượng Băng, Tống Văn Nhi học võ công lâu rồi, và lại chủ yếu là nội công, vậy sao không thử vận dụng xem sao.

Ngay lập tức, Dương Thu Trì lặng yên vận nội công sơ cấp mà Tống Văn Nhi đã dạy hắn lúc trước, khiêng khúc gỗ lên. Tức thì cảm giác thấy nhẹ nhõm, thoải mái hơn rất nhiều. Trong lòng lấy làm vui thích, tiếp tục vận công điều hòa hơi thở, xung quanh trán, đại chu thiên, tiểu chu thiên vận chuyển không ngừng, bước nhanh như bay, một hồi là đã lên đến đỉnh thành, buông khúc gỗ xuống, thế nhưng hơi thở chỉ gia tăng một chút mà thôi.

Dương Thu Trì rất vui mừng, quả nhiên là có hy vọng! Chạy một mạch xuống thành, sau khi lãnh giấy rồi tiếp tục khiêng. Lúc này đây, khiêng một cây rồi, cảm giác rất nhẹ nhàng, lại bỏ thêm một cây nữa, cùng khiêng hai cây một lúc, điều hòa hơi thở, chỉ một hồi là khiêng lên đến thành!



Sau khi đi xuống, Dương Thu Trì quyết định khiêng liền ba cây! Hai bên vai hai cây, tay cầm thêm một cây nữa, vận thần công Liễu Nhược Băng đã dạy, quả nhiên một hơi là đến thành rồi. Mặc dù hơi thở có gấp gáp, nhưng cũng không thấy vất vả, cực nhọc.

Có thể tiếp tục dễ dàng rồi, Dương Thu Trì mỗi lượt lấy ba cây, hơn nữa trên đường không nghỉ ngơi, nên rất nhanh chóng đã khiêng xong hai mươi cây!

Quách Tuyết Liên nhìn thấy Dương Thu Trì đi nhanh như bay, không có gì mệt nhọc cả, tuy không biết rõ lý do là gì, nhưng thấy sức phi thường này cũng vui mừng lắm.

Dương Thu Trì cầm hai mươi tờ giấy đi tìm quân giáo để đổi lấy bánh bao. Vị này vỗ vỗ hai vai hần nói: “Uhm, đúng là không sai, tên gọi là gì thế?”

"Dương Thu Trì"

"Được lắm!" Người quân giáo lấy một cái bánh bao đưa cho Dương Thu Trì, quan sát hần từ trên xuống dưới, "Đúng là tay có sức khỏe! Thế này đi, ngươi có sức khỏe tốt vậy đừng có khiêng mấy khúc gỗ này nữa, hãy giúp ta khiêng 'Vạn Nhân Địch', khiêng một cái lên bằng lần ba khúc gỗ, ngươi thấy thế nào?"

"Vạn Nhân Địch" chính là một loại bom đạn thiêu cháy vào cuối nhà Minh, chủ yếu dùng để thủ thành, chế tạo từ đất sét đốt lên. Ở giữa bộ phận đốt cháy đựng dầu thô hoặc thuốc nổ, bắt lửa từ dưới thành, không chỉ có khả năng thiêu chết địch mà còn hình thành một biển lửa dưới thành, đốt cháy cả thang dài dùng để chữa cháy, để phòng địch trở lại tấn công thành. Vì thể tích không lồ, sức nặng gần bốn mươi cân, cho nên cần người có sức mạnh thích hợp để thao túng vận chuyển.

Dương Thu Trì không biết đồ vật này là gì, nghe nói một đáng đến ba, vội vàng bằng lòng.

Người quân giáo kia kêu một binh sĩ dẫn Dương Thu Trì đến kho vũ khí, sau khi chỉ cho Dương Thu Trì, dùng tay nhắc lên thử. So với ba khúc gỗ vẫn còn nhẹ hơn một ít, lúc này một người khiêng một hơi chạy thẳng lên thành.

Khiêng mãi cho đến đêm khuya mới dừng lại, Dương Thu Trì đổi lại tổng cộng được sáu cái bánh bao mang về. Tuy có thần công giúp đỡ, nhưng suy cho cùng thân thể cũng hoạt động liên tục khiêng mấy giờ liền, Dương Thu Trì cũng khá mệt toàn thân gân cốt giống như giãn ra hết.

Quách Tuyết Liên nhìn bộ dạng mệt nhọc của Dương Thu Trì, đau lòng đến nước mắt rơi. Thấy hần lau mồ hôi, để cho hần nằm trên đất, nhẹ nhàng xoa bóp giúp hần đỡ mệt.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 29: Tắm máu

Quách Tuyết Liên tuy hai tay nhỏ nhắn nhưng hết sức khéo léo, lần lượt làm cho toàn thân Dương Thu Trì thư thái, hần nhắm mắt nói: “Tuyết Liên à, sau này nàng mà làm vợ ai thì người đó hần hưởng phúc rồi!”

Quách Tuyết Liên nhỏ nhẹ nói: “Lão gia đối với nô tì ân trọng như núi, nô tì suốt đời đi theo lão gia, không lấy ai làm chồng.”

"Không thể làm thế được!" Dương Thu Trì đặt tay lên đùi nàng vỗ nhẹ nhẹ, "Chờ ta tìm được Băng Nhi rồi, sau khi chúng ta thành thân, ta sẽ tìm nhà gã chồng cho nàng. Ta sẽ không làm chậm trễ cho nàng, để nàng một đời ở góa, quả thật là có lỗi."

"Quách Tuyết Liên chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Nô tì không...”

Dương Thu Trì đang nhắm mắt nói chuyện thì bất chợt nghe có người lên tiếng: “Ô! Dương huynh đệ, ngươi ở đây à? Ta đang đi tìm ngươi đây.”

Dương Thu Trì mở mắt ra nhìn, thì ra đó là người quân giáo phụ trách phát giấy trước kia. Hần trở người đứng dậy, vòng tay nói: “Quân gia tìm tôi có việc gì không vậy?”

"À, thấy ngươi có sức lực hơn người, ta đến hỏi xem ngươi thế nào? Có nghĩa là chịu tham gia quân ngũ để ăn lương không? Chúng ta thủ thành cần những người có thể lực như ngươi vậy".

Dương Thu Trì cười cười lắc đầu: “Quân gia, tôi chỉ là kẻ nhát gan, lại là con duy nhất trong nhà, phụ mẫu không cho đi lính đâu.”

"Uhm..." Trên mặt người quân giáo lộ vẻ thất vọng, "Này quên đi, giặc Trương giết người đã thành tính rồi, một khi mà đã phá thành Hoàng Châu, ngươi vị tất chỉ lo thân mình. Hắc hắc..."

Đúng lúc đó thì đột nhiên nghe phía thành có tiếng động ầm ầm dữ dội, chung quanh những tiếng kêu thảm thiết, tiếng hô giết giết vang lên tạo thành một đám hỗn loạn. Lúc này, ngay dưới chân có cảm giác như đất đang rung chuyển.

"Không may rồi! Giặc Trương tấn công thành rồi!". Người quân giáo rút kiếm ra, xoay người tiến nhanh lên thành, chợt dừng lại, nói với Dương Thu Trì: "Người nếu muốn sống, hãy giúp chúng ta thủ thành, nếu chẳng may thành trì bị phá vỡ rồi, mọi người đều chết không có đất dung thân". Dứt lời, vội vàng đi nhanh lên công thành.

Dương Thu Trì ngẩn đầu nhìn, thấy công thành ngọn lửa lên cao ngất trời. Vô số hỏa tiễn liên tiếp như mưa bay vào thành, rơi xuống hai bên tường sát nhà dân, ngay lập tức bùng cháy. Trên thành tiếng hô giết giết cùng tiếng khóc của phụ mẫu tạo thành tổ hợp âm thanh. Thì ra là binh lính của Trương Hiến Trung đã yểm hộ trong đêm tối, lặng lẽ tiếp cận thành Hoàng Châu, dùng hỏa pháo, hỏa tiễn oanh kích thành, bọn quân sĩ dùng thanh mây bắt đầu tấn công mạnh vào thành.

Quách Tuyết Liên sợ quá ôm lấy cánh tay của Dương Thu Trì: "Lão gia...phải làm sao bây giờ?"

Dương Thu Trì quay đầu nhìn thấy khắp nơi Hoàng Châu thành ngọn lửa đang bốc cháy, thăm nghĩ dân đói trong thành cũng có mấy vạn. Một khi khởi loạn, e rằng quân đội của Trương Hiến Trung cũng chẳng mấy nguy hiểm gì. Mạo hiểm trong biển lửa không bằng cứ tiến lên cứu thành, nhớ đến lời nói của người quân giáo lúc này quả là không sai.

Trong lòng hắn chợt lóe lên một ý nghĩ, bèn nói: "Ta lên công thành để hỗ trợ giữ thành, nàng hãy tìm nơi trốn đi. Chờ khi bình tĩnh rồi chúng ta sẽ gặp nhau ở đây."

"Không! Lão gia, nô tì dù chết cũng chết cùng với người!"

Dương Thu Trì nhìn gương mặt bần bần của nàng ta, trong mắt dù có phần sợ hãi nhưng vẻ mặt hết sức kiên định, không kịp nhiều lời nữa, gật đầu nói: "Tốt lắm, người theo phía sau ta, đừng có chạy loạn!". Rồi cuối đầu nói với chú chó Tiểu hắc: "Tiểu hắc, người hãy bảo vệ nàng người khác không được làm tổn hại nàng ta. Nghe có hiểu không ạ?"

"Uông...uông.....!" Tiểu hắc ngẩng đầu kêu ư ừ.

Dương Thu Trì kéo tay Quách Tuyết Liên, nhanh chóng đi lên thành. Chỉ thấy trên thành toàn là biển lửa, khắp nơi ngổn ngang xác binh lính Minh triều. Dương Thu Trì lấy một cái khiên đưa cho Quách Tuyết Liên, dắt nàng theo cùng nói: "Nàng ngồi đây, đừng có chạy lung tung! Ta ở nơi này thủ thành!"

Nói rồi, Dương Thu Trì nhanh bước đến hai bên thành, nghiêng đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới có vô số tử thi, khắp nơi lửa cháy hừng hực, rất nhiều thang mây nằm trên thành, quân sĩ Trương Hiến Trung giờ tẩm chân hướng tới mãnh liệt. Xa xa, một loạt hỏa pháo không ngừng rền vang, pháo hướng bắn vào thành càng lúc càng nhiều. Tường thành một ít nơi đã bị sụp đổ, cung tên, hỏa tiễn như bay bắn lên thành.

Dương Thu Trì xoay người nâng "Vạn Nhân Địch" lên, lấy cây đuốc làm ngòi nổ, hướng vào một góc thành đang có thang mây ném xuống, ầm một tiếng, dưới thành ngọn lửa bốc lên, quân địch trên thang mây kêu thảm thiết ngã nhào xuống thành.

Dương Thu Trì một hơi ném đến mười cái "Vạn nhân địch", một nửa biến thành biển lửa. Lúc này, người quân giáo phát hiện Dương Thu Trì đang ở phía sau, mừng rỡ nói: "Giỏi lắm! Giết! Đánh lui quân địch, ta lập tức khao thưởng..." Chưa dứt lời, một mũi tên bay đến, hắn hơi nghiêng đầu, bay vụt qua mặt, không kịp kêu lên tiếng nào, ngã xuống đất mà chết.

Dương Thu Trì nhanh chóng nằm dài xuống, vô số hỏa tiễn bay qua đầu hắn. Phía trước thành chỗ có lỗ châu mai bị đạn pháo bắn lên, xem ra, quân đội Trương Hiến Trung phát hiện ra Dương Thu Trì thủ thành cùng "vạn nhân địch" hết sức lợi hại, quyết định tiêu diệt hắn trước. Do đó tập trung hỏa lực vào hắn.

Đến lúc này thì Dương Thu Trì không thể thông thả ném "vạn nhân địch" được rồi. Hắn chỉ còn có cách trốn tránh rồi ném từ từ xuống.

Cố gắng thủ thành được một canh giờ thì phòng tuyến bắt đầu bị đột phá. Quân Minh giữ thành đã xông lên thành triển khai đánh giáp lá cà. Nhưng quân Minh liều chết kháng cự xem ra không nhiều. Thấy thành càng lúc càng bị công phá, quân địch lên thành càng lúc càng đông, nhiều quân Minh cũng ôm đầu trốn dưới thành.

Dương Thu Trì lấy một thanh đao chém bay đầu mấy tên địch xông lên thành. Chợt nghe dưới thành có tiếng hô giết giết vang trời, đi đến cạnh công thành nhìn xuống, thấy vô số quân địch đã tiến ào ào vào thành. Chắc là trên thành địch quân lợi dụng lúc hỗn loạn đã mở cửa thành. Quân Trương Hiến Trung đã tiến vào thành rồi.

Theo tình hình này thì đã hết cứu vãn được rồi. Dương Thu Trì đang tìm biện pháp tốt hơn để đối phó. Vọt nhanh đến bên cạnh Quách Tuyết Liên, bảo nàng hãy nằm xuống giả chết. Nhân lúc trên thành đang hỗn loạn, lằng lằng kéo hai thi thể quân địch lại, tháo khăn trùm đầu và quần áo ra, sau đó hai người bọn họ mặc vào. Tiếp theo đứng dậy, giả làm binh sĩ của Trương Hiến Trung đang tấn công thành, hét to lên rồi liều chết xuống dưới thành. Tiểu hắc kêu ư ừ lễ độ chạy theo sau.

Ngay lúc này xung quanh thành Hoàng Châu lửa đã nổi lên. Quân Trương Hiến Trung bắt đầu tàn sát hàng loạt dân trong thành, gặp người là giết. Dọc các con đường là thi thể của quân Minh, dân đói, cùng lão bách tính trong thành. Rất nhiều binh sĩ bắt đầu cướp bóc. Dương Thu Trì vung đao đi theo tiếng gọi của bọn loạn đảng, cho nên trong hỗn loạn cũng không ai phát hiện ra hai người này là kẻ giả danh.

Đương nhiên cứ tùy tiện đi như vậy cũng không phải là biện pháp, sau này cũng sẽ bị phát hiện. Do đó, Dương Thu Trì lôi kéo Quách Tuyết Liên chạy về

phía trước tìm nơi ẩn thân.

Có một điều mà quân đội sau khi phá thành rồi sẽ làm là bốn chuyện, giết người, cướp của, đốt nhà, cưỡng hiếp. Nữ nhân là đối tượng rất dễ bị chiến tranh xâm hại. Quân đội Trương Hiến Trung cũng làm như thế. Cho nên khắp thành, ngoại trừ thi thể cùng những ngọn lửa hùng hực, thì ở những góc đường là cảnh xâm phạm các nữ nhân hết sức ghê tởm.

Nhìn những cảnh này làm cho Quách Tuyết Liên hoảng sợ đến mức toàn thân run rẩy, ôm chặt cánh tay Dương Thu Tri không dám nhìn. Dương Thu Tri hết sức tức giận, ngay lúc bên cạnh không có quân địch, hấn vung đao lên chém chết mấy tên địch quân đang cưỡng hiếp con gái.

Nhưng mà, quân của giặc Trương tiến vào thành càng lúc càng nhiều. Chung quanh đây bọn giặc Trương điên cuồng. Dương Thu Tri cũng không dám ra tay lung tung, liền kéo Quách Tuyết Liên vào một tiệm thuốc.

Dương Thu Tri cùng Quách Tuyết Liên chạy ào vào một nhà thuốc. Chủ tiệm thuốc cùng mấy người giúp việc sợ đến mức làm rơi cả bình nước không ngừng run rẩy. Nhìn thấy hai người bọn Dương Thu Tri mặc quần áo của giặc Trương, tay lại cầm đao, trên người dính máu đang tiến lại, họ sợ quá gọi cả phụ mẫu ngồi đề lên nhau thành một đống.

Dương Thu Tri hỏi: “Các người có tàng hàm để ẩn núp không?”

Ông chủ tiệm thuốc râu đã hoa râm trong phút chốc nghe Dương Thu Tri hỏi vậy không biết có dụng ý gì, ôm chầm bà lão đứng trên đất sợ xanh mặt nhìn hẩn.

Dương Thu Tri định hỏi lại câu hỏi, bỗng nhiên từ phía sau có bốn năm tên giặc Trương chạy vào, nhìn thấy trong tay ông chủ tiệm thuốc ôm nữ nhân, tức thì hai mắt nhất thời tỏa sáng, tiến lên nắm lấy tóc kéo đi. Dương Thu Tri muốn động thủ, từ ngoài cửa khoảng mười tên giặc Trương lại chạy vào. Bắt đầu cướp bóc tiền bạc trong cửa tiệm. Ông chủ cửa tiệm quỳ xuống đất khổ sở van xin, bị một đao chém chết. Mấy người giúp việc quay người định chạy vào bên trong nhà, cũng bị đuổi theo chém chết trên đường tháo chạy.

Bọn binh sĩ lão bà từ trong tay ông chủ cửa tiệm ra đến cửa mới phát hiện đây là một cụ bà, và lại tướng mạo cũng bình thường, lên tiếng mắng chửi, cũng một đao chém chết.

Dương Thu Tri thấy quân địch đông, không dám ra tay, cũng tùy ý lực tung giả bộ như đang tìm tiền của. Sau khi giết hết sạch người trong tiệm thuốc, bọn chúng cũng không để ý hai người bọn Dương Thu Tri, tiếp tục dẫn nhau đi cướp những nhà khác.

Dương Thu Tri dẫn Quách Tuyết Liên nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa. Đột nhiên phía sau có tiếng ngựa nhanh đến. Một đội kỵ binh giặc Trương đang tiến đến. Dương Thu Tri cùng Quách Tuyết Liên nhanh chóng tránh sang bên đường. Sau khi đội kỵ binh đi rồi, phía sau còn lại ba người, Dương Thu Tri chợt nảy ra một ý nghĩ, bèn đứng lên kêu: “Ba vị huynh đệ đợi một chút, có mấy mỹ nữ chạy vào cửa hiệu kia, hãy hỗ trợ bắt giữ đi.”

Ba người đàn ông nghe được lời này, lộ vẻ vui mừng ra mặt, lập tức kéo chiến mã lại, nhảy xuống, chen lấn chạy vọt vào trong phòng. Dương Thu Tri theo sau một đao kết liễu ba người bọn chúng. Sau khi trở ra, Dương Thu Tri đỡ Quách Tuyết Liên lên chiến mã, rồi tự mình ôm Tiểu hắc nhảy lên con ngựa khác, kêu lên: “Chúng ta thừa dịp đang có loạn lao ra khỏi thành!”

Giục ngựa chạy về trước được mấy bước, phía sau không nghe Quách Tuyết Liên chạy theo. Hẩn liền quay đầu nhìn lại, phát hiện Quách Tuyết Liên đang cầm lấy yên ngựa, gấp rút thúc ngựa đi về trước, không biết làm thế nào để khống chế con ngựa bây giờ. Dương Thu Tri biết rằng ta chưa hề cưỡi qua ngựa bao giờ, vội vàng quay trở về, dắt lấy cương ngựa của nàng, thúc ngựa chạy ra ngoài thành.

Trong thành lúc này lửa cháy hùng hực, tiếng giết rung trời. Bọn giặc Trương vội vàng thiêu sát cướp bóc, hai người bọn họ lại thay trang phục của giặc Trương, cưỡi chiến mã, cho nên cũng không ai tra xét họ. Do đó rất thuận lợi chạy ra khỏi thành Hoàng Châu.

Đi được vài dặm, lúc này ghim ngựa đứng lại, Quách Tuyết Liên kinh hồn, hỏi Dương Thu Tri: “Lão gia, chúng ta...bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Dương Thu Tri quay đầu lại liếc mắt nhìn thành Hoàng Châu. Cả nửa bầu trời rực đỏ ngọn lửa, vắng vắng vẫn còn nghe được cả tiếng giết người, ngấm ngấm xong, hẩn nói: “Cha nàng nói Vũ Xương có Sở vương. Nơi đây là trọng điểm quân Minh nên sẽ bố trí lực lượng canh phòng cẩn thận. Chúng ta đi Vũ Xương!” Sau khi nói rõ phương hướng đi rồi, liền giục ngựa thẳng Vũ Xương mà đi.

Sau khi chạy hơn mười dặm, suy xét rằng phía trước là phạm vi của quân Minh khống chế. Nếu như bị quân Minh ngộ nhận là giặc Trương, thì bao nhiêu ý nguyện chết hết. Dương Thu Tri cùng Quách Tuyết Liên thay bộ quần áo của giặc Trương dính đầy máu ra, sau đó tiếp tục đánh ngựa đi tiếp.

Bọn họ cưỡi hai con chiến mã tuy nhiên có đóng dấu quân mã, thẳng một đường chạy như điên, đến nơi nào không có người thì ngừng lại nghỉ ngơi một chút, ăn ít kiêu mạch. Sau đó gấp rút lên đường. Cho nên dọc đường rất an toàn, không gặp giặc Trương, cũng không gặp quân Minh.

Sau vài ngày bọn họ đã đến thành Vũ Xương.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 30: Hành nghề khám nghiệm tử thi

Lúc đang trên đường đi, ven đường dân đói đói, rất nhiều người bị thối rửa bốc mùi, thậm chí không ai mai táng.

Dọc theo đường đi cũng có những điểm không bình thường như trước. Mặc dù không nhìn thấy bất kì động vật nào, nhưng thỉnh thoảng lại thấy mấy con chuột xuất hiện. Tiểu hắc định bắt lấy, liền bị Dương Thu Trì ngăn lại. Hắn cũng biết, hàng ngàn hàng vạn dân chúng trong thành bị chết đói nơi đồng không mông quạnh, không người mai táng, rất dễ dàng cho bệnh dịch hạch - là bệnh có tính truyền nhiễm cao. Mà chuột vốn là loài môi giới gây bệnh, nên không thể ăn.

Cũng may mắn là hai người còn có một ít kiều mạch làm lương khô. Bên cạnh vẫn còn con chiến mã, không cần phải ăn thịt chuột.

Xa xa nhìn thấy thành Vũ Xương. Bởi vì ngựa họ đang cưỡi là chiến mã, nên không dám mang theo vào thành. Do đó, Dương Thu Trì cùng Quách Tuyết Liên xuống ngựa, nhưng cũng không thể giết chiến mã lấy thịt bán được. Vì người xưa không ăn thịt ngựa, đặc biệt là chiến mã, mang theo thịt vào thành rất dễ bị người ta đề phòng, báo cáo lên quan phủ, lại thêm chuyện phiền toái nữa. Dứt khoát để cho chiến mã phóng đi, rồi theo những người dân đói đi bộ vào thành.

Vừa mới tiến vào cửa thành, gặp ngay đội xe ngựa đang ra khỏi thành, người đánh xe dùng khăn bịt mũi lại, lông ngóng cao giọng kêu lên: “Tránh ra tránh ra! Bị bệnh lở loét hết rồi đây. Mọi người tránh ra chút đi!”

Dương Thu Trì nghe được những lời này, trong lòng trầm lại, kéo Quách Tuyết Liên tránh sang một bên, đồng thời để cho nàng đứng sau lưng, lấy tay áo che mũi miệng lại. Những người qua đường khác cũng né tránh ra xa. Chiếc xe ngựa lắc lư đi. Bánh xe kêu lộc cộc tiến về trước. Dương Thu Trì liếc mắt qua, chỉ thấy trên xe có vài cái chiếu, có vài cánh tay gầy khô như que củi duỗi ra từ trong chiếu. Xe ngựa chạy thì đông đưa nhưng tay thì cứng đờ. Xe chậm chậm đi ra khỏi thành, phía sau có một người hành nghề ngõ tác (khám nghiệm tử thi) cầm cả cuốc xẻng đi theo.

Đội cho xe ngựa đi rồi Quách Tuyết Liên giọng run run hỏi: “Lão gia, mấy người này đều là bị nổi u nhọt thành bệnh mà chết sao?”

"Đúng vậy!" Dương Thu Trì cười khổ đáp.

Quách Tuyết Liên lộ vẻ hoảng sợ, vội vàng nép sát vào Dương Thu Trì: “Vây...vây chúng ta phải làm sao? Hay là dừng đi vào thành nữa, nhanh chóng rời khỏi đây đi.”

Bệnh u nhọt này chính là bệnh dịch hạch, tức "Hắc tử bệnh", vốn là một trong những bệnh có tính truyền nhiễm nhất. Thế kỷ thứ 6 bệnh dịch hạch này phát sinh ở phía đông đế quốc La Mã, duy trì liên tục gần năm mươi năm, số người tử vong lên đến một triệu người. Dịch hạch phá sinh vào thế kỷ mười bốn ở Châu Âu, làm cho khoảng hai mươi lăm vạn người bị tử vong, gần như chiếm một phần tư dân số Châu Âu.

Bệnh dịch hạch phổ biến với quy mô lớn chủ yếu dựa vào điều kiện khí hậu. Khi mùa màng bị thất thu phát sinh nạn hạn hán. Trên thảo nguyên chuột xuất hiện khắp nơi, chúng đi tìm thức ăn, đem thức ăn về giấu sâu dưới hang. Lão bách tính sau khi lâm vào tình trạng bị đói thảm thương, sẽ đào hang chuột tìm thức ăn, như vậy sẽ tiếp xúc lượng lớn những con rệp là nguyên nhân chủ yếu truyền dịch hạch, cho nên bị nhiễm dịch hạch. Bệnh dịch hạch phát hiện rất nhanh chóng. Bình thường từ lúc phát bệnh đến lúc chết chỉ mất khoảng ba ngày. Bệnh lây nhiễm hết sức mạnh, lan ra với diện tích rộng.

Dương Thu Trì nghe Quách Tuyết Liên hỏi vậy, lắc lắc đầu nói: “Đi đâu ư? Một khi bệnh dịch này bùng phát, những vùng lân cận trong vòng vài trăm dặm đều bị ảnh hưởng, chúng ta có thể chạy đến đâu trốn chứ? Bên cạnh đó, phía Bắc có quân đội của Lý Tự Thành. Bọn họ so với quân đội của Trương Hiến Trung cũng không biết là tốt hơn được nhiều ít. Chúng ta sợ rằng chưa chết vì bệnh thì đã bị loạn quân giết chết mất rồi. Do đó, ở đây là an toàn. Ôi, thời điểm này, cả đất Trung Nguyên này liệu còn có nơi nào an toàn sao?”

"Vây phải làm sao bây giờ?"

Dương Thu Trì quay đầu nhìn dòng người qua lại: “Đừng lo lắng, chúng quy rồi sẽ có biện pháp, hơn nữa xem tình hình này, trong thành Vũ Xương dường như không có bùng phát dịch bệnh. Tinh thể trước mắt xem ra khá an toàn. Chúng ta sẽ vào thành như đã nói. Chỉ ít nơi này cũng có Sở vương, sẽ tương đối an toàn nhất”

Tiến vào trong thành, quả nhiên tương đối yên bình. Trong thành cũng đầy dân đói. Chỉ có điều làm cho họ kinh hồn bạt vía chính là nơi đây hai người bọn họ đều không thấy lượng lớn quân đội Minh triều. Ngộ nhớ quân đội Trương Hiến Trung tiến vào, phải chống đỡ như thế nào đây?"

Lần vượt thời gian trước Dương Thu Trì đã từng đến thành Vũ Xương. Khi đó vùng này cũng đang bị mất mùa. Bề đảng của Kiến Văn lợi dụng việc cứu trợ thiên tai mà gây rối, mưu đồ xúi giục dân đói tạo phản, bị Dương Thu Trì một lần hành động đã điều tra ra và bắt giữ. Thu nạp được giải nhân tuyệt sắc chính là tiểu thiếp Hồng Lăng.

Hai trăm năm sau trở lại nơi xưa, cảnh của còn đây mà người xưa không thấy. Dương Thu Trì khó tránh khỏi ngàn lần xúc động, Băng Nhi ơi, hai trăm năm trước, Băng Nhi từng xuất hiện ở đây. Tại Hoàng Hạc lâu ngoại thành Vũ Xương này, tự bắt cóc chính mình, cũng là bắt đầu cho những rối rắm tình cảm, buồn sầu triền miên của hai chúng ta. Hai trăm năm sau, cũng chính mình vượt thời gian đến đây, chính là vì tìm nàng, nhưng Băng Nhi ơi nàng đang ở đâu?

Lão tăng đã từng nói, duyên phận cũng phải có thời điểm, tự mình đến là để gặp Liễu Nhược Băng, nhưng duyên phận bao giờ mới đến đây?

Dương Thu Trì dẫn Quách Tuyết Liên cùng nhau đi trên đường, mò mẫm không biết nên đi nơi nào. Một lượng lớn kiều mạch rang chính cũng đã ăn hết rồi. Việc quan trọng là tìm công việc làm, để có thể kiếm chút tiền. Thăm nghĩ hay là tự mình dùng khả năng đặc biệt có thể khiêng đồ vật, nếu có thể vậy thì lợi dụng phương diện này kiếm tiền là thích hợp rồi. Bọn họ tìm vài địa phương để xem có cần người khiêng vác gì không, nhưng người chờ đợi thì nhiều mà nhu cầu công việc thì ít. Trời đã tối đen rồi mà tìm mãi vẫn không có gì.

Hai người bọn họ cùng Tiểu hắc tìm một nơi khuất gió để ngồi xuống, buổi tối đầu xuân, gió lạnh cắt da cắt thịt. Dương Thu Trì ôm sát Quách Tuyết Liên, cùng tựa ngồi trên đất, nhìn người qua kẻ lại, cảm thấy hết sức lạnh lẽo.

Mấy ngày nay, hai người họ đã quen ôm nhau mà ngủ. Do đó, Quách Tuyết Liên ôm cánh tay Dương Thu Trì vào lòng ngực, mặt ngả sát vào tay hắn.

Quần áo cùng chăn bông của họ đều để ở trên xe, lúc giặc Trương tiến quân vào thành Hoàng Châu thì đã bị thất lạc rồi, do đó chỉ còn cách dựa vào nhau để tìm giữ hơi ấm.

Trong thành Hoàng Châu tận mắt nhìn thấy những cảnh cường hiếp như một màn kịch cứ ám ảnh, nó như hủy hoại cả thể xác và tinh thần của Quách Tuyết Liên. Hôm nay, tối đến hai người họ đều tựa sát vào nhau mà ngủ. Quách Tuyết Liên mỗi lần bị ác mộng làm tỉnh giấc giật mình, toàn thân run rẩy dựa sát vào lòng Dương Thu Trì. Cuối cùng thì hôm nay cũng đã đến Vũ Xương, tâm lý có phần bình ổn, cho nên nhanh chóng ôm cánh tay Dương Thu Trì chìm vào giấc mộng.

Dương Thu Trì ôm Quách Tuyết Liên nhất thời không có ý định ngủ. Hiện tại trời đã bắt đầu tối, hai bên đường các cửa hiệu đã đóng hết cửa, trên đường không còn người qua lại. Bên đường chỉ có dân đối tượng năm tạm ba nằm thẳng chân thành từng đống.

Lúc này có người đến một cửa hàng ở dãy phố đối diện gỗ cửa. Sau khi cửa mở, nhỏ giọng thương lượng gì đó, rồi đưa cho ít bạc. Trong quán có mấy người lấy ít nước son đen son quan tài rồi đi ra, đặt ở xe ngựa. Từ trong quán, hai tiểu nhị bước ra, vội vàng đi theo mấy người kia đến xe ngựa rồi kéo quan tài đi.

Nhờ ngọn đèn trong quán Dương Thu Trì nhìn rõ trên bảng hiệu cửa tiệm có ghi "Phúc thọ toàn thọ mộc điểm". Thì ra đây là một cửa hiệu bán quan tài. Vậy những người đó là đến mua quan tài rồi, nhưng mua khi trời tối đen thế này quả là có chút làm cho người ta khó giải thích. Có lẽ là do người vừa chết đã vội vàng đưa vào quan tài mang đi chôn. Sự việc có vẻ khẩn cấp đến mức không kịp đến phúng viếng linh cửu chẳng?

Nghĩ ra ngay đáp án, trong lòng Dương Thu Trì trầm xuống-là bệnh dịch rồi! Rất có thể người chết là do bệnh dịch hạch, nên mới nhanh chóng chôn cất, tránh bị truyền nhiễm.

Một hồi lâu sau đó, đúng lúc Dương Thu Trì đang ôm Quách Tuyết Liên mơ mơ màng màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, đột nhiên cửa hiệu bán quan tài đối diện có một người đến gõ cửa. Mở mắt nhìn lên, thấy một người với bộ ria mép độ tuổi trung niên có vẻ sốt ruột nói với chủ cửa hiệu bán quan tài: "Hai vị đại ca, tôi chính là gỗ táp, có thể giao việc tân liệm vào quan tài

Xung quanh không có vấn đề gì, sau một hồi cố gắng lắng nghe. Thì ra người đàn ông trung niên kia muốn mua ba cái quan tài. Mặc khác còn mời mấy người khám nghiệm tử thi đi xem xét để nhập liệm đưa vào quan tài. Nhưng người chủ cửa hiệu bán quan tài vừa cười vừa giải thích rằng người khám nghiệm tử thi cũng vừa mới đi rồi.

Ông chủ nói quả không sai, Dương Thu Trì nhìn thấy mấy vị khám nghiệm tử thi quả là đã đi theo người vào mua quan tài trước đó lâu rồi. Trong cửa hiệu giờ chắc hoàn toàn không còn ai làm khám nghiệm tử thi nữa.

Bỗng nhiên trong lòng Dương Thu Trì khuấy động, chính mình cũng là một pháp y, đúng là trước kia có làm qua công việc của gỗ táp. Vậy thì đây chẳng phải là một cơ hội tốt đó sao? Vội vàng lay Quách Tuyết Liên tỉnh dậy, chạy thẳng đến nói chuyện với ông chủ cửa hiệu bán quan tài: "Hai vị đại ca, tôi chính là gỗ táp, có thể giao việc tân liệm vào quan tài

Người chủ tiệm trên dưới dò xét Dương Thu Trì rồi nói: "Người làm gỗ táp ư? Sao ta chưa thấy qua người vậy?"

Lúc trước, gỗ táp là làm giúp người khác xử lý mai táng, chôn cất, nhập liệm đưa vào quan tài. Sau đó nghề này mới phát triển thành công việc điều tra hỗ trợ thêm cho việc tra án. Sau nữa mới thành một nghiệp đoàn, gọi là nghề gỗ táp. Thêm vào đó phải đăng ký nhập tịch ở nha môn. Thông thường các cửa hiệu bán quan tài cũng có sẵn các vị gỗ táp. Nhưng trong toàn thành số lượng gỗ táp cũng không nhiều. Người thường như người chủ tiệm bán quan tài cũng nhận ra được, nhìn thấy Dương Thu Trì có vẻ lạ mặt, vì vậy mới hỏi câu đó.

Dương Thu Trì trước khi đến đây cũng thuộc đội hình cảnh pháp y, cũng tương đương với cương vị gỗ táp thời cổ đại. Do đó hắn tự xưng là gỗ táp cũng không phải là nói ngoa. Bất quá, ở thời cổ đại này thì gỗ táp cũng chỉ thuộc tầng lớp hạ lưu, một khi đã nhập tịch thì xem như là mặc kệ rồi. Con cháu ba đời đều thuộc về tiện dân, không thể tham gia khoa cử, lại càng không thể làm quan.

Dương Thu Trì tuy không biết là trong tương lai mình có được làm quan hay không, cũng không cần biết sẽ để lại kết quả như thế nào, chỉ cười nói thêm vào: "Tôi đúng thật không phải là một gỗ táp, nhưng tôi được Đường thúc thúc ở Kỳ Châu cũng làm gỗ táp chỉ dạy. Trước kia có không ít người được tôi giúp đỡ rồi, mặc dù tôi chưa nhập tịch, nhưng cũng hiểu được gỗ táp cần làm những gì. Ở Kỳ Châu mấy ngày trước bị giặc Trương tiến vào tàn sát hàng loạt dân trong thành, tôi mang theo vị tiểu huynh đệ này trốn đến Vũ Xương".

## Chương 31: Chết ỏi mưa thần bí

Điểm chương quẩy cười mon hời lão râu dê đó: "Tôn gia, ngài xem..."

Lão râu dê họ Tôn nhìn Dương Thu Trì và Quách Tuyết Liên nép sau lưng hần, nhíu mày nói: "Nếu như các người biết nghề ngộ tác, như vậy thì tạm chấp nhận được, nhưng mà với hai người người còn không đủ a!"

Dương Thu Trì vội nói: "Đủ rồi, làm ngộ tác thì một mình tôi cũng được, tiểu huynh đệ tôi chỉ phụ giúp thôi."

"Vậy à? Ta cho người biết loại sự tình này đừng có mà thôi phồng, làm không khéo người không có cái mà ăn đâu."

"Cái đó thì đương nhiên, không có bột sao mà gột nên hồ chứ."

"Vậy được!" Lão râu dê chuyển thân nói với hóa kẻ của xe ngựa: "Mấy người người đến giúp hần đưa hòm ra đặt lên xe."

Dương Thu Trì dẫn Quách Tuyết Liên chạy vào trong tiệm quan tài, trong khi đó mấy tên hỏa kẻ đánh xe sau lão râu dê sợ xúi quẩy không muốn đụng vào quan tài, lại có lòng muốn coi Dương Thu Trì bị một vố, cho nên lười nhác đứng đĩnh chẳng ai lên giúp.

Dương Thu Trì thấy quan tài này còn chưa đóng nắp, đặt trên hai cái ghế dài, xem ra không nặng hơn ba tám ván nặng bao nhiêu, một mình hần có thể vác nổi, liền bảo Quách Tuyết Liên lui ra, tự thân ngậm vận thần công do Liễu Nhược Băng dạy, sau khi chuyển một vòng đại tiểu chu thiên, khom người chui xuống dưới quan tay, hai tay vịn hai bên, quát một tiếng "Lên!" Rồi nhấc quan tài vác trên vai đi nhanh ra ngoài.

"Hay!" Lão râu dê khen một tiếng, chuyển thân nói với chương quẩy của tiệm quan tài: "Ha ha, nhìn không ra tiểu tử này thân hình ốm yếu mà sức lực không nhỏ, một người mà nhấc nổi một quan tài bằng gỗ tốt, quả là có bản lĩnh!"

Dương Thu Trì đã đưa quan tài đặt yên ổn lên xe ngựa, quét mắt nhìn bốn người làm đang trợn mắt há mồm nhìn, ôm quyền nói với lão râu dê: "Đa tạ tôn gia đã khen!" Hần lại quay vào tiệm, vác nắp quan tài còn lại đưa ra.

Lão râu dê vỗ vai Dương Thu Trì, hỏi: "Người họ gì?"

"Hồi bẩm tôn gia, tôi họ Dương."

"Ừ, Dương huynh đệ, lão phu họ Tôn, người gọi ta là Tôn quân gia là được." Sau khi trả tiền, ông ta cười ngựa dẫn đầu bỏ đi. Dương Thu Trì mang Quách Tuyết Liên và Tiểu Hắc câu theo xe ngựa, xuyên qua đường lớn đường nhỏ đến trước cửa một tòa nhà lớn thì dừng lại.

Tòa nhà này có thể coi là rất lớn, vì tường cao trên có lọt ngói lưu li chạy ngút tầm mắt, ở góc cạnh có đường viền nhìn khí thế bất phàm. Chỉ có điều, quan tài này có lẽ được đưa vào cửa thường, vì hần không thấy bậc tam cấp, sư tử đá, không có lính gác.

Xe ngựa tiến vào trong, lại chuyển qua chuyển lại nửa ngày, bấy giờ mới đến một ngôi nhà vườn nhỏ dừng lại.

Trước cửa ngôi nhà vườn này có cây cò trắng, trong vườn có không ít người qua lại bận rộn. Tôn quân gia đứng trong vườn, chỉ vào sương phòng ở bên cạnh nói với Dương Thu Trì: "Người chết trong đó, người là ngộ tác thì phải làm sao do người làm chủ. Mọi thứ phải giản đơn đi, sau khi nhập liệm rồi lập tức vận chuyển đi chôn. Những người làm trong vườn này người có thể kêu gọi trợ giúp." Nói xong, tôn quân gia quay đầu ra khỏi vườn.

Dương Thu Trì nghe lời ông ta mà ngậm cá kinh. Chờ lão đi rồi, hần gọi mấy người làm lại hỏi, mới biết ba người chết làm việc trong phủ, mấy hôm trước đi ra vùng ngoài mua đồ, trở về không lâu thì sanh bệnh. Do bọn họ đến chỗ có ôn dịch, nên hoài nghi là bị ôn dịch mà chết. Lang trung cũng chỉ xem sơ qua, cho uống thuốc xong chưa kịp khỏi đã chết rồi.

Dương Thu Trì nói với Quách Tuyết Liên: "Em mang tiểu hắc câu ở ngoài vườn chờ ta, đừng tiến vào, đừng đi loạn! Hãy nhớ đấy!"

Quách Tuyết Liên nghe hần nói trịnh trọng như vậy, vội kéo tay hỏi: "Lão gia, hay là chúng ta đi thôi..."

Dương Thu Trì cười cười: "Không sao, ta biết nên đề phòng cách nào." Nói xong, hắc móc trong lòng ra đôi bao tay mỏng như cánh dơi.

Đôi bao tay này rất kín, Dương Thu Trì đã từng dùng đựng nước, chẳng để mất giọt nào, hơn nữa còn có khả năng co giãn, vừa khéo tới cùi chỏ. Hần lại bảo người hầu mang ra một miếng vải bố che miếng mũi lại, thu thập xong xuôi mới cẩn thận đẩy cửa phòng bước vào. Trong phòng chỉ để cái đèn chén, trên ba cái phản có đặt ba thi thể, toàn thân đều bọc bằng bố trắng.

Dương Thu Trì lấy cái đèn chén lên bước đến vạch bố trắng ra, cúi người xuống quan sát hạch bạch huyết, thấy không xưng to, lại quan sát da dẻ bên

ngoài, không phát hiện mụn cám tím và ứ huyết. Vừa rồi hán có hội triệu chứng trước khi chết của ba người ở chỗ người làm, biết không có xuất hiện dấu hiệu ho, sốt hay nóng lạnh. Kết hợp với những phát hiện bây giờ, cơ bản có thể bài trừ khả năng bị dịch chuột (Còn gọi là dịch hạch. Xem chú thích \*), cho nên hán thờ phào.

Chỉ có điều ba người này đột nhiên li kỳ bệnh chết cần phải làm rõ nguyên nhân xem có phải là bệnh truyền nhiễm hay không.

Căn cứ vào tình hình mà người hầu nói, thì ba người hầu như là tử vong đồng thời, rất có khả năng là cùng nhiễm phải một loại bệnh, đương nhiên cũng không bài trừ việc đồng thời bị trúng độc mà tử vong.

Chỉ có điều, Dương Thu Trì hiện giờ không phải là bộ khoái của quan phủ, cũng không phải người nhà của người chết, công hay tư gì cũng không cần quản chuyện này, hơn nữa hán cũng không có nương khám nghiệm pháp y vốn là thủ đoạn phá án trọng yếu, cho nên không muốn quản.

Hiện giờ đối với hán chỉ cần bài trừ ba người chết vì bệnh truyền nhiễm, có thể yên tâm rửa sạch thi thể nhập liệm. Nhưng mà, kiểm nghiệm xem có phải là bệnh truyền nhiễm hay không thì hán không có thiết bị tương ứng. Rất may là người chết rồi thì tính truyền nhiễm so với người sống ít hơn, chỉ ít là không thể truyền thông qua hô hấp, nhảy mũi hay sờ mó, chỉ còn khả năng tiếp xúc mà thôi.

Cho dù đã bài trừ khả năng ba người chết do dịch chuột, Dương Thu Trì vẫn cự tuyệt yêu cầu trợ giúp của Quách Tuyết Liên. Dù gì thì chết cũng là ba nam nhân, để một tiểu cô nương chưa thành thân giúp rửa sạch thân thể thật là chẳng ra gì.

Hán nhờ người làm nấu nước nóng, đổ vào bồn để ở cửa, tự bản thân tiến hành tẩy rửa thi thể, chuẩn bị đủ mọi dụng cụ.

Dương Thu Trì bịt mũi miệng, mang bao tay, cố hết sức tránh tiếp xúc bề mặt của thi thể, cởi áo quần của thi thể ra.

Áo quần của ba người có một lượng chất ối lớn còn tàn lưu. Dương Thu Trì quăng áo quần qua một bên, bắt đầu tẩy rửa.

Đột nhiên hán dừng tay lại, nhìn trừng vào đám chất dơ trên ngực của người chết. Cái này ắt là do người trước khi chết ối thừa lưu lại. Hán phát hiện trong đó có những viên nhỏ, không biết là cái gì, lấy đèn lại xem tức thời biến hán sắc mặt, vội vã cảm y phục trên đất, tử tế tra xét chất dơ trên ngực áo của tử thi, thần tình càng lúc càng trầm trọng.

Sau khi kiểm tra xong vật ối thừa của ba thi thể, Dương Thu Trì ra ngoài cửa gọi người hầu lại hỏi kỹ tình trạng trước và sau khi tử vong của ba người, sau đó bảo bọn người làm đi gọi người phụ trách tới.

Quản sự tới, không ngờ là Tôn quản gia vừa rồi, hán nói ngay: "Tôn gia, tôi phát hiện ba người này làm sao mà chết rồi!"

Tôn quản gia nhìn nhìn Dương Thu Trì, hừ một tiếng: "Người là ngõ tắc, không phải bộ khoái, lão phu gọi người tới đây là để người nhập liệm thi thể, không phải để người xem xét bọn họ vì sao mà chết đâu!"

"Ông đừng có gấp, Tôn gia," Dương Thu Trì không nóng không giận nói: "Tôi sẽ đi đem nguyên nhân của ba người nói ra, là vì tôi sợ nếu như không nói, người trong phủ có khả năng sẽ ly kỳ chết hết."

Tôn quản gia bấy giờ mới động tâm, nhìn lại Dương Thu Trì: "Vậy à, nói nghe thử."

Dương Thu Trì không trực tiếp nói ra nguyên do, chuyển sang hỏi: "Tôn gia, trong phủ gần đây có mua cá nóc để ăn không?"

Cá nóc là loại cá không vảy, ở vùng Hán Thủy cạnh Vũ Xương sản xuất rất nhiều. Do thịt cá nóc ngon, ăn vào cảm giác không thua vì bào ngư, vì cá, được coi là "Trường Giang tam tiên", là món ngon thường thấy trên các bàn tiệc. Tô Đông Pha từ có một câu nổi danh: "Lâu hao mẫn địa lô nha đoán, chánh thị hà đồn dục thượng thi", câu cuối cùng nhắc mọi người về thời tiết ăn cá nóc, ngàn vạn lần đừng quên! Câu nói đầy hình tượng phi thường này gọi cho người ta nương tựa lại hình dáng tham ăn tục uống khi đối diện với món cá nóc của vị văn hào trứ danh này.

Chỉ có điều, thịt cá nóc có chất kịch độc. Độc tính của nó so với nọc rắn hổ còn gấp 500 lần, hơn nữa trong nhiệt độ nóng sôi không bị tan rã hay biến tính. Loại độc tố này sau khi muối, phơi, rồi nấu cũng không thể giải độc. Sau khi trúng độc một thời gian ngắn, chứng trạng phát sinh ngay, thường khoảng 5 giờ là chết, tỷ lệ tử vong rất cao, trước mắt không có thuốc giải độc đặc hiệu (Do đó cá nóc bị cấm dùng làm món ăn).

Độc cá nóc mạnh nhất ở buồng trứng và gan, mỗi mùa xuân khi cá nóc sinh sản, độc của nó mạnh nhất, do đó mới có câu "Liều mạng ăn cá nóc".

Tôn quản gia gật đầu: "Đúng a, khai xuân rồi, thịt cá nóc đang có mùi vị rất ngon, chúng ta đều thích ăn chúng. Sao hả?"

Chú thích:

Dịch hạch: Là một bệnh truyền nhiễm rất nguy hiểm do vi khuẩn yersinia pestis gây ra. Bệnh lây truyền chủ yếu từ động vật gặm nhấm (chuột, thỏ...) qua người bởi bọ chết.

Trên thế giới đến nay đã xảy ra ba đại dịch và con số người chết là từ 50 đến 100 triệu người mỗi lần có đại dịch xảy ra.

Đến năm 1894, Alexandre Yersin và Kitasato đã phân lập được vi khuẩn gây bệnh dịch hạch để làm cơ sở cho biện pháp điều trị bệnh hiệu quả ngày nay.

Bệnh có thể lây lan qua các con đường sau đây:



- Qua bộ chết đã hút máu động vật mang bệnh.(chuột, thỏ, nhím...)
- Truyền trực tiếp từ động vật nhiễm bệnh do da bị trầy xước hoặc bị động vật mang bệnh cào, cắn.
- Hít trực tiếp vi khuẩn từ không khí.

Có 4 thể dịch hạch : thể hạch, thể phổi, thể màng não, thể nhiễm trùng huyết nhưng hay gặp nhất là dịch hạch thể hạch (chiếm 94-98% tại Việt Nam).

- Thể hạch: Rét run, sốt cao trên 380. Nổi hạch ở bẹn, nách, cổ. Nếu không được điều trị sẽ diễn biến sang các thể còn lại:
- Thể phổi – thể đáng sợ nhất : Tiến triển nhanh và lây lan cao. Bệnh nhân sốt cao, rét run, đau đầu, hoa mắt, chóng mặt, bứt rứt. Khoảng 24 giờ sau bệnh nhân sẽ thấy đau tức ngực, khó thở, thở nhanh nông. Ho có đờm nhầy và loãng sau đặc dần, có máu hoặc có nước bọt.
- Thể nhiễm trùng huyết: Sốt mắ cao, sau thể hạch. Bệnh nhân sốt cao 40-410C, rét run đau đầu dữ dội, tiêu chảy và nôn mửa nhiều lần. Bệnh nhân hốt hoảng, vật vã, kích động, nói sảng, thở nhanh nông...
- Dịch hạch thể màng não: Ít gặp, thường xuất hiện đi sau thể hạch, thể nhiễm trùng huyết.

Trước năm 1980 số mắc bệnh của Việt Nam là cao nhất thế giới. Tuy nhiên cho tới nay virus chỉ còn cư trú trên chuột tại tỉnh Lâm Đồng và khu vực Tây Nguyên.

Chuột cống, chuột nhắt, chuột đồng là đối tượng chính lưu giữ mầm bệnh.

Điều quan trọng mà người dân có thể làm để phòng chống dịch hạch:

- Vệ sinh môi trường, cải thiện nhà cửa, kho bãi nơi làm việc.
- Cắt giữ lương thực cho người, gia súc kín đáo, tránh để chuột có nguồn thực phẩm để sinh sôi.
- Diệt chuột, bọ chét.(đặt bẫy, phun thuốc, nuôi mèo, rắn, chim để bắt chuột và các biện pháp khác... tùy bạn sáng tạo)
- Khám và thông báo ngay cho cơ quan y tế khi có biểu hiện bệnh.

Hiện nay tại Việt Nam không chủ trương chích ngừa dịch hạch vì hiệu quả phòng bệnh thấp.

Để điều trị, hãy đến cơ sở y tế để điều trị trong thời gian sớm nhất. Bệnh hoàn toàn có thể chữa trị được nếu được phát hiện sớm.

Một điều lưu ý là khi đang có dịch xảy ra không cần chú trọng diệt chuột mà ưu tiên hàng đầu là diệt bọ chét.

(Trích từ bài giảng của bác sĩ Lê Nhi, Viện Pasteur TP.HCM)

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 32: Cái ngon của món ăn độc

Dương Thu Trì lắc lắc đầu: "Thịt cá nóc tuy ngon, nhưng có những chỗ không thể ăn, ví như trứng, gan, máu..."

Tôn quân gia chề môi: "Cái đó ai mà không biết a, còn cần tới người nói nữa sao? Nhà bếp chúng ta khi giết cá nóc chế tạo món ăn đều có mấy đầu bếp tương hỗ giám đốc tiến hành, trước giờ không dám lơ là. Huống chi còn có hộ vệ ở bên cạnh giám đốc, nhiều năm rồi chưa xảy ra sự tình gì."

"Vậy sao? Điểm này thì tôi tin, nhưng mà, tôi từ vật ối nữa của ba người chết đó đều phát hiện trứng cá nóc, chứng minh ba người họ đều đã ăn qua, chuyện này là thế nào?"

Tôn quân gia lại ngẩn người, kinh ngạc hỏi: "Có chuyện này sao? Không thể nào! Ai không biết trứng cá nóc không thể ăn! Mấy tên đó không phải là quỷ chết đói, sao lại đi ăn trứng cá nóc chứ? Hoặc là trứng độc khác rồi, người nhìn lầm rồi?"

"Tôi đã hỏi qua triệu chứng sinh bệnh của ba người, đều rất giống với hiện tượng trúng độc cá nóc. Đúng rồi, thỉnh Tôn gia chờ một chút! Tôi lấy cái này

đưa ông xem một cái là biết liền." Dương Thu Trì quay vào phòng, lấy áo cời ra từ người chết trở lại cửa đưa cho Tôn quân gia: "Thỉnh Tôn gia xem! Trên này có chất họ ỏi ra, trong đó có trứng cá nóc chưa tiêu hóa hết."

Tôn quân gia bịt mũi nhìn kỹ, gật đầu: "Có điểm giống trứng cá nóc, hay là bọn họ trên đường về ăn nhầm loại trứng cá nào khác."

"Không đúng, vừa rồi tôi hỏi người làm trong vườn về tình huống phát bệnh của họ, biết được sau khi họ về phủ hai ngày thì phát bệnh, trong khi đó độc cá nóc sẽ phát sau khi ăn phải hai canh giờ. Vừa rồi tôi cời y phục của thi thể phát hiện thi thể còn chưa cứng, chứng minh ba người chết chưa quá một canh giờ. Xem ra họ ăn trứng cá nóc vào buổi trưa, sau đó trúng độc tử vong."

Tôn quân gia nhíu mày, mắt xoay chuyển liên tục, cố nghĩ nguyên nhân bên trong.

Dương Thu Trì lại nói: "Hơn nữa, tôi phát hiện trong vết ối có trứng cá nóc lẫn với hành băm, tương và các món nộm nếm khác, chứng minh là thức ăn đã được nấu chế, hoặc là trong thức ăn có lẫn trứng cá nóc. Do đó tôi sợ thức ăn trong phủ có khả năng là có lẫn trứng cá nóc hoặc những bộ phận trứng độc trong đó, sẽ làm cho những người khác trúng độc nữa, nên mới bẩm báo với Tôn gia."

Sắc mặt của lập tức đại biến, quay đầu lại nghiêm giọng nói với mấy người hầu: "Nhanh! Lập tức đi thông báo vương gia và vương phi cùng trên dưới toàn phủ dừng hẳn việc ăn uống, chờ kiểm nghiệm lại! Nếu như có hỏi nguyên nhân..., thì nói phát hiện thức ăn có chút biến vị, cần phải đổi, không được thấu lộ chuyện vừa nói câu nào! Ngoài ra báo cho Lưu tướng quân biết, bảo ông ta mang hộ vệ bắt hết đầu bếp tưng ngoài nhà bếp phòng ăn cho ta. Nhanh lên!"

Tức thời, toàn bộ khu nhà vườn loạn như bầy ong vỡ tổ.

Vừa rồi Dương Thu Trì nói một hơi một hồi được các người hầu nghe hết, giờ nghe Tôn quân gia ra lệnh, họ biết tính nghiêm trọng của sự tình, chết ba người làm không quan hệ gì, nhưng mà nếu Sở vương hay vương phi có mệnh hệ nào thì trên dưới toàn phủ dừng mong sống sót. Do đó họ có người thì vội mang hộ vệ đi bắt đầu bếp, có người vội đi thông tri các nơi dừng ngay việc ăn uống.

Dương Thu Trì bị lời của Tôn quân gia làm giật nảy mình, thầm nghĩ: "Vương gia và vương phi? Vũ Xương chỉ có một vương gia, chính là Sở vương - chẳng lẽ nơi đây là Sở vương phủ?"

Minh Thái Tổ lấy thiên hạ xong, phái các con trai đi các nơi làm phiên vương, ở Vũ Xương có Sở vương truyền đến đời này đã là tám đời, Sở vương hiện tại tên là Chu Hoa Khuê.

Sở vương phủ có diện tích rất lớn, hai trăm năm trước Dương Thu Trì làm cầm y vệ chỉ huy sứ của Vĩnh Lạc đại đế đã từng gặp mặt Sở vương lúc đó một lần, cũng biết vị trí của Sở vương phủ, đáng ra là phải nhận ra được. Chỉ có điều lúc này hắn đến vào lúc trời tối, hai là đi theo cửa ngách, hiện giờ hồi tưởng lại, Dương Thu Trì mới hiểu là mình đã tiến vào Sở vương phủ.

Tôn quân gia phân phái xong xuôi, sắc mặt vẫn còn tái, vỗ lên vai Dương Thu Trì: "Rất tốt! Nếu như chuyện này tra ra là chứng thật, lão phu sẽ khao thưởng người trọng hậu! Người tạm thời không cần nhập liệm vội, theo lão phu đến nhà ăn tra nghiệm, xem coi có người nào hạ độc hay là ba tên này ăn nhầm trứng cá nóc ở đâu đó."

"Dạ được!" Nếu như đã chứng minh ba tên người làm không phải chết vì dịch chuột, thì không cần phải mang găng tay nữa. Do đó, Dương Thu Trì nhúng đôi găng tay vào trong nước nóng rửa sạch rồi đút vào túi, dẫn Quách Tuyết Liên và tiêu hắc cẩu theo Tôn quân gia đến nhà ăn.

Sở vương phủ lớn phi thường, bên trong có hơn nghìn nhân khẩu, phòng ăn và nhà bếp có quy mô không nhỏ, phân làm nội và ngoài. Phòng ăn bên trong gọi là nội thiện chuyên môn phụ trách cung cấp thức ăn cho vương gia, vương phi cùng các người thân của Sở vương ăn uống, còn nhà ăn ngoài - ngoại thiện - chuyên dành cho nha hoàn, người hầu, hộ vệ... trong vương phủ dùng.

Nơi cần điều tra đầu tiên dĩ nhiên là nội thiện phòng rồi.

Hơn mười đầu bếp đã bị các hộ vệ khống chế, Tôn quân gia dẫn Dương Thu Trì đến, một quân quan bụng phệ mang khay gấp gọn nhẹ hỏi Tôn quân gia: "Tôn gia, phát sinh chuyện gì vậy?"

Đây là đội trưởng đội hộ vệ trong Sở vương phủ, lên là Lưu Dững, mọi người đều gọi y là Lưu tướng quân.

Trước khi mọi chuyện rõ ràng, Tôn quân gia không dám nói loạn, sợ dẫn tới khủng hoảng, cũng không thể để vệ đội trưởng của Sở vương phủ biết, do đó chỉ khoát tay, hỏi những đầu bếp bị đao kiếm bức ôm đầu quỳ dưới đất: "Vương gia đã dùng cơm chưa?"

Trưởng nhóm đầu bếp phụ trách nội thiện phòng là một người mập mạp, cười khổ đáp: "Còn chưa a, bố chánh sứ, đô chỉ huy sứ, đề hình án sát sứ và các vị đại nhân đang nói chuyện với vương gia, do đó chưa hề dùng bữa."

Tôn quân gia ngầm vuốt mồ hôi lạnh, quay lại bảo Dương Thu Trì: "Dương huynh đệ, người nhanh chóng kiểm tra một chút, xem coi đồ ăn có độc không." Có việc cần cầu người, lời nói của ông ta đã khách khí hơn nhiều.

Dương Thu Trì đâu có thiết bị kiểm nghiệm gì trong tay, chỉ đành dùng cách thực nghiệm bằng sinh vật thông thường, gọi người mang một số vịt tới, đem các món ăn chia ra đổ vào trong cổ họng vịt, kết quả hầu như mọi con vịt đều co rút giây chết! Điều này cho thấy, bữa ăn dành cho vương gia này bị hạ độc trong tất cả các món ăn!

Đến lúc này thì hộ vệ đội trưởng Lưu Dững bụng phệ đó lập tức minh bạch, thức ăn dành cho vương gia đã bị người hạ độc, mồ hôi lạnh ứa toàn thân, vì

có người hạ độc muốn giết vương gia và vương phi, y thân là hộ vệ trưởng đương nhiên không thoát khỏi can hệ.

Lưu Dững chửi tục một câu, rút trường kiếm ra đi nhanh đến các đầu bếp, chỉ kiếm gần giọng hỏi: "Nói! Đây là thế nào? Ai trong các người hạ độc?"

Trong thức ăn do bọn họ nấu nướng cho vương gia và vương phi ăn lại có người bỏ độc vào, đây coi như là tử tội tru di cửu tộc, nên bọn đầu bếp run như cây sậy, ngoại trừ mấy tên còn trấn tĩnh một chút không biết nói gì chỉ khổ khổ cầu xin tha mạng, những người còn lại thì sợ nằm rạp ra đất không nói được lời nào.

Dương Thu Trì xem xét những đồ ăn được nấu chế hết một lượt, phát hiện mấy chục món ăn này đều có trứng cá nóc tán ra khắp nơi, nếu không quan sát kỹ không thể phát hiện, trong khi mấy chục năm bình an vô sự đã khiến những đầu bếp và thủ vệ này buông lỏng đề phòng, không cẩn thận kiểm tra từng món ăn một.

Dương Thu Trì ngẫm nghĩ một chút, lại đem nguyên liệu phối chế món ăn trong nhà bếp gồm cả tương dấm rau hành ép cho lũ vịt ăn hết. Những thứ này cứng sống không dễ ăn, bọn vịt khổ nào lắc đầu giãy giụa kêu quang quác, nhưng không có dấu hiệu giãy chết, cho thấy nguyên liệu phối liệu không có độc, trứng cá nóc được cho trực tiếp vào trong thức ăn.

Nếu như nói nguyên, phối liệu có độc thì những đầu bếp này còn có chỗ đáng được xem xét tha thứ, hiện giờ phát hiện trong đồ ăn có độc, có thể khẳng định những kẻ làm đồ ăn này hạ độc mà thôi.

Dương Thu Trì dò hỏi quản lý nội thiện phòng và tình huống đem đồ ăn, biết được nhà bếp nội thiện hoàn toàn phong bế, có hộ vệ đội bảo vệ tầng tầng, từ thiện thực phòng mang đồ ăn lên đều có hộ vệ xem xét khán quản, ba bước một trạm năm bộ một chốt, những người không phận sự căn bản không thể tiến lại gần. Hắn hỏi các đầu bếp: "Nội thiện phòng nếu như chuyên môn làm các món cấp cho vương gia và vương phi ăn, sao những món ăn đó lại tới tay ba người làm đã chết vậy?"

Đầu bếp mặt mày ứa đầy mồ hôi, không cần biết Dương Thu Trì là ai, nghe hỏi là rên rỉ thưa: "Tiểu nhân không biết, bọn tiểu nhân cả buổi chiều đều làm việc trong nội thiện phòng, không bước ra nửa bước. Những món ăn trong nội thiện phòng không có khả năng đưa ra ngoài cho chúng ăn, trừ khi vương gia và vương phi thưởng cho. Chỉ có điều, hôm nay vương gia bận công vụ cả ngày, không hề thưởng đồ ăn cho bọn hạ nhân."

"Như vậy thì có nghĩa ba người trúng độc đó không phải là ăn đồ ăn trong nội thiện phòng rồi? Bình thường bọn chúng ăn đồ ăn ở đâu làm?"

"Ngoại... ngoại thiện phòng..."

Dương Thu Trì kêu lên: "Không xong! Mau ra ngoại thiện phòng xem xem, có thể trong đồ ăn nơi đó có độc!"

Đồ ăn ở ngoại thiện phòng đã được đưa đi các nơi, bao quát Tôn quân gia, Lưu tướng quân cùng mọi người đều đã ăn qua, nghe lời này giống như ngửi lời oanh đỉnh, ai ai cũng há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 33: Bài trừ hiềm nghi

Tôn quân gia là người phản ứng nhanh nhất, gấp ngay người xuống, thò tay vào cổ móc, đồng thời oa một tiếng ói khan, toan tính đem mọi thứ trong bụng nôn ra hết.

Dưới tác dụng dẫn đường này, Lưu Dững tướng quân và các hộ vệ đều gấp người móc cổ ói, nhất thời tiếng nôn ọe vang lên khắp nơi, giống như tiến vào trong ao sen, ở đâu cũng có tiếng ếch oạp.

Tôn quân gia vừa ói vừa la: "Mau...! Mau đi lấy canh vàng (Chú: Canh vàng/Rượu vàng: Tiếng lóng để chửi khi uống rượu, rượu dở như c..t, nghĩa đen thì là một phương thuốc dân gian dùng để kích nôn. ND) đến!"

Một số lính canh lúc này ở phòng trực chưa ăn cơm, do đó không cần phải ói, nghe Tôn quân gia ra lệnh vội đáp ứng chạy ra ngoài, nhưng chạy được vài bước rồi đột nhiên dừng lại quay người lại hỏi: "Canh.. canh vàng? Canh vàng gì a?"

"Mẹ nó! Lời thừa! Rượu vàng chính là... chính là..."

"Chính là nước sênh sếch khuấy phân và nước tiểu trong nhà xí!" Dương Thu Trì nhin cười, giúp lão bổ sung, "Dùng để kích thích nôn đấy mà."

"Đúng đúng!" Tôn quân gia luôn miệng nói, ngẩn đầu nhìn tên lãnh ban họ Hầu còn đứng ngẩn ra ở đó, rống to: "Người còn đứng đực con mẹ nó ra đó

làm cái gì! Muốn nhìn lão tử chết là sao hả?"

"Dạ dạ!" Hầu lãnh ban vội đáp ứng, co giò chạy ra ngoài.

"Chờ chút! Không cần gấp!" Dương Thu Trì gọi giật giọng ngăn Hầu lãnh ban lại, xong nói với Tôn quản gia: "Tôn gia, chúng ta hãy ra ngoại thiện phòng xem món ăn có độc không rồi quyết định sử dụng hoàng thang kích ới a."

Được lời làm tỉnh giấc mộng, Tôn quản gia co giò chạy ra ngoài, Dương Thu Trì, Quách Tuyết Liên cùng Tiểu hắc cầu và các hộ vệ vội theo sau.

Dương Thu Trì lại dùng vật kiểm tra các thức ăn chưa đưa đi và các nguyên liệu, thực vật, đồ nếm. Tôn quản gia cùng mọi người chờ mà mồ hôi chảy ròng ròng. Tôn quản gia đã thấy một cái gáo mức canh lớn, hai mắt tròn trũng nhìn con vịt kêu quang quác, lòng đã định chủ ý, chỉ cần con vịt có dấu hiệu co giật giãy chết, là ông ta lập tức chạy ra nhà xí mức "canh vàng", dù gì tính mạng cũng được đặt lên hàng đầu.

Rất may là qua một lúc lâu mà nhữn con vịt vẫn còn chạy loạn, không có ý muốn ngã xuống. Tôn quản gia cùng mọi người đều nhìn về phía Dương Thu Trì, chờ hần phán đoán.

Dương Thu Trì nói: "Tôn gia, các vị, không sao rồi, đồ ăn của thực phòng phía ngoài không bị hạ độc."

Nghe lời này, Tôn quản gia quẳng cái gáo trong tay xuống đất, dựa vào dãy bếp thở một hồi mới từ từ bình tĩnh trở lại. Tính mệnh không còn lo nữa, tra ra hung thủ được ông ta coi là ưu tiên số một. Ông ta lại dẫn Dương Thu Trì và mọi người đi vội vào nội thiện phòng, lấy con dao bầu chỉ vào hơn mười đầu bếp đó quát: "Nói! Rốt cuộc là ai hạ độc?"

Mười mấy đầu bếp đó đều đã đứng dậy, nghe lời này đều nằm ẹp xuống đất, không ai thừa nhận đã hạ độc, đập đầu như té sao cầu xin không ngớt.

"Được! Không thừa nhận phải không? Không sao, dù gì hơn mười tên các ngươi đều liên can, lão phu bẩm báo vương gia đem mọi người các ngươi tru diệt cửu tộc hết!"

"Tha mạng a!" Mười mấy đầu bếp tiếp tục đập đầu, "Thật không phải chúng tôi làm đâu a..."

"Không phải các ngươi thì là ai? Đồ ăn ở thiện phòng phía ngoài không hề trúng độc cá nóc, chỉ có nội thiện phòng mới bị hạ độc. Nội thiện phòng bị phong bế, nếu muốn hạ độc chỉ có thể thực hiện ở trong này, trong này ngoại trừ các ngươi thì còn ai nữa? Mặt khác, hầu như mỗi món ăn đều có trứng cá nóc, không phải các ngươi còn ai có thời gian đầy đủ để hạ độc? Há? Nói coi! Không nói diệt sạch chín tộc!"

Đây là một sự tình rất hiển nhiên, những đầu bếp kia cũng nghĩ tới. Trong tình huống này cho dù là thần tiên cũng không tẩy sạch nỗi hiểm nghi hạ độc của họ. Nghe nói sẽ bị tru diệt cửu tộc, có đầu bếp sợ quá hôn mê ngay đương trường, những kẻ còn lại khóc cha khóc mẹ khổ khổ khấn cầu.

Tôn quản gia lại quát rống dữ dội: "Mẹ nó, không nói phải không, đánh cho lão tử! Đánh mạnh vào! Đánh nát xương chúng hết!"

Mấy hộ vệ tay cầm roi da bước tới, điên cuồng đánh vào mười mấy đầu bếp này, khiến họ kêu khóc liên hồi, lăn lộn dưới đất không ngừng kêu oan.

Thấy bọn họ không chịu nói, Tôn quản gia vươn tay chụp lấy roi da, vung đánh mạnh vào cổ của Hầu lãnh ban kéo lại, cột vòng roi quanh cổ y, hai tay túm hai đầu roi xiết mạnh: "Cho ngươi biết, thằng Hầu mập kia, nếu ngươi không ngoan ngoãn cung khai ai hạ độc, lão tử sẽ xiết ngươi chết!"

Vị lãnh ban này tuy họ Hầu nhưng chẳng có điểm nào giống Hầu tử (khi) cả, hình dáng đầu to tai lớn, thấp mà mập như cái lu, cổ mập lùn nhìn không thấy, vừa nhìn thấy giống người tuyết hoặc là trái dưa hấu nhỏ đặt trên dưa hấu to. Nhưng mà mắt của Tôn quản gia rất tỏ, nên roi da chỉ nhোáng cái đã trông quanh cổ Hầu lãnh ban, xiết khiến y thở khò khè, hai mắt tròn trắng lòi hăn ra ngoài, lưỡi thè rất dày.

Mất thấy Hầu lãnh ban sắp bị xiết cổ chết, Dương Thu Trì nói: "Tôn quản gia, hung thủ xem ra không phải là những đầu bếp này."

Tôn quản gia quay đầu lại hỏi: "Không phải chúng thì là ai? Chỉ có chúng trong phòng này. Bọn chúng không chịu khai, lão phu còn nhiều cách lắm, giết tên này trước hần tính sau!"

"Ông mà xiết cổ y chết, ai làm đồ cho vương gia ăn? Tôi như vậy rồi, chỉ sợ vương gia đã đói, sẽ gọi mang com bất kỳ lúc nào. Những món trong phòng này sao có thể đưa cho Vương gia? Vương gia mà hỏi tới, đối đáp làm sao đây?"

Tôn quản gia ngăn người, roi da xiết cổ Hầu lãnh ban từ từ nói ra. Ông ta sợ nhất là chuyện thiện phòng bị hạ độc truyền tới tay vương gia, như vậy thì lão bị cái hiểm thất chức, cũng không tránh khỏi liên hệ.

Dương Thu Trì lại nói: "Hơn nữa, hung thủ chân chính chưa bắt được, nguy hiểm chừ giải trừ, hiện giờ thất thủ, có thể còn tiếp tục ra tay, lần sau không biết có may mắn như lần này hay không?"

Vừa nghe lời này, Tôn quản gia bỏ roi da ra, hỏi: "Dương huynh đệ ngươi có phát hiện gì không?"

Hầu lãnh ban được nói lỏng cổ, lập tức mềm rũ xuống đất, hai tay chống đất thở khi khi, sau đó ngước nhìn Dương Thu Trì mắt đầy vẻ cảm kích.

Dương Thu Trì mỉm cười nói: "Chuyện hung thủ tạm thời không vội, dù gì cũng gần như có thể bài trừ khả năng hạ độc của các đầu bếp này. Chuyện gấp nhất hiện giờ là sắp xếp nấu món ăn cho vương gia và vương phi, ứng phó xong rồi hần tính."

"Đứng đứng!" Tôn quân gia vỗ đầu, đá Hầu lãnh ban một cái: "Mau dậy cho lão tử! Mau mau an bài làm món ăn cho vương gia, lần này, mỗi món ăn người đều phải nếm thử trước cho lão phu!"

Hầu lãnh ban vội đứng dậy, lấy tay bịt cổ vâng dạ liền hỏi.

Tôn quân gia lại chuyển thân quét nhìn mọi người, giọng nói vô cùng nghiêm lệ: "Sự tình xảy ra trong nội thiện phòng hôm nay không ai được nói ra ngoài, nếu như có từ nào truyền đến tai của vương gia, lão tử lột da các người!"

Mọi người vội vã đáp ứng, sự kiện này can hệ rất lớn đối với vệ đội trưởng Lưu Dững, do đó y cũng dặn kỹ bọn hộ vệ tại hiện trường.

Hơn mười đầu bếp dưới sự chỉ huy của Hầu lãnh ban đem những đồ ăn chưa bị nhiễm độc đó xử lý kỹ, những nồi niêu đã nấu món độc đều tiêu hủy hết, sử dụng nồi xoong mới, nguyên liệu và phối liệu mới nấu lại các món ăn. Thậm chí họ cũng thay luôn cả củi đốt, mắt ai cũng mở to trừng trừng, sợ có điểm gì đó sai sót.

Thấy nội thiện phòng bắt đầu ngăn nắp trở lại, Tôn quân gia hơi thở phào. Hiện giờ ông ta chỉ thầm mong vương gia tạm thời đừng truyền thiện (gọi cơm) mà thôi, quay sang hỏi Dương Thu Trì: "Dương huynh đệ, huynh đệ sao biết những đầu bếp này không phải là hung thủ?"

Dương Thu Trì cười nói: "Rất đơn giản, trước hết, nếu như họ hạ độc, bọn họ không nên hạ vào món do mình nấu, nếu không lỡ khi vương gia trúng độc, thì họ là đối tượng bị hoài nghi đầu tiên, làm gì có hung thủ ngốc như vậy? Trừ khi y không muốn sống, nhưng trong tình huống vừa rồi, bọn họ tựa hồ không muốn liều mạng."

"Ừ, có lý, vậy điều thứ hai?"

"Thứ hai, vừa rồi sau khi xét hỏi thấy những đầu bếp ở đây người nào việc đó, làm đồ ăn, nấu nướng đều có người lo riêng, không thể chạy loạn, càng không thể đan xen, hơn nữa, làm thức ăn và nấu cũng chia ra các nơi riêng, cho nên đầu bếp muốn hạ độc, hạ vào thức ăn do mình pha chế còn có lý, trong khi đó tất cả món ăn đều phát hiện có trúng cá nóc, làm sao có thể hạ vào món của người khác làm được? Trừ khi mọi đầu bếp ở đây đều là hung thủ."

"Ừ, có lý, vậy điều thứ ba?"

"Hi hi," Dương Thu Trì cười, "Điều thứ ba đó hả, vừa rồi các đầu bếp đều nói, sau khi pha chế món ăn xong, tuyệt đại bộ phận đều dùng đồ nắp đầy kỹ, những đầu bếp khác muốn hạ độc cần phải ở ngay trước mặt đầu bếp hạ vào, hay là mở nắp bỏ vào. Nếu là như vậy, hung thủ chỉ có thể chạy tới đi lui, vì có tới mấy chục món, hầu hết đều là làm xong một lúc."

"Ừ, có đạo lý, vậy điều thứ tư?"

"Bấy nhiêu vẫn chưa đủ sao? hắc hắc."

Tôn quân gia có vẻ ngượng ngập gãi đầu, hỏi: "Dương huynh đệ nói rất có lý, xem ra đúng là chẳng phải đám đầu bếp này làm, vậy hung thủ chân chính rốt cuộc là ai đây?"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 34: Băng nhi, là nàng sao?

Dương Thu Trì nói: "Nếu như hung thủ không phải là người trong phòng, vậy chỉ có thể là người ở ngoài mà thôi."

"Người ở ngoài phòng?" Tôn quân gia đưa mắt nhìn quanh, mặt hiện vẻ mù tịt.

Dương Thu Trì ngẩng đầu nhìn lên trên, đưa miệng chu ra chỉ.

Tôn quân gia như hiểu ra, chỉ lên trên hỏi: "Người nói là hung thủ ở trên kia?"

Một loạt tiếng loảng xoảng cất lên, Lưu Dững cùng các hộ vệ rút đao kiếm ra chỉ lên đỉnh phòng.

Dương Thu Trì cười khò nói: "Đừng khẩn trương, tôi không nói hung thủ ở trên đỉnh phòng, độc đã hạ xong rồi, hấn còn ở trên đỉnh phòng làm cái gì? Tôi là nói nếu như người trong nội thiện phòng không có hạ độc, cả buổi chiều trong phòng có nhiều người như vậy, lại không có người ngoài tiến vào, hung thủ đương nhiên không có khả năng đường hoàng tiến vào hạ độc, mà chỉ có thể hạ độc từ đỉnh phòng. Chúng ta nên lên trên đỉnh phòng xem, coi

có manh mối gì hay không."

Lưu Dững cùng mọi người bấy giờ mới thở phào, rút dao kiếm vào bao, mấy hộ vệ mang thang tới leo lên nóc nhà.

Dương Thu Trì vén áo quần định leo lên thang, Quách Tuyết Liên liền ôm tiểu hắc cầu nhỏ giọng nói: "Lão gia, mang theo Tiểu hắc lên!"

Trong những ngày này, Quách Tuyết Liên theo Dương Thu Trì chạy nạn đến Vũ Xương, thấy tiểu hắc cầu thần dũng, do đó đề nghị hán mang theo tiểu hắc cầu lên. Tiểu hắc cầu thân hình linh hoạt, lên đỉnh phòng càng phát huy tác dụng, gặp phải chuyện gì đó có thể giúp Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì gật đầu, tiếp lấy Tiểu hắc cầu đặt lên vai, rồi từ tay của một hộ vệ lấy thêm cái đèn lồng, cười nói với Quách Tuyết Liên: "Đừng lo lắng, không sao đâu!" Nói xong, hán một tay vịn thang, một tay cầm đèn từng bước từng bước lên đỉnh phòng.

Lên đến nơi, hán đặt tiểu hắc ở trên vai xuống trước, sau đó ngẩng đầu nhìn tứ phía, thấy trong đêm khắp thành đầy đèn đuốc, cảnh tượng vô cùng phồn hoa, sở vương phủ dưới chân càng lộ vẻ hùng vĩ hơn. Lòng hán đầy cảm khái, quân đội của Trương Hiến Trung cách đây không còn xa nữa, mấy tháng sau nơi đây vẫn còn là thiên đường hay biến thành địa ngục đây? Có khi nào nó sẽ biến thành địa ngục đầy lửa nóng như ở Kỳ châu hay không?

Chính đang lúc hán nhìn đến xuất thần, thì tiếng của Tôn quân gia ở phía sau vọng tới: "Dương huynh đệ, mau khám tra đi!"

Dương Thu Trì quay đầu lại, thấy Tôn quân gia và hộ vệ trưởng Lưu Dững cũng mang đèn lồng leo lên. Dương Thu Trì vội vã đáp ứng, nói: "Trên này phiên ngồi rất trơn, hai vị tốt nhất là ở đây, nơi này an toàn, đề tôi đi tra khám, phát hiện vấn đề gì sẽ báo cho hai vị biết." Đường nhiên Dương Thu Trì an bài như vậy mục đích chủ yếu là sợ bọn họ phá hỏng những dấu vết hung thủ có khả năng lưu lại trên đỉnh phòng.

Hai người vội vã đáp ứng, giờ cao đèn lồng chiếu sáng cho Dương Thu Trì.

Đèn lồng vừa giờ cao, Dương Thu Trì ồ lên một tiếng, cúi xuống quan sát cẩn thận rường cột trạm trở trên nóc nhà, thấy có một lỗ nhỏ hình hoa mai.

"Sao hả?" Tôn quân gia cúi đầu nhìn, nhất thời không chú ý cái lỗ nhỏ đó.

Dương Thu Trì không hồi đáp, đưa đèn lồng lại gần hơn, đưa tay khẽ sờ cái lỗ nhỏ hình hoa mai đó, trong lòng không ngừng la hét - Băng nhi! Là nàng sao?

Thì ra, cái lỗ nhỏ này chính là dấu ấn đặc biệt của thầy trò Liễu Nhược Băng và Tống Vân Nhi sử dụng phi thảo lưu lại! Theo Liễu Nhược Băng, trên giang hồ chỉ có mình sư đồ họ sử dụng loại phi thảo ba ngón này, những võ lâm nhân vật khác đều sử dụng phi thảo có bốn ngón. Bốn ngón vô luận là chụp móc vào đâu cũng có thể có ít nhất là hai cái chụp bầu được vật thể, tiện cho việc giữ trọng lượng thân thể. Trong khi đó, Liễu Nhược Băng và Tống Vân Nhi có khinh công rất cao, có thể nói thân nhẹ như chim én, phi thảo chỉ có tác dụng mượn lực, trong đó có một ngón thảo bám được là có thể lên được trên phòng. Hơn nữa, thảo ba ngón thu phát dễ hơn, giản tiện hơn thảo bốn ngón. Nhưng nó sẽ đòi hỏi khinh công và lực phán đoán cao hơn. Ngoài ra, phi thảo của sư đồ họ được chú tạo theo hình hoa mai, vì Liễu Nhược Băng thích hoa mai nhất, điểm này bá đồng so với dấu thảo hình tròn khác.

Đỉnh phòng của nội thiện phòng trong Sở Vương phủ xuất hiện một lỗ nhỏ, khẳng định là không bình thường, dẫn tới sự chú ý của Dương Thu Trì. Sau khi quan sát cẩn thận hơn, hán không phát hiện được những lỗ nào khác nữa, chỉ có cái lỗ này, phù hợp với đặc điểm sử dụng phi thảo của Liễu Nhược Băng. Hơn nữa chất gỗ bên trong cái lỗ này rất mới, cho thấy mới vừa hình thành, như vậy là Liễu Nhược Băng có khả năng là đã đến nơi này!

Băng nhi!

Dương Thu Trì vội đứng dậy, gió lạnh đầu xuân phát qua mặt hán, tuy có vẻ rét, nhưng lòng hán hiện giờ bập bùng như sóng thủy triều, vừa vui mừng vừa chua xót, nhìn ánh đèn khắp thành, lòng thầm gọi khẽ: "Băng nhi, nàng ở nơi nào? Nàng có biết là ta nhớ nàng lắm không?"

Tôn quân gia thấy Dương Thu Trì ngơ ngẩn nhìn mông đêm không nói gì, còn cho rằng hán đang suy nghĩ đến chuyện của hung thủ. Tên tiểu ngỗ tác này vừa nhìn một cái là nhận ra những người đi mua hàng chết vì độc cá nóc, lại nhanh chóng tra ra món ăn trong nội thiện phòng có độc, nên mới tránh được một trường đại tai nạn hàng lâm, chẳng khác nào cứu cho Tôn quân gia một cái mạng. Tôn quân gia không những cảm kích có dư, mà còn có lòng kính úy tên tiểu ngỗ tác này, huống chi y còn phải chờ hán tra cho ra được hung thủ, cho nên không dám quấy nhiễu nhiều dòng suy nghĩ của hán.

Hộ vệ trưởng Lưu Dững là một kẻ vũ phu, tính cách hơi nóng vội, vừa rồi y cũng nhìn thấy cái lỗ nhỏ, đoán là có khả năng do phi thảo lưu lại. Nhưng y chưa hề thấy phi thảo nào chỉ để lại có một lỗ, do đó không dám xác định, thấy Dương Thu Trì nhìn bóng đêm ngẩn ra như vậy, nhin không được hỏi: "Ai! Tiểu huynh đệ, đang nhìn cái gì đó? Cái lỗ nhỏ này có phải là do hung thủ dùng phi thảo nhảy lên đỉnh phòng lưu lại hay không a?"

Dương Thu Trì bấy giờ mới tỉnh thần, cười khổ đáp: "Đề tôi tra xét kỹ rồi hán hay." Hán cầm đèn lồng cẩn thận đi dọc theo dãy ngói lưu li, kiểm tra từng chút một.

Thiện phòng trong Sở Vương phủ đã được xây dựng nhiều năm, ngói trên phòng đã đầy rêu xanh và bụi bám, chỉ cần có người đi lên thì ắt sẽ để lại dấu vết.

Sau khi chiếu qua, quả nhiên hán tìm được mấy dấu chân mờ nhạt, dấu hài thật nhỏ, rõ ràng của nữ tử. Dấu đạp rất nhẹ, không từ tế quan sát căn bản không nhận ra. Hơn nữa, chỉ có dấu mũi chân, có vẻ như là nhảy nhót mà gây ra. Nhìn đến đây, tâm đầu của Dương Thu Trì đều loạn nhịp - người này thân nhẹ như yến, khinh công rất cao, lại là nữ, càng có khả năng là Băng nhi rồi!

Toàn bộ đỉnh phòng có ba dấu giày, ba nơi này đều phát hiện có dấu hiệu dời xếp ngói. Hán mở ngói lên nhìn xuống dưới, vừa khéo là ở trên lò ông táo.

Quả nhiên không nằm ngoài sự định liệu của hần, người hạ động thôn qua giờ ngồi trên nóc phòng phóng độc được vào trong nôi.

Dương Thu Trì từ tế quan sát dấu ngồi mở ở ba nơi, kết quả không làm hần thất vọng - phát hiện một ít trứng cá còn lưu lại, xem ra người hạ độc chờ đợi thời cơ thích hợp đầu độc xuống dưới xong, để thừa lại một ít trứng cá nóc trên nôi.

Dương Thu Trì khi dời ngồi lưu li, phát hiện mấy dấu vân tay tàn khuyết trên dấu rêu, càng làm tim hần đập nhanh hơn! Căn cứ dấu tay trên phiến ngồi, kết hợp động tác quen thuộc của con người, hần phán đoán đây là ngón tay cái ngón trỏ và ngón giữa ở bàn tay bên trái.

Tim Dương Thu Trì càng đập mạnh hơn, nhân vì hần nhớ ngón trỏ bên trái của Liễu Nhược Băng có vân tay hình cánh cung (弓) rất hiếm thấy. Dấu vân tay này rất đặc biệt, không có hệ thống vân tay bên trong, vân tay chỉ có những đường tạo thành hình cánh cung ở bên ngoài, ở dưới là những đường nằm ngang cấu thành phần căn cơ. Loại vân tay này vì thế không có dấu bên trong, cũng không có xoáy ốc gì, chỉ có 2-3 người có trong 100 người. Xưa kia khi Liễu Nhược Băng bắt cóc tiểu thiếp Tần Chi Tuệ của Dương Thu Trì, đã từng lưu lại dấu tay như thế này ở trên phiến ngồi. Tuy không có dấu vân tay của Liễu Nhược Băng để so sánh, nhưng chỉ cần xác nhận phiến ngồi này có dấu ngón tay trỏ bên trái hình cánh cung, kết hợp đặc trưng của phi trào vừa rồi, cơ bản đã xác định là do Liễu Nhược Băng lưu lại.

Dương Thu Trì hít sâu vài cái, nhắm mắt lại cố gắng bình tĩnh tình tự của mình, mới cảm miếng ngồi lên xem kỹ. Nhưng khi nhìn xong, hần thất vọng vô cùng, không cần xem tới lần thứ hai, hần có thể khẳng định đây là dấu tay hình đầu (斗), tuy là gần giống, nhưng đặc trưng rõ ràng là rất khác.

Nếu như dấu tay lưu lại ở hiện trường khác với của Liễu Nhược Băng, căn bản không cần so sánh cũng có thể khẳng định đây không phải là nàng, mà là một người khác.

Lòng Dương Thu Trì từ từ bình tĩnh lại, hần ngồi bẹp trên đỉnh phòng, từ vui mừng biến trở thành thất vọng, muốn khóc lớn một trận. Băng nhi, rốt cuộc nàng đang ở phương nào a?

Dương Thu Trì lấy mấy phiến ngồi còn lưu lại trứng cá nóc đưa cho Tôn quân gia và hộ vệ trưởng Lưu Dững xem. Hai người đều xuất hân mồ hôi. Tặc nhân không ngờ trốn trên đỉnh nội thiện phòng hạ độc, cái này mà để vương gia biết thì tội thất chức chỉ sợ có lấy nước sông Hoàng hà cũng không rửa sạch.

Dương Thu Trì nói: "Tặc nhân là từ đỉnh phòng mở ngồi bỏ trứng cá nóc vào nôi đang nấu ăn. Dùng phương pháp này hạ độc quả là thần không biết quỷ không hay. Người này tư duy chần mẫn, hành động miễn tiện, vô công xem ra không tệ. Lần này thất thủ, chỉ sợ sẽ tiếp tục lần sau, hai vị cần phải cẩn thận đề phòng a."

Lưu Dững dận nghiêng răng trèo trẹo, bóp phiến ngồi trong tay vỡ làm hai, rung rinh cái bụng phệ hậm hực nói: "Mẹ nó, thật là đáng ghét! Lão tử mà bắt được tặc nhân này, nhất định cho hần hồi hận vì sao lại sinh vào kiếp này!"

Sinh vào kiếp này? Dương Thu Trì ngẩn người, tiếp đó mừng như điên. Đúng a, Liễu Nhược Băng là chuyển thế đầu thai, chứ không phải xuyên việt đến như hần. Đã chuyển thế đầu thai rồi, dấu vân tay của nàng sao có thể giữ nguyên hiện trạng như trước chứ?

Ha ha! Là Băng nhi! Người đến đỉnh phòng này bỏ độc chính là Băng nhi! Ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 35: Tìm kiếm việc làm

Tôn quân gia cùng Lưu Dững thấy Dương Thu Trì lúc thì ngầy ngầy ngờ ngợ đăm chiêu ừ dột, lúc tinh thần lại rất cao hứng, không hiểu rốt cuộc là hần đã xảy ra sự cố gì, nhin không được đưa mắt nhìn nhau.

Tôn quân gia nói: "Dương huynh đệ, phải chăng người đã phát hiện ra hành tung của hung thủ rồi?"

Dương Thu Trì đang muốn lác đầu, đột nhiên trong lòng nhất động. Chính mình là trốn đến đây lánh nạn, thảm thương hơn nữa là một chỗ nương thân cũng không có. Hiện tại là cơ hội tốt để có công ăn việc làm. Hơn nữa Băng nhi đã đến nơi này hạ độc, nói không chừng đối với Sở vương có cừ oán, khẳng định là sẽ trở lại hạ độc lần nữa. Sao không cảm sào chờ nước, nhất định có thể đợi Băng nhi lại xuất hiện!

Nghĩ đến vẻ mặt thanh lãnh tuyệt mỹ của Liễu Nhược Băng, Dương Thu Trì nhin không được cảm xúc trở mình, trên mặt lại lộ vẻ hết sức xót xa nói: "Tôn gia, tướng quân, hai vị đứng là võ lâm cao thủ, chắc cũng có thể nhìn ra được, người này khi hạ độc đã đi tới đi lui, trên đỉnh nhảy qua nhảy lại như con thoi, đến hạ độc vào bên dưới. Mà bên dưới lại được hộ vệ đảm nhiệm canh gác nhưng lại may mắn không hay biết gì. Thật có thể nói đây là thần long thấy đầu không thấy đuôi, võ công cao cường. Nếu muốn bắt người này, có lẽ phải hao phí chút ít công phu mới được." Dừng lại một chút, liếc mắt nhìn hai người bọn họ, trầm giọng nói: "Tên hung thủ này vốn là bên ngoài len vào, chỉ cần tăng mạnh lực lượng hộ vệ bên ngoài, để cho hần không có



cơ hội lên vào nội phủ xuống tay là được, chỉ sợ một điều..."

"Ý của Dương huynh đệ là, có khả năng hung thủ hạ độc là người trong phủ?"

"Đúng vậy, trộm trong nhà khó đề phòng! Hơn nữa người này võ công cao cường, e rằng lần sau hấn động thủ, Vương gia sẽ gặp nguy hiểm!"

Lưu Dững dù sao cũng là đội trưởng đội hộ vệ. Mặc dù lâu nay cuộc sống thái bình, sống an nhàn sung sướng quá rồi, công phủ không khỏi bị bỏ bê hết rồi, nhưng cơ bản vẫn còn đó. Vừa rồi trên đỉnh nhìn dấu chân cũng nhìn ra được người này võ công không phải tầm thường. Nếu đổi lại là hấn, muốn bay nhảy trên đỉnh như thế là không làm được. Người này khinh công cao như thế, nếu ở bên dưới không biết công phu sẽ cao như thế nào.

Theo như lời Dương Thu Trì nói, hấn có chút không yên lòng, nhin không được trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Tôn quân gia không biết gì về võ công, nhưng bản thân cũng là quân gia của Vương phủ, rất giỏi trong việc đoán ý qua lời nói và sắc mặt. Dựa vào gương mặt có thể nhìn ra có chuyện khó giải quyết. Đường nhiên, trong lời nói của Dương Thu Trì có hàm ý. Lúc trước tại cửa hiệu bán quan tài, Tôn quân gia nhìn thấy Dương Thu Trì khiêng quan tài ra vào, cũng đủ biết người này không phải thường. Đợi sau khi tra án chuẩn xác, càng ảm cho hấn thêm phần bội phục. Nghĩ thầm rằng người này là quôi nhân do ông trời phái xuống giúp mình, cũng không dễ dàng để tuột khỏi, nếu muốn bắt hung thủ, nhất định phải giữ người này lại mới được.

Đang muốn mở lời, Tôn quân gia lại thay đổi ý nghĩ, đối với người này chưa biết rõ thế nào, đừng vội tay không bắt hổ, trực lợi đưa sói đến. Cho nên giữ hấn lại không cần chính mình mở miệng ra, bèn nghĩ đến một biện pháp. Mắt hấn liền chuyển động có chủ ý, vuốt vuốt bộ râu son dương, cười nhạt nói: "Dương huynh đệ chạy nạn đến Vũ Xương, đã có dự định gì chưa?"

Dương Thu Trì nghe qua như mở còi trong dạ, gương mặt buồn rầu, nặng nề thở dài lắc đầu: "Chúng tôi trước là gặp hạn hấn, sau lại gặp nạn châu châu, lương thực chỉ có lúa thừa vài hạt, đã bị châu châu ùn ùn kéo đến ăn hết sạch rồi! Không thu hoạch được hạt nào, cha mẹ trước sau đã chết đói, ta mang theo huynh đệ rời xa quê hương, lưu lạc chạy nạn khắp nơi làm hành khất. Nơi nơi đều là chiến tranh loạn lạc, thật không biết đi đến nơi nào nữa... Cuối cùng nghĩ đến Vũ Xương có Sở vương phủ, đại quân phản tặc không dám tấn công, nhất định là an toàn, nên lúc đó mới đến đây. Nhưng đến nơi đây chỉ toàn là những người xa lạ không quen biết, lại không còn nơi nào để đi nữa rồi. Đã không có gì để giữ mạng sống, lại không có gì để ăn...Ôi! Trên đời này, trên mặt đất, có nơi nào cho người nghèo khổ như chúng tôi sống đây..."

Lưu Dững là một người lính, Dương Thu Trì kịp thời phát hiện ra độc án, để cho hấn tạm thời tránh khỏi tai ương, trong lòng có chút cảm kích. Giờ phút này nghe xong những lời lẽ đáng thương này, không khỏi thêm phần đồng tình, bèn vỗ vỗ hấn nói: "Tiểu huynh đệ, nếu không có nơi nào để đi, hãy ở lại Sở vương phủ của chúng ta đi, chúng ta có cơm thì ngươi cũng cháo! Tôn quân gia người xem thế nào?"

Dương Thu Trì quá đổi vui mừng, đang muốn đa tạ, Tôn quân gia mỉm cười nói: "Lưu tướng quân, chúng ta đi xuống trước, sau đó hãy bàn đến việc này phải giải quyết như thế nào?". Nói xong lập tức xoay người bước xuống bậc thang. Hấn có lòng ham muốn trước sau đó mới đáp ứng, như vậy mới biết Tôn quân gia là một người không ai lường trước được.

Trong phủ thì Tôn quân gia địa vị cao hơn Lưu Dững, những chuyện như thu nhận hộ vệ phải do hấn quyết định. Lưu Dững cũng dù là đứng đầu trong hộ vệ, chỉ phụ trách an toàn bảo vệ, không có quyền chọn người, cho nên hấn bằng lòng cũng là vô dụng, lập tức vỗ vỗ vai Dương Thu Trì: "Yên tâm đi huynh đệ, ta sẽ hết sức thuyết phục Tôn quân gia lưu giữ ngươi lại."

Dương Thu Trì vội khom người cung tay lại nói: "Đa tạ tướng quân!"

Lưu Dững đắc ý ưỡn bụng cười hắc hắc, sau đó đi theo xuống thang.

Dương Thu Trì ôm Tiểu hắc xuống thang, đi về trước, Quách Tuyết Liên mừng rỡ chạy tới thấp giọng nói: "Thế nào? Không có việc gì chứ?"

"Có thể có chuyện gì được chứ, hung thủ đã sớm chạy thoát rồi...haha..." Dương Thu Trì cố tình nói hai từ hung thủ thật lớn nhắc nhở Tôn quân gia chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Tôn quân gia liếc mắt nhìn Dương Thu Trì: "Dương huynh đệ, ngoài việc làm ngỗ tác ra thì còn làm được gì khác nữa không?"

"Ta...ta..., ta đúng thật là không biết gì khác nữa..." Dương Thu Trì gãi gãi đầu, thật đúng là chính mình ngoài việc phá án thì không biết làm gì khác nữa.

Tôn quân gia có chút khó xử nói: "ngoại chỉ biết làm ngỗ tác, trên phủ chúng ta công việc này cũng không phải thường xuyên có..."

Lưu Dững đã ưng thuận cho Dương Thu Trì lưu lại trong phủ, nghe những này, lập tức lên tiếng: "Không không, Tôn quân gia, hãy để Dương huynh đệ vào đội hộ vệ của ta đi, ta cũng đang cần vài người làm tạp dịch".

Dương Thu Trì không cần quan tâm làm gì, chỉ cần được ở lại Sở vương phủ, để có thể đợi Liễu Nhược Băng xuất hiện là mãn nguyện rồi, đang định đáp lời lại, không ngờ Tôn quân gia lại mỉm cười nói: "Lưu tướng quân, Dương huynh đệ bản thân có chút võ công, hơn nữa cũng không tệ, ngoài để hấn làm tạp dịch, không phải là đang làm nhục hấn sao?"

"Thật vậy sao?" Lưu Dững kinh ngạc trên dưới dò xét Dương Thu Trì: "Ngoại biết võ công sao?"

Tôn quân gia nói: "Không chỉ như vậy, Dương huynh đệ một mình có thể khiêng cả quan tài trên vai, chạy một mạch, mặt không đổi sắc, hộ vệ các người mấy người có thể làm được điều đó đây?"

Lưu Dĩnh càng kinh ngạc hơn, nghe những lời Tôn quân gia nói, càng khơi dậy tính hiếu thắng trong lòng, liếc mắt nhìn Dương Thu Trì, nói: “Dương huynh đệ, hai chúng ta thử một chưởng, xem võ công người như thần nào nhé?”

Dương Thu Trì gật đầu, chấp tay nói: “Được, chẳng qua là Tôn quân gia quá coi trọng, ta cũng chỉ là anh nông dân tài mọn, đó chẳng xem là võ công được, mong Lưu tướng quân nương tay cho.”

"Nói hay lắm!" Lưu Dĩnh thấp giọng đáp.

Dương Thu Trì càng khách khí khiêm nhường càng làm cho Lưu Dĩnh đề cao cảnh giác. Năm đó, hắn cũng đã từng là hào khách hành tẩu giang hồ, cũng hiểu được đạo lý nhìn tướng mạo không thể biết người. Mặc dù Dương Thu Trì thân hình ốm yếu, nhưng nói không chừng ẩn bên trong là cả con mãnh hổ. Nghĩ tới đây, bất giác có chút hồi hận vì đã đưa ra lời thách đấu. Nhưng hiện tại đều có mặt Tôn quân gia cùng thủ hạ hộ vệ ở đây, nếu mà mình thua, mặt mũi không biết để đâu. Nên kêu mình hắn ra tỉ thí trước để nhìn qua thì tốt rồi. Nhưng lời nói đã thốt ra thì hối hận cũng đã muộn rồi.

Lưu Dĩnh gỡ mũ xuống đặt sang một bên, hoạt động chân tay một chút, hai mắt nhìn Dương Thu Trì, ra điệu bộ: “Đến đây đi!”

Tiểu hắc cạnh chân Dương Thu Trì nhìn thấy hắn chuẩn bị công kích chủ nhân, thân thể bật dậy, phát ra ánh nhìn sắc bén, miệng phát ra âm thanh hừ hừ như uy hiếp, chỉ đợi chủ nhân ra lệnh một tiếng là nhảy phốc lên

Dương Thu Trì ngồi xuống sờ lên đầu Tiểu hắc: “Tiểu hắc, đừng lo lắng, tướng quân đây chỉ điểm võ công cho ta, chỉ là so chiêu, không quan hệ gì đâu”.

Chú chó Tiểu hắc bây giờ mới thu hồi điệu lại, lùi lại dưới chân Quách Tuyết Liên, hai mắt vẫn cảnh giác nhìn chăm chăm vào Lưu Dĩnh tướng quân.

Sau khi Lưu Dĩnh đợi Dương Thu Trì chuẩn bị thể xong, dồn khí đan điền, hét to : “Tiếp chiêu!” Vừa hô, một chưởng hướng về ngực Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì hét to, một chưởng đánh ra.

"Thình thình", âm thanh hai chưởng va chạm nhau, thân thể Lưu Dĩnh vụt qua. Dương Thu Trì thụt lùi vài bước, lập tức ngã nhào bốn chân chống lên trời thật khó coi.

Tiểu hắc phóng nhanh như hổ nhảy đến cạnh Dương Thu Trì, cúi đầu vào ngửi ngửi hai má hắn. Sau khi nhận ra chủ nhân không có vấn đề gì lớn, lúc này mới quay đầu hung tợn nhìn Lưu Dĩnh. Quách Tuyết Liên hét hoảng kêu lên, vội vàng chạy đến đỡ Dương Thu Trì dậy.

Dương Thu Trì nhờ Quách Tuyết Liên đỡ đứng lên một cách khó khăn, mới vừa đứng được phân nửa, lại ngã nhào xuống đất.

Lưu Dĩnh ha hả cười, bước nhanh đến ngồi xổm xuống, đề bên bả vai hắn nói: “Dương huynh đệ, người vừa mới đỡ một chưởng của ta, phù tạng có khả năng bị chấn động rồi.

Trước hết nằm xuống đừng cử động, chờ một chút hãy đứng lên.”

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36: Tuân vệ

Dương Thu Trì nằm dài xuống theo lời hắn nói, thở hổn hển, cười khổ: “Lưu tướng quân...đúng là võ thuật hơn người! Tôi kém quá xa rồi, ít nhiều tướng quân... đã nương tay. Xin đa tạ...!”

Thật ra, vừa rồi Lưu Dĩnh vì không biết võ công của Dương Thu Trì như thế nào. Trong lòng nghĩ nếu mà đấu chưởng để thua thì chắc chắn sẽ mất mặt. Cho nên một chưởng của hắn xuất ra có đến mười phần công lực, tuyệt đối không có chuyện nương tay. Có điều Dương Thu Trì nói như vậy là để giữ thể diện cho hắn, càng làm hắn thêm đắc ý, không ngừng cười ha hả, ngực đung đưa, lớn tiếng nói: “Dương huynh đệ, nói thật nha, trên giang hồ có thể tiếp được một chưởng này của Lưu mỗ, đúng là không nhiều lắm. Người tuy không tiếp được nhưng cũng không bị chấn động thổ huyết, điều này đã rất khó rồi. Trong đội hộ vệ của ta, có thể xếp hàng trên rồi. Hắc hắc..., người lại nghỉ ngơi một chút đi, để ta đi nói cùng Tôn quân gia.”

Lưu Dĩnh đứng lên, đi lại trước mặt Tôn quân gia, ưỡn bụng nói: “Tôn quân gia, vị Dương huynh đệ này đích thật võ công cũng khá đấy. Dù còn trẻ tuổi nhưng đầy dũng khí. Hãy để hắn ở lại trong đội hộ vệ, người thấy thế nào?”

Điều này trùng với tâm ý của Tôn quân gia, ông ta liền cười gật gật đầu: “Tướng quân đã tự mình ra mặt bảo hắn ở lại đội hộ vệ, lão phu còn gì có thể nói nữa đây. Cứ làm theo lời tướng quân vậy. Ha ha...”

Tôn quân gia đứng thật cao gào xảo quyết, nhẹ nhàng cất bước, đẩy trách nhiệm đè cừ này lên vai Luru Dững. Sau này nếu mà Dương Thu Trì có gì sai phạm, cũng là do Luru Dững tiến cử. Hắn không có quan hệ gì.

Luru Dững không nghĩ tình thế như vậy, nghe Tôn quân gia đồng ý, rất vui mừng, quay lại nói với Dương Thu Trì: “Dương huynh đệ, được rồi!”

Dương Thu Trì lồm cồm ngồi dậy, chấp tay nói: “Đa tạ Luru tướng quân diu dắt!” Lập tức kéo Quách Tuyết Liên đang giả nam trang đến nói: “Đây là tiểu huynh đệ của tôi, tên gọi Quách Học Liêm. Học trong chữ học tập, liêm trong chữ liêm khiết. Mong tướng quân để cho hắn được ở lại đây!” Dương Thu Trì lấy tên của Quách Tuyết Liên thay đổi một chữ, nhưng âm đọc lại hoàn toàn giống nhau.

Luru Dững liếc mắt nhìn gương mặt bản nhem của Quách Tuyết Liên, dò xét dáng dấp nhỏ gầy của nàng ta, hỏi: “Ngươi cũng biết võ công?”

Quách Tuyết Liên đang định lắc đầu, Dương Thu Trì liền lên tiếng nói trước: “Có biết một chút, là ta dạy hắn, dù mới học thôi, nhưng hắn rất nỗ lực, tư chất lại thông minh. Tướng quân, ta biết người tâm tính tốt, giúp người phải giúp đến cùng”.

Luru Dững đánh một chuông làm cho Dương Thu Trì nửa ngày không bò dậy nổi, dù dắc ý nhưng cũng có chút áy náy. Suy cho cùng thì người ta cũng đã giúp mình thoát khỏi một tai vạ, nghe những lời này, trong lòng đã có ý dễ chịu, quay người sang nói với Tôn gia: “Quân gia, nếu không thì cứ giữ người huynh đệ của hắn lại đây, dù sao cũng không phải là đồng phạm”

"Hắc hắc, tướng quân đã đề nghị như vậy, khẳng định là không có vấn đề gì. Lão phu làm sao dám qua mặt đây." Tôn quân gia mỉm cười nói.

"Oh! Hai chúng ta hợp tác xem ra rất sáng khoái đó!" Tôn quân gia liên tục đồng ý sự đề nghị này, làm cho Luru Dững rất dắc ý, quay đầu lại nói: “Xong rồi, Quách huynh đệ, sau này ở đây ngươi cứ đi theo anh của ngươi là tốt rồi, không có vấn đề gì!” Vừa nói hắn vừa bước tới định vỗ lên vai Quách Tuyết Liên. Quách Tuyết Liên có ý nghiêng mình né qua, nhưng nghĩ như vậy không thích hợp, bèn vội vàng mượn thế khom người thi lễ, giả lớn giọng nói: “Đa tạ tướng quân giúp đỡ!”

Luru Dững lại ha hả cười, nghiêng đầu nhìn Quách Tuyết Liên: “Thân thể ngươi so với anh của ngươi xem ra vẫn còn kém, nói không chừng sức lực chẳng đáng là bao, nên cố gắng luyện tập mới được!”

"Dạ!" Quách Tuyết Liên lớn tiếng đáp lại, chấp tay đáp lễ.

Tôn quân gia nói với Dương Thu Trì: “Dương huynh đệ, ngươi gia nhập đội hộ vệ rồi, bảo vệ Vương gia là chức trách của ngươi. Từng thời khắc ngươi phải đem điểm này ghi nhớ trong lòng. Nếu như hung thủ quay trở lại mưu hại Vương gia, ngươi nhất định phải bắt lấy, sống chết đều được. Phải biết rằng, nếu Vương gia có mệnh hệ gì, ngươi ta đều không gánh vác nổi đâu.”

Dương Thu Trì vội khom người đồng ý, trong lòng nghĩ Tôn quân gia này đúng là lão hồ ly, vốn muốn thu hắn vào đội hộ vệ, như vậy lôi hắn vào một bọn, vừa chịu trách nhiệm chung, vừa khiến hắn phải hết sức liều mạng điều tra hung thủ hạ độc.

Tôn quân gia lại nói: “Ba người thu mua chết còn không biết sự tình thế nào. Trước mắt xem ra rất có thể có quan hệ với kẻ trộm đã hạ độc. Sự việc này lão phu sẽ không giao cho nha môn, khỏi phiền sai dịch tới lui mất thời gian, mà sẽ do ngươi tiếp tục điều tra. Nếu phát hiện ra vấn đề gì lập tức báo cho lão phu biết. Ngoài ra, việc đem ba người thu mua này vào nhập liêm cũng sẽ do ngươi làm tiếp, do bây giờ ngõ tắc ở địa phương cũng không có.”

"Vốn là như vậy!" Dương Thu Trì khom người chấp thuận.

Tôn quân gia lại nói: “Công việc cụ thể của hộ vệ do Luru tướng quân an bài, lão phu không nhúng tay vào. Dặn dò xong vài câu, lúc này mới chấp tay thông dong bước đi.

Luru Dững quay về Dương Thu Trì giới thiệu: “Sở vương phủ chúng ta phân chia thành phủ trong phủ và ngoài phủ. Bên trong phủ có Vương gia, Vương phi, thái tử còn có các quận chúa, cùng với các nha hoàn hầu hạ ở một nơi. Ngoài ra tùy tùng cùng đội hộ vệ thì ở bên ngoài phủ.”

Dương Thu Trì mỉm cười hỏi: “Vậy nơi này có chút giống hoàng thành rồi.”

"Đương nhiên, Vương gia chúng ta vốn là thân vương, cùng tổ tông với đương kim hoàng thượng, lại giữ một địa phương thì đương nhiên không thể kém rồi, đúng không?"

"Đúng là vậy!"

"Ha ha, " Luru Dững mở to miệng cười tỏ vẻ rất dắc ý, dường như vinh quang của Sở vương phủ cũng chính là vinh quang của hắn. " Sở vương phủ chúng ta có đội hộ vệ tổng cộng năm trăm mười người. Chia thành trước, sau, trái, phải, bên trong có năm đội, mỗi đội có trăm người, do một bách hộ dẫn đầu. Dĩ nhiên bọn họ là do ta thống lĩnh. Năm đội này thì có bốn đội phụ trách bên ngoài Sở vương phủ canh phòng trước sau trái phải bốn phía, còn một đội bảo vệ bên trong thì phụ trách việc phòng ngự bên trong.

Dương Thu Trì gật đầu liên tiếp, nghe hắn nói xong, hỏi tiếp: “Vậy còn mười người còn lại đâu?”

"Mười người này vốn là tuần vệ, phụ trách công việc tuần tra cả vương phủ. Công việc chủ yếu của bọn họ là tuần tra toàn bộ tình hình phòng ngự của cả phủ. Đối với những hộ vệ nào không làm tròn trách nhiệm có thể lập tức điều tra, nếu phát hiện nơi nào xảy ra sơ xuất, lập tức giao trách nhiệm điều chỉnh phòng bị. Mười người này là do ta chỉ huy."

Dương Thu Trì đã hiểu rồi, mười người này chính là đội quân canh phòng bị, lại hỏi tiếp: “Tướng quân, tôi cùng vị huynh đệ này sẽ gia nhập đội nào

vậy?"

Lưu Dững suy nghĩ một hồi, nói : “ À, vừa rồi quân gia cũng đã nói, người phụ trách việc tìm ra xem ai là người hạ độc, mà người này rất có thể là ở trên phủ chúng ta. Năm đội này của phủ chúng ta đều đã được giao phó trách nhiệm rồi, không thể tùy tiện đi đi lại lại hỗn loạn được, đem người bố trí vào một đội cũng không thích hợp lắm... Như vậy đi, đầu tiên người cũng không thể trực tiếp gánh lấy việc tuần vệ được. Vì mục đích nhằm thuận tiện cho người đi lại khắp nơi trong phủ để tra án, hơn nữa người cũng có võ công mà, để cho hai huynh đệ người gia nhập vào đội tuần vệ là tốt nhất. Do ta trực tiếp thống lĩnh."

Dương Thu Trì quá vui mừng, vòng tay đáp tạ: “ Đa tạ tướng quân diu dắt! Tướng quân đối với hai huynh đệ chúng tôi ân trọng như núi, lấy làm cảm kích vô cùng!"

"Ha ha ha, sau này người cứ cố gắng đi theo ta, nhìn bộ dạng cũng thông minh lanh lợi, sẽ có tiền đồ đây!"

Dương Thu Trì khom người đa tạ, thầm nghĩ, có tiền đồ ư? Suy cho cùng đội hộ vệ này cũng chỉ là dẫn đầu một đội hộ vệ mà thôi, có thể có tiền đồ gì chứ? Chỉ là gia nhập đội tuần vệ rồi, không chỉ có chỗ dựa cho cuộc sống, mà còn có khả năng tìm kiếm Bằng nhi. Nghĩ đến điều này không khỏi làm cho hắn vui mừng ra mặt.

Lưu Dững xoay người bảo một tên hộ vệ tới, quay lại giới thiệu với Dương Thu Trì: “ Hắn tên là Hồ Thủy, mọi người đều gọi hắn là 'Hồ lang thang', hắc hắc..., hắn cũng nằm trong đội mười người tuần vệ. Quân gia đang có việc bận rộn, đợi mọi việc xong, để Hồ lang thang đưa người đến đội hộ vệ, an bài chỗ ở, lãnh trang bị thất lung thể bài văn vân, ...

Được rồi, ta đi sắp xếp tăng cường phòng ngự, đừng xảy ra tình trạng hỗn loạn nữa, nếu không, đầu chúng ta cũng không còn chỗ nương nữa!" Nói rồi, hắn uốn cái bụng phệ ra mang theo mấy hộ vệ cất bước.

Đa Tình Kiếm

11-27-2010, 03:09 AM

NẠP THIẾP KÝ II

Tác giả: Mộc Dật

Nguồn: \*\*\*\*\*

Chương 37:

Đầu độc kỳ quái

Quách Tuyết Liên nhất mực lo Dương Thu Trì chịu một chương đó sẽ bị thụ thương, chờ Lưu Dững đi rồi, với tới đỡ cánh tay của hắn, xem xét trên dưới xem có bị gì hay không, rồi hạ giọng hỏi: "Lão gia..., người hiện giờ cảm thấy thế nào? Hay là gọi lang trung đi xem thử?"

"Ta không sao." Dương Thu Trì cười cười, lắc lắc đầu trình trọng nói: "Nhớ đó, sau này chỉ được gọi ta là biểu ca, nếu sau này có người phát hiện em là nữ, hai chúng ta sẽ bị tổng cổ ra khỏi cửa, nói không chừng còn bị trị tội!"

Quách Tuyết Liên vội vã gật đầu đáp ứng.

Trong lần đối chưởng vừa rồi Dương Thu Trì có lòng nhường, tên Lưu Dững này luận võ công trên giang hồ giỏi lắm chỉ vào hàng nhị lưu, hơn nữa những ngày tháng thái bình đã trải qua quá lâu, công phu cũng hoang phế không ít, nếu đánh thật thì Dương Thu Trì có thể dễ dàng đạt phân thắng. Dương Thu Trì cười Liễu Nhược Băng võ công đệ nhất xong, được sự chỉ điểm của nàng, đối phó với loại giang hồ nhị lưu tam lưu này hoàn toàn dư sức. Thật ra hắn cũng không giỏi gì, nhưng dù sao thì danh sư xuất cao đồ (thầy giỏi thì trò giỏi), những cái gì khác không nói, nhưng bằng nhãn quang, cho dù không thể coi là mẫn tuệ, nhưng hắn đại khái vẫn phán đoán được phần lớn căn cơ võ công của Lưu Dững. Khi đối chưởng, một cú đánh đó của Lưu Dững đương nhiên không làm bị thương được hắn, nhân vì hắn đã vận công bảo vệ toàn thân, đồng thời cô ý mượn lực té xuống, quả nhiên hiệu quả rất rõ.

Quách Tuyết Liên thấy thân thể, biểu tình và tinh thần hắn không có gì, nên mới yên tâm.

Dương Thu Trì sờ cằm suy nghĩ. Ba người đi mua lương thực đều trúng độc trúng cả nóc, trong khi đó nội thiện phòng cũng bị bỏ độc này, lại gần như phát sinh trong cùng thời gian, xem ra là do cùng một người làm. Hơn nữa từ dấu vết trên đỉnh phòng phán đoán, người này có thể là Liễu Nhược Băng chuyển thể đầu thai. Như vậy có thể nói, nếu như người hạ độc thật sự là Liễu Nhược Băng, vậy tìm được người giết ba tên mua hàng kia chẳng khác nào tìm được Liễu Nhược Băng rồi.

Dương Thu Trì mang theo Quách Tuyết Liên, tiểu hắc cầu, còn có tuần vệ Hồ Xuy trở về căn nhà vườn nhỏ có ba người mua bán bị độc chết, trước hết cho Hồ Xuy giới thiệu thân phận mới của hắn, sau đó bắt đầu điều tra sơ bộ.

Ba người đi mua hàng này chính là nhân viên quản lý trung tầng trong Sở vương phủ, do đó đều có tùy tùng của mình. Căn cứ hồi ức của những người giúp việc này, chiều hôm đó ba người này cùng ăn trong phòng nói chuyện, món ăn là do ngoại thiên phòng làm rồi đem đến, trong thức ăn cũng không có trúng cá nóc gì (đây cũng là nguyên nhân họ chết mà không bị hoài nghi là bị trúng độc cá nóc) ăn xong không đến một canh giờ thì họ bắt đầu phát bệnh, sau đó thỉnh lang trung tới, cuối cùng thì vẫn chết.

Dương Thu Trì nhíu mày suy nghĩ, nếu như thức ăn của ba người này là do ngoại thiện phòng mang tới, hơn nữa đồ ăn ở đó đã chứng minh là không bị hạ độc, vậy ba người họ vì sao lại bị, và bị hạ độc từ lúc nào? Chẳng lẽ là bỏ độc từ trên đỉnh nóc nhà nữa sao?

Dương Thu Trì lập tức gọi người hầu trong nhà bắc thang lên mái nhà, treo lên xem xét, không phát hiện dấu vết gì. Tiếp đó hắn lại đến ngoại thiện phòng, bắc thang lên nóc nhà, xách cái đèn treo lên xem xét kỹ một lượt, cũng không phát hiện có người đi hay nhắc dùi ngói lưu li gì.

Như vậy thì kỳ quái rồi, phương pháp gì mà ẩn bí như vậy, hạ độc để giết chết ba người mua hàng được, sao không dùng giết vương gia luôn đi?

Dương Thu Trì không thể hiểu ra, bèn tìm người hầu phục vụ ba người mua hàng ăn uống lúc đó hỏi qua, biết được những đồ ăn còn lại khi đó đều đổ vào thùng nước đựng cạnh rửa chén. Hắn vội đi tìm cái thùng đó, rất may là chưa đem đổ đi, chỉ có điều những thứ bọn người làm trong vườn ăn dư đều đổ vào cái thùng này, không phân biệt được đâu là đồ ăn thừa của ba người làm đó.

Dương Thu Trì nhìn cái thùng đựng thức ăn thừa có rất nhiều gà vịt thịt cá thậm chí còn nguyên, căn bản không dùng qua, không khỏi nhớ lại câu thơ của Đỗ Tử Mỹ (Đỗ Phủ) ở Đường triều: "Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt. (Cửa son rượu thịt dơ thúi, ngoài đường có người đói là phôi thây)" Sở vương phủ đầy sơn hào hải vị, đồ ăn không động đũa đồ đi, ngoài thành thì dân đói đầy đường không ai chôn cất, thậm chí còn có người đói quá ăn cả thịt người. Hắn vốn cho rằng xã hội cũ chẳng qua là bị mô tả quá khoa trương, không ngờ bây giờ có cảm xúc chân thật như vậy.

Dương Thu Trì yêu cầu đem thùng đồ ăn thừa đó đem chôn sâu xử lý, rồi suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì. Hiện giờ hắn chỉ còn có thể dựa vào điều tra kẻ phụ trách pha chế món ăn cho ba người chuyên đi thu mua thực phẩm ở ngoại thiện phòng mà thôi.

Dẫn theo Quách Tuyết Liên, Hồ Xuy, hắn cho gọi tất cả người ở ngoại thiện phòng vào dò hỏi, biết được kỳ thật ngoại thiện phòng chia ra làm ba bộ phận, gọi cho đơn giản là đại trung tiểu ba loại tào. Tiểu tào chuyên nấu cho những người như Tôn quân gia, Lưu Dũng và các nhân viên cao cấp trong ngoài phủ. Còn trung tào thì nấu cho những nhân viên quản lý bậc trung như ba kẻ chuyên đi thu mua lương thực kia; Đại tào đương nhiên là nấu cho toàn bộ nha hoàn, người hầu trong phủ.

Như vậy có thể nói, ba người mua hàng này thực chất là ăn món mà các nhân viên quản lý bậc trung trong phủ đều ăn, nếu như quá trình pha chế món ăn có độc, thì những người khác cũng phải trúng! Nhưng cho đến bây giờ, không hề phát hiện có người nào khác trúng độc, chứng minh xem ra cơm nước chuẩn bị xong rồi trong quá trình phân ra trong hộp mang đi, hoặc là trong quá trình mang thức ăn cho ba người thì bị hạ độc.

Như vậy xem ra, những người hầu phân đồ ăn hoặc đi đưa đồ ăn đáng bị hiềm nghi nhất!

Hắn cho gọi những người hầu phụ trách hai chuyện trên vào hỏi, những kẻ này đương nhiên không thừa nhận đầu độc, hơn nữa còn lý giải là ngoài phòng ăn ngoại thiện ai cũng có thể tiến vào, bình thường nha hoàn các phòng và người hầu đều thường chạy đến đó nhờ làm cái này cái kia, thậm chí có người thường vào ăn vụn. Mỗi món ăn làm xong đều phân để trong các hộp đựng thức ăn ở tủ, toàn bộ xong xuôi thì phân tới các phòng trong viện. Do đó có thể nói, trong gian ngoại thiện phòng này, bất kỳ người nào đều có thể tiến vào hạ độc.

Dương Thu Trì cho gọi người phụ trách ở bếp ăn ngoài và các đầu bếp tới hỏi, quả nhiên là có chuyện đó, tức thời ngẩn ngơ.

Nếu như không có chứng cứ chứng minh những người phụ trách phân phát và mang cơm nước đi hạ độc, thì Dương Thu Trì đương nhiên không tùy tiện dùng loạn hình tẩn, nên thả cho họ đi.

Manh mối đã đứt, tạm thời không nghĩ ra phương hướng phá án nào khác, Dương Thu Trì chỉ còn nước trở về phòng, tiếp tục làm chuyện chuyên nghề của nghề tác. Hắn tẩy rửa thi thể cho ba người đi mua hàng, do đã trải qua một khoảng thời gian, hiện tượng thi cương đã hình thành, nhưng nhờ còn ở phía dưới cơ thể, xuất hiện một chút ở cổ và vai, cường độ không cao nên thay đồ bỏ vào quan tài khá dễ.

Nếu như không chết vì ôn dịch, thì không cần phải chôn gấp ba người này. Dương Thu Trì tẩy rửa cho ba thi thể xong, dùng một miếng vải bố lớn quấn lại, phân biệt kiêng đặt vào quan tài, đóng nắp quan tài kín lại, cho người hầu dùng xe ngựa chuyên ra khỏi vương phủ, tạm thời giữ ở một ngôi chùa nhỏ ngoài thành Vũ XUông, đồng thời phái người thông báo cho người thân của họ đến lãnh xác về an táng.

Thu xếp mọi chuyện xong xuôi, trời đã vào canh hai.

Dương Thu Trì dẫn Quách Tuyết Liên, Tiểu hắc cẩu theo hộ vệ Hồ Thủy đến trụ sở của đội tuần vệ.

Ngũ vệ của Sở vương phủ phân biệt thủ ở năm khu vực trong phủ, các hộ vệ đều cứ trú trong khu của mình, không phải cư trú tập trung lại một chỗ. Hồ Thủy dẫn họ đến chỗ chính là tổng bộ của hộ vệ đội, cũng chính là địa điểm công tác của vệ đội trưởng Lưu Dũng, có khoảng 10 chỗ ở cho tuần vệ.

Đó cũng là một nhà vườn, nhưng lớn hơn của những người làm khác nhiều, bởi vì nó kỳ thật là diễn binh trường, trong đó phòng chính là trụ sở của Lưu Dũng, hai dãy nhà ngang dành cho tuần vệ ở.

Lưu Dũng nghe nói hai người Dương Thu Trì đã về đến, liền cười ha ha lệnh cho một vị tiểu kỳ của tuần vệ đội (có thể coi là tiểu đội trưởng đội kiểm sát) an bài nơi ở cho hai người, chuẩn bị y phục và trang bị, đồng thời triệu tập các đầu lĩnh của vệ binh lại.

Vị tiểu kỳ họ Phó này đã biết hai tuần vệ mới là do Lưu Dũng tướng quân tự thân bảo lãnh, đương nhiên không dám chậm. Tuần vệ đội đều ở hai người một phòng, Phó tiểu kỳ chuyên môn chọn cho Dương Thu Trì và Quách Tuyết Liên một gian nhà nhỏ hướng mặt trời mọc, bên trong đồ đạc tuy cũ nhưng đủ đầy.

Trước khi đó, Lưu Dũng thấy hai người ăn vận dơ bẩn, đặc biệt là Quách Tuyết Liên, mặt dơ không thấy dung mạo, nên sau khi về đã ra lệnh cho tùy tùng nấu nước nóng chờ hai người đến là lập tức tắm rửa.

Hộ vệ của Sở vương phủ, đặc biệt là tuần vệ, có điều kiện sống rất tốt, có người hầu chuyên môn lo cho sinh hoạt, trong phòng đều có bồn tắm lớn. Nước nóng nhanh chóng được đưa lên đổ vào bồn, nhiệt khí đẳng đẳng vô cùng hấp dẫn.

Sở vương phủ vệ đội có quần áo trang phục phối trí theo quy định, nên Phó tiểu kỳ căn cứ vào thân hình hai người, gọi người mang tới mấy bộ phục trang hộ vệ mới, bao quát nội y và ngoại y, ngoài ra còn có khăn giáp nhẹ, yêu đao cùng thẻ bài của hộ vệ, tất tần tật đều đặt ở phòng của hai người.

Sau khi pha nước xong, người hầu hỏi: "Hai vị, có còn bọn tiểu nhân kỳ lưng không?"

Quách Tuyết Liên vội vã lắc đầu, Dương Thu Trì cười ha hả xua tay: "Không cần nữa!" chờ bọn họ lui ra, Dương Thu Trì vừa định đến đóng cửa, Quách Tuyết Liên đã giành đóng khóa cửa luôn, sau đó chuyển người lại e thẹn căn môi hồng, lấy hết dũng khí ngăn đầu, đôi mắt như hai mũi tên nước nhìn Dương Thu Trì, khi gặp phải ánh mắt đen thẳm của hắn, hoảng loạn cúi đầu xuống ngay, lí nhí như muỗi kêu: "Biểu ca..., tôi... tôi giúp huynh cởi áo tắm nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37: Đầu độc kỳ quái

Quách Tuyết Liên nhất mực lo Dương Thu Trì chịu một chương đó sẽ bị thụ thương, chờ Lưu Dững đi rồi, vội tới đỡ cánh tay của hắn, xem xét trên dưới xem có bị gì hay không, rồi hạ giọng hỏi: "Lão gia..., người hiện giờ cảm thấy thế nào? Hay là gọi lang trung đi xem thử?"

"Ta không sao." Dương Thu Trì cười cười, lắc lắc đầu trịnh trọng nói: "Nhớ đó, sau này chỉ được gọi ta là biểu ca, nếu sau này có người phát hiện em là nữ, hai chúng ta sẽ bị tổng cổ ra khỏi cửa, nói không chừng còn bị trị tội!"

Quách Tuyết Liên vội vã gật đầu đáp ứng.

Trong lần đối chọi vừa rồi Dương Thu Trì có lòng nhường, tên Lưu Dững này luận võ công trên giang hồ giỏi lắm chỉ vào hàng nhị lưu, hơn nữa những ngày tháng thái bình đã trải qua quá lâu, công phu cũng hoang phế không ít, nếu đánh thật thì Dương Thu Trì có thể dễ dàng đạt phần thắng. Dương Thu Trì cưới Liễu Nhược Băng võ công đệ nhất xong, được sự chỉ điểm của nàng, đối phó với loại giang hồ nhị lưu tam lưu này hoàn toàn dư sức. Thật ra hắn cũng không giỏi gì, nhưng dù sao thì danh sư xuất cao đồ (thầy giỏi thì trò giỏi), những cái gì khác không nói, nhưng bằng nhãn quang, cho dù không thể coi là miễn duệ, nhưng hắn đại khái vẫn phán đoán được phần lớn căn cơ võ công của Lưu Dững. Khi đối chọi, một cú đánh đó của Lưu Dững đương nhiên không làm bị thương được hắn, nhân vì hắn đã vận công bảo vệ toàn thân, đồng thời cố ý mượn lực té xuống, quả nhiên hiệu quả rất rõ.

Quách Tuyết Liên thấy thân thể, biểu tình và tinh thần hắn không có gì, nên mới yên tâm.

Dương Thu Trì sờ cằm suy nghĩ. Ba người đi mua lương thực đều trúng độc trúng cá nóc, trong khi đó nội thiện phòng cũng bị bộ độc này, lại gần như phát sinh trong cùng thời gian, xem ra là do cùng một người làm. Hơn nữa từ dấu vết trên đỉnh phòng phán đoán, người này có thể là Liễu Nhược Băng chuyển thể đầu thai. Như vậy có thể nói, nếu như người hạ độc thật sự là Liễu Nhược Băng, vậy tìm được người giết ba tên mua hàng kia chẳng khác nào tìm được Liễu Nhược Băng rồi.

Dương Thu Trì mang theo Quách Tuyết Liên, tiểu hắc cầu, còn có tuần vệ Hồ Xuy trở về căn nhà vườn nhỏ có ba người mua bán bị độc chết, trước hết cho Hồ Xuy giới thiệu thân phận mới của hắn, sau đó bắt đầu điều tra sơ bộ.

Ba người đi mua hàng này chính là nhân viên quản lý trung tầng trong Sở vương phủ, do đó đều có tùy tùng của mình. Căn cứ hồi ức của những người giúp việc này, chiều hôm đó ba người này cùng ăn trong phòng nói chuyện, món ăn là do ngoại thiện phòng làm rồi đem đến, trong thức ăn cũng không có trúng cá nóc gì (đây cũng là nguyên nhân họ chết mà không bị hoài nghi là bị trúng độc cá nóc) ăn xong không đến một canh giờ thì họ bắt đầu phát bệnh, sau đó thỉnh lang trung tới, cuối cùng thì vẫn chết.

Dương Thu Trì nhíu mày suy nghĩ, nếu như thức ăn của ba người này là do ngoại thiện phòng mang tới, hơn nữa đồ ăn ở đó đã chứng minh là không bị hạ độc, vậy ba người họ vì sao lại bị, và bị hạ độc từ lúc nào? Chẳng lẽ là bỏ độc từ trên đỉnh nóc nhà nữa sao?

Dương Thu Trì lập tức gọi người hầu trong nhà bắc thang lên mái nhà, treo lên xem xét, không phát hiện dấu vết gì. Tiếp đó hắn lại đến ngoại thiện phòng, bắc thang lên nóc nhà, xách cái đèn treo lên xem xét kỹ một lượt, cũng không phát hiện có người đi hay nhắc dòi ngồi lưu li gì.

Như vậy thì kỳ quái rồi, phương pháp gì mà ẩn bí như vậy, hạ độc để giết chết ba người mua hàng được, sao không dùng giết vương gia luôn đi?

Dương Thu Trì không thể hiểu ra, bèn tìm người hầu phục vụ ba người mua hàng ăn uống lúc đó hỏi qua, biết được những đồ ăn còn lại khi đó đều đổ vào thùng nước đựng cạnh rửa chén. Hắn vội đi tìm cái thùng đó, rất may là chưa đem đổ đi, chỉ có điều những thứ bọn người làm trong vườn ăn dư đều

đổ vào cái thùng này, không phân biệt được đâu là đồ ăn thừa của ba người làm đó.

Dương Thu Trì nhìn cái thùng đựng thức ăn thừa có rất nhiều gà vịt thịt cá thậm chí còn nguyên, căn bản không dùng qua, không khỏi nhớ lại câu thơ của Đỗ Từ Mỹ (Đỗ Phủ) ở Đường triều: "Chu môn từ nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt. (Cửa son rượu thịt dễ thúi, ngoài đường có người đói là phơi thây)" Sở vương phủ đầy sơn hào hải vị, đồ ăn không động đũa đồ đi, ngoài thành thì dân đói đầy đường không ai chôn cất, thậm chí còn có người đói quá ăn cả thịt người. Hẳn vốn cho rằng xã hội cũ chẳng qua là bị mô tả quá khoa trương, không ngờ bây giờ có cảm xúc chân thật như vậy.

Dương Thu Trì yêu cầu đem thùng đồ ăn thừa đó đem chôn sâu xử lý, rồi suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì. Hiện giờ hẳn chỉ còn có thể dựa vào điều tra kẻ phụ trách pha chế món ăn cho ba người chuyên đi thu mua thực phẩm ở ngoại thiện phòng mà thôi.

Dẫn theo Quách Tuyết Liên, Hồ Xuy, hẳn cho gọi tất cả người ở ngoại thiện phòng vào dò hỏi, biết được kỳ thật ngoại thiện phòng chia ra làm ba bộ phận, gọi cho đơn giản là đại trung tiểu ba loại tảo. Tiểu tảo chuyên nấu cho những người như Tôn quán gia, Lưu Dững và các nhân viên cao cấp trong ngoại phủ. Còn trung tảo thì nấu cho những nhân viên quản lý bậc trung như ba kẻ chuyên đi thu mua lương thực kia; Đại tảo đương nhiên là nấu cho toàn bộ nha hoàn, người hầu trong phủ.

Như vậy có thể nói, ba người mua hàng này thực chất là ăn món mà các nhân viên quản lý bậc trung trong phủ đều ăn, nếu như quá trình pha chế món ăn có độc, thì những người khác cũng phải trúng! Nhưng cho đến bây giờ, không hề phát hiện có người nào khác trúng độc, chứng minh xem ra cơm nước chuẩn bị xong rồi trong quá trình phân ra trong hộp mang đi, hoặc là trong quá trình mang thức ăn cho ba người thì bị hạ độc.

Như vậy xem ra, những người hầu phân đồ ăn hoặc đi đưa đồ ăn đáng bị nghi ngờ nhất!

Hẳn cho gọi những người hầu phụ trách hai chuyện trên vào hỏi, những kẻ này đương nhiên không thừa nhận đầu độc, hơn nữa còn lý giải là ngoài phòng ăn ngoại thiện ai cũng có thể tiến vào, bình thường nha hoàn các phòng và người hầu đều thường chạy đến đó nhờ làm cái này cái kia, thậm chí có người thường vào ăn vụn. Mỗi món ăn làm xong đều phân để trong các hộp đựng thức ăn ở tủ, toàn bộ xong xuôi thì phân tới các phòng trong viện. Do đó có thể nói, trong gian ngoại thiện phòng này, bất kỳ người nào đều có thể tiến vào hạ độc.

Dương Thu Trì cho gọi người phụ trách ở bếp ăn ngoài và các đầu bếp tới hỏi, quả nhiên là có chuyện đó, tức thời ngẩn ngơ.

Nếu như không có chứng cứ chứng minh những người phụ trách phân phát và mang cơm nước đi hạ độc, thì Dương Thu Trì đương nhiên không tùy tiện dùng loạn hình tẩn, nên thả cho họ đi.

Manh mối đã đứt, tạm thời không nghĩ ra phương hướng phá án nào khác, Dương Thu Trì chỉ còn nước trở về phòng, tiếp tục làm chuyện chuyên nghề của nghề tác. Hẳn tẩy rửa thì thể cho ba người đi mua hàng, do đã trải qua một khoảng thời gian, hiện tượng thì cương đã hình thành, nhưng nhờ còn ở phía dưới cơ thể, xuất hiện một chút ở cổ và vai, cường độ không cao nên thay đồ bỏ vào quan tài khá dễ.

Nếu như không chết vì ôn dịch, thì không cần phải chôn gấp ba người này. Dương Thu Trì tẩy rửa cho ba thi thể xong, dùng một miếng vải bố lớn quấn lại, phân biệt khiêng đặt vào quan tài, đóng nắp quan tài kín lại, cho người hầu dùng xe ngựa chuyển ra khỏi vương phủ, tạm thời giữ ở một ngôi chùa nhỏ ngoài thành Vũ XUông, đồng thời phái người thông báo cho người thân của họ đến lãnh xác về an táng.

Thu xếp mọi chuyện xong xuôi, trời đã vào canh hai.

Dương Thu Trì dẫn Quách Tuyết Liên, Tiểu hắc cầu theo hộ vệ Hồ Thủy đến trụ sở của đội tuần vệ.

Ngũ vệ của Sở vương phủ phân biệt thủ ở năm khu vực trong phủ, các hộ vệ đều cứ trú trong khu của mình, không phải cư trú tập trung lại một chỗ. Hồ Thủy dẫn họ đến chỗ chính là tổng bộ của hộ vệ đội, cũng chính là địa điểm công tác của vệ đội trưởng Lưu Dững, có khoảng 10 chỗ ở cho tuần vệ.

Đó cũng là một nhà vườn, nhưng lớn hơn của những người làm khác nhiều, bởi vì nó kỳ thật là diễn binh trường, trong đó phòng chính là trụ sở của Lưu Dững, hai dãy nhà ngang dành cho tuần vệ ở.

Lưu Dững nghe nói hai người Dương Thu Trì đã về đến, liền cười ha ha lệnh cho một vị tiểu kỳ của tuần vệ đội (có thể coi là tiểu đội trưởng đội kiểm sát) an bài nơi ở cho hai người, chuẩn bị y phục và trang bị, đồng thời triệu tập các đầu lĩnh của vệ binh lại.

Vị tiểu kỳ họ Phó này đã biết hai tuần vệ mới là do Lưu Dững tướng quân tự thân bảo lãnh, đương nhiên không dám chậm. Tuần vệ đội đều ở hai người một phòng, Phó tiểu kỳ chuyên môn chọn cho Dương Thu Trì và Quách Tuyết Liên một gian nhà nhỏ hướng mặt trời mọc, bên trong đồ đạc tuy cũ nhưng đủ đầy.

Trước khi đó, Lưu Dững thấy hai người ăn vận đơn giản, đặc biệt là Quách Tuyết Liên, mặt đơn không thấy dung mạo, nên sau khi về đã ra lệnh cho tùy tùng nấu nước nóng chờ hai người đến là lập tức tắm rửa.

Hộ vệ của Sở vương phủ, đặc biệt là tuần vệ, có điều kiện sống rất tốt, có người hầu chuyên môn lo cho sinh hoạt, trong phòng đều có bồn tắm lớn. Nước nóng nhanh chóng được đưa lên đổ vào bồn, nhiệt khí đẳng đẳng vô cùng hấp dẫn.

Sở vương phủ vệ đội có quần áo trang phục phối trí theo quy định, nên Phó tiểu kỳ căn cứ vào thân hình hai người, gọi người mang tới mấy bộ phục trang hộ vệ mới, bao quát nội y và ngoại y, ngoài ra còn có khăn giấy nhẹ, yêu đao cùng thẻ bài của hộ vệ, tất tần tật đều đặt ở phòng của hai người.

Sau khi pha nước xong, người hầu hỏi: "Hai vị, có còn bọn tiểu nhân kỳ lưng không?"

Quách Tuyết Liên vội vã lắc đầu, Dương Thu Trì cười ha hả xua tay: "Không cần nữa!" chờ bọn họ lui ra, Dương Thu Trì vừa định đến đóng cửa, Quách



Tuyết Liên đã giành đóng khóa cửa luôn, sau đó chuyển người lại e thẹn cắn môi hồng, lấy hết dũng khí ngẩng đầu, đôi mắt như hai mũi tên nước nhìn Dương Thu Trì, khi gặp phải ánh mắt đen thẳm của hắn, hoảng loạn cúi đầu xuống ngay, lí nhí như muỗi kêu: "Biểu ca..., tôi... tôi giúp huynh cởi áo tắm rửa!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 38: Thanh xuân dụ hoặc

Trước khi Dương Thu Trì xuyên việt tới đây thân đã là Trần quốc công, sớm quen về việc phục dịch của nô bộc, cho nên gật đầu ngay. Quách Tuyết Liên giúp hắn cởi quần áo, nhưng do lần đầu tiên thấy thân thể trần trụi của nam nhân, không khỏi hai má đỏ hồng, tim đập như con hươu nhỏ.

Dương Thu Trì không để ý điều này, ngẫm nga một ca khúc nho nhỏ bước vào bồn tắm, từ từ ngồi xuống: "Ai da! Thật là thích a!" Hắn nhắm mắt hưởng thụ làn nước ấm vào buổi tối se lạnh đầu xuân này, đột nhiên cảm giác có một đôi tay nhỏ run run nắm bóp vai mình, biết là Quách Tuyết Liên, hé mắt nhìn nàng: "Em không cởi y phục tắm sao? Tướng quân đã chuẩn bị từ yếm, chúng ta không thể để họ chờ lâu quá."

Quách Tuyết Liên a một tiếng, đỏ bừng mặt đắn đo một chút rồi áp sát vào một cái bồn tắm khác.

Dương Thu Trì cười hắc hắc: "Sao hả? Còn e thẹn? Vậy được, ta nhắm mắt lại là ổn!" Nói xong hắn nhắm mắt thật, tiếp tục ư ử hát.

Quách Tuyết Liên chần chờ một chút, cuối cùng thôi phù một cái tắt đèn trên bàn, nhân trời tối cởi sạch y phục bước vội vào bồn, động tác hơi mạnh nên tạo nên từng đám bọt nước lớn.

Kỳ thật, vừa rồi Dương Thu Trì chỉ nhắm mắt hồ, toàn bộ quá trình Quách Tuyết Liên cởi y phục đều lọt vào tầm mắt hắn. Mượn ánh sáng đèn soi từ ngoài cửa vào, trong ánh mờ mờ hắn vẫn thấy ngọc thể của Quách Tuyết Liên tuy ốm o, nhưng khúc tuyến lung linh, eo nhỏ không tròn một ôm tai, đôi nhũ phòng thì tiêu xảo và tròn trịa vun đầy, tam giác giữa hai đùi gợi nên bao nhiêu ý tưởng. Khi nào bước vào bồn, đùi ngọc mông tròn căng khiến máu hắn sôi sùng sục, rất may là bọt nước văng vào mặt, khiến Dương Thu Trì tỉnh giấc xuân.

Quách Tuyết Liên là thân phận nô tì, đương nhiên không dám xoay lưng lại với hắn, cũng không dám đối mặt, chỉ dám thẹn thùng nghiêng người giấu mình trong nước, chỉ lộ cái đầu.

Dương Thu Trì cười có ý chọc nàng: "Ê? Hay là để ta giúp chà lưng cho?"

"A không! Không cần đâu..." Quách Tuyết Liên lác đầu quây quây, lại hạ giọng thật thấp đáp: "Nô tì không dám đâu..."

Nàng không nói vậy thì thôi, đã nói ra câu đó ngược lại làm Dương Thu Trì hứng thú ngay, nhòm người dậy: "Có gì đâu mà không dám chứ! Đưa lưng lại đây, ta sát lưng cho!"

Quách Tuyết Liên đưa mắt nhìn Dương Thu Trì nhòm cả nửa thân trên trần trụi chòm qua, hô lên cả kinh, bất giác hơi tránh về phía sau. Tuy nhiên bồn tắm chỉ nhỏ như thế, hai cái bồn lại để sát nhau, nàng tránh làm sao cho được? Dương Thu Trì chụp giữ vai nàng, kéo nàng quay lại, cầm cái khăn chà lưng cho nàng, vừa chà vừa nói luôn miệng: "Em nha, thân hình thì trắng nõn, nhưng lại quá ốm, chờ chúng ta khá hơn chút rồi, ta phải cho em bồi bổ thân thể, rất may em còn nhỏ, vẫn còn kịp..."

Đang nói, hắn chợt nghe Quách Tuyết Liên khóc khe khẽ, liền cả kinh dừng tay: "Sao vậy? Ta làm đau em hả?"

"Không... không có..."

"Vậy em khóc cái gì?"

"Từ nhỏ tới lớn, không ai... đối tốt với em giống như lão gia vậy... hu hu..." Nói đến đây, nàng không khỏi nhìn không được nghẹn ngào khóc mạnh lên.

"Được rồi được rồi, coi em kia! Bộ làm từ nước hã, sao mà mít ước thế, động vào một cái là khóc nhè!" Dương Thu Trì vừa cười vừa kéo nàng xoay lại, lau mặt cho nàng. Xoay thế này, hắn chỉ nhìn một chút là thấy đôi nhũ phòng nho nhỏ vun trắng phập phều trên mặt nước, gờ ngực thật sâu, đầu vú màu hồng phấn ngoan ngoãn như hai chú chuột liếc mắt đưa tình. Đầu Dương Thu Trì lập từng như búng nổ, hạ thân nhanh chóng phát sinh biến hóa, vội ngồi lại vào trong nước bối rối cười bảo: "Em cứ khóc... vậy để em tự sát đi!"

Quách Tuyết Liên vội thu lệ không khóc nữa, quay qua nói: "Nô tì kỳ lưng cho lão gia!"

"Ừ!" Dương Thu Trì vội chuyển thân lại đưa lưng cho nàng, nhắm mắt sợ chống chịu phản ứng sinh lý không được rồi phiền.

Quách Tuyết Liên quỳ bên cái ghế trong bồn tắm, đưa nửa người trần trụi ra giúp hấn gội đầu chà lưng. Đôi tay nhỏ của nàng rất linh xảo, vừa chà sát vừa xoa bóp cho Dương Thu Trì.

Nhiệt khí đằng đằng, Dương Thu Trì tuy nhiên nhắm mắt, nhưng vẫn cảm giác sự dụ hoặc từ ngọc thể của nàng, vật dưới khó đã sớm cứng đanh. Chỉ có điều trong lòng hấn cứ nhất mực mặc niệm Liễu Nhược Băng, nhớ đến ước định của hai người, cho nên mới kháng cự được sự dụ hoặc số một của đời người này.

Giúp Dương Thu Trì tắm rửa xong, Quách Tuyết Liên mới tắm rửa nhanh qua mình, rồi khỏi bồn tắm lau khô thân thể mặc đồ, sau đó phục thị Dương Thu Trì mặc quần áo. Trong quá trình này, Dương Thu Trì nhất mực nhắm mắt không dám nhìn lên, chờ Quách Tuyết Liên mang quần áo tới sau lưng hấn định giúp cho hấn mặc đồ, thì Dương Thu Trì vẫn còn kiểm soát gương cung, căn bản không thể đứng dậy, chỉ còn biết xua tay: "Tự ta làm được, em mau lau khô đầu đi, đừng để lạnh."

Quách Tuyết Liên tựa hồ đã đoán được gì đó, đỏ mặt gật đầu chuyển thân bước đến cạnh bàn, đốt đèn lên, cầm cái lược nhìn vào kính đồng chảy đầu.

Dương Thu Trì nhắm mắt một hồi, cảm giác đã không còn khó coi nữa, mới đứng dậy ra khỏi bồn, cầm y phục lên định mặc, chợt thấy thân hình thước tha của Quách Tuyết Liên cúi người chảy đầu với tư thế tràn đầy mỹ lực của nữ nhân, khẽ gọi vô cùng, khiến cho cậu em trai lập tức ngóc đầu dậy đòi quyền lợi, máu nóng toàn thân chạy bùng bùng. Trong lúc hoảng loạn, hấn thấy ở bên cạnh có một bồn nước lạnh, liền múc một gáo xối ào vào cậu em cho chừa cái tật!

Quách Tuyết Liên nghe thế, quay người lại hỏi: "Sao vậy, lão gia?"

"Không... không có gì!" Dương Thu Trì quăng cái gáo đi, "Không phải là bảo em đừng gọi là lão gia nữa sao! Gọi biểu ca!"

"Vậy a..., biểu ca, muội giúp ca mặc đồ!" Quách Tuyết Liên đặt cái lược xuống bước tới.

"Không..., không cần đâu, để tự ta!" Dương Thu Trì hoảng loạn nói, vội vã xoay người lại.

Quách Tuyết Liên lần này không hề dừng lại, đi thẳng tới sau lưng hấn, cầm y phục lên bắt đầu giúp hấn mặc vào, hạ giọng nói: "Biểu ca, mạng của Tuyết Liên là do người cứu về, người của Tuyết Liên đã bán cho người rồi..., Tuyết Liên đã nói qua, người nếu có muốn..., Tuyết Liên lúc nào cũng là của người..."

Đầu Dương Thu Trì nổ đánh oanh một tiếng, đầu óc choáng váng chuyển thân qua kéo Quách Tuyết Liên vào lòng ôm chặt, kéo gò má phấn vừa mới tắm xong của nàng vào ngực, mùi hương thiếu nữ khiến hấn như túy như si.

Hai tay của Quách Tuyết Liên ôm chặt cổ Dương Thu Trì, thân thể yếu nhược áp sát vào thân hình hùng vĩ của hấn, cảm giác được vật dưới khó to cứng của hấn chia vào người, lập tức cảm thấy gân cốt toàn thân như bị rút đi, mềm nhũn dựa hấn vào lòng hấn, thì thào: "Ca..., cứ coi như Tuyết Liên là... là Băng nhi của ca đi..."

Dương Thu Trì rung động toàn thân - Băng nhi! Bản thân hấn xuyên việt đến đây là muốn tìm người trong mộng - Băng nhi! Thế thì làm sao hấn lại động tình đối với nữ tử khác chứ? Nếu như vậy làm sao cho phải với một mối tình si của Băng nhi đây?

Hấn hất tay, đẩy lùi Quách Tuyết Liên lại mấy bước, đồng thời mặc nhanh quần áo lại, xong mới quay người lại.

Lúc này Quách Tuyết Liên đã dựa vào cạnh bồn tắm, cúi đầu, nửa bờ vai ngọc lộ ra y bào rộng rãi, khe khẽ run, dường như đang khóc vui.

Dương Thu Trì mềm lòng, từ từ bước tới ôm vai nàng, khẽ nói: "Tuyết Liên, nghe ta nói này, trong lòng ta chỉ có mỗi Băng nhi, ta đã đáp ứng nàng ấy cả đời này chỉ có thể ở với một mình nàng ấy, do đó, ta không thể... không thể..."

Quách Tuyết Liên ngước cổ, gương mặt xinh đã nhòe lệ: "Ca, em chỉ muốn báo đáp ân tình của ca..., không trông mong gì..."

Sự khốc lốc này thế thiết rất giống như Liễu Nhược Băng, gần như làm Dương Thu Trì đứt từng đoạn ruột. Hấn khẽ ôm nàng vào lòng, lau lệ cho nàng, khẽ bảo: "Tuyết Liên, tâm ý của nàng ta biết, chỉ có điều ta không thể không phải với Băng nhi, và cũng không thể không phải với nàng..."

Quách Tuyết Liên dựa vào lòng hấn, áp má vào ngực hấn, khẽ sụt sùi: "Tuyết Liên biết rồi..."

Dương Thu Trì vừa định lên tiếng, chợt nghe ngoài cửa có người gõ gọi: "Dương huynh đệ, xong chưa? Tướng quân gọi huynh đệ đấy."

"Xong rồi! Sẽ đến ngay!"

Hai người vội buông nhau ra. Quách Tuyết Liên lấy tấm vải trắng bó ngực và eo, sau đó mặc quần trang vào, lại giúp Dương Thu Trì mặc quần trang, lau khô tóc trên đầu, đội khăn vương lên.

Dương Thu Trì thấy lông mày của Quách Tuyết Liên cong đầy vẻ nữ tính, vội lấy bút ở trên bàn lên tô cho mày thô hơn. Cái bút chấm mực đen này khi khô để lại nhiều vụn than, vừa khéo dùng làm chì kẻ lông mày.

Quần trang binh sĩ Minh triều thì lúc lạnh có cột một cái khăn tam giác để chống rét, vừa khéo che luôn cục cổ vốn thiếu ở Quách Tuyết Liên, tránh cho người có đầu óc quan sát tinh tường nhận biết.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề xong, hai người đưa mắt nhìn nhau, nghiêm nhiên trở thành anh anh lính trẻ đẹp trai của Minh quân, đều cười thỏa mãn. Dương Thu Trì hạ giọng dặn: "Nhớ đó, nói chuyện ít một chút, khi nói thì cố để thanh âm thô một chút! Còn nữa, khi đi thì sai bước rộng một chút, đừng có đi mau quá!"

"Dạ! Biểu ca!" Quách Tuyết Liên uốn ngực khuyển tay đi mấy bước, chuyển thân ôm quyền, hân giọng khàn khàn hỏi, "Thế nào?"

"Có đáng rồi. Hoa Mộc Lan gọi lắm là thế, hắc hắc, chúng ta đi thôi."

Hai người đẩy cửa đi ra, thấy trên bình đài ở diễn binh trang có Phó tiểu kỳ đang ngoắc tay hai người, vội chạy tới. Phó tiểu kỳ dẫn hai người tiến vào đại đường, đến sương phòng, thấy ở đây đã bày một bàn đầy rượu thịt, ngồi đầy cả người.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 39: Nửa chén rượu thừa

Lưu Dững cười ha hả vỗ tay: "Dương huynh đệ, Quách huynh đệ, mau đến ngồi xuống cạnh đây!" Khoảng không bên phải của hắn chứa lại hai vị trí, Dương Thu Trì liếc mắt nhìn mấy người ngồi trên, xem bộ dạng đầy khí thế, nhìn họ chắc không phải là người thường, bèn cười nói: "Không dám, như vậy là giết chết huynh đệ tại tôi rồi. Để bọn tôi ngồi vào bên dưới vậy."

Phó tiểu kỳ giật gấu áo hắn, nhỏ giọng nói: "Tướng quân phiền nhất là người nào chậm chạp lẽ mề đó, đã bảo các người ngồi lên trên thì nhanh chóng ngồi đi. Tướng quân đã nói, tiệc rượu đêm nay chính là hoan nghênh hai người các người!"

Dương Thu Trì đi đến ngồi cạnh Lưu Dững, Quách Tuyết Liên cũng theo hắn ngồi xuống.

Lưu Dững nói với Dương Thu Trì: "Dương huynh đệ, trước hết để ta giới thiệu các vị đứng đầu của đội hộ vệ cùng các huynh đệ tuần vệ." Đầu tiên chỉ tay vào người trung niên có mặt ngựa nói: "Vị này là Mã Lăng Vũ Mã bá hộ. Mã đại nhân có ung trào công không chỉ thiên hạ vô song, mà còn có khinh công xuất sắc. Cũng chính là hộ vệ bên cạnh Vương gia kiêm thủ lĩnh nội vệ. Người nếu rảnh rỗi có thể nhờ người này chỉ giáo thêm".

"Dạ vâng!" Dương Thu Trì đứng dậy chấp tay thi lễ: "Xin ra mắt Bách hộ đại nhân!"

Mã Lăng Vũ mỉm cười, gật đầu đáp ý, sau đó nói với Lưu Dững: "Như vậy là tướng quân quá khen ngợi rồi, Mã mỗ thấy hổ thẹn không dám nhận a".

Lưu Dững ha hả cười, lại tiếp tục giới thiệu các quan quân còn lại ở trên bàn. Tất cả đều là thủ lĩnh bách hộ ngũ vệ của đội hộ vệ trong Sở vương phủ cùng cấp dưới các tổng kỳ, và toàn thể các thành viên trong đội tuần vệ.

Sau khi giới thiệu xong rồi, Lưu Dững cười ha hả vỗ vào vai Dương Thu Trì, nói cùng tất cả mọi người trong bàn: "Các vị huynh đệ, vị người chính là Dương huynh đệ mà vừa rồi ta đã nhắc tới, tên gọi Dương.."

"...Dương Thu Trì!" Dương Thu Trì vội vàng hạ thấp người tiếp lời.

"Đúng vậy, Dương huynh đệ là người trượng nghĩa, đầu óc linh hoạt, võ công cũng không tệ lắm. Người bên cạnh là biểu đệ của hắn. Tên gọi Quách Học Liêm, cũng rất thông minh. Sau này hai người bọn họ ở trong đội tuần vệ, mọi người cần chiếu cố nhiều hơn nữa!"

Mọi người nhìn thấy Lưu Dững coi trọng đến mức làm một bàn rượu để đón tiếp hai tuần vệ mới đến này, đối với bọn họ cũng có phần xem trọng, nên hướng về phía Lưu Dững, tới tập kính rượu hai người bọn Dương Thu Trì. Hai người bọn họ đương nhiên đứng dậy đáp tạ. Chỉ có điều mấy ngày qua hai người bọn họ lúc thì no lúc thì đói, nói cho đúng thì thật sự là cũng chưa ăn được gì. Hiện tại thấy một bàn rượu và thức ăn trước mặt, chưa kịp động đũa vào đã phải uống rượu. Trong lòng có chút khó chịu. Bất quá cũng không còn biện pháp nào khác. Dương Thu Trì thì cũng không sao. Quách Tuyết Liên thì không thể uống nhiều rượu được, chỉ vài chén là mặt đỏ lên rồi.

Dương Thu Trì nói với Quách Tuyết Liên: "Biểu đệ, người không nên uống nhiều rượu, có chừng mực thôi, nên ăn một chút gì đó đi."

Lưu Dững cười ha hả nói: "Đúng vậy, nên ăn chút gì trước đã".

Mã Lăng Vũ thấp giọng nói: "Vậy là không được rồi, ăn cũng nên ăn, uống cũng nên uống vậy. Nhu thế này đi, để Mã mỗ kính hai vị một ly trước!" Nói rồi, hắn cầm ly rượu hướng về Dương Thu Trì và Quách Tuyết Liên.

Quách Tuyết Liên vừa mới ăn vào một ít, chưa kịp nuốt xuống, nghe nói vậy vội vàng cầm ly rượu lên, lập tức bị Dương Thu Trì đè tay xuống, mỉm cười

nói với Mã Lãng Vũ: “ Bách hộ đại nhân, biểu đệ ta không giỏi uống rượu lắm, như thế này đi, để ta uống thay có được không vậy?”

"Hay lắm! Dương huynh đệ quả nhiên hào phóng, đúng là một hán tử!" Mã Lãng Vũ vừa nói vừa giơ một ngón tay cái lên, "Nhưng mà, Quách huynh đệ không thể nói là không uống chút nào, như thế này vậy, hán không thể uống nhiều rượu được, vậy ngươi hãy thay hán uống nửa chén đi! Mã mỗ xin được kính trước!" Nói xong y ngửa cổ dốc cạn chén rượu đưa vào miệng, uống một hơi không còn một giọt nào.

Dương Thu Trì khen: “ Mã bách hộ đúng là tửu lượng tốt! Đa tạ rồi!" Hán cũng uống cạn, sau đó đặt chén rượu trước mặt Quách Tuyết Liên, nói với nàng ta: “Biểu đệ, ngươi uống trước nửa chén đi, sau đó hãy ăn chút gì đó."

Nghe xong lời này, mặt Quách Tuyết Liên nóng như lửa, cái cổ trắng như tuyết cũng đỏ lên, đón lấy chén rượu, chậm chậm đưa cái chén vào môi, từ từ uống hết phân nửa, sau đó đưa cho Dương Thu Trì. Chỉ thấy hai má nóng phừng phừng, vội vàng gấp một đĩa rau đặt trong chén trước mặt cuối đầu ăn, không dám nhìn Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì nhận chén rượu đến bên miệng, nghe thấy một mùi thơm nhàn nhạt nơi cổ. Đó chính là mùi hương từ đôi môi mọng đỏ của Quách Tuyết Liên còn lưu lại, trong lòng nhất thời rung động, liền nhớ đến câu nói của Phan Kim Liên trong thủy hử truyện : “ Thúc thúc, nếu như có ý, thiếp xin mời người nửa chén rượu tàn". Trong tâm càng trở nên xôn xao, chấp chôn, ngửa cổ uống hết nửa chén rượu còn lại.

"Hay lắm!" Mọi người đều vỗ tay tán thưởng.

Nửa chén rượu đi xuống cổ, Dương Thu Trì cảm thấy hết sức khô nóng, phảng phất như bị nửa chén rượu của Quách Tuyết Liên uống còn lại đốt cháy hết máu toàn thân hán vậy.

Quan quân chứng kiến Dương Thu Trì uống rượu, hướng về phía Lưu Dĩnh rồi lần lượt nâng chén kính hai người. Dương Thu Trì uống rượu chén nào cũng sạch khô, uống với mỗi người nửa chén rượu, đi hết một vòng, mặt đã mọng lung. Quách Tuyết Liên không thắng được sức mạnh của rượu, ngồi không cũng không xong rồi.

Lưu Dĩnh nhìn thấy Quách Tuyết Liên quả là không thể uống nhiều rượu được, cười hắc hắc sai người mang thuốc giả rượu đến. Dương Thu Trì tự mình đưa cho nàng ta uống, nghỉ tạm một lúc là tỉnh lại. Lưu Dĩnh bảo mọi người không được mời rượu Quách Tuyết Liên nữa. Lúc này Dương Thu Trì mới yên tâm khai chiến.

Dương Thu Trì cũng là con sâu rượu, tuy tửu lượng không ghê gớm lắm, nhưng không hề kém ai, cho nên cầm chén rượu đứng lên, có chút xiêu vẹo, nói với Lưu Dĩnh: “ Tướng quân, các vị bách hộ, tổng kỳ đại nhân, cùng các huynh đệ tuân vệ, nhờ có tướng quân tiến cử hai huynh đệ mới vào đội hộ vệ được. Nhờ có thể mới kết thân với các vị đại nhân cùng các huynh đệ đây. Từ nay trở về sau ta sẽ cố gắng hết mình, không phụ lòng kỳ vọng của tướng quân cùng các vị đại nhân đây. Nào, ta kính các vị một chén!"

Mọi người sôi nổi bung chén lên muốn uống, nhưng Mã Lãng Vũ lại cười nói: “ Dương huynh đệ, ngươi dùng một chén rượu này để kính mọi người là có thể. Nhưng tướng quân đối với ngươi coi trọng thể. Mã mỗ nghĩ hay là ngươi dùng một tướng quân cho thỏa đáng, các vị nghĩ thế nào?"

Mọi người nói như vậy là có đạo lý, định buông chén xuống.

Lưu Dĩnh nói: “ Không cần đâu, mọi người nhanh chóng uống đi. Dương huynh đệ mà uống xong một lượt xuống chắc là sẽ bị say tủy lúy mắt."

"Ái cha, tướng quân nói rất đúng, bọn tại hạ phải nhanh chóng uống ly này, nhưng tướng quân uống ly này. Dù sao cũng là một mình kính, hơn nữa ta trông Dương huynh đệ cũng là người rộng lượng, có lẽ chúng ta uống hết bình rượu này. Tất cả mọi người ngồi xuống bàn dưới đi, Dương huynh đệ lại sừng sững không bị ngã nhào rồi, ha ha...a...a...."

Mọi người đều cười vỗ tay ồn ào.

Dương Thu Trì cầm chén rượu một mình mời Lưu Dĩnh.

Sau khi uống xong, Dương Thu Trì lại mời rượu mọi người, nhưng Mã Lãng Vũ không bung chén lên, thở dài nói: “ Ai cha! Xem ra chúng ta đãi ngộ như thế này là kém so với tướng quân rồi a, chỉ có thể uống một chén. Như vậy uống cũng không có hương vị gì, thật sự là cũng muốn có cảm tình với Dương huynh đệ đây, như vậy phải uống đối nhau mới có lòng."

Mọi người xúm lại để Dương Thu Trì một mình uống cùng Mã Lãng Vũ. Các bách hộ vệ khác thấy cảnh này, cũng thôi không bung chén lên, nhìn Dương Thu Trì mỉm cười, nghĩ thầm rằng Mã bách hộ mời rượu như thế rồi, thì các bách hộ khác đương nhiên cũng phải mời từng người, nếu không sẽ phải thất lễ.

Dương Thu Trì trong lòng hừ lên một tiếng, liếc mắt nhìn khóe miệng Mã Lãng Vũ đang mỉm cười, biết rằng chủ tâm của tên mặt ngựa này là muốn mình sai để thêm náo nhiệt. Trong lòng nghĩ rượu trắng thời cổ đại có nồng độ không cao lắm. Tuy nhiên sau khi mời số lượng lớn như vậy, nhất thời có thể không bị say, nên nhất thời cũng không làm trò cười cho thiên hạ được, dứt khoát phải liều mạng một phen, đầu rượu thử coi ai ngã trước nào! Nghĩ tới đây, đứng dậy nói: “ Hay lắm, Mã đại nhân đã coi trọng ta như thế, ta xin mời Mã đại nhân ba chén to, mau đổi chén!"

Mọi người đều bị ngẩn ngơ, sau lại lập tức vỗ tay tán thưởng.

Người hầu bên cạnh lập tức đi lấy sáu cái chén to mang tới. Dương Thu Trì chụp lấy một vò rượu ngon, rót rượu vào sáu chén, hai tay bung hai chén đi tới : “ Mã đại nhân, mời!"

Mã Lăng Vũ có chút e ngại, mỗi chén này cũng khoảng một cân rượu, uống hết ba chén là ba cân rượu! Uống nhiều rượu như thế hẳn cũng chưa từng thử, trong lòng có chút sợ sệt, liếc mắt nhìn Lư Dững, hy vọng hắn có thể nói vài câu giải nguy. Nhưng không ngờ Lư Dững đối với Dương Thu Trì hết sức phong khoáng tán thưởng, vui vẻ nói: “Dương huynh đệ quả thật rộng lượng! Mã đại nhân, chính người đề nghị, mau tiếp chiêu đi chứ! Ha ha ha...”

Nói đến đây thì Mã Lăng Vũ có không uống cũng không được rồi, hẳn nghĩ Dương Thu Trì đã uống nhiều như vậy rồi, nên mình cũng có chút lợi thế, lá gan có to hơn chút chút, đón lấy bát rượu, nhìn Dương Thu Trì: “Dương huynh đệ, Mã mỗ...”

Dương Thu Trì đoán là hắn cáo già định đùa bỡn, không đợi hắn nói xong, bèn lên tiếng trước: “Mã đại nhân đã đề mắt đến ta, gọi ta là một tiếng huynh đệ, vậy tiểu đệ này xin kính trước!”. Ngửa cổ lên, hướng lên trời uống hết một hơi hương.

Cái chén to sáng ngời, không còn giọt rượu, cả sảnh đường vỗ tay tán thưởng.

Dương Thu Trì lúc đầu đã mời một vòng hết mười sáu người rồi, mắt cũng đã nhắm long rồi, một chén to này vừa đặt xuống, mặc dù trên mặt lộ vẻ cười cợt nhưng trong đầu choáng váng như trời đất quay cuồng, ngực và bụng như bị nước đập mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 40: Tiến lùi chùng mực

Sau khi Dương Thu Trì uống sạch khô chén rượu to, chén sáng choang, cả sảnh đường lớn tiếng khen ngợi.

Trước đó hắn đã mời một vòng hơn mười người, vốn dĩ mắt cũng đã say lơ lơ, chén này vừa uống xong, mặc dù trên mặt nở nụ cười nhưng trong đầu trời đất như nghiêng ngả, ngực và bụng như bị nước dội mạnh vào.

Quách Tuyết Liên nhìn thấy hắn có chút xiêu vẹo, chệnh choạng, nhanh chóng đến bên cạnh đỡ hắn, hỏi nhỏ: “Biểu ca, người uống chậm thôi, ăn chút đồ ăn trước đã.”

Lư Dững tiếp lời: “Đúng đó, ăn trước đã, Dương huynh đệ còn chưa động đến chiếc đĩa nữa! Ăn ăn mau!” Hắn liền gấp một cái đùi gà đặt trong chén của Dương Thu Trì.

Buổi cơm chiều bắt đầu Dương Thu Trì vẫn không ăn, bận rộn suốt đến giờ, để bụng trống đi tắm, khí nóng bốc lên, đói bụng muốn kẹp vào lưng. Nhưng khi ngồi vào bàn, trên bàn đã dọn sẵn đầy sơn hào hải vị, nhưng một chút rau cũng chưa được ăn, lại liên tục phải uống, bây giờ một mình hắn phải đấu liên tục, có chút không kham nổi rồi.

Mã Lăng Vũ vốn là người luyện võ, đương nhiên sớm nhìn ra Dương Thu Trì lúc này đây đang trong tình trạng nộ mạnh hết đà, liền cười hắc hắc, chậm chậm cầm chén rượu lên. Chén rượu đông đưa sáng lóa, quay về phía Dương Thu Trì nói: “Đúng đó huynh đệ, đừng có gấp, cứ chậm chậm thôi, đừng để bị say, ăn...chút đi đã”. Khi nói đến câu cuối, rượu bốc lên đầu, thân người lắc lư, y nhưu mảy có dẫn xuống.

Hắn không nói lời nào Dương Thu Trì cũng không biết nội tình bên trong, nên phải chọn cách làm đầu chắc nấy. Vừa rồi nhìn thấy bộ dạng của hắn, hiểu được hắn cũng kém không nhiều. Nghĩ thầm rằng ta so với người vẫn còn uống được gấp đôi lượng rượu kia. Xem ra tư lượng của người cũng chẳng nhiều nhỏi gì, phải tiếp tục cho đến cùng mới được. Chủ tịch Mao Trạch Đông đã nói rất hay, "Nghĩ tương thặng dũng truy cùng khẩu, bất khả cô danh học bá vương!" (Nên đem dũng khí đuổi theo giặc đã cùng đường, đừng học thói hư danh mà bắt chước Sở bá vương Hạng Vũ) (\*)

Chỉ có điều ly rượu vừa đưa lên thì hoa mắt choáng váng, nghĩ là muốn theo đến cùng, còn không biết là có thể uống hết chén thứ hai không hay là say mất rồi.

Trong lòng lo lắng, đột nhiên chợt nhớ đến nội công do Liễu Nhược Băng dạy, có thể gia tăng sức mạnh để khiêng đồ vật kia được, không biết là có thể giúp mình tỉnh táo lại không nữa. Không suy nghĩ nhiều, hắn nhắm mắt lại rồi vận thần công của Liễu Nhược Băng truyền thụ lúc trước, trong chốc lát đã vận hành liên một vòng đại tiểu chu thiên, sau đó mở mắt, mặc dù vẫn còn say khướt, nhưng không quá mê tủy lủy, cảm giác dạ dày như bị nước dồn mạnh muốn nôn thốc nôn tháo đã giảm đi rất nhiều. Ha ha, quả nhiên là có hiệu quả! Điều này không khỏi làm lòng hắn thêm mừng rỡ.

Hắn đang đưa cơ thể, khí trong người chuyển động dâng trào, tiếp tục vận chuyển chân khí vận hành theo đại tiểu chu thiên, tay cũng không nhàn rồi, cầm lấy cái đùi gà mà Lư Dững đặt trong chén cắn một cái thật mạnh, vừa nhai nhai lười vừa hàm hồ nói: “Mã...mã đại nhân, dùng chén lớn...lớn để uống rượu, to...ăn ăn một miếng thịt to! Đó mới gọi là đàn ông! Cùng Mã đại nhân uống rượu thật gọi là sướng khoái!” Bất chợt nghĩ thấy từ này không đúng, nghĩ tới nghĩ lui, chợt tỉnh cúi đầu nói với Lư Dững: “Tướng quân, giống như..., ôi hai chữ này là...”

Mọi người cười phá lên, vỗ tay tán thưởng.

Dương Thu Trì buông đùi gà xuống, lại cầm một chén rượu to đi về phía Mã Lăng Vũ, chân hần lão đảo suýt chút nữa là ngã nhào xuống. Quách Tuyết Liên liền giữ chặt hần lại.

Mắt Mã Lăng Vũ đã mở không lên nổi rồi, nhìn thấy vậy cười nói: “Huynh đệ, nên chậm chậm lại thôi a?”

Kỳ thật đây là lời hần muốn tìm cho mình lối thoát, nhưng không ngờ Dương Thu Trì không nói hai lời, một tay bưng chén rượu, một tay đỡ chén rượu kia lên bàn, uống ừng ực đến cạn chén, chỉ còn lại chén không sáng ngời, đặt lên bàn, cầm đùi gà cho vào miệng, nhưng lại không tìm ra miệng mình đang ở nơi nào. Lúc này Quách Tuyết Liên mới giúp hần một tay. Đưa đùi gà vào miệng hần, cắn mạnh một cái, chậm chậm nhìn Mã Lăng Vũ, vận tiếp thần công để áp chế sức mạnh của rượu.

Mã Lăng Vũ nhìn thấy Dương Thu Trì cau mày nhai đùi gà, dường như là đang nén cơn buồn nôn lại. Đoán chừng là không thể đi đâu được, hần đành tiếp nhận chén rượu từ tay Dương Thu Trì, ngửa cổ lên, muốn bắt chước Dương Thu Trì uống một hơi hết sạch chén rượu. Nhưng mới được nửa chén, dạ dày như bốc lên, muốn nôn mửa, vội vàng dừng lại, cố sức giữ hơi thở, đỏ mặt tía tai, vất vả lắm mới không té ngã nhào ngay tại chỗ.

Nhưng trong chén lớn còn nửa rượu, nhìn bốn phía, thấy tất cả quan quân đều hướng về hần, còn mặt mũi nào mà buông chén xuống, kiên trì kìm nén sự khó chịu, uống từng ngụm một cho cạn sạch, sau đó đặt chén xuống, một câu cũng không dám nói, chau mày vận khí áp chế sức mạnh của rượu.

Mọi người nhao nhao reo hò. Dương Thu Trì gặm cái đùi gà đã hết sạch sẽ, ném xuống bàn vừa khéo trúng ngay đầu chú chó Tiểu hắc đang nằm gặm xương bên cạnh hần. Chú chó lập tức ngẩng đầu lên, nghiêng ngó nhìn hần, trong mũi ư ừ kêu lên hai tiếng, lắc lắc cái đuôi, dường như cũng đang cười hần đã uống rượu say.

Dương Thu Trì cười hắc hắc, mắt lơ lơ nhìn Tiểu hắc: “Không được cười, ta...ta không có say...!” Nói rồi cầm chén rượu đi đến chỗ Mã Lăng Vũ: “Nào, Mã...Mã đại nhân, tiểu đệ lại...lại mời người một chén nữa...!”

Dạ dày Mã Lăng Vũ đang đấu tranh như biển cồn sóng dập, căn bản không thể mở miệng được, và biết chỉ cần mở miệng là mọi thứ trong dạ dày sẽ ra ngay.

Một tay Dương Thu Trì cầm chén to của hần, một tay lại cầm bầu rượu rót đầy, ngửa cổ uống một hơi uống cạn sạch, xong giờ chén không lên nói: “Mã đại nhân, mời!”

Mã Lăng Vũ quả thật như muốn khóc, trong lòng hết sức hối hận, nếu sớm biết Dương Thu Trì tửu lượng cao như thế thì đã không gây ra phiền toái rồi. Nhưng bây giờ người ta đều đã uống, mình còn làm sao được bây giờ. Hần so với nội công của Liễu Nhược Băng dạy Dương Thu Trì thì còn kém xa. Cho nên vận khí nửa ngày mà không có gì hiệu quả, cố kìm nén khí đang trong bụng bốc lên, cầm lấy chén rượu. Bây giờ đừng nói là rượu, có là nước đi chăng nữa, hần muốn uống tiếp cũng mất mặt trước mọi người.

Lưu Dĩnh cười hắc hắc nói: “Mã đại nhân, sao vậy? Dương huynh đệ lại bưng chén chờ người đấy!” Các bách hộ khác cũng nhao nhao lên, Mã Lăng Vũ cố lấy hết sức, uống một chén này cho xong, có nôn ở đây cũng được. Y cầm chén lên định uống, không ngờ Dương Thu Trì dùng một tay đè lên chén rượu của hần nói: “Đại nhân, uống như vậy thật chẳng có gì thú vị, chúng ta chơi trò oản tù tì đi nha?”

"Oản...oản tù tì?" Mã Lăng Vũ vất vả lắm mới thốt nên hai từ đó, dạ dày như đang sôi cuộn cuộn, vội vàng ra sức chặn lại, không dám nói thêm lời nào nữa.

"Oản tù tì à, ngũ khôi thủ..., bát thất mã..., như thế này vậy, người hãy ngồi đó đi nhìn tôi và Lưu tướng quân chơi trước thì sẽ biết!" Nói rồi quay sang nói với Lưu Dĩnh: “Tướng quân có thể nhận lời không?”

Nghe những lời này, Mã Lăng Vũ tức giận căng da đầu, đặt mông ngồi trên ghế, người hơi nhoáng lên, chén rượu lớn rung rinh rót ra ngoài không ít.

Bọn người Lưu Dĩnh đương nhiên nhìn ra được Mã Lăng Vũ căn bản không uống hết chén rượu kia rồi. Dương Thu Trì bày ra trò oản tù tì, cũng là có ý để một lối thoát cho Mã Lăng Vũ, để cho hần thông thả, khỏi bị lộ mặt xấu ra trước mọi người, đều không khỏi ngậm gật đầu thần phục. Trong lòng họ nghĩ tên tuần vệ mới đến này quả thật có chừng có mực, biết cách đồ nhân xử thế, có ý tứ, nên đối với Dương Thu Trì ít nhiều có thiện cảm.

Lưu Dĩnh ha hả cười: “Được a! Vừa rồi tửu lượng Dương huynh đệ đúng là cao, chúng ta lại lĩnh giáo Dương huynh đệ cao quyền! Bất quá oản tù tì không cần dùng chén to như thế, mau đi đổi chén rượu nhỏ hơn, như vậy khe nhỏ sông dài!”

Người hầu đến mang chén rượu lớn đi, đổi lại chén nhỏ hơn, rót rượu vào. Hai người liên tục chơi oản tù tì sáu lần. Lưu Dĩnh thắng bốn lần, rất là đắc ý, nói với Dương Thu Trì: “Dương huynh đệ ăn chút gì trước đi, để chúng tôi làm thủ trước cho mọi người xem.”

Kế tiếp mọi người kính rượu lẫn nhau, cùng nhau chơi đoán số, uống đến canh ba mới tàn. Lưu Dĩnh uống đến mức mặt lơ lơ, giọng ngọng ngịu. Mã Lăng Vũ sau khi uống hai chén to, nằm bò ra ngủ ngon lành. Còn các bách hộ khác uống đến mức ghế ngồi cũng không vững, nằm dài trên mặt đất lúc này mới thỏa thích mà tan tiệc.

Quách Tuyết Liên uống cũng không ít, nhưng phần lớn đều do Dương Thu Trì ngăn lại, cho nên mới có thể tỉnh lại. Lúc này mới cùng bọn người hầu đỡ Dương Thu Trì đi vào phòng, đặt hần trên giường.

Lúc trước Dương Thu Trì vận khí áp chế lực của rượu. Nhưng cũng chỉ là chống nòng tạm thời mà thôi. Còn rượu thì vào hết trong bụng không lãng phí một giọt nào. Giờ đây trở lại phòng, sức lực đó đã được buông lỏng, độ mạnh của rượu lại tăng lên, nhất thời hoa mắt chóng mặt, chưa bỏ quần áo ra đã nằm sòng soài trên giường, thở phì phì.

Quách Tuyết Liên khóa cửa rồi, cũng cảm thấy trời đất quay cuồng, miễn cưỡng phải đi đến giúp Dương Thu Trì tháo giày thay quần áo. Lại còn bị Dương Thu Trì trong lúc say kéo lung tung, đứng cũng không xong, bỏ nhào vào người hắn, men rượu lại dâng lên. Tức thì cảm giác cả phòng lại quay cuồng, nhắm mắt không dám lại động, muốn nghỉ ngơi một lát rồi tiến lại. Nhưng lại buông lỏng hoàn toàn, chậm chậm chìm vào giấc mộng.

Vào lúc hùng đông, Dương Thu Trì rốt cuộc cũng tỉnh dậy, cảm thấy đầu đau như muốn bỏ ra, định dùng tay xoa xoa trán, chợt phát hiện ra mình đang nằm trong lòng ngực một người, vội vàng nhướn mắt nhìn lên, chính là Quách Tuyết Liên đang ôm mình ngủ say. Hắn trong lòng cả kinh, cúi đầu liếc mắt, phát hiện y phục cả hai người đều chỉnh tề. Lúc này mới nhớ đến là tối hôm qua uống rượu, mơ mơ màng màng không nhớ rõ giống như thấy Băng nhi, kéo một cái, ôm vào cánh tay, sau đó thì ngủ. Nhưng rốt cuộc là Quách Tuyết Liên.

Chú thích:

(\*) Đây là hai câu trong bài thơ mừng quân giải phóng nhân dân chiếm được Nam Kinh của Mao Trạch Đông, làm vào tháng 4/1949

Nguyên Văn

人民解放軍佔領南京

鐘山風雨起蒼黃，

百萬雄師過大江。

虎踞龍盤今勝昔，

天翻地覆慨而慷。

宜將勝勇追窮寇，

不可沽名學霸王。

天若有情天亦老，

人間正道是滄桑。

Hán Việt

Chung Sơn phong vũ khởi thương hoàng

Bách vạn hùng sư quá Đại Giang

Hổ cứ long bàn kim thắng tích

Thiên phiên địa phúc thái nhi khang

Nghi tương thắng dũng truy cùng khấu

Bất khả cô danh học Bá Vương

Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão

Nhân gian chính đạo thị thương tang

Dịch thơ (Hoàng Trung Thông, Nam Trân)

Chung Sơn mưa gió dậy xanh vàng

Trăm vạn hùng binh vượt Đại Giang

Rồng uốn hổ ngồi nay thắng trước

Trời long đất lở mạnh mà hăng

Nên đem dũng khí truy tàn tặc

Chớ chuộng hư danh học Bá Vương

Trời dẫu có tình trời cũng cõi

Bể dâu là đạo ở nhân gian



Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 41: Nữ sát thủ áo trắng

Dương Thu Trì vừa tỉnh, Quách Tuyết Liên cũng vừa lập tức tỉnh dậy, vội vàng đứng lên, quỳ gối trên mép giường, xoa xoa mắt, ngượng ngùng cười: “Biểu ca, người đã tỉnh lại rồi sao? Để ta giúp người rửa mặt...” Dứt lời xoay người xuống giường.

Nhớ đến tối hôm qua ôm Dương Thu Trì ngủ một đêm, bất giác Quách Tuyết Liên như có lửa bốc lên, tai đỏ như mặt trời mọc. Tuy rằng mấy ngày qua hai người bọn họ dựa vào nhau mà ngủ, nhưng cũng là ở trên cỏ, dưới cây đại thụ, góc tường nhà, chứ chưa thật sự ngủ chung trên một giường như thế này.

Dương Thu Trì đầu đau như muốn nứt ra, đương nhiên không mấy dịu dàng lắm, rên rỉ kêu lên: “Nước...”

Quách Tuyết Liên nhanh chóng chạy đến bên cạnh bàn, cầm ấm trà lên, nhưng ấm trà hơi nguội, bèn nói: “Biểu ca, trà này nguội rồi, nếu người không ngủ tiếp một lúc nữa để ta nhóm lửa nấu bình trà khác”

“Nước nguội là tốt rồi, mau mang lại đây!” Dương Thu Trì ngoa ngoạy ngồi dậy, đầu dựa vào mép giường. Quách Tuyết Liên mang ấm trà đến, đưa vào tay Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì một ngụm uống sạch: “Vẫn còn khát!... mau mang cả bình trà lại đây!”

Quách Tuyết Liên liền mang cả bình trà đến cho hắn. Dương Thu Trì lấy cái nắp ra, đưa vào miệng uống ừng ực một hơi hết nửa bình trà, lúc này mới thở phào một hơi: “Ài! thật là sáng khoái!”

Quách Tuyết Liên mở cửa ra sân định tìm nước rửa mặt. Một người giúp việc thấy vậy bèn đi tới hỏi: “Quân gia, người dậy rồi à? Để chúng tiểu nhân lấy nước cho người rửa mặt”

Quách Tuyết Liên không chút nghĩ ngợi nói: “Để ta tự lấy, nước ở đâu vậy?”

“Không không! Để chúng tôi mang đến! Lập tức có ngay!” Tên người hầu chạy về phòng, lại báo với một tên người hầu khác, bưng hai bồn gỗ đựng nước ấm lớn đến phòng bọn họ. Quách Tuyết Liên đi đến định bưng lấy, nhưng bọn người hầu sao có thể để cho quân gia của mình động tay vào được, bọn họ vội làm trước. Quách Tuyết Liên chớp lấy bụng trên tay. Nàng ta không quen được người khác hầu hạ, đứng yên ở nơi đó, không biết là phải làm thế nào, cảm thấy không thoải mái.

Dương Thu Trì cười nói: “Biểu đệ, hai chúng ta giờ đã là hộ vệ rồi, hầu hạ chúng ta là bổn phận của bọn chúng, từ từ rồi sẽ quen thôi”. Dương Thu Trì biết Quách Tuyết Liên muốn rửa mặt, có mấy người hầu nam này không thích hợp lắm, do đó quay sang nói với các người hầu nam rằng: “Sau này chúng ta cần gì sẽ gọi, các người mang đến, các người đến mà không có chúng ta thì không được tùy tiện vào phòng biết không? Đi ra ngoài hết đi.”

Mấy người hầu nam vội vàng tuân lệnh, lui ra ngoài.

Quách Tuyết Liên lúc này giọng điệu mới giãn ra, cảm kích liếc mắt nhìn Dương Thu Trì: “Biểu ca, người không phải là đọc được suy nghĩ của người khác đấy chứ? Vậy sau này ta nghĩ gì người cũng biết hết sao?”

“Ha ha, đấy gọi là nhanh trí ứng đối! Đúng không nào?”

Quách Tuyết Liên mặt đỏ lên như mặt trời, cúi đầu không dám trả lời.

Dương Thu Trì vội vàng ho khan một tiếng: “Mau rửa mặt đi”. Trong lòng tự nghĩ, như thế mà gọi là đức hạnh được sao, còn dám nói là suốt cuộc đời này chỉ có Băng nhi, vậy sao có thể dám cùng nữ nhân khác ăn nói đầy đùa như thế. Thật đúng là hết thuốc chữa rồi!”

Quách Tuyết Liên không dám nói năng lộn xộn nữa. Mặt ửng hồng giúp Dương Thu Trì chải tóc rồi búi lại tóc

Hai người bọn họ chỉnh đốn lại xong xui đầu vào đấy, ra khỏi cửa, đi ngang qua bãi tập binh, đến mái hiên phòng khách chính là thư phòng của Lư Dững.

Lư Dững chấp tay bước đi thong thả, không biết là đang suy nghĩ gì, nhìn thấy Dương Thu Trì cùng Quách Tuyết Liên, lên tiếng chào rồi mời bọn họ ngồi xuống, trong mắt thể hiện sự nghiêm trọng nói: “Canh năm đêm qua, có người đột nhập nội phủ. Cũng may là có đề cao cảnh giác. Sau khi các họ

vệ phát hiện đã cùng người kia giao đấu. Người này làm bị thương năm sáu người hộ vệ, nhưng dường như là không muốn lấy tính mạng, nên các hộ vệ dù bị thương cũng không nghiêm trọng lắm. Tên trộm thấy chúng ta phòng bị cẩn thận, nên thừa cơ hội đã bỏ chạy".

Dương Thu Trì vừa mừng lại vừa vui, điều đầu tiên qua miêu tả có thể đó là Liễu Nhược Băng rồi! Chỉ có nàng ta mới có võ công cao cường như thế. Nhớ lại lúc đầu, sau khi Nhược Băng bắt Tống Tĩnh, cũng tại Nam Cung, đánh bại bọn Hạ Bình là cao thủ Cẩm y vệ vây quanh, vác một người mà lại làm bị thương Hạ Bình, rồi thông dong bỏ chạy. Vợ vàng hỏi: "Tướng quân có phải trong tay người này có một thanh đoản nhận không?"

"Đúng vậy!" Lư Dững gật đầu ngoài ý muốn, bỗng nhiên giật mình truy vấn: "Chẳng lẽ Dương huynh đệ biết thích khách này là ai?"

Dương Thu Trì vợ vàng cười nói: "Không, tối qua ngủ say như lợn chết làm sao có thể biết được gì chứ? Là do tôi đoán vậy."

"Đoán à?" Lư Dững nửa tin nửa ngờ liếc mắt nhìn Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì có chút hối hận khi mình thiếu kiên nhẫn như vậy, thuận miệng nói thêm vào: "Đúng vậy, vừa rồi nghe tướng quân nói người này đã làm bị thương năm sáu người hộ vệ, rồi lại ung dung bỏ đi, có được võ công như thế quả thật là phi thường, làm cho tôi nghĩ đến lời đồn đại trên gian hồ. Nghe nói đó là một người con gái mặc áo màu trắng, trong tay cầm một thanh đoản nhận, đánh bại vô số anh hùng."

"Vậy a! Dương huynh đệ muốn nói đến bạch y nữ sát sao?"

"Bạch y nữ sát?" Dương Thu Trì kinh hãi hỏi lại. Vừa nãy là hắn dựa theo chuyện ngày xưa Liễu Nhược Băng hành tẩu giang hồ nên thuận miệng bịa ra, chứ không nghĩ là hiện tại có người như vậy. Nghe biệt hiệu có một chữ "sát", chắc phải là một người tàn ác, không biết đó có phải là Băng nhi không?

"Đúng vậy, người con gái này thích mặc áo trắng, trong tay có một thanh đoản kiếm, ám khí chính là liễu điệp phi tiêu..."

"Là liễu điệp phi tiêu sao?" Dương Thu Trì vừa mừng kinh hãi, ám khí của Liễu Nhược Băng chính là điệp phi phiêu, hắn vợ vàng hỏi cho đến nơi.

"Đúng vậy!" Lư Dững vợ vàng quay đầu nhìn Dương Thu Trì: "Người cũng biết người này sao?"

Dương Thu Trì úp úp mở mở nói: "Vốn là như vậy, khi tôi chạy loạn thì đã nghe mọi người đồn đại chuyện này. Dù sao cũng chỉ là nghe nói mà thôi. Những lời đồn đại đều nói rằng người con gái áo trắng này thủ đoạn nham hiểm, trong tay áo có một thanh đoản kiếm không ai có khả năng địch lại. Còn những điều khác thì không rõ nữa."

"Không ai có thể địch lại thì có chút khoa trương rồi đó, tuy nhiên người này võ công cực kỳ cao, đúng thật là không sai. Năm đó ta hành tẩu giang hồ cũng đã từng gặp qua..."

"Tướng quân đã từng gặp qua hắn rồi à? Sau đó thì sao? Bộ dạng nàng ta như thế nào?" Dương Thu Trì hơi thở càng nhanh hơn.

Dương Thu Trì hiếu kỳ khơi gợi hứng thú nói chuyện của Lư Dững, nâng chung trà lên ông một ngụm nói: "Khi ta còn trẻ, trong nhà cũng thịnh vượng và giàu có, bá cáo nhân học chút bản lãnh rồi bắt đầu hành tẩu giang hồ. Sau nhiều năm lưu lạc, trên giang hồ cũng có chút tiếng tăm. Cũng chính là vào thời điểm này, trên giang hồ có lời đồn đại về nữ nhân áo trắng, trong tay có thanh đoản kiếm, liễu điệp phi tiêu, khiêu chiến khắp nơi, đánh bại vô số cao thủ thành danh. Ta nghe xong cũng không phục, muốn tìm cơ hội lĩnh giáo một chút. Chỉ là vẫn chưa có duyên".

"Vậy...nữ sát này đã đi đến đâu vậy?"

"Nữ sát này xuất quỷ nhập thần. Nghe nói quân Trương Hiến Trung công phá Thượng Dương, khi mà tàn sát đầm máu trong thành thì nữ sát này cũng xuất hiện ở Thượng Dương. Nhìn thấy quân đội họ Trương tàn sát người dân vô có, đã tức giận ra tay. Giết rất nhiều quân của phân tặc họ Trương, che chở cho không ít người dân thoát ra ngoài Thượng Dương thành. Trong lúc hỗn loạn đã bắn trúng ngực của Trương Hiến Trung!"

"Vậy a? Vậy tính mạng của Trương Hiến Trung như thế nào? Chẳng lẽ nàng ta cố ý nệ tay?"

"Đúng là như vậy! Biệt hiệu của người con gái áo trắng này là nữ sát, vậy thì làm sao có chuyện nhẹ tay chứ. Họ Trương khi bị trúng phi tiêu đã ngã xuống ngựa, đều nghĩ rằng hắn đã chết. Sau đó mới biết thì ra tên phân tặc này có một bảo bối là chiếc áo giáp bao sát người che phần ngực lại. Tên gọi chiếc áo giáp lưới sắt này là ô kim liên hoàn tảo, đao thương không thâm nhập được. Nếu nữ sát này không vận thần công phát ra liễu điệp phi tiêu, thì dù đao kiếm không làm hắn bị thương. Vốn là thế này, nghe nói phi tiêu bay ra xuyên qua áo giáp lưới sắt ô kim liên hoàn, bắn vào trong ngực hắn, cách khoảng trái tim chỉ có nửa tấc mà thôi!"

(Theo truyền thuyết thì có kỳ vật Ô Kim liên hoàn tảo từ giáp (áo lưới giáp sắt bằng vàng đen) này. Trương Hiến Trung nhờ vào bảo bối này mà đã bảo toàn được tính mạng. Về sau bại binh ở Phụng Hoàng sơn ở Đại tây quốc, Trương Hiến Trung bị quân Thanh bắn trúng đầu mới chết. Y chết rồi, cái tảo từ giáp này lọt vào tay Thuận trị hoàng đế của đại thanh, sau đó được thưởng cho gian thần Ngao Bái, cuối cùng bị Vi Tiểu Bảo trong Lộ Đình ký tịch biên gia sản tìm thấy giấu đi.)

Dương Thu Trì vỗ bàn một cái: "Tên tặc tử này quả thật là mạng lớn!"

"Đúng vậy, từ đó về sau, người con gái này có một biệt hiệu gọi là 'Bạch Y Nữ Sát', nhưng được người dân cảm kích gọi là 'Bạch Y Nữ Hiệp'."

Quách Tuyết Liên chống cằm nghe đến mức nhập tâm, hỏi lại: "Sau đó thì thế nào? Nữ hiệp này đã lao ra khỏi thành đi mất rồi sao?"

"Đương nhiên là ra khỏi thành đi rồi. Họ Trương sau khi trúng phi tiêu bị ngã xuống ngựa. Quân lính của họ Trương nghĩ hắn đã chết nên liều mạng xông

vào trả thù, trùng trùng lớp lớp vây quanh nữ sát này. Nhưng dù có thiên binh vạn mã nào có vây được nàng. Mọi người nói trận chiến ấy trời đất mù mịt, không thấy mặt trời mặt trăng. Trên chiếc áo trắng của nàng ta bị máu nhuộm biến thành đỏ tươi. Cuối cùng nàng ta nhảy lên ngựa, mở đường máu chạy thoát ra, lao ra khỏi Phụng Dương thành!"

Quách Tuyết Liên khoan thai nhìn xa xăm, khen : “ Nữ hiệp này quả thật là lợi hại, có thể còn lợi hơn so với Thường sơn Triệu Tử Long!"

"Đừng vậy! Ha ha, trận chiến ấy họ Trương thọ thương rất nặng, chút nữa là đã chết rồi, đã bị nữ sát ấy dọa đến sợ hãi. Suốt ngày cứ mơ mơ màng màng trầm lắng như người mất hồn, không có biện pháp chỉ huy tác chiến. Cho nên sau đó, quân đội của chúng bị quân Minh chúng ta đánh cho thất bại liên tiếp, thương vong vô cùng nghiêm trọng. Sau đó hấn lại đến Nghiễm Cốc hồ được triều đình chiêu dụ tiếp nhận, cho làm một phó tướng. Chỉ đáng tiếc là tặc tử này không sửa đổi được. Vài năm sau đó, đường thương lạnh lặn rồi, lại tạo phản thêm lần nữa. Lần này lực lượng hết sức mạnh mẽ, cùng lúc đó một luồng phản tặc nữa là Lý Tự Thành nam bắc ứng lên, chiếm thành đoạt đất, cường hiếp giết người nhất là họ Trương. Ôi! Lão bách tính lại bị khổ rồi đây, cũng cầu mong cho nữ sát áo trắng này xuất hiện, lấy đi mạng chó của bọn giặc này!"

Dương Thu Trì nghe những lời này không cho là đúng. Trong lòng nghĩ, cho dù quân của Lý Tự Thành, Trương Hiến Trung tạo phản, thì trong giai đoạn cuối nhà Minh này cuộc sống của lão bách tính cũng cực khổ đầy thôi. Nói cho đúng hơn là rất cực khổ nên mới có Lý Tự Thành, Trương Hiến Trung tạo phản. Chỉ có điều hấn không nghĩ sẽ cùng Lưu Dĩnh tranh cãi vấn đề này. Điều hấn quan tâm chính là Liễu Nhượng Băng, vội vàng quay lại chủ đề chính hỏi : “ Tướng quân, người làm thế nào mà gặp được nữ hiệp áo trắng, à không, nữ sát đây?"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 42: Nét tựa hoa đào

"Đây là sự tình của sáu bảy năm về trước rồi, sau khi bạch y nữ sát thủ thú đó có chút tiếng tăm, ta đã đi khắp giang hồ dò la tin tức. Một ngày đó đi ngang qua dưới chân núi Vũ Dương, ngẫu nhiên nghe nói bạch y nữ sát thủ hẹn ước giao chiến với chưởng môn đạo trưởng của Vũ Dương. Ta bèn lên núi tìm xem chút nào nhiệt, thuận tiện xem có cơ hội để cùng nữ sát này so chiêu luận bàn một chút. Ngày đó có rất nhiều người đến xem cuộc chiến, trong sân ở đại diện của Vũ Dương đầy kín người con kiến cũng không chui lọt. Ta còn nhớ rõ người con gái ấy quần áo một trắng, vạt áo bay phất phơ, trắng thanh gió mắt siêu phẩm thoát tục. Đứng ở nơi đó, chưởng môn chân nhân Vũ Dương cũng râu trắng toát cảm thanh trường kiếm trong tay binh diễn, liên tục xuất chiêu quay vòng quanh nàng. Nàng ấy như con bướm vờn theo chiều gió mà tránh. Ngay cả góc áo nàng Vũ Dương chân nhân cũng không đánh trúng được. Sau khi hết ba trăm chiêu thì bạch y nữ sát thủ mới ra tay, một ánh sáng trắng chợt lóe lên, cũng chính lúc này đây thì trận đấu vô cùng kết thúc".

"Là vì sao?" Quách Tuyết Liên tròn mắt hiếu kỳ hỏi.

"Là vì bạch y nữ sát thủ chỉ dùng một kiếm ngắn phóng tới còn chưởng môn chân nhân Vũ Dương lại là trường kiếm! Lão đạo sĩ râu trắng này đành nhận thua thôi".

"À ra thế!" Quách Tuyết Liên thần nhiên thể hiện sự say mê.

Trong lòng Dương Thu Trì hơi rung động. Nhớ đến năm trước tại ngôi chùa trên ngọn chủ phong thần sơn Niên bảo ngọc tắc tại Đóa Cam, Liễu Nhượng Băng trong bụng đang mang thai, chiến đấu với pháp vương Đế Lạc, cũng chỉ là đứng như vậy né tránh chứ không ra tay, để tìm xem đối phương có gì sơ hở, lúc đó mới một kiếm phóng ra trúng ngay Đế Lạc. Lập tức đánh bại hấn. Như vậy là bạch y nữ sát thủ này ra tay cũng gần giống như Băng nhi, cho dù không phải là Băng nhi chuyển thể đầu thai thì cũng khẳng định được có mối quan hệ lớn lao với Băng nhi. Nghĩ thế hấn vội vàng hỏi: “ Vậy hình dáng của nữ sát này trông như thế nào?"

Lưu Dĩnh lắc lắc đầu: “Không ai nhìn thấy qua, bởi vì từ khi nữ sát này lộ diện cho tới bây giờ đều quấn một chiếc khăn trắng quanh mặt, chỉ để lộ hai mắt ..."

"Vậy hai mắt của nàng ta như thế nào người có nhìn thấy không?"

Dương Thu Trì nghĩ, Liễu Nhượng Băng có hai người mắt rất đẹp như mắt phượng vậy. Người đàn ông nào nhìn thấy qua đều có thể nhớ rất rõ. Nhưng Lưu Dĩnh lại lắc lắc đầu nói: “ Lúc đó có rất nhiều người xem, ta ở khoảng cách rất xa, nên cũng không nhìn thấy rõ hình dáng đôi mắt nàng ấy thế nào nữa."

"Vậy sau trận quyết chiến đó thì thế nào? Người không lên nhìn một chút sao? Chẳng phải là người muốn cùng nàng ta luận bàn thêm đó sao?"

"Ai cha! Đừng nhắc đến nữa!" Lưu Dĩnh lắc đầu tỏ vẻ xấu hổ. "Bạch y nữ sát thủ sau khi đánh bại Vũ Dương đạo trưởng, lập tức nhảy lên hồng mã phi như bay đi mất dạng. Tất cả những ai tập trung ở đó cũng hơn trăm người, mặt ngơ ngác nhìn nàng ta đi xuống núi, không ai dám lên tiếng nào ngăn cản! Ôi lão Lưu ta cả đời tranh cường hào thắng, cũng không dễ dàng phục người nào cả. Vậy mà sau trận chiến đó ta đã phát hiện ra, dù ta có luyện thêm cả

trăm năm nữa thì cũng không bằng đầu ngón tay của nữ sát này. Từ đó mất hết ý chí, không còn nghĩ đến tìm sự phụ kết bạn hữu cái gì nữa. Nhân lúc đó, gia phụ cũng có mối quan hệ với Vương phủ nên không ta rời khỏi chốn giang hồ đến Sở vương phủ làm thủ lĩnh hộ vệ, mãi cho đến bây giờ".

Quách Tuyết Liên lên tiếng: "Sau đó thì sao? Nữ sát đã đi đến nơi nào?"

"Ta nản lòng thoái chí, việc giang hồ cũng không hoi han tới nữa, do đó cũng không biết rõ."

Dương Thu Trì hỏi: "Tối hôm qua có người ghé thăm nội phủ, sự thật có phải là nàng ta không đây?"

Lưu Dĩnh cười khò nói: "Không rõ lắm! Dương huynh đệ, tối hôm qua người say, còn ta sao lại không chứ. Ta cũng vậy vừa tới canh năm thì thủ hạ khẩn cấp đến báo ta mới biết nội phủ thỉnh linh xuất hiện kẻ địch. Nhưng cũng còn may mắn. Hôm qua nghe lời người nhắc nhở, ta đã tăng cường cảnh giới, nếu không như tình hình chúng ta tụ họp đêm qua, chúng ta lâu lâu mới tụ hội một lần, ai lại nghĩ có kẻ địch đến tập kích như vậy chứ! Nếu không phải nhờ người nhắc nhở thì hôm nay chắc đã có trận đại loạn rồi!"

"Các huynh đệ giao thủ với người kia đã nói như thế nào vậy?" Dương Thu Trì nóng lòng muốn biết cuối cùng thì người con gái áo trắng này có phải là Liễu Nhưỵ Băng không.

"Ta hỏi ra thì nghe nói là có cùng hình dạng, cũng che mặt bằng vải đen, trong tay đoản kiếm, võ công cao cường, không thấy thể hiện rõ chiêu thức, thì đã bị thương ngã xuống đất rồi."

Quách Tuyết Liên liền hỏi: "Vậy nói cho cùng thì người con gái mặc áo trắng đó có phải là... là nữ sát chăng?"

"Cũng không rõ nữa, chỉ có điều dựa theo những gì bọn họ nhìn thấy kể lại thì người con gái này có đến sáu bảy phần giống. Cho nên... á! chà! Nếu quả như lời của hắn nói thì thật làm cho người ta đau đầu đây! Vừa rồi Tôn quân gia đến, căn dặn chúng ta cần phải tăng cường đề phòng, cần phải mau chóng bắt tên hành thích Vương gia lần này. Ta đến liên lạc cùng Đô chỉ huy sứ Vũ Xương, tăng cường binh lực giới bị bên ngoài Sở vương phủ. Mặc khác ta còn kéo mọi tinh anh trong phủ về bổ sung canh phòng bên trong, đặc biệt là bảo vệ chỗ ở của vương gia. Như vậy mặc kệ kẻ hành thích là người bên ngoài xâm nhập vào, hoặc là người bên trong phủ, đều cũng đảm bảo hết sức chắc chắn rồi."

Dương Thu Trì khen: "Tướng quân bày mưu nghĩ kế, chỉ huy có độ, thật khiến kẻ khác bội phục!"

Lưu Dĩnh ưỡn bụng cười: "Dương huynh đệ, căn cứ vào chỉ thị của Tôn quân gia thì người cùng Quách huynh đệ trong thời gian này tạm thời không cần tham gia tuần vệ, việc trước mắt là phụ trách điều tra và giải quyết vụ án này, cần phải nhanh chóng bắt lấy tên tặc nhân đó."

Dương Thu Trì cười khò nói: "Nếu như tặc nhân có võ công cao cường lại chính là nữ sát che mặt thì..."

Lưu Dĩnh trừng mắt nói: "Sợ cái gì chứ? Mấy vạn tinh binh ở Vũ Xương phủ chúng ta lại có thể sợ một nữ lưu như vậy sao?" Lời nói ngày nghe ra như khí phách nhưng đem mấy vạn người ra đối phó với một nữ tử nói cho cùng thì cũng không hay lắm.

Dương Thu Trì đối với vụ án này phá như thế nào cũng đã sơ sơ nghĩ ra một kế hoạch rồi, bèn nói với Lưu Dĩnh: "Tướng quân, ta tra án phải lấy hết đầu tay của tất cả nữ nhân trong phủ, tất cả phải đầy đủ, không được thiếu một ai."

Lưu Dĩnh nghĩ nghĩ rồi nói: "Những người khác đều không dám không đồng ý, còn có Vương phi và quận chúa nếu cũng lấy đầu tay thì có chút không tiện lắm a."

Dương Thu Trì nói: "Vương phi, quận chúa cũng không tự mình hạ độc, không cần phải lấy mẫu ở bọn họ."

"Vậy thì dễ xử lý rồi, ta lập tức đưa thông báo xuống. Lập tức tiến hành lấy đầu vân tay."

Dương Thu Trì cùng Quách Tuyết Liên trở lại phòng, lấy quân phục của Minh triều mặc vào mang theo kiếm, dẫn chú chó Tiểu hắc ra khỏi chỗ ở của đội tuần vệ, đang độ đầu xuân đi trên con đường mòn của Sở vương phủ đầy sắc màu rực rỡ, lại đến đi đến phòng ăn.

Sau khi đi đến bên trong nội thiện phòng, hắn kêu người hầu mang một cái thang đến bên mái nhà, rồi bảo Quách Tuyết Liên cùng chú chó Tiểu hắc ở bên dưới. Sau đó sai người hầu tìm cho mình vài miếng ngói lưu ly mới, lần mò bò lên đỉnh.

Tối hôm qua thời điểm hắn khám xét trên đỉnh không biết là còn có thể lưu lại dấu vết gì đó. Cho nên lúc ấy không có nói là lấy đầu vân tay trên mái ngói. Đến lúc này đây, hắn dùng mấy miếng ngói lưu ly còn mới đem lên đổi lấy mấy miếng ngói có đầu vân tay kia.

Mấy đầu vân tay này vốn là của người hạ độc khi vạch trần miếng ngói lên. Trên mái ngói phủ rêu xanh cùng bụi bặm tạo thành đầu tích đan xen vào nhau. Đầu tích này không phải là vết mồ hôi của vân tay, do đó có thể lợi dụng phía có ánh sáng để nhận ra được.

Hắn ngồi trên sườn mái nhà, đem mấy miếng ngói có đầu vân tay ra tiến hành phân biệt, những điểm đặc thù chủ yếu bên trong đều ghi nhớ kỹ.

Tiếp theo đó, hắn lại cẩn thận quan sát đầu hài để lại. Mấy đầu hài này về kích cỡ đại khái giống nhau. Các mũi hài đều có đặc thù giống nhau, xác định rằng đầu hài là của cùng một người. Căn cứ vào những đầu hài còn nguyên vẹn xung quanh, trước mũi giày sức nén đều đặn, kích cỡ thuộc loại nhỏ, có thể khẳng định chính xác là của nữ nhân để lại. Hắn lấy hoa văn điển hình bên trong để giày ra so chính là hoa văn của mấy miếng ngói lưu ly đã được thay thế.

Lúc tối khi điều tra đã biết được, ngoại thiện phòng đã sai người đem chia rượu thịt cho ba người thu mua. Đó là những người hầu nam, mà ở ngoại thiện

phòng các đầu bếp cũng đều là nam hết. Dựa theo tình hình trước mắt có thể thấy, bước đầu hạ độc ba người thu mua tại nội thiện phòng và người đến dò xét phủ lúc đêm là một. Hơn nữa người này là nữ nhi. Do đó có thể loại trừ khả năng hạ độc là do những người hầu nam mang thức ăn đến.

Dương Thu Trì sau khi xuống bên dưới, gọi người quản đốc của ngoại thiện phòng đến, bảo hắn hỏi hết tất cả những đầu bếp và người hầu xem, giữa trưa hôm qua trong lúc ba người thu mua trúng độc, có nữ nhân nào đến ngoại thiện phòng thì viết hết tên ra.

Sau khi an bài thoải mái chuyện, tiếp theo là đợi kết quả.

Dương Thu Trì cùng Quách Tuyệt Liên mang theo đao bên người, dẫn Tiểu hắc đi dạo khắp nơi trong Sở vương phủ để hiểu rõ hoàn cảnh ở đây.

Không ngờ vòng vo hơn nửa ngày, thế nhưng đã bị lạc đường rồi. Chú chó Tiểu hắc nghiêng đầu nhìn hắn, cũng không biết là hắn muốn đi đâu. Dương Thu Trì cũng không lấy làm lo lắng, bò lên một ngọn núi giả, nghĩ là để tìm ra phương hướng trước. Xem ra ngọn núi giả này cũng không cao lắm. Xung quanh có bóng râm mát mẻ, tìm không ra kiến trúc quen thuộc. Đang lúc cảm thấy chán nản thì đột nhiên nhìn thấy xa xa bên cạnh cây đào đường như là có một người, bèn quyết định đến đây hỏi thăm.

Bọn họ theo phương hướng đó, xuyên qua mấy cây thấp thoáng của ngọn núi giả, đến bên cạnh cái hồ nhỏ, nhìn thấy một nữ nhân trẻ tuổi, đang ngồi trên ghế dài cạnh gốc đào nở rộ hoa, cánh tay mảnh mai trắng trẻo đang cầm một quyển sách, đang chăm chú đọc một cách cẩn thận.

Nhìn nghiêng qua thì người con gái này khoảng mười tám mười chín tuổi. Mặt cười như tuyết, sắc trắng ửng hồng, lông mày cong vút, mắt sáng tinh anh, mái tóc đen óng dùng vàng bạc li ti đính trên búi tóc. Cài một cây bảo trâm bằng ngọc bảo thủy. Một thân váy dài trắng như tuyết, lạnh như băng, vật áo, đường viền váy có màu nhàn nhạt của hoa đào.

Giống như tia nắng ban mai ẩn hiện trong sương mù, mờ ảo như mộng. Chiếc áo khoác ngắn tay mỏng bằng lụa màu tía kéo dài đến cạnh váy, phần thêu hoa vật áo hơi tách ra, màu vàng nhạt làm nổi bật bộ ngực mượt mà lên cũng một màu trắng như tuyết hòa lẫn nhau, làm cho nam nhân nào nhìn thấy không khỏi nhìn được phải nuốt nước miếng mơ nghĩ xa xôi.

Đúng là kẻ "nhân diện đào hoa tương ánh hồng (người có mặt hồng hào tựa hoa đào)!" Dương Thu Trì cất lời khen, chẳng trách Thi Kinh nói rằng: "Đào chi yêu yêu, chúc chúc kì hoa", quả nhiên như thế, không khỏi làm người ta ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 43: Ghi lòng tạc dạ

"Này! Các người ở nơi nào đến đây làm gì?" Tiếng nói cất lên từ phía cô gái bên cạnh. Dương Thu Trì liền quay đầu nhìn lên, bên cạnh ngọn núi giả xuất hiện một tiểu nha hoàn, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, trên đầu có hai bím tóc. Quần áo trên người một màu xanh ngọc, giải áo thắt ngang chiếc eo thon nhỏ, kết thành hình bướm bướm, buột thêm miếng ngọc Bát Bảo trong suốt, xem quần áo tươm tất như vậy chắc là một nàng hầu rồi. Hai tay chống nạnh, xụ mặt lại nhìn hai người bọn họ.

Cô gái đang chăm chú đọc sách dưới gốc cây đào nghe tiếng động, hốt hoảng run lên, quyển sách trong tay cũng theo đó mà rớt xuống, đứng người lên liếc mắt nhìn bọn Dương Thu Trì, rồi xoay người bước đi vài bước, tựa vào gốc cây đào hỏi: "Tiểu nhi, hai người bọn họ là ai vậy?"

"Tiểu thư đừng sợ, họ vốn là hai hộ vệ, nhưng không biết vì lý do gì mà đến đây. Người được gọi là a hoàn kia tiến lên từng bước, hỏi bọn Dương Thu Trì: "Này, ta hỏi hai người! Đến đây để làm gì?"

Dương Thu Trì lúng túng lấy thẻ bài ra đáp: "Chúng tôi là tuần vệ, đang đến nơi này để tuần tra."

"Tuần vệ ư?" Cô bé Tiểu Nhi nhìn Dương Thu Trì cùng Quách Tuyệt Liên từ trên xuống dưới, "Sao ta chưa thấy qua các người vậy?"

"Chúng tôi là tân binh vừa mới đến tối hôm qua, do Lưu tướng quân tiến cử, đã được Tôn quân gia đồng ý rồi."

"Vậy a! Vậy các người làm thế nào mà đến phía sau hậu viện của Trầm phi được chứ? Lại còn nhìn trộm Vương phi của chúng ta nữa, không biết đây là tội chết sao?"

Dương Thu Trì nghe bảo đây là tẩm cung của Vương phi, người con gái kia chắc là Trầm vương phi rồi. Bất chợt trong lòng thầm kêu khổ. Tối hôm qua Lưu tướng quân cũng đã nói cơ bản tình hình ở Sở vương phủ cho hắn nghe rồi. Ít ra thì hắn cũng biết Trầm vương phi là phi tử của Sở vương.

Mặc khác, Lưu Dĩnh cũng đã chỉ bảo cho Dương Thu Trì trong thời điểm tuần tra, trong ngoài phủ đều có thể đi. Nhưng tẩm cung của Vương gia, Vương phi, thế tử cùng quận chúa thì không thể tùy tiện ra vào được. Một ít hộ vệ phòng ngự nơi tẩm cung cũng chỉ ở bên ngoài. Vương gia cùng thế tử

đều có hộ vệ theo sát bên cạnh. Do đó bọn Dương Thu Trì chỉ cần tuần tra bên ngoài là được rồi. Hiện tại tự mình lại đi vào tẩm cung của Vương phi, đây đúng là phạm vào điều đại kỵ rồi.

Quách Tuyết Liên vừa nghe đến tội chém đầu, mặt liền trắng bệch ra, không kìm được ghì chặt tay Dương Thu Trì.

Nghe lời hăm dọa này của tiểu a hoàn, trái lại Dương Thu Trì chợt nghĩ ra lời giải thích, bèn nói: “Tôi hôm qua có người xâm nhập vào nội phủ, mưu đồ hành thích Vương gia và Vương phi. Chúng tôi phụng mệnh truy tìm vụ án này. Đang điều tra nghe ngóng phía trước thì phát hiện có một người lén lút lút chạy đến bên này, lập tức lần theo dấu vết. Bởi vì ban đầu mới đến nên không quen tình hình trong phủ, đến nỗi phải xông vào tẩm cung của Vương phi, làm quấy nhiễu Vương phi rồi, kính thỉnh chuộc tội!”

"Hum! Ngươi nói lần theo dấu vết chắc gì lần theo dấu vết chứ? Lại còn theo đến tẩm cung của Trầm nương nương nữa, đang toan tính chuyện gì đây? Được phải đem chuyện này đến nói với tướng quân các ngươi mới được..."

Dương Thu Trì càng thêm hốt hoảng, kèm theo là nụ cười mang đầy vẻ khổ sở van nài: “Cô nương, huynh đệ chúng tôi chạy nạn từ Kỳ Châu đến Vũ Xương này, thật sự là đã trải qua không biết bao nhiêu vất vả, không khéo cũng sắp mất mạng rồi. Nếu cô nương nói với tướng quân chuyện này, không phải là đã đập nát chén cơm của chúng tôi rồi sao..."

"Hừm! Nghĩ được đến điều đó là tốt lắm rồi, còn nói cái gì là đập đổ chén cơm của các người chứ?"

Trầm vương phi khẽ liếc mắt nhìn hai người bọn họ, nhẹ giọng nói: “Tiểu Nhi! Thôi bỏ đi, hãy để cho bọn họ đi đi." Nói rồi từng bước tha thướt, giải áo lót nhẹ nhàng bay theo, cử thể thảnh thơi mà đi.

Nha hoàn Tiểu Nhi hướng về bọn họ khẽ hứ lên một tiếng, rồi xoay người bước theo.

Dương Thu Trì ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhìn theo hình bóng của Trầm vương phi đang dần đi xa, trong lòng dâng lên một cảm giác thất vọng. Quay đầu lại phía sau, nhìn thấy trên đất còn quặng sách rớt lại, liền chạy đến cầm lên, chạy hai ba bước đuổi theo, lên miệng kêu: “Ồ! Vương phi nương nương, sách của người này..."

Bóng dáng của hai nữ nhân đã dần mất hẳn dưới gốc cây đào rồi.

Quách Tuyết Liên có cảm giác như vừa đi dạo một vòng từ quỹ môn quan trở về, kinh hãi lau mồ hôi lạnh trên trán, đuổi theo Dương Thu Trì nói: “Biểu ca, chúng ta...chúng ta mau quay về thôi!"

Dương Thu Trì lắc đầu thờ dãi, cầm quyển sách lên xem, thì ra là một bản khắc "Ly Thanh Chiếu Từ Tập", mở ra một trang, đó là bài "Nhất Tiễn Mai":

Hồng ngẫu hương tàn ngọc điệp thu

Khinh giải la thường,

Độc thượng lan châu.

Vân trung thùy kí cầm thư lai?

Nhạn tự hồi thì

Nguyệt mãn tây lầu.

Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu.

Nhất chủng tương tư,

Lưỡng xử nhân sầu.

Thử tình vô kế khả tiêu trừ,

Tài hạ mi đầu,

Khước thượng tâm đầu.

Nhất tiễn mai (Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

Sen đỏ hương tàn ngọc điệp thu

Nhệ côi xiêm là

Bước xuống lan châu

Trong mây ai gửi lá thư qua

Lúc nhận bay về

Nguyệt rọi tây lâu

Hoa rụng toi bởi nước chảy mau

Một mối tương tư

Hai chốn ưu sầu

Cảnh tình không chỗ để tiêu trừ

Vừa nhủ mảy châu

Lại quận lòng đau

Trang sách còn một chỗ trống được viết bằng đầu bút lông kẻ chân mày, kiểu chữ nắn nót, xinh đẹp. Có vẻ rất cẩn thận, làm dâng lên cảm xúc cho người đọc.

Dương Thu Trì vốn đọc nhiều sách khoa học tự nhiên, thơ ca thì căn bản không hiểu hết ý nghĩa sâu xa, nhưng dựa theo lời văn thì có thể lý giải đây là cơ duyên trùng hợp. Khi hắn còn học trung học, có một lần, giờ văn chương lên lớp học thấy nhặt nhèo chán phèo. Thầy dạy ngữ văn bị bệnh nên có một người khác thay thế, người này là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp. Thân hình cao gầy, mang kính cận, mùi sách vở rất đậm. Lúc này vừa khéo đến bài "Như mộng lệnh" của Lý Thanh Chiêu. Trên bục giảng, cô giáo này đối với thơ cổ hiển nhiên đã có nghiên cứu rất thâm sâu, giới thiệu rõ ràng từng người cho đến bối cảnh lịch sử từ thời Lý Thanh Chiêu, giảng giải từ lời văn cho đến ý cảnh. Cách nói đặc biệt đầy chất thơ, thêm vào đó ngữ âm uyển chuyển, lời lẽ êm ái, phù hợp với văn phong làm cho Dương Thu Trì và những bạn học nghe như say. Sau khóa học lại vậy lấy cô giáo thêm chút nữa. Vì vậy cô giáo kia không chỉ dạy trên lớp học mà còn dạy cho họ về các bài từ của Lý Thanh Chiêu.

Mấy ngày nay khoa ngữ văn, trong lớp không có người ngồi, cả mấy người thường xuyên trốn học hôm nay chống cằm ngồi nghe giảng bài hết sức nhiệt tình. Vào giờ tự học, các lớp khác nghe nói vậy cũng nhấc ghế đến ngồi nghe.

Đáng tiếc thay, vị thầy dạy ngữ văn lúc trước rất nhanh khỏi bệnh và trở lại lớp, còn cô giáo kia thì đi đâu cũng không biết nữa. Làm cho Dương Thu Trì và những bạn học sinh khác (đặc biệt là nam sinh) ai cũng than ngắn thở dài. Và một chút ít tri thức thơ văn hắn có được chỉ có từ một tuần ngắn ngủi đó.

Sau đó, Dương Thu Trì tình cờ nhìn thấy trên bàn của bạn nữ cùng học có một quyển truyện tình cảm của Quỳnh Dao mang tên "Ghi lòng tạc dạ", biết tên truyện lấy từ bài từ của Lý Thanh Chiêu, liền mượn về xem, bị câu chuyện của di Quỳnh Dao này làm cho thương cảm bồi hồi một trận.

Bây giờ, Dương Thu Trì nghĩ mình đã vượt thời gian mấy trăm năm đến thời Minh triều này, nhìn thấy tại gốc cây đào này một Vương phi mỹ lệ, thanh khiết đang thưởng thức từng từ ngữ thơ ca của nhà thơ Lý Thanh Chiêu, làm cho hắn chợt nhớ đến lời giảng của nữ đại học sinh đó, trong lòng có chút cảm thụ đặc biệt. Vị Vương phi đây đang thưởng thức những ý cảnh tinh tế, đang là lúc bị ai sâu não, lại bị mình thô lỗ đến quấy nhiễu, thật sự là làm cho hắn có chút áy náy.

Quách Tuyết Liên khẽ tăng hắng một tiếng nói: “ Biểu ca, nơi này là tẩm cung của Vương phi rồi, chúng ta mau đi thôi!”

Dương Thu Trì lúc này mới lấy lại tinh thần, gật gật đầu, xoay người chậm chạp bước đi. Quanh quanh quần quần rút cuộc rồi cũng tìm được một tên người hầu để hỏi đường, khi đó mới quay lại chỗ ở của hộ vệ được.

Ngoại thiện phòng mang danh sách những nữ nhân đã đem thức ăn đến cho ba người thu mua bị trúng độc chết lên. Dương Thu Trì cẩn thận xem qua, về mặt ngưng trọng xếp mảnh giấy lại rồi cất vào ngực.

Sau đó, Lưu Dững phái người đem dấu vân tay của tất cả nữ nhân trong phủ cũng lục tục kéo đến. Một đồng giấy trắng viết tên họ và chất đầy dấu vân tay đặt trên bàn của Dương Thu Trì. Hắn bắt đầu tập trung lại để so sánh từng dấu vân tay. Công việc này hết sức phức tạp, cần phải kiên trì nhẫn nại, người khác cũng không giúp gì được. Ròng rã suốt một ngày, đến đêm thì cũng xong. Kết quả là không thu hoạch được gì - dấu vân tay lấy ra từ nội thiện phòng không chút gì giống với dấu vân tay dính trên ngói lưu li.

Đêm nay, Dương Thu Trì lẳng lặng nằm yên trên giường, không suy nghĩ gì. Quách Tuyết Liên thấy hắn không vui vẻ, cũng không dám hỏi nhiều. Tự mình nằm sang giường khác mà ngủ.

...

Sáng sớm hôm sau, Sở vương phủ bắt đầu công việc lu bù lên. Dương Thu Trì lấy làm ngạc nhiên, tìm người hỏi thăm mới biết được rằng. Vốn là đêm qua Sở vương mang ấu nữ Chu Phượng Đức làm lễ phục ( Giống như là kén chồng vậy). Năm nay thủ khoa giải thi Hương ở Hồ Nghiễm tên là Vương Quốc Từ, nghe nói hắn bề ngoài như Phan An, dung mạo mười phần thanh tú, vài ngày nữa sẽ báai đường thành thân. Do đó mấy ngày nay các đại tiểu quan viên lui tới tấp nập, trên dưới tạo thành từng đoàn.

Lưu Dững thì lo lắng không yên trong thời gian này có thể xảy ra sai sót gì đó nên một mặt tăng cường hộ vệ canh phòng, một mặt đốc thúc Dương Thu Trì cùng Quách Tuyết Liên nhanh chóng phá án.



Dương Thu Trì cầm trên tay quyển thơ ( Là tập thơ của Lí Thanh Chiếu), dẫn Quách Tuyết Liên cùng chú chó Tiểu hắc đến tẩm cung của Trầm vương phi.

Bên ngoài phố xá gần đèn kết hoa náo nhiệt khác thường, vậy mà ở nơi đây thanh tịnh, tĩnh mịch, dường như không quan hệ gì đến sự tình bên ngoài.

Sau khi nhờ người gác cổng đi thông báo, một lát sau, nha hoàn Tiểu Nhi xuất hiện, liếc mắt nhìn Dương Thu Trì hỏi: “Các người lại đến đây có chuyện gì?”

Dương Thu Trì cầm quyển sách đưa ra, cười nói: “Hôm qua, Vương phi vội vàng vàng đã làm rách quyển sách này dưới gốc cây đào, tôi mang đến trả lại cho Vương phi chứ không có ý gì khác.”

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 44: Lãnh cung Vương phi

Tiểu Nhi đưa tay ra nói: “Cứ đưa cho ta là được rồi.”

Dương Thu Trì đưa quyển sách ra, Tiểu Nhi bước tới cầm lấy, nhìn bọn Dương Thu Trì có vẻ như không muốn rời đi, khẽ hừ lên một tiếng hỏi: “Sao còn chưa chịu đi? Còn muốn được thưởng tiền à?”

"Dạ, không dám !" Dương Thu Trì khom mình nói: “ Xin được hỏi tỷ tỷ một chuyện, quyển sách này có một nét bút có phải là của Vương phi không vậy?”

"Đúng thế, vậy thì sao?"

"À, kẻ hèn này cũng rất thích thơ của Lí Thanh Chiếu, tối hôm qua tôi chăm chú đọc thì thấy có một lời chú giải, trong đó có một luận điểm, cả gan muốn thỉnh giáo vương phi, chẳng biết là có được không vậy?"

"Người mà cũng biết về văn chương nữa sao?" Tiểu Nhi liếc mắt nhìn Dương Thu Trì, " Người chỉ là một tiểu hộ vệ, vậy mà tưởng là có thể cùng Vương phi luận bàn thơ ca nữa à?"

Dương Thu Trì không hề tức giận, cười hắc hắc: “ Ba người đi cùng nhau ắt sẽ có một người làm thầy, không quan tâm thân phận cao thấp thôi.”

Tiểu Nhi cười nhạt: “ Vậy sao? Được lắm, vậy nhờ người đi tìm người thích thỉnh người làm thầy tôi, chứ Vương phi chúng tôi không có lấy làm hứng thú!” Nói rồi xoay người bước đi.

Dương Thu Trì khẽ thở dài nói: “ Ôi! Trầm phi nương nương thuần khiết như ngọc, xinh đẹp như vậy, sao lại bỏ qua việc luận bàn văn chương của Lí Thanh Chiếu, thật là đáng tiếc!”

Tiểu Nhi bất chợt dừng lại, từ từ xoay người, chăm chăm nhìn Dương Thu Trì: “ Người nói vậy là sao chứ?”

"Không có gì cả, chẳng qua là ta cảm thấy vậy mà thôi."

"Người dám nói Lí Dịch An (Lí Thanh Chiếu hiệu là Dịch An cư sĩ) có chỗ không đúng sao? Được lắm! Một tiểu hộ vệ như người được lắm, người hãy chờ đó, ta sẽ đi bẩm báo nương nương đến!"

"Vậy làm phiền tỷ tỷ rồi", Dương Thu Trì nói bằng giọng khoa trương nhưng cũng cố công thi lễ: “ Xin hãy nói rằng chúng ta đang đứng chờ ở đây. Được rồi, khu tỷ tỷ bẩm báo Vương phi, nhất định nhớ rõ lời ta nói là có vài lời phê bình đối với Lí Dịch An. Ngoài việc hoàn trả tập thơ, còn muốn khuyên nhủ nương nương vài từ nữa. Lí Dịch An cũng chỉ đơn thuần có vậy thôi, không cần phải nhọc công đọc một cách cẩn thận như vậy đâu. Không biết là nương nương có bằng lòng nghe những lời khuyên bổ ích của tại hạ không. Hắc hắc...”

"Người! Người! Nói cho người biết, người chết chắc rồi! Có bản lĩnh thì đừng có đi! Hừm!" Tiểu Nhi giận dữ dùng dưng bỏ đi.

Quách Tuyết Liên nở nụ cười nhưng mặt bị dọa sợ đến trắng bệch ra, kéo tay Dương Thu Trì : “ Biểu ca, chúng ta..., chúng ta mau đi thôi.”

"Vì sao chứ?" Dương Thu Trì cười hỏi lại.

"Người không nghe nha hoàn ấy nói là sẽ đi bẩm báo lại Vương phi đó sao, xem ra không phải chúng ta sẽ chết chắc rồi sao? Còn không mau chạy

nhánh nữa!"

"Chạy đi đâu chứ? Vũ Xương này là thiên hạ của Sở vương phủ, chỉ cần một câu nói, chúng ta cũng nằm dài rồi, liệu còn có chỗ đứng nữa sao?"

"Hà! vậy thì...thì phải làm sao?"

"Com nguội đầu hủ chiền trướng" Trong lòng Dương Thu Trì dường như là rất tốt, ha ha cười đùa với nàng ta. Nhìn thấy nàng ta vẻ khổ sở, lúc này mới vỗ vai nói: "Yên tâm đi, chúng ta một không trộm, hai không cướp, ba không đùa giỡn với nàng Trầm phi nương nương, vậy thì nàng ta có thể làm gì ta được chứ?"

"Nhưng nàng ta là Vương phi, nàng ta có thể giết chúng ta mà không cần lý do!"

Dương Thu Trì cười hề hề về thần bí tiến đến nói nhỏ vào tai Quách Tuyết Liên: "Hắc hắc, nếu đổi lại là vị Vương phi khác thì chuyện đó có thể xảy ra, nhưng đối với Trầm vương phi này thì không thể! Nàng ta sẽ không làm vậy!"

"Vì sao chứ?" Quách Tuyết Liên tròn mắt hỏi lại.

Dương Thu Trì nhìn lướt qua vẻ tao nhã thanh tĩnh nơi tấm cung Vương phi thấp giọng nói: "Tối qua trên Vương phủ kén chọn rể, ngày hôm nay người có thấy là trong phủ có việc vui nên mọi người ai cũng bận rộn cả không? Nhưng vì sao tại nơi ở của Trầm Vương phi lại vắng vẻ lạnh tanh thế?"

"Đó là vì sao chứ?" Quách Tuyết Liên ngây thơ hỏi lại.

"Người thật là ngốc quá đi!" Dương Thu Trì cong ngón tay lại chỉ vào mũi nàng ta nói: "Xinh đẹp như hạt đậu khấu lại trẻ tuổi như Vương phi, theo như ý ta thì nhất định là phải được Vương gia yêu mến mới đúng, chuyện lớn nhỏ phải cùng Vương gia bàn bạc mới đúng chứ. Đằng này, chuyện quận chúa thành thân là chuyện lớn. Cả Vũ Xương này các quan viên lớn nhỏ đều cùng tới lui biếu tặng cấp. Việc nghênh tiếp sắp xếp bàn bạc chuyện hôn sự ít nhiều gì thì Vương gia và Vương phi cũng phải ra mặt chứ. Đằng này tại sao Vương phi lại may mắn không biết chút sự tình gì. Hôm qua chúng ta đến nơi này hoàn toàn lạnh lẽo buồn tẻ, người thử nghĩ xem, ngày hôm qua hai chúng ta đến đây bọn ruồi nhặng cũng không muốn mò mẫm vào. Vậy mà khi đến hậu viên của tấm cung Vương phi này thì trên đường một hộ vệ cũng không có. Người nói xem như vậy là có bình thường không chứ?"

Quách Tuyết Liên xem ra đã hiểu được vấn đề, chỉ có điều là chưa hoàn toàn thông suốt lắm, nhấp nháy đôi lông mi đen dài lại hỏi tiếp: "Có gì mà không bình thường chứ?"

Dương Thu Trì nhẹ nhàng đưa mắt nhìn nàng ta, rồi nhìn một lượt xung quanh, chỉ có mấy cây trúc xanh đang đong đưa trong gió xuân, tìm cách giải thích để Quách Tuyết Liên hiểu ra sự việc, hẳn thì thầm nói: "Trầm vương phi này mười phần thì có đến chín phần đã không còn được ưu ái nữa, nên mới bị Vương gia đưa vào lãnh cung rồi!"

"Hà?" Quách Tuyết Liên không kìm được kêu lên một tiếng, lại vội vàng bịt miệng lại, to mắt nhìn Dương Thu Trì,

"Chẳng trách nơi tấm cung này không có lấy một hộ vệ. Mấy ngày nay làm lễ kén rể cho quận chúa là chuyện lớn như vậy nhưng đối với nàng ta như không có gì. Nàng ta lại một mình ngồi dưới gốc cây đào này đọc sách, đúng thật là bị thất sủng rồi!"

"Ừ! Đúng là trẻ con có thể chỉ dạy được!" Dương Thu Trì vuốt cằm nhìn Quách Tuyết Liên gật gật đầu cười, "Trầm Vương phi đã bị thất sủng rồi, đừng nói là chúng ta chỉ đánh giá vài câu thơ cổ, chẳng làm gì với vương phi, cho dù vuốt mũi bẻ mặt không nể nang gì nàng ta, chỉ cần không làm mất mặt Sở vương, thì Sở vương cũng sẽ không trách phạt chúng ta đâu. Nói không chừng lại còn lấy làm vui vẻ đó chứ! Người có nghe nói là khi xưa, chánh cung hoàng hậu mà bị đưa vào lãnh cung thì bị bọn cung nữ, thái giám ức hiếp như thế nào không? Dầu có bệnh nặng tại giường đi chăng nữa thì một bát nước cũng không có, chỉ có thể bò đi uống nước mưa mà thôi, sau đó thì nằm tại mái hiên mà chết!"

"Người nói đây có phải là Trương Dự Phi của tiên hoàng không?"

"Người cũng biết chuyện này sao?"

"Đúng vậy, ta có nghe cha ta nói vậy, Trương Dự Phi đắc tội với nữ mẫu của tiên hoàng là Khách Thị. Khách Thị nói lời gièm pha với tiên hoàng, nên mới đem Trương Dự Phi vào lãnh cung, không cho phép ăn uống gì cả. Trương Dự Phi nơi lãnh cung bị bỏ đói đến chết tươi. Trước khi chết, đói khát không chịu nổi bèn bò đến bên mái hiên uống nước cho đỡ đói, cuối cùng đã chết bên mái hiên. Nghe nói là lúc chết trong bụng đã mang thai."

"Đúng vậy, do đó mới có câu'Phượng hoàng bị ruồng bỏ thì cũng không bằng con gà' đúng là đạo lý này"

Nghe những lời nói này của Dương Thu Trì xong, Quách Tuyết Liên dù trong lòng hơi lo lắng nhưng cũng yên tâm một chút rồi. Nghĩ nghĩ một hồi đưa mắt nhìn Dương Thu Trì, cúi đầu lẩm bẩm: "Nhưng mà...chuyện Trầm phi bị đưa vào lãnh cung là chuyện không may rồi, chúng ta đừng can thiệp vào làm phiền nàng ta nữa được không?"

"Hắc hắc! Xem ra người cũng hiểu chuyện đó. Đó gọi là thù gấm thù hoa, giúp người gặp nạn. Sau khi tinh thần nàng ta sa sút, chúng ta đến là có ý tốt với nàng ta, cùng nàng ấy trò chuyện, giúp nàng ấy giải sầu giải muộn, sau này lên như điều gặp gió, sẽ không quên chúng ta đâu!"

"Ồi! Ta đã hiểu ra sự việc rồi, biểu ca thật chất là muốn giúp Trầm Vương phi. Vậy mà ta còn nghĩ là...hihihi"

"Người nghĩ gì chứ? Người nghĩ ta cố tình gây chuyện với nàng ta để làm trò vui sao? Hay là nổi lên ý đồ mưu phản chứ?"

"Hi hi, những lời lẽ này là huynh nói chứ ta không có nói nha!"

"Người đứng là đứa bé gái mà!" Dương Thu Trì cười cười nói, chỉ có điều trong lòng nghĩ, chính mình tìm đến Trầm phi, chẳng biết là có tiếc thương gì không? Nên cần đề cao cảnh giác. Nợ tình thường bắt đầu bằng sự đồng cảm. Cả đời này đã gắn kết cùng Băng Nhi rồi, tốt hơn hết là đừng đem thêm phiền toái vào thân.

Ái chà! Chỉ sợ mình không nhận ra chính mình đã tạo ra nợ tình. Nhưng nợ tình hết lần này đến lần khác vẫn cứ tìm đến cửa!

Ngay lúc này thì Tiểu Nhi vội vàng quay trở lại, nói với Dương Thu Trì: "Các người còn đứng ngây ra đó làm gì, quả nhiên là có hiệu quả, hay lắm! Đi theo ta! Nương nương muốn gặp các người, để nghe người nói mấy từ!"

Dương Thu Trì nở một nụ cười, nghe những lời này của Tiểu Nhi, biết là mình phỏng đoán không sai.

Hai người bọn họ dẫn chú chó Tiểu Hắc đi theo Tiểu Nhi, đi qua hàng trúc xanh dài thấp thoáng che đầy mấy mảnh đá vụn uốn lượn trên đường mòn, đi qua một đường đầy hoa phía trước, đến phòng khách. Tiểu Nhi để cho họ ngồi bên dưới, cũng không châm trà. Về mặt lạnh lùng đi đến bên cạnh cái màn cửa, đưa tay giữ lấy sợi dây thừng màu vàng nhạt, chậm chậm giật nhẹ. Phía sau cũng là cái màn, chỉ có điều mỏng manh như lụa.

Tiểu Nhi khom người nói: "Nương nương, hai hộ vệ đã đến rồi!"

Dương Thu Trì chăm chú nhìn lại, chỉ thấy phía sau bức màn là một nữ nhân mờ mờ ảo ảo, lúc ẩn lúc hiện đang ngồi. Nhìn qua đáng vẻ đúng là Trầm Vương phi rồi.

Dương Thu Trì cùng Quách Tuyết Liên vội vàng đứng lên, chấp tay chào hỏi: "Tiểu nhân là Dương Thu Trì, Quách Học Liêm xin bái kiến Vương phi nương nương!"

Mãi một hồi lâu, Trầm vương phi sau bức màn bằng dải lụa mỏng mới nhẹ nhàng nói: "Nghe nói người đối với thơ của Lí Dịch An có mấy lời phê bình, mau nói đi ta nghe đây."

Mặc dù Trầm vương phi không kêu bọn Dương Thu Trì ngồi xuống, nhưng Dương Thu Trì thật là không có chút khách khí. Hắn vén lấy áo ngồi phịch trên ghế. Quách Tuyết Liên tuy biết làm như vậy là rất thất lễ, chỉ có điều thấy Dương Thu Trì ngồi xuống rồi, vậy nên cũng ngấp ngừng ngồi nửa người trên ghế bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45: Từ của Lý Thanh Chiếu

Dương Thu Trì nói: "Nương nương, Lí Dịch An đích xác là một nữ văn hào đáng nể, đem so với những bài ứng ca điển từ triều trước mô phỏng theo nữ tử già mồm cãi láo với nam nhân thì từ của nàng ta tự nhiên thâm thúy, đương nhiên là không cùng một tầng. Ví dụ như đoạn 'hòa tu tẩu, trù môn hồi thủ, khước bả thanh mai khứu' (thẹn chạy vào, dựa cửa ngoái đầu, lại người cành mai nhỏ) trong bài Điểm Giáng Thần gột tả hết vẻ thuần khiết, hoạt bát, thông minh, đa tình của một thiếu nữ ra. Nếu như bài này quả là bài từ của Lí Dịch An(\*), quả nhiên là không tệ, chỉ đáng tiếc a..."

"Đáng tiếc cái gì? Người nhận đây là ngụy tác?"

"Là ngụy tác (tác phẩm giả) hay không tại hạ không dám vọng ngôn, nhưng Lí Dịch An (tức Lý Thanh Chiếu) là danh môn khuê tú, từ nhỏ đã nổi danh về tài thơ, chỉ sợ không thể phóng đảng như vậy a!"

Trầm vương phi nhún mày: "Phóng đảng thế nào vậy?"

"Hàm tu nghêh tiểu, ý môn hồi đạo (Thẹn thùng cười đáp, dựa cửa quay đầu) so với câu 'Hạ diện tương phùng, cúi đầu gặp bạn' trong 'Nữ luận ngữ học lệ' có thể tương đương. Thử nghĩ, một vị thiếu nữ chưa xuất các, làm sao có thể 'tựa cửa quay đầu' còn giả tình tình 'ngồi một cảnh mai' làm chi? Hơn nữa, còn lại 'Miệt hoa kim sai lưu' (đem gấu trăm vàng vào vớ), mang vớ mà trốn ở phía sau cửa lên nhìn nam nhân, như vậy là không đoan trang chút nào! Do đó, tôi thà tin rằng có người mượn danh Dịch An cư sĩ mà sáng tác bài này, hơn là của chính nàng ta."

Trầm vương phi ngắt ra, một lúc sau mới nói: "Cái này không đủ làm bằng chứng, có thể là Lí Dịch An tự thân đã sáng người sáng dạ, hoạt bát tiêu sái, cho nên khác hẳn với các nữ tử khuê tú 'học thâm tặc, đạo tiến phùng (học rành thêu thùa, đạo kéo vá may) vậy."

Dương Thu Trì cũng không tranh biện, cười cười nói: Hôm qua nhìn thấy thư quyển bị mất của nương nương, vừa khéo nhìn thấy bài Nhất Tiễn Mai của Lí Dịch An. Bài từ này tình cảnh giao hòa, đem sự tương tư triển miên vì cái khổ biệt li dung nhập vào sen hồng, trúc ngọc, thuyền sủng, hình nhạn, trăng

và hoa. Có thể nói đó là sự thiết tha tận tâm tư, cái khổ vì sâu, si từ tình... tất thấy ẩn ước hiện đặc điểm từ tông của Lý Dịch An. Tương truyền trượng phu của nàng ta rời nhà rất lâu, Lý Dịch An khó giải được cái khổ vì tương tư, đã tả một bài từ gửi cho trượng phu xem. Trượng phu của nàng bị bài từ này cảm động, cộng thêm lòng háo thắng quá cao, không ngờ viết luôn một lúc năm chục bài hợp từ, định vượt qua bài từ này, nhưng không có cái nào thắng quá, chỉ còn biết cuốn gói từ chức trở về bồi bạn với kiều thê."

Trầm vương phi điềm đạm nói: "Đúng a..."

Nàng ta chỉ nói được hai từ, không tiếp thêm được nữa. Dương Thu Trì đương nhiên không để cho trường diện này lạnh lẽo đi, liền nói tiếp: "Trong bài Lâm Giang Tiên của Lý Dịch An, tôi thích nhất có một câu 'Đình viên thâm thâm thâm kỷ hứa' (Đình viên sâu sâu sâu quá đời. Thật ra đây là ý bài Điệp Luyện Hoa của Âu Dương Tu. Thanh Chiêu chỉ mượn ý rồi viết ra bài Điệp Luyện Hoa. Xem nội dung bài này ở chú thích \*\*). Dùng luôn ba từ Thâm, đọc qua một lượt khiến người nhìn không được thứ u sầu nhẹ nhàng từ từ trải khắp người. Còn có bài Thanh Thanh Mạn có câu 'Tâm tâm mạch mạch, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thâm thâm thích thích' liền miên một chuỗi điệp âm, đem cái đau khắc cốt mình tâm nhập vào trong tâm khảm, sâu bị đều tận hiện ra ngoài. Loại tâm tình này chỉ có nữ nhân mới có được, và loại bút mực này chỉ có nữ nhân mới viết ra! Rồi còn bài Túy Hoa Dương của nàng ta, không có câu nào không nhả, đặc biệt là câu 'Mạc đạo bất tiêu hồn, liêm quyền tây phong, nhân bi hoàng hoa sầu' (Ai chẳng tái tê lòng, gió cuốn rèm tây, người gầy tựa hoa vàng), đọc xong gấp sách lại nghĩ, tưởng đến mô dạng người ấy vì khắc cốt ghi tâm, tư niệm người thương mà dung nhan tiêu tụy, tội nghiệp động lòng người như hiện ra trước mắt, khiến người ngậm nga đi lại dễ hường dư vị lắng đọng."

Thanh âm của Trầm vương phi biến thành nhu hòa, khe bảo: "Xem ra công tử quả là sùng bái Lý Dịch An vô cùng a."

"Đúng vậy, từ của Lý Dịch An tùy tiện lạc bút mà tài khí tung hoành, chẳng úy kỵ, chân tình ngút ngàn, 'Tuyệt lý dĩ tri xuân tín chí, thử hoa bất dữ quần hoa bỉ' (Trong tuyết mà đã hay xuân đã về, hoa này không thể so với quần hoa). Lý Dịch An có thể siêu quần hơn mai, cao khiết hơn cúc, thoát tục hơn hoa quế, sự thuần tịnh của ngôn hạnh cũng không bằng."

Trầm Vương Phi hơi lộ nét cười nhẹ: "Nếu như công tử tán thưởng Lý Dịch An như thế, trước đây sao lại có lời lẽ phê bình?"

Trầm vương phi này thích nhất là từ của Lý Thanh Chiêu, thì ra là nghe nha hoàn Tiểu Nhị nói Dương Thu Trì có lời phê bình với vị nữ tử này, lòng có vẻ không vui. Nhưng bà ta đã bị ghê lạnh nhiều rồi, cũng không cảm thấy là gì, chẳng qua là muốn nghe coi Dương Thu Trì rốt cuộc có lời bình gì, ai ngờ hần chỉ nói bài "Điểm Giáng Thần" của Lý Thanh Chiêu dường như là ngụy tác, và lời bình hoàn toàn là tô đắp cho hình tượng của Lý Thanh Chiêu, nên thay vì nói phủ định, ngược lại khẳng định tài năng của người này, khiến người nghe chẳng có nửa điểm không thoải mái. Tiếp theo đó, Dương Thu Trì lại đề ra một lô một lốc từ ngữ tán tụng Lý Thanh Chiêu, lại chỉ toàn tập trung vào tác phẩm đại biểu của nàng, trong lời lẽ điểm bình có lời khen vừa đúng với ý, hơn nữa chỉ đều khen tới mức là dừng, không có nửa điểm vượt mong ngửa, khiến cho Trầm vương phi nghe mà sững tai vô cùng, nhìn không được lộ nụ cười mỉm, ngậm gât đầu, lòng nghĩ tên họ vệ này quả là biết về từ, thật là hiểu rõ Lý Thanh Chiêu, nếu không không thể không biết mà nói loạn như vậy được.

Dương Thu Trì khi nghe Trầm vương phi xưng hô với mình là "Công tử", liền biết cảm tưởng của nàng ta với mình đã cải biến, lúc này không được tiếp tục vượt mong ngửa nữa, mà phải lấy chút gì có da có thịt đem ra, đề miễn khỏi bị nàng ta cho hấn trước đó là hư trương thanh thế, mục đích chẳng qua là để gặp được nàng ta.

Do đó, Dương Thu Trì ho khan một tiếng, nói: "Đường thi Tông từ hàng van, danh gia thi từ đếm không xuể, nhưng có thể làm đến bậc 'Tông' thì chỉ có vài người. Lý Dịch An tuy là bậc ưu tú về từ, có thể tạm xưng là 'Từ Tông', nhưng theo tôi thấy chỉ xứng đáng một phần mà thôi. Nếu luận về nhất đại 'tông sư' thật, thì có chút khiêm khuyết a."

"Vậy sao?" Trầm vương phi nhú mày, khẽ hỏi: "Thỉnh giáo công tử, phải làm sao mới có thể được tôn lên hàng 'Tông' này?"

"Từ cổ đến giờ có thể đạt đến chữ 'Gia' thậm chí 'Tôn', cần phải đạt đến ba cảnh giới: cảnh giới thứ nhất có thể xưng là 'Tạc dạ tây phong điều bách thụ, độc thương cao lâu, vọng tần thiên nhai lộ' - (Chú: 'Tối qua gió tây làm tàn cây biếc, lên lầu cao nhìn đường khắp chân trời.' Đây là câu của Yên Thù (991-1055), một nhà thơ từ nổi tiếng đời Bắc Tống. Nhờ những sáng tác của ông, từ thời đó vẫn chịu ảnh hưởng rất sâu sắc của từ phong Ngũ đại đã biến chuyển và khôi phục. Do đó, Phùng Hú (1843-1927) trong sách Cảo Am luận coi Yên Thù là 'Bắc Tống ý thanh gia sơ tổ' (Thủy tổ của các nhà điển từ thời Bắc Tống). Người dịch); Tầng thứ hai có thể tính là 'y đài tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đặc nhân tiêu tụy' (Chú: Đai áo lông cừu không hối hận, ôm trong tay héo ủa cả thân gầy. Hai câu cuối của bài Điệp Luyện Hoa.). Tầng tối cao thứ ba là 'Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đẳng hỏa lan san xứ' (Đi khắp nơi tìm người ấy trăm nghìn lần, đột nhiên quay đầu, người ấy đang ở chỗ đèn lửa sắp tàn) rồi. Ba cảnh giới này từ mù tịt chẳng biết gì cho đến cầu trên khăn dưới vô cùng thống khổ, đến cuối cùng ngộ được chân lý lại trở lại hư vô.

Những kẻ có thể đạt được ba tầng đó chỉ đếm trên đầu ngón tay! Từ của Lý Dịch An tối đa chỉ dừng lại ở cảnh giới thứ hai, người ta không cảm giác được cái hận vong quốc bằng ái tình của nàng, sự sầu khổ của nàng. Hơn nữa Từ của nàng dừng là nói thẳng ra, ý cảnh mỹ cảm còn chưa được kể là tuyệt đỉnh đang phong, vì hai điểm này, không thể tính là 'Tông' rồi."

Trầm vương phi ngăn ra một hồi, u buồn nói: "Công tử cao kiến tuy có những chỗ cần phải bàn lại, nhưng một lời có thể xem là trúng đích, chỉ ra được từ của Dịch An là thế nào, nghe qua thụ ích không nhỏ a."

"Không dám, vương phi quá khen rồi." Dương Thu Trì vội khom người thi lễ.

Kỳ thật, những thứ này đều chẳng phải là quan điểm của Dương Thu Trì, toàn là tinh túy từ người cô trẻ giảng giải trong vòng một tuần. Tối qua hần nằm ngửa nhìn ngẩn lên trần nhà, kỳ thật là hồi ức lại lời cô gái ấy giảng. Hôm nay hần cứ đem y nguyên như vậy nói ra, kỳ thật những lời luận này là tinh túy rút ra từ lời bình dành cho Lý Thanh Chiêu, kinh qua rất nhiều vị danh gia trong lịch sử điểm bình rồi mới tập hợp ra tinh hoa. Trầm vương phi đột nhiên nghe thấy, đương nhiên nghe mà ngẩn cả ra, còn cho là Dương Thu Trì tự có kiến giải riêng, bội phục đến sát đất. Kỳ thật, nếu bảo Dương Thu Trì bình về từ của người khác, thì chỗ hờ hững lập tức lộ ra ngay.

Quách Tuyết Liên thì mở to mắt nhìn Dương Thu Trì cao đàm khoát luận. Cô bé không biết vì sao Dương Thu Trì phải phí tận mọi trắc trở để đến đàm luận thi từ với Trầm vương phi, chẳng lẽ đây là xuất phát từ sự yêu thích với thi từ hay sao? E rằng chẳng phải đâu.

Chú thích:

(\*) Lý Thanh Chiếu (chữ Hán: 李清照, 1084 - mất khoảng năm 1151), hiệu Dị An cư sĩ (易安居士), là nữ tác gia chuyên sáng tác từ nổi tiếng thời nhà Tống, (Trung Quốc). Theo đánh giá của nhà văn Lâm Ngữ Đường (林語堂), thì bà là nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa[1]. Lý Thanh Chiếu, người Tề Nam, tỉnh Sơn Đông. Bà là con gái của học giả kiêm nhà viết tản văn Lý Cách Phi, mẹ bà cũng là người thông thạo văn chương. Năm 18 tuổi, bà kết hôn với thái học sinh Triệu Minh Thành (1801 - 1129), là một nhà khảo chứng kim thạch học nổi tiếng và là con trai Tề tướng Triệu Đĩnh. Cưới xong, chồng bà đi làm thái thú ở Lai Châu, Truy Châu, bà được đi theo.

Trong cảnh giàu sang quyền quý, mỗi khi rảnh việc quan, hai vợ chồng cùng nhau xướng họa thơ văn, thu thập chỉnh lý sách vở, họa phẩm, các áng văn trên đá, trên đồng...

Năm 1127 quân nhà Kim chiếm Khai Phong, bắt giữ cả hai vua nhà Tống là Thượng hoàng Tống Huy Tông và Tống Khâm Tông, nam bắc Hoàng Hà lần lượt rơi vào tay quân Kim, nhiều quan lại trong triều đình nhà Tống phải chạy xuống phía nam, vợ chồng bà cũng chạy xuống phía nam Hoài Hà.

Trong lúc loạn lạc, Triệu Minh Thành được lệnh làm thái thú Hồ Nam, nhưng trên đường đi nhậm chức thì bị cảm và chết ở Kiến Khang (nay là Nam Kinh). Chồng bà ốm chết mà quân Kim cứ tràn xuống tấn công, khiến bà cũng như triều đình nhà Tống cứ phải nay đây mai đó. Hàng châu, Việt Châu, Đài Châu, Kim Hoa...là những vùng miền bà đã lần lượt trải qua, sống một mình trong cảnh cô tịch, khôn đốn cho đến khi già yếu rồi qua đời.

Sáng tác của bà có: Dị An cư sĩ văn tập (易安居士文集) và Dị An từ (易安词) nhưng đã thất truyền, người đời sau thu thập lại khoảng 70 bài từ soạn thành cuốn Sầu Ngọc từ (漱玉词) và Lý Thanh Chiếu tập hiệu chú (李清照集校注).

Ngoài từ, thơ Lý Thanh Chiếu hiện nay còn 15 bài, phần lớn là loại thơ cảm thán thời thế, vịnh sử, gửi gắm tâm lòng yêu đất nước.

Phong cách thơ của bà cứng cáp, hào phóng như bài Đề Bát Vịnh lâu (Đề lầu Bát Vịnh), Thương Khu mật Hàn công thi (Thơ dâng lên ông Khu mật họ Hàn)...Trong số đó có bài Tuyệt cú (絕句)[2]. được nhiều người truyền tụng.

Ngoài từ và thơ, bà còn có bài văn xuôi Kim thạch lục hậu tự (Bài tựa đề sau cuốn Truyện vàng đá) kể lại quá trình vợ chồng bà biên soạn lại tập Kim thạch lục, với ngôn ngữ trong sáng, giản dị, phóng khoáng, sinh động, được cả hai mặt là tự sự và trữ tình.

Các sáng tác của Lý Thanh Chiếu được chia thành hai thời kỳ:

Trước sự kiện Tĩnh Khang (1127) phần lớn từ của bà biểu hiện những cảm xúc trầm trở về tình yêu, niềm vui thích đối với cảnh vật, như các bài: Như mộng lệnh, Điểm giáng thân, Tủy hoa ngâm, Nhất tiễn mai, Phượng Hoàng đài thượng ức xuy tiêu...

Sau khi một số đại thần nhà Tống chạy xuống phía nam, lập Triệu Cấu lên ngôi, hiệu là Cao Tông (kể từ đó sử gọi đó là nhà Nam Tống), phần lớn từ của bà chứa đựng nỗi nhớ thương cố hương cùng niềm cô quạnh của mình, như các bài: Vũ Lăng xuân, Bò tát man, Niệm nô kiều, Vĩnh ngộ lạc...Đặc biệt, bài Thanh thanh mạn được nhiều người yêu thích.

(Theo wiki)

(\*\*) Điệp luyện hoa - Âu Dương Tu

蝶戀花

庭院深深深幾許

楊柳堆煙

帘幕無重數

玉勒雕鞍游冶處

樓高不見章台路

雨橫風狂三月暮

門掩黃昏

無計留春住

淚眼問花花不語

亂紅飛過秋千去

Điệp luyện hoa

Đình viện thâm thâm thâm kỷ hứa

Dương liễu đôi yên

Liêm mạc vô trùng số

Ngọc lạc điều an du đã xứ

Lầu cao bất kiến Chương Đài lộ

Vũ hoành phong cuồng tam nguyệt mộ

Môn yếm hoàng hôn

Vô kế lưu xuân trú

Lệ nhãn vấn hoa hoa bất ngữ

Loạn hồng phi quá thu thiên khứ.

Dịch:

Đình viện sâu sâu sâu biết mấy?

Dương liễu mộng lung như khói

Trướng rèm nhiều không biết bao nhiêu lớp

Hàm ngọc, yên chạm ở chốn lui tới chơi bời

Lầu cao không nhìn thấy đường Chương Đài

Mưa dầm, gió mạnh, cuối tháng ba

Cửa che kín hoàng hôn

Không có cách gì giữ nổi mùa xuân

Mắt đầy lệ hỏi hoa, hoa không nói

Màu hoa đỏ rụng toi bời theo chiếc đu

Còn bài Lâm Giang Tiên của Lý Thanh Chiếu là:

临江仙二首

李清照

庭院深深深几许，云窗雾阁春迟，为❖❖❖❖❖❖憔悴损芳姿。夜来清梦好，应是发❖❖❖❖❖❖❖。

玉瘦檀轻无限恨，南楼羌管休吹。浓❖❖❖❖❖❖❖吹尽有谁知，暖风迟日也，别到杏❖❖❖❖❖❖❖。

庭院深深深几许？云窗雾阁常扃。柳❖❖❖❖❖❖❖梅萼渐分明。春归秣陵树，人老建❖❖❖❖❖❖❖。

感月吟风多少事，如今老去无成。谁❖❖❖❖❖❖❖憔悴更凋零。试灯无意思，踏雪无❖❖❖❖❖❖❖。

Lâm giang tiên

Lý Thanh Chiếu

Đình viện thâm thâm thâm kỉ hứa, vân song vự các xuân trì, vi thùi tiểu tụy tổn phương tư. Dạ lai thanh mộng hảo, ứng thị phát nam chi.

Ngọc sấu đàn khinh vô hạn hận, nam lâu khương quản hưu xuy. Nùng hương xuy tấn hữu thùi trì, noãn phong trì nhật dã, biệt đảo hạnh hoa phi.

Đình viện thâm thâm thâm kỉ hứa? Vân song vự các thường quyên. Liễu sao mai ngac tiệm phân minh. Xuân quy mặt lãng thụ, nhân lão kiến kang thành.

Cảm nguyệt ngâm phong đa thiếu sự, như kim lão khứ vô thành. Thùy liên tiểu tụy canh điều linh. Thĩ đẳng vô ý tư, đập tuyết vô tâm tình.

Lâm giang tiên (Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

Đình viện bao la sâu thăm thẳm

Mây mù song các vắng tanh

Đài mai ngọn liễu thấy phân minh

Xuân về Mạt Lãng thụ

Người lão Kiến Khang thành

Vịnh gió ngâm trăng bao xiết kể

Bằng nay tuổi lão thôi đành

Ai thương tiêu tụy voi điều linh

Thi đền không ý vị

Đạp tuyết chẳng tâm tình

Lâm giang tiên - 临江仙, còn có tên là Nhạn hậu quy - 雁后归, Uyên ương mộng - 鸳鸯梦, Đình viện thâm thâm - 庭院深深, Thái liên hồi - 采莲回, Hoa bình xuân - 画屏春, Tưởng phình đình - 想娉婷, Thụy hạc tiên lệnh - 瑞鹤仙令, Tạ tân ân - 谢新恩, vốn là tên danh khúc của giáo phường đời Đường, sau dùng làm tên điệu tử. Trong "Hoa am từ tuyển" có viết: "Từ đời Đường phần lớn bắt nguồn từ phú, Lâm giang tiên là phú son thủy..." Bắt đầu thấy sáng tác điệu này từ Trương Bí - 张泌 trong "Hoa gian tập - 花间集"

Toàn bài gồm 2 phiên, tổng cộng 10 câu 60 chữ. Các câu 2, 3, 5 của hai phiên hiệp vận với nhau, thường dùng thanh bằng. Thể cách như sau:

Lâm giang tiên nguyên khởi pha đa kì thuyết. Nhâm nhị bắc cư đôn hoàng từ hữu cú vân "Ngan khoát lâm giang đề kiến sa" vị từ ý thiệp cập lâm giang. Minh đồng phùng nguyên tập (Đường từ kĩ) Vị thử điều "Đa phú thủy viện giang phi" cổ danh; Hoàng thắng (Hoa am từ tuyển) Quyền nhất vân "Đường từ đa duyên đề, sở phú (Lâm giang tiên) Tắc ngôn tiên sự....." Từ bài cách luật

Chính cách:

- ◉ trắc◉ bình bình trắc trắc,
- ◉ bình◉ trắc bình bình (Vận).
- ◉ bình◉ trắc trắc bình bình (Vận),
- Bình bình bình trắc trắc,
- ◉ trắc trắc bình bình (Vận).
- ◉ trắc◉ bình bình trắc trắc,
- ◉ bình◉ trắc bình bình (Vận).
- ◉ bình◉ trắc trắc bình bình (Vận).
- ◉ bình bình trắc trắc,
- ◉ trắc trắc bình bình (Vận).

Biến cách

Biến cách 01.

Trung trắc trung bình bình trắc trắc, trung bình trung trắc bình bình (Vận).

Trung bình trung trắc trắc bình bình (Vận).

Trung bình trung trắc, trung trắc trắc bình bình (Vận).

Trung trắc trung bình bình trắc trắc, trung bình trung trắc bình bình (Vận).



Trung bình trung trắc trắc bình bình (Vận), trung bình trung trắc, trung trắc trắc bình bình (Vận).

-----  
Biến cách 2

Trung trắc trung bình bình trắc, trung bình trung trắc bình bình (Vận).

Trung bình trung trắc trắc bình bình (Vận), trung bình bình trắc trắc, trung trắc trắc bình bình (Vận).

Trung trắc trung bình bình trắc, trung bình trung trắc bình bình (Vận).

Trung bình trung trắc trắc bình bình (Vận).

Trung bình bình trắc trắc, trung trắc trắc bình bình (Vận).

-----  
Biến cách 3

Trung trắc trung bình bình trắc trắc, trung bình trung trắc bình bình (Vận).

Trung bình trung trắc trắc bình bình (Vận).

Trung bình bình trắc trắc, trung trắc trắc bình bình (Vận).

Trung trắc trung bình bình trắc trắc, trung bình trung trắc bình bình (Vận).

Trung bình trung trắc trắc bình bình (Vận).

Trung bình bình trắc trắc, trung trắc trắc bình bình (Vận).

-----  
Biến cách 4

Trắc trắc trắc bình trắc, trắc bình trắc trắc, bình trắc bình bình (Vận).

Trắc bình trắc, bình bình trắc trắc bình bình (Vận).

Bình bình (Vận).

Trắc bình trắc trắc, bình bình trắc, trắc trắc bình bình (Vận).

Bình bình trắc, trắc trắc bình bình trắc, bình trắc bình bình (Vận).

Bình bình (Vận).

Bình bình trắc trắc, bình trắc bình trắc bình bình (Vận).

Trắc bình bình bình trắc, trắc trắc bình bình (Vận).

Bình bình (Vận).

Trắc bình trung trắc, bình bình trắc, trắc trắc bình bình (Vận).

Bình bình trắc, trắc trắc bình bình trắc, bình trắc bình bình (Vận)

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46: Những ngày sống lặng

Trầm vương phi quay sang lệnh cho nha hoàn Tiểu Nhị: "Còn không mau rót trà cho Dương công tử và mọi người!"

"Dạ!" Tiểu Nhị đáp ứng, nhanh chóng rót hai chung trà, rồi bưng thêm ít hoa quả, nhỏ nhẹ nói với Dương Thu Trì: "Thỉnh công tử dùng trà! Nương nương rất vui, đa tạ công tử!"

Dương Thu Trì ngẩn ra, tiếp đó mỉm bạch, đối với một vương phi bị đẩy vào lãnh cung, dịp vui vẻ như thế này quả là hiếm. Hắc cúi đầu nhìn chú Tiểu Hắc cúi dưới chân đang ngoác đuôi nhìn mình, liền có một chủ ý, nói: "Nương nương, chỉ bàn luận thi từ chẳng tránh khỏi phiền muộn, chi bằng hãy để chú chó nhỏ của tôi biểu diễn chút trò vui để nương nương xem giải khuây, được không?"

"Ừ, tiểu cầu của ngươi biết làm trò gì?" Trầm vương phi cười nói.

Dương Thu Trì lập tức vỗ tay: "Tiểu hắc!"

Tiểu hắc cầu lập tức chui ra, phục trước mặt hấn, lè cái lưỡi hồng ngoác đuôi nhìn hấn.

Dương Thu Trì đưa tay ra, gọi: "Tiểu Hắc, đứng lên!"

Tiểu hắc cầu lập tức ngồi dựng đứng hai chân sau lên, hai chân trước thu trước ngực, thè cái lưỡi ra, đôi mắt xoay chuyển nhìn Dương Thu Trì.

"Rất tốt!" Dương Thu Trì lấy từ kỷ trà lên một trái lê, đưa đưa trước mặt tiểu hắc cầu, sau đó đặt trên đất cho lăn về phía Trầm vương phi, bảo: "Tìm về đây!"

Tiểu hắc cầu lập tức nhún nhảy như hổ, khi trái lê còn chưa lăn tới Trầm vương phi thì đã đuổi kịp cắn lấy, ngậm chạy trở về đặt bên cạnh chân Dương Thu Trì, ngoác đuôi mừng rỡ.

Trầm vương phi vui vẻ cười khanh khách, vỗ tay nói: "Quá tốt! Con chó nhỏ của ngươi thật biết nghe lời!"

Dương Thu Trì rất đắc ý, đứng dậy đến giữa phòng ngồi xuống đưa tay ngang ra, bảo: "Tiểu hắc! Nhảy!"

Đây là một trò mà hấn thường đùa với tiểu hắc cầu. Tiểu hắc cầu đã quen quá rồi, chỉ vài cái là chạy tới tung người lên nhảy vọt lên tay Dương Thu Trì. Cùng lúc đó, Dương Thu Trì lật tay quay mang khiến tiểu hắc cầu nhào lộn trên không hai vòng, sau đó mới yên ổn đáp xuống đất.

"Giỏi a!" Trầm vương phi và Tiểu Nhị cũng vỗ tay khen.

Dương Thu Trì ra dấu, chỉ về phía vương phi: "Tiểu hắc, đứng dậy! Đi! Hành lễ với nương nương!"

Tiểu hắc cầu lập tức dựng hai chân sau, dùng hai chân trước lắc lư đi về trước. Sau khi đến dưới chân Trầm vương phi, nó bỏ

hai chân sau xuống, đứng dậy lè lưỡi chấp tay thành quyền lắc lắc giống như thi lễ, khiến cho Trầm vương phi cười nghiêng cười ngửa, không ngừng vỗ tay.

Dương Thu Trì mỉm cười nhìn Trầm vương phi che miệng cười vui dị thường, bất giác cảm thấy ngạc nhiên. Theo đạo lý tuy tiểu hắc biểu diễn cũng hay, nhưng không thể gây cười thành như vậy. Xem ra Trầm vương phi tịch tịch đã lâu, khó khăn lắm mới có người đến vui cùng, tự nhiên là rất thoải mái. Hấn nhin không được có phần đồng tình với vị vương phi mỹ lệ này.

Trầm vương phi cuối cùng cũng đình chỉ nụ cười, ngẫm nghĩ một lúc, vén rèm từ từ bước xuống đài, đến trước mặt Dương Thu Trì hỏi nhỏ: "Dương công tử, có thể cùng ta ra bờ hồ ngồi một chút không?"

Dương Thu Trì vội khom người: "Vâng ạ!"

Dương Thu Trì và Quách Tuyết Liên dẫn theo tiểu hắc cầu cùng Trầm vương phi đến bên cái hồ nhỏ ngày hôm qua. Gió sơ xuân mang chút hơi lạnh, dịu nhẹ giống như tình nhân cách biệt lâu ngày âu yếm nhau. Đối diện hồ là Trường Xuân sơn (hiện là Xà sơn) xinh đẹp phi thường, thông xanh ngun ngút, hoàng hạc lâu cao vọi lấp ló đầu đó.

Trầm vương phi ngồi xuống cái ghế đá dài dưới cây đào, một mình nhìn sóng hồ xanh biếc đến xuất thần.

Dương Thu Trì cũng không nói chuyện, ngồi lên bãi cỏ xanh ở gần nàng. Quách Tuyết Liên ngồi sát bên hấn, còn tiểu hắc cầu thì tự chơi bằng cách đuổi bắt bướm bên hồ.

Dương Thu Trì nhìn Trầm vương phi băng thanh ngọc khiết, rồi nhìn qua mặt hồ, lấy hơi ngậm nga: "'Văn thuyết song Khê xuân thượng hảo, dã nghĩ phiếm khinh chu' (Nghe nói Song Khê xuân vẫn đẹp, cũng mong thuyền nhẹ đến đó chơi. Bài Vũ Lăng Xuân của Lý Thanh Chiêu). Lý Dịch An tị nạn ở Song Khê - Chiết Giang, chèo thuyền du ngoạn không thể giải sầu. Theo tôi thấy, kháng định là Song Khê không đủ đẹp. Nếu như lúc đó Lý Dịch An đến Loạn hồ Thủy nhìn Trường Xuân sơn ở phía đối diện này, có thể sẽ không thương cảm như vậy."

"Vậy sao? Hồ này đẹp à?"

"Son thủy đẹp hay không phải coi tâm tình của con người."

Trầm vương phi thở dài u uất: "Đúng vậy..., 'Chích khùng Song Khê trách mông chu, tái bất động, hứa đa sầu.' (Chỉ sợ Song Khê thuyền nhỏ, thuyền chơ không trôi vì sầu quá nhiều. Bài Vũ Lăng Xuân của Lý Thanh Chiêu, khi bà đến ở Song Khê, Kim Hoa) Nếu như đây là cảnh đẹp sáng khoái, chèo thuyền giữa Hồ Thủy sơn sắc đẹp như thiên đường, nhưng sầu đến tận trong tâm, còn đẹp thì xuất phát từ đâu?"

"À, đúng đó, Đào Uyên Minh có nói: Bả tửu đồng li hạ, du nhiên kiến Nam Sơn (Chú: uống rượu dưới giậu đồng, nhàn nhã ngắm núi Nam. Thật ra câu đúng của Đào Tiềm Đào Uyên Minh phải là Thái cực đồng li hạ, du nhiên kiến Nam Sơn - hái cúc dưới giậu đồng.... Xem thêm về Đào Uyên Minh ở đây: [http://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%C3%A0o\\_Ti%E1%BB%81m](http://vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%C3%A0o_Ti%E1%BB%81m)), cũng là điển viên mà nông dân khổ còn Đào ông lại thành thơ, thật là cái tâm ở đâu thì tình cảm ra như vậy, khoái lạc hay không chỉ do lòng người mà ra thôi. Cứ lấy Lý Dịch An mà nói, khi cao hứng rồi thì có thể uống rượu từ sáng đến tối, say mềm rồi, không ngờ lại 'Trầm túy bất tri qui lộ' (say rượu không biết đường về), nhưng khi thương tâm, cho dù chỉ uống có ba bôi, trong đêm mưa gió dậy thì ý, đối với nàng thì chỉ phát xuất lời cảm khái 'Tam bôi lương trần đạm tửu, chẩm địch tha, văn lai phong cấp' (Hai ba chén rượu nhạt mà cũng không xong, đêm về gió mạnh). Do đó, mỹ cảnh vẫn là mỹ cảnh, quan trọng là tâm tình của người hân thưởng nó. Tâm tình tốt rồi, mỹ cảnh chính là mỹ cảnh, tâm tình không tốt, cho dù đó là Thiên trì Quỳnh dao cũng không có mùi vị gì."

Trầm vương phi quay lại nhìn sâu vào mắt hân: "Người đến để khai sáng cho ta?"

"Không dám!" Dương Thu Trì nhún người, "Tôi chỉ thấy Vương phi nhất mực buồn bã chẳng vui, nghĩ vương phi đoan chính xinh đẹp, chỉ mới đôi tám thanh xuân, còn trẻ như thế mà đã không khai tâm, vậy ngày tháng dài đằng đẵng sau này làm sao mà qua được?"

Giữa mắt mi của Trầm vương phi thoáng về sầu thương, nhìn về núi xa, khẽ ngâm:

"Đoạn hương tàn hương tình hoại ác,

Tây phong thổi sản ngô đồng lạc

Ngô đồng lạc,

Hựu hoàn thu sắc,

Hựu hoàn tịch tịch.

(Hương tàn rượu cạn lòng càng động, Gió tây ào ạt ngô đồng rụng. Ngô đồng rụng, Lại trở thu sắc, Lại trở trống rỗng.)

Dương Thu Trì biết đó là phần thiếu của bài Ưc Tần Nga của Lý Thanh Chiêu dùng để tưởng nhớ tới người ở nửa vùng đất nước, bài từ tế đối với thân nhân đã chết và vì những ngày tháng sinh hoạt êm đềm mà làm ra. Xem ra, Trầm vương phi này có tâm tư như nước lạnh rồi.

Dương Thu Trì nhất thời không biết nên khuyên giải thế nào, ngồi phất dậy nhìn Trường Xuân sơn đối diện, còn có Hoàng hạc lâu khuất trong ánh trúc xanh rì, xong quay đầu lại nhìn Trầm vương phi: "Nương nương, tôi dẫn người lên núi, được không?"

"Lên núi?" Trầm vương phi to mắt nhìn hân.

"Vâng! Hiện giờ trong vương phủ ai cũng bận rộn, căn bản không ai quản chúng ta. Chúng ta lên Trường Xuân sơn, tôi dẫn người tới hoàng hạc lâu, trên đó phong cảnh đẹp lắm, thế nào?"

"Được a!" Trong mắt Trầm vương phi lóe tia hưng phấn, nhưng rồi ảm đạm lại ngay: "Nhưng ta... làm sao ra khỏi phủ a...?"

"Yên tâm, ta có biện pháp để người ra, cứ theo tôi là được!"

Trầm vương phi quay đầu nhìn Tiểu Nhị. Tiểu Nhị cùng hứng khởi gật đầu: "Nương nương, chúng ta về phủ hai năm rồi, người chưa bao giờ ra khỏi cửa! Ở trong tầm cung như nước tù nước đọng thế này, không ai lý không ai hỏi. Nếu như bọn họ không xem chúng ta là người, vì sao lại phải quan tâm đến họ? Nô tì thấy Dương công tử là người tốt, người hân an tâm theo công tử đi chơi, nơi này có nô tì, có gì nô tì sẽ ứng phó! Hơn nữa ắt không xảy ra chuyện gì đâu."

Trầm vương phi gật gật đầu, quay lại nhìn Dương Thu Trì, khẽ nói: "Ừ, vậy đi thôi!"

Lời này tuy rất khê, nhưng có thể khiến người ta ngấm được bên trong bao hàm khát vọng thế nào - đó là một khát vọng sâu sắc đối với con người đã mất tự do lâu ngày.

Hôm qua đi loạn xem ra không uống công, ít nhất Dương Thu Trì cũng đã hiểu bố trí đại khái trong Sở vương phủ. Hơn nữa Lưu Dững đã đem tình huống bố phòng hộ vệ trong Sở vương phủ nói đại khái cho hân biết, để tiện cho hân tuần vệ kiểm tra, cho nên hân biết những chỗ hộ vệ bố trí ở đâu.

Tiểu Nhị chạy về lấy một cái áo choàng lớn màu đen cho vương phi khoác, còn mang một cái nón rộng vành lớn, từ xa nhìn chẳng ai nhận ra đó là vương phi.

Dương Thu Trì cho Tiểu Nhi lấy một sợi dây, để Quách Tuyết Liên lưu lại tấm cung của Trầm vương phi, để có chuyện gì có thể giúp ứng phó.

Tiếp sau đó, hần mang Trầm vương phi đi tắt tránh các hộ vệ, đến một tường vây ẩn bí cao cao, tìm một chỗ có cây cối ở ngoài, dụng một đầu dây cho Tiểu hắc cầu cắn chặt, sau đó thấy nó ra ngoài tường bao. Tiểu hắc cầu chồm chân lia lịa, đằng vân giá vụ bay ra ngoài.

"Cắn chặt lấy! Hạ xuống! Quấn dây vào cây!" Dương Thu Trì thả dây xuống.

Trước khi xuyên việt đến đây, khi không có chuyện hần thường huấn luyện cho tiểu hắc cầu chơi. Hần trước đó công tác ở công an cục, đã từng xem đội huấn luyện chó nghiệp vụ, biết một số biện pháp. Trong khi đó, tiểu hắc cầu rất thông tuệ, nhiều động tác chỉ cần huấn luyện sơ sơ là làm được. Lúc này hần đã lập lại đồng tác yêu cầu, gồm tuốt suốt, vòng dây quanh cây, xiết lại... Nhưng thứ này trước tiểu hắc cầu đã học qua, nên biết làm như thế nào rồi.

Tiểu hắc cầu lắc lắc cái đuôi, đứng trên bờ tường cắn chặt dây, từ từ tuốt ra ngoài. Dương Thu Trì khống chế tốc độ buông dây, chốc lát sau tiểu hắc cầu đã ở dưới đất bên ngoài, sau lát nữa thì nó sủa hai tiếng, cho thấy dây thừng đã quấn chặt vào cây to.

Dương Thu Trì giật giật dây, quay lại nói với Trầm vương phi: "Nương nương, tôi giúp buộc dây vào eo người, sau đó tôi lên trước, rồi kéo người lên!"

"Vâng!" Trầm vương phi gật mạnh đầu. Nước đọng ao tù đã lâu, giờ gặp dịp được xoáy được cuốn trôi, dĩ nhiên là nàng kích động vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 47: Hồng hồng xinh xinh

Dương Thu Trì nhìn gò ngực cao cao và vòng eo nhỏ không tới gang tay của Trầm vương phi, tim đập càng lúc càng nhanh.

Sau khi cột dây thừng qua eo của Trầm vương phi, hần ngửi được mùi hương nhẹ nhàng trên người nàng, liền có chút ý loạn tình mê. Chờ cột chặt rồi, hần ngẩng đầu nhìn Vương phi, thấy nàng đã ứng hồng hai má hồng tới mang tai, càng cảm thấy tâm thần xao động, máu huyết toàn thân giống như xe lửa chạy nhanh.

Hần chuyển thân đi tránh ra mấy bước, định tâm lại, bấy giờ mới cột dây vào một tảng đá ở giả sơn, sau đó bám theo dây leo lên tường, nhìn ra bên ngoài, thấy đó là một con đường nhỏ vắng lặng không có ai cả.

Dương Thu Trì quay đầu lại nói với Trầm vương phi ở dưới đất: "Nương nương, nắm chặt dây, tôi kéo lên đây."

Trầm vương phi gật đầu, hai tay nắm chặt dây thừng, ngân đầu nói: "Xong rồi!"

Dương Thu Trì cúi đầu nhìn, vừa nhìn là đầu gối đánh ong, suýt lộn cổ xuống đất, vì Trầm vương phi ngửa cổ, khiến cho cái yếm che ngực căn lộ ra nửa bên ngực trắng ngần và khe ngực thật sâu!

Dương Thu Trì không biết máu mũi có chảy ra không, dù sao thì đầu nặng chân nhẹ ngồi không ổn, phải vịn vào tường định thần, xong vội lấy tay sờ mũi, thấy không sao, không dám nhìn xuống dưới nữa, hai tay dùng lực đạp thể kéo Trầm vương phi lên.

Trầm vương phi thân nhẹ như yến, Dương Thu Trì vận thần công lực khí đại tằng, cho nên nhẹ nhàng kéo nàng lên trên. Nàng không biết vừa rồi nàng đã phô bày thân thể, vừa lên đến tường cao rất khấn trương, nên nhìn không được vịn chặt tay Dương Thu Trì, không dám loạn động.

Lần đầu tiên cầm tay Trầm vương phi, cảm giác như thi từ của Lý Thanh Chiêu khiến người ta chìm đắm trong cõi tình. Chỉ có điều không thể đứng mãi trên tường, nếu bị người bắt gặp thì phiền. Dương Thu Trì vội lấy lại tinh thần, thông Trầm vương phi xuống dưới, sau đó bản thân cũng tuốt dây xuống theo. Hần cõi dây cho Trầm phi trước, rồi cõi đầu dây cho tiểu hắc cầu quấn quanh một cây to ở ngoài tường, cho chú chàng nghỉ ngơi, cuốn dây lại quấn vào trong. Như vậy, nhất thời bán khắc chẳng có ai phát hiện, khi trở về giới lâm thì mua một dây thừng khác là xong.

Trầm phi rất hưng phấn theo Dương Thu Trì ra đường lớn, đến đường chính dưới Trường Xuân sơn.

Vũ Xương là tỉnh hội của Hồ Quảng, phi thường phồn hoa, trên đường người đi như trẩy hội. Theo đạo lý, Trầm phi mặc đồ trắng, dung mạo như hoa, dịu dàng như ánh trăng thu, quay đầu khẳng định là vượt quá trăm người, nhưng không ai trên đường chú ý đến nàng, chỉ vì nàng khoác trên người một áo choàng lớn, che hết thân hình tha thướt, lại đội cái mũ rộng vành che hết cả mặt. Người thời cổ chú trọng lễ nghi, trên đường không thể nhìn soi mói vào nữ quyền của người ta, hơn nữa Dương Thu Trì mang trang phục quân Minh, eo đeo đao, cho nên bá tánh phổ thông không ai dám chọc vào cả.

Trầm vương phi tuy cúi đầu, nhưng dọc đường nhất mực dùng ánh mắt tò mò nhìn lên cảnh trí trên đường, người đi đường, hàng quán, thậm chí người

chạy việc hoặc là bọn hải tử chây giòn quanh họ. Thử thần tình tham lam đó dường như nàng mới từ hai trăm năm trước xuyên việt đến đây, mọi thứ đều mới lạ.

Những người bán hàng hai bên đường cao giọng mời gọi:

"Chè đậu xanh bột bán ngọt như mía lùi đây!"

"Ốc luộc cóc cũng thêm đề..."

"Bột kiều mạch, măng chua ngọt đây"

"Đậu hủ tương, đậu hủ thúi."

"Bao tử nóng bột nở đây, được rồi, nóng giòn..."

"Nước đầu xanh chua chua ngọt ngọt này... bã đậu này..."

...

Bọn bán hàng rong đua nhau hò hét, chẳng những thế phải rao cho có vãn có điệu, do đó tiếng rao lên lên xuống xuống, khúc điệu rất có vị đạo, khiến Trầm phi xem đến quên chớp cả mắt.

Dương Thu Trì hỏi Trầm phi: "Nương nương, chúng ta lên Hoàng hạc lâu ở Tiên Ba sơn ngắm phong cảnh nhé, được không?"

"Ừ, hôm nay mọi chuyện đều tùy người!" Trầm phi thu hồi ánh mắt từ chợ náo nhiệt hai bên đường, cười ngọt ngào với Dương Thu Trì: "Nhưng mà đừng gọi ta nương nương nữa, người khác sẽ nghe thấy phiền lắm, gọi tên ta đi, tên ta là Tuyết Phi."

"Tên hay!" Dương Thu Trì vỗ tay khen.

"Vây à, hay như thế nào?" Trầm phi giương mắt xanh nhìn hấn hỏi.

Dương Thu Trì bị nàng nhìn không nhìn được tim đập loạn, rất may là đầu óc còn xoay chuyển rất nhanh, không ngờ nhớ được một câu cổ thi đã học được, xoay đầu lác lư nói: "Đỗ Từ Mỹ (Đỗ phủ) không phải là có câu nói rằng: 'Túc túc hoa như vãn, phi phi hồng tố khinh', chữ Phi này kỳ thật là hương khí trên người nương nương rồi. Lục Du tả về hoa mai trong tuyết có câu 'Linh Lạc Thành Nê Niên Tác Trần, Duy Hữu Hương Như Cố,' đó là khen nương nương lan chất tuệ tâm rồi. Tôi đã nói, nương nương ngọc thể hương cơ, có khí chất hân mai ngao tuyết, thì ra là người cũng như tên!"

Trầm vương phi cười, tiếp đó nghiêng mặt nói: "Mồm mép tron như mỡ!"

"Tôi nói là thật đây, hắc hắc, Tuyết Phi - dễ nghe quá!" Dương Thu Trì cười khan, thấy mắt nàng vẫn chú ý vào hai bên đường, liền nói: "Hay là chúng ta đi dạo trước, xem cái chợ hỏ này bán gì, sau đó hãy đến Hoàng Hạc lâu?"

"Ừ! Được chứ!" Trầm vương phi hiển nhiên rất hứng thú phong cảnh bên đường, dù gì thì Sở vương phủ cũng đầy vườn cảnh xinh đẹp, nàng vào phủ hai năm xem chán rồi. Hai năm nay nàng không rời vương phủ, cho nên đối với con đường đầy tiểu thương và lão bá tánh hứng thú hơn nhiều.

Hai người trước hết hòa vào dòng người đến chỗ bán hao hình người và hài . Loại hoa này được người ta dùng giấy trắng khác lên đó các loại kỳ hoa dị thảo, hoặc hình các nữ tử. Những đại cô nương thường mua những thứ này cài lên búi tóc, tay áo, trên mặt hài, bụng, bao tiền... Theo hình thù khắc, trông chúng như thật vậy.

Những người bán hàng này lớn tiếng rao bán, thấy hai người tới liền mời gọi liên tục: "Khách quan, ngài mua tấm lót hoa hay người?"

Trầm phi cầm một miếng lót nhỏ lên xem, là một miếng thêu hình hoa mai, ướp lên áo mình, mắt kèm thu thủy hỏi Dương Thu Trì: "Xem này, thế nào? Có đẹp không?"

"Đẹp lắm! So với tiên nữ trên trời còn đẹp hơn!" Dương Thu Trì chảy nước bọt nói, ánh mắt không nhìn được nhìn vào cổ như ngó sen của nàng.

Trầm phi hỏi là về món đồ thêu, còn Dương thu Trì đáp lại là dung mạo của nàng, nghe qua Trầm Phi không khỏi phát giận, tiếp đó quay ngoắt mặt qua một bên, má hồng tới mang tai vô cùng vũ mị.

Dương Thu Trì lập tức cảm thấy mình lỗ bịch, vừa định giải thích, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Trầm phi đặt tấm thêu xuống, bước đến hàng khác, là người bán kẹo mạ (làm từ lúa). Nàng giống như cô bé, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào số kẹo khả ái đang bày bán.

Người bán cầm lấy cái môi mức kẹo mạ đã được ngao xong đồ lên thạch bản đã thoa đầy dầu, vẽ ra hoa chim cá bướm, rồi nhân lúc còn nóng lấy cây trúc nhỏ quán quanh, chờ nguội rồi mới lấy ra cắm trên giá gỗ.

Người bán này tài nghệ bình thường, vẽ con khi giống như cục phân heo, nhưng bọn hải tử chẳng quan tâm đến điều đó. Trong mắt chút, như vậy là tài nghệ quá tuyệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 48: Tâm sự

Một đứa bé nhìn que kẹo, đắn đo cả nửa ngày, cuối cùng móc ra hai văn tiền từ trong túi: "Cháu muốn con rồng!"

Người bán kẹo lấy tiền, lấy viên kẹo chuột từ giá gỗ đưa cho đứa bé.

Đứa bé tiếp lấy kẹo nhìn qua, giãy nảy: "Đây là con chuột, cháu không muốn, cháu muốn rồng!"

"Rồng phải ba văn tiền, hai văn của người chỉ có thể mua chuột!"

"Chuột không phải chỉ một văn tiền hả? Sao lại lấy hai văn?"

"Hắc, người không thấy sao? Con chuột này lớn hơn mấy con khác, trở thành con heo nhỏ rồi, đương nhiên phải mắc hơn!"

"Vậy tôi cũng không thèm, trả lại ông! Trả lại tiền đây!"

Người bán trừng mắt: "Hàng đã bán rồi, làm gì có chuyện trả lại!"

"Tôi chưa có ăn!"

"Chưa có ăn cũng không đổi, đã cầm qua tay người rồi!"

"Nhưng mà cháu muốn con rồng, không muốn con chuột! Trả lại ông nè! Thối lại tiền đi!" Đứa bé thấy người bán không tiếp lấy, liền đặt cục kẹo đường hình con chuột lên bực đá, không ngờ không cân bằng, khiến cục kẹo lăn rơi xuống đất.

Người bán nói: "Hà hà, như vậy càng không thể thối nữa, người làm dơ rồi!"

Đứa bé mếu, dụi mắt rồi khóc òa lên.

Trầm vương phi nhin không được nhủu này nói với người bán: "Người là người gì mà lừa đứa bé nhỏ vậy? Người ta cần rồng, người đưa chuột, hơn nữa chuột có một văn, người lại cứ thu của người ta hai văn."

Người bán ngước lên, một mặt ngạo đường, một mặt nói: "Cô thấy không thuận mắt thì bỏ tiền ra mua cho nó con rồng đi a!"

Trầm phi hừ một tiếng, nàng tiến vào vương phủ hai năm chưa hề ra cửa, tự nhiên không có chỗ nào dùng tiền, do đó không quen mang tiền theo người. Lần này theo Dương Thu Trì ra ngoài chơi, cũng không mang theo, liền quay đầu lại nói với Dương Thu Trì: "Người giúp đứa bé này mua một con rồng, được không?"

"Được a!" Dương Thu Trì đáp ứng rất thống khoái, nhưng lập tức nghĩ tới mình tuy là làm hộ vệ, nhưng còn chưa lĩnh lương, trên người cũng không có tiền. Mắt hắn chợt chuyển, nghĩ ra một kế, nói với người bán: "Ê! Đưa ta con rồng!"

"Có ngay!" Người bán thấy Dương Thu Trì mặc quân phục, eo mang đơn đao, vội cười lấy ngay viên kẹo rồng đưa cho hắn: "Của ngài đây, quân gia!"

Dương Thu Trì tiếp lấy nhìn, nói: "Người làm kẹo quý gì thế, làm gì giống rồng a, thuần túy là một con rắn chết, làm lại cho ta!"

"Vâng! Ngài chờ một chút!" Người bán đảo qua lại thật nhanh, thoăn thoắt ngạo ra một viên kẹo hình con rồng, đưa cho Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì tiếp lấy con rồng đó, đưa con rồng trong tay lúc này lại cho người bán, rồi lấy cái mới đưa cho em bé: "Được rồi đừng khóc nữa! Cho cháu nè, nhớ là sau này đến chỗ bán kẹo khác mua nghe!"

"Cháu nhớ rồi, đa tạ đại gia!" Đứa bé hít mũi, mặt đầy lệ, cẩn thận tiếp lấy con rồng rồi vui sướng chạy đi.

Dương Thu Trì phui phui tay, nói với Trầm vương phi: "Chúng ta đi thôi!" Xong co giò bước.

Người bán vội cười hề hề đứng dậy gọi Dương Thu Trì: "Quân gia!"

Dương Thu Trì quay đầu lại gắt: "Cái gì?"

"Ngài... hi hi, ngài còn chưa trả tiền?"

"Trả tiền gì?"

"Tiền của viên kẹo đường con rồng đó a."

"Con rồng đường đó ta dùng con rồng đường như con rắn chết đói mà!"

"Há? Nhưng... con rồng trước ngài cũng chưa trả tiền mà!" Người bán nhăn nhó làm mặt khổ.

"Con rồng đường trước ta không phải là thối lại cho người rồi sao? Còn cấp tiền gì nữa?"

"A...? Cái này..., cái này...." Người bán nhất thời không xoay chuyển đầu óc, gãi đầu đứng ngẩn ra nhìn Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì xoay người lại, tay đưa lên đao, hần học hỏi: "Thế nào? Tên tiểu tử người ngay cả bốn quân gia mà cũng muốn gian trá hả?"

"Không! Không dám! Tiểu nhân không dám!" Người bán khom người xin lỗi lia lịa.

"Hừ! Người không có cái gan đó đâu!" Dương Thu Trì nói với Trầm vương phi: "Chúng ta đi!"

Hai người đi thật xa, tên bán kẹo đó vẫn sờ đầu tính toán món nợ vừa rồi như thế nào. (\*)

Trầm vương phi cười nói với Dương Thu Trì: "Nganh chiếm của người ta ba văn tiền, thật là chỉ có người mà thôi! Nhưng mà tên bán kẹo đó đáng ghét, trị hần vậy cũng tốt!"

Hai người tiếp tục đi chơi phố, rất may Trầm vương phi chỉ xem không mua, nếu không Dương Thu Trì thân không có phân văn nào, không biết phải tính làm sao.

Đi dạo phố một hồi, Trầm vương phi mới nói: "Được rồi, chúng ta lên Hoàng hạc lâu!"

Sở vương phủ ở phía nam Trường xuân sơn, do đó đi không lâu là tới dưới chân núi, bắt đầu leo núi. Trường Xuân sơn nói là núi, kỳ thật chỉ là ngọn đồi hơi cao, nên họ nhanh chóng đến đỉnh.

Hoàng hạc lâu vẫn nguy nga giống như hai trăm năm trước Dương Thu Trì đã đến đây. Tuy đã trải qua 200 năm mưa gió xâm thực, nhưng không có dấu vết thối nát gì nhiều, xem ra là những nay nay các quan phủ vùng này thường tu bổ Hoàng hạc lâu.

KHOảng không trước lâu có từng nhóm hai ba du khách, phần lớn là phe phẩy quạt giả vờ làm tú tài văn nhã, hai bên chỗ trống đó có một số cái quầy bán nhỏ.

Hai người tiến vào trong chuẩn bị lên lầu, phát hiện thang lầu rất hẹp, Dương Thu Trì liền đưa tay ra: "Nương nương, tôi kéo người!"

"Được a!" Trầm vương phi e thẹn cười, tiếp đó tự nhiên đưa tay nắm tay hắn, mắt hơi trừng: "Đã bảo là xưng tên ta rồi mà!"

"Vâng, Tuyết Phi!" Dương Thu Trì kéo tay nàng từ từ lên lầu.

Cảm giác lên lầu lần này so với vượt tường hai trăm năm về trước rất khác nhau. Lần trước là cảm giác như điện giật, hiện giờ thì là điện tê áp vào tay, tiếp tục truyền, khiến cho toàn thân Dương Thu Trì tê dại căng cứng. Rất may lầu không cao, nên cuối cùng cũng lên được đỉnh tầng.

"Oa...! Đẹp quá!" Trầm vương phi dựa vào lan can, đưa mắt nhìn ra xa.

Dương Thu Trì bước đến cạnh nàng, nhưng ngược nhìn các rường kèo bên trên. Chính ngay chỗ này 200 năm trước, Liễu Nhược Băng bay xuống đánh lui Nam Cung Hùng, Tống Văn Nhi và Hạ Bình liên thủ, kẹp hần vào vách bất đi. Hần thật hi vọng lập lại điều này lần nữa, nàng sẽ xuất hiện mang hần đi.

Dương Thu Trì thờ dài, lòng gọi khẽ - Băng nhi, nàng hiện đang ở đâu?

Trầm vương phi chuyển đầu nhìn hắn: "Sao vậy? Sao tự nhiên than dài đánh sụt thế?"

Dương Thu Trì đáp: "Rất lâu trước đây, tôi và .. và một bằng hữu của tôi đến đây, hiện giờ không biết người ta ở nơi nào."

"Vậy à? Là nữ hả?" Trầm vương phi mỉm cười hỏi.

"Vâng..."

"Là vợ của người?"



"Phải..., mà cũng không phải." Dương Thu Trì thầm nghĩ, hai trăm năm trước Liễu Nhược Bắg đích xác là vợ hắ, nhưng 200 sau, nằg đã chuyển thể đầu thai, là một người mới rồi, do đó không thể coi như là vợ của hắ nữa. Nhưng mà, hắ rất muốn tìm lại nằg, cưới nằg, từ đó khoái lạc sống cuộc đời như chim liề cánh, như cây liề cành.

"Định thân rồi nhưng chưa cưới?"

Dương Thu Trì gậ gậ đầu, nói như vậy cũng chẳng sai, Liễu Nhược Bắg đã định ra ước hẹn kiếp này với hắ, nói như vậy cũng được.

"Vậy người đó đâu? Đi rồi?"

"Vắg, tôi không biết nằg ấy ở đâu, cả đường tìm đến đây, nhưng thiên hạ rộng lớn quá, biết tìm đâu bây giờ."

"Đừng gấp, có duyên thì sẽ gặp thôi."

Câu nói của Trắm vương phi khiến Dương Thu Trì nhớ lại câu nói của lão tăng ở chùa Cách Nhĩ Đắg: "Đúng a, có duyên, nhưng duyên phận ở nơi nào a."

Dương Thu Trì nói câu này khiến Trắm vương phi thờ dài, dựa áp vào lan can nhìn u uất về phương xa đến xuất thần.

Dương Thu Trì mắg Trắm vương phi đến đây là để nằg vui vẻ, không ngờ nhân vì hắ mà buồn hơn. Chỉ có điều, nguyên nhân triệu trắg buồn khổ chưa tìm được, thì nút chết trong lòng thủy chung không thể giải, khoái lạc thủy chung chỉ là tạm thời. Do đó, hắ hỏi: "Tuyệt Phi, Tiểu Nhị nói nằg mãi không vui, có thể nói nguyên do không?"

Trắm vương phi miễn cưỡng cười, quay lại nhìn hắ: "Thật muốn nghe?"

Chú thích:

Ở đây tác giả cho Dương Thu Trì dùng phép ngụ biện để "chơi" người bán kẹo.

"Ngụ Biệ" hay "Sai lầm" xuất phát từ tiếng Hy Lạp là "phelos", có nghĩa là "lừa dối", được nghĩ ra để thay thế cho sự thất bại về từ của chúng ta. Ngụ biệ là lối lập luận quanh co, vi phạm luật logic nhằm làm cho người khác hiểu sai sự thật.

Những người ngụ biệ thường dùng mọi thủ thuật để đánh lừa người khác bằng cách dựa vào những chỗ giống nhau bề ngoài để đánh tráo khái niệm, đánh tráo đối tượng, đánh tráo tư tưởng v.v...

Đối với nhà ngụ biệ thì mục đích của họ không phải là vạch ra chân lý, mà là che giấu sự thật. Họ luôn luôn muốn thay thế sự chứng minh đúng đắn bằng lòng tin chất phác của người khác vào lý lẽ giả dối của họ.

Ví dụ : Chó có bốn chân.

Dê cũng có bốn chân.

Vậy, Dê là Chó.

Trong phép ngụ biệ trên đây, người ta đã cố tình vi phạm qui tắc của tam đoạn luận. Thuật ngữ giữa “có bốn chân” của tam đoạn luận trên có ngoại diên không đầy đủ ở cả hai tiền đề.

Lối ngụ biệ sau đây dí dỏm hơn :

Ví dụ :

Một anh học trò đến hàng cơm mượn một cái vạc rồi đem bán mất. Bị người chủ đòi, anh ta bèn đi kiếm hai con cò đưa đến khát, xin để cho vài bữa nữa. Nhưng rồi mãi mãi vẫn chẳng thấy anh ta trả, nhà hàng đành phải kiện lên quan. Quan cho đòi người học trò đến hỏi. Anh ta thưa rằng :

- Tôi mượn bác có một vạc mà đã trả đến hai cò rồi. Bác ấy còn đòi gì nữa?

Nhà hàng cãi :

- Nguyên vạc của tôi là vạc đồng kia mà.

Người học trò liền đáp :

- Thì cò của tôi đâu phải là cò ở trong nhà !

Anh học trò đã ngụ biệ bằng cách đánh tráo khái niệm “cái vạc” (cái chảo lớn) với “con vạc” (một thứ chim chân cao thuộc loại cò) và “đồng” (ruộng) với “đồng” (kim loại), làm cho chủ nhà hàng lúng túng. Anh học trò kia quả thật láu lỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 49: Mặt người lòng thú

Dương Thu Trì gật gật đầu: "Vâng, một người không vui nói ra được hai người chia sẻ, sẽ khiến giảm bớt một phần không vui. Hơn nữa, nói không chừng tôi còn giúp được người nghĩ biện pháp nữa."

Trầm vương phi khẽ lắc đầu: "Người giúp không được ta đâu." Nàng nhìn ra ngọn núi, từ từ nói: "Án của Ngụy vương có nghe qua hay chưa?"

Dương Thu Trì không giỏi lịch sử, nên chẳng biết lắm về các nhân vật ở thời Minh mạt.

Trầm vương phi nói: "Năm 31 Vạn Lịch, người trong họ của Sở vương là Phụ quốc trung úy Chu Hoa Việt đã tập hợp 29 người trong họ trình tấu lên triều đình, nói Sở vương Chu Hoa Khuê kỳ thật là con tư sinh của thị thiếp Vu Kim Mai với ca ca của Vương thái phi là Vương Như Ngôn, theo quy củ không thể kế thừa chức vị..."

Dương Thu Trì nghe nàng gọi thẳng danh húy của Sở vương, hơi ngạc nhiên. Có lẽ bị đưa vào lãnh cung quá lâu, nên lòng nàng nảy sinh sự oán hận.

Trầm vương phi nói tiếp: "Sở Vương Chu Hoa Khuê phản lại cáo với hoàng thượng là Chu Hoa Việt 'Cường hãm vô lễ'. Hoàng thượng giao án này cho Lễ bộ xử lý, sau đó án kiện phát đến Hồ Quảng, do tuần phủ và tuần án ngự sử hội đồng thẩm vấn, nhưng thủy chung không tìm được chứng cứ Chu Hoa Khuê không phải là cung vương sinh ra. Sau khi kết quả báo về triều, người hai bên tranh cãi không ngừng, cuối cùng Chu Hoa Khuê sử dụng thủ đoạn chiếm thượng phong, cáo ngự trạng, hoàng thượng nghe tin lời phiến diện của Chu Hoa Khuê, nhận rằng Chu Hoa Việt phụ phụ vu cáo hãm hại sở vương, hạ chỉ hàng hai người làm thứ dân, cấm cố ở Phụng Dương, những người trong tộc liên quan đều bị phạt giam lỏng, cách tước u cấm. Hai nghi tân (con rể) của Chu Hoa Việt vĩnh viễn đi thú sung quân ở biên cương."

"Vậy à," Dương Thu Trì cười khổ: "Trong hai nghi tân của Chu Hoa Việt đó, một người tên là Trầm Lỗi, là thân ca ca của ta!"

"A?" Dương Thu Trì hô lên cả kinh, "Thì ra là ca ca của người là con rể của Chu Hoa Việt?" Hắn nghĩ như vậy thì khó trách, Chu Hoa Việt thất thế thì bọn họ khẳng định cũng phải xui xẻo thất thế theo.

"Đúng, phụ thân ta là đại hộ ở Thụ Thành (An Huy), nguyên định vì chuyện hôn nhân này mà với cao, không ngờ bị liên lụy. Ca ca ta là con trai một trong nhà, phụ thân đã vì đề ca ca khỏi bị sung quân, đã cầu khẩn với Sở vương Chu Hoa Khuê. Sở vương tham đến đáng ghét, nhà ta gần phải tán hết gia tài vạn quan mới khiến Sở vương miễn cưỡng đồng ý miễn trừ hình phạt sung quân cho ca ca ta, nhưng phụ thêm một điều kiện, đó là đề ta lấy y. Phụ thân ta chỉ còn có nước đồng ý..."

"Vậy sao?" Dương Thu Trì lại cả kinh, "Phụ thân người thật là quá đáng, vì sự tự do của con trai mà đem bán đứng con gái."

"Ta đến Sở vương phủ xong mới biết Sở vương đề ta lấy y là chẳng phải gì cả, mà là coi ta làm chiến lợi phẩm, mang ta đi khắp nơi khoe khoang sự thắng lợi của y. Chờ y khoe chán rồi, liền đẩy ta vào lãnh cung, từ đó không nghe không hỏi gì tới, cũng không cho phép ta rời khỏi vương phủ nữa bước."

"Cái này... Sở vương quả là độc ác!" Dương Thu Trì cắn răng hằn học nói.

"Đó đều là mạng, có biện pháp nào chứ?" Trầm vương phi cười khổ, thở dài, "Ca ca tuy miễn được cái khổ sung quân, trở về nhà ở Thụ Thành thì bốn năm sau Trương tặc quân công chiếm Thụ Thành, phụ thân ta, ca ca ta đều chết trong loạn quân, nhà cửa gì đều bị thiêu sạch hết..."

Dương Thu Trì nghe lòng thất xuống, Trầm vương phi này gặp gia biến liên miên, chả trách buồn rầu chẳng vui. Nghĩ tới quân đội của Trương Hiến Trung sắp đánh tới Hàn châu, hắn không giỏi lịch sử, không biết Trương Hiến Trung trong lịch sử có đánh chiếm được Vũ Xương không. Dù gì với tình thế này, thời gian tiến công Vũ Xương chỉ có thể dùng con số ngày mà tính toán, nên hắn hạ giọng nói với Trầm Tuyết Phi: "Trương tặc quân có khả năng sẽ đánh tới Vũ Xương, nàng có nghĩ là chạy trốn khỏi Sở vương phủ không?"

Trầm Tuyết Phi ngẩn ra, quay lại nhìn hắn hỏi: "Chạy? Chạy đến chỗ nào a? Bên ngoài toàn là binh hoang mã loạn cả."

Cái này cũng phải, chạy ra ngoài nói không chừng sẽ nhanh chóng chết thôi.

Trầm Tuyết Phi miễn cưỡng cười: "Thôi vậy, hết ngày nào hay ngày đó, không nói nữa, chúng ta xem phong cảnh!"

...

Chiều hôm đó, hai người trở về vương phủ. Dương Thu Trì trước hết từ cửa lớn tiến vào trong, quăng dây thừng ra, Trầm Tuyết Phi ở ngoài quần dây chặt vào eo, Dương Thu Trì ở bên trong kéo dây lên đầu tường, rồi đỡ nàng xuống. Sau đó hất ra ngoài còi dây quăng vào trong, rồi dẫn tiểu hắc cầu vào bằng cửa lớn. Người gác thấy Dương Thu Trì vào cửa hai lần mà không có ra, hơi ngạc nhiên, cho rằng mình nhìn hoa mắt.

Những ngày này khi Dương Thu Trì không có chuyện gì liền cùng Quách Tuyết Liên dẫn tiểu hắc cầu đến tẩm cung của Trầm vương phi chơi, nói chuyện với nàng, đàm cổ luận kim cười đùa, nhân cơ hội đó làm nàng vui, hoặc là cùng nàng bàn về từ của Lý Thanh Chiêu.

Lưu Dĩnh hỏi hần tra án thế nào, Dương Thu Trì nói đã bài trừ khả năng người trong phủ hạ độc, là người bên ngoài lên vào hạ độc, cần phải tăng cường cảnh giới. Lưu Dĩnh nghe hần nói không phải người trong phủ hạ độc, cũng yên tâm hần đi.

Ngày ấy, ngày thành thân Sở vương phủ định ra cuối cùng đã đến, trên dưới toàn phủ thay mới hết, treo đèn kết hoa, tiếng kèn tiếng pháo vang lên không ngớt.

Dương Thu Trì và Quách Tuyết Liên bị điều đi tham gia công tác bảo vệ của hôn lễ.

Đây là lần đầu tiên hần thấy Sở vương Chu Hoa Khuê, thì ra là một lão đầu đã hai thứ tóc. Phi tử của Sở vương cũng không ít, có đến chín người. Trừ chánh thê là Ninh phi là một lão thái bà ra, những phi tử còn lại đều là nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp. Chỉ có điều Trầm Tuyết Phi có thể coi là người đẹp nhất trong đó, nhưng ngồi ở cuối cùng, vẫn mặc áo trắng, thần tình hờ hững.

Con rể mới Vương Quốc Từ là kẻ đầu dầu má phấn, quả nhiên có thể gọi là nho nhã tuấn mỹ, quỳ dâng trà cho Sở vương và chín vị vương phi. Những vương phi trẻ tuổi này đều mắt nhìn không chớp vị thư sinh mặt búng ra sữa này, còn có người mượn cơ hội tiếp trà cho hồng bao to gan thuận thế sờ mó vuốt ve một cái. Vương Quốc Từ này tuy nhiên không dám làm loạn, nhưng trong lòng thập phần đắc ý.

Nhưng khi y mang trà kính đến trước mặt Trầm Tuyết Phi, nhìn vị Trầm vương phi quốc sắc thiên hương này, ngay cả lời cũng quên luôn. Cho đến khi quân chúa vợ y đá cho y một cái, y mới chép miệng lấy lại tinh thần. Nhưng trong lúc hoảng loạn này, trà trong tay đã sánh đổ đi phần lớn, tạt ướt cả tay, ngay cả chiếc áo đại hồng chú rể cũng ướt cả.

Trầm Tuyết Phi nhìn đáng vẻ lang bá của y như vậy, lộ vẻ chán ghét cùng cực, đưa mắt nhìn ra ngoài sảnh, thấy Dương Thu Trì mang yêu đao làm hộ vệ dưới hành lang, khúc miệng lộ chút tươi cười.

Nha hoàn ở bên cạnh đổi ly trà khác, Vương Quốc Từ quỳ xuống dâng trà bằng hai tay lên cho Trầm Tuyết Phi, đỏ mặt lí nhí nói: "Thỉnh nương nương dùng trà!"

Trầm Tuyết Phi tiếp lấy chung trà làm ra vẻ, ngay cả môi cũng không dính vào, rồi đặt chung trà qua mâm của nha hoàn bên cạnh, chợt thấy Vương Quốc Từ nhìn trừng trừng vào ngực mình, mắt sáng rực, càng chán ghét hơn hừ mạnh một cái. Vương Quốc Từ bấy giờ mới hoảng loạn cúi đầu không dám nhìn nữa.

Nghi thức kết thúc, Trầm Tuyết Phi cũng không ăn cơm ở bàn, mang nha hoàn Tiểu Nhị trở về tẩm cung của mình.

Tiểu Nhị nói: "Nương nương, tên nghi tân đó thật là sỗ sàng vô lễ, sau này hần dám nhìn nương nương như vậy nữa, nhất định phải cho hần một trận!"

Trầm Tuyết Phi nhìn ra bầu trời tối đen như mực ở ngoài cửa sổ, xuất thần một lúc lâu, nói: "Em đi coi Dương công tử xong việc chưa, báo cậu ta biết xong rồi thì đến chỗ ta một chuyến, ta có chuyện muốn nói."

"Vâng!" Tiểu Nhị đáp ứng, vội chạy đi.

Trầm Tuyết Phi từ từ bước đến bên cửa sổ, ngồi xuống bậc cửa, tâm thần bất an nhìn ra ngoài đến xuất thần.

Chờ thật lâu, đột nhiên sau lưng có tiếng bước chân. Trầm Tuyết Phi vui mừng, vừa định gọi một tiếng Dương công tử, nhưng lập tức nét cười trên mặt biến đi ngay, nhân vì đó không phải là tiếng bước chân quen thuộc của Dương Thu Trì. Nàng quay vụt lại, thấy Vương Quốc Từ không biết len vào tẩm cung từ lúc nào, đang nhìn chòng chọc vào người nàng từ trên xuống dưới, lộ đầy dục vọng.

Trầm Tuyết Phi cả kinh, gơ tay che ngực, nạt: "Người đến đây làm gì? Còn không mau đi ra!"

Vương Quốc Từ cười nham nhở bước đến gần: "Vừa rồi thấy nương nương hoa dung nguyệt mạo, hồn của tiểu sinh đã bị nương nương câu đi rồi. Do đó, tiểu sinh liền mượn đi vệ sinh, đặc ý đến tìm nương nương lấy lại hồn phách đã mất!"

"Người hồ ngôn loạn ngữ cái gì? Còn không mau đi ra, ta la lên bây giờ!"

"Nàng cứ la đi, tiểu sinh tuy vừa tiến vào phủ không lâu, nhưng cũng biết tẩm cung này của nương nương chỉ có một tiểu nha hoàn mà thôi. Mà tiểu nha hoàn đó vừa đi rồi, tẩm cung to lớn này chỉ có đôi cô nam quả nữ hai chúng ta. Nương nương hãy thương xót tiểu sinh đi, để tiểu sinh thòm một cái nào?" Nói xong, hần đưa tay định kéo mặt của Trầm Tuyết Phi.

Trầm Tuyết Phi kêu một tiếng cả kinh, lắc người tránh, bỏ chạy ra ngoài cửa, nhưng chỉ chạy vài bước đã dừng lại, nhân vì Vương Quốc Từ đã ngăn đường rồi.

Vương Quốc Từ nhìn chòng chọc vào gò ngực căng đầy của Trầm Tuyết Phi: "Nương nương, tiểu sinh dung mạo cũng có vài phần tuấn tú, những nương nương kia đều động tâm, chẳng lẽ nàng không động tâm sao? Tiểu sinh cũng biết nương nương một mình phòng không bóng chiếc đã lâu, nhất định lòng

xuân khó nhẹn, hạ để tiểu sinh phục thị nương nương một lúc đi. Chờ nương nương nếm phải tư vị của nam nữ rồi, đảm bảo cả ngày sẽ quán lấy tiểu sinh đòi hỏi đấy."

Trầm Tuyết Phi vừa lùi, vừa quát mắng: "Láo xược! Ngươi là tên súc sinh mặt người lòng thú! Cút mau!" Tiếp theo đó nàng chuyển thân chạy vào hậu đường.

Nàng vừa chạy ra hậu đường thì bị Vương Quốc Từ từ phía sau đè té ra bãi cỏ. Y cười ha hả thò tay định xé áo quần của nàng.

"Cứu mạng a! Bớ người ta!" Trầm Tuyết Phi cố sức đề kháng đôi ma trảo của Vương Quốc Từ, khàn giọng la hét.

"Nương nương!" Tiếng Dương Thu Tri từ xa truyền lại, "Nương nương người ở đâu?"

"Ta ở đây! Thu Tri mau cứu ta!" Trầm Tuyết Phi vui mừng cố sức hét lớn.

Vương Quốc Từ vội vã bỏ chạy, thoát cái như con thỏ chạy hút vào trong bóng tối.

Một đạo hắc ảnh như thiểm điện xông tới, lách qua Trầm Tuyết Phi chuyển một vòng, sủa loạn vào trong bóng tối. Tiếp theo đó, Dương Thu Tri chạy như bay đến.

"Tuyết Phi! Xảy ra chuyện gì rồi!" Dương Thu Tri cúi xuống đỡ Trầm Tuyết Phi lên.

Trầm Tuyết Phi òa lên bật khóc, nhào vào lòng hắn ôm thật chặt.

Dương Thu Tri gạt gạt đầu: "Vâng, một người không vui nói ra được hai người chia sẻ, sẽ khiến giảm bớt một phần không vui. Hơn nữa, nói không chừng tôi còn giúp được người nghĩ biện pháp nữa."

Trầm vương phi khẽ lắc đầu: "Ngươi giúp không được ta đâu." Nàng nhìn ra ngọn núi, từ từ nói: "Án của Ngụy vương có nghe qua hay chưa?"

Dương Thu Tri không giỏi lịch sử, nên chẳng biết lắm về các nhân vật ở thời Minh mạt.

Trầm vương phi nói: "Năm 31 Vạn Lịch, người trong họ của Sở vương là Phụ quốc trung úy Chu Hoa Việt đã tập hợp 29 người trong họ trình tấu lên triều đình, nói Sở vương Chu Hoa Khuê kỳ thật là con tư sinh của thị thiếp Vu Kim Mai với ca ca của Vương thái phi là Vương Như Ngôn, theo quy củ không thể kế thừa chức vị..."

Dương Thu Tri nghe nàng gọi thẳng danh húy của Sở vương, hơi ngạc nhiên. Có lẽ bị đưa vào lãnh cung quá lâu, nên lòng nàng nảy sinh sự oán hận.

Trầm vương phi nói tiếp: "Sở Vương Chu Hoa Khuê phản lại cáo với hoàng thượng là Chu Hoa Việt 'Cường hãm vô lễ'. Hoàng thượng giao án này cho Lễ bộ xử lý, sau đó án kiện phát đến Hồ Quảng, do tuần phủ và tuần án ngự sử hội đồng thẩm vấn, nhưng thủy chung không tìm được chứng cứ Chu Hoa Khuê không phải là cung vương sinh ra. Sau khi kết quả báo về triều, người hai bên tranh cãi không ngừng, cuối cùng Chu Hoa Khuê sử dụng thủ đoạn chiếm thượng phong, cáo ngự trạng, hoàng thượng nghe tin lời phiến diện của Chu Hoa Khuê, nhận rằng Chu Hoa Việt phụ phụ vu cáo hãm hại sở vương, hạ chỉ hàng hai người làm thứ dân, cấm cố ở Phượng Dương, những người trong tộc liên quan đều bị phạt giam lỏng, cách tước u cấm. Hai nghi thần (con rể) của Chu Hoa Việt vĩnh viễn đi thú sung quân ở biên cương."

"Vậy à," Dương Thu Tri cười khỏ: "Trong hai nghi thần của Chu Hoa Việt đó, một người tên là Trầm Lỗi, là thân ca ca của ta!"

"A?" Dương Thu Tri hô lên cả kinh, "Thì ra là ca ca của người là con rể của Chu Hoa Việt?" Hắn nghĩ như vậy thì khó trách, Chu Hoa Việt thất thế thì bọn họ khẳng định cũng phải xui xẻo thất thế theo.

"Đúng, phụ thân ta là đại hộ ở Thư Thành (An Huy), nguyên định vì chuyện hôn nhân này mà với cao, không ngờ bị liên lụy. Ca ca ta là con trai một trong nhà, phụ thân đã vì để ca ca khỏi bị sung quân, đã cầu khẩn với Sở vương Chu Hoa Khuê. Sở vương tham đến đáng ghét, nhà ta gần phải tán hết gia tài vạn quan mới khiến Sở vương miễn cưỡng đồng ý miễn trừ hình phạt sung quân cho ca ca ta, nhưng phụ thêm một điều kiện, đó là để ta lấy y. Phụ thân ta chỉ còn có nước đồng ý...."

"Vậy sao?" Dương Thu Tri lại cả kinh, "Phụ thân người thật là quá đáng, vì sự tự do của con trai mà đem bán đứng con gái."

"Ta đến Sở vương phủ xong mới biết Sở vương để ta lấy y là chẳng phải gì cả, mà là coi ta làm chiến lợi phẩm, mang ta đi khắp nơi khoe khoang sự thắng lợi của y. Chờ y khoe chán rồi, liền đẩy ta vào lãnh cung, từ đó không nghe không hỏi gì tới, cũng không cho phép ta rời khỏi vương phủ nửa bước."

"Cái này... Sở vương quả là độc ác!" Dương Thu Tri cắn răng hận học nói.

"Đó đều là mạng, có biện pháp nào chứ?" Trầm vương phi cười khỏ, thở dài, "Ca ca tuy miễn được cái khổ sung quân, trở về nhà ở Thư Thành thì bốn năm sau Trương tặc quân công chiếm Thư Thành, phụ thân ta, ca ca ta đều chết trong loạn quân, nhà cửa gì đều bị thiêu sạch hết..."

Dương Thu Tri nghe lòng thất xuống, Trầm vương phi này gặp gia biến liên miên, chẳng buồn cười nữa. Nghĩ tới quân đội của Trương Hiến Trung sắp đánh tới Hán châu, hắn không giỏi lịch sử, không biết Trương Hiến Trung trong lịch sử có đánh chiếm được Vũ Xương không. Dù gì với tình thế này, thời gian tiến công Vũ Xương chỉ có thể dùng con số ngày mà tính toán, nên hắn hạ giọng nói với Trầm Tuyết Phi: "Trương tặc quân có khả năng sẽ đánh tới Vũ Xương, nàng có nghĩ là chạy trốn khỏi Sở vương phủ không?"

Trầm Tuyết Phi ngẩn ra, quay lại nhìn hần hỏi: "Chạy? Chạy đến chỗ nào a? Bên ngoài toàn là binh hoang mã loạn cả."

Cái này cũng phải, chạy ra ngoài nói không chừng sẽ nhanh chóng chết thôi.

Trầm Tuyết Phi miễn cưỡng cười: "Thôi vậy, hết ngày nào hay ngày đó, không nói nữa, chúng ta xem phong cảnh!"

...

Chiều hôm đó, hai người trở về vương phủ. Dương Thu Trì trước hết từ cửa lớn tiến vào trong, quăng dây thừng ra, Trầm Tuyết Phi ở ngoài quần dây chặt vào eo, Dương Thu Trì ở bên trong kéo dây lên đầu tường, rồi đỡ nàng xuống. Sau đó hần ra ngoài cởi dây quăng vào trong, rồi dẫn tiểu hắc cầu vào bằng cửa lớn. Người gác thấy Dương Thu Trì vào cửa hai lần mà không có ra, hơi ngạc nhiên, cho rằng mình nhìn hoa mắt.

Những ngày này khi Dương Thu Trì không có chuyện gì liền cùng Quách Tuyết Liên dẫn tiểu hắc cầu đến tẩm cung của Trầm vương phi chơi, nói chuyện với nàng, đàm cổ luận kim cười đùa, nhân cơ hội đó làm nàng vui, hoặc là cùng nàng bàn về từ của Lý Thanh Chiêu.

Lưu Dững hỏi hần tra án thế nào, Dương Thu Trì nói đã bài trừ khả năng người trong phủ hạ độc, là người bên ngoài lên vào hạ độc, cần phải tăng cường cảnh giới. Lưu Dững nghe hần nói không phải người trong phủ hạ độc, cũng yên tâm hần đi.

Ngày ấy, ngày thành thân Sở vương phủ định ra cuối cùng đã đến, trên dưới toàn phủ thay mới hết, treo đèn kết hoa, tiếng kèn tiếng pháo vang lên không ngớt.

Dương Thu Trì và Quách Tuyết Liên bị điều đi tham gia công tác bảo vệ của hôn lễ.

Đây là lần đầu tiên hần thấy Sở vương Chu Hoa Khuê, thì ra là một lão đầu đã hai thứ tóc. Phi tử của Sở vương cũng không ít, có đến chín người. Trừ chánh thê là Ninh phi là một lão thái bà ra, những phi tử còn lại đều là nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp. Chỉ có điều Trầm Tuyết Phi có thể coi là người đẹp nhất trong đó, nhưng ngồi ở cuối cùng, vẫn mặc áo trắng, thần tình hờ hững.

Con rể mới Vương Quốc Từ là kẻ đầu dầu má phấn, quả nhiên có thể gọi là nho nhã tuấn mỹ, quý dâng trà cho Sở vương và chín vị vương phi. Những vương phi trẻ tuổi này đều mắt nhìn không chớp vị thư sinh mặt búng ra sữa này, còn có người mượn cơ hội tiếp trà cho hồng bao to gan thuận thế sờ mó vuốt ve một cái. Vương Quốc Từ này tuy nhiên không dám làm loạn, nhưng trong lòng thập phần đắc ý.

Nhưng khi y mang trà kính đến trước mặt Trầm Tuyết Phi, nhìn vị Trầm vương phi quốc sắc thiên hương này, ngay cả lời cũng quên luôn. Cho đến khi quân chúa vợ y đã cho y một cái, y mới chép miệng lấy lại tinh thần. Nhưng trong lúc hoảng loạn này, trà trong tay đã sánh đổ đi phần lớn, tạt ướt cả tay, ngay cả chiếc áo đại hồng chú rề cũng ướt cả.

Trầm Tuyết Phi nhìn đáng vẻ lang bá của y như vậy, lộ vẻ chán ghét cùng cực, đưa mắt nhìn ra ngoài sảnh, thấy Dương Thu Trì mang yêu đao làm hộ vệ dưới hành lang, khóe miệng lộ chút tươi cười.

Nha hoàn ở bên cạnh đổi ly trà khác, Vương Quốc Từ quý xuống dâng trà bằng hai tay lên cho Trầm Tuyết Phi, đỏ mặt lí nhí nói: "Thỉnh nương nương dùng trà!"

Trầm Tuyết Phi tiếp lấy chung trà làm ra vẻ, ngay cả môi cũng không dính vào, rồi đặt chung trà qua mâm của nha hoàn bên cạnh, chợt thấy Vương Quốc Từ nhìn trừng trừng vào ngực mình, mắt sáng rực, càng chán ghét hơn hừ mạnh một cái. Vương Quốc Từ bấy giờ mới hoảng loạn cúi đầu không dám nhìn nữa.

Nghi thức kết thúc, Trầm Tuyết Phi cũng không ăn cơm ở bàn, mang nha hoàn Tiểu Nhị trở về tẩm cung của mình.

Tiểu Nhị nói: "Nương nương, tên nghi tân đó thật là sỗ sàng vô lễ, sau này hần dám nhìn nương nương như vậy nữa, nhất định phải cho hần một trận!"

Trầm Tuyết Phi nhìn ra bầu trời tối đen như mực ở ngoài cửa sổ, xuất thần một lúc lâu, nói: "Em đi coi Dương công tử xong việc chưa, báo cậu ta biết xong rồi thì đến chỗ ta một chuyến, ta có chuyện muốn nói."

"Vâng!" Tiểu Nhị đáp ứng, vội chạy đi.

Trầm Tuyết Phi từ từ bước đến bên cửa sổ, ngồi xuống bậc cửa, tâm thần bất an nhìn ra ngoài đến xuất thần.

Chờ thật lâu, đột nhiên sau lưng có tiếng bước chân. Trầm Tuyết Phi vui mừng, vừa định gọi một tiếng Dương công tử, nhưng lập tức nét cười trên mặt biến đi ngay, nhân vì đó không phải là tiếng bước chân quen thuộc của Dương Thu Trì. Nàng quay vụt lại, thấy Vương Quốc Từ không biết lên vào tẩm cung từ lúc nào, đang nhìn chòng chọc vào người nàng từ trên xuống dưới, lộ đầy dục vọng.

Trầm Tuyết Phi cả kinh, giờ tay che ngực, nạt: "Ngươi đến đây làm gì? Còn không mau đi ra!"

Vương Quốc Từ cười nham nhở bước đến gần: "Vừa rồi thấy nương nương hoa dung nguyệt mạo, hồn của tiểu sinh đã bị nương nương câu đi rồi. Do đó, tiểu sinh liền mượn đi vệ sinh, đặc ý đến tìm nương nương lấy lại hồn phách đã mất!"

"Ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái gì? Còn không mau đi ra, ta la lên bây giờ!"

"Nàng cứ là đi, tiểu sinh tuy vừa tiến vào phủ không lâu, nhưng cũng biết tấm cung này của nương nương chỉ có một tiểu nha hoàn mà thôi. Mà tiểu nha hoàn đó vừa đi rồi, tấm cung to lớn này chỉ có đôi cô nam quả nữ hai chúng ta. Nương nương hãy thương xót tiểu sinh đi, để tiểu sinh thom một cái nào?" Nói xong, hắn đưa tay định kéo mặt của Trầm Tuyết Phi.

Trầm Tuyết Phi kêu một tiếng cả kinh, lắc người tránh, bỏ chạy ra ngoài cửa, nhưng chỉ chạy vài bước đã dừng lại, nhân vì Vương Quốc Từ đã ngăn đường rồi.

Vương Quốc Từ nhìn chòng chọc vào gò ngực căng đầy của Trầm Tuyết Phi: "Nương nương, tiểu sinh dung mạo cũng có vài phần tuấn tú, những nương nương kia đều động tâm, chẳng lẽ nàng không động tâm sao? Tiểu sinh cũng biết nương nương một mình phòng không bóng chiếc đã lâu, nhất định lòng xuân khó nhịn, hãy để tiểu sinh phục thị nương nương một lúc đi. Chờ nương nương nếm phải tư vị của nam nữ rồi, đảm bảo cả ngày sẽ quần lấy tiểu sinh đòi hỏi đấy."

Trầm Tuyết Phi vừa lùi, vừa quát mắng: "Láo xược! Ngươi là tên súc sinh mặt người lòng thú! Cút mau!" Tiếp theo đó nàng chuyển thân chạy vào hậu đường.

Nàng vừa chạy ra hậu đường thì bị Vương Quốc Từ từ phía sau đè té ra bãi cỏ. Y cười ha hả thò tay định xé áo quần của nàng.

"Cứu mạng a! Bớ người ta!" Trầm Tuyết Phi cố sức đề kháng đôi ma trảo của Vương Quốc Từ, khàn giọng la hét.

"Nương nương!" Tiếng Dương Thu Tri từ xa truyền lại, "Nương nương người ở đâu?"

"Ta ở đây! Thu Tri mau cứu ta!" Trầm Tuyết Phi vui mừng cố sức hét lớn.

Vương Quốc Từ vội vã bỏ chạy, thoát cái như con thò chạy hút vào trong bóng tối.

Một đạo hắc ảnh như thiểm điện xông tới, lách qua Trầm Tuyết Phi chuyển một vòng, sủa loạn vào trong bóng tối. Tiếp theo đó, Dương Thu Tri chạy như bay đến.

"Tuyết Phi! Xảy ra chuyện gì rồi!" Dương Thu Tri cúi xuống đỡ Trầm Tuyết Phi lên.

Trầm Tuyết Phi òa lên bật khóc, nhào vào lòng hắn ôm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 50: Đột biến động phòng

Dương Thu Tri hoảng loạn ôm Trầm Tuyết Phi, dịu dàng nói: "Đừng sợ, có ta ở đây này? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Vừa rồi..., tên súc sanh Vương Quốc Từ muốn... muốn làm nhục ta..."

"A? Vương Quốc Từ? Nàng không nhìn lầm chứ?" Dương Thu Tri kinh ngạc đẩy nhẹ Trầm Tuyết Phi, nhìn gương mặt như hoa lê mắc mưa của nàng.

"Là hắn! Hắn chạy về phía này rồi!" Trầm Tuyết Phi chỉ về phương hướng Vương Quốc Từ đào tẩu.

Mắt Dương Thu Tri thoáng lóe hàn quang, quát: "Tiểu hắc, đuổi theo! Bắt tên cẩu tặc này cho ta!"

Tiểu hắc như một đạo thiểm điện màu đen nhanh nhẹn phóng vào bóng tối.

"Nương nương, thật là Vương Quốc Từ sao?" Tiếp theo đó là nha hoàn Tiểu Nhị hỏi.

"Phải! Là hắn!" Trầm Tuyết Phi buông bỏ Dương Thu Tri ra, chỉnh lại quần áo, trong lòng thầm mừng là vừa rồi mình liều mạng đề kháng, không để cho cẩu tặc chiếm tiện nghi.

Dương Thu Tri và Tiểu Nhị đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn về phương hướng Vương Quốc Từ đào tẩu, tối đen như mực không thấy gì.

Dương Thu Tri nói: "Tuyết Phi, chúng ta vào nhà nói chuyện, ở ngoài lạnh lắm." Xong đỡ nàng vào phòng khách, Tiểu Nhị pha trà cho Trầm Tuyết Phi uống một chút. Nàng hơi ổn định tinh thần, ngồi đó rơi lệ.

Lát sau, tiểu hắc cầu tiểu nghêu chạy về, hiển nhiên là truy kích không có kết quả gì.

Dương Thu Trì hậm hực nói: "Tên Vương Quốc Tử này quả là đáng ghét, không ngờ khi phụ đến cả nương nương, huống chi hôm nay là ngày thành hôn với quận chúa, con người này sao lại trở thành nghi tân chứ, tôi đi bẩm báo chuyện này với Vương gia và Ninh phi, trị tội của hắn!"

Trầm Tuyết Phi lắc đầu: "Không, bọn họ sẽ không tin đâu, đặc biệt là Ninh phi, trước đây bà ta thường đến la rầy ta, biết đâu nhân chuyện này còn cho rằng ta chiêu hoa dẫn bướm, nói bậy nói bạ không có căn cứ."

"Vậy đi tố cáo quận chúa, để nàng ta tố cáo phụ vương."

Trầm Tuyết Phi thờ dãi: "Tiểu quận chúa và ta gần như không nói chuyện gì, trong lòng cô ấy chẳng coi ta ra gì, trước đây còn đến nắng ta là hồ li xấu xa. Cô ta nếu như biết chuyện này, nói không chừng còn vu cáo ta là quyền rũ phu quân của cô ta."

Tiểu Nhị nhìn Dương Thu Trì một cái, cắn răng định nói lại thôi.

Dương Thu Trì nói: "Như vậy không thể để tiện nghi không cho tên khốn đó được!"

"Hắn là Sở vương tự thân tuyên định làm nghi tân, ta chẳng qua chỉ là một trác phi bị đẩy vào lãnh cung không hỏi không han, thì làm gì được hắn chứ? Nói ra cũng chẳng ai tin, ngược lại còn tự tạt bát nước dơ vào mặt mình." Nói xong, nàng sực sùi bật khóc trở lại.

Dương Thu Trì nói: "Nàng nói cũng phải, nhưng mà, cho dù hiện giờ tạm thời tha cho hắn, ta cũng tuyệt không để tên này sống yên lành trong vương phủ." Dừng lại một chút, thấy Trầm Tuyết Phi không ngừng sụt sùi, hắn chuyển đổi đề tài câu chuyện: "Nương nương vừa rồi gọi tiểu nhị tìm tôi có chuyện gì khác hay không?"

"Không có gì, vừa rồi nhất mực cảm thấy tâm thần không vui, cứ cảm thấy sẽ có sự tình gì phát sinh vậy, do đó bảo Tiểu Nhị đến gọi người..., có người ở bên cạnh, ta... ta cảm thấy an tâm hơn phần nào..."

Dương Thu Trì lộ vẻ khó xử, nói: "Thâm canh bán dạ tôi ở trong tẩm cung của nương nương, thời gian lâu một chút lỡ khi người khác biết, e rằng bất lợi cho danh tiết của nương nương, hơn nữa hôm nay là hôn lễ của quận chúa, tôi phụng mệnh tuần tra, nếu như Lư tướng quân tìm không thấy tôi, tôi e rằng..."

Trầm vương phi miễn cưỡng cười: "Đúng vậy, cái đó ta cũng biết, không hề gì, người đến cũng vừa đúng lúc, tên Vương Quốc Tử bị thất bại xong, xem ra không đến nữa đâu, người về đi tuần tra đi."

Dương Thu Trì nói: "Tên Vương Quốc Tử này bị ỏi như vậy, e rằng lòng tặc không dứt, hơn nữa tôi lại không thể lưu bên người nương nương hộ vệ, à... như vậy đi, trong đoạn thời gian này tôi để tiểu hắc cầu ở cạnh nương nương làm hộ vệ cho người. Tiểu hắc cầu của tôi lợi hại phi thường, đừng nói gì Vương Quốc Tử là kẻ thù sinh, cho dù là có 7-8 vũ sĩ cũng không phải là đối thủ của nó, nó có thể sánh bằng một đội hộ vệ, có nó ở cạnh người, người có thể yên tâm ngủ ngon, ăn no ngủ kỹ."

Trầm vương phi chỉ biết tiểu hắc cầu rất biết nghe lời, chứ chưa biết nó rất lợi hại, nhưng cũng cảm thấy Dương Thu Trì nói có lý, nếu như hắn đã nói vậy, ắt là không sai, liền gật đầu ưng thuận: "Ừ, vậy xin đa tạ."

Dương Thu Trì ngồi xuống ngoắc tay gọi tiểu hắc cầu lại, vuốt ve đầu của nó, chỉ chỉ Trầm Tuyết Phi: "Tiểu hắc, đoạn thời gian này nhóc người lưu lại bên cạnh nương nương bảo hộ cho nương nương. Nhớ, ai mà dám khi phụ nương nương, nhóc người cứ cắn chết cho ta! Hiểu rõ chưa?"

Tiểu hắc cầu nhìn Dương Thu Trì sủa ưong ưong hai tiếng, ve vầy cái đuôi, chạy đến chân Trầm Tuyết Phi, sau đó nằm xuống đất, ngửa đầu cảnh giác nhìn quanh.

Dương Thu Trì lại an ủi Trầm Tuyết phi vài câu, bảo nàng nghỉ ngơi cho sớm, rồi mới rời tẩm cung.

Nha hoàn Tiểu nhị đưa hắn ra, khẽ nói: "Công tử, tên Vương Quốc Tử đó không phải..."

Dương Thu Trì đưa tay lên miệng, làm động tác cầm thanh: "Trở về đừng nói chuyện đó nữa!"

Tiểu nhị gật gật đầu.

"Còn nữa, chiếu cố cho nương nương thật tốt, có chuyện gì lập tức báo cáo ta."

"Vâng! Công tử thật là tốt! Nô tì thế nương nương cảm tạ công tử."

Dương Thu Trì cười cười, xua xua tay, nhanh bước rời khỏi tẩm cung của Trầm Vương Phi.

----

Trong tẩm cung của quận chúa, Vương Quốc Tử đã cởi khăn hồng trùm đầu của tiểu quận chúa Chu Phượng Đức, đang giương đôi mắt say nhèm bung ly rượu nhìn Chu Phượng Đức mặc áo quần cô dâu chòng chọc: "Quận chúa, vợ chồng chúng ta nên uống chung rượu hợp hoan đi thôi?"

Chu Phượng Đức ngồi ở giường lót vải hồng, cười ỏn ẻn gật đầu, ngoắc tay gọi Vương quốc tử: "Chàng đến đây!"



Vương Quốc Từ khom người đến trước mặt quận chúa, rót chung rượu đưa qua.

Chu Phụng Đức thu lại nụ cười, đưa ngọc chỉ nhọn hoặc cầu lỗ tai của Vương Quốc Từ, dùng lực kéo lên: "Thành thật khai mau, trước đó lúc kính trà, vì sao lại nhìn trừng con hồ li Trầm phi đó như vậy?"

"Ai yêu ..." Vương Quốc Từ hai tay cầm hay ly rượu, theo thế tay của Chu Phụng Đức nhón cổ nghiêng đầu kêu oai oái, "Quận chúa, không có chuyện gì, vì phu làm sao dám đại nghịch bất đạo như vậy, Trầm phi là người của phụ vương mà."

"Thì ra là chàng cũng biết hả? Ta sợ chàng không biết, định túm tai nói vào đó báo cho chàng biết đây!"

"Biết rồi biết rồi!" Vương Quốc Từ nghiêng đầu ngoác miệng hít hà lia lia, "Bà cô của ta à, tiểu tử tông của ta à, trong lòng ta chỉ có một tiểu bảo bối là nàng thôi, người khác cho dù có đẹp thế nào đi chăng nữa, thì trong mắt ta chẳng bằng cục \*\*\*\* chó ngoài đường!"

Chu Phụng Đức bấy giờ mới cười hi hi bỏ tay ra: "Coi như chàng biết chuyện, ta cảnh cáo chàng, từ rày trở đi, chàng mà dám nhìn ngó con hồ ly đó cái nào, ta sẽ xé tét lỗ tai chàng!"

"Không dám không dám! Từ rày về sau, hai con mắt này của vi phu sẽ vì nương tử mà sinh, mở ra nhìn nương tử, nhắm lại cũng nhìn nương tử."

"Hừ! Như vậy mới được đó!" Chu Phụng Đức đưa tay tiếp lấy chung rượu trong tay hắn, nheo mắt nhìn hắn: "Miệng thoa mật hả? Sao cứ nói lời dễ nghe quá vậy! Chẳng trách gì phụ vương ưa thích chàng."

Vương Quốc Từ ghé sát ngồi cạnh nàng, đưa tay choàng eo nàng, nâng chung rượu lên, áp giọng dịu dàng nói: "Nương tử, trong miệng ta có thoa mật đấy, nếu không tin nương tử cứ thử là biết liền..."

Chu Phụng Đức đỏ mặt, khẽ xì một tiếng: "Ai thèm thử! Thật là mặt dày!" Nói xong, nàng cũng đưa tay vịn cổ tay của Vương Quốc Từ, làm mặt giận: "Sau này chàng không được phép khi phụ ta!"

"Không đâu, yêu thương tiểu quận chúa còn chưa đủ, sao có thể khi phụ được?"

"Ừ..." Chu Phụng Đức long lanh hai mắt, mỉm cười ngọt ngào, uống cạn rượu trong ly.

Vương Quốc Từ cũng uống sạch rượu, quẳng ly đi, đặt tay lên ngực của Chu Phụng Đức, một mặt nắn bóp, một mặt hôn lên cổ nàng, miệng thì thảo: "Sau này không khi phụ, nhưng hiện giờ lại khi, được không?"

Chu Phụng Đức đỏ bừng mặt, thở khi khi ôm hắn ngã trên giường cưới. Vương Quốc Từ loáng cái đã lột áo váy của Chu Phụng Đức, vạch áo lót màu hồng của nàng, lộ ra gò ngực cao vợi, nhìn không được nhiệt huyết phi đảng, định đưa tay cới khó của nàng.

Chu Phụng Đức then thùng vô hạn: "Đèn! Thôi tắt đèn đi..."

Vương Quốc Từ như phụng thánh mệnh, bò tới hương án định thổi tắt nến, nhưng vừa tới nơi thì dừng phắt lại... không biết tự bao giờ, trước hương án đã xuất hiện thêm một người mặc toàn đồ đen, đeo mạng che mặt, đôi mắt bắn ra hàng quang băng lãnh, trong tay cầm một đoản kiếm chỉ vào yết hầu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 51: Ba lượng hai mạng người

Vương Quốc Từ sợ đến nỗi loạn choạng ngã trên thảm hồng: "Ngươi... ngươi là ai?"

Chu Phụng Đức ở trên giường nghe động, mở bừng mắt ra ngồi dậy, thấy tình cảnh này vội che ngực kêu lớn một tiếng lăn người co rúc vào trong.

Hắc y nhân chẳng nói một lời, hàn quang lóe lên, đoản kiếm đâm thẳng vào yết hầu Vương Quốc Từ.

"Xem đao!" Sau người hắc y nhân truyền đến tiếng quát, kinh phong lạng lẹ, một thanh đơn đao đã chém vào vai y.

Chiều vậy Nguy cứu Triệu này bức hắc y nhân không kịp giết Vương Quốc Từ, buộc phải triệt hồi đoản kiếm nghiêng người đỡ. Đao kiếm giao nhau, keng một tiếng, chân cho hắc y nhân lún thân người, loạn choạng lùi hai bước. Khi đứng vững thân hình, định thần nhìn, thì thấy kẻ mới đến mang y

phục Minh quân, thân hình hơi đơn bạc, tay cầm đơn đao cười tủm tỉm nhìn y.

Người này đương nhiên là Dương Thu Trì.

Nhìn chằm chằm Dương Thu Trì, thân hình của hắc y nhân hơi run. Vừa rồi hai người đối nhau một chiêu, tuy hắc y nhân trong lúc không kịp phòng bị phải ngênh chiến vội vàng, nhưng trong lòng y minh bạch công lực của mình kém hơn Dương Thu Trì một bậc.

Điều này cũng chẳng trách, Dương Thu Trì ngay từ rất sớm đã theo Tổng Vân Nhi tập luyện nội công mà Liễu Nhưộc Băng dạy cho. Sau đó lại được Liễu Nhưộc Băng tự thân chỉ điểm, về phương diện này có thu hoạch đáng kể.

Vừa rồi Dương Thu Trì lên tiếng báo trước rồi mới xuất chiêu, hắc y nhân có điểm không hiểu dụng ý của hắn, không biết mục đích là vây Ngụy cứu Triệu, hay là căn bản không muốn thương hại mình.

Hắc y nhân chẳng nói chẳng rằng, giờ tay đâm ra một kiếm hướng vào Dương Thu Trì. Dương Thu Trì cử đao nghênh tiếp, hai người đều im lìm giao thủ binh khí leng keng mấy chục chiêu. Hắc y nhân đột nhiên dừng lại, lùi hai bước, kỳ quái nhìn Dương Thu Trì.

Lúc này, Vương Quốc Tử trên đất cuối cùng cũng phản ứng được, la hét điên cuồng: "Người đâu a! Cứu mạng a!" Rồi chạy ra ngoài cửa. Quận chúa Chu Phượng Đức ở trên giường cũng hét lớn theo.

Hắc y nhân thấy không có cách gì chiến thắng Dương Thu Trì, công mạnh mấy chiêu bức lui hắn, sau đó giờ tay phóng ra một đạo phi tiêu chụp lên mái nhà, mượn lực vọt lên đỉnh phòng, cùng lúc đó tay y cũng vung bắn ra hai mũi phi tiêu chia ra bắn tới hậu tâm của Vương Quốc Tử đang chạy và tiểu quận chúa.

Thấy y xuất thủ, Dương Thu Trì vừa kinh vừa mừng, nhưng lập tức phát hiện tình huống không ổn. Hắn kinh hãi là vì động tác hắc y nhân phát phi tiêu cực giống Liễu Nhưộc Băng. Hắn biết không xong là vì hắn đã nhiều lần nhìn Liễu Nhưộc Băng phát ám khí, do đó khi hắc y nhân vừa động là hắn đoán có phi tiêu. Chỉ vì hắn không biết ra ám khí, cũng không có bản lĩnh bắt phi tiêu, đành nói gì một lượt đến hai cái.

Rất may đầu óc Dương Thu Trì phản ứng rất nhanh, khi phát giác không ổn thì gần như hắc y nhân vừa phi đao ra, hắn đã tung người lên vung đơn đao đánh trúng vào tay trái của hắc y nhân. Tuy nhiên, hắn vẫn còn chậm một nhịp, vì tuy phi tiêu thứ hai bị đánh lệch đi cắm lệch vào cây ngang treo màn trước giường, phi tiêu thứ nhất đã bắn ra trước rồi. Rất may là Dương Thu Trì xuất thủ ảnh hưởng độ chính xác của hắc y nhân, cho nên phi tiêu đi hơi lệch cắm phập vào vai phải của Vương Quốc Tử. Vương Quốc Tử kêu thảm một tiếng ngã lộn xuống đất.

Dương Thu Trì đánh một chiêu tuy là dùng sống đao, nhưng hắc y nhân đang bay lên trên không, hơn nữa lực đạo của hắn dùng khá mạnh, nên hắc y nhân hô khẽ, hiển nhiên thụ thương không nhẹ, hắc ảnh loạng choạng phá tung mái ngói bay ra ngoài phòng.

Vương Quốc Tử hô cứu loạn đã đánh động hộ vệ tới. Chu Phượng Đức lúc này đã nhào tới ôm Vương Quốc Tử: "Phu quân, chàng làm sao rồi?"

Vương Quốc Tử không trả lời, đã sớm hôn mê đi.

Dương Thu Trì nhìn nhìn đỉnh phòng, sau đó mới chạy tới cạnh Vương Quốc Tử tra xét một chút, khẽ nói: "Rất may không trúng chỗ yếu hại, tính mệnh xem ra không hề gì, quận chúa không cần phải quá lo lắng."

Chu Phượng Đức còn chưa trấn tĩnh lại từ chuyện vừa rồi, hỏi: "Người... người là ai?"

"Hồi bẩm quận chúa, tại hạ Dương Thu Trì, là tuần vệ trong phủ."

"Người... người sao lại tiến vào phòng của ta?"

"Tôi tuần tra đến đây, phát hiện hắc y nhân đó treo tường vào, tôi vội tiến lên tra xét, vừa khéo gặp y tập kích nghi tân, vội nhảy cửa sổ vào ngăn, đụng phải quận chúa, thỉnh thứ tội."

"Người không có tội! Rất tốt, cứu được chúng ta, nếu không..."

Vào lúc này, bọn hộ vệ gõ cửa hỏi: "Quận chúa? Quận chúa sao vậy?"

Đây là tấm cung của quận chúa, tuy có tiếng hô cứu, nhưng do hắc y nhân phá phòng mà ra chúng không nhìn thấy, lại không phát hiện địch tung, khi sự tình chưa rõ ràng, bọn họ đương nhiên không dám tùy tiện tiến vào.

Tiểu quận chúa nghe thế liền khóc định gọi họ vào, nhưng Dương Thu Trì xua tay lia lịa, tiếp đó chỉ vào ngực nàng.

Tiểu quận chúa cúi đầu xem, ai da một tiếng, lập tức thẹn đỏ cả mặt. Thì ra nàng khi còn ở trên giường đã bị Vương Quốc Tử cởi áo, trần cả ngực. Vừa rồi hắc y nhân xông vào, nàng chỉ giần đơn dùng tay che chắn, rồi trong cơn kinh hoảng đã quên chưa mặc áo vào, nên gò ngực trắng hồng đã hiển hiện trước mắt Dương Thu Trì.

Tiểu quận chúa vội chỉnh lý áo quần, nhưng nàng e là phải cảm tạ Dương Thu Trì tiếp, vì nếu không nàng gọi bọn hộ vệ từ ngoài tiến vào, sẽ có nhiều hộ vệ nhìn ngực trần của quận chúa, nàng e là không muốn sống nữa.

Dương Thu Trì vội đứng dậy bước đến cạnh cửa, quay lưng về phía tiểu quận chúa. Chờ nàng vội vã chỉnh lý quần áo xong, bấy giờ mới mở cửa, nói với

các hộ vệ bên ngoài: "Ta là tuần vệ Dương Thu Trì, vừa rồi có thích khách tiềm nhập vào động phòng của quận chúa, phóng phi đao làm bị thương nghị tân. Các người lập tức thông báo Vương gia và Lưu tướng quân, đồng thời gọi thái y đến!"

Hộ vệ vừa thấy Vương Quốc Từ nằm trên đất người đầy máu tươi im lìm bất động, tức thời hoảng hốt, lập tức chia ra đi báo cáo với vương gia và Lưu Dĩnh, cùng phái người khẩn cấp đi gọi thái y. Có hộ vệ biết trị thương do đao kiếm đã vội lấy kéo cắt y phục trên vai của Vương Quốc Từ, rút phi đao ra đắp thuốc kim sang lên.

Rút đao ra rồi, Vương Quốc Từ vì đau quá mà tỉnh lại, nằm phục dưới đất gào thán.

Thái y còn chưa tới thì vương gia đã chạy tới trước, thấy con gái ôm con rết óc òa, trong khi con rết người đầy máu, liền hoảng hốt hỏi: "Sao... sao vậy hả? Tiểu phượng."

Tiểu phượng chính là tên lúc bé của Chu Phượng Đức. Nàng ngẩng đầu bị thương đáp: "Vừa rồi.. có hắc y nhân đến, chẳng nói lời nào cầm đao đánh giết... giết chúng con, rất may hộ vệ Dương... Dương Thu Trì chạy đến kịp lúc, đánh lui hắc y nhân. Hắc y nhân mà khi đao tẩu đã phóng hai mũi phi tiêu định giết con và Quốc Từ, rất may Dương hộ vệ ra tay, con gái mới may mắn thoát nạn. Nhưng chàng ấy vẫn bị trúng một tiêu." Nói xong, nàng đưa tay chỉ mũi liễu điệp phi tiêu đang cắm dính trên bức màn đại hồng.

Sở vương run rẩy ngẩn đầu nhìn, tức thì run bắn, luôn miệng xưng may mắn.

Lúc này, Lưu Dĩnh mang một lượng lớn hộ vệ đến, thấy tình cảnh này tức thời mặt tái ngắt. Khi biết Dương Thu Trì kịp thời xuất thủ cứu tính mệnh của quận chúa, trong khi đó nghị tân tuy thụ thương, nhưng không động tới chỗ yếu hại, tính mệnh xem ra không đáng lo, bấy giờ mới yên tâm một chút, vội vã hạ lệnh truy tìm hắc y nhân, nhưng y đã sớm không còn tung ảnh.

Hắc y nhân lần nữa xuất hiện, hơn nữa lại ở trong đại điện hôn lễ đã thương chú rết, không khỏi khiến Sở vương tức giận vênh cả râu, chẳng khách khí gì mà cho Lưu Dĩnh một trận, khiến cho Lưu Dĩnh cứ ôm đầu chẳng dám nói gì.

Thái y cuối cùng cũng đến, kiểm tra xong nói không bị thương chỗ yếu hại, tính mệnh chẳng đáng ngại, liền cho đưa Vương Quốc Từ lên giường, rửa sạch vết thương trở lại rồi đắp thuốc bắt mạch, bốc thuốc rồi cho đi nấu để Vương Quốc Từ uống vào.

Sau khi uống thuốc không, Vương Quốc Từ bấy giờ mới giảm bớt tiếng kêu thảm dần, từ từ ngủ thiếp đi. Sở vương bấy giờ mới yên tâm, chuyển đầu nhìn Dương Thu Trì, nói: "Không tệ, người cứu tiểu phượng và Quốc từ, phải hậu thưởng cho người mới được." Tiếp đó quay sang Tôn quân gia nói: "Thường hán bạc trắng... năm lượng... bốn..., à không, ba lượng! Thường hán ba lượng bạc trắng, được rồi, ra hết đi!" Sở vương run run hàm râu trắng tựa hồ như đau lòng xót dạ lắm vậy.

Dương Thu Trì tức đến xị khói. Hán cứu con gái và con rết của lão, tổng cộng chỉ thưởng có ba lượng bạc hai mạng người, Sở vương này thật là... vất vả chày ra nước keo kiệt bủn xỉn vô cùng.

Dương Thu Trì quả là nghĩ không sai, Sở vương keo kiệt có danh trong lịch sử. Sau khi Trương Hiến Trung vây công Vũ Xương, đô chỉ huy sứ cùng các quan địa phương đập đầu cầu ông ta xuất chút tiền chiêu mộ binh phòng thủ, nhưng lão già keo này không ngờ lấy cái áo màu vàng ngày xưa Chu Nguyên Chương phong cho chư vương thưởng cho nói: "Cần tiền phải không, nếu như nhìn được, thì đem món này đi bán lấy tiền làm quân lương!" Ai dám động vào cái áo này, và ai dám đem bán hay mua nó chứ? Quan viên địa phương chỉ biết khóc mà bỏ đi. Đến khi Trương Hiến Trung công phá thành trì bắt sống Sở vương xong, thì tra xét thu thập được vàng bạc dùng mấy trăm xe vận chuyển không hết. Trương Hiến Trung ngầm kêu may, liền đem Sở vương quăng xuống sông chìm chết. Cũng nhân vì sự tích về vàng này, Sở vương được vinh hạnh bị binh là vị thân vương chết uất ức nhất trong thời Minh mạt.

Do đó, Dương Thu Trì cứu con gái và con rết của lão ta, lại trước mặt nhiều người như vậy, lão già này bỏ ra ba lượng để cảm tạ đã coi như vận khí của Dương Thu Trì rồi.

Dương Thu Trì cảm ba lượng đi ra cười khổ lắc đầu. Nhưng mà hán nghĩ, dù gì số ít ỏi này cũng là tiền, ba lượng so với không có chút gì xem ra quá ổn.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 52: Thật và ảo

Trên bàn trong tấm cung của Trầm vương phi, một cái đèn chiếu ra ánh sáng hôn ám. Gió lạnh từ đâu đó thổi vào, khiến nó lập lòe không ngừng. Trầm Tuyết Phi sợ hắc ám, nên khi ngủ đều thường để đèn.

Nàng để lên giường cả buổi, nhưng cứ trăn trở qua lại không thể chợp mắt. Hiện giờ còn là mùa xuân, lúc này còn chưa có ruồi muỗi, do đó màn trướng

không cần buông xuống. Lúc này nàng nằm nghiêng người ra ngoài, mở to đôi mắt phượng mỹ lệ, ngơ ngẩn nhìn ra cửa, cũng không biết là đang có tâm sự gì.

Từ xa xa ả ước truyền lại tiếng cười nói náo loạn, xem ra là âm thanh truyền lại từ tiệc rượu vui đùa trong hôn lễ. Có một câu gọi là "Điều mình son canh u" (chim hót núi càng vắng), tâm cung của Trầm vương phi chính là như thế. Bên ngoài náo nhiệt phi phàm, càng làm cho tâm cung u ám lạnh giá. Chỉ có điều mọi thứ đó nàng sớm đã quen rồi.

Trong con hôn ám, Trầm Tuyết Phi cảm thấy gió rất lạnh, đưa hai tay ôm đôi vai thon thả mịn màng, rúc người vào trong mềm. Động tác này khiến nàng nhớ đến cảm giác được Dương Thu Trì ôm vào trong lòng. Loại cảm giác êm dịu, an toàn đó quyền rũ nàng sâu cực. Tuy lúc đầu nàng chỉ là có phản ứng hoảng sợ tự nhiên, nhưng khi nàng nằm gọn trong lòng Dương Thu Trì rồi, nàng biết lựa chọn đó là chính xác. Đó là loại cảm giác mà nàng nhất mực khát vọng, là bên cạnh có thể tránh gió bão, là nơi mà con thuyền nhỏ phiêu linh như nàng chỉ có đậu vào mới có thể yên ổn thành thoi.

Trầm Tuyết Phi ôm hai vai vuốt khẽ làn da mịn màng láng mịn như lụa của mình, lòng thầm nghĩ nếu đôi tay này là của Dương Thu Trì, và hân hạnh ôm nàng như thế này, thì nàng sẽ được hưởng tư vị gì?

Trầm Tuyết Phi nở nụ cười ngọt ngào và cả thẹn, nhắm mắt lại nhớ kỹ từng dư vị còn đọng lại khi nàng ở trong lòng Dương Thu Trì. Bờ ngực rộng ấy, cánh tay có lực ấy toát ra khí tức nam nhân khiến người ý loạn tình mê. Rồi lời nói thấp trầm và hùng hồn ấy, khiến cho lòng nàng không còn cảm giác gì sợ sệt nữa cả. Trầm Tuyết Phi thậm chí nghĩ, nếu như lúc này Dương Thu Trì đột nhiên xuất hiện bên nàng, vén mền ra, chiếm hữu nàng, nàng có cự tuyệt hay không đây...? Nhất định là không rồi, thậm chí, tự trong đáy lòng nàng còn ai oán vì sao hắn lại không toi nữa.

Đang xuân ý lại lắng, Trầm Tuyết Phi đột nhiên cảm thấy mềm trên người mình từ từ tuột xuống dưới.

Nàng giật mình cả kinh, mở mắt ra nhìn, thấy trong ánh đèn hôn ám, một nam tử đang cúi xuống bên giường nằ, đưa tay kéo mền nàng, đồng thời mỉm cười nhìn làn da ngọc ngà mà cái áo lót màu hồng nhạt không thể nào che hết.

Nam tử này che ánh sáng, nhìn không rõ mặt, Trầm Tuyết Phi vội dùng tay che ngực, hoảng loạn nhưng cũng vui mừng gọi hỏi: "Thu Trì! Là Thu Trì hả?"

"Là ta đây! Tiểu bảo bối! Không ngờ ta lại quay về hả? Hắc hắc hắc, nghĩ đến ta phải không?" Lời này tràn đầy sự dâm dăng.

Đây không phải là giọng nói hôn hậu của Dương Thu Trì. Trầm Tuyết Phi kêu lên một tiếng kinh hãi, vội lặn vào trong giường, định chui xuống dưới, nhưng kẻ đó đã chụp lấy vai nàng kéo quay trở lại.

Lúc này thì nàng đã nhìn rõ, thì ra chính là Vương Quốc Từ đã quay lại! Trên vai còn đeo băng trắng, tựa hồ bị thương.

"Người... người định làm cái gì?"

Vương Quốc Từ cười khàng khặc dâm dăng: "Nương nương, tiểu sinh sợ người một mình cô độc, đặc biệt đến đây bởi bạn người, cùng người cộng hưởng vu son a." Nói xong, hắn đưa tay vén mền của Trầm Tuyết Phi.

Trầm Tuyết Phi túm mền giữ trước ngực, kêu thét lên: "Tiểu hắc!"

Tiểu hắc cúi nằm phục trong góc nhà ngẩng đầu lên cảnh giác nhìn quanh, lại nhìn ngẩn Trầm Tuyết Phi.

"Tiểu Hắc mau cắn hắn! Mau cắn chết hắn a!" Trầm Tuyết Phi túm mền vừa tránh, vừa kinh khủng kêu lên.

Tiểu hắc cúi đứng dậy bước đến trước mấy bước rồi đứng lại, ngễnh đầu dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Trầm Tuyết Phi.

"Tiểu Hắc! Người... người sao không nghe lời vậy!" Trầm Tuyết Phi cố sức giữ mền, hét lớn: "Thu Trì! Thu Trì cứu ta! Cứu mạng a!"

"Vô dụng thôi, không cần kêu nữa, hộ vệ của nàng giờ này bận chuyện khác rồi, không rảnh để ý đến nàng đâu. Hắc hắc, đừng khản trương, thả lỏng chút đi, nàng sẽ nhanh chóng thưởng thức tư vị khoái lạc thôi."

"A...! Cút! Mau cút đi! Cứu mạng a...! Thu Trì cứu ta a...!" Trầm Tuyết Phi rúc vào góc giường, kinh khủng đến mặt méo mó, rít lên chói lói.

"Nương nương! Nương nương người sao vậy?" Tiểu Nhị vừa chạy vừa cài lại quần áo thông ra, đứng bên cạnh tiểu hắc kinh khủng nhìn Trầm Tuyết Phi kinh hoàng thất thố trên giường.

Tiểu Hắc cúi ngẩng đầu nhìn Tiểu Nhị, miệng ứ ứ tựa hồ như không biết làm gì, sau đó quay đầu ra ngoài phòng sửa uông uông hai tiếng.

Trầm Tuyết phi bảo tiểu nhị: "Mau! Mau đi gọi Thu Trì, mau lên! Tên súc sinh Vương Quốc Từ định làm nhục ta! Mau gọi Thu Trì đến cứu ta a!"

Lúc này thì ngoài góc truyền vào tiếng than: "Tuyết Phi, ta ở đây, đừng sợ!"

Trầm Tuyết Phi quay đầu nhìn, thấy đằng sau màn trước có một hộ vệ đeo yêu đao đang thương xót nhìn nàng.

"Thu Trì!" Trầm Tuyết Phi vụt dậy, bò từ đầu giường tới cuối giường, quỳ đứng dậy, thậm chí không kịp vén mền, nhảy ngay về phía Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì bước tới tiếp nàng trên không, xé mền ôm nàng chặt vào trong lòng, dịu dàng bảo: "Tuyết Phi, đừng sợ, ta ở đây, ta nhất mực ở cạnh

nàng đây!"

"Mau giết hắn! Mau giết tên súc sanh đó! Thu Trì, hắn định khi nhục ta, mau giết hắn, mau đi!" Trầm Tuyết Phi rục người vào lòng Dương Thu Trì, toàn thân không ngừng run run.

"Giết ai?" Dương Thu Trì ôm nàng nhìn tứ phía.

"Vương Quốc Tử! Hắn đứng bên giường, chẳng không thấy sao?" Trầm Tuyết Phi thò đầu ra khỏi lòng Dương Thu Trì nhìn qua bên giường - bên giường không có ai, nàng vội nhìn tứ phía, thì ngoài tiểu nhị và tiểu hắc cầu ra, không còn ai khác, "Hắn... hắn nhất định là chạy rồi, thấy chàng đến, hắn chạy rồi!"

Dương Thu Trì giữ chặt hai vai của Trầm Tuyết Phi, dịu giọng an ủi: "Tuyết Phi, ta nhất mực ở bên nàng, vừa rồi ở tẩm cung của quận chúa ta đã đánh lui thích khách xong là đến đây ngay, nhất mực thủ ở phòng của nàng."

"A! Chàng nhất mực ở phòng ta?" Trầm Tuyết Phi đẩy bật Dương Thu Trì ra, cả kinh hỏi, "Vậy chàng..., vậy ngươi vừa rồi sao không ngăn tên súc sanh Vương Quốc Tử đó, trơ mắt nhìn ta bị hắn khi nhục?"

"Trong phòng không có ai, mọi chuyện đều là ảo giác trong đầu nương nương mà ra!" Dương Thu Trì thương xót nhìn nàng.

"Ảo giác? Ảo giác cái gì? Ai nói đó là ảo giác, hắn kéo mền của ta, nói định lên giường làm nhục ta, ta nhìn thấy rõ ràng, sao lại là ảo giác?" Trầm Tuyết Phi khàn giọng nói.

Dương Thu Trì quay đầu nhìn tiểu nhị và tiểu hắc cầu ở bên cạnh: "Nàng hỏi bọn họ coi, vừa rồi có nhìn thấy cái gì không?"

Trầm Tuyết Phi chuyển đầu nhìn tiểu nhị: "Tiểu nhị, ngươi cũng nhìn thấy phải không? Ngươi phải làm chứng cho ta! Tên súc sanh Vương Quốc Tử này vừa rồi muốn làm nhục ta, ngươi nói đi, ngươi nói cho huynh ấy biết đi!"

Tiểu nhị đã nước mắt đầy mặt: "Nương nương..., người đã bị ảo giác thật đó..., Dương công tử không nói sai, vừa rồi trong phòng không có ai khác, tần cô gia đã bị thích khách đâm bị thương, lúc này đang nằm rũ trong tẩm cung của quận chúa..."

Trầm Tuyết Phi lắc đầu: "Ngươi nói dối, ngươi vì sao lại nói dối, Vương Quốc Tử vừa rồi rõ ràng là ở đây, hắn còn kéo mền của ta, muốn lên giường cưỡng gian ta, ngươi nói đi! Ngươi vì sao lại nói dối?"

Tiểu nhị đã khóc lè đầy mặt, chẳng nói được câu nào, chỉ cố sức lắc đầu

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 53: Chân hung hư ảo

Trầm Tuyết Phi cúi đầu nhìn tiểu hắc cầu: "Tiểu hắc, ngươi ngoan nhất, trước đó ngươi cũng thấy rồi đó, có phải hay không? Ngoan! Ngươi cho mọi người biết đi!"

Tiểu hắc cầu ừ ừ hai tiếng, từ từ bước đến cạnh chân Dương Thu Trì, nằm phục xuống đất.

Dương Thu Trì bước tới đỡ hai vai Trầm Tuyết Phi, dịu giọng nói: "Tuyết phi, đừng lo, ảo giác của nàng không nghiêm trọng, có thể trị khỏi..."

Trầm Tuyết Phi đẩy Dương Thu Trì ra, kêu ré lên: "Ảo giác? Ảo giác cái gì? Ta nhìn thấy rõ ràng mình bạch mà! Sao lại trở thành ảo giác chứ? Các ngươi có phải là có được điều tốt đẹp gì đó từ chỗ Vương Quốc Tử, hợp lại để lừa phỉnh ta hay không?" Nói đến đây từ cuối cùng, Trầm Tuyết Phi gần như rít lên từ trong kẽ răng.

Dương Thu Trì càng ôn nhu hơn: "Tuyết phi, ngày ấy ta mang nàng vượt tường ra ngoài lên Hoàng Hạc lâu, còn nhớ người bán kẹo hay không? Khi đi dạo đến đó, nàng đột nhiên đứng xa xa nói hài từ trước quầy bán kẹo đó khá ai, cuối cùng nàng bảo ta giúp một đứa bé bị người bán kẹo lừa một viên kẹo rỗng, nhưng mà - trước mặt người bán kẹo đó thật ra không có người nào cả! Bọn bán kẹo bị nàng dọa sợ khiếp, gãi đầu gãi tay đứng xa xa trở mắt nhìn nàng."

Trầm Tuyết Phi nhìn Dương Thu Trì, mặt đầy vẻ kỳ dị: "Không đúng! Trước quầy bán kẹo đó rõ ràng là có mấy đứa bé, huynh còn dùng quỷ kế lừa ép người ta ba lần, dạy cho tên bán kẹo đó một bài học, do đó ta còn khen huynh!"

"Đúng, nhân vì ta từ biểu tình của nàng lập tức biết nàng đã sản sinh ảo giác, do đó ta án chiếu theo yêu cầu của nàng mà làm, dùng một kế nhỏ lừa tên bán kẹo, viên kẹo rỗng đó ta cho một đứa bé xem náo nhiệt quanh đó, sau đó kéo nàng đi. Rất may là ảo giác lần đó ngắn ngủi phi thường, nàng nhanh chóng khôi phục bình thường. Chỉ có điều, nàng có thể không biết rằng ta đã học qua nghề y, hơn nữa là y thuật rất tiên tiến, do đó ta biết loại ảo giác của nàng là một loại bệnh, tật bệnh trong đại não..."

"Bệnh? Ta có bệnh?" Trầm Tuyết Phi ôm hai vai, dường như muốn dùng biện pháp này để ngăn sự xâm hại, "Ta rất bình thường, ta có bệnh gì đâu?"

"Các lang trung ở y quán thường gọi loại bệnh này là điên, cuồng, ngốc, thuộc về phạm trù không hòa hợp âm dương, nhưng mà, ta còn biết một tên khác của chứng bệnh này, đó là chứng "tâm thần phân liệt"."

"Tâm thần phân... phân liệt?" Trầm Tuyết Phi hiển nhiên không biết từ này.

"Đúng vậy, thuộc về loại hình thiên chấp (Tức paranoia \*), căn cứ tình huống của nàng, có thể sơ bộ phán đoán là chứng "bị hại vọng tưởng".

"Bị hại vọng tưởng?"

"Ừ, nhưng mà lần ảo giác trên đường đó không phải là bị hại vọng tưởng, do đó ta không dám khẳng định lúc đó. Và thế là, trong đoạn thời gian sau này khi ta đến tẩm cung chơi, ngầm hỏi Tiểu Nhị, mới đầu Tiểu Nhị không chịu nói, khi ta kể lại chuyện trên đường, cô bé mới khóc kể rằng nàng rơi vào tình cảnh đó nhiều lần rồi. Có lúc nàng một mình ở trong phòng, dường như đang tranh cãi với ai đó, hỏi nàng thì nàng nói tiểu quận chúa đến mắng nàng là hồ ly thối, có lúc ăn cơm đang vui thì nàng tự ngược lên không tự nói tự rằng, nghe lời dối thoại thì dường như là đang tranh chấp với Sở vương và Ninh phi..."

"Sao lại ngược lên không trung? Tự nói tự rằng gì chứ? Tiểu Nhị người nói cái gì vậy a? Sở vương, Ninh Phi và quận chúa đến tẩm cung mắng nhiếc ta người cũng thấy mà, sao lại trở thành ảo giác chứ?"

Tiểu Nhị khóc nghẹn: "Nương nương, là thật đó, bọn họ... bọn họ có nhục mạ và trách mắng người, nhưng đó là ở chỗ khác trong vương phủ, bọn họ chẳng hề đến tẩm cung của chúng ta bao giờ...."

"Người nói cái gì? Ở tẩm cung này ta rõ ràng thấy bọn họ mà!... chẳng lẽ là ta gặp quỷ?" Trầm Tuyết Lệ nặng giọng chất vấn.

"Nàng không phải gặp quỷ, mà là sản sinh ảo giác." Dương Thu Trì y như cũ dùng lời ôn nhu giải thích: "Nàng bị nhiều biến cố, gia đình bị hại, ca ca bị liên lụy sung quân vĩnh viễn, để miễn hình đã khuyên gia bại sản, phụ thân còn đem nàng làm vật giao hoán, để nàng lấy Sở vương, nhưng khi nàng vào phủ của Sở vương rồi thì họ lấy sự độc ác đối đãi nàng, đem nàng làm chiến lợi phẩm đi khắp nơi khoe mẽ, sau đó đẩy nàng vào lãnh cung. Ninh phi và quận chúa cũng tìm cơ hội mắng nhiếc trào phúng nàng, để nàng ở trong vương phủ mà không có chút cảm giác an toàn nào, rồi lại sinh hoạt cô độc trường kỳ. Tất cả những thứ này gây ra hiện tượng tinh thần phân liệt, nội dung ảo giác chủ yếu là vọng tưởng bị hại. Nàng cứ cảm thấy mọi người của Sở vương sẽ bức hại nàng, thậm chí giết nàng, do đó nàng hành động trước, đó là phải giết tất cả bọn họ. Cho nên nàng hạ độc ở nội thiện phòng để cho họ chết hết!"

Trầm Tuyết Phi cả kinh nhìn Dương Thu Trì: "Huynh... huynh biết sao?"

"Ta biết, do đó ta để tìm nàng... lúc đầu, ta là vì phá án mà đến tìm nàng, sau đó ta muốn giúp nàng mà đến."

"Huynh.... huynh làm sao biết là ta hạ độc?"

"Ta khám sát hiện trường, phát hiện người hạ độc lưu lại dấu chân và vân tay ở trên nội thiện phòng. Do không có đặc trưng ngoại địch xâm nhập, sơ bộ hoài nghi là người trong phủ gây án. Hơn nữa dấu chân là của nữ. Và thế là ta để Lưu tướng lấy hết dấu vân tay của các nữ nhân trong phủ tiến hành so sánh, rất tiếc là không phát hiện người hiềm nghi. Tuy nhiên dấu vân tay này không bao quát vương phi trong nội phủ và các quận chúa, và thế là thị tuyền của ta tập trung vào nội phủ. Án này phát ra khi ba người chuyên đi mua hàng và thực phẩm ăn phải trứng cá nóc mà chết. Ta nhờ người cho xem danh sách nữ tử ra vào ngoại thiện phòng giao nhận thức ăn đó, kết quả là trong nội phủ chỉ có một nha hoàn đã từng đến ngoại thiện phòng vào trưa ngày hôm đó, và nha hoàn này chính là Tiểu Nhị."

Tiểu Nhị a lên một tiếng, sắc mặt tức thời trắng bệch, lùi ra sau một bước khẩn trương nhìn Dương Thu Trì.

Trầm Tuyết Phi tái hấn mặt, lí nhí nói: "Là... là ta bảo Tiểu Nhị đi hạ độc cho vào ba tên mua hàng đó, chẳng liên quan gì đến em nó cả!"

"Không! Không phải nương nương chỉ sử, mà là tự tôi đi hạ độc!" Tiểu Nhị vội nói.

"Đúng là do ta để em nó đi, muốn bắt thì bắt ta đi!" Trầm Tuyết Phi bình tĩnh nói.

Dương Thu Trì mỉm cười: "Đừng lo lắng, nếu như ta muốn bắt các nàng, thì đã sớm động thủ rồi, không chờ đến hiện giờ đâu. Được rồi, hiện giờ xin hai người hãy giải đáp một vấn đề này của ta - vì sao lại muốn giết ba người mua hàng đó?"

"Bọn chúng bắt chết ta!" Trầm Tuyết Phi cắn răng, "Ta nhờ bọn chúng mua cá nóc, lấy trứng cá nóc cho ta. Bọn chúng khi mang tới đã làm nhục ta, nói nếu như không đáp ứng thì đi tố cáo vương gia, nói ta mưu đồ bất chính. Ta thà chết không chịu, Tiểu Nhị đánh bọn chúng rồi lớn tiếng kêu cứu, bọn chúng bấy giờ mới hậm hực bỏ đi."

Dương Thu Trì quay qua nhìn Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị vội đáp: "Đó đúng là sự thật, tôi có thể thề, lần này không phải là ảo giác của nương nương. Lúc đó vừa khéo có bà mụ mang com từ ngoại thiện phòng đến, ba tên mua hàng này mới bỏ đi. Bà ta có thể làm chứng."

"Các người vì sao không đem chuyện này báo cho vương gia?" Nhưng mà vừa hỏi xong hẳn đã có ngay đáp án, vì chuyện này nói ra chẳng phải là đem toàn bộ kế hoạch hạ độc của Trầm vương phi lộ ra ngoài hay sao.

Tiểu Nhị lắc đầu nói: "Không thể nói, hơn nữa, giống như trước đó nương nương đã cho biết, đi tố cáo rồi thì làm thế nào? Có ai lại tin chứ? Tin rồi thì có ai sẽ giúp chúng tôi? Kỳ thật, nếu không phải bọn chúng khi đi rồi còn uy hiếp nói sẽ trở lại tìm nương nương làm phiền, thì nương nương chúng tôi sẽ không hạ độc thủ như vậy."

"Hành động như cầm thú của chúng vậy đích xác là đáng chết, chết vậy cũng đáng!" Dương Thu Trì nói, "Hiện giờ động cơ giết người của hai nàng ta đã rõ, có thể gọi là phòng vệ chính đáng, ta không định sẽ vạch trần và truy cứu trách nhiệm của hai người."

Trầm Tuyết Phi và Tiểu Nhị cảm kích nhìn mình làm lễ: "Đa tạ công tử trượng nghĩa công bình."

"Không cần đa lễ!" Dương Thu Trì cười bảo, "Trầm phi nương nương, nàng không những chỉ sử Tiểu Nhị giết ba người mua hàng, mà còn hạ độc ở nội thiện phòng, đúng không?"

Sắc mặt Trầm Tuyết Phi tái hẳn, không nói lời nào.

Dương Thu Trì nói tiếp: "Ta từ danh sách phát hiện tình huống này, vừa khéo gặp hai người bên hồ, rồi để lạc quyền từ của Lý Thanh Chiêu ở đó. Sau khi lấy quyền từ đó về, ta lấy dấu tay trên đó, so sánh với dấu tay để lại trên phiến ngói, quả nhiên hoàn toàn phù hợp. Từ đó, ta xác định người hạ độc trên nội thiện phòng chính là Trầm phi nương nương nàng."

Chú thích:

**TÂM THẦN PHÂN LIỆT** (Tinh Thần Phân Liệt - Schizophrenia - Schizophrenia): Là 1 loại bệnh tâm thần, thường gặp nơi thanh và tráng niên. Y học cổ truyền xếp nó vào loại "Điên cuồng", "Bách Hợp Bệnh". Diên thuộc Âm chứng, Cuồng thuộc Dương chứng. Nguyên nhân có nhiều loại:

- Diên: do lo nghĩ quá độ, tân dịch bị ngưng trệ, đờm che lấp thanh khiếu gây ra.
- Cuồng: do khí uất hóa ra Hoả, kết hợp với đờm trọc, Hoả của Can Đờ m bốc lên, tâm thần bị quấy nhiễu gây ra bệnh.

Ngoài ra, bệnh cũng còn có thể do di truyền, cảm nhiễm

Triệu chứng thường là:

- Diên: u uất, khờ dại, ngủ nhiều, nói lảm bảm một mình, người cứng như khúc gỗ.
- Cuồng: thích leo trèo lên cao, ca hát, chạy nhảy, xé quần áo, đánh chửi người khác, la hét suốt ngày, không ngủ cả ngày lẫn đêm.
- Bách Hợp Bệnh: ảo giác, ảo thính, luôn tự nghĩ mình bị ám hại, nói năng khoác lác, lúc nào cũng tự trách Bản thân.

Điều trị chủ yếu là châm cứu và uống thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 54: Vợ hay sư phụ?

"So sánh dấu vân tay?" Trầm Tuyết Phi nghi hoặc nhìn Dương Thu Trì, nàng đương nhiên không rõ cụm từ này có ý nghĩa là gì.

Nhưng mà Dương Thu Trì không muốn giải thích điều này quá kỹ, đáp: "Đó là một kỹ thuật để phán đoán xem các dấu tay có phải là do cùng một người lưu lại hay không. Tuy xác định dấu tay là của nàng lưu lại, nhưng người hạ độc từ trên nội thiện phòng đó thông qua phi thảo leo lên phòng, và từ dấu vết phán đoán thì khinh công không tệ. Do đó ta muốn làm rõ xem nàng rốt cuộc là có võ công hay không. Và vấn đề này đã nhanh chóng được giải quyết ... ngày đó, khi ta mang nàng ra khỏi vương phủ bằng dây thừng, dây buộc vào eo nàng để kéo lên, nhưng nó căn bản không có tác dụng, bởi vì nàng dùng đôi tay để giữ cho trọng lượng cả thân thể. Nàng đã cố giấu như bỏ qua điểm này, vô tình để lộ là mình biết võ công, bởi vì đó là điều mà nữ tử bình thường không thể làm được. Khi nàng lên tường, tuy cố ý che giấu võ công của mình, như người nhẹ như chim yến cộng thêm nhưng động tác theo quán tính khi ở trên cao là rất khó cải biến, do đó ta xác định nàng hoàn toàn có thể dùng móc câu để phóng lên đỉnh phòng."

"Huynh thật là thông minh!" Trầm Tuyết Phi u sầu hỏi: "Nếu như huynh đã biết chúng ta muốn hành thích Sở vương, sao huynh không bắt chúng ta?"

"Nhân vì nàng hạ độc trong đồ ăn ở nội thiện phòng, đó là thứ để Sở vương, thế tử, vương phi và các quận chúa dùng. Tất cả đồ ăn trong nội thiện phòng đều hạ độc, chứng minh người hạ độc đối với Sở vương và gia quyến có mối thù khắc cốt ghi tâm. Trong khi đó, người hạ độc vừa khéo lại là tiểu vương phi của Sở vương, điều này khiến ta nghĩ không ra vì sau vương phi muốn hạ độc giết chết chồng mình cùng như người trong nhà khác? Nguyên do này chưa rõ, ta không thể mặc nhiên bắt người."

"Do đó huynh cố ý cùng ta đàm luận Từ của Lý Dịch An gì đó kỳ thật chính là muốn tiếp cận hiểu chân tướng sự tình, cuối cùng thu lưới phá án?" Trầm Tuyết Phi lạnh lùng nói.

Dương Thu Trì bước đến trước mặt nàng, khẽ nắm hai tay nàng, đôi cánh tay mịn màng như lụa: "Tuyết Phi, ta biết thân thể thể khổ của nàng xong, rất đồng tình với nàng. Trong những ngày cùng nàng giao vãng đến nay, ta biết kỳ thật bản tính của nàng thật thoải mái khoáng lạc, chỉ vì biến cố liên tục suốt hai năm mà dẫn nàng đến việc sản sinh ảo giác do chứng tình thần phân liệt. Đó là một loại tật bệnh không thể khống chế, không thể trách gì nàng được...."

"Ta không có bệnh!" Trầm Tuyết Phi hất tay thoát khỏi đôi tay của Dương Thu Trì, lùi ra sau hai bước, "Huynh bằng cái gì mà nói những gì ta thấy là ảo giác? Ta rõ ràng là nhìn thấy thật sự. Bọn chúng định giết ta, định hại ta! Nếu ta không động thủ trước, kẻ chết trước chính là chúng ta!"

"Tuyết Phi, nghe ta nói này, nàng đích xác là bị bệnh, sản sinh ảo giác thôi. Cứ lấy sự tình ở hậu hoa viên lúc nãy để nói, lúc đó ta và Tiểu Nhị nghe tiếng nàng kêu cứu chạy đến, nàng nói là Vương Quốc Từ làm nhục nàng. Trong khi đó, ta và Tiểu Nhị rời khỏi tâm cung thì đang thấy hán đang cùng Sở vương, Ninh phi và các người khác uống rượu trên bàn tiệc, căn bản không hề rời khỏi."

"Lừa dối! Các người nói dối! Rõ ràng là hán, hán còn xé quần áo của ta!"

"Đó chỉ là vì trước đó khi hán kính trà có nhìn lên nàng, khiến nàng sinh lòng chán ghét, đồng thời tạo ra sự sợ sệt bị hại, do đó nàng trở về tâm cung liền sản sinh ảo giác. Chuyện hán đến làm nhục nàng chỉ là những thứ trong đầu óc nàng ảo giác mà ra hết. Nhưng mà, nàng không phân đầu là thật đầu là ảo, đem ảo giác coi thành chân thật. Do đó, trong lòng nàng hận thấu tên Vương Quốc Từ này, thân thể nàng có một thanh âm thúc giục nàng đến giết hán để tiết hận. Và thế là nàng đổi đồ dạ hành, tiềm nhập vào động phòng của quận chúa, ám sát Vương Quốc Từ."

"Huynh... cái gì huynh cũng biết hết rồi sao?"

"Trước khi ta rời tâm cung, đã đem tình trạng bệnh hoạn của nàng báo cho Tiểu Nhị biết, để cô bé coi chừng nàng, chỉ cần nàng ra ngoài là lập tức cho Tiểu Hắc đến báo cho ta. Do đó, khi nàng đổi đồ dạ hành lên rồi khỏi tâm cung, không hề lừa được cặp mắt của Tiểu Nhị. Cô bé lập tức cho tiểu hắc chạy đi tìm ta. Ta liền đoán là nàng định đi tìm giết Vương Quốc Từ cho hả giận, cho nên vội đến tâm cung của quận chúa, vừa may còn kịp ngăn trở nàng."

Trầm Tuyết Phi u buồn nói: "Thì ra huynh đã biết hắc y nhân đó là ta? Hèn gì huynh hạ thủ lưu tình, khi ta phát phi tiêu, huynh dùng một đao chém ra chỉ là chém bằng sống, không chém đứt tay của ta."

Dương Thu Trì mỉm cười nói: "Trong tiềm thức nàng cũng biết là ta không làm nàng bị thương, do đó nàng mới không thêm để ý đến sự tiến công của ta mà phát phi tiêu giết Vương Quốc Từ. Ta thu tay không kịp, đã làm nàng bị thương." Dương Thu Trì bước tới, cầm tay phải nàng lên xem, thấy trên làn da trắng như tuyết có vết bầm xanh đen, lòng áy náy dịu dàng hỏi: "Đau không?"

Trầm Tuyết Phi nhìn hán, đôi mắt phượng từ từ tràn đầy lệ thủy. Nàng cắn chặt môi, từ từ vung phần quyền đánh nhẹ vào ngực hán hai cái, rồi cúi đầu khóc nức nở.

Dương Thu Trì nhẹ ôm nàng vào lòng, dịu giọng an ủi: "Đừng sợ, có ta đây mà, ta nếu như đã biết căn bệnh của nàng, tất biết cách trị liệu. Yên tâm, mọi thứ rồi sẽ tốt cả thôi."

Người bị tình thần phân liệt cần nhất là sự quan tâm lo lắng, nhẹ nhàng và giao lưu. Dương Thu Trì quyết định trước hết thông qua đàm thoại để tìm ra nguyên nhân gây bệnh, để nàng biểu đạt rõ ràng ý niệm trong tiềm thức, nhận thức phương thức phản ứng đối với sự chèn ép, xung đột và kích động, tiến hành giải thích và trợ giúp, điều chỉnh thế giới trong nội tâm của nàng, từ từ tiêu trừ vọng tưởng bị hại trong nàng. Đương nhiên, còn phải cần một số thuốc trung y để cấp cho nàng dùng. Thảo dược trung y hán không rành lắm, do đó phải đi hỏi lang trung mới được.

Trầm Tuyết Phi dựa hán vào lòng Dương Thu Trì, khóc ròng: "Ta sợ lắm..., ta sợ lắm a! Kỳ thật, cũng có lúc .... ta cảm thấy mình không ổn. Ta thỉnh thoảng nghe được tiếng vọng trong thân thể nói cho ta biết, rằng Sở vương, Ninh phi, quận chúa muốn đến giết ta. Ta sợ thật sự. Cửa sổ đều đóng chặt cũng không xong, bọn họ đột nhiên xuất hiện trong phòng, giống như có thể xuyên qua tường vậy, ta sợ lắm..."

Lời của Trầm Tuyết Phi khiến trong lòng Dương Thu Trì dậy lên niềm hy vọng. Nàng đã nói rõ là nàng cũng biết là bản thân có bệnh, đó là điều tốt, bởi vì loại bệnh về tinh thần này khó trị nhất là bệnh nhân thường không nhận thức là mình có bệnh, coi ảo giác là thật và tin chắc như đinh đóng cột, do đó cự tuyệt trị liệu.

Thần tình đáng thương của Trầm Tuyết Phi khiến cho trong lòng Dương Thu Trì dậy lên một nỗi nhu tình. Hán khẽ hôn lên mái tóc đẹp của nàng, khẽ bảo: "Đừng lo lắng, ta sẽ ở bên cạnh nàng, chiếu cố cho nàng rất tốt!"

"Thật không?" Trầm Tuyết Phi ngẩng đầu, đôi mắt như sao trời thoáng lạn lệ nóng nhìn hán chằm chằm, giọng nói vừa thẹn vừa mừng: "Thu Trì, huynh thật sẽ... sẽ ở bên cạnh ta mãi chứ?"



Dương Thu Trì mỉm cười gật đầu: "Ta sẽ ở bên nàng, giúp nàng trị hết bệnh!"

"Thu Trì!" Trầm Tuyết Phi vui mừng vô hạn, nhón chân câu cổ hắn, ôm hắn thật chặt, đột nhiên phát giác lời của hắn dường như không phải là đáp án tiêu chuẩn mà nàng hi vọng, cho nên vội buông bỏ hắn ra, hỏi: "Vậy... vậy khi ta hết bệnh rồi thì sao, huynh còn ở với ta nữa không?"

Dương Thu Trì không trực tiếp trả lời nàng, hạ giọng hỏi lại: "Nàng hãy hỏi đáp cho ta một vấn đề, xong ta mới có thể quyết định: võ công mà nàng học là từ đâu mà ra?"

"Cái này... có quan hệ gì sao?" Thân thể yếu đuối của Trầm Tuyết Phi dán sát vào Dương Thu Trì.

"Có quan hệ rất lớn..." Dương Thu Trì khẽ ôm nàng. Trầm Tuyết Phi chỉ mặc một áo lót, tuy che khu vực tam giác thần bí của nàng, nhưng người cổ không có khái niệm quần lót, cho nên thân hình trần trụi của nàng chỉ mặc một áo lót màu hồng phấn, lộ ra đôi đùi ngọc thật dài, bờ mông tròn chắc nịch phô bày hết trước Dương Thu Trì. Vừa rồi hắn chỉ gắng nói, gắng thuyết phục, bây giờ sự đã thành rồi, người lại ôm sát như vậy, lực chú ý của hắn bắt đầu tập trung lên cơ thể băng cơ ngọc cốt của nàng. Thực tế, một tay của hắn hiện đang ôm lưng trần của nàng, còn tay kia thì vòng qua trọn bờ mông, từ chỗ vừa ý đẹp lòng chuyển sang lòng hươu ý vượn.

Trầm Tuyết Phi tựa hồ phát giác điều đó, giọng nói hơi run run, dán sát người hơn nữa, vờ trách: "Nói đi chứ...?"

Dương Thu Trì lấy lại thần, cảm thấy mặt nóng phừng phừng, vội nhiếp trụ tinh thần nói: "Ta đang tìm nương tử của cưới của mình, chính là kẻ mà lần trước ta nói với nàng trên Hoàng Hạc lâu. Võ công của ta là do nàng ấy dạy..."

"Huynh hoài nghi hai chúng ta có cùng một sư phụ?"

"Đúng vậy! Nàng có cảm thấy lộ số võ công của chúng ta phi thường tương tự hay không?"

"Vâng, trước đó khi động thủ trong phòng quận chúa ta cũng phát giác ra điểm này. Hai chúng ta có thể là sư huynh muội chưa hề gặp mặt nhau!"

Hồ hạp của Dương Thu Trì gấp rút hẳn lên, vội hỏi: "Vậy... sư phụ của nàng đâu? Người ấy ở đâu? Có phải người ấy là nữ tử có ngoại hiệu là 'Bạch y nữ sát' không?"

"Huynh không biết thì sao mà muội biết được a? Người chỉ dạy cho muội có hai tháng rồi bỏ đi ngay, hơn nữa đã là chuyện rất lâu rồi..."

"A? Người đi đâu rồi?"

Trầm Tuyết Phi lắc đầu: "Muội... muội không biết, thật đó, người cũng không thu muội làm đồ đệ, cũng không cho phép gọi là sư phụ, chỉ bảo muội gọi người là tỷ tỷ."

"Nàng ấy tên gì? Dạy võ công cho nàng thể nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 55: Bồi phận

"Muội... muội hơi lạnh..." Trầm Tuyết Phi rùng mình. Nàng chỉ mặc có một áo lót sát người, vừa rồi khăn trang nên không cảm giác gì, hiện giờ tâm tình đã thoải mái, cho dù là nằm dựa gọn trong lòng Dương Thu Trì, toàn bộ lưng và đùi đều lộ ra ngoài, cộng thêm Dương Thu Trì không hề ôm nàng chặt, cho nên bắt đầu có cảm giác lạnh.

Tiểu Nhị vội lấy từ bình phong ra cái áo khoác dài mềm mịn của Trầm Tuyết Phi mang đến. Dương Thu Trì tiếp lấy, giúp nàng khoác lên, đỡ nàng đến ngồi bên giường.

Dương Thu Trì định tìm một cái ghế ngồi trước mặt nàng, nhưng ánh mắt khẩn cầu của Trầm Tuyết Phi khiến hắn nghe lòng nhũn ra, đành ngồi xuống cạnh giường, khẽ hỏi: "Hiện giờ cảm giác đỡ hơn chưa?"

"Dạ...!" Trầm Tuyết Phi thấy hắn ngồi sát bên mình, vừa thẹn vừa mừng, cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt vạt áo khoác. Nàng từ từ ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt mờ to lóng lánh: "Muội không biết tỷ tỷ tên gọi là gì, sau này mới biết giang hồ gọi tỷ ấy là 'Bạch y nữ sát'. Ngoại hiệu này có được là khi bọn gác Trường huyết tẩy Phụng Dương thành, tỷ ấy vì cứu mọi người mà có."

"Ta có nghe kể về chuyện này, lúc đó nàng cũng ở Phụng Dương sao? Lúc đó nàng phải còn nhỏ tuổi lắm a?"

"Dạ, lúc đó muội còn chưa đến mười tuổi. Cha muội có hiệu buôn ở Phụng Dương, còn thế tiến của bọn Trương tặc rất hung mãnh, do đó năm đó cha mang muội và ca ca đến Phụng Dương tị nạn và lo liệu hiệu buôn. Không ngờ bọn chúng công đánh Phụng Dương, huyết tẩy cả Phụng Dương thành, giết rất nhiều bá tánh. Muội còn nhớ lúc đó trong thành rất loạn, chỗ nào cũng có thảm cảnh khóc cha gọi mẹ. Kỳ quân Trương tặc cưỡi trên ngựa cao lớn giày xéo khắp nơi, thấy người là chém, trên đất đầy tử thi. Cả nhà muội bị lạc nhau, cha và ca ca không biết đi đâu, một mình muội đứng ở góc đường khóc ròng. Một tên quân Trương tặc nhìn thấy muội, đè muội xuống góc tường, định... định cởi quần áo muội, muội chỉ còn nhớ kẻ đó mặt mày dữ tợn, đầy xeo, dùng sức xé bỏ áo quần muội,... muội... muội lúc đó còn chưa đến mười tuổi a...!"

Dương Thu Trì giờ đã hiểu vì sao nàng cứ ảo giác thấy có nam nhân định làm nhục mình, đại khái chính là vì thời niên thiếu bị nạn tai này.

Nói đến chỗ thương tâm, Trầm Tuyết Phi lại khóc, một lúc sau mới nói tiếp: "Muội còn nhớ lúc đó hai tay muội nắm chặt áo quần, hai chân cố sức đá đập, cố sức lớn tiếng kêu cứu, nhưng không ai đến cứu muội... cho tới khi tỷ tỷ xuất hiện."

Băng nhi xuất hiện rồi! Nếu như bạch y nữ sát đó chính là Băng nhi. Dương Thu Trì cảm thấy tim mình đập cực nhanh, vội ngưng thần lắng tai nghe.

Trầm Tuyết Phi kể tiếp: "Tên giặc đó thấy không khống chế được muội, tức thời nổi nóng, vung đao định chém chết muội. Nhưng đao vừa giơ lên thì hắn đã ngã xuống đất, sau lưng có cắm một lưỡi đao nhỏ. Muội kêu rú lên, co rúc lại, chợt thấy một nữ tử mặc đồ trắng dính đầy máu, chưa quá 20 tuổi đang cưỡi một con ngựa hồng nhìn muội. Tiếp theo đó, nàng phi ngựa lại, cúi người ẵm muội lên lưng ngựa, mờ đường máu chạy ra ngoài thành. Người không bao giờ dùng đến chiêu thứ hai để giết người, đoán kiếm tung ra thì hoặc là Trương tặc quân phải rụng đầu, hoặc là vỡ bụng đồ ruột, đều là một chiêu lấy mạng."

"Nàng ấy là Bạch y nữ sát?"

"Đúng vậy, biệt danh đó sau trận chiến này mà có. Người mang muội đến dưới một tháp đá ở ngôi chùa gần cổng thành, phóng phi trao bả vào cửa thạch tháp, kẹp muội bay lên. Muội bấy giờ mới phát hiện trên đó đã có rất nhiều người, dường như đều là nữ nhân và em bé, đều khóc run bần bật. Người bỏ muội xuống rồi rời đi, nhưng nhanh chóng quay về, sau cùng tìm một cái thang tiếp chúng muội xuống rồi yểm hộ chúng muội chạy ra ngoài thành. Trương tặc quân xông tới ngăn chúng muội đều bị người một kiếm đâm chết hoặc phóng phi tiêu bắn chết. Còn chúng muội chạy ra ngoài thành rồi, người chỉ điểm phương hướng chạy cho chúng muội, rồi cưỡi ngựa xông trở lại vào thành. Chúng muội ẩn chiếu phương hướng người chỉ, chạy đến một sơn cốc kín đáo trốn đi. Nơi đó đã có một số bá tánh ẩn trốn, hỏi thăm mới biết đều là do người cứu."

"Vậy sao đó thì sao? Nàng ấy có trở lại không?"

"Trở lại chứ, toàn thân đều là máu, quần trắng không còn nhìn ra bốn sắc nữa, lại mang theo rất nhiều nữ nhân và tiểu hài được cứu. Trời tối xong, người chỉ cho chúng muội phương hướng, nói bên đó không có bọn giặc Trương, tương đối an toàn, bảo chúng muội nhanh chóng li khai. Mọi người đều quỳ xuống khấu đầu tạ ơn, sau đó lục tục chạy đi, chỉ còn mình muội cô đơn đứng đó khóc, nhân vì muội không tìm được cha và ca ca, không biết đi đâu. Người gục ngựa tới hỏi tình hình, nói cha và ca ca của muội có thể là bị giết rồi, hỏi muội còn có chỗ nào để đi. Muội nói là Thụ thành, người liền bảo vừa khéo thuận đường, liền đưa muội đi. Cứ như thế, người mang theo muội đến Thụ thành. Trên đường hề gặp nhóm giặc Trương lớn thì chúng muội cùng tránh, gặp nhóm nhỏ thì người giết sạch. Người không gặp đi đường, dọc đường đi khắp nơi khiêu chiến vũ sư thành danh, chưa bao giờ bại."

"Do đó nàng cầu nàng ấy dạy nàng võ công?"

Trầm Tuyết Phi lần đầu: "Tự người dạy cho muội. Người nói muội có thể liều mạng phản kháng Trương tặc quân lăng nhục, người rất hân thưởng, dạy cho muội công phu phòng thân, sau này gặp sự tình như vậy không sợ nữa. Người dọc đường dạy cho muội, cho đến khi đưa muội đến nhà ở Thụ thành, tổng cộng hai tháng, sau đó người bỏ đi. Trong trận đồ thành ở Phụng Dương, cha và ca ca muội già chết mới thoát kiếp nạn, sau đó trở về nhà ở Thụ thành, thấy muội bình ra trở về đều rất vui. Muội chỉ nói gặp được người hảo tâm đưa về, cụ thể không nói chuyện tỷ tỷ. Người trong nhà đều không biết muội có võ công, bởi vì cha nói con gái không thể luyện thứ đó, cho nên muội chỉ lên luyện."

"Võ công của nàng ấy cao tuyệt, dạy nàng liên tục hai tháng đã đủ cho nàng dùng cả đời rồi, từ đó về sau nàng không bị ai làm nhục nữa đúng không?"

Trầm Tuyết Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắt ra một hồi mới nói: "Trước đây thì vậy, nhưng khi muội vào vương phủ rồi thì không đúng nữa. Sở vương, Ninh phi và quận chúa thường đến thăm cung làm nhục muội, xé bỏ quần áo muội, nắm tóc muội, cởi quần muội. Muội khóc thét định dùng công phu phản kháng, nhưng cho dù muội có đánh thế nào bọn họ đều không thụ thương. Muội định chạy cũng chạy không thoát, thật là kỳ quái. Muội thường nghĩ chẳng rõ có phải công phu tỷ tỷ dạy là giả hay không, sao lại không hiệu quả? Nếu như đánh không chết, thì hạ độc thử xem sao, do đó muội mới nghĩ đến biện pháp hạ độc."

Dương Thu Trì thấy nàng bắt đầu ngơ ngẩn, vội lắc cánh tay nàng: "Tuyết Phi, đó là điều chứng minh mọi cái nàng nhìn đều là ảo giác. Nàng sản sinh ảo giác rồi sử dụng võ công đối với nhân vật đó, thì chẳng khác gì đánh quyền vào không khí vậy, đương nhiên là không có hiệu quả. Nếu không, Sở môn và bọn họ đều là phàm phu tục tử, e rằng không chịu nổi Lan hoa chỉ của nàng. Nàng trước đó khi ám sát Vương Quốc Tử, công phu đó quả là dữ dội đó nghe! Hi hi."

Trầm Tuyết Phi e thẹn cười, túm chặt áo bào, hỏi: "Huynh sao lại gặp được tỷ ấy?"

Dương Thu Trì thờ dãi: "Nếu như hai chúng ta nói đều là cùng một người, thì bạch y nữ sát dạy nàng võ công đó chính là vợ chưa cưới của ta!"

"A? Vậy... nhưng tỷ ấy lớn hơn huynh đến vài tuổi mà!"

"Đúng, mới đầu ta gọi nàng ấy là tỷ tỷ, sau đó chúng ta yêu nhau, ta gọi nàng ấy là Băng nhi..., đúng rồi, tỷ tỷ dạy nàng võ công đó có nói là nàng ấy tên

gì không?"

"Không nói, người chỉ bảo muội gọi người là tỷ tỷ, ngay cả họ cũng không nói. Nhưng mà... nhưng mà..."

"Nhưng mà làm sao?"

Trầm Tuyết Phi ai oán: "Nếu người là vợ của huynh, vậy... vậy muội chẳng phải là trở thành sư diệt của huynh rồi sao?" Nghĩ đến việc khó khăn lắm mới tìm được người làm mình động lòng, không ngờ lại xảy ra vấn đề về bối phận, nàng bắt đầu trách ông trời sao đối với nàng bất công! Lòng nàng chua xót vô cùng, nhịn không được sụt sùi khóc nức lên.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 56: Tiếng pháo

Dương Thu Trì căn bản không nghĩ xa như vậy, thấy nàng khóc rờn như vậy mà không biết phát sinh sự tình gì, cũng không biết an ủi ra sao.

Tiểu Nhị là nha hoàn bồi giá theo Trầm Tuyết Phi, theo Trầm Tuyết Phi nhiều năm, biết tâm tư của nàng, vội bước lên kê tai nói nhỏ: "Nương nương, bạch y nữ sát đó khi dạy võ công cho người có thu người làm đồ đệ không?"

"Không có a..., đúng! Đúng đúng!" Trầm Tuyết Phi mừng rỡ, ngược mắt đầy lệ lê nhìn tiểu nhị, lại vui vẻ nói với Dương Thu Trì: "Không có, đúng ra, người chỉ bảo ta gọi tỷ tỷ, không thu ta làm đồ đệ. Do đó, ta và chàng không phải là quan hệ sư và diệt nữa rồi! Đúng không? Hi hi hi!"

Dương Thu Trì thấy nàng lúc thì khóc lúc thì cười thì ra là vì chuyện này, buồn cười nói: "Đúng a, cho dù nàng ấy là vợ ta, nhưng nàng ấy cũng không chính thức thu nàng làm đồ đệ. Nàng không thể xem là học trò của nàng ấy được, do đó chúng ta ngang vai vế, nếu nàng thích thì cứ gọi ta là Thu Trì ca."

"Dạ...! Thu Trì ca!" Trầm Tuyết Phi hoa lệ động nước mưa, ngọt ngào gọi.

Dương Thu Trì lập tức như có điện xẹt qua người, vội nói: "Đêm đã khuya rồi, nàng ngủ đi!"

Trầm Tuyết Phi nghe thế lập tức túm lấy tay của hắn: "Không! Muội không cho huynh đi! Thu Trì ca... muội sợ!"

"Không phải là có tiểu hắc ở cùng nàng rồi sao?"

"Không! Muội cứ muốn huynh ở cùng muội!" Trầm Tuyết Phi nũng nịu vùi vỉnh, nhưng lại cảm thấy có phần khó xử cho hắn, vội nói: "Hay là huynh chờ muội ngủ xong rồi hắn đi, được không?"

Dương Thu Trì thấy đôi mắt đáng thương của nàng nhìn mình, lòng mềm ra định đồng ý, nhưng cái bấy ôn nhu hắn có thể chống được hay không không biết, nhưng đừng thử lúc nào hay lúc nấy, bèn mượn cớ: "Được thì được, nhưng mà nếu có người biết ta đêm khuya ở trong tấm cung của nàng, thì..."

"Vậy huynh mang muội đi! Chúng ta chạy khỏi vương phủ thôi! À..., muội theo huynh đi tìm tỷ tỷ vợ huynh!"

"Hả?" Dương Thu Trì nhất thời không kịp phản ứng đối với quyết định của nàng.

"Lần trước huynh không nói với muội là tại sao muội không chạy khỏi chỗ lạnh lùng này rồi hay sao? Cha muội và ca ca muội đã chết, muội không có gì phải lo lắng nữa."

Dương Thu Trì lúc đó khuyên nàng như vậy, nhưng hiện giờ hắn đã cảm giác Trầm Tuyết Phi đã động chân tình với mình, điều này không khỏi khiến hắn phải nghĩ lại. Hắn không muốn làm tổn thương con tim của Trầm Tuyết Phi lúc này, vì thân thể của nàng đã quá bị thâm rồi.

Trầm Tuyết Phi thấy mặt Dương Thu Trì lộ tâm tình bất định, tựa hồ như có chút gì đó do dự, cũng đoán được ý nghĩ trong lòng hắn, vội nói: "Muội biết võ công, không trở thành nỗi vướng bận của huynh đâu. Sau này tìm được vợ huynh rồi, muội... muội cũng sẽ không để tỷ ấy khó xử. Tỷ ấy là ân nhân cứu mạng, nếu tỷ ấy muốn đuổi muội, như vậy muội... muội sẽ li khai. Nếu tỷ ấy dễ dàng chấp nhận, muội... muội cứ làm muội muội của huynh, dù gì... muội... muội cũng chỉ muốn đi theo bên người huynh. Như thế tâm lý của muội ổn hơn. Đúng rồi, huynh vừa rồi nói không phải đã đáp ứng muội, định giúp muội trị bệnh hay sao? Muội không theo huynh, huynh làm sao trị bệnh cho muội? Lời của huynh nói ra không chịu giữ hả?"

Dương Thu Trì đáp: "Ta nói ra đương nhiên phải giữ lời, yên tâm, ta sẽ giúp nàng trị lành bệnh. Chỉ là, vợ của ta ở đâu ta còn chưa biết, thiên hạ rộng lớn thế này đi tìm ở đâu bây giờ? Hơn nữa, bên ngoài binh hoang mã loạn, chúng ta có thể đi về đâu chứ? Lỡ khi gặp phải Trương tặc quân, võ công của

chúng ta không bằng vợ ta..., a không, còn chưa biết là có đúng hay không, dù sao cũng không bằng bạch y nữ sát, chúng ta không có bản lĩnh thoát khỏi vòng vây thiên quân vạn mã, như vậy chẳng phải là chết hết chín phần rồi sao?"

Nhân thân của Trầm Tuyết Phi tới lại, từ từ bỏ cánh tay Dương Thu Trì ra: "Huynh đi đi, ... muội không sao rồi."

Dương Thu Trì đưa tay kéo tay nàng, nàng hất mạnh ra, quay đầu đi chỗ khác lạnh lùng nói: "Huynh sao còn chưa đi? Huynh không phải là sợ người khác thấy được đi báo vương gia, chém đầu huynh sao? Muội dù sao cũng là phi tử của vương gia đó!"

"Tuyết phi! Nghe ta nói này, ta không phải là có ý đó...."

"Vậy huynh có ý gì? Huynh nếu như đã không thích muội, không muốn ở cạnh bên muội, lại chạy đến đây chọc muội làm gì? Muốn đem muội làm trò cười à? Xem muội câu huynh... thì huynh mới... vui lòng sao? Hay là tưởng..." Nói đến đây, lời nàng đã nghẹn lại, không tiếp tục được nữa.

Dương Thu Trì đưa tay từ phía sau ôm đôi vai ngọc của nàng, định kéo nàng vào lòng. Trầm Tuyết Phi lắc lư người định thoát ra.

"Tuyết Phi, nghe ta nói này!" Dương Thu Trì đưa một tay ra ôm giữ nàng, hạ giọng nói: "Nàng là một cô nương tốt, tâm địa thiện lương, nhân tính đoan trang, là nam nhân ai mà không thích. Ta sao lại không thích cùng nàng ở chung một chỗ chứ?"

Nghe lời này, Trầm Tuyết Phi không còn giận ra nữa, nghẹn ngào nói: "Thế sao vừa rồi huynh..."

"Ta là có sao nói vậy, hiện giờ ở bên ngoài binh hoang mã loạn, có tiền cũng không mua được cái ăn, chúng ta tự nhiên chạy ra khỏi thành nguy hiểm lắm. Ta và biểu đệ chạy nạn tới Vũ Xương dọc đường đã hiểu sâu sắc điều này, thật đó. Rất may là Vũ Xương còn có Sở vương, số lượng Minh quân cũng không ít. Chúng ta tạm thời ở lại vương phủ trước, ít nhất hiện giờ nơi đây an toàn."

"Huynh không sợ Sở vương và người khác biết hay sao?"

Dương Thu Trì hạ giọng: "Kỳ thật ta không sợ, Sở vương hai năm nay không bước đến tẩm cung của nàng, cũng không có ai quản nàng. Chúng ta cẩn thận một chút thì người khác sẽ không biết đâu. Cho dù có biết thì làm thế nào? Giỏi lắm thì chúng ta bỏ đi là xong! Bắn vào bản lĩnh của hai ta, không xông ra khỏi thiên quân vạn mã nhưng vẫn mở đường máu chạy khỏi mấy trăm hộ vệ bảo vệ vương phủ nhỏ nhoi này vẫn được chứ?"

"Thu Trì!" Trầm Tuyết Phi dựa hân vào lòng hân, "Vậy... vậy chàng hôm nay đừng đi nữa nhé?"

Nghe lời thiếu nữ e ấp và đáng thương lưu giữ, cộng thêm thiếu nữ này xinh đẹp như vậy, chỉ mặc trong người có cái áo lót như vậy, chỉ cần một động tác là ngọc thể phơi bày trước mắt hân.... Tim Dương Thu Trì đập loạn, hân không dám đối ánh mắt như lửa của Trầm Tuyết Phi, cúi thấp đầu, không ngờ nhìn thấy gò ngực trần ngần của Trầm Tuyết Phi và rãnh ngực cực sâu, càng làm cho cổ nóng ran.

Hân gian nan nuốt nước bọt, vừa định lên tiếng, chợt nghe tiếng nổ liên hồi, toàn bộ đất trời đều chấn động!

Trầm Tuyết Phi kêu lên cả kinh, nhào hân vào lòng Dương Thu Trì, ôm chặt hân: "Cái gì vậy...?"

Tiểu Nhị hoảng sợ giật nảy người, vô thức trốn sau lưng Dương Thu Trì, tiểu hắc cầu thì không vội không vàng, cảnh giác ngẩn đầu nhìn tứ xứ.

"Không biết! Dường như, dường như là tiếng pháo...!"

Lại có một loạt tiếng nổ lớn liên tiếp, loại anh thanh này không phải là tiếng sấm, nhân vì ngoài cửa sổ căn bản không thấy chớp. Ngoại trừ tiếng pháo ra, hân không thể nghĩ ra được tiếng động gì khác.

"Pháo thanh? Vì sao lại có tiếng pháo?" Trầm Tuyết Phi ngẩn đầu nhìn Dương Thu Trì, hai người dường như đồng thời nghĩ ra một vấn đề: Trương tặc quân đã tiến công Vũ Xương rồi?

Dương Thu Trì nói khẽ: "Tuyết Phi, nàng hãy nhanh chóng mặc quần áo vào, tình huống dường như không ổn!" Nói xong hân buông nàng ra, bước đến cửa sổ, mở ra nhìn, thấy một góc trời đỏ rực, nhiễm hồng của nửa trời không, tự hồ như nơi đó đã bốc hỏa. Hân động tai nghe, phân biệt phương hướng khác, liền nghe một loạt tiếng nổ lớn, chấn đến giấy cửa sổ kêu sần sật.

Trầm Tuyết Phi được Tiểu Nhị phục dịch mặc áo quần vào, bước nhanh đến cạnh Dương Thu Trì, khẩn trương giữ chặt cánh tay của hân: "Là Trương tặc quân phải không?"

"Không rõ, nhưng đích xác là rất giống tiếng pháo, từ Bắc thành truyền tới."

"Bắc thành? Trương tặc quân không phải là ở Hoàng châu phía nam hay sao? Sao lại xuất hiện ở phía bắc?"

"Đúng a, do đó ta cũng cảm giác kỳ quái. Ta và Biểu đệ từ Hoàng châu chạy tới, cách hiện giờ không quá nửa tháng, sao Trương tặc quân đã xuất hiện ở phía bắc rồi? Chẳng lẽ không phải là quân của Trương Hiến Trung, mà là Lý Tự Thành đánh tới rồi hay sao?"

Dương Thu Trì hỏi câu này chẳng khác gì hỏi kẻ mù, vì Trầm Tuyết Phi nhất mực sống trong vương phủ, hai năm nay chưa được phép ra khỏi cửa, trừ khi mỗi ngày có người hầu đem cơm từ nội thiện phòng đến rồi thỉnh thoảng nói chuyện vài lời. Không ai để ý đến các nàng, bên ngoài rốt cuộc phát sinh điều gì, các nàng hầu như không hề biết.

Hai người đang lo ngại, thì ở xa có tiếng gọi truyền tới: "Biểu ca... biểu ca huynh ở đâu?"

Là tiếng gọi của Quách Tuyết Liên. Cô nàng hôm nay bị rút đi tuần về, Dương Thu Trì phải tìm Trầm Tuyết Phi, do đó để nàng ở lại yến tiệc hôn lễ đảm nhiệm cảnh giới.

Dương Thu Trì vội gọi: "Tuyết Liên! Chúng ta ở đây!"

Nhờ có âm thanh, Quách Tuyết Liên cuối cùng tìm được tấm cung của họ, thần sắc hoảng hốt: "Biểu ca! Không xong rồi..., Trương tặc quân... Trương tặc quân công thành rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 57: Mua phòng đào hầm tránh chiến loạn

Dương Thu Trì cả kinh hỏi: "Trương tặc quân không phải là ở Hoàng châu phía nam hay sao? Tin tức của đệ chính xác không?"

Quách Tuyết Liên thờ hồn hển mấy hơi, gật đầu xác nhận: "Thiên chân vạn xác! Vừa rồi... quan cửa thành phía bắc cưỡi ngựa về báo, Vương gia và đô chỉ huy sứ đều ở trong hôn khách. Được tin tức, vương gia... vương gia sợ đến nỗi ngồi bệt xuống bàn tiệc, đô chỉ huy sứ đã khăn cấp đi tra xét rồi..."

Dương Thu Trì trầm ngâm: "Đô chỉ huy sứ của Hồ Quảng đều không hay tin gì về Trương tặc quân tiến gần Vũ Xương. Trương tặc quân đến quá nhanh, xem ra đây là cánh quân tiên phong của chúng, hư trương thanh thế để làm trong thành loạn thôi, không nhất định sẽ công thành mạnh mẽ vào lúc này."

Trầm Tuyết Phi hỏi: "Làm sao bây giờ? Hiện giờ chúng ta chạy khỏi thành hả?"

"Nếu như Trương tặc quân công thành, vậy cổng thành khẳng định đã đóng rồi, chúng ta hiện giờ e là ra ngoài không được. Nàng thu thập đồ đạc chuẩn bị trước. Biểu đệ, đệ dẫn tiểu hắc cầu ở đây báo hộ nương nương, ta đi dò la tin tức."

Vương phủ đã loạn thành một đoàn. Lưu Dững thần sắc vô cùng khẩn trương lo bố trí phòng ngự, nhưng y biết một khi thành phá thì đội hộ vệ 500 người của y căn bản chẳng chống được một đòn, chẳng thể bảo vệ an toàn cho vương phủ được. Trong lòng y cũng bắt đầu tính toán, một khi Trương tặc quân tiến vào thành, y nên ứng đối thế nào.

Dương Thu Trì đến chỗ Lưu Dững xác nhận tin tức vừa rồi của Quách Tuyết Liên, xong ra khỏi vương phủ đi xem xét tình hình. Trên đường chỗ nào cũng có bá tánh thần sắc hoảng hốt, thỉnh thoảng thấy đội ngũ Minh quân kéo đến tường thành, nhưng mặt mày đầy vẻ kinh hoàng. Dương Thu Trì không tránh khỏi lo âu, dựa vào quân đội như vậy, số lượng ít như vậy thì làm sao mà ứng đối với đội hồ lang chỉ sự của Trương tặc quân chứ.

Gần cổng thành đã bị giới nghiêm, Dương Thu Trì móc thẻ bài hộ vệ của vương phủ ra, dễ dàng thông qua. Càng gần tường thành, tiếng pháo càng dữ dội, điếc hết cả tai. Rất nhiều nhà dân quanh đó đã nổi lửa, xem ra là Trương tặc quân tiếm phục trong Vũ Xương làm nội ứng thừa cơ phóng hỏa, toan tính làm loạn sự phòng thủ trong nội thành. Đội thủy long của nha môn và Minh quân đang khẩn trương cứu hỏa, nhưng cứu chỗ này thì chỗ khác lại bốc lửa, loạn thành một đoàn.

Dương Thu Trì tìm một tướng lĩnh Minh quân dò tin, tướng lĩnh đó nhìn thẻ bài của hắn, cho hắn biết là ở ngoại thành xem ra là Trương tặc quân, nhưng do trời tối nên nhìn không rõ, không dám ra thành nghênh địch. Rất may là địch quân chỉ bắn pháo vào tường thành, không hề tiến công. Và do ở Vũ Xương Minh quân chỉ có ba vạn người, nên đã phái bát bách lý gia cấp thỉnh cầu viện binh từ Ma thành.

Sau khi dò la rõ ràng xong, Dương Thu Trì trở về vương phủ, đến tấm cung của Trầm Tuyết Phi.

Nha hoàn Tiểu Nhị đã thu thập xong đồ tể nhuyễn chuẩn bị chạy nạn, thấy Dương Thu Trì trở về, ba cô gái vội bước tới hỏi tình hình, hắn đáp: "Trương tặc quân không biết làm trò quỷ gì, chỉ bắn pháo không công thành. Trong thành có rất nhiều chỗ bị người phóng hỏa, bên ngoài rất loạn, chỉ có trong vương phủ là an toàn. Cổng thành đã giới nghiêm, trước tình huống không rõ ràng, chúng ta tạm thời ở trong vương phủ xem tình hình rồi hẵng tính."

Lúc này nhân tâm trong vương phủ bàng hoàng, chẳng có ai đến tấm cung tìm Trầm Tuyết Phi. Dương Thu Trì bảo nàng an tâm ngủ, còn hắn thì trải chiếu dưới đất canh chừng. Quách Tuyết Liên tuy là nữ, nhưng Trầm Tuyết Phi và Tiểu Nhị không biết, nên hắn cho nàng qua sương phòng cách vách ngủ.

Có Dương Thu Trì hộ vệ bên cạnh, Trầm Tuyết Phi an tâm hơn.

Đêm đó tiếng pháo nổ dồn, mọi người đều không ngủ được. Đến trời hừng sáng, tiếng pháo dừng lại, mọi người mới mơ hồ chớp mắt được một chút.

Sau khi trời sáng, Dương Thu Trì lưu lại tiểu hắc cầu và Quách Tuyết Liên thủ hộ Trầm Tuyết Phi, còn mình rời khỏi vương phủ dò la tin tức.

Trong thành đầy tin đồn, có người nói là đô chỉ huy sứ, bố chánh sứ cùng các cao quan đều tự sát hết rồi, có kẻ nói nước trong thành đều bị hạ độc, còn nói Minh quân làm phản giết rất nhiều người, không thể phân biệt đâu là thật đâu là giả, nên người trong thành càng bàng hoàng hơn. Cửa thành đã phong bế giới nghiêm, trọng binh thủ hộ, không cho ai ra vào. Ở cửa thành cũng tụ tập rất nhiều bá tánh mang theo đồ đạc chuẩn bị xuất thành, nôn nóng chờ được cho ra

Dương Thu Trì đem tình hình về báo lại, ba cô gái đều khăn trương hỏi chủ ý của hắn.

Dương Thu Trì nói: "Minh quân trong thành chỉ có ba vạn, căn bản không ngăn được Trương tặc quân cường công. Điểm này nội ứng Trương tặc quân nhất định đã báo cáo ra ngoài rồi. Nghe nói Trương tặc quân rất giỏi giương đông kích tây đánh du kích, tìm chỗ yếu đã đánh vào, tuyệt đối không bỏ qua miếng mồi béo bở Vũ Xương này. Xem ra sớm muộn gì Trương tặc quân cũng công đánh Vũ Xương, hơn nữa sẽ nhanh chóng phá thành. Chỉ có điều tối qua chỉ bắn pháo không công thành, không rõ là chúng đang làm trò gì ở ngoài. Nhưng mà đối với lão bá tánh chúng ta, điều cần nhất hiện giờ là làm thế nào vượt qua trường bình kiếp này."

Trầm Tuyết Phi đã trải qua vụ đồ thành ở Phụng Dương, dẫn đến di chứng tinh thần phân liệt. Khi nghĩ đến thảm cảnh khi xưa, lòng nàng không khỏi lo sợ. Tuy nàng biết võ công, nhưng biết là đứng trước thiên quân vạn mã thì lực lượng cá nhân chả là gì cả. Nàng nói: "Chúng ta... chúng ta hay là chạy ra ngoài đi?"

"Hiện giờ chạy cũng không thoát, cửa thành đã bị phong tỏa giới nghiêm rồi, không cho ai ra ngoài. Xem ra là đề phòng Trương tặc quân thừa cô đánh vào thành."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Dương Thu Trì cũng vừa trải qua vụ đồ thành ở Hoàng châu, thường suy nghĩ nếu gặp phải tình cảnh như vậy thì nên ứng đối thế nào. Hắn suy gẫm một chút rồi đáp: "Trương tặc quân tiến thành thường sẽ đốt giết cướp bóc, phòng ốc chẳng trốn được đâu. Ba nữ nhân bọn nàng cho dù là giả thành nam nhân, nhưng diện mạo quá đẹp không giống. Hơn nữa Trương tặc quân đã phỏng chuyện này, sẽ lục xét từng người một, do đó có giấu cũng không được. Chạy ra không phải là biện pháp, bên ngoài binh hoang mã loạn, không có cái ăn uống, mạng người như cỏ rác, bị người giết bị người cướp nhiều lắm, ở trong thành này an toàn hơn, do đó, biện pháp tốt nhất là trốn tránh!"

"Trốn? Trốn ở đâu bây giờ?" Trầm Tuyết Phi hỏi.

Dương Thu Trì đưa tay chỉ xuống đất: "Đào hầm! Đào địa đạo, tích trữ lương, không xưng.. khụ khụ... đơn giản một câu là đào địa đạo ẩn trốn. Đồ thành chỉ là tình trạng hỗn loạn sau khi phá thành mà thôi, nhiều lắm chỉ ba ngày, không thể nhất mực giết sạch hết được. Bất luận là ai chiếm Vũ Xương, trật tự trong thành sớm muộn sẽ khôi phục. Chờ qua hai ba ngày, chúng ta an toàn rồi."

Ba cô gái cùng gật đầu, Trầm Tuyết Phi lại hỏi: "Đào ở đâu bây giờ? Vương phủ sau này ắt sẽ bị Trương tặc quân chiếm lĩnh, vừa lộ diện là bị bắt ngay, tốt nhất là ra ngoài mua nhà dân, sau đó đào hầm. Tiền mua phòng do muối xuất ra, chút trang sức của muối ở đây có thể bán."

Dương Thu Trì gật đầu: "Chủ ý không tệ, hiện giờ mọi người đều gấp ra khỏi thành, biết Trương tặc quân một khi phá thành, nhà cửa e là sẽ bị tiêu tan, lúc này bán xem ra còn có chút lợi, do đó chúng ta có thể mua được nhà tốt."

Trầm Tuyết Phi vội mở gói hành trang do Tiểu Nhị thu thập, thấy chỉ có mấy lượng bạc vụn và một số châu báu trang sức, đều là vật bồi giá khi xưa. Cha Trầm Tuyết Phi tuy đã từng là đại phú hào, nhưng vì chuộc cho con trai khỏi tội sung quân vĩnh viễn, đã tiêu hết mọi gia sản, cho nên không có bao nhiêu tiền bồi giá cho Trầm Tuyết Phi. Trong khi đó Sở vương nổi danh là con quý keo kiệt, đương nhiên không cho nàng tiền bạc gì.

Dương Thu Trì nói: "Những châu báu trang xuất này hiện giờ bán không được bao nhiêu tiền, e rằng mấy tiệm bạc đã đóng cửa chuẩn bị chạy hết rồi, không chịu cầm đâu. Chúng ta không cần phải mua hào trạch đại viện gì, vì đó sẽ trở thành mục tiêu cướp bóc tìm kiếm của Trương tặc quân, cứ đi mua nhà dân bình thường thôi. Ta và biểu đệ đi nghe ngóng coi giá cả phòng ốc bao nhiêu rồi tính sau."

Dương Thu Trì sở dĩ kéo Quách Tuyết Liên đi, là vì hắn xuyên việt hai trăm năm sau, không biết giá cả thế nào. Cộng thêm hắn không thích trả giá, người ta nói bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, trong khi đó hiện giờ mỗi phân tiền đều rất quý. Quách Tuyết Liên xuất thân cùng khổ, giao trả giá thích hợp hơn.

Dương Thu Trì lưu lại tiểu hắc hầu thủ hộ Trầm Tuyết Phi, sau đó mang Quách Tuyết Liên rời khỏi vương phủ.

Quả nhiên không như sở liệu, những băng rao "nhà to bán gấp, đại hạ giá" đầy rẫy khắp nơi. Căn cứ kinh nghiệm đồ thành ở Hoàng châu, hắn không mua những phòng ở hai bên đường lớn, vì rất dễ bị đốt cháy cướp bóc hoặc lục soát nhất. Một mồi lửa là tiểu. Hắn ưu tiên chọn những nhà bằng gỗ cứng, hơn nữa cự li giữa các nhà khá xa, tránh khỏi bị liên lụy.

Kinh qua suy đi tính lại, hắn xác định một trạch viện nhỏ ở dưới Trường Xuân sơn, là nhà ở biệt lập, hàng xóm khá xa, làm bằng gạch, gần đó không có chất dễ cháy, và cách Sở vương phủ không quá xa, có thể nhanh chóng chuyển tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 58: Mai mỗi nạp thiếp

Đây là một trạch viện có hai cửa, vườn không lớn nhưng rất bằng phẳng, góc tường có trồng hoa cỏ, ở giữa có ngôi nhà gạch hai tầng, dưới lầu là phòng khách và hai sương phòng, trên lầu có phòng ngủ chính, cầu thang nối với cạnh đại sảnh. Phòng ngủ trên lầu gồm cả lớn và nhỏ, nhỏ do nha hoàn và người hầu ở, lớn là chỗ cho chủ nhân. Phòng ngủ của chủ nhân rất lớn, gồm giường bát bộ, đồ gỗ được làm rất tốt.

Trong vườn còn có dãy nhà ngang, đó là nhà bếp và kho. Xuyên qua phòng khách, phía sau là vườn rau nhỏ, ở tường có cây ngân hạnh, bên cạnh có miệng giếng. Chủ nhân nói giếng nước ở đây có bốn mùa, đông ấm hè mát.

Khi hỏi giá tiền, chủ nhân do bán gấp đổi thành tiền khi mở thành dễ chạy nạn đao binh, cho nên nói giá thật là bạc trắng bốn chục lượng.

Dương Thu Trì trước khi xuyên việt đến đây là Trần Quốc công, tiếp thu toàn bộ gia sản của Kỳ Cương và các cự phú khác, có thể nói là giàu nứt bở đổ vách. Tuy xuyên việt đến đây rồi thân không văn tiền, suýt đói chết, nhưng sinh hoạt phú hào trường kỳ khiến hắn chẳng có khái niệm gì đối với tiền, do đó cũng thấy trạch viện này không tệ mà chỉ có 40 lượng bạc, cảm thấy rất đáng giá. Hắn vừa định đáp ứng thì Quách Tuyết Liên đã nháy mắt với hắn lia lịa, liền im miệng không nói gì.

Quách Tuyết Liên bắt đầu chỉ đủ thứ khuyết điểm của căn nhà này, nói đông nói tây nói đến cuối cùng chủ nhân phải khổ sở hạ giá. Nhất mực cho tới 30 lượng, khi thấy chủ nhân sắp khóc tới nơi, Dương Thu Trì không nhẫn tâm ép giá nữa, liền giơ tay ngăn Quách Tuyết Liên tiếp tục chỉ chỗ tệ, đồng ý mua, móc từ trong người ra ba lượng bạc làm tiền đặc cọc, nói trong vòng ba ngày sẽ giao đủ. Chủ nhà liền làm giấy biên nhận đưa cho Dương Thu Trì.

Sau khi rời khỏi, Quách Tuyết Liên oán trách: "Biểu ca, huynh không thấy y gấp bán nhà sao? Nếu để từ từ, khẳng định có thể trả giá được 25 lượng, thậm chí còn ít hơn!"

"Thôi vậy được rồi, người ta cũng không sống vui gì."

"Lão gia thật là tốt bụng, cái đó em biết," Quách Tuyết Liên đỏ mặt khẽ nói, "Án theo lý mà nói, thì trạch viện này nếu là thời thường thì ít nhất phải tám chục lượng. Nhưng trong thời bình hoang mã loạn thế này, Trương tặc quân sẽ công thành nay mai, đến lúc đó một mồi lửa thiêu rụi cũng chẳng bán được bao nhiêu tiền. Với cái giá đó, chúng ta có thể hỏi mua các trạch viện lớn hơn nhiều. Hơn nữa, chúng ta mua thì y có tiền, sau này phòng bị thiếu rồi bạc của chúng ta cũng bị thiếu theo."

Dương Thu Trì thở dài: "Đúng a, nhưng nguyện cho căn nhà này có thể giúp chúng ta thoát kiếp nạn. Như vậy cũng đáng rồi. Ai... Mau về nghĩ biện pháp tìm người bán trang sức thôi."

Hai người vừa về đến vương phủ, vừa tiến vào nội phủ thì tuần vệ trực ban đã báo Dương Thu Trì rằng tiểu quận chúa Chu Phượng Đức tìm hắn, bảo hắn đến ngay.

Tiểu quận chúa tìm? Chuyện gì vậy nhỉ? Có lẽ nào liên quan đến chuyện hắn cứu nàng ta? Dương Thu Trì để Quách Tuyết Liên đi vào tầm cung của Trầm Vương Phi thông báo tin tức, còn hắn thì vừa đoán già đoán non vừa đến tầm cung của tiểu quận chúa.

Nơi này lớn và khí phái hơn tầm cung của Trầm Tuyết Phi nhiều. Dương Thu Trì móc yêu bài ra trình, người hầu giữ cửa biết đây là vị ân nhân cứu mạng của chủ nhân, nên lời nói khách khí phi thường, dẫn Dương Thu Trì vào trong. Xuyên qua đình đài lầu các, hoa viên giả sơn, cuối cùng đến tầm cung của tiểu quận chúa. Sau khi thông báo đã vào, chút sau tiểu quận chúa đã tự thân ra tiếp.

Dương Thu Trì vội khom người thi lễ: "Hộ vệ Dương Thu Trì tham kiến quận chúa."

"Không cần đa lễ!" Chu Phượng Đức vui vẻ nhìn Dương Thu Trì: "Dương hộ vệ, thỉnh tiến vào!" Rồi tự thân vén rèm cửa cho Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì giật nảy người, hoảng hốt xua tay: "Cái này... cái này không được, tiểu nhân không chịu nổi đầu a."

"Có gì đâu mà chịu không được, người cứu mạng của vợ chồng ta mà! Mau tiến vào đi!" Nói xong nàng ta túm cánh tay Dương Thu Trì kéo vào trong.

Dương Thu Trì không dám tránh, ngoan ngoãn cúi người tiến qua rèm cửa, tiếp đó chuyển thân khom người đứng một bên.

Chu Phượng Đức cũng vào phòng theo, nhìn Dương Thu Trì cung kính như vậy che miệng cười: "Dương hộ vệ, coi bộ dạng khăn trương của người vậy kia, sao lúc cứu ta uy phong quá vậy, còn bây giờ lại như con ốc sên con thuần khiết. hi hi hi."

Nói đến chuyện này, Dương Thu Trì không tự chủ liếc nhìn vào gò ngực cao vồng vọt của tiểu quận chúa, nhớ lại lúc Chu Phượng Đức kinh khủng không che song nhũ trần trụi, lộ ra hai bầu vú trắng ngần như phấn dồi, da dẻ mịn màng mơn mớn, tức thời cảm giác tim đập nhanh hơn, vội vã cúi đầu.

"Phu quân ta thụ thương, nhất mực ở nội đường điều dưỡng, do đó không thể tự thân đến cảm tạ." Tiểu quận chúa vừa nói vừa đến giữa phòng ngồi xuống, nhìn Dương Thu Trì một cái, trách: "Ê, ngồi xuống đi chứ! Đứng ngẩn ra đó làm gì? Không mệt hả? anh chàng này!"



Dương Thu Trì vội bước tới ghế dành cho khách ở một bên ghế người ngồi xuống: "Quận chúa tìm tại hạ có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì không tìm người được sao?" Tiểu quận chúa cười cười nhìn hắn.

Tim Dương Thu Trì đập rộn, hắn cúi đầu: "Đương nhiên... đương nhiên là được ạ."

"Ừ, như vậy tốt, người là người ở đâu? Thành thân chưa? Học công phu từ ai?" Tiểu quận chúa hỏi một loạt vấn đề.

"Cái này ... tôi là người Kỳ châu, còn chưa thành thân, nhưng đã đính hôn rồi, chỉ là... chỉ là vợ không thấy đâu nữa..., công phu của tôi..."

"Hi hi, ha ha ha, hi hi hi", tiểu quân chúa che miệng cười gập cả người, ngón tay trắng muốt chỉ Dương Thu Trì, "Người... người thật là khôi hài! Vợ đâu không thấy nữa! Người làm sao thế! Ha ha ha, cười chết ta thôi..."

"Lúc trước Trương tặc quân huyết tủy Kỳ châu, tôi và vợ bị loạn quân làm lạc nhau, tôi mang biểu đệ chạy nạn khắp nơi, đến Vũ Xương này, do đó không biết vợ đang đi nơi nào."

Tiểu quận chúa vội thua lấy nụ cười, khẽ ho một tiếng, nói: "Xin... xin lỗi, ta không biết là như vậy."

Dương Thu Trì cười khò: "Không hề gì, đa tạ quận chúa quan tâm."

"Vợ võ công của người thì sao? Ai dạy? Sao mà lợi hại vậy?"

"Cũng không lợi hại gì, hi hi, là vợ dạy đó."

"Vậy sao? Vợ người dạy cho người, vậy vợ người còn lợi hại hơn người, đúng không? Vậy không sao, võ công nàng ta cao như vậy, xem ra không có gì, người không cần lo."

"Vâng, tôi cũng nghĩ như vậy."

Tiểu quận chúa nhìn lên nhìn xuống Dương Thu Trì, hạ giọng hỏi: "Ai! Nếu mà người không tìm được vợ người thì sao? Người cũng già rồi, phải thành thân chứ? Nếu không một mình cô khổ lên đến đáng thương lắm, mùa đông chẳng có ai làm ấm chăn gối cho."

Dương Thu Trì cười khan hai tiếng: "Hắc hắc, cái đó dù sao cũng sẽ tìm được. Tôi tin vậy."

"Nếu là tìm không được? Ta nói là nếu mà đó!" Tiểu quận chúa ra ví dụ, tựa hồ như muốn dùng ngữ khí nhấn mạnh hơn một chút, tiếp đó phát tay: "Ai nha thôi vậy, nói thẳng đi, người cứu mạng cho ta và phu quân của ta, chúng ta không có gì báo đáp, nghe từ chỗ Lưu tướng quân biết được người chạy nạn đến đây, còn chưa thành thân, do đó ta đặc biệt chọn một nha hoàn xinh đẹp trong nội phủ định cho người làm vợ, giúp người lập gia đình. Thế nào?"

Dương Thu Trì cả kinh, suýt chút nữa nhảy dựng mộng rơi xuống đất. Hắn vội ngồi ổn lại, cung tay nói: "Đa tạ quận chúa hậu ái, chỉ có điều tại hạ đã đính hôn, tuy hôn lễ sinh tử chưa rõ, nhưng tôi đã quyết định chờ nàng ấy, cả đời này không cưới ai nữa."

"Người chưa thấy người đã vội cự tuyệt?" Tiểu quận chúa tròn mắt ra vẻ giận, rồi áp thanh âm thấp xuống nói: "Ta giúp người chọn nữ tử này chỉ mới 15 tuổi thôi, thân hình tướng mạo là chọn 100 lấy một đó. Vô cùng xinh đẹp, xinh xắn khiến người ưa thích, hơn nữa tay chân nhanh nhẹn, đoan trang hiền tuệ, bảo đảm người sẽ vừa ý. Người nếu như định thật rồi cũng không sao, cứ cho nó làm tiểu thiếp trước, sau này tìm được vợ rồi cũng chẳng ảnh hưởng người thành thân a. Nếu mà ông trời không có mắt, sau này vợ người trong chiến loạn chết... cái đó cũng không thể không có, vậy thì cho em nó làm chính thê, vừa vẹn tròn tình ý với vợ người, mà không lỡ việc thành gia lập thất của người, vẹn cả đôi đường đó mà!"

Dương Thu Trì vội đứng dậy, xá một lễ dài: "Đa tạ quận chúa hậu ái như vậy, quận chúa tự thân làm bà mối, đó là cấp cho tôi cơ hội nở mặt mày, đừng nói gì nữ tử đó mặt đẹp như hoa, cho dù là xấu mà chê quý hôn tôi cũng không thể cự tuyệt. Chỉ có điều, tôi đã cùng vợ tôi thề nguyện cả đời sống với nhau, như chim liền cánh như cây liền cành, ngoài vợ ra không thể nạp thiếp."

Tiểu quận chúa chề môi: "Hừ! Nam nhân ai cũng đều bẻm mép hết, ai gặp mỹ nữ mà không động tâm? Người vừa rồi không phải là nhìn lên ... của ta hay sao? hi hi."

Dương Thu Trì trán rịn mồ hôi, thì ra là vừa rồi hắn nhìn ngực của nàng ta, đã bị nàng ta bắt gặp. Hắn giống như lén trộm món đồ gì đó bị bắt ngay tại trận, vừa thẹn vừa xấu, cảm thấy tiểu quận chúa này có tính cách thẳng thắn khiến người có điểm chịu không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.



# Chương 59: Âm chiêu

Tiểu quận chúa thập phần đắc ý, đầu nghiêng nghiêng, cười hỏi: "Sao lại không nói?"

Dương Thu Trì vội vãi dài một lễ: "Quận chúa, chuyện nạp thiếp đó tại hạ... tại hạ thật khó tuân mệnh, mong quận chúa..."

Tiểu quận chúa nhú mày: "Người vậy sao làm người được? Bảo người nạp thiếp mà như là đưa người lên giá treo cổ vậy. Nam nhân khác vừa nghe nạp thiếp e là mặt cười muốn lặn luôn, còn người thì cứ sầm mày khổ mặt, ba lần bảy lượt ngăn trở, thật là khó hiểu..."

Nói đến đây, tiểu quận chúa liếc mắt nhìn Dương Thu Trì, chợt như đã hiểu ra, bảo: "À...! Ta hiểu rồi, là người sợ không nuôi nổi tiểu thiếp, đúng không? Điều này không sao, nếu như ta đã làm mối cho người, thì đương nhiên sẽ quản chuyện của hồi môn. Yên tâm đi, phụ vương ta không nghĩ nhiều như vậy, cho nên cho người ít tiền một chút. Không sao, như vậy đi, ta cấp cho người 50 lượng bạc trắng, cho người mua một trạch viện an gia, như vậy được chưa?"

Dương Thu Trì cười khò chấp tay xá lia lia: "Đa tạ quận chúa hậu ái, nếu đổi điều khác tại hạ nhất định tuân mệnh, nhưng chuyện nạp thiếp này..., thật tại là tôi đã hứa chắc với vợ rồi, cả đời này chỉ cưới có mình nàng ta, tuyệt không nạp thiếp nữa..."

Tiểu quận chúa vỗ bàn, mặt đành lại, hừ một tiếng nói: "Dương hộ vệ, ta thấy người đáng thương mới tặng cho người một phòng tiểu thiếp. Người không những cảm kích, ngược lại còn ba lần bảy lượt từ chối, người thật không nề mặt hay sao? Nếu như không phải người đã từng cứu tính mệnh của ta và phu quân, thì chỉ cần người cãi lời ta một tiếng, ta đã sớm đem người ra gọi nha môn trị tội rồi!"

Dương Thu Trì cũng nổi giận, chấp tay đáp: "Ân điển của quận chúa tại hạ khắc cốt minh tâm. Chỉ là tại hạ thật không thể phản lại lời ước định với vợ nhà kiếp này, cho nên..."

"Cái gì là vợ nhà chứ! Nàng ta còn chưa được cưới về cửa mà, cho dù cô đã được cưới về làm vợ, bằng cái gì không cho phép người nạp thiếp, buộc người phải thủ một mình à? 'Nữ huấn, nữ giới' ả đã đọc qua chưa? 'Phụ đức' ả có hiểu không? Phu vi thê cương, người là đại trượng phu, nói sao hay vậy, ả là một phụ nhân, lo cút sang một bên!"

"Cái này..."

"Vậy cái gọi là 'Từ đây tới già, gái ngoan không lấy hai chồng' là chuyện của nữ nhân. Người là một đại lão gia, để vợ xô mũi quay vòng vòng thật là mất mặt nam nhân quá!"

"Cái này, không phải..."

"Hừ! Nghe người nói là biết con vợ chưa cưới của người là mẫu dạ xoa, sư tử hà đông dữ như bà chằn rồi. Nữ tử như vậy thì cần làm gì? Còn không chịu nhân lúc sớm hủy hôn, tìm một mối tốt khác. Nếu ả mà không phục thì kêu ả đến tìm ta, ta làm chủ cho người!"

"...."

Tiểu quận chúa nói một hơi một hồi giống như bắp rang trong nồi, căn bản không cho Dương Thu Trì cơ hội lên tiếng, giáo huấn cho hần mặt mày choáng váng cả. Dương Thu Trì ngay một lời cũng không thể chen vào, và vì người ta là quận chúa, hần không dám đối đầu thẳng, cho nên chỉ cúi người xá lia xá lia.

Tiểu quận chúa nói hơi gấp, nên hụt hơi thở hổn hển một hồi mới đành mặt nói tiếp: "Ê, ta nói cả buổi sao người im thin thít vậy, được hay không được cũng nói một tiếng chứ?"

Dương Thu Trì thầm nghĩ ta cũng muốn nói đó chứ, tại cô không để ta nói chứ bộ. Giờ có cơ hội, hần bèn hạ giọng đáp: "Quận chúa nói phải lắm, chỉ có điều..., nam tử hán đại trượng phu cũng cần phải nói và giữ lời. Nếu như tôi đã đáp ứng nàng ấy cả đời này cùng nàng ấy chấp tay chấp cánh, đương nhiên sẽ phải giữ lời. Do đó, hậu ái của quận chúa tại hạ chỉ biết khắc ghi trong lòng, nhưng không thể tuân mệnh, mong quận chúa tha tội!"

Dương Thu Trì thấy quận chúa định dạy đời tiếp, vội chấp tay nói: "Trước mắt Trương tặc quân bức tiến vào Vũ Xương, trong thành trật tự rất loạn, tại hạ phải tuần vệ các nơi trong vương phủ. Nếu như quận chúa không còn chỉ lệnh gì khác, tại hạ xin cáo từ!" Nói xong hần vãi một lễ dài, rồi không quản tiểu quận chúa định nói gì, chuyển thân ra ngoài cửa, vén màn bước ra ngoài.

Vừa bước ra cửa, hần thấy ở dưới hành lang có một thiếu nữ đang đứng, tức thời ngăn ra.

Tiểu quận chúa đuổi theo gọi: "Tuần tra cái gì, đừng có lo, hôm nay đã phái binh xuất thành chinh tiểu rồi, phát hiện tặc qua Trương tặc quân đã chạy biến đâu mất hết rồi. Hơn nữa, phụ vương đã phái bát bách lý gia cấp đến Ma thành thỉnh viện binh..." Vừa nói đến đây, nàng ta phát hiện Dương Thu Trì đứng đó bất động, liền thuận theo ánh mắt ngăn ngại của hần nhìn qua, tức thời cười, đắc ý nói: "Dương hộ vệ, ta nói mà, người phải xem mặt người trước chứ, đừng có nhưng con trâu sinh chống cự bảy con ngựa kéo cũng không chịu đi. Thế nào? Hiện giờ thấy người đẹp động tâm rồi phải không?"

Dương Thu Trì chỉ thiếu nữ dưới hành lang, quay đầu hỏi: "Tiểu quận chúa muốn... muốn đem cô ta hứa gả cho tôi làm tiểu thiếp?"

"Đúng a? Thế nào hả? Đẹp chưa? Người rất nhanh nhẹn ân cần đó! Tiểu nhị, còn không mau đến làm lễ ra mắt lão gia tương lai của người?"

Thiếu nữ dưới hành lang chính là ti nữ Tiểu Nhị của Trầm Tuyết Phi.

Mặt Tiểu Nhị hơi tái xen lẫn chút e thẹn, bước lên thỏ thẻ làm lễ với Dương Thu Trì: "Tiểu nhị ra mắt Dương gia!"

Dương Thu Trì nhất thời bán khắc không hiểu rõ đây là chuyện gì. Tuy Tiểu Nhị là nha hoàn bồi giác của Trầm Tuyết Phi, nhưng Trầm Tuyết Phi giờ đã là người của Sở vương gia, Tiểu Nhị đương nhiên là ti nữ của Sở vương. Do đó, Tiểu quận chúa làm chủ hứa gả cô bé cho người là danh chánh ngôn thuận rồi. Chỉ có điều, vừa rồi hần ra ngoài Tiểu Nhị còn hầu hạ Trầm Vương phi, sao bây giờ lại đem cô bé hứa gả cho hần làm tiểu thiếp chứ?

Dương Thu Trì đương nhiên không thể biểu lộ ra là mình nhận thức Tiểu Nhị, chỉ đành cúi đầu nhìn nàng, hi vọng từ gương mặt của nàng nhìn ra đáp án bên trong, không ngờ Tiểu Nhị nhất mực cả thẹn cúi đầu không nói chuyện.

Kỳ thật, nếu luận về tướng mạo thì Tiểu Nhị tuy không sánh bằng Trầm Tuyết Phi, thậm chí so với Quách Tuyết Liên còn kém hơn một bậc (Quách Tuyết Liên dù gì cũng có ba phần giống Liễu Nhược Băng, trong khi Liễu Nhược Băng có dung mạo khuynh quốc khuynh thành), nhưng cũng có thể coi là vô cùng xinh đẹp, một trăm người mới chọn được một.

Dương Thu Trì giả vờ nhìn kỹ Tiểu Nhị, trong đầu lại nhanh chóng suy nghĩ chuyện này rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ tiểu quân chúa biết hần đang giúp Trầm vương phi, muốn dùng cách này để thử hần? Không đúng, điều này không cần thiết. Nếu nàng ta phát hiện hần và Trầm vương phi có điều không rõ ràng, thì trực tiếp đi báo với Sở vương bắt hần đi thẩm vấn là được rồi, thậm chí còn làm nhục Trầm vương phi một phen, cần gì phải đem nha hoàn của Trầm vương phi làm thiếp cho hần, làm chuyện thăm dò phiền phức gì chứ?

Không chờ Dương Thu Trì nghĩ rõ, tiểu quân chúa đã giục: "Ê! Hỏi người đó? Thế nào hả?"

Dương Thu Trì miễn cưỡng cười, cúi đầu hỏi Tiểu Nhị: "Cô tên gì?" Hần muốn hỏi thử xem có thể tìm được manh mối gì không.

"Nô ti Tiểu Nhị."

"Là người ở đâu?"

"Là người ở Khổ Lý ao, Thư thành."

"Bao lớn rồi?"

"Mười lăm"

"Trong nhà còn có người nào không?"

Thần sắc của Tiểu Nhị bi thương: "Không còn ai khác nữa, bị nạn đói chết hết rồi."

"Vậy à...!" Dương Thu Trì gật gật đầu, "Nguyên ý theo ta không?"

Mặt Tiểu Nhị vốn đã đỏ càng đỏ hơn, cúi đầu thật thấp, một lúc sau mới e thẹn gật gật.

Dương Thu Trì nhìn vẻ thẹn thùng của Tiểu Nhị, bắt đầu đoán được ý nghĩ của cô nàng. Tiểu Nhị sợ dĩ đáp ứng hôn sự này, xem ra là vì cô bé biết Dương Thu Trì đã an bài phòng ốc ở ngoài để đào hầm tránh chiến loạn. Hơn nữa còn nói rõ, một khi Trương tặc quân đánh vào thành, sẽ mang Trầm Tuyết phi trốn vào nhà dân tránh chiến loạn. Do đó, Trầm Tuyết Phi sẽ không cô đơn quá lâu, chủ tớ sau đó sẽ tương phùng. Hơn nữa, cô bé đã sinh hảo cảm đối với Dương Thu Trì, có thể làm tiểu thiếp của hần đương nhiên là cầu cũng không được.

Tiểu quận chúa Chu Phượng Đức khinh bỉ nhìn Tiểu Nhị một cái, hừ lạnh, lại đổi thành vẻ tươi cười nói với Dương Thu Trì: "Chuyện này người hỏi nó vô ích, nó là ti nữ trong vương phủ của ta, ta đem gả nó cho ai thì nó phải lấy người đó, không tới lượt nó quyết đầu. Người đáp ứng là được rồi."

Dương Thu Trì từ ánh mắt của tiểu quân chúa lập tức phát hiện ra vấn đề. Nếu như nàng ta thật lòng muốn tìm cho hần một phòng thiếp thất, thì nên tìm một kẻ mà nàng ta coi được, hay ít nhất là ti nữ mà nàng ta thích. Nhưng mà, từ ánh mắt vừa rồi, cô ta căn bản chẳng thích Tiểu Nhị, thậm chí rất ghét, lý do trong đó Dương Thu Trì biết tự nhiên là vì Trầm Tuyết Phi.

Vừa nghĩ đến vấn đề này, mọi chi tiết liên quan đều được hần nghĩ thông. Tiểu quận chúa sợ dĩ đem Tiểu Nhị hứa gả cho hần làm thiếp, nguyên nhân là muốn dùng một ná bắn hai chim. Con chim thứ nhất được nhiên là muốn báo đáp ân cứu mạng của hần, để tránh cho người ta khỏi nói vương gia chịu ân mà không biết báo.

Con chim thứ hai đương nhiên là muốn chinh trị Trầm Tuyết Phi, và nó là nguyên nhân chủ yếu. Sở vương và tiểu quân chúa Chu Phượng Đức đều rất ghét Trầm Tuyết Phi. Trong hôn lễ, trượng phu của Chu Phượng Đức là Vương Quốc Tử không ngờ lại thêm thuồng dung mạo của Trầm Tuyết Phi, nhìn đến đực cả mặt ra, còn để đồ trả hết. Tuy theo đạo lý thì điều đó không trách được Trầm Tuyết Phi, nhưng đối với tiểu quân chúa thì đây là cái sai của Trầm Tuyết Phi, khiến nàng ta càng hận ghét Trầm Tuyết Phi hơn. Nhưng cái khổ là Trầm Tuyết Phi là phi tử của phụ vương, không thể thẳng thừng đến làm phiền, miễn để người ta nói nàng ta có lỗi về đạo hiếu. Cho nên nàng ta đã nghĩ ra một chủ ý xấu xa để giải cái hận của mình: Phụ vương của nàng ta đã đẩy Trầm Tuyết Phi vào lãnh cung, hai năm không người quan tâm, bên người chỉ có một tiểu nha hoàn Tiểu Nhị. Bây giờ nàng ta đem Tiểu Nhị hứa gả cho hần, thì trong tâm cung to lớn Trầm Tuyết Phi chỉ có một mình, như vậy nàng sẽ càng cô đơn tịch mịch hơn, và điều tuyệt vời nhất đối với tiểu quân chúa là có thể bức cho nàng phát điên.

Nghĩ thông điều này, Dương Thu Trì đối với tiểu quận chúa Chu Phượng Đức tức thì tăng lên sự chán ghét cực độ. Cái chiêu tổn hại chỉ có nữ nhân âm tổn mới có thể nghĩ ra! Xem ra, Chu Phượng Đức chỉ có dung mạo mỹ lệ, chứ mang trong bụng đầy điều xấu xa, và hẳn đã hối hận thật sự trước đây đã ngăn trở Trầm Tuyết Phi hành thích ả.

Trong lòng hẳn thì tràn đầy sự chán ghét cùng cực, nhưng ngoài mặt thì chẳng lộ ra điểm gì.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 60: Lộng xảo thành chuyết (Khéo quá hóa vụng)

Hắn đã cùng Băng nhi ước định kiếp này như chim liền cánh như cây liền cành, không nên nạp thiếp nữa. Nhưng mà, nếu như hắn cự tuyệt vụ mai mối của tiểu quận chúa này, sẽ có hậu quả như thế nào đây?

Hậu quả thứ nhất là: Tiểu quận chúa báo đáp ân cứu mạng của hắn là xuất phát từ nội tâm. ả không biết bản thân hắn đã biết chuyện Sở vương và ả định chinh trị Trầm Tuyết Phi, cho rằng hắn sẽ rất cảm kích. Đề rồi không ngờ bị hắn chống lại, điều này đối với ả ta mà nói là một chuyện không thể tưởng tượng, khẳng định sẽ đại phát lôi đình, giận quá hóa thẹn sẽ đem oán báo ân. Tiếp theo đó, nắm tóc, lột áo, đánh côn... là chuyện đương nhiên, thậm chí còn đưa đến nha môn trị tội. Cho nên, kết quả đầu tiên chính là hắn nhất định sẽ chịu xui xẻo;

Hậu quả thứ hai: Nếu như Chu Phượng Đức đã nghĩ ra chủ ý xấu, như vậy thì sẽ tuyệt không chịu ngừng tay. Nếu như hắn cự tuyệt, vậy ả sẽ đem Tiểu Nhị hứa gả cho hộ vệ thậm chí đẩy tở nam khác. Hoặc là thẳng thẳng bán Tiểu Nhị vào thanh lâu, ai cũng không ngăn trở được. Đến lúc đó, không những chia cách chủ tở Trầm Tuyết Phi, mà còn hại luôn cả Tiểu Nhị;

Hậu quả thứ ba: Lý do quan niệm đường hoàng này bị hắn phá hỏng, có khả năng khiến tiểu quận chúa tức giận Trầm Tuyết Phi, sử dụng thủ đoạn độc ác thậm chí thẳng thừng chinh trị Trầm Tuyết Phi, như vậy thì phiền to.

Trừ điều này ra, còn có một hậu quả hiện thực, đó là bản thân hắn đang sầu không tiền mua trạch viện để tránh nạn binh đao, bán hết trang sức của Trầm Tuyết Phi chẳng qua là chuyện bất đắc dĩ. Dù gì thì trong thâm tâm của hắn chẳng vui vẻ gì. Hiện giờ Chu Phượng Đức nói có thể cho hắn 50 lượng mua trạch viện an gia, đây là thù tạ ơn cứu mạng của hắn, có thể thần nhiên mà nhận. Hơn nữa đây còn lại một cái cơ hay, còn có thể mượn đó mà có thời gian đào hầm.

Tiểu quân chúa thúc giục mãi, Dương Thu Trì không kịp đắn đo lợi hại, chỉ còn biết cố ý giả vờ như rất áy náy ngượng ngùng, xoa xoa tay nhìn lên Tiểu Nhị, rồi cười hắc hắc hai tiếng.

Tiểu quận chúa cho rằng Dương Thu Trì thấy sắc động tâm, cười nói: "Được rồi, nếu như Dương hộ vệ không phản đối, thì vào phòng ký văn khế thôi." Xong ả vén rèm, cười tùm tùm nhìn Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì khom người làm lễ: "Đa tạ ân đức của quận chúa." Rồi co giò tiến vào phòng. Tiểu quận chúa cũng vào theo, hạ màn xuống, quay lại thấy Tiểu Nhị không tiến vào theo, nhíu mày bảo: "Tiểu Nhị, còn không tiến vào, chờ cái gì há?"

"Dạ...!" Tiểu Nhị vén rèm cửa tiến vào, cúi đầu đứng ở một bên.

Tiểu quận chúa Chu Phượng Đức vỗ tay, từ sương phòng tiến ra một tiên sinh râu bạc trắng, là thư ký quản lý văn án trong vương phủ, cầm theo văn phòng tứ bảo ngồi xuống bên bàn.

Chu Phượng Đức nói: "Ta đã đem Tiểu Nhị tứ dư cho Dương hộ vệ làm thiếp, người viết một văn khế tặng thiếp cho Dương hộ vệ đi."

Lão tiên sinh đáp ứng một tiếng, hỏi quê quán tuổi tác hai bên, cầm bút đề

"Vũ Xương Sở vương phủ, nữ tì Tiểu Nhị, người ở Thu thành Khố Lý ao, tuổi 15, đã được chủ tứ dư cho Kỳ châu Dương Thu Trì làm thiếp. Sanh tử không liên quan gì nữa. Đề phòng sau này không bằng chứng gì, nay lập bản này làm chứng cứ."

Viết xong giao cho Chu Phượng Đức xem qua, rồi gọi chương ấn quản sự của vương phủ đóng lên đó ấn chương của Sở vương phủ, sau đó đưa cho Dương Thu Trì: "Dương hộ vệ, người xem coi, nếu được rồi thì ký vào."

Dương Thu Trì xem qua một lượt, lấy bút ghi tên mình vào, sau đó chờ mực khô dứt vào lòng.

Chu Phượng Đức phát tay cho lão tiên sinh ra ngoài, lại vỗ tay, có một bà mụ tiến vào, tay ôm một hộp son đen, bước tới mặt Chu Phượng Đức quỳ xuống, đưa hộp lên khỏi đầu.

Chu Phụng Đức mở hộp ra, bên trong là bạc trắng ngần, còn có một văn khế. Chu Phụng Đức lấy xem xong, cho bà hầu mang hộp trên đặt trà cạnh Dương Thu Trì, nói với hân: "Dương hộ vệ, đây là văn khế bán thân của Tiểu Nhị, người thu lấy đi. Trong hộp còn có 50 lượng bạc. Người cứ lấy mua trạch viện ở Vũ Xương này, an bài gia thất sống qua ngày." Dừng lại một chút, ả hạ giọng nói: "Dương hộ vệ, đây là tiền tư của ta cấp cho người, phụ vương ta không biết, người đừng đi nói lung tung."

Dương Thu Trì vội đáp ứng, thầm nghĩ Sở vương keo kiệt đến mức không ngờ, ngay con gái xài tiền thế nào cũng quản rất kỹ, thật là một tên nô lệ của tiền tài.

Chu Phụng Đức lại nói: "Ngoài ra, ta đã nói với Lưu tướng quân rồi, tăng tiền công tháng của người lên gấp đôi."

Dương Thu Trì vội vã tạ ơn, nhìn số bạc trắng xóa, lại nhìn sang Tiểu Nhị, đột nhiên lòng đầy vẻ bất an. Hân đương nhiên không muốn nạp tiểu nhị làm thiếp thật, nghĩ tới sau này rời khỏi Sở vương phủ xong trả lại tự do cho Tiểu Nhị là xong. Nhưng không biết làm như vậy có phiền phức gì không.

Làm xong chuyện này, Chu Phụng Đức vô cùng đắc ý, phẩy tay: "Được rồi, Dương hộ vệ, dẫn cô đầu mới của người đi bày trí tân phòng thành thân đi!"

Dương Thu Trì ôm cái hộp nặng trĩu, khom người nói: "Quận chúa, chuyện mua trạch viện bày biện hôn sự này không mất mười ngày nửa tháng không xong, e rằng..."

"Vây à, cái đó dễ mà, ta bảo Lưu tướng quân cho người nghỉ vài ngày. Đoạn thời gian này người không cần tuần vệ nữa, bận bịu xong xuôi rồi hãy đến, tiền công không thiếu cho người đâu."

"Đa tạ quận chúa!"

Dương Thu Trì vội cảm ơn, lòng mừng thầm, vì có 50 lượng bạc này có tiền mua nhà mà còn dư nữa, như vậy là không cần bán trang sức của Trầm Tuyết phi rồi. Hơn nữa, nếu được nghỉ thì hân đã có thời gian đào hầm rồi. Nếu có Tiểu Nhị trợ giúp, thì tốc độ sẽ nhanh hơn nữa.

Dương Thu Trì ôm bạc rời khỏi tầm cung của quận chúa, Tiểu Nhị cúi đầu theo hân.

Rời khỏi chỗ đó rất xa, thấy xung quanh không người, Dương Thu Trì mới chậm bước chờ Tiểu Nhị lên tới mới khẽ hỏi: "Ai, Tiểu Nhị, đây rốt cuộc là chuyện gì?"

"Công tử..., không, lão gia, mọi người đi rồi..."

"Chờ chút, sao em gọi ta là lão gia? Không phải gọi ta là Dương công tử hay sao?"

"Tiểu Nhị là thiếp của lão gia, đương nhiên phải xưng hô là lão gia rồi." Tiểu Nhị e ấp đáp.

Dương Thu Trì trừng mắt: "Ai! Em nên biết rồi đó, ta đây chỉ dùng kế quyền nghi, nếu không tiểu quận chúa sẽ đối bất lợi cho em, hơn nữa ta cũng vì 50 lượng bạc này để mua nhà, tránh cho nương nương của em bán đồ trang sức, tùy tiện để em ra giúp ta đào hầm, không phải nạp em làm thiếp thật đâu."

Tiểu Nhị dừng phát lại, mặt tái nhợt nhìn Dương Thu Trì: "Lão gia... lão gia không thích em sao? Không muốn em?"

"Không... không là ý đó. Em cũng biết rồi đó, ta có vợ rồi. Ta đang tìm vợ của ta. Ta đã nói với vợ ta rồi, cả đời này chỉ ở với một mình nàng ấy, không thể nạp thiếp nữa!"

"Nhưng mà..., nhưng mà vừa rồi lão gia đã ký tên lên văn khế rồi mà, Tiểu Nhị đã là thiếp thất của lão gia rồi à!"

"Cô nương ngốc ă, cái đó là giả đó, làm cho qua thôi!" Dương Thu Trì dậm chân, "Ta là vì tốt cho em, nếu như ta không đáp ứng, em biết rồi đó, tiểu quận chúa khẳng định là đem em gả cho người hầu nam nào đó, hoặc là bán em luôn, đó chẳng phải là đẩy em vào vực thẳm hay sao! Ta làm như vậy là bắt buộc dĩ thôi."

Tiểu Nhị nước mắt dạt dào, run giọng nói: "Em biết lão gia là người tốt, là vì Tiểu Nhị mà nghĩ, nhưng mà..., dù gì..., văn khế đã ký rồi, Tiểu Nhị đã là thiếp của lão gia rồi, sống là người của lão gia, chết là quý của lão gia..."

"Ông trời ơi là ông trời...!" Dương Thu Trì đập thẳng vào đầu. Vừa rồi sự bất an của hân quả là linh nghiệm, xem ra cô nàng Tiểu Nhị này là kẻ kháng cự chọn hân rồi.

Mắt nhìn lên trời, thấy trời xám xịt, nhìn không thấy ông trời già có phải là mờ mắt hay không, hân lại cúi đầu nhìn Tiểu Nhị, thấy nước mắt của cô bé như từng hạt trần châu rơi xuống, lòng tưởng thôi vậy, hiện giờ không phải là lúc nói chuyện này, sau này rồi hân từ từ khai mở cho cô ta. Hân nói: "Thôi được đừng khóc nữa, em cho ta biết trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Nhị sụt sùi một lúc, gạt lệ chậm rãi đáp: "Quận chúa phái người đến báo cho nương nương, nói... nói em năm nay lớn rồi, cần phải gả cho người. Nàng ta đã bẩm báo Sở vương, đem em... đem em hứa gả cho lão gia người, báo đáp ơn cứu mệnh của người. Sở vương đã... đáp ứng rồi. Quận chúa ngoài ra còn phái một bà vú tới... để chiếu cố nương nương."

"Vây à? Như vậy là quận chúa cũng còn nghĩ đến nương nương, ta còn cho rằng ả..."

"Không phải..., lão gia, người không biết đâu. Bà vú mới được phái tới già cả mất mồm, chân tay không linh hoạt, còn bị điếc nữa, trời gầm cũng không nghe rõ."

A? Dương Thu Trì tức thời minh bạch. Sở vương, Chu Phượng Đức muốn chia tách Tiểu Nhị và Trầm Tuyết Phi, lại sợ người khác nói bậy bạ, nên đã phái một lão thái bà có thể ăn không thể động, gần như là điếc đến chiều cổ Trầm Tuyết Phi chẳng qua là để bịt miệng bịt tai của người mà thôi.

Trở về tẩm cung của Trầm Tuyết phi, Quách Tuyết Liên đang tuần vệ ở gần đó, cũng theo Dương Thu Trì vào tẩm cung.

Trên đường, quả nhiên hẳn thấy có một lão bà đầu tóc bạc phơ đang cầm một cái chổi quét rác. Tiểu nhị nói lão bà bà này chính là người mới được phái đến chiều cổ Trầm nương nương. Dương Thu Trì nói với bà ta mấy câu, nhưng không câu nào lọt tai.

Đi qua tẩm cung u tĩnh, đến ngoài phòng ngủ, tiểu hắc cầu nghe động tĩnh lập tức chạy ra, vây quanh chân Dương Thu Trì vây đuôi. Dương Thu Trì cúi xuống sờ đầu nó, sau đó tiến vào phòng. Hẳn thấy Trầm Tuyết Phi đang ngồi ngẩn trước cửa sổ, áo quần không chỉnh tề, nhìn ra ngoài cửa sổ mù mịt đến xuất thần.

Dương Thu Trì nghe chưa xót trong lòng, dịu giọng nói: "Tuyết Phi! Ta trở về rồi."

Trầm Tuyết Phi quay đầu lại, nhìn hẳn, cười thê lương: "Thu Trì, vừa rồi... vừa rồi... Tiểu quận chúa mang theo phu quân đến đây khi phụ muội, đánh muội, xé y phục muội, làm nhục muội..., Tiểu Nhị bị đưa đi rồi, muội gọi huynh cứu..., cố sức gọi, khan cả cổ luôn..., thế mà huynh không tới..." Nói xong nước mắt tuôn như mưa, lăn vòng xuống cả mang tai.

Đa Tình Kiếm

11-27-2010, 04:10 AM

NẠP THIẾP KÝ II

Tác giả: Mộc Dật

Nguồn: \*\*\*\*\*

Chương 61:

Vị vũ trụ mâu (Lo trước tính sau)

Dương Thu Trì đến bên cạnh nàng, khẽ ôm vào lòng: "Tuyết Phi, đừng sợ a, tiểu hắc cầu của ta rất lợi hại. Có nó ở cạnh nàng, nếu như có người xấu đến bức hiếp nàng, tiểu hắc sẽ không thể không quan tâm. Vừa rồi nàng chỉ sinh ảo giác, nhân vì ta vừa cùng Tiểu Nhị ở chỗ phòng của quận chúa, ả không thể đến đây được."

Hắn biết, nhất định phải để nàng hiểu có ảo giác tồn tại, trợ giúp nàng phân rõ đâu là thật đâu là ảo, thân nhiên tiếp thụ, mới có thể đề phòng nàng tiến một bước bị ảo giác tối tàn và đầy dọ, rồi kết hợp điều trị tâm lý và thuốc trị liệu trầm uất, mới có thể từ từ trị dứt.

Trầm Tuyết Phi ngẩn đầu, lệ đầy nơi mắt: "Thật vậy sao?"

"Thật chứ!" Dương Thu Trì trịnh trọng gật đầu, chuyển sang hỏi Quách Tuyết Liên: "Biểu đệ, đệ nhất mực tuần vệ ngoài tẩm cung, thấy tiểu quận chúa hay là nghi tân đến đây không?"

Quách Tuyết Liên lắc đầu khẳng định: "Không có! Tiểu Nhị bị đưa đi xong, không có ai đến đây nữa." Rồi áy náy nói: "Tôi để tiểu hắc ở lại bên cạnh nương nương, không tiện lưu lại một mình ở tẩm cung này, liền đến cửa tuần vệ. Nơi này cách khá xa, nên không nghe tiếng hô gọi của nương nương trong tẩm cung."

"Cái này không thể trách đệ," Dương Thu Trì khẽ vuốt mái tóc dài của Trầm Tuyết Phi: "Tuyết phi, nàng biết hay không, nàng hiện giờ nói thế nào cũng là vương phi, là trưởng bối của tiểu quân chúa. Do đó, ả không dám trực tiếp đến khi nhục nàng, muốn dùng âm chiêu để nàng khó chịu mà thôi. Trong hôn khánh, phu quân của ả thềm thường vẻ đẹp của nàng, ả không trách chồng mà đem đồ tội lên đầu nàng, muốn bày cách để chia cách nàng và Tiểu Nhị, tiến một bước cô lập nàng. Do đó, vừa rồi ả đã đem Tiểu Nhị hứa gả cho ta làm thiếp rồi."

"Vậy sao?" Trầm Tuyết Phi quay nhìn Tiểu Nhị, thấy cô bé e thẹn cúi đầu, nhìn không được hiện thân tình hăm mộ trên mặt. Nàng u buồn nói: "Tiểu nhị sau này theo huynh, ta cũng yên tâm rồi."

Dương Thu Trì nói: "Không không! Cái đó không thể tính được, chỉ là kế quyền nghi. Ta đã đáp ứng vợ ta kiếp này chỉ ở với một mình nàng ấy, tuyệt không thể nạp thiếp..."

Thần tình của Tiểu Nhị liền tái nhợt, thê thảm cúi đầu nhỏ lệ.

Dương Thu Trì biết Tiểu Nhị là một người cố chấp, từ từ sẽ làm công tác tư tưởng sau, hiện giờ tạm thời không tiện bàn đến chuyện đó, liền nói với Tiểu Nhị: "Em đừng khóc nữa, chúng ta hãy làm chuyện trước mắt rồi tính sau."

Tiểu Nhị vội gạt lệ, gật gật đầu.

Dương Thu Trì chuyển thoại đề, nói với Trầm Tuyết Phi: "Chúng ta đã chọn trạch viện rồi, vừa rồi tiểu quận chúa vì chuyện ta giả vờ chấp nhận hôn sự, đã cấp cho ta năm chục lượng bạc. Chúng ta không cần đi bán rở trang sức của nàng. Lúc này mà bán thì cũng chẳng được bao nhiêu tiền. Ta hiện giờ đi giao bạc nhận nhà..."

"Huynh đừng đi...! Ta... ta sợ..." Trầm Tuyết Phi như đứa bé ôm chặt eo Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì hạ giọng nói: "Đừng lo, Tiểu Nhị sẽ lưu lại với nàng, còn có tiểu hắc cầu nữa. Bên ngoài còn có Quách Tuyết Liên, chẳng có chuyện gì đâu. Chờ ta mua phòng ốc xong rồi, sẽ tiếp nàng tới trạch viện của chúng ta, sau này chúng ta đều ở với nhau, như vậy nàng không sợ nữa, đúng không?"

"Thật không?" Trầm Tuyết Phi ứa lệ cười, gương mặt đầy rẫy sự mong chờ cho cuộc sống mới.

"Ừ! Ta mua rồi lập tức trở về tiếp nàng!"

Quách Tuyết Liên hơi lo lắng hỏi: "Nếu như nương nương không có mặt, lỡ khi Sở Vương hay là tiểu quận chúa tra khán thì làm sao, như vậy đối phó thế nào?"

Trầm Tuyết Phi lập tức khăn trương ngay, ôm chặt Dương Thu Trì.

Tiểu Nhị lắc đầu nói: "Bọn họ sẽ không đến đâu, hai năm rồi chưa từng có ai đến!"

Dương Thu Trì dịu giọng nói: "Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, biểu đệ nói rất có đạo lý, điểm này không thể không phòng bị. Sở vương là long đầu của Vũ Xương. Lão nếu phát hiện Trầm phi nương nương không có mặt, e là sẽ lật tung Vũ Xương lên mà tra. Chúng ta ngàn vạn lần không thể để xảy ra vấn đề ở mấu chốt này. Như vậy đi, biểu đệ, đệ ban ngày dẫn tiểu hắc cầu tuần vệ quanh tầm cung. Một khi phát hiện Sở vương hoặc tiểu quận chúa hay ai đó tiến vào tầm cung của Trầm phi nương nương, đệ lập tức ra vương phủ báo cáo chúng ta. Nương nương biết võ công, có thể nhanh chóng vượt tường vào vương phủ, có thể che tai mắt mọi người."

Tiểu Nhị và Quách Tuyết Liên đều cho là chủ ý hay, nhưng Trầm Tuyết Phi tâm tư chần chịt, lại hỏi: "Vậy... ban đêm thì sao?"

"Ban đêm?" Dương Thu Trì ngẫm nghĩ, "Đêm ta sẽ cùng nàng vào tầm cung, canh cho nàng ngủ. Tiểu Nhị và tiểu hắc cầu ở trạch viện của chúng ta, được không?"

"Vâng...!" Trầm Tuyết Phi nghe Dương Thu Trì nói ở mãi bên cạnh nàng, lòng đại định, mặt trắng ửng hồng lộ nụ cười xán lạn.

Tiểu Nhị nói: "Chúng ta còn có thể đổi ca đào hầm, ban ngày lão gia và nương nương đào, tới đến em đào, thế nào?"

Dương Thu Trì cười đáp: "Không cần phải làm cực lực như vậy đâu. Chúng ta ban ngày đào, em giúp chúng ta vận chuyển đất đai. Chúng ta không phải đào địa đạo ra ngoại thành, mà là đào một chỗ bí mật để tránh binh tai thôi, không mấy ngày là có thể hoàn công." Từ lần ở Hoàng châu vận thần công vác gỗ đá, hẳn đây sự tự tin đối với việc làm nặng nhọc này.

Sau khi bàn định đầu vào đó, Dương Thu Trì lấy một hộp bạc dùng bọc gói lại, mang theo Tiểu Nhị rời khỏi vương phủ, đến trạch viện đã chọn.

Từ sớm truyền tin tức rằng trời vừa sáng Minh quân ra thành điều tra, phát hiện Trương tặc quân bắn pháo tối qua đã kéo đi, phương hướng không rõ. Minh quân bố trí trạm canh ở gần, mở cổng thành, sau khi qua tra xét nghiêm túc tiến hành cho ra vào.

Tuy Trương tặc quân đã ẩn đi, nhưng trong thành đều đồn rằng Trương tặc quân chỉ thăm dò hư thật trong thành, đại quân chớp mắt sẽ tới, đến lúc đó sẽ đại cù tiến công Vũ Xương. Do đó chủ nhân của trạch viện dường như nhất mực ngóng cổ mong mỏi, chờ Dương Thu Trì đến giao tiền mua nhà là chạy khỏi thành. Khi thấy Dương Thu Trì tới, y vui mừng hơn hờ, không kịp nhờ lý trưởng ở vùng đến làm chứng, ghi ngay văn khế ký tên xong rồi đưa luôn văn khế cũ cho Dương Thu Trì. Dương Thu Trì trước đó đã đặt cọc 3 lượng, hiện giờ chỉ trả thêm 27 lượng nữa là được.

Sau khi trả tiền xong, người chủ cũ đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức giao nhà cho Dương Thu Trì, mang theo đồ tề nhuyển rời thành trốn tranh nạn binh đao.

Dương Thu Trì và Tiểu Nhị đi mua thuốc, cốc, sọt trúc và các công cụ đặt ở sau nhà, rồi mua một số y phục may sẵn các chủng loại dành cho nam nhân, để sau này Trương tặc quân đánh vào thành chuẩn bị thay đổi.

Chuẩn bị ổn thỏa xong, hẳn cho Tiểu Nhị chờ ở trạch viện, bản thân quay về vương phủ. Trầm Tuyết Phi đã chuẩn bị sẵn sàng, khoác một áo bào to lớn y như cũ, mang khăn choàng che gần hết cả mặt, mang theo đồ tề nhuyển theo Dương Thu Trì tránh thị tuyến của hộ vệ đến bên tường vây của vương phủ.

Lần này không cần phiền phức như lần trước, vì Trầm Tuyết Phi có thể dùng phi tác bay qua tường, thân nhẹ như chim én. Hai người nhanh chóng vượt tường ra ngoài.

Sau khi cửa thành mở, đầy đường đều là người mang người nhà đi chạy nạn. Cửa thành tra xét nghiêm cách, nhất thời bán khế không thể qua, do đó trên đường toàn là người, tâm tư của họ đều nghĩ đến việc xuất thành, không chú ý đến hai người họ.

Tiểu trạch viện của họ ở phía nam Trường Xuân sơn, cách vương phủ mấy con đường, nên nhanh chóng đến nơi. Hai người gõ cửa tiến vào trong, Trầm Tuyết Phi cời khăn trùm ra, thích thú nhìn ngắm khắp nơi.

Lúc này Tiểu Nhị đã quét dọn sạch sẽ trong vườn. Trách viện tuy không lớn, nhưng rất ngăn nắp. Sau khi xem xét tòa lầu hai tầng xong, Trầm Tuyết Phi thích thú vô cùng, chỉ có điều đây không phải là nơi để họ sống qua ngày, mà là để tránh nạn binh đao, do đó bọn họ quan tâm nhất là sự thực dụng.

Tòa trách viện này theo hướng Bắc Nam, ở gần một sườn núi bằng phẳng gần Trường Xuân sơn, địa thế khá cao. Do đó, khi đẩy cửa sổ phòng ngủ ở tầng hai, thành Vũ Xương nằm tận trong tầm mắt, đặc biệt là Sở vương phủ với ngói lưu li viền vàng huy hoàng và từng ngôi lầu tầng tầng điệp điệp, tất cả như đang ở trước mắt.

Trầm Tuyết Phi hít sâu một hơi, quay đầu nói với Dương Thu Tri đang dựa vào lan can lầu: "Nơi này thật thoải mái! Sau này nếu có thể sống bình tĩnh qua ngày ở đây thì thật hay quá."

Dương Thu Tri mỉm cười: "Sẽ thôi. Chỉ cần chúng ta vượt qua trường tai bình này, thì sẽ bình an qua ngày, bất luận ai ngồi trên thiên hạ, dù sao cũng phải để bá tánh sống qua ngày. Đừng lo, mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi."

"Vâng!" Trầm Tuyết Phi gật đầu, "Vậy chúng ta bắt đầu đào hầm đi. Đào ở đâu huynh nghĩ ra chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 61: Vị vũ trụ mâu (Lo trước tính sau)

Dương Thu Tri đến bên cạnh nàng, khẽ ôm vào lòng: "Tuyết Phi, đừng sợ a, tiểu hắc cầu của ta rất lợi hại. Có nó ở cạnh nàng, nếu như có người xấu đến bức hiếp nàng, tiểu hắc sẽ không thể không quan tâm. Vừa rồi nàng chỉ sinh ảo giác, nhân vì ta vừa cùng Tiểu Nhị ở chỗ phòng của quận chúa, ả không thể đến đây được."

Hắn biết, nhất định phải để nàng hiểu có ảo giác tồn tại, trợ giúp nàng phân rõ đâu là thật đâu là ảo, thân nhiên tiếp thụ, mới có thể đề phòng nàng tiến một bước bị ảo giác tối tàn và đày đoạ, rồi kết hợp điều trị tâm lý và thuốc trị liệu trầm uất, mới có thể từ từ trị dứt.

Trầm Tuyết Phi ngẩn đầu, lệ đầy nơi mắt: "Thật vậy sao?"

"Thật chứ!" Dương Thu Tri trình trọng gật đầu, chuyển sang hỏi Quách Tuyết Liên: "Biểu đệ, đệ nhất mực tuần vệ ngoài tầm cung, thấy tiểu quận chúa hay là nghi tân đến đây không?"

Quách Tuyết Liên lắc đầu khẳng định: "Không có! Tiểu Nhị bị đưa đi xong, không có ai đến đây nữa." Rồi áy náy nói: "Tôi để tiểu hắc ở lại bên cạnh nương nương, không tiện lưu lại một mình ở tầm cung này, liền đến cửa tuần vệ. Nơi này cách khá xa, nên không nghe tiếng hô gọi của nương nương trong tầm cung."

"Cái này không thể trách đệ," Dương Thu Tri khẽ vuốt mái tóc dài của Trầm Tuyết Phi: "Tuyết phi, nàng biết hay không, nàng hiện giờ nói thế nào cũng là vương phi, là trường bối của tiểu quận chúa. Do đó, ả không dám trực tiếp đến khi nhục nàng, muốn dùng âm chiêu để nàng khó chịu mà thôi. Trong hôn khánh, phu quân của ả thêm thuồng vè đẹp của nàng, ả không trách chồng mà đem đổ tội lên đầu nàng, muốn bày cách để chia cách nàng và Tiểu Nhị, tiến một bước cô lập nàng. Do đó, vừa rồi ả đã đem Tiểu Nhị hứa gả cho ta làm thiếp rồi."

"Vậy sao?" Trầm Tuyết Phi quay nhìn Tiểu Nhị, thấy cô bé e thẹn cúi đầu, nhìn không được hiện thần tình hâm mộ trên mặt. Nàng u buồn nói: "Tiểu nhị sau này theo huynh, ta cũng yên tâm rồi."

Dương Thu Tri nói: "Không không! Cái đó không thể tính được, chỉ là kế quyền nghi. Ta đã đáp ứng vợ ta kiếp này chỉ ở với một mình nàng ấy, tuyệt không thể nạp thiếp..."

Thần tình của Tiểu Nhị liền tái nhợt, thê thảm cúi đầu nhỏ lệ.

Dương Thu Tri biết Tiểu Nhị là một người cô chấp, từ từ sẽ làm công tác tư tưởng sau, hiện giờ tạm thời không tiện bàn đến chuyện đó, liền nói với Tiểu Nhị: "Em đừng khóc nữa, chúng ta hãy làm chuyện trước mắt rồi tính sau."

Tiểu Nhị vội gạt lệ, gật gật đầu.

Dương Thu Tri chuyển thoại đề, nói với Trầm Tuyết Phi: "Chúng ta đã chọn trách viện rồi, vừa rồi tiểu quận chúa vì chuyện ta giả vờ chấp nhận hôn sự, đã cấp cho ta năm chục lượng bạc. Chúng ta không cần đi bán rở trang sức của nàng. Lúc này mà bán thì cũng chẳng được bao nhiêu tiền. Ta hiện giờ đi giao bạc nhận nhà..."

"Huynh đừng đi...! Ta... ta sợ..." Trầm Tuyết phi như đứa bé ôm chặt eo Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì hạ giọng nói: "Đừng lo, Tiểu Nhị sẽ lưu lại với nàng, còn có tiểu hắc cầu nữa. Bên ngoài còn có Quách Tuyết Liên, chẳng có chuyện gì đâu. Chờ ta mua phòng ốc xong rồi, sẽ tiếp nàng tới trạch viện của chúng ta, sau này chúng ta đều ở với nhau, như vậy nàng không sợ nữa, đúng không?"

"Thật không?" Trầm Tuyết Phi ứa lệ cười, gương mặt đầy rẫy sự mong chờ cho cuộc sống mới.

"Ừ! Ta mua rồi lập tức trở về tiếp nàng!"

Quách Tuyết Liên hơi lo lắng hỏi: "Nếu như nương nương không có mặt, lỡ khi Sở Vương hay là tiểu quận chúa tra khán thì làm sao, như vậy đối phó thế nào?"

Trầm Tuyết Phi lập tức khăn trương ngay, ôm chặt Dương Thu Trì.

Tiểu Nhị lắc đầu nói: "Bọn họ sẽ không đến đâu, hai năm rồi chưa từng có ai đến!"

Dương Thu Trì dịu giọng nói: "Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, biểu đệ nói rất có đạo lý, điểm này không thể không phòng bị. Sở vương là long đầu của Vũ Xương. Lão nếu phát hiện Trầm phi nương nương không có mặt, e là sẽ lật tung Vũ Xương lên mà tra. Chúng ta ngàn vạn lần không thể để xảy ra vấn đề ở mấu chốt này. Như vậy đi, biểu đệ, đệ ban ngày dẫn tiểu hắc cầu tuần vệ quanh tẩm cung. Một khi phát hiện Sở vương hoặc tiểu quận chúa hay ai đó tiến vào tẩm cung của Trầm phi nương nương, đệ lập tức ra vương phủ báo cáo chúng ta. Nương nương biết võ công, có thể nhanh chóng vượt tường vào vương phủ, có thể che tai mắt mọi người."

Tiểu Nhị và Quách Tuyết Liên đều cho là chủ ý hay, nhưng Trầm Tuyết Phi tâm tư chần chịt, lại hỏi: "Vậy... ban đêm thì sao?"

"Ban đêm?" Dương Thu Trì ngẫm nghĩ, "Đêm ta sẽ cùng nàng vào tẩm cung, canh cho nàng ngủ. Tiểu Nhị và tiểu hắc cầu ở trạch viện của chúng ta, được không?"

"Vâng...!" Trầm Tuyết Phi nghe Dương Thu Trì nói ở mãi bên cạnh nàng, lòng đại định, mặt trắng ửng hồng lộ nụ cười xán lạn.

Tiểu Nhị nói: "Chúng ta còn có thể đổi ca đào hầm, ban ngày lão gia và nương nương đào, tối đến em đào, thế nào?"

Dương Thu Trì cười đáp: "Không cần phải làm cực lực như vậy đâu. Chúng ta ban ngày đào, em giúp chúng ta vận chuyển đất đai. Chúng ta không phải đào địa đạo ra ngoại thành, mà là đào một chỗ bí mật để tránh binh tai thôi, không mấy ngày là có thể hoàn công." Từ lần ở Hoàng châu vận thần công vác gỗ đá, hẳn đây sự tự tin đối với việc làm nặng nhọc này.

Sau khi bàn định đầu vào đó, Dương Thu Trì lấy một hộp bạc dùng bỏ gói lại, mang theo Tiểu Nhị rời khỏi vương phủ, đến trạch viện đã chọn.

Từ sớm truyền tin tức rằng trời vừa sáng Minh quân ra thành điều tra, phát hiện Trương tặc quân bắn pháo tối qua đã kéo đi, phương hướng không rõ. Minh quân bố trí trạm canh ở gần, mở cổng thành, sau khi qua tra xét nghiêm túc tiến hành cho ra vào.

Tuy Trương tặc quân đã ẩn đi, nhưng trong thành đều đồn rằng Trương tặc quân chỉ thăm dò hư thật trong thành, đại quân chớp mắt sẽ tới, đến lúc đó sẽ đại cử tiến công Vũ Xương. Do đó chủ nhân của trạch viện dường như nhất mực ngóng cổ mong mỏi, chờ Dương Thu Trì đến giao tiền mua nhà là chạy khỏi thành. Khi thấy Dương Thu Trì tới, y vui mừng hơn hờ, không kịp nhờ lý trưởng ở vùng đến làm chứng, ghi ngay văn khế ký tên xong rồi đưa luôn văn khế cũ cho Dương Thu Trì. Dương Thu Trì trước đó đã đặt cọc 3 lượng, hiện giờ chỉ trả thêm 27 lượng nữa là được.

Sau khi trả tiền xong, người chủ cũ đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức giao nhà cho Dương Thu Trì, mang theo đồ tề nhuyển rời thành trốn tranh nạn binh đao.

Dương Thu Trì và Tiểu Nhị đi mua thuốc, cuốc, sọt trúc và các công cụ đặt ở sau nhà, rồi mua một số y phục may sẵn các chủng loại dành cho nam nhân, để sau này Trương tặc quân đánh vào thành chuẩn bị thay đổi.

Chuẩn bị ổn thỏa xong, hẳn cho Tiểu Nhị chờ ở trạch viện, bản thân quay về vương phủ. Trầm Tuyết Phi đã chuẩn bị sẵn sàng, khoác một áo bào to lớn y như cũ, mang khăn choàng che gần hết cả mặt, mang theo đồ tề nhuyển theo Dương Thu Trì tránh thị tuyến của hộ vệ đến bên tường vây của vương phủ.

Lần này không cần phiền phức như lần trước, vì Trầm Tuyết Phi có thể dùng phi tác bay qua tường, thân nhẹ như chim én. Hai người nhanh chóng vượt tường ra ngoài.

Sau khi cửa thành mở, đầy đường đều là người mang người nhà đi chạy nạn. Cửa thành tra xét nghiêm cách, nhất thời bán khắc không thể qua, do đó trên đường toàn là người, tâm tư của họ đều nghĩ đến việc xuất thành, không chú ý đến hai người họ.

Tiểu trạch viện của họ ở phía nam Trường Xuân sơn, cách vương phủ mấy con đường, nên nhanh chóng đến nơi. Hai người gõ cửa tiến vào trong. Trầm Tuyết Phi cời khăn trùm ra, thích thú nhìn ngắm khắp nơi.

Lúc này Tiểu Nhị đã quét dọn sạch sẽ trong vườn. Trạch viện tuy không lớn, nhưng rất ngăn nắp. Sau khi xem xét tòa lầu hai tầng xong, Trầm Tuyết Phi thích thú vô cùng, chỉ có điều đây không phải là nơi để họ sống qua ngày, mà là để tránh nạn binh đao, do đó bọn họ quan tâm nhất là sự thực dụng.

Tòa trạch viện này theo hướng Bắc Nam, ở gần một sườn núi bằng phẳng gần Trường Xuân sơn, địa thế khá cao. Do đó, khi đẩy cửa sở phòng ngủ ở tầng hai, thành Vũ Xương nằm tận trong tầm mắt, đặc biệt là Sở vương phủ với ngôi lưu li viền vàng huy hoàng và từng ngôi lầu tầng tầng điệp điệp, tất cả



như đang ở trước mắt.

Trầm Tuyết Phi hít sâu một hơi, quay đầu nói với Dương Thu Trì đang dựa vào lan can lầu: "Nơi này thật thoải mái! Sau này nếu có thể sống bình tĩnh qua ngày ở đây thì thật hay quá."

Dương Thu Trì mỉm cười: "Sẽ thôi. Chỉ cần chúng ta vượt qua trường tai bình này, thì sẽ bình an qua ngày, bắt quân ai ngồi trên thiên hạ, dù sao cũng phải để bá tánh sống qua ngày. Đừng lo, mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi."

"Vâng!" Trầm Tuyết Phi gật đầu, "Vậy chúng ta bắt đầu đào hầm đi. Đào ở đâu huynh nghĩ ra chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 62: Dục hỏa tư niệm

Dương Thu Trì đáp: "Nghĩ kỹ rồi, ở hậu hoa viên! Nàng qua đây nhìn."

Dương Thu Trì dẫn nàng và Tiểu Nhị đến phía bắc phòng ngủ, đẩy cửa sổ nhìn xuống luống rau bên dưới, lớn bằng sân bóng rổ, trồng các loại rau quả thường, ở bên tường có một cây ngân hạnh cành lá sum xuê, dưới cây có một giếng nước, khiến tòa tiểu trạch viên này tăng thêm mấy phần phong cảnh điền viên.

Dương Thu Trì chỉ đám rau đó nói: "Chúng ta đào hầm trong đám rau này, từ trên đào xuống dưới một lỗ lớn, độ sâu bằng mực nước giếng, để tránh nước tiến vào. Sau đó dùng đá xanh lát bốn phía, đem những vật phẩm sử dụng ngày thường để vào đó, sau đó phủ lớp xà ngang lên, rồi đặt cửa bản lề lên. Lấy ống tre dùng dầu sắt đốt nóng xiên qua làm lỗ thông hơi, sau đó đem đất lấp lên trên làm cho bằng phẳng, trồn một ít rau cỏ lên đó, như vậy thì một cái địa thất kín đáo đã làm xong, biểu hiện thế nào người ngoài không thể nhìn ra."

Tiểu Nhị hỏi: "Lão gia, đất bị lấp hết rồi, vậy chúng ta làm sao mà tiến vào?"

Dương Thu Trì cười: "Vừa rồi quên nói, chúng ta đào cái lỗ lớn phải gần giếng nước, ở gần giếng sát mặt nước lấy đi hai khối đá xanh. Ta đã xem xét rồi, giếng nước này dùng đá xanh xây tứ phía, kết cấu rất chắc chắn, lấy đi hai khối đá làm thông đạo, như vậy không thể sụp được. Sau khi hoàn thành toàn bộ, từ miệng giếng chui xuống, rồi từ hai khối đá xanh này chui vào địa thất, sau đó chèn hai khối đá xanh đó lại. Như vậy, trừ khi Trương tặc quân leo xuống lấy đuốc soi kỹ tường giếng, nếu không không thể nhận ra. Nhưng mà, nếu như Trương tặc quân công đánh Vũ Xương, toàn thành đầy chỗ đốt giết cướp bóc, bọn chúng không thể chuyên môn tìm kiếm chúng ta, do đó không thể tìm kỹ đâu."

Trầm Tuyết Phi gật đầu nói: "Công tử suy xét rất chu đáo, đây là biện pháp hay. Nhưng mà, đá xanh lót quanh địa thất thế nào đây? Các xường gạch ngói đều ở ngoài thành Vũ Xương, hiện giờ người ra thành rất nhiều, tra xét nghiêm cách, vận chuyển không tiện, e rằng sẽ ảnh hưởng tiến độ. Hơn nữa, còn phải dùng đến rường, cột, nếu tìm thợ gỗ thì lỡ khi tiết lộ làm sao?"

"Cái này ta cũng nghĩ kỹ rồi. Tiền viện của chúng ta có một căn nhà ngang, là nhà bếp và nhà kho. Kích thước tương đương với địa thất ta nghĩ. Giờ chúng ta phá nó đi, vậy đá xanh, rường cột đều có cả. Thợ mộc không cần dùng, vì chúng ta chẳng khác nào đem cái nhà ngang đó xuống đất, thế nào? Hà hà"

Trầm Tuyết Phi cười đáp lại: "Chủ ý quý quái của huynh nhiều thật, nhưng mà biện pháp này rất hay, cứ làm như vậy thôi."

Tiểu Nhị lại hỏi: "Giếng này gần sát tường vậy, lỡ bị pháo hỏa nổ tan thì sao, tường vậy đổ xuống bít miệng giếng thì sao?"

Dương Thu Trì cười đáp: "Chúng ta ở dưới địa thất đặt sẵn công cụ đào bới, ta và nương nương nhà em thân có võ công, chẳng lẽ còn không đào ra sao?"

Tiểu Nhị áy náy cười: "Vâng, Tiểu Nhị lo xa rồi..., vậy chúng ta bắt đầu động thủ thôi!"

Nói là làm, Dương Thu Trì dẫn Trầm Tuyết Phi, Tiểu Nhị xuống lầu, đi cửa sau đại đường phòng khách, đến phía sau tiểu lâu bắt đầu đào bới.

Dương Thu Trì và Trầm Tuyết Phi có thể nói là đồng môn, vận thần công đều dai sức khỏe khoắn. Dương Thu Trì chịu trách nhiệm đào bới, Trầm Tuyết Phi và Tiểu Nhị bung đất. Đến đêm, Dương Thu Trì và Trầm Tuyết Phi đốt đèn tiếp tục đào bới, Tiểu Nhị mua rau thịt nấu cơm rồi làm tiếp. Họ đều biết thời gian không chờ người, nên làm tới canh ba mới dừng lại nghỉ. Khi ấy cái lỗ lớn 20 mét vuông đã đào sâu cỡ thân hình một người rồi, tiến triển quả là thần tốc.

Đêm khuya, một mình Tiểu Nhị lưu lại giữ trạch viện, Dương Thu Trì giúp nàng đóng chặt cửa, mang Trầm Tuyết Phi vượt tường vào vương phủ, trở về

tắm cung.

Quách Tuyết Liên còn ở cửa tắm cung tuần vệ, thấy Dương Thu Trì thì cao hứng vô cùng, báo cáo tình hình, nói suốt ngày bình thường. Lão thái bà đã ngủ sớm rồi, mọi việc như họ dự liệu. Ba người rất mừng, Dương Thu Trì bảo Quách Tuyết Liên trở về phòng của hai người họ nghỉ ngơi, sau đó đóng cửa tắm cung lại, cùng Trầm Tuyết Phi đến phòng ngủ của nàng.

Phòng ngủ của Trầm Tuyết Phi là một tiểu viện đơn độc. Lão phụ ngụ ở phòng dành cho người hầu ở ngoài, tiểu viện đóng cửa, bên trong chỉ có hai người. Đến lúc này thì đây là lần đầu tiên hai người đêm hôm khuya khoắt ở chung với nhau, lòng đều đập loạn.

Tuy hai người đều có thân công, nhưng cực khô cả ngày, cả hai đều vô cùng mệt nhọc, đầu xương như muốn rã ra. Nhưng Trầm Tuyết Phi như biến thành một người khác, không còn sự cần trọng của một khuê tú con nhà đại gia, mà như một người vợ dịu hiền vậy, bảo Dương Thu Trì nằm trên ghế dài, tự thân động thủ nấu nước cho hắn tắm rửa.

Dương Thu Trì đương nhiên không nằm đó làm lão thái gia, hắn cũng giúp nấu một nồi nước to. Rất may là có tới hai cái thùng tắm, lớn nhỏ tương tự nhau, Dương Thu Trì dùng tạm của Tiểu Nhị.

Nếu Như lúc này Dương Thu Trì động tâm một chút, hai người có thể đã tắm bể uyên ương rồi. Chỉ có điều, trong lòng hắn cứ mãi nghĩ đến Băng nhi, cố ngăn chặn phản ứng sinh lý. Còn Trầm Tuyết Phi thì dù sao cũng chỉ là thiếu nữ mười bảy mười tám, tuy lòng oán trách Dương Thu Trì đầu gối, nhưng không dám biểu hiện ra, cho nên hai người chia ra tắm rồi tiến vào phòng ngủ. Dương Thu Trì y cù trải chiếu dưới đất. Trầm Tuyết Phi ngủ trên giường.

Có Dương Thu Trì ở bên cạnh, Trầm Tuyết Phi an tâm hơn, không cần đèn ngủ nữa. Chỉ có điều, Trầm Tuyết Phi quen mặc áo lót để ngủ, trước mặt hắn không tiện cởi y phục ra, nhưng lại không quen mặc nguyên quần áo ngủ, cho nên e thẹn ngồi không yên ở mép giường, không chịu cởi áo mà cũng không ngủ.

Dương Thu Trì xuyên việt đến Minh triều xong, thường đều mặc cái quần đùi tự chế để ngủ. Lúc thường hắn cũng mặc, do đó không có chuyện thẹn thò chi cả. Hắn thối tắt đèn, cởi áo ngoài, chỉ mặc cái khố như quần đùi chui vào trong chăn.

Lúc Dương Thu Trì cởi y phục, Trầm Tuyết Phi quay mặt đi không dám nhìn, do đó cho rằng hắn cởi sạch sành sanh đi ngủ.

Dương Thu Trì chui vào trong mền, quay lưng về phía Trầm Tuyết Phi, bảo: "Được rồi, nàng mau cởi đồ lên giường ngủ đi."

Nhân trời đêm, Trầm Tuyết Phi vội vã cởi quần áo, chỉ mặc áo lót chui vào mền.

Tuy là lần trước Dương Thu Trì đã ngủ chung với Trầm Tuyết Phi ở tắm cung của nàng một đêm, nhưng lúc đó còn có Tiểu Nhị, Quách Tuyết Liên, và tiểu hắc cầu. Cộng thêm lúc đó tâm tình phiền muộn, Trầm Tuyết Phi cũng không đặc biệt chú ý chuyện nam nữ. Nhưng giờ phút này, tắm cung to lớn chỉ có hai người, lại trần trụi ngủ cùng một phòng, cộng thêm có được sự an tâm ở cuộc sống vị lai, tâm tình của Trầm Tuyết Phi thoải mái hẳn đi, đối với loại cảm giác này càng chú ý hơn. Nàng cảm thấy thẹn không thể tả, mặt đỏ và nóng bừng như uống nửa cân rượu mạnh Thiệu Đào tử vậy, trốn trong mền không dám lộ đầu.

Qua một lúc, nàng mới từ từ bình tĩnh, nhưng hai người đều đầy tâm sự, nên mãi không thể ngủ, trằn trọc trở lại như giường có rệp. Cuối cùng Trầm Tuyết Phi chịu không nổi, phì cười nhỏ giọng hỏi: "Thu Trì ca, huynh sao không ngủ được vậy?"

"Hắc hắc, ừ, thật là kỳ quái, ngày nay sao nóng quá vậy nè, hà hà hà." Dương Thu Trì nghiêng người, mượn ánh trăng mờ lung nhìn thân khu áo quần nghèo nàn, khúc tuyến lưng linh của Trầm tuyết phi, càng cảm thấy người nóng hơn. Hắn tưởng đến ngọc thể băng khiết dưới áo lót màu hồng của nàng, nhin không được tim đập rộn nhịp.

Trầm Tuyết Phi cảm thấy máu huyết toàn thân chạy loạn, u sầu hỏi: "Thu trì ca, sau này... huynh tìm thấy vợ rồi, sẽ quên muội sao?"

"Sao có thể chứ?" Dương Thu Trì chẳng nghĩ ngợi gì, "Vợ ta cứu nàng một mạng, lại dạy nàng võ công. Chúng ta đã là người một nhà rồi, sau này ta tìm được vợ, chúng ta có thể lại ở cùng nhau."

Trầm Tuyết Phi vừa mừng vừa buồn, ngẫm nghĩ, khẽ hỏi tiếp: "Sau này ở cùng nhau..., huynh định... định an trí muội thế nào?"

Dương Thu Trì ngắt ra: "Nàng là muội muội của ta a, chúng ta ở chung với nhau sẽ rất vui vẻ mà."

Trầm Tuyết Phi nghe lòng chua xót, lát sau mới dạ một tiếng, không nói gì nữa.

Dương Thu Trì biết tâm tư của nàng. Chỉ có điều hắn không thể chùn lòng, nhất định phải chặt đứt không cho tơ tình manh nha, để tránh hậu họa. Hắn vội chuyển thoại đề, thờ dài một tiếng: "Ai..., cũng không biết Băng nhi hiện giờ ở đâu? Nên đến chỗ nào tìm nàng ấy bây giờ."

"Đúng a, hiện giờ chỗ nào cũng binh hoang mã loạn, cũng không biết tỷ tỷ ở đâu rồi..."

...

Dương Thu Trì không nói, trước mắt hiện lên gương mặt mỹ điểm băng lạnh của Liễu Nhược Băng, nhớ đến lúc hai người ân ái triền miên trong dĩ vãng, lòng từ từ trở về an tĩnh. Hắn hồi tưởng lại lúc ở chùa Cách Nhĩ Đẳng trước khi xuyên việt, Liễu Nhược Băng tuyệt vọng chết thảm trong lòng hắn, để định ra ước định kiếp sau với hắn. Nhưng khi xuyên việt đến đây, sao tìm mãi không thấy nàng. Hắn thấy lòng chua xót, sự chua xót ấy từ từ phủ trùm cả người, không muốn nói gì nữa, chỉ găm nhắm nỗi nhớ nhung trong lòng, từ từ ngủ đi lúc nào không biết.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 63: Dẫn xà xuất động

Nửa đêm, tiếng pháo ầm ầm làm Dương Thu Trì tỉnh giấc. Phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ Trương tặc quân công thành. Hắn vội chồm dậy, nghe Trầm Tuyết Phi cũng rú lên ngồi dậy, run giọng hỏi: "Trương... Trương tặc quân đánh vào rồi sao?"

Dương Thu Trì vội vã mặc y phục: "Có khả năng, nhưng không nhanh vậy đâu. Nàng mau mặc quần áo chuyển bị di chuyển cho nhanh."

Có Dương Thu Trì ở bên cạnh, Trầm Tuyết Phi không kinh hoảng mấy, vội vã xuống giường mặc đồ.

Dương Thu Trì nhanh chóng mặc xong quần áo, bước mấy bước đến mở cửa sổ, thấy ở bầu trời phía biên thành đỏ hồng, nhiều chỗ khói đen cuộn cuộn, không biết là chỗ nào bốc lửa. Tiếng pháo vang trời, chấn đến cửa sổ rung rinh.

Trầm Tuyết Phi chỉnh lý quần áo xong, đến bên cạnh Dương Thu Trì: "Thế nào hả?"

Dương Thu Trì làm động tác cầm thanh, lại dòng tai nghe, nói: "Tiếng động và phương hướng giống y như hôm qua, xem ra là ở ngoại thành. Không sao đâu, thành Vũ Xương không phải nói phá là phá."

Lời tuy nói thế, hai người vẫn đứng đó lắng tai nghe một hồi, thấy không có tình huống tiến triển gì thêm, liền trở về giường ngủ tiếp. Chỉ có điều hai người đều mặc đồ mà ngủ, không dám cởi y phục.

Lần này, khi trời gần sáng tuy tiếng pháo có dừng lại, nhưng ẩn ước nghe tiếng la giết, chỉ có điều cự ly khá xa, không biết đã phát sinh sự tình gì. Hai người đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cả đêm mong lung trần trọc không ngủ được gì.

Tới lúc này thì Quách Tuyết Liên mang tiểu hắc cầu đến. Nàng cả đêm cũng không yên giấc, nhưng nhờ có kinh nghiệm trước đây nên cũng không kinh hoảng gì. Nàng dẫn Tiểu Hắc Cầu tuần vệ gần tầm cung của Trầm phi như trước, để khi phát hiện có chuyện gì thì kịp thời báo cáo Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì và Trầm Tuyết Phi lại vượt tường Sở vương phủ, trên đường thấy có rất nhiều ba tánh định xuất thành, nhưng cửa thành đã đóng chặt. Khi hỏi ra mới biết ngoài thành năm dặm phát hiện đại quân của Trương tặc quân, liên miên không thấy ranh giới cuối cùng. Minh quân sáng nay ra ngoài trinh sát đã phát sinh kịch chiến với Trương tặc quân, tử thương thảm trọng, chỉ có số ít chạy về. Do đó cổng thành đóng chặt trở lại, từng đội Minh quân lớn tuần tra các nơi trong thành, duy trì trật tự. Nhưng nhân tâm bá tánh trong thành bàng hoàng, ai không kịp chạy khỏi thành đều hồi hận dậm chân đấm ngực.

Xem ra đại binh của Trương tặc quân đã áp cảnh rồi.

Hai người đều trở nên khẩn trương, thời gian không còn nhiều nữa, cần phải gia tăng tiến độ!

Dương Thu Trì và Trầm Tuyết Phi vào trạch viện, thấy Tiểu Nhị cũng chẳng ngủ nghề được gì đêm qua. Cô bé gặp hai người mới thở phào, ba người tiếp tục đào bới.

Điều may mắn là Trương tặc quân không trực tiếp công thành trong ngày. Trong thành đầy lời đồn, nói điều kinh khủng nhất đó là ngoại thành chỉ là cánh quân tiên phong của Trương tặc quân, chúng đang chờ đại quân đến xong mới nhất cử công thành.

Ngày hôm đó Dương Thu Trì và mọi người làm tới khuya, mệt gần đứt hơi thì cái hầm lớn mới hình thành.

Đêm đó, hai người để quần áo mà ngủ, Trương tặc quân lại đang đêm bắn pháo. Trải qua hai đêm trước, bọn họ đã mệt rồi, cũng quen đi, nghe tiếng pháo cũng giống như đêm qua, biết là ngoài thành tựa hồ cũng tăng cường tuần vệ, không phát hiện nổi lửa gì, cho nên ngủ cũng yên ổn. Nhờ nghỉ ngơi đủ, nên lấy sức lại, đào địa thật nhanh hơn.

Qua mấy ngày, cái lỗ lớn cơ bản đã xong, Dương Thu Trì bắt đầu phá nhà ngang di chuyển xuống cái lỗ đã đào sẵn, trước hết dùng đá xanh lót nền, lèn chặt bốn vách, rồi lấy hai khối đá lớn lát thành giếng ở gần mặt nước làm thành thứ có thể di động. Như vậy, bọn họ có thể dễ dàng chui ra giếng lấy nước uống, sau này cũng có thể thuận theo dây thông từ trên giếng xuống, chui qua lỗ này vào trong địa đạo.

Sau khi làm địa thất xong, họ dùng tre đục lỗ bố trí chỗ thông khí, sau đó đem mền gối, dụng cụ chiếu sáng xuống dưới.

Hiện giờ rất khan hiếm gạo muối. Mấy ngày nay Tiểu Nhị vào thành mua lương thực, do Trương tặc quân đại binh áp cảnh, dường như mọi tiệm gạo đều

do nha môn chương quản, thống nhất tiến hành phối cấp. Dương Thu Trì có đến xem một lần, thấy người tập trung như rừng như biển, có bạc cũng không mua được. Trong khi đó, thực phẩm đồ ăn trong Sở vương phủ vẫn bình thường, tạm thời không lo thiếu ăn.

Trầm Tuyết Phi đề nghị hay là đi trộm lương thực thẳng từ trong kho của Sở vương phủ. Hai người võ công không tệ, Trầm Tuyết Phi khinh công lợi hại, lén vào trộm lương thực. Dương Thu Trì khỏe, ở ngoài tiếp ứng. Hai người thương lượng xong rồi, tiến vào Sở vương phủ mới biết trong phủ đã tăng cường giới bị, không những toàn bộ hộ vệ đều điều dụng, ngay cả hơn nghìn Minh quân cũng tiến vào Sở vương phủ bố phòng, đề phòng dân chúng trong thành bạo loạn, quấy nhiễu Sở vương.

Võ công hai người không tính là cao mấy, loại tình hình thế này rất khó trộm lương thực, làm không khéo ngược lại bị phát hiện. Do đó, chuyện trộm lương tạm thời gác lại. Rất may Dương Thu Trì bị báo trở về làm việc, cho nên họ mượn cơ hội ăn cơm, lấy nhiều thêm chút bánh trái, bánh bao hoặc các loại lương khô giấu vào người, mượn cơ hội đi chuyển ra ngoài hầm trú ẩn.

Do Dương Thu Trì bị điều về làm đường sai, nên việc che giấu hầm dưới đất chậm trở lại. Rất may Trương tặc quân trong giai đoạn này chỉ vây thành bắn pháo chứ không tiến công, còn Sở vương và tiểu quân chúa cũng không đến tìm Trầm Tuyết Phi làm phiền, cho nên họ có nhiều thời gian chuyển tâm kiến thiết.

Chính trong lúc Dương Thu Trì cùng các nàng cực khổ chuẩn bị chiến tranh, nửa tháng sau có tin tức truyền về, báo là khi nhận được bát bách lý gia cấp của Sở vương phái đi Ma thành cầu cứu, Ma thành cấp tốc kéo năm vạn quân đi cứu viện, kết quả bị chủ lực của Trương tặc quân mai phục, phần lớn quân bị tiêu diệt. Sau đó, Trương tặc quân gần như đánh cái là chiếm được tòa Ma thành trống quân này, không những thu được một lượng quân nhu vật phẩm lớn, mà còn mở kho phát lương, được bá tánh trong vùng ủng hộ, rồi chiêu binh mãi mã một lượng lớn, khoách sung mấy vạn quân.

Sở vương và chỉ huy sứ Hồ Quảng cùng các cao quan bấy giờ mới hiểu là Trương Hiến Trung vây Vũ Xương mà không đánh, đến mỗi đêm bắn pháo, đại quân áp sát mà không tiến công, thì ra chính là muốn Sở vương đến Ma thành cầu cứu, để tiện đánh viện quân, dẫn thủ quân ở Ma thành xuất động, giữa đường mai sẵn miệng túi úp chụp diệt sạch. Như vậy Ma thành tiếp đó bị đánh lấy dễ dàng.

Biết tin này có hối cũng đã muộn rồi, vì thủ quân ở Ma thành đã bị diệt sạch, Vũ Xương chỉ có ba vạn quân, còn quân đội Trương Hiến Trung chỉ sau khi đánh Ma thành xong chiêu mộ đã thêm mấy vạn. Chủ lực của Minh quân lúc này phần lớn bố phòng ở Hà Nam Sơn Tây chuẩn bị đối phó quân đội của Lý Tự Thành hồ thị đam đam, đề phòng Lý Sấm Vương tiến công kinh sư. Do đó, đã không còn Minh quân để tăng viện cho Vũ Xương nữa rồi.

Đến lúc này thì Sở vương hoảng thật, một mặt vẫn hi vọng ở triều đình, liên tục phái bát bách lý gia cấp thỉnh cầu viện binh từ triều đình, mặt khác dưới sự quy cầu của đô chỉ huy sứ và bộ chánh sứ lấy tiền ra chiêu mộ dũng binh thủ thành, lão gia hỏa này cuối cùng cũng đau lòng xót ruột bỏ tiền ra chiêu mộ một đám du binh bại trong tay của Lý Tự Thành, hợp lại xưng thành Sở phủ tân binh tham dự thủ thành.

Dương Thu Trì nhìn qua đám dũng binh này, biết là căn bản không phải là đối thủ của đội Hồ Lang chỉ sư của Trương Hiến Trung, và Trương Hiến Trung tiến công Vũ Xương sát như ngang mày.

Kính qua hơn nửa tháng cực khổ, Dương Thu Trì, Trầm Tuyết Phi và Tiểu Nhị cực khổ gần chết cuối cùng cũng hoàn công địa thất. Và trong hơn nửa tháng này, hai người đã trộm không ít lương khô, bánh bao cất giấu dưới địa thất. Do hầm dưới đất này khá lạnh, nên bánh không dễ hư, sau này có thể pha làm làm cháo ăn.

Sau khi hoàn công, Dương Thu Trì đem đất vườn rau lấp lại như cũ, mua giống rau cải về gieo chờ nảy mầm là mọi chuyện đầu vào đầy.

Chẳng ngờ, mấy ngày sau, Trương tặc quân ngoài thành thần bí thất tung không biết đi đâu nữa. Tiếng pháo liên tục hơn nửa tháng cũng dừng lại, trong thành đồn đại là triều đình phái binh chi viện, Trương tặc quân hay tin trốn hết rồi. Bá tánh nhin không được hân hoan cổ vũ, chạy đi báo khắp nơi. Sở vương và các cao quan ở Hồ Quang đều cao hứng vô cùng, bày tiệc uống mừng suốt ngày đêm.

Dương Thu Trì tuy không giỏi về quân sự, như vẫn cảm thấy không ổn, cho rằng Trương Hiến Trung bỏ không đánh Vũ Xương là không bình thường. Nhưng hắn cũng không biết Trương Hiến Trung đang làm trò yêu quý gì, và cũng không muốn nhắc tỉnh Sở vương, bởi vì hắn biết lúc này cảnh cáo Sở vương đề cao cảnh giác không những sẽ làm mất hứng của Sở vương, mà cũng sẽ không có tác dụng gì. Do không thấy tận mắt viện binh đến cứu viện, cho nên bọn hắn chỉ có thể lưu tâm cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 64: Độc kế

Khuya một đêm tối trời, không có đèn bên ngoài chẳng thể nhìn thấy gì. Thành Vũ Xương huyền não từ từ cũng im lìm hẳn.

Trên thành lâu đèn lồng đỏ lớn treo rất cao, Minh quân thủ thành ngáp vẫn ngáp dài dựa vào thành ngủ gục. Nhiều ngày bị Trương tặc quân quấy nhiễu

khiến bọn họ mệt mỏi rã rời, khó khăn lắm mới dừng lại một chút, nên tất cả đều mượn cơ hội này tranh thủ nghỉ ngơi.

Trong đêm tối, một đội Minh quân ở cổ đeo băng trắng lên thành lầu. Một vị bá hộ phụ trách thủ thành phát hiện đám mới đến là tân binh của Sở phủ. Bọn chúng bình thường cảnh giới ở Sở phủ, sao bây giờ lại lên thành lầu này? Y hơi kỳ quái hỏi: "Ê! Các người đến đây làm cái gì? Sao ở cổ đeo băng trắng vậy?"

Đầu lĩnh của Sở phủ tân binh ngoắc tay gọi y lại, chờ y đến gần, liền kề tai nói nhỏ vài câu.

Vị bá hộ đó không nghe rõ, nhủ mày: "Người nói cái gì? Nói lớn lên chút!" Vị bá hộ này kề tai tới định nghe cho rõ hơn, không ngờ cảm thấy ở ngực đau nhói, cúi đầu nhìn thì thấy chỗ tim có một mũi dao mổ trâu bén nhọn, cắm lút đến tận cán.

Vị tân binh đầu lĩnh đó cười nhẹ: "Hiện giờ đã rõ chưa? Chúng ta đều là nội ứng của bát đại vương, cột băng trắng là vì để bát đại vương tiến thành xong có thể phân biệt được chúng ta và các người!"

Vị bá hộ đó trợn mắt há họng định hô to, nhưng chưa hô được tiếng nào đã ngã lăn ra đất.

Khi lời này xuất ra, thì sau lưng tên đầu lĩnh đầy Sở phủ tân binh kéo lên đầu thành. Trên thành căn bản không có nhiều thủ quân, hơn nửa đều tại ngáp vặt ngáp dài, có tên còn nằm ngủ luôn dưới đất. Kết quả là có người còn đang mộng đẹp bị quân của Trương Hiến Trung giả vào làm Sở phủ tân binh nội ứng giết gọn. Cho nên, trên thành lầu không có tín hiệu cấp báo gì.

Sau khi không công thành, đầu lĩnh đó đốt hai dải khói màu ném lên trên không, tóe ra ánh lửa rất đẹp.

Lát sau, trong màn đêm ngoài thành xuất hiện quân đội đen kịt. Chúng nhanh chóng kéo ủa vào cửa thành. Đại binh tiến thành mà chẳng có tiếng động nào, cho thấy quân kì nghiêm minh vô cùng.

Lúc này, hai cổng thành Bảo An và Van Xương của Vũ Xương Thành đều bị Sở phủ tân binh làm nội ứng không chế. Cổng thành mở rộng, quân đội Trương Hiến Trung từ ngoài thành kéo vào như cá đàn, nhanh chóng tiến phát cực nhanh vào các yếu đạo giao thông trong thành.

Cuối cùng thì thủ quân trong thành cũng phát hiện quân đội của Trương Hiến Trung đã lọt vào trong thành, tức thời tiếng giết chóc vang trời, rất nhiều chỗ nổi lửa lớn, trong thành loạn thành một đoàn.

Trương tặc quân từ ngoại thành nguyên nguyên bắt đoạn ào ạt tiến vào thành, vô ngựa ngang dọc, đao quang lấp lánh, vô số thi thể của ba tách và Minh quân cổ sức đề kháng nằm đặc trên đường, ngón ngang đầu đầu cũng có. Máu nhiễm hồng cả đường đá xanh, murong hai bên đường đầy cả máu, trở thành sông nhỏ. Trong thành lửa cháy phừng phừng, ánh sáng đỏ rực chiếu xuống khiến máu càng đỏ hơn.

Sở vương phủ đã bị Trương tặc quân bao vây trùng trùng, từ các góc độ đánh vào trong phủ. Nơi đây đã biến thành địa ngục nhân gian, tiếng quát giết nổi lên khắp nơi. Minh quân thủ bị và hộ vệ tuy liều mạng huyết chiến, nhưng quả bất địch chúng, từ thương vô số.

Quân đội của Trương Hiến Trung tha hồ cướp bóc đốt giết trong Sở vương phủ. Nhiều nơi trong phủ đều bị đốt cháy, Sở vương phủ to rộng trở thành hỏa lò cực lớn. Sở Vương, Ninh phi, thế tử và Quận chúa đều bị dây thừng trói cổ, kéo đi thành một hàng.

Trong ngoài Sở vương phủ, tiền sảnh thính đường, trên bãi cỏ, sau giả sơn, dưới bóng cây... đâu đâu cũng có người hầu chết thảm và vô số tiếng gào thét thảm thiết của nha hoàn tì nữ, bất lực chịu sự dày vò và ngược sát của Trương tặc quân.

Lúc tiếng quát giết vang trời trong thành, thì một đội khinh kỵ xuất hiện ở thao trường trước nha môn tri phủ của Vũ Xương. Các nơi trong nha môn đều bị đốt cháy, khiến cho quảng trường rộng lớn chiếu sáng như ban ngày. Mấy chục nữ nhân và trẻ con bị đưa đến đây, khóc cha gọi mẹ ỉn ỏi cả lên.

Thủ lĩnh của đội khinh kỵ này là một đại hán thân hình khôi ngô, râu quai nón, tay cầm quý đầu đại đao, tay còn lại cầm một thuẫn bài.

Đại hán quét mắt nhìn xung quanh, sau đó chỉ vào một thiếu phụ đang ẵm một đứa bé trong đám người, nói với một vị binh sĩ bên cạnh câu gì đó.

Binh sĩ đó gật gù đầu, phóng ngựa vọt tới, đưa tay tóm tóc thiếu phụ kéo ra, thoát cái đã cướp bóc tả chứa đứa bé trong lòng thiếu phụ, bật cười ha hả. Trong tiếng gào thê lương và tuyệt vọng của thiếu phụ, hấn dùng lực quăng cái bọ tả chứa đứa bé ra giữa không trung, tiếp theo đó trường mâu nhắm chuẩn sóc tới, định xuyên qua người đứa trẻ này.

Đột nhiên, trong trời không chợt xuất hiện một hắc ảnh như u minh thò ma trảo của tử thần ra. Hấn ảnh đó lóe bạch quang, đầu của binh sĩ cầm trường mâu liền rời khỏi cổ, máu phun có vọt vọt ra ngoài cả trượng.

Đứa bé rơi xuống, lọt vào lòng hắc ảnh, dừng lại. Mọi người bấy giờ mới nhìn rõ hắc ảnh đó thì ra là một hắc y nhân che mặt. Trong tay ôm chặt một đứa bé, đôi mắt phượng giống như bắn tóe lửa ra. Sau một tiếng hét tức giận, tay của y chợt vung, vô số bạch quang bay ra, mấy chục binh sĩ tặc quân đều trúng phi tiêu vào yết hầu, không rú được tiếng nào rơi xuống ngựa chết tốt.

Trong đó có một phi tiêu bay về phía đại hán dẫn đầu. Đại hán dường như đã sớm phòng bị, đưa tay lên thuẫn bài ngăn trước người, phi tiêu bắn trúng thuẫn bài đánh phảnh.

Chỉ có điều hắc y nhân nhận chuẩn đại hán này là thủ lĩnh, cho nên lực đạo của phi tiêu này trầm mạnh cùng cực, cánh đao mỏng xuyên qua thuẫn bài, phát một cái đâm vào cánh tay không chế thuẫn bài của đại hán, hơn nữa lực đạo không chịu suy, khiến đại hán kêu thảm dài này rơi luôn xuống ngựa!

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, một tay ôm bọc tả, tay kia lật ngang, trong tay đã xuất hiện đoản kiếm, hàn quang lóe lên đâm vào yết hầu của đại hán.

Chính vào lúc này, cái bọc tả trong lòng hắc y nhân chợt bắn ra mấy mũi tụ tiễn! Cùng lúc đó phình một cái nổ ra, một đám khói vàng nhanh chóng phủ trùm hắc y nhân, đứa bé trong bọc tả bị nổ tan thành những vụn thịt nhỏ!

Thân hình hắc y nhân rung động, phản ứng cực nhanh, tay áo khê vẩy chắn bay mấy mũi tụ tiễn, nhưng đám khói vàng đó vẫn phủ trùm người. Thân hình hắc y nhân hơi dừng lại rồi lắc lư mấy cái, tựa hồ thụ thương không nhẹ.

Đại hán trên mặt đất mừng rỡ, lớn tiếng quát: "Đắc thủ rồi! Tặc nữ tử này trúng độc rồi, bắt sống ấy! Lưới cá! Mau dùng lưới cá!"

Thiên không chợt bay đầy mấy cái lưới cá cực to, phủ chụp xuống người hắc y nhân. Tiếp theo đó, mấy chục binh sĩ huấn luyện bài bản chạy ngang dọc, dùng lưới cá trói chặt hắc y nhân lại, hơn mấy trăm binh sĩ còn lại trường mâu như rừng, giương cung lắp tên đều chia vào hắc y nhân trong lưới, đề phòng chạy thoát.

Đại hán thấy hắc y nhân đã bị lưới cá trói chặt, vui mừng reo lên như điên: "Phải bắt sống đó! Đại vương muốn bắt sống, muốn hiếp chết tặc nữ nhân này, xong thiên đạo vạn quả, báo cừu tuyệt hận! Trói chặt! Chụp thêm lưới cá đi!"

Mấy cái lưới nữa lại quăng đến, nhưng vào lúc này bạch quang trong lưới chợt lóe lên, hắc y nhân bị trói chặt trong lưới đã dùng đoản kiếm rạch đứt hết mọi thứ xung quanh, rồi vung tay, một sợi dây bay ra chụp lấy cột cờ ở chỗ cao. Hắc y nhân như kim thiên thoát xác, lưu lại cái áo bào đen trong lưới, người chỉ mặc bộ đồ trắng như đoá bạch mẫu đơn kiêu diễm lung linh bay vào trời đêm.

Đại hán cả kinh, vội quát lên: "Phóng tên! Mau phóng tên!"

Tức thì tên bay như châu châu, đuổi theo đoá bạch mẫu đơn ấy!

Nữ tử phát áo bào, mưa tên đụng vào như đụng vào vách đá, đua nhau rơi xuống.

Chớp mắt, nữ tử đã đáp xuống đỉnh một lầu, sau mấy cái nhún nhảy, đã biến mất trong biển lửa và đám khói dày trong nha môn.

Đại hán quát lên như điên: "Đuổi! Mau đuổi theo! Thông tri đại vương tặc nữ trúng độc rồi, ả chạy không thoát đâu, lập tức đóng cổng thành, dù cho đào đất này ba xích cũng phải tìm ả cho ra!"

Một lượng lớn Trương tặc quân ủa tới, bắt đầu tìm kiếm từng chút một.

Đại hán đó bấy giờ mới rút lưới liễu điệp phi đao xuyên qua thuẫn bài cắm vào tay y ra, đau đến nỗi phải lớn tiếng gào thán. Nhờ vào ánh lửa, y thấy máu ứa từ miệng vết thương đó hồng, biết là đao không có độc, bấy giờ mới yên tâm.

Chính vào lúc này, mấy thớt ngựa chạy như bay lại. Một tên binh tốt nhảy xuống chiến mã, quỳ gối một chân ôm quyền thưa: "Trần thiên tổng, trong sổ vương phi trong Sở vương phủ không phát hiện Trần phi."

"Đồ ngu! Nàng ta ở trong Sở vương phủ, các ngươi mà làm bị thương muội muội của ta, lão tử sẽ chết hết đầu các ngươi! Các ngươi tiếp tục tìm tặc nữ đó, ta sẽ tự đến vương phủ tìm!"

Trần thiên tổng này lập tức mang theo tùy tùng hộ vệ giục ngựa đến Sở vương phủ.

Bên trong giờ đây tiếng quát giết vang trời. Lúc này, chợt có binh sĩ đến báo: "Phát hiện Trần vương phi, đúng là muội muội của Trần tướng quân ngài, nhưng mà..."

"Nhưng mà làm sao?" Trần thiên tổng vội hỏi.

"Nàng ta... nàng ta cùng hai nam tử muốn xông khỏi vương phủ, bị quân ta bao vây trùng trùng, đang đánh giết tướng sĩ của ta."

"Nàng ấy có bị thương không?" Trần thiên tổng sốt ruột đến mất tóc lửa.

"Vẫn chưa..., chúng tôi không dám động thủ làm nàng ấy bị thương, cho nên bị nàng ấy đâm chết không ít huynh đệ."

"Mau đưa ta đến đó!"

Cả đám người vội chạy đến tẩm cung của Trần Tuyết Phi. Trên khoảng không bên hồ trước tẩm cung, một nam hai nữ và một con chó mực bị mấy trăm Trương tặc quân bao vây trùng trùng.

Ba người này chính là Dương Thu Trì, Quách Tuyết Liên và Trần Tuyết Phi, ngoài ra còn có tiểu hắc cầu. Trên mặt đất nằm rải rác thi thể của binh sĩ Trương tặc quân.

## Chương 65: Âm tổn

Thì ra, quân của Trương Hiến Trung dưới sự hướng dẫn của nội ứng đã len lén vào thành Vũ Xương. Mấy ngày nay do không có bắn pháo, cộng thêm Dương Thu Trì và Trầm Tuyết Phi ngày đêm mệt mỏi, không ngờ quân của Trương Hiến Trung đã vô thanh vô tức đánh vào trong thành, cho nên ngủ say trong tầm cung. Chờ cho tiếng hò hét chém giết nổi lên khắp nơi, thì toàn bộ Sở vương phủ đã bị bao vây. Quách Tuyết Liên được sự yểm hộ của tiểu hắc cầu chạy tới tầm cung, ba người chuẩn bị xông ra ngoài thì gặp quân địch đánh vào, liền hỗn chiến.

Trầm thiên tổng nhờ lửa cháy phừng phừng, ngay từ xa đã nhìn rõ nữ tử trong đó là muội muội của mình, liền lớn tiếng gọi: "Tuyết Phi...! Là ta, ta là ca ca của muội đây! Đừng đánh nữa, mau ngừng tay..."

Nghe mệnh lệnh, quân Trương Hiến Trung vậy quanh đua nhau lui ra, nhường một con đường.

Trầm thiên tổng bước vào vòng quay, nói với Trầm Tuyết Phi toàn thân đầy máu: "Tuyết Phi, mau dừng tay, ta là ca ca của muội! Ta hiện giờ đã là thiên tổng dưới trướng bát đại vương, đều là người của mình! Đừng giết nữa!"

Trầm Tuyết Phi nhìn sững đại hán này, mượn ánh lửa nhìn mặt y thật kỹ, nghi ngờ hỏi: "Người... huynh là anh ta thật? Huynh không phải... không phải ở Thục thành..."

"Ta không chết! Ta còn sống đây này! Tuyết Phi!"

"Ca..." Tuyết Phi mừng rỡ vô cùng, xông đến, rồi dừng lại nhìn kỹ mặt đại hán: "Đúng rồi... đúng là ca ca rồi! Muội còn tưởng là..., quá tốt rồi! Cha đâu?"

"Cha mất rồi, lúc đó Thục thành bị quân đội của đại vương công phá, cha mất trong loạn quân. Ta quả bất địch chúng, đại vương thấy ta anh dũng, khuyên ta quy thuận, ta liền hàng đại vương, theo đại vương chinh chiến nam bắc, lập nhiều chiến công, thăng đến thiên tổng. Lần này ta soái lãnh bán bộ tham gia tiền phong doanh đánh đầu trận, đột kích Vũ Xương. Bát đại quân đã dẫn quân tiến thành rồi."

Thì ra, đại hán này chính là anh ruột của Trầm Tuyết Phi, là Trầm Lỗi con rể của Chu Hoa Khuê. Lúc đó là võ cử nhân trong kỳ thi hương ở Hồ Quảng, trong cuộc tranh đấu với Sở vương đã bị phản chu liên vĩnh viễn sung quân, phụ thân phải tán tận gia tài chuộc hình, cuối cùng phải dùng con gái Trầm Tuyết Phi cống lấy Sở vương để trao đổi, bấy giờ Trầm Lỗi mới được tự do.

Hai năm trước, đại quân của Trương Hiến Trung công phá Thục thành, Trầm Lỗi và phụ thân đang ở trong thành, từ đó Trầm Tuyết Phi mất liên hệ với họ, nên cho rằng họ đã chết trong loạn quân. Thật không ngờ ca ca Trầm Lỗi của nàng lại quy thuận Bát đại vương Trương Hiến Trung, làm quan tới thiên tổng (Quân đội của Trương Hiến Trung án chiếu theo kiến chế của Minh quân, chức thiên tổng này thuộc hàng chánh lục phẩm).

Trầm Lỗi soái bán bộ tham gia tiền phong doanh, là những kẻ đầu tiên đánh vào Vũ Xương, bao vây Sở vương phủ. Y biết muội muội bị đưa vào Sở vương phủ, do đó hạ lệnh tìm kiếm em mình, và hiện giờ đã tìm gặp.

Trầm Lỗi lờ mắt nhìn Dương Thu Trì và Quách Tuyết Liên trong trang phục Minh quân sau Trầm Tuyết Phi, hỏi: "Bọn họ là ai?"

"Là... là băng hữu của muội..."

Trầm Lỗi cúi đầu nhìn đám binh sĩ nằm ngang dọc trên mặt đất, lạnh giọng hỏi Dương Thu Trì: "Mấy huynh đệ này của ta là do các người giết?"

Dương Thu Trì vốn rất cao hứng Trầm Tuyết Phi đã tìm được ca ca ruột, nhưng khi nghe y nói điều này, lòng chợt trầm xuống, ảm ước cảm thấy không ổn, liền ngưng thần giới bị, đáp: "Đúng, bọn họ muốn giết chúng ta, chúng ta chỉ còn có cách phòng vệ."

Tay Trầm Lỗi phất, hạ lệnh: "Chém hai tên chúng thành thịt vụn cho ta!"

Quân Trương Hiến Trung quanh đó đồng thanh đáp ứng, gươm đao kiếm định xông lên, Trầm Tuyết Phi cả kinh hét lớn, chụp lấy tay Trầm Lỗi: "Không được, đừng động thủ! Bọn họ là băng hữu tốt của muội..."

Cái chụp này vừa khéo trúng ngay vết thương vì liễu điệp phi đao của hắc y nhân, đau đến y suýt xoa, lớn tiếng trách mắng: "Tuyết Phi tránh ra! Bọn chúng giết nhiều huynh đệ của ta như vậy, không giết chúng làm sao ăn nói với các huynh đệ đã chết đây! Lên!"

"Không được!" Trầm Tuyết Phi lắc người ngăn trước mặt Dương Thu Trì, giờ hai tay ra, "Ca, huynh muốn giết thì giết muội chết luôn đi!"

Trầm Lỗi thấy cảm tình của Trầm Tuyết Phi đối với nam nhân này có vẻ rất sâu, lòng hơi động, bước lên hai bước hỏi: "Tuyết Phi, muội thành thật cho ta biết, nam nhân này rốt cuộc là ai?"



Trầm Tuyết Phi đương nhiên không thể nói đó là ý trung nhân, vì dù sau cũng chỉ là nàng tự tương tư, còn trong lòng Dương Thu Tri chỉ có Liễu Nhược Băng, hơn nữa nàng không thể mặt dạn mày dày nói hấn là tình nhân trong mộng của mình. Còn nếu nói là bằng hữu thường thì không được, cuối cùng đành đáp: "Là... là ân nhân cứu mạng của muội! Nếu không có huynh ấy, muội muội đã sớm chết rồi!"

Lúc Dương Thu Tri nếu tìm được và bắt Trầm Tuyết Phi toan tính giết chết cả nhà Sở vương, hành thích Sở vương, tiểu quận chúa đem vạch trần ra hết, thì e là Trầm Tuyết Phi khó tránh khỏi cái chết. Cộng thêm Trầm Tuyết Phi đã bị chứng tình thần phân liệt phát tác, Dương Thu Tri kiên nhẫn trị liệu cho nàng, coi như gián tiếp cứu nàng thêm một lần nữa. Do đó, Trầm Tuyết Phi nói Dương Thu Tri là ân nhân cứu mạng của mình không ngoa chút nào.

Trầm Lỗi là một tiếng, hiển nhiên không mấy tin, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Dương Thu Tri: "Người tên là gì?"

"Tại hạ Dương Thu Tri! Vị này là biểu đệ Quách Học Liêm." Dương Thu Tri trả lời, không kiêu ngạo cũng không tự ti.

"Người làm cái gì?"

"Hộ vệ của Sở vương phủ."

Trầm Lỗi nhíu mày: "Nhà người ở đâu? Trong nhà có người nào?"

"Kỳ châu, chỉ có mình ta." Dương Thu Tri đáp lời này là thật. Nếu tính nhà ở xã hội hiện đại thì đó là chuyện 400 năm sau, còn nếu tính nhà do lần xuyên việt tới trước, thì đó là chuyện của 200 năm trước. Còn hiện tại, chỉ có mình hấn mà thôi.

Trầm Lỗi nghĩ thầm, tên tiểu tử này rõ ràng là con nhà lụn bại nghèo hèn, miệng nở nụ cười lạnh khinh miệt, tựa hồ như nhìn thấy con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga: "Người biết chúng ta là gia tộc gì không?"

Thái độ của Trầm Lỗi khiến Dương Thu Tri rất không vui, nên cũng lạnh lùng cười lại: "Biết, lệnh tôn dùng sự thanh xuân của Tuyết Phi đổi sự tự do cho người, Tuyết Phi suýt chết trong Sở vương phủ này!"

Câu nói trước làm Trầm Lỗi tức khí trùng trùng, câu sau lại khiến y nổi lòng quan ái với muội muội. Y vừa định lên tiếng, một binh sĩ chạy ào tới, quỳ một chân xuống đất, hai tay giơ lên, trong tay có một tụ tiễn, lớn tiếng bẩm báo: "Báo cáo thiên tử đại nhân, phát hiện bạch y nữ sát rút độc tiễn ra, trên có dấu máu, xem ra là trúng độc tiễn rồi!"

Bạch y nữ sát?

Dương Thu Tri đột nhiên rung động cả tâm thần, Băng nhi! Là Băng nhi sao?

Nghe binh sĩ đó bẩm báo bạch y nữ sát đã trúng tên độc, Dương Thu Tri tức thời lòng đau như cắt, tinh quang trong mắt đại thịnh, tay cầm đao căng cứng xương kêu răng rắc, nhện không được ý muốn bắt Trầm Lỗi bức hỏi Liễu Nhược Băng hạ lạc nơi nào.

Trầm Lỗi nghe được tin tức này mừng rỡ, bước đến gần thân dùng ngón tay kẹp đuôi mũi tụ tiễn giơ lên xem, trên quả nhiên đầy dấu máu, tiếp đó quăng tên xuống đất, bật cười ha ha: "Được! Độc trên tụ tiễn này trên thể gian không có thuốc giải, ha ha, tặc nữ này chết chắc rồi! Ha ha ha..." Tiếp đó thu lại nụ cười, hỏi: "Phát hiện được chỗ nào?"

"Trên đường dẫn đến nhà kho của nha môn!"

"Tiếp tục tìm kiếm, một tấc đất cũng không được bỏ qua! Không, ta sẽ tự thân đi tìm..." Y quay đầu bảo Trầm Tuyết Phi: "Muội muội, muội đừng chạy loạn, hãy ở đây chờ ta, ta đi bắt bạch y nữ sát!"

Trầm Tuyết Phi cũng rung động trong lòng. Bạch y nữ sát không những có thể là vợ chưa cưới của Dương Thu Tri, mà còn là ân nhân cứu mạng của nàng. Nhưng điểm này bọn Trầm Lỗi không biết, nhân vì bạch y nữ sát đưa Trầm Tuyết Phi đến cổng nhà họ ở Thụ thành thì bỏ đi. Trầm Lỗi chưa bao giờ thấy, và Trầm Tuyết Phi cũng chẳng kể ra, chỉ nói là người hảo tâm đưa về.

Trầm Tuyết Phi vội kêu lên: "Ca! Chờ đã! Các huynh đã tìm được bạch y nữ sát rồi sao?"

"Đừng!" Trầm Lỗi có vẻ đắc ý cười: "Vừa phát hiện hành tung của ả, chính là ở thành này. Tặc nữ này khi xưa giết binh của ta vô số, còn ở Phụng Dương thành trọng thương Bát đại vương, mấy năm mới khôi phục được. Đại vương phát thệ nhất định phải bắt được ả, cắt xẻo trăm ngàn mảnh mới hả giận! Do đó, ca ca ta nếu bắt được ả thì quả là công to!"

Trầm Tuyết Phi nhện không được rùn mình, nhìn về phía Dương Thu Tri, thấy hai mắt của hấn như phún hỏa, càng hoảng sợ hơn. Nàng quay lưng đưa tay khê cầm tay hấn, cảm giác hấn vì tức giận mà người run run. Nàng càng nắm chặt tay hấn hơn, để cho hấn bình tĩnh lại, mặt thì quan tâm nói với Trầm Lỗi: "Ca, nghe nói nữ sát đó võ công cao cường, giết người không chớp mắt, huynh phải cẩn thận nha!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.



## Chương 66: Tìm kiếm dấu vết

"Yên tâm đi!" Trầm Lỗi đắc ý dương dương cười hăng hắc, "Trong đoạn thời gian này ta nhất mực suy gẫm xem làm cách nào có thể bắt được nữ tặc đó. Ta biết ả thích cứu nữ nhân và hải tặc nhất, và đã nhận được tin từ tai mắt của ta bố trí là trong đoạn thời gian này ả từng xuất hiện ở gần Vũ Xương. Do đó, ta liền nghĩ đến một kế mưu tuyệt diệu - thành phá xong, ta cho binh sĩ tập trung nữ tử và tiểu hài ở chỗ trống trước tri phủ nha môn, sau đó cố ý giết các nữ nhân và hải tặc này, kéo ả ra. ả quả nhiên xuất hiện, ra tay cứu đứa bé trong bọc tả."

Dương Thu Trì khen: "Trầm đại ca liệu việc như thần, bội phục bội phục!" Trong chớp mắt, hán đã hồi phục sự lãnh tĩnh. Hiện giờ cường địch ở một bên, Băng nhi lại thụ thương, chỉ có thể dùng trí thủ thắng. Cần phải trầm tĩnh, tĩnh quan kỳ biến, phải đạt được sự tín nhiệm của tên tiểu tử này, mới có cơ hội tìm kiếm nơi hạ lạc của Băng nhi.

Trầm Lỗi rất đắc ý, nói: "Nữ sát này vốn rất cơ linh, nhưng ả không ngờ trong đám mười cái bọc quần em bé đó khi được mang đến đều đã bị ta ra lệnh gài cô quan song trùng, một là tụ tiễn có chất kịch độc, thông qua ống đồng bắn gần rất khó tránh, hai là thuốc nổ phóng ra khỏi độc, cũng độc vô cùng. Hai loại độc này cực kỳ lợi hại, đặc biệt là độc trên tụ tiễn, thế gian không có giải dược, trúng là chết ngay! Tặc nữ này không kịp đề phòng, quả nhiên trúng chiêu. Nhưng mà ả cũng hung hãn, không lập tức phát độc mà chết, và lưới chế bằng chất kim tâm cũng chẳng khôn được ả, ngược lại còn làm bị thương hơn chục huynh đệ của ta, phát phi tiêu làm tay ta bị thương, mang thương chạy thoát vào trong phủ của nha môn."

Trầm Tuyết Phi cả kinh hỏi: "Ca ca thụ thương rồi? Bị thương nghiêm trọng không?"

Trầm Lỗi lắc đầu: "Một chút tiểu thương, không sao."

Dương Thu Trì giờ ngón tay cái lên: "Kế mưu hay, nữ nhân có tình mẫu tử trời sinh, vô luận là đã lập gia đình hay chưa đều yêu thương trẻ con nhất. Trong cái bọc tả đó có cái bẫy bắn tụ tiễn ở cự ly gần, cái này thì ả nghĩ vỡ óc cũng không ra có kế mưu hay như vậy."

Miệng hán thì khen, lòng thì đem tổ tông mười tám đời của Trầm Lỗi ra mắng hết một lượt. Nếu không phải là có mấy trăm quân của Trương Hiến Trung vây quanh, hán đã sớm rút đao xông lên rồi. Một mặt hán mắng ngầm, một mặt lại tăng thêm mấy phần cảnh giác, lòng nghĩ tên Trầm Lỗi này nghĩ ra được trò dùng em bé ám sát bạch y nữ sát, quả là âm độc vô cùng, nói chuyện cũng phải coi chừng.

Trầm Lỗi cười ha ha, càng đắc ý hơn: "Đúng a, chỉ luận võ công, Trầm Lỗi ta hai năm cũng chẳng làm được tới chức thiên tổng. Tất cả nhờ đầu óc cơ linh, lần này phá thành cũng là do chủ ý của ta, đại vương xem ta rất trong, ha ha ha."

Trầm Tuyết Phi lóe chút ưu thương trong mắt, nói với Trầm Lỗi: "Ca, hay là để người khác đi tìm đi, huynh chỉ huy là được rồi, để khỏi lỡ có chuyện gì xảy ra..."

Trầm Lỗi nói: "Không, ta phải tự thân đi bắt. Lần này thời cơ không thể để mất, mất sẽ không thể có nữa, bắt ả là một kỳ công đó a!"

Dương Thu Trì vội quan tâm nói: "Trầm đại ca cần phải cẩn thận, Tuyết Phi ở đây có tôi. Đại ca yên tâm đi."

Dương Thu Trì phải một tiếng đại ca trái một tiếng đại ca, gọi khiến Trầm Lỗi rất sáng khoái, bảo: "Ừ, xem võ công của ngươi không tệ, vừa rồi bảo hộ chu toàn cho muội muội ta, vậy đa tạ ngươi rồi. Người tiếp đây cứ bảo hộ cho muội muội ta, không thiếu chỗ hay cho ngươi đâu! Đúng rồi, các ngươi đừng mặc trang phục hộ vệ của Minh quân nữa, coi một bộ y phục của huynh đệ chết rồi mặc vào, để khỏi bị ngộ thương. Cứ lưu ở đây đừng chạy loạn, ta đi bắt nữ sát đó trước, trở về sẽ tìm các ngươi!"

Nói xong, Trầm Lỗi lưu lại mấy hộ vệ tùy thân bảo hộ cho họ, dẫn những người khác vội bỏ đi.

Chờ bọn họ đi xa, nét cười trên mặt Dương Thu Trì biến mất, im lìm coi bộ đồ Minh quân trên người, lột quần áo của binh sĩ Trương Hiến Trung nằm chết mặc vào. Quách Tuyết Liên cũng vội khoác thêm y phục.

Trầm Tuyết Phi nói với mấy hộ vệ của Trầm Lỗi: "Các ngươi tránh ra xa, chúng ta cần nói chuyện."

"Dạ!" mấy hộ vệ đó vội tán ra tứ phía, ở xa xa cảnh giới.

Dương Thu Trì một mặt thay y bào, một mặt nói với Quách Tuyết Liên: "Đề lưu lại ở đây, đừng chạy loạn!"

Quách Tuyết Liên không biết võ công, biết có theo cũng thêm loạn, vội gật đầu hỏi: "Vậy Tiểu nhị đâu?"

"Nàng ấy chắc là tránh xuống địa thất rồi, không sao đâu! Ta đi đây!"

Trầm Tuyết Phi vội hỏi: "Đi đâu vậy?"

"Nàng biết mà!" Dương Thu Trì lạnh lùng nói, chuyển thân định đi. Có câu yêu ai yêu cả đường đi, còn ghét dĩ nhiên là ghét lấy cả họ. Hán hán Trầm Lỗi làm bị thương Băng nhi, nên hận luôn cả Trầm Tuyết Phi.

Trầm Tuyết Phi lòng đau như cắt, vội chụp tay hắn, run giọng nói: "Xin... xin lỗi, Thu Trì ca, ca ca muội ... huynh ấy..."

"Đừng nói nữa, ta muốn đi tìm Băng nhi!" Dương Thu Trì vẫy tay thoát khỏi bàn tay của nàng.

Thần tình Trầm Tuyết Phi bị thương cùng cực, hai đầu gối mềm nhũn quỳ sụp xuống, "Thu Trì ca! Thật xin lỗi, .... ca ca muội không biết..., muội xin thế tội cho huynh ấy..."

Dương Thu Trì chưa xót trong lòng, chuyển thân kéo nàng đứng dậy, nói: "Tuyết Phi, chuyện này không trách nàng. Hiện nàng hãy chiếu cố tốt cho biểu đệ ta. Ta đi tìm Băng nhi - Băng nhi không chết, cái gì cũng dễ nói... Nếu Băng nhi... có mệnh hệ nào, ta nhất định sẽ khiến ca ca nàng tan tành vạn mảnh!" Nói rồi ngoắc tay gọi tiểu hắc, giống như mũi tên rời cung bắn đi.

Những ngày này kẻ cận bên nhau, lòng Trầm Tuyết Phi đã sớm in đậm bóng dáng Dương Thu Trì. Nàng chỉ mong sớm thoát li miệng hổ của Sở vương, để có thể mãi mãi ở cạnh Dương Thu Trì. Thật không ngờ ca ca của nàng làm Bạch y nữ sát bị trọng thương, hơn nữa nữ sát này có khả năng là vợ chưa cưới của Dương Thu Trì, cũng là ân nhân cứu mạng của mình.

Hạt giống này kết lại, e rằng rất khó giải khai. Cái mộng uyên ương sống tới bạc đầu với Dương Thu Trì e rằng chỉ còn là cái bóng. Nàng đuổi theo hai bước rồi đứng khựng lại, ngơ ngẩn nhìn về hướng Dương Thu Trì đi mất, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa.

Dương Thu Trì mặc trang phục binh sĩ của quân đội Trương Hiến Trung, nhanh chóng xông khỏi Sở vương phủ. Hắn thấy đường đầy thi thể, càng tiêu cấp hơn. Vừa khéo có một kỵ binh của Trương Hiến Trung giục ngựa chạy qua, Dương Thu Trì chẳng nói chẳng rằng một đao chém chết, cướp lấy chiến mã ôm Tiểu Hắc cầu nhảy lên mình ngựa, nhắm trි phủ nha môn chạy thẳng tới.

Đến trước quảng trường của nha môn, trên đất đầy tử thi. Lưới cá bắt hắc y nhân mà Trầm Lỗi nói vẫn còn đó. Dương Thu Trì nhảy xuống chiến mã bước nhanh đến lưới cá, ngồi xuống quan sát, thấy bên trong lưới vẫn còn bộ đồ dạ hành.

Dương Thu Trì chỉ vào đồ dạ hành trong lưới, bảo: "Tiểu Hắc! Mau ngồi đi, truy tìm tung tích! Nhanh!"

Thuật theo dấu là trọng điểm dạy dỗ của Dương Thu Trì dành cho tiểu hắc, tiểu hắc cầu nghe được mệnh lệnh lập tức bước lên ngửi ngửi, rồi quay một vòng, ngửa đầu sủa oang oang vào nha môn đang hùng hực cháy.

Xem ra là hắc y nhân đi lại trên cao, không lưu lại khí vị gì. Lòng Dương Thu Trì trầm xuống, tiếp đó nhớ binh sĩ lúc nãy báo cáo với Trầm Lỗi là trong tiểu lộ từ trิ phủ nha môn đến kho lương phát hiện được tụ điểm của hắc y nhân quăng để lại, liền đến nơi đó xem có chút mạng mối nào không.

Dương Thu Trì dẫn tiểu hắc cầu xông vào nha môn. Hai trăm năm trước, Dương Thu Trì đến Vũ Xương phá đại án Kiến văn dư đảng lợi dụng dân đói để mưu phản, đã từng đến nơi đây.

Khác với quan niệm kiến trúc nơi làm việc đường hoàng cho quan viên chính phủ thời hiện đại, cổ đại chú ý quan điểm "Quan bất tu nha", nha môn quan phủ nếu phòng ốc còn có thể sử dụng được thì không thể chủ động tu sửa hay hủy đi xây lại. Do đó, tuy đã qua 200 năm, nhưng đại bộ phận kiến trúc của nha môn trิ phủ Vũ Xương vẫn còn bảo trì nguyên dạng, chỉ là cũ kỹ quá đi thôi.

Do bố cục quen thuộc, nên Dương Thu Trì dễ dàng tìm đến được kho lương.

Nơi đây chỗ nào cũng lửa cháy phừng phừng, gạch ngói vỡ vụn và khói đen khắp nơi. Rất nhiều binh sĩ của quân Trương Hiến Trung đang tìm đi kiểm lại thật kỹ. Dương Thu Trì mặc quân phục giống chúng, bị cho là binh sĩ tham gia tìm kiếm, nên không ai đến quản hắn.

Dương Thu Trì một mặt cẩn thận tránh né Trầm Lỗi, một mặt dẫn Tiểu Hắc cầu tìm kiếm mùi vị của hắc y nhân, cho nó ngửi huyết tích ở con đường nhỏ dẫn tới nhà kho. Cuối cùng, tiểu hắc cầu tìm được mùi, sủa ừng ực hai tiếng, chạy trước dẫn đường.

Tiểu hắc cầu gần như không dừng lại, cho thấy hắc y nhân từ nơi này chạy bộ đào tẩu, ắt là thụ thương không nhẹ, không còn lực chạy nhảy trên tường hay mái nhà nữa rồi.

Dương Thu Trì càng tâm gấp như lửa thiêu, chạy lúp xúp theo tiểu hắc tìm về phía trước. Thật nhanh sau đó, hắn vượt qua binh sĩ tìm xa nhất, xuyên qua hậu hoa viên, đến một tòa nhà kho cũ kỹ. Lúc này tiểu hắc cầu dừng lại, nhìn Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì vừa khần trương vừa lo lắng. Băng nhi ở đây sao? Hắn quay đầu nhìn lại, ở xa xa đã có thể nhìn thấy binh sĩ của Trương Hiến Trung. Nhà kho ở gần đã bắt lửa, cháy lung lay sắp sụp đổ qua bên này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 67: Gặp lại Băng nhi

Tình huống nguy cấp vạn phần, không cho phép nghĩ nhiều, Dương Thu Trì đẩy cửa nhà kho xông vào trong. Bên trong rất tối, ngoại trừ cửa kho có ánh lửa chiếu có thể thấy được từng bao lương thực ra, bên trong tối đen chẳng thấy gì.

Dương Thu Trì mò mẫm đi vào trong, đột nhiên tiểu hắc cầu bên chân sủa hai tiếng vào góc. Dương Thu Trì định thần nhìn, thấy góc tường đó dường như có bóng màu trắng, không biết có phải là người không.

Trong lúc gấp rút, hần nhanh bước tiến tới, quả nhiên là một nữ tử người mặc bạch y, mặt che khăn đen, do quá tối nên nhìn không rõ. Dương Thu Trì gấp xác định xem đó có phải là Liễu Nhược Băng hay không, đã đưa tay vén khăn che mặt của nàng. Đột nhiên, bạch y nữ tử hé mắt phượng, ánh mắt như điện, một chương đánh ra!

Dương Thu Trì cảm giác được một cỗ kinh phong lạng lẹ xé gió đánh tới, ngằm bảo không xong, chẳng nghĩ ngợi gì nghênh chương ngăn đón. Hai chương trúng nhau, nổ đánh bình, Dương Thu Trì vắng bắn ra ngã mạnh vào vách tường sau lưng.

Lực đạo này mạnh mẽ vô cùng, Dương Thu Trì chỉ cảm thấy ngực tức, khí huyết sôi trào, cổ họng ngọt lịm, ọc một cái nôn ra một bùm máu, có gương hét lên "Băng nhi...!"

Chính vào lúc này, trước mặt hần chợt lóe bạch quang, một chiếc liễu điệp phi tiêu bay tới, suýt qua ngay đầu Dương Thu Trì, phách một cái cắm lên tường sát mang tai hần, chuỗi đau rung lên ông ông.

Vừa rồi mọi chuyện diễn ra quá nhanh, tiểu hắc cầu căn bản không kịp phản ứng. Dương Thu Trì bị bạch ảnh đánh một chương té, ói máu thụ thương, tiểu hắc cầu liền gừ lên một tiếng dài, định phóng tới. Dương Thu Trì vội kêu lên: "Tiểu hắc! Đứng...!"

Tiểu hắc cầu rùn người xuống, mũi phát ra tiếng gừ gừ uy hiếp, lùi đến bên cạnh Dương Thu Trì.

Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi khẽ: "Người... người là ai? Sao lại biết võ công của ta?"

Dương Thu Trì trong lúc khẩn cấp đã mạo hiểm xông vào nhà kho nơi nàng ẩn nấp, lại mặc trang phục binh sĩ Trương Hiến Trung, nên nàng nghĩ hần là kẻ đi tìm kiếm địch nhân. Sau khi đánh nhau một chương, nếu không phải bạch y nhân trọng thương, hơn nữa khi đối chương phát giác nội công Dương Thu Trì rất giống mình nên lập tức thu kinh, Dương Thu Trì ắt đã chết dưới một chương lạng lẹ này. Hơn nữa, tiếng gọi "Băng nhi" ấy của Dương Thu Trì khiến bạch y nhân hoài nghi hần là người của mình, do đó phi tiêu bắn ra được lái chệch đi, Dương Thu Trì bấy giờ mới giữ được cái mạng.

Ánh lửa chiếu vào từ cánh cửa kho mở khiến Dương Thu Trì cuối cùng nhìn rõ, là bạch y nữ tử này tuy che mặt bằng khăn đen, nhưng đôi mắt phượng mỹ lệ và thân hình thon thả khiến hần lập tức xác định bạch y nhân chính là Liễu Nhược Băng. Trong lòng mừng như điên, lòng hần giống như vỡ tung, run giọng gọi: "Băng nhi! Băng nhi! Ta... ta là Thu Trì nè!"

"Thu Trì?" Bạch y nhân lắc lư thân hình, "Người... người nhận thức ta? Người rút cuộc là ai?"

"Nàng có phải là Liễu Nhược Băng không?"

"Đúng, người là ai?"

Tiểu rồi! Băng nhi không nhận thức hần! Dương Thu Trì gượng nhòem dậy, bước lên hai bước nghiêng mặt cho nàng nhìn rõ hơn, nói: "Băng nhi, ta là Thu Trì, Dương Thu Trì nè! Nhận ra chưa?"

Bạch Y Nhân đứng dậy nhìn hần một cái, trầm giọng nói: "Ta không nhận thức người, người... người rút cuộc là ai? Sao lại biết võ công phái ta?"

Tiếng hò hét của binh sĩ tìm kiếm bên ngoài đã càng lúc càng gần, ánh lửa càng lúc càng sáng, từ luồng hơi nóng phả vào nhà kho, hiển nhiên là lửa đã cháy đến nhà kho của họ rồi.

Băng nhi nhất định là khi chuyển thể đầu thai đã quên hết chuyện kiếp trước không còn nhớ hần là ai rồi! Dương Thu Trì không kịp nói kỹ, đầu óc xoay chuyển, biết hiện giờ cần phải để nàng tin mình, để nàng rời khỏi chỗ này. Hần nói: "Ta biết tên nàng là Liễu Nhược Băng, tên lúc nhỏ là Điềm Điềm, dưới nách nàng có nốt ruồi to bằng hạt gạo, đúng không?"

Những điều này đều là tình hình kiếp trước của Liễu Nhược Băng, không biết kiếp này có còn như vậy hay không. Tình huống khẩn cấp, hần không cần biết đúng hay sai, cứ theo đó nói trước thử.

Bạch y nhân càng kinh ngạc hơn: "Người... người sao mà biết vậy? Người rút cuộc là ai?"

Dương Thu Trì mừng rỡ, mọi chuyện đều tương đồng với kiếp trước! Băng nhi, ta đã tìm được Băng nhi của ta rồi! Dương Thu Trì định bước lên một bước ôm nàng, nhưng nàng lại lùi một bước, cảnh giác nhìn hần.

Dương Thu Trì gấp rút nói: "Băng nhi, ta là đến cứu nàng đây. Nếu như muốn giết nàng, ta ở ngoài đốt một mồi lửa là xong, căn bản không cần tiến vào... mau cùng ta đi thôi! Chờ an toàn một chút rồi ta đem nguyên ủy của sự tình cho nàng hay!"

Liễu Nhược Băng nhìn cửa lớn sau lưng hần, thấy gương mặt dữ dằn của binh sĩ Trương Hiến Trung đã lấp ló qua ánh lửa rồi. Nàng than dài: "Không kịp nữa rồi! Ta... ta thụ thương quá nặng, bay không qua nổi tường cao..." Nói đến đây, thân hình Liễu Nhược Băng lắc lư một chút, vịn vào bao gạo bên

cạnh, từ từ sụm xuống.

Dương Thu Trì vội bước tới ôm nàng, gọi khẽ hai tiếng, nhưng Liễu Nhược Băng không hồi đáp, đã rơi vào trạng thái bán hôn mê.

Liễu Nhược Băng trúng phải thứ độc quá bá đạo từ tự tiện và độc vụ, nếu đổi thành người thường đã sớm độc phát chết ngay đương trường. Nàng có thể đề nghị đến lúc này không chết, toàn là dùng võ công tuyệt thế chống chịu. Nhưng chạy dọc đường tới đây, huyết dịch vận hành nhanh hơn, độc đã công vào tim. Khi chạy đến hậu hoa viên, phát hiện tường vây quá cáo, căn bản không vượt qua được, nên mới trốn vào nhà kho. Vừa rồi Liễu Nhược Băng lại cố sức đối chọi với Dương Thu Trì, vận công đối kháng khiến kinh lực đề ngực độc tính lỏng ra, độc tính phát tác mãnh liệt, tức thời cảm thấy trời đất quay cuồng. Hơn nữa lại có người cùng phe cứu giúp, tâm lý có chỗ dựa dẫm, cho nên nhũn ra ngất đi trong lòng Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì tâm niệm như điện, biết là tường vây tri phủ nha môn cao đến ba trượng, hơn tường vây nhà thường dân gấp đôi, rất hối hận là năm xưa không học công phu dùng phi tác bay qua tường từ chỗ Liễu Nhược Băng. Hiện giờ bị vây, làm sao thoát thân đây?

Đột nhiên, hắn nhớ đến tri phủ nha môn còn có cửa sau, dường như là ở gần đây, ẩn giấu kín đáo trong tòa giả sơn. Cổ đại nha môn án theo quy củ đều chỉ một mặt cửa, đó là cửa chính, theo hình chữ bát, hợp với câu "Nha môn bát tự khai, hữu lý vô tiền đừng tiến vào." Như vậy là không thể mở cửa sau, còn nhà của quan đều ở bên trong nha môn, không thể mua sắm phòng ốc ở vùng đó, nếu không sẽ bị lộ mũi ô sa. Nhưng hai đời Minh Thanh, quan lại hủ bại, dễ dễ nhận hối lộ thường mở cửa nhỏ ở sau nha môn, cung cấp đường cho người hối lộ. Đó cũng chính là nguyên do xuất phát từ "đi cửa sau" (đi đưa hối lộ). Hai trăm năm trước khi điều tra án tri phủ Vũ Xương thông đồng với Kiến Văn dư đảng mưu phản, hắn biết ở hậu hoa viên của tri phủ nha môn có cửa sau dùng để nhận hối lộ, không biết sau đó có bị lại hay chưa.

Dương Thu Trì đỡ Liễu Nhược Băng dựa vào túi gạo, rút yêu đao ra xông lại tường sau của kho gạo, sờ sờ, bên dưới là đá xanh cao nửa người, bên trên đều là gỗ. Hắn lập tức mừng thầm, đều vận thần công chém mấy đao vào gỗ tạo ra cái lỗ lớn, quay người lại công Liễu Nhược Băng lên lưng, đập qua bao gạo chui ra ngoài. Hắn nhìn quanh, xác định phương hướng, men theo tường chạy đi.

Rất may là "Quan bắt tu nha", ngay hậu hoa viên cũng có dáng vẻ hai trăm năm trước, bố cục không biến đổi, do đó Dương Thu Trì nhanh chóng tìm đến cửa nhỏ ở sau giả sơn. Ở đó có treo cái khóa đồng, hắn dùng đao chém mấy cái vỡ ra, cùng tiểu hắc cầu ra ngoài rồi liền khép cửa lại. Như vậy thì nhất thời người khác không chú ý rằng hai người từ ngã này chạy ra.

Phía sau là một đường nhỏ, đầu đầu cũng có tử thi. Áo trắng của Liễu Nhược Băng quá lộ, Dương Thu Trì đặt nàng xuống, thấy mặt nàng còn che khăn đen, cũng quá lộ, liền lột đi. Một gương mặt thanh tú lãnh diễm và quen thuộc vô cùng đập vào mắt hắn - Băng nhi! Quả nhiên là người con gái khiến hồn hắn gặp mộng! Chẳng có điểm nào sai! Hai mắt nàng khép hờ, đã hôn mê đi.

Dương Thu Trì lòng gấp như lửa đốt, vội vã lột phục trang của một binh sĩ quân Trương Hiến Trung khoác lên người Liễu Nhược Băng, rồi vác nàng chạy về phía tiểu trạch viện.

trên đường gặp được mẩu nhóm quân của Trương Hiến Trung, nhưng cho hắn là người nhà, lại bận rộn đốt nhà cướp bóc, nên không có ai đến tra hỏi hắn. Hắn rất thuận lợi đến trước tiểu trạch viện, xem xét thấy không ai chú ý mới công Liễu Nhược Băng tiến vào trong.

Gần đó chỗ nào cũng có tử thi. Cửa trạch viện nhà hắn đã bị đập nát, nhưng phòng ốc không bị đốt cháy, bên trong lộn xộn, xem ra là đã bị cướp qua, trong phòng không có người.

Hắn công Liễu Nhược Băng dẫn tiểu hắc cầu ra giếng nước ở hậu hoa viên, cúi xuống gọi: "Tiểu nhị! Tiểu nhị!"

Dưới giếng truyền lên tiếng reo vui mừng của Tiểu Nhị, rồi tiếng nghẹn ngào đáp: "Lão gia! Lão gia cuối cùng cũng về rồi... hu hu hu..."

Dương Thu Trì trước hết đặt tiểu hắc cầu vào gàu múc nước hạ xuống. Tiểu Nhị tiếp lấy đưa vào trong. Dương Thu Trì lại lấy dây thừng kéo nước cột ngang hông Liễu Nhược Băng rồi cột chặt vào người hắn, bám chặt lấy dây tuột xuống giếng.

Nước giếng chỉ sâu đến eo, Dương Thu Trì đứng trong nước, cười Liễu Nhược Băng trên lưng xuống đưa vào trong động. Tiểu Nhị kéo Liễu Nhược Băng vào, cả kinh hỏi: "Lão gia, nàng... nàng ta là ai vậy? Nương nương đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 68: Ranh giới sống chết

Dương Thu Trì một mặt chui vào, một mặt đáp: "Nàng ấy là vợ chưa cưới của ta! Nương nương của em không sao, ca ca của nàng ấy chưa chết, trở về rồi... làm thiên tử chỗ chết gì đó của Trương tặc quân, còn làm bị thương vợ của ta..., lão tử không để yên cho hắn đâu!"

Hắn tức khí hô hô, bỏ vào trong, mò mẫm đặt Liễu Nhược Băng lên giường, quay lại khuôn hai khối đá xanh lấp lại, ngăn cửa động.

Tiểu Nhị không biết Dương Thu Trì nói đi nói lại cái gì, nhưng thấy hắn tức giận thờ phỉ phỉ, không dám hỏi nhiều. Nàng dùng đá lửa đốt một cái đèn dầu, ánh sáng vàng vọt liền chiếu khắp cả căn phòng dưới đất.

Dương Thu Trì không kịp thay quần áo bị nước giếng làm ướt, cởi áo của Liễu Nhược Băng kiểm tra thương thế của nàng. Liễu Nhược Băng mơ mơ hồ hồ chụp tay hắn lại, miệng lầm rầm gì đó nghe không rõ.

Dương Thu Trì không quản gì nhiều, gạt tay nàng ra, cởi luôn quần áo nàng. Dưới ánh đèn dầu, hắn thấy chiếc áo lót thêu hoa mai màu trắng của Liễu Nhược Băng đã bị máu độc ướt thành màu đỏ bầm. Phía dưới gò ngực tròn trịa và cao vút, có một vết thương hở miệng, xem ra là chỗ mũi tỳ tiền cắm vào. Hắn khẽ vén áo lót, thấy sườn trái đen bầm, chỗ đối ứng với cái lỗ kia máu huyết bầy nhầy, toàn là màu đỏ bầm.

Dương Thu Trì chẳng nói hai lời, dùng dao nhỏ vạch hình chữ thập, sau đó cúi người xuống dùng miệng hút vết thương bầm đen, hút máu độc ra nhỏ đi, sau đó hút tiếp.

Liễu Nhược Băng hôn mê trầm trầm, phát ra tiếng rên rĩ thống khổ: "Không... không được..." Nàng bị độc công tâm, thần trí không rõ, tuy biết Dương Thu Trì cởi quần áo hút độc, vừa thẹn vừa gấp, nhưng không có lực kháng cự.

Dương Thu Trì nhất mực hút đến khi máu biến thành màu hồng mới dừng lại. Nhưng mà nhãn thần của Liễu Nhược Băng bắt đầu tản ra, hắn nhớ tới trước lúc xuyên vết Liễu Nhược Băng cũng phục độc mà chết, thần tình cũng như thế này, không khỏi lòng như lửa đốt, nhưng trong tay không có thuốc giải độc gì, cũng không nghĩ ra biện pháp gì để giúp nàng giải độc.

Nhìn gương mặt mỹ lệ của nàng mất đi sắc thái của sinh mệnh, Dương Thu Trì không còn biện pháp nào, chỉ có thể ôm chặt nàng mà khóc: "Băng nhi! Băng nhi ta là Thu Trì a! Đừng rời xa ta! Cầu xin nàng đừng rời xa ta nữa a...! Nàng sắp chết rồi..., ta, ta cũng sẽ chết theo nàng!"

Tiểu Nhị hoảng loạn chụp lấy cánh tay hắn: "Lão gia đừng a...!"

Liễu Nhược Băng từ từ mở mắt, nhìn hắn: "Thu Trì...?"

"Đúng, ta họ Dương, tên Thu Trì! Nhớ ra chưa?"

Ánh mắt Liễu Nhược Băng tán mạn: "Tên.. nghe qua... rất quen, nghe quen lắm, nhưng mà..., sao ta, sao ta... không có chút ấn tượng gì... trong đầu hết..."

"Ta... ta kiếp trước, à không, ta trước đây... lúc còn nhỏ, chúng ta đã định thân rồi, nàng là vợ chưa cưới của ta...!"

"Vậy sao?" Liễu Nhược Băng càng mê mẩn hơn, "Ta... sao ta chưa hề nghe qua...?"

"Chuyện này chờ nàng khỏe rồi hắn nói! Cho ta biết làm sao để cứu được nàng?"

Liễu Nhược Băng khẽ lắc đầu: "E rằng không xong rồi..., độc này quá lợi hại..., a... ta trọng thương xong..., kháng cự không được độc tính..."

Dương Thu Trì động tâm: "Nàng trước đây đã dạy ta..., không, ta cũng có học qua võ công của các người! Ta có thể giúp nàng không?"

Ánh mắt của Liễu Nhược Băng lóe chút hi vọng: "Vậy... vậy chúng ta thử thử coi! Mau... mau đỡ ta dậy!"

Dương Thu Trì vội đỡ nàng ngồi xếp bằng.

Liễu Nhược Băng thều thào nói: "Một tay đặt lên đầu.... bách hội huyết của ta, một tay đè giữ... huyết đan điền. Sau đó tự ngui vận công điều tức, chuyện khác... không cần quản..."

Dương Thu Trì y lời làm theo.

Liễu Nhược Băng như lão tăng nhập định, nhắm mắt điều tức, vết thương dưới sườn ứa ra rất nhiều máu tươi.

Một lúc lâu sau đó, Liễu Nhược Băng lắc lư, thân hình từ từ ngã vào lòng Dương Thu Trì, khẽ thở dài: "Không xong rồi..., ta trúng hai loại độc, chỉ trừ được một loại..., loại còn lại thủy chung không trừ được..., xem ra không xong rồi..."

Dương Thu Trì vội đỡ nàng dậy, hỏi gấp: "Rốt cuộc là độc gì, nàng biết hay không?"

Liễu Nhược Băng lắc đầu: "Ta..., ta không biết, nhưng vận công bức độc đối với nó... không tác dụng..."

Dương Thu Trì lòng đau như cắt, ôm lấy Liễu Nhược Băng nói: "Băng nhi, nàng cố lên, ta khó lắm mới tìm được nàng, nếu nàng mà... chết rồi, ta cũng không muốn sống nữa!"

Liễu Nhược Băng lộ nụ cười trên bờ môi tái nhợt: "Ngươi... ngươi vì sao lại đối tốt với ta như vậy? Ta... ta đâu có nhận ra ngươi..." Nói đến đây, ánh mắt nàng tán loạn, khí tức đã yếu lắm rồi.

Thấy Liễu Nhược Băng đã không xong tới nơi, Dương Thu Trì ôm chặt nàng, áp sát tai nàng: "Băng nhi, ta... ta kỳ thật là chồng kiếp trước của nàng! Kiếp trước nhân vì không thể cùng nàng như chim liền cánh như cây liền cành, nàng thương tâm mà chết, ta xuyên viết đến đây tìm nàng, muốn cùng nàng... tiếp tục tiền duyên a!"

Dương Thu Trì trong mắt Liễu Nhược Băng đã mơ hồ không rõ rồi. Nàng thê thảm cười: "Người... người thật biết... kể chuyện..., nhưng mà ta... ta nghe rồi... rất là thích..."

"Băng nhi! Nếu như nàng... nàng rời xa ta, ta nói rồi ta sẽ không để nàng cô đơn đâu. Ta sẽ đuổi theo nàng xuống dưới chín suối, lần này chúng ta cùng chết! Rồi cùng có thể đầu thai, thì có thể ở chung với nhau nữa rồi!"

"Ngốc quá! Uống mạnh bà thang (thuốc lú) rồi..., cái gì cũng quên hết, làm sao còn có thể ở cùng nhau chứ..., nhưng mà... ta thích... nghe người nói như vậy..." Liễu Nhược Băng gục xuống, đầu rũ đi, im lìm ngã vào người Dương Thu Trì.

"Băng nhi...!" Dương Thu Trì ôm nàng, yêu thương vô hạn, khẽ gọi mãi, cúi đầu xuống, khẽ hôn vào gò má phồng nộn của nàng, rồi rút yêu đao, "Hãy chờ ta...!"

"Không!" Tiểu Nhị nhào tới dùng hai tay giữ chặt đơn đao của Dương Thu Trì, "Không được a! Lão gia...!"

"Cút ra!" Dương Thu Trì hẩy tay, định đẩy Tiểu Nhị ra. Không ngờ Tiểu Nhị liều mạng giữ chặt đơn đao của hắn không buông, cái đẩy này không làm bất nàng ra. Một tay nàng vì chụp giữ lưỡi đao, cú động này liền khiến lòng bàn tay bị cứa một đường dài, máu tức thời phun ra, thuận theo lưỡi đao lấp lánh hàn quang chảy xuống. Nhưng Tiểu Nhị không chịu buông tay, khóc lóc gọi: "Lão gia! Người chết rồi, Tiểu Nhị... Tiểu Nhị sẽ chết theo người!"

Dương Thu Trì chấn động toàn thân, nhìn nhìn Tiểu Nhị, lại nhìn Liễu Nhược Băng như đang ngủ trong lòng hắn: "Em không biết đâu, ta ... ta không thể không có Băng nhi! Ta không thể để mình nàng ấy cô đơn!" Hắn bỏ đơn đao ra, gờ tay đẩy Tiểu Nhị, khiến nàng đụng mạnh vào cái bàn phía sau, xoảng một cái, cái đèn dầu rơi xuống đất, phòng lập tức tối đen.

Cùng lúc này, Dương Thu Trì đã chụp lấy đoản kiếm trong ao của Liễu Nhược Băng, rút ra, dịu giọng nói với Liễu Nhược Băng đang nằm trong lòng: "Băng nhi, ta đến đây, chúng ta vĩnh viễn ở với nhau rồi!"

Hắn vừa định gờ đao tự vẫn, chợt nghe ngoài động ầm ưóc có tiếng người gọi: "Thu Trì! Tiểu Nhị! Các người có đó không?"

Tiểu Nhị vừa kinh vừa mừng, giữ chặt cán đơn đao của Dương Thu Trì, lạt giọng hét: "Có! Nương nương! Mau đến đây! Lão gia... lão gia định tự sát! Mau đến đây a!" Nói xong loạng choạng chạy tới quảng đao đi, bám giữ tảng đá lớn cổ sức đẩy ra, một chút ánh sáng ảm đạm từ giếng tràn vào.

Trầm Tuyết Phi đã nghe được tiếng của Tiểu Nhị, hô lên cả kinh, không kịp chụp lấy dây thừng, tung người vọt xuống giếng nước đánh ùm một cái, vội hỏi: "Thu Trì đâu? Huỳnh ấy ở đâu?"

"Lão gia đang ở trong này, phu nhân tìm được rồi, nhưng sắp không xong đến nơi rồi, lão gia muốn tự sát!" Tiểu Nhị khóc lóc gào thét, đột nhiên nhớ lại Dương Thu Trì vừa rồi nói dường như muốn tìm cái chết, hoảng loạn quay người nhào tới định ngăn Dương Thu Trì, đột nhiên cảm thấy cánh tay đau nhói, thì ra trong hắc ám lại nhào trúng vào đoản kiếm của Dương Thu Trì, a lên một tiếng thảm thiết, thụ thương không nhẹ.

"Thu Trì! Không được a!" Trầm Tuyết Phi cũng xé giọng vung tay đánh rớt một khối đá xanh, chui vào địa thất.

Quách Tuyết Liên nghe Dương Thu Trì đòi tự sát, nàng tuy không có võ công, nhưng trong lúc gấp rút cũng tung người xuống giếng, hoảng loạn uống luôn mấy ngụm nước, gọi: "lão... lão gia, không được a....!"

Trong tình huống tối đen của địa thất, Trầm Tuyết Phi vừa hoảng loạn gọi, vừa đưa tay sờ loạn: "Thu Trì, huỳnh... huỳnh ở nơi nào?"

Chợt xoay một cái, cổ nàng lạnh ngắt, một mũi đoản kiếm kề ngay cổ nàng. Giọng của Dương Thu Trì lạnh đến cực điểm: "Đến hay lắm! Ta tạm thời không chết, phải giết ca ca nàng trước báo thù cho Băng nhi!"

"Thu Trì!" Nghe tiếng của hắn, Trầm Tuyết Phi vui mừng khôn xiết, sau đó nhận ra ngũ khí của hắn, lòng chìm xuống tận đáy "Thu Trì ca, bạch y ... tỷ tỷ..., vợ của huỳnh sao rồi?"

"Nàng ấy... nàng ấy ở trong lòng ta đây..., đã không xong rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 69: Tây Vực bạch đầu xà

"A...!" Trầm Tuyết Phi kêu lên cả kinh.

Dương Thu Trì dùng giọng lạnh như đao: "Ta vốn muốn cùng chết một lượt với Băng nhi, nhưng nghe tiếng của cô, ta đã cải biến chủ ý. Ta muốn báo thù cho Băng nhi, băm vằm ca ca của cô ra thành vạn đoạn, sau đó sẽ theo Băng nhi xuống suối vàng! Nói! Ca ca của cô hiện giờ ở đâu?"

Trầm Tuyết Phi cảm thấy đầu óc trống không, không dám tin đó là thật. Nàng hoảng loạn bảo: "Tiểu nhị! Mau đốt đèn! Tiểu nhị! Cho ta nhìn xem tỷ tỷ thế nào rồi!"

Tiểu Nhị tìm được đá lửa và đèn rơi trên mặt đất, vội vã dạp dạp đốt đèn lên.

Dưới ánh sáng mờ ảo, họ thấy Dương Thu Trì một tay ôm chặt Liễu Nhược Băng trong bộ đồ trắng, một tay giữ đoàn kiếm án lên vai Trầm Tuyết Phi.

Trầm Tuyết Phi quỳ xuống đất, run giọng nói: "Thu Trì ca, để muội xem tỷ tỷ..., tỷ ấy nếu chết rồi, không cần giết muội, tự muội cũng... không còn mặt mũi nào sống trên thế gian này!"

Dương Thu Trì hừ một tiếng, thu hồi đoàn kiếm, trả lại vào trong tay áo của Liễu Nhược Băng, lạnh lùng nói: "Oan có đầu, nợ có chủ! Ta không giết cô đâu, ta chỉ tìm ca ca cô báo thù!"

Trầm Tuyết Phi quỳ lách tới trước mấy bước, chụm giữ cánh tay mềm nhũn của Liễu Nhược Băng, thê thảm gọi: "Tỷ tỷ..."

Lúc này, Quách Tuyết Liên đã toàn thân ướt như chuột lột tiến vào động. Thấy tình cảnh này, cô nàng thê lương nhỏ lệ, cùng quỳ ở một bên.

Trầm Tuyết Phi chụp giữ tay của Liễu Nhược Băng khóc lóc một hồi, đột nhiên cảm thấy cổ tay của nàng còn có mạch đập nhẹ nhẹ, vui mừng nói: "Thu Trì ca! Tỷ tỷ còn có, còn có mạch! Còn chưa chết!"

Dương Thu Trì cười khò lắc đầu: "Ta biết, nhưng mà không có thuốc để trị, mạng chỉ còn trong khoảnh khắc thôi!"

"Tỷ tỷ trúng độc gì?"

Dương Thu Trì tức giận quát: "Đi hỏi anh của cô ấy! Chỉ có hắn mới biết!"

Sự tức giận của Dương Thu Trì khiến Trầm Tuyết Phi run rẩy toàn thân, ngã ngồi xuống đất. Quách Tuyết Liên sợ có người ở ngoài nghe thấy, vội tới gắng sức kéo hai khối đá xanh lấp thông đạo trở lại.

Trầm Tuyết Phi sụt sùi: "Muội... muội vừa hỏi ca ca xong, huynh ấy nói đó là một loại... một loại rắn đến từ tây vực, rất độc...."

"Nọc độc của rắn?" Dương Thu Trì hậm hực, "Cô không biết là trên thế gian này có tới hai nghìn loại rắn hai sao! Số có độc tới mấy trăm, mỗi loại rắn độc đều có nọc độc không tương đồng, nào là độc thần kinh, độc tuần hoàn máu, độc hỗn hợp..." Đột nhiên, hắn dừng lại, lát sau hỏi dồn: "Ca ca cô nói là loại rắn độc gì?"

"Huynh ấy không nói...", Trầm Tuyết Phi sụt sùi, "Chỉ nói đó là loại rắn độc rất hiếm có ở Tây vực, đầu màu trắng, không có thuốc giải, người bị cắn trúng chết ngay. Muội sau đó lén chạy đi, định cho huynh biết..."

"Rắn có đầu màu trắng?" Linh quang trong đầu Dương Thu Trì lóe lên, nhớ tới bản thân trước khi đi Tây Tạng vận chuyển các vật tư pháp y viện trợ, đã từng xem qua một số sách liên quan đến Tây Tạng, nhớ trong đó có một sách đề cập đến ở Tây Tạng có một loại rắn vô cùng hiếm, gọi là "Hy mã Lạp sơn bạch đầu xà", còn gọi là "Bạch đầu khê", là một trong những loại rắn cổ xưa nhất trên địa cầu, cũng là loại rắn độc khiến người ta sợ hãi được thế giới công nhận, một là vì chất kịch độc của nó, hai là người ta hiếm khi hay biết gì về nó.

Dương Thu Trì vội hỏi: "Rắn đầu trắng thế nào? Hắn nói ra làm sao? Cô kể kỹ lại coi!"

Nghe Dương Thu Trì nói vậy, Trầm Tuyết Phi hiểu là hắn muốn tìm ra nguyên do trúng độc để dễ đối chứng bốc thuốc, vội quỳ chồm dậy nói: "Vừa rồi, ca ca của muội đến vương phủ tìm muội, nói bạch y... nói không tìm được tỷ tỷ. Nhưng mà, trúng hai loại độc như vậy dù sao cũng chết chắc, đặc biệt là độc trên tự tiển. Muội hỏi đó là độc gì, huynh ấy nói là một loại độc lấy từ con rắn đầu trắng do một vị Lạt ma Tây vực tặng cho. Độc con rắn này lợi hại phi thường, người bị nó cắn trúng không ai sống được, trên thế gian này không có thuốc giải có thể cứu! Huynh ấy chỉ nói có bấy nhiêu."

Dương Thu Trì ngẩn ra, rồi đột nhiên reo lên gấp rút: "Tiểu nhị! Mau! Mang lang đằng (chú: Chất màu đen lấy từ cây kỳ nam, là một loại thuốc có độc. ND) tới đây! Vội lại cam thảo nữa!"

Trầm Tuyết Phi bị tình thần phân liệt, Dương Thu Trì khi đào địa thất này đã dẫn Tiểu Nhị đi mua một số thảo dược thường dùng, chủ yếu là dùng để giải trâm uất, dưỡng tâm an thần, dùng để nấu cho nàng uống trước một phần, một phần còn lại tích trữ dưới địa thất này.

Tiểu Nhị vội vã đáp ứng, lấy từ trong cái tủ ở góc tường ra số thuốc cần đưa cho Dương thu Trì.

Dương Thu Trì lấy kỳ nam bỏ vào miệng nhai, hàm hồ nói: "Mau! Mau giã nhỏ hai loại thuốc này ra, mau!"

Trầm Tuyết Phi và hai nàng còn lại vội động thủ giã thuốc, rất may là công cụ đều mua đủ đầy đặt dưới địa thất này.

Dương Thu Trì nhai nhuyễn lang đăng và cam thảo, áp miệng bón vào miệng của Liễu Nhược Băng. Liễu Nhược Băng không còn nuốt gì được, chỉ ngậm trong miệng bất động.

Dương Thu Trì rút cây ngân châm trên đầu Liễu Nhược Băng, châm vào huyết nhân trung và huyết thập tuyên của nàng, đồng thời mếu máo gọi: "Băng nhi! Tỉnh tỉnh! Mau nuốt thuốc vào! Tỉnh dậy đi a! Băng nhi! Băng nhi!"

Liễu Nhược Băng yếu ớt hỏi: "Thu... Trì...?"

"Là ta! Mau! Mau nuốt thuốc xuống! Mau a! Có thể giải độc đó!"

Liễu Nhược Băng hơi hé mắt, nhìn hẩn, gian nan nuốt xuống.

"Nước! Mau lấy nước đến!"

Quách Tuyết Liên vội đưa chén nước, Dương Thu Trì đút cho Liễu Nhược Băng uống vào.

Lúc này, Trầm Tuyết Phi đã giã nhỏ lang đăng và cam thảo, hòa vào nửa chén nước đưa qua. Dương Thu Trì giữ cho Liễu Nhược Băng uống, sau đó ôm chặt nàng: "Băng nhi, đừng ngủ, ngàn vạn lần đừng ngủ a! Cầu xin nàng đó! Nhất định và cố thức! Chúng ta sẽ cùng song túc song phi, cùng hành tẩu giang hồ..." Nói đến đây, giọng hẩn nghẹn lại, ôm chặt Liễu Nhược Băng hu hu khóc ròng.

"Thu Trì... đỡ ta dậy..., thuốc này dường như... dường như có hiệu dụng..., mau đỡ ta dậy, ta muốn..., ta muốn điều tức..."

Nghe câu này, Dương Thu Trì mừng như điên, vội đỡ nàng dậy. Nhưng Liễu Nhược Băng đã không còn sức nào ngồi xếp bằng. Dương Thu Trì liền cho nàng dựa vào lòng hẩn, giữ cho nàng ngồi thẳng, tay hẩn đặt lên bách hội huyết trên đầu nàng, tay còn lại ấn lên đan điền, ngưng thần điều tức giúp nàng vận công.

Dương Thu Trì cảm thấy thân hình Liễu Nhược Băng trong lòng hẩn hơi run rẩy, lúc lạnh lúc nóng, không biết là dấu hiệu của họa hay là phúc, không dám phân thần, nhất mực ngưng thần vận khí.

Trầm Tuyết Phi và hai nàng còn lại khấn trương hơn, ngồi quỳ dưới đất nhìn họ.

Mãi sau đó, Liễu Nhược Băng mới từ từ mở mắt, quay đầu nhìn Dương Thu Trì mỉm cười: "Dường như... dường như thành rồi..."

"Băng nhi!" Dương Thu Trì mừng quá bật khóc, ôm chặt lấy nàng, "Uống chút thuốc nữa hen?"

"Không! Hôm nay... được lực đủ rồi, không thể uống quá nhiều..."

Liễu Nhược Băng nói giọng tuy yếu, nhưng đã có chút hơi, khiến Dương Thu Trì mừng như hoa nở, vội vã gặt đầu.

Tiểu nhị nói: "Lão gia, nếu như mợ chủ bị trúng độc rắn, ở quê chúng ta dùng 'son từ cô, bán chi liên, hồng bối ti trừ và thông thành hồ' (chú: các vị thuốc dân gian trị nọc rắn cắn) giã nhỏ đắp lên vết thương giải độc, số thuốc này ta đều có, có được không?"

Quách Tuyết Liên cũng nói: "Đừng a, quê em cũng dùng số thuốc này giải độc rắn cắn đấy."

Dương Thu Trì hơi đắn đo. Hẩn không biết số thảo dược này có hiệu nghiệm trong việc trị liệu nọc rắn đầu trắng hy mã Lạp Sơn hay không. Thành phần của thảo dược bị tổng hợp lại, trong đó có thể có thứ hữu dụng cho việc giải độc, nhưng cũng có thể làm tăng chất kịch độc, thậm chí dẫn tới trúng loại độc khác.

Liễu Nhược Băng nói: "Có thể được..., dùng đi, sẽ có... ích một chút đấy..."

Ba cô gái vội vã đi giã thêm thuốc.

Dương Thu Trì ôm Liễu Nhược Băng cảm kích nhìn ba nàng. Đột nhiên, dưới ánh đèn le lói, hẩn phát hiện bàn tay và y phục của Tiểu Nhị đầy máu, vội bảo: "Tiểu nhị! Em thụ thương rồi? Mau! Mau xem coi, băng bó vết thương đi!"

Vừa rồi hẩn định tự sát, Tiểu Nhị liều mạng đoạt đơn đao của hẩn, khiến bàn tay bị thương. Sau đó Trầm Tuyết Phi đến, nàng gọi Trầm Tuyết Phi đến ngăn Dương Thu Trì tự sát, lại sợ Dương Thu Trì mượn cơ hội này chết đi, nên quay lại ngăn chặn, không ngờ trong hắc ám trúng ngay đoàn kiếm trên tay Dương Thu Trì, bị thương ở cánh tay trái. Vừa rồi nhất mực lo cứu Liễu Nhược Băng, quên luôn chuyện bị thương. Hiện giờ Dương Thu Trì nhắc đến, Tiểu Nhị mới cảm thấy vết thương đau nhói, nhưng cười thản đáp: "Lão gia, Tiểu nhị không sao!" Vừa nói, tay vừa không ngừng giã thuốc.

Quách Tuyết Liên vội đến định băng cho cô nàng, Tiểu Nhị gạt ra: "Mau nấu thuốc...! Cứu mợ chủ gấp hơn!"

Tiểu Nhị được tiểu quận chúa Chu Phượng Đức hứa gả cho Dương Thu Trì làm tiểu thiếp, và Dương Thu Trì nói rồi, Băng nhi là vợ của hẩn, tức là chính thê, Tiểu Nhị đương nhiên phải gọi Liễu Nhược Băng là mợ chủ (nãi nãi) rồi.

Quách Tuyết Liên thấy nàng không bị thương vào chỗ yếu hại, nên tạm thời để vậy, lo đi nấu thuốc.



Chú thích

(\*) Hy mã lập sơn bạch đầu xà: Là 1 trong 27 loại rắn độc nhất Trung Quốc, xuất hiện ở cao nguyên Tây tạng. Có mặt ở vùng núi đá ở Đông Nam Á, đặc biệt có mặt ở phía bắc Việt Nam (Việt Nam gọi là rắn lục đầu trắng). Rắn dài 0.6-0.8 m, ở độ cao từ 100-1600m vùng núi đồi, hoạt động vào hoàng hôn và về đêm, chưa biết rõ tập tính sinh sống. Ở Việt Nam thường sống trong các rừng tre trúc ở phía Bắc. Độc của Bạch đầu khuê xà có tính ngưng huyết từ từ, khiến vết cắn bị sưng phồng, trở ngại năng lực hoạt động. Rắn chứa nọc độc đủ giết ít nhất 15 người, nạn nhân sau khi bị cắn sẽ cảm thấy rất nóng và đau buốt vùng bị cắn ngay lập tức, sau 40 phút nạn nhân cảm thấy khó thở từ ngực và chỉ cần thêm 30 phút nữa thì dù có là Hoa Đà tái thế cũng bó tay. Lượng độc của nó có chất tenaxinium cực mạnh, khi đã vào tim thì chất tenaxinium sẽ phá vỡ các tế bào hồng huyết cầu, nạn nhân sẽ chảy máu rất nhiều dưới da, cái chết sẽ rất đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 70: Tiểu thiếp

Dương Thu Trì dòm mắt, cũng phát hiện Quách Tuyết Liên và Trầm Tuyết phi đều như con gà mắc mưa, vốn định bảo họ thay quần áo, nhưng biết lúc này Liễu Nhược Băng chưa thoát li nguy hiểm, bọn họ sẽ không chú ý đến chuyện nhỏ riêng, nên không lên tiếng.

Thảo được được giả nguỵ, Dương Thu Trì liền tự thân đắp bó lên vết thương của Liễu Nhược Băng. Trong lúc này, Tiểu Nhị đã xé chút y phục giúp Dương Thu Trì băng bó vết thương cho Liễu Nhược Băng, sau đó mới để nàng nằm xuống giường, kê gối đắp mền.

Quách Tuyết Liên bấy giờ mới giúp Tiểu Nhị băng bó vết thương ở tay và cánh tay.

Dương Thu Trì lấy cái ghế ngồi bên giường, cầm tay Liễu Nhược Băng áp lên mặt, khẽ hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

Liễu Nhược Băng khẽ thở dài: "Cái mạng này đã lấy lại rồi..., chỉ là..., độc này làm động tới ngũ tạng lục phủ quá thâm, không qua mấy tháng không thể trừ toàn bộ..., trong thời điểm này chỉ cần vận công..., e rằng sẽ độc phát công tâm mà chết..."

Dương Thu Trì vội nắm chặt tay nàng, an ủi: "Băng nhi, đừng lo, nàng ở đây tĩnh dưỡng mấy tháng, sẽ không ai quấy nhiễu đâu, nhất định sẽ khôi phục như sơ."

Liễu Nhược Băng khẽ gật đầu: "Đa tạ người giúp ta..."

"Tạ cái gì chứ, ta đã nói rồi, nàng là vợ ta mà!" Dương Thu Trì nghe Liễu Nhược Băng nói không lo đến tính mệnh nữa, quả là mừng như hoa nở, nhin không được cúi đầu cười bông đùa một câu.

Gương mặt xinh đẹp lạnh của Liễu Nhược Băng đỏ hồng, không biết là do ánh sáng đèn dầu màu đỏ tỏa ra, hay là do trúng độc phát sốt, hoặc là mọi thứ xảy ra vừa rồi làm nàng ngượng ngập vô cùng. Nàng dường như không quen với cử động thân mật như vậy của Dương Thu Trì, khẽ rút tay lại, ngăn ngor nhìn hấn.

Vừa rồi nàng tuy rơi vào trạng thái bán hôn mê, nhưng mọi chuyện phát sinh đều hay biết, tự hỏi trong lòng nam nhân này là ai? Vì sao thấy mình sắp chết lại đau khổ như vậy? Còn muốn tự sát để cùng chết với mình? Chẳng lẽ đúng như y nói chính là vì hôn phu định ra từ nhỏ với mình? Hấn sau đó nói cái gì mà xuyên việt đến đây, kiếp trước là phu quân của mình, cái gì mà mình kiếp trước thương tâm vì y nạp thiếp rồi tự sát, do đó y xuyên việt đến đây để cùng mình song túc song phi? Cái này rõ ràng là lừa mình mà, nhưng y vì sao lại dùng lời nói dối như vậy để lừa mình?

Liễu Nhược Băng nhìn kỹ lại Dương Thu Trì, thấy thân hình hấn đơn bạc, tướng mạo có thể xem là nho nhã. Người này đối tốt với nàng như vậy, rõ ràng là phải quen biết nàng nhiều lắm. Nhưng mà, vì sao nàng chẳng có chút ấn tượng gì? Thuốc y dùng nếu không phải là nội công của nàng cao siêu thì cửu không được năng. Nàng quả là mạng lớn, trúng kỳ độc này, bay vào trong nha môn rồi mới biết. Loại độc này so với sự tưởng tượng của nàng còn bá đạo hơn. Nàng đã không còn cách gì sử dụng khinh công bay cao, vượt tường của nha môn, chỉ biết trốn đi, vốn cho là không thoát được kiếp nạn. Không ngờ người này mạo hiểm chạy vào, không những biết võ công của bốn môn, công lực còn không tệ. Nhưng mà một chương của nàng suýt lấy mạng hấn, thế mà hấn không giận gì nàng, còn cứu nàng ra, trốn đến nơi ẩn bí này. Vừa rồi hấn nhìn thấy nàng sắp chết, sự thương tâm dục tuyệt đó không thể nào giả vờ mà có được.

Người này rốt cuộc là ai?

Liễu Nhược Băng nhìn máu trước ngực Dương Thu Trì, biết là cú đánh lúc nãy của nàng khiến hấn thổ huyết, lòng áy náy vô cùng, dịu giọng nói: "Xin lỗi, trước đó... ta... ta đã ngộ thương người..."

Dương Thu Trì: "Băng nhi, không thể trách nàng được, có trách là ta quá lỗ mãng. Chỉ cần nàng có thể bình an, có chịu thêm mấy chương cũng không

sao."

"Người quả là người tốt..., đa tạ người đã cứu ta..."

Dương Thu Trì vừa chua xót vừa cao hứng, mắt đỏ ửng lên, lại nắm cổ tay nhỏ nhắn của nàng: "Không cần đa tạ, ta đã nói rồi, nàng mà chết thì ta cũng không muốn sống nữa! Cứu nàng là cứu chính ta mà thôi."

Loại tỏ bày quá thẳng thê này khiến nét đỏ ửng trên mặt Liễu Nhược Băng càng nặng hơn. Nàng từ từ thu cánh tay lại, chuyển chủ đề: "Người... người biết nghề y?"

Dương Thu Trì gật đầu, rồi lại lắc đầu ngay: "Biết chút chút." Hắn nói chút chút đó chính là tây y hiện đại, còn Trung y thì hắn chỉ biết bề ngoài.

Liễu Nhược Băng khẽ cười: "Chỉ biết chút chút mà đã có thể... cứu mạng ta rồi, vậy nếu biết nhiều, thì không phải... ngay người chết người cũng... cứu sống hay sao?"

Mọi người nghe nàng pha trò, đều thở phào, cao hứng đến ứa lệ.

Dương Thu Trì nói: "Ta là ngựa lành chữ thành..., a không, mèo mù với phải cá..., à cũng không! .... coi cái miệng ta kìa!" Hắn giơ tay tát vào má mình một cái, quay đầu phun nước bọt vờ, sau đó mới tiếp: "Ta chẳng qua là tình cờ thôi, hơn nữa rất may là Tuyết Phi cho ta biết độc trên tử tiền là từ bạch đầu xà ở Tây vực, cho nên mới nghĩ ra biện pháp."

Liễu Nhược Băng trúng tử tiền có bôi độc rắn lục đầu trắng, hơn nữa loại rắn này rất cổ xưa và hiếm có, người thế gian không hiểu nhiều, cho nên đến hiện giờ vẫn chưa có thuốc giải độc đặc hiệu. Dương Thu Trì cũng đương nhiên không biết làm thế nào giải chất độc do rắn này cắn, chỉ là, khi hắn chuẩn bị đến Tây Tạng, có đọc trong sách nói loại rắn độc này là loại hiếm có và khiến người ta khủng bố nhất. Hắn cũng nhớ dường như trên sách nói loại rắn này có độc tố hỗn hợp, có thể dẫn đến triệu chứng ngưng huyết từ từ trong huyết quản dẫn tới mất mạng.

Hắn là pháp y, tri thức về phương diện này chỉ cần xem qua một lần là có ấn tượng. Tuy hắn không nghiên cứu sâu đối với độc vật học, nhưng cũng biết đạo lý đối chứng hạ dược, từ đó nghĩ đến Lang đẳng (kỳ nam đen). Hắn biết lang đẳng là loại thuốc rất tốt dùng để cải thiện tuần hoàn máu, có thể điều tiết sự co rút của mạch máu, tăng cường quá trình tự vận động của vị động mạch, giảm nhẹ sự đứt mạch máu nhỏ mất máu, giảm độ đặc của máu, do đó đoán loại thuốc này có hiệu quả với chất độc làm đặc máu ngưng huyết trong nội huyết quản này. Hơn nữa cam thảo còn có thể giải bách độc. Lúc đó Liễu Nhược Băng đang nằm trong thời điểm sắp đứt hơi, không cho phép hắn đắn đo, cho nên dùng ngay lang đẳng và cam thảo giải độc cho Liễu Nhược Băng.

Nếu như đổi thành người khác, trực tiếp sử dụng lang đẳng không qua đề luyện gia công thì chưa chắc hiệu quả. Nhưng rất may là Liễu Nhược Băng nội công thâm hậu, biết vận công tăng gia chất thượng phát huy tác dụng của dược lực, công thêm Tiểu Nhị và Quách Tuyết Liên kiến nghị sử dụng Sơn từ cô, Bán chi liên, Hồng bối tơ hồng và Thông thành hồ đều là thuốc giải độc rắn cắn, tuy không thể trực tiếp giải độc của rắn lục đầu trắng, nhưng có tác dụng phụ trợ rất tốt. Nhờ những chuyện xáo hợp này, nên họ mới cứu được Liễu Nhược Băng từ trong tay tử thần.

Liễu Nhược Băng nghe Dương Thu Trì nói Trầm Tuyết Phi cho họ biết loại độc bôi trên tử tiền là nọc rắn, liền quay nhìn hỏi Trầm Tuyết Phi: "Cô... cô là ai?"

Trầm Tuyết Phi quý xuống dập đầu: "Tỷ tỷ, muội là Trầm Tuyết Phi, chính là cô bé mười năm trước được tỷ cứu ở Phụng Dương. Người dạy em võ công, còn đưa em về nhà ở Thụ thành."

"Vậy à...! Là em à! Lớn đến thế rồi sao." Liễu Nhược Băng điềm đạm nói, "Em làm sao biết độc trên tử tiền vậy?"

Thân hình Trầm Tuyết Phi chấn động, không dám giấu, dập đầu nói: "Tỷ tỷ, thật xin... xin lỗi, kẻ bày ra độc kế hãm hại người chính là... là anh ruột của em, tên là Trầm Lôi..."

Liễu Nhược Băng nhìn nàng, điềm đạm nói: "Ca ca em suýt lấy mạng của ta, em lại giúp cứu ta. Được rồi, ân oán của chúng ta coi như xong, em đi đi..."

Thân hình Trầm Tuyết Phi run như cây sậy, khóc ròng dập đầu lia lịa: "Ân cứu mệnh của tỷ tỷ Tuyết Phi không bao giờ dám quên, ca ca muội... huynh ấy không biết mới ngộ thương tỷ tỷ, Tuyết Phi... to gan khản cầu tỷ tỷ... khản cầu tỷ tỷ..."

"Em cầu ta tha cho anh trai?" Đôi mắt phượng của Liễu Nhược Băng khép lại, thở dài một hơi, yếu ớt nói: "Em giúp cứu... cứu mạng của ta, coi như một mạng đổi một mạng, lần này.. ta tha cho hắn vậy."

"Đa tạ! Đa tạ tỷ tỷ! Đa tạ..."

Trầm Tuyết Phi biết Liễu Nhược Băng võ công cao tuyệt, muốn giết ca ca nàng quả là quá dễ dàng. Hiện giờ nàng chỉ có ca ca Trầm Lôi là người thân duy nhất, nên mới mặt dày cầu khẩn. Hiện giờ nghe lời Liễu Nhược Băng nói vậy, mừng quá khóc ròng, vừa cảm tạ vừa dập đầu như gậy bàn toán. Nhưng Liễu Nhược Băng chỉ nói lần này tha cho Trầm Lôi, ý qua lời là nếu có lần sau lọt vào tay nàng, e rằng sẽ không tha. Nhưng dù sao đi nữa, tránh được cái họa trước mắt này dù sao cũng tốt.

Liễu Nhược Băng khẽ nói: "Được rồi, các người đi đi, ta... ta muốn ngủ một chút..."

Tiểu Nhị vội đến đỡ Trầm Tuyết Phi dậy.

Dương Thu Trì nói với Trầm Tuyết Phi: "Nàng và Tiểu Nhị về trước đi, ở đây có ta và biểu đệ chiếu cố Băng nhi là được rồi."

Tiểu Nhị hoảng hốt nói: "Lão gia, để Tiểu Nhị... lưu lại đi!"

"Vì sao?" Dương Thu Trì hỏi.

"Tiểu Nhị... đã hứa gả cho lão gia làm thiếp rồi, đương nhiên phải theo lão gia người, giúp chăm lo cho mộ chủ..."

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 71: Cự hôn

Dương Thu Trì hoảng hốt nhìn Liễu Nhược Băng, phát hiện dưới ánh đèn hôn ám, đôi mắt dài với hàng mi cong của nàng khẽ lay động, dường như tâm tình đang kích động. Lúc này hắn không dám đề xướng chuyện gì không hay, khi đáng dứt mà không dứt ắt sẽ loạn về sau, cho nên Dương Thu Trì cắn răng, móc từ trong người ra văn khế tặng thiếp và văn khế bán thân của Tiểu Nhị, nói: "Tiểu Nhị, em là một cô nương tốt. Ta biết, nhưng nạp thiếp chỉ là kế quyền nghi cứu em mà thôi. Ta không thể nạp em làm thiếp thật được - ta không thể nạp vị thiếp thất nào nữa rồi."

Dương Thu Trì chỉ Quách Tuyết Liên: "Chắc em cũng đã đoán phần nào, đây không phải là biểu đệ thật của ta, mà là nữ tì do ta mua về. Phụ thân của em nó nuôi không nổi, sắp chết đến nơi rồi, nên mới bán cho ta. Lúc đó nói làm thiếp làm nô gì cũng được. Ta lúc đó có nói, làm nô tì thì được, làm thiếp thì không, nhân vì ta đã đáp ứng Băng nhi của ta, kiếp này không thể nạp thiếp nữa, chỉ thù có mình nàng ấy."

Trầm Tuyết Phi nghe khảng định Quách Tuyết Liên là con gái, rất kinh ngạc, nhưng Tiểu Nhị thì cứ quỳ y như cũ, gần như không quan tâm gì.

Dương Thu Trì hỏi Quách Tuyết Liên: "Ta lúc đó có phải là nói cho em biết như vậy không?"

Thần tình của Quách Tuyết Liên âm trầm, cúi đầu xuống, lúc sau mới khẽ gật: "Dạ đúng, lão gia đúng là nói như vậy, lúc đó người nói nô tì không phải là không có phúc phận làm thiếp, mà là lão gia không thể nào nạp thiếp được nữa."

Dương Thu Trì thấy thần tình của nàng bi thương, cố cứng lòng bảo Tiểu Nhị: "Do đó, ta nói là thật, không phải có ý hủy ước không muốn em, mà là ta muốn cùng Băng nhi của ta sống riêng với nhau, song túc song phi. Cho nên, thật xin lỗi, hay là em sau này cứ theo nương nương của em đi."

Tiểu Nhị nhũn người, té sụm xuống đất, ngược đầu nhìn Dương Thu Trì, gương mặt hoa da phản hiện giờ đã tái nhợt không còn chút huyết sắc.

Dương Thu Trì thầm thở dài, đưa hai tờ văn khế vào ngọn đèn trên bàn, chớp mắt biến nó thành hai con bướm đen bay đi, từ từ rơi xuống chân của Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị ngơ ngẩn nhìn hai mảnh giấy đã biến thành tro tàn, chẳng thể nói một lời.

Quách Tuyết Liên đồng bệnh tương liên, thờ dài một tiếng, bước tới đỡ nàng dậy.

Trầm Tuyết Phi cũng không biết khuyên giải thế nào, cũng lo là mình đi lâu rồi, sẽ khiến ca ca Trầm Lỗi lo lắng trong thời buổi binh loạn mã loạn này, liền oán nhìn Dương Thu Trì một cái, khẽ nói: "Vây... vậy chúng muội đi trước, huynh chiếu cố cho tỷ tỷ tốt." Nói xong chui ra lỗ đến mặt giếng, giữ dây thừng leo lên, sau đó dùng gào kéo Tiểu Nhị với thần tình thăm nảo lên, rồi khỏi tiểu trạch viện.

Làm xong chuyện này, Dương Thu Trì như trút bỏ gánh nặng, nhưng cũng có cảm giác như mất mát thứ gì. Nhưng lúc này, niềm vui gặp lại Liễu Nhược Băng cùng giúp Liễu Nhược Băng thoát li nguy hiểm vẫn còn tràn ngập trong đầu hắn. Có Băng nhi rồi, mọi thứ đều biến thành không có ý nghĩa gì nữa.

Hắn ngồi trên ghế gần giường, hai tay chống cằm nhìn Liễu Nhược Băng, thấy mi nàng như khói, má phấn như dãi, sống mũi cao như ngọc như băng chế thành, da dẻ tinh ónh, môi hồng răng trắng, cảm thon thon chẳng khác gì kiếp trước. Đây là Băng nhi, Băng nhi mà hắn xuyên việt 200 năm để đi tìm. Sau này, hắn sẽ cùng nàng song túc song phi, tiểu điều tự tại, tiểu ngoạn giang hồ rồi, đó xem ra là sự hạnh phúc như thế nào nhỉ?

Đang nhìn đến xuất thần, Liễu Nhược Băng chợt khẽ cười: "Nhìn cái gì?"

Dương Thu Trì giật mình, phảng phất như đứa bé nghịch ngợm bị bắt tại trận, cười khan nói: "Không... không nhìn gì cả."

Khóe miệng Liễu Nhược Băng thoáng nụ cười: "Người a..., lòng dạ cứng rắn ác thật...!"

"Ta... ta sao ác được chứ?"

"Vừa rồi tiểu cô nương tên Tiểu Nhị đó là tiểu thiếp của ngươi phải không? Nói không muốn là không muốn nữa, ngươi không thấy người ta thương tâm đực tuyệt như vậy sao. Nhưng ngươi không những không chùn lùi, mà cũng chẳng cấp cho chút xót thương nào, còn không phải ác độc hay sao!"

"A? Thì ra là nàng nhìn thấy hết à? Ta còn cho rằng nàng ngủ chứ."

"Các người sắp sống chết như vậy, ta có thể ngủ được hay sao?"

Dương Thu Trì khản trương bảo: "Vừa nàng đừng nói nữa, mau ngủ một giấc cho khỏe đi."

"Không đâu, còn chưa mệt. Vừa rồi chỉ không muốn nói chuyện nên muốn mượn cơ ngủ thôi."

"Vậy... vậy vết thương của nàng không sao chứ?"

"Không sao rồi, xem ra không chết được đâu."

Dương Thu Trì hừ một tiếng: "Không được nói bậy, Bạng nhi nhất định sẽ bình bình an an mà, ta và nàng còn phải song túc song phi chứ!"

Liễu Nhược Băng hé đôi mắt phượng, nhanh chóng liếc nhìn hắn một cái: "Ngươi vừa rồi vì chuyện đó mà hủy ước không muốn Tiểu Nhị làm vợ ngươi nữa, phải không?"

"Ừ!" Dương Thu Trì gật đầu, "Ta và nàng đã ước định rồi, cả đời này ta chỉ có một mình nàng thôi."

Liễu Nhược Băng xoay mặt qua nhìn hắn: "Ngươi vừa rồi mới đầu nói là đính hôn với ta lúc nhỏ, sao ta chẳng có chút ấn tượng gì? Cũng chưa từng nghe ai nói qua điều đó. Sau đó ngươi nói là phu quân kiếp trước của ta, nói cái gì mà ta vì đau lòng mà chết, ngươi xuyên việt đến đây tìm ta, cùng ta tiếp tục tiền duyên. Vậy rốt cuộc câu nói nào của ngươi là thật?"

Dương Thu Trì bối rối gãi đầu, nhìn Quách Tuyết Liên ở bên cạnh, thấy cô nàng đang ngồi bên bàn, mở to mắt hiếu kỳ nhìn hắn, hắn biết là cô nàng đang bất ngờ vì mấy câu vừa rồi Liễu Nhược Băng nói với hắn. Nhân vì, trước đây hắn cũng cho Quách Tuyết Liên biết là Liễu Nhược Băng là vợ chưa quá môn của mình, nhưng hiện giờ Liễu Nhược Băng đương trường phủ định rồi, còn đem lời hắn nói bên tai nàng lặp lại nữa. Lời ấy tuy nhiên là thật, nhưng e rằng nói ra chẳng có mấy ai tin.

Liễu Nhược Băng lại hỏi: "Ta không biết ngươi rốt cuộc là ai, vì sao lại có võ công của bốn môn, cũng không biết vì sao ngươi lại biết tên ta, gồm cả tên lúc nhỏ, thậm chí... còn có nốt ruồi đen dưới nách..."

Dương Thu Trì cười hắc hắc: "Ta chẳng phải đã nói rồi sao, ta là phu quân kiếp trước của nàng, cùng nàng ước định tiếp tục duyên nợ ở kiếp này, cho nên mới xuyên việt đến đây tìm nàng."

"Vậy sao?" Khóe miệng Liễu Nhược Băng lộ nụ cười mỉa, "Chuyện ngươi bịa ra rất dễ nghe, nhưng rõ ràng là ngươi muốn người ta tin ngươi là thần tiên, ngươi có biết pháp thuật sao? Phi thăng được không? Nếu là không biết, thì làm sao người ta tin ngươi được?"

Đúng a! Làm sao để người ta tin đây? Dương Thu Trì trợn mắt ngó người: "Những gì ta nói là... là thật đấy..., nếu không, ta sao biết tình huống của nàng rõ như vậy? Thậm chí ngay cả nốt ruồi trên người nàng ta cũng biết, nếu không phải là phu quân nàng, làm sao mà hay biết?"

Liễu Nhược Băng đỏ bừng cả mặt, đôi mắt hơi giận: "Làm sao ta biết ngươi biết bằng cách nào! Nhưng ta không tin hai lý do vừa rồi ngươi nói. Ngươi là người tốt, cứu mạng của ta, nhưng không thể đem lời nói khoác như vậy lừa ta a!"

"Ta không lừa nàng, ta lừa nàng làm cái gì?" Nếu như đã nói ra rồi, Dương Thu Trì dứt khoát dấn tới, mặt làm ra vẻ rất nghiêm túc: "Bạng nhi, ta là phu quân của nàng! Xuyên việt đến đây để cùng nàng tiếp tục tiền duyên! Vừa rồi nàng thấy rồi đó, vì nàng ta đã bỏ luôn tiểu thiếp rồi."

Nụ cười trên mặt Liễu Nhược Băng biến mất, đầu mi hơi nhíu: "Dương công tử, ta không tin công tử là phu quân kiếp trước của ta, công tử cũng không có hôn ước với ta từ nhỏ. Tuy công tử cứu mạng ta, ta rất cảm kích, nhưng ta phải nói trước, ta không thể vì thế mà đem thân hứa gả cho công tử đâu."

Dương Thu Trì tức thời ngẩn ra. Có điểm không tin vào tai mình, ngờ nghịch hỏi Liễu Nhược Băng: "Bạng nhi, nàng... nàng nói không thành thân với ta?"

"Đúng vậy," Liễu Nhược Băng thần tình lạnh nhạt, quay mặt qua nhìn hắn, "Dương công tử, công tử cứu mạng ta, ta nhất định sẽ báo đáp công tử, nhưng không thể đem thân hứa gả cho công tử được."

"A?! Nhưng..., cái đó..., ta..." Dương Thu Trì ấp úng mãi, không biết sự tình vì sao lại phát triển thành như vậy, gấp đến mặt đỏ bừng, cuối cùng chỉ nói một câu: "Nàng... nàng không thích ta?"

"Đó là chuyện khác." Liễu Nhược Băng miễn cưỡng cười, "Ngươi là người tốt, cứu ta, thậm chí chịu vì ta mà chết, ta đều ghi lòng tạc dạ, nhưng mà, ta... ta không thể lấy ngươi được..."

"Vì sao?" Dương Thu Trì gấp lên.

"Vì sao ngươi đối tốt với ta, ta nhất định phải lấy ngươi chứ?" Liễu Nhược Băng kỳ quái nhìn hắn, "Ngươi không phải chỉ vì cứu ta rồi bắt ta đem thân

làm vợ người chứ?"

Lời này có đạo lý, Dương Thu Trì tức thời cứng họng, ấp úng cả nửa ngày, cuối cùng nói: "Nhưng mà, nhưng mà.... nhưng mà ta... ta vốn là phu quân của nàng mà. Hai trăm năm trước, vào những năm Vĩnh Lạc, ta là Trần quốc công, là cầm y vệ chỉ huy sứ, nàng là thiếp của ta. Hai chúng ta đã ước định kiếp này sống với nhau ngay tại chùa Cách Nhĩ Đăng ở Đóa Cam, nàng còn dặn ta đừng quên, ta mới xuyên việt đến đây tiếp tục tiền duyên với nàng mà."

"Vậy sao? Hai trăm năm trước?" Liễu Nhược Băng càng tức cười hơn, "Chuyện phịa của người càng lúc càng có lớp có lang rồi đó!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 72: Mọi việc trở lại từ đầu

Dương Thu Trì gấp lên, gân xanh trên cổ nổi đầy, xua tay lớn tiếng nói: "Ta không phịa! Những gì ta nói đều là thật! Ngày đó trong đại điện của chùa Cách Nhĩ Đăng tại Đóa Cam, nàng uống phải nước trích từ như ý thảo trên kim đỉnh, còn có thương tâm nhả lệ và độc được hạc đỉnh hồng hòa vào thành ngọc lộ, chết trong lòng của ta. Trước khi chết còn dặn dò ta nhớ ước định kiếp này. Ta vốn định tự sát, sau đó bạch quang lóe lên, xuất hiện một..."

Quách Tuyết Liên rót ly nước đưa cho hắn: "Lão gia..., uống chút nước đi..."

"Ta không khát!" Dương Thu Trì phần uất nói, nhớ lại Quách Tuyết Liên bỗng nhiên sao lại mời hắn uống nước, hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn cô bé, thấy mặt nàng đầy vẻ quan tâm và lo lắng, tức thời minh bạch, trừng mắt bảo: "Ê! Em bộ cảm thấy ta đang bịa chuyện hay sao? Nhận rằng đầu óc ta đang phát thần kinh hay sao? Ta không sao đâu, sự tình là đúng như vậy đây!"

Quách Tuyết Liên vội xua tay, gượng cười: "Không... không có a..., lão gia ổn mà, sao lại..., hi hi, mấy ngày nay lão gia quá mệt rồi..."

"Cho dù ta có quá mệt, cũng không mệt đến trình độ nói vậy!" Dương Thu Trì đứng dậy, gần như gầm rống đối với Quách Tuyết Liên, "Ta vừa rồi nói đều là thời, thế mà các người cứ không tin!"

"Tin! Tuyết Liên tin lão gia nói mà! Hi hi, lão gia nói nhỏ chút, để Trương tặc quân bên ngoài nghe được bây giờ, hi hi, Tuyết Liên tin lời lão gia."

Miệng thì nói như vậy, nhưng thần tình của nàng đã bán đứng chính mình. Dương Thu Trì như trái cầu da bị xì hơi, sợ quân sĩ Trương Hiến Trung nghe được nên không dám quát loạn, ngồi phịch xuống ghế thờ khi khì.

Liễu Nhược Băng cười châm chọc: "Coi người kia, như đứa bé vậy. Người là người tốt bụng, tướng mạo cũng không tệ, lại có bản lĩnh, cô nương trong thiên hạ nhiều lắm, nhất định sẽ tìm được người vợ mà người vừa ý đẹp lòng, ví dụ như vị..."

Quách Tuyết Liên mừng rơn, khẽ nói: "Nô tì họ Quách, tên là Quách Tuyết Liên."

"Ừ, vị Quách cô nương này cũng không tệ, còn Tiểu Nhị cô nương vừa rồi nữa. Người ta vì ngăn người tự vẫn, ngay tay cũng bị người cắt bị thương, tay trái còn bị người đâm một kiếm. Cô nương liều mạng bảo hộ người như vậy, tìm ở đâu ra chứ."

"Miễn đi, nữ hài tử dù đối với ta có tốt bao nhiêu đi nữa, thì không thể nào vì họ đối tốt, mà ta phải lấy họ chứ?"

Liễu Nhược Băng mỉm cười: "Đúng a, cũng đạo lý giống như vậy, dù sao không thể vì người đối với ta tốt, là ta phải lấy người chứ?"

Dương Thu Trì tức thời cứng họng, lát sau mới cười khổ nói: "Băng nhi! Nàng nói đi, làm sao mới khiến nàng chịu lấy ta?"

Liễu Nhược Băng nhạt giọng đáp: "Ta đã nói rồi, ta không thể vì người cứu ta mà ta sẽ lấy người."

"Ai dà...!" Dương Thu Trì hai tay ôm đầu, thống khổ dùng đầu nện vào hai đầu gối.

Liễu Nhược Băng thấy hắn như vậy, lòng bất nhẫn, hơi đắn đo một chút, nói: "Hay là chờ vết thương ta khỏi rồi, ta bỏ chút tiền cấp người, cho người cưới một cô vợ thật đẹp, thế nào?"

Thấy hắn vẫn tiếp tục đập đầu, Liễu Nhược Băng cắn môi, quyết định trong lòng, nói: "Hay là..., người nhìn trúng con nhà ai, ta đến mai mối, cứng mềm đều dùng, để cho người ta đem con gái gả cho người, thế nào?"

"Ông trời ơi, ông đừng chơi tôi nữa...!" Dương Thu Trì ngửa đầu giờ tay, hai mắt nhìn trời, xong cúi đầu ôm nảo đại đến cụng vào vách, phát tiếng kêu đồng đồng, khiến Quách Tuyết Liên hoảng hốt chạy lại kéo hấn ra: "Lão gia, đừng như vậy, Liễu tỷ tỷ cũng là hảo ý mà..."

Dương Thu Trì ngẩn đầu rống lên: "Hảo cái gì mà hảo? Ta muốn tìm nữ nhân khác, chỗ ấy không chịu tìm, khoi khoi xuyên việt đến chỗ người ăn thịt người, khắp nơi ôn dịch, chiến loạn liên miên ở Minh triều mạt niên này làm cái quỷ gì? Vì sao chứ? Chẳng phải là vì Băng nhi sao? Ta đến đây chính là muốn tìm nàng ấy thành thân, muốn cả đời cùng sống chung với nàng ấy!"

Liễu Nhượng Băng ưu sầu nói: 'Đại ân của công tử Nhượng Băng khắc ghi trong lòng, chỉ là, chuyện này ... Nhượng Băng đích xác... là khó theo lời. Những mong công tử bỏ qua cho."

Dương Thu Trì nghe nàng nói lời này rất ôn nhu, nhưng mà chém đinh chặt sắt không cho thương lượng, ừ ừ hỏi: "Vì sao nàng không đáp ứng? Chẳng lẽ là..." Lòng Dương Thu Trì chợt rung động, đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội hỏi dôn: "Hay là nàng đã đính hôn, thậm chí thành thân rồi?"

Liễu Nhượng Băng lắc đầu, đáp một cách khẳng định: "Không có!"

Dương Thu Trì thờ phào: "Vậy..... vậy ta dù sao cũng có thể theo đuổi nàng, khi nàng cảm thấy ta xứng đáng để nàng có thể phó thác việc chung thân, thì chúng ta sẽ thành thân, như vậy có được không?"

Liễu Nhượng Băng vẫn khẽ lắc đầu, áy náy nói với Dương Thu Trì: "Công tử, không cần phải nói nữa, nói thật với công tử, ta cả đời này sẽ không thành thân đâu."

Lời này giống như sấm nổ giữa trưa, chấn đến nổi đầu Dương Thu Trì phát mộng, há họng đờ lưỡi hỏi: "Vì... vì sao?"

"Chẳng vì sao cả."

"Không vì sao là có làm sao? Dù sao cũng phải có cách nói chứ?" Dương Thu Trì gấp lên.

"Vì sao lại nhất định phải đáp vì sao?"

Dương Thu Trì ngẩn ra, đứng ha, vì sao phải nhất định kết hôn sinh con chứ? Mọi sự cứ như thuận lý thành chương, nhưng xoay lại nghĩ thử thì lại như vậy chẳng phải là bình thường hay sao? Không lấy chồng nhất định phải có lý do hay sao? Tựa hồ như không đúng a. Nhưng mà, mục đích hấn xuyên việt đến đây là muốn cùng Liễu Nhượng Băng thành thân a, và hấn cứ chầm chầm vào mục đích đó, giờ nàng ấy không muốn thành thân, hấn xuyên việt đến đây đến làm gì? Chẳng phải mọi chuyện hấn nghĩ là quá đơn giản và ngây thơ quá hay sao?

Dương Thu Trì đứng là muốn khóc mà không có lệ: kiếp trước không thể ở với nhau cả đời mà đau khổ, kiếp này có thể ở với nhau mà không chịu lấy nhau. Chẳng lẽ ông trời cứ cảm thấy đây đùa hấn như vậy chưa đủ hay sao? Trời ơi...!

Liễu Nhượng Băng thấy thần tình của hấn ủ rũ cùng cực, hơi áy náy, nói nhỏ: "Dương công tử, như vậy đi, nếu như cậu không xiêm, chúng ta... chúng ta có thể... có thể kết bái thành ty đệ...."

"Kết bái ty đệ?" Dương Thu Trì cười khổ, phu quân trở thành đệ đệ rồi, cái trò gì thế này.

Nhưng mà, bình tĩnh lại nghĩ, hấn xem ra hiện tại Liễu Nhượng Băng còn chưa muốn tiếp nạp hấn. Cái đó cũng khó trách, vì nàng chuyển thể đầu thai, mọi thứ ở kiếp trước đều quên sạch. Đương nhiên nàng không biết bản thân có ước định ở kiếp này. Mọi sự phải làm lại từ đầu thôi, hãy biểu hiện cho tốt, từ từ để nàng thích mình, rồi mới có thể tiếp tục tiền duyên. Và kết bái ty đệ là có thể có cơ hội ở gần nàng, như vậy mới có cơ hội biểu hiện, cuối cùng ty đệ biến thành phu thê cũng không chừng.

Có thể đó chính là hàm nghĩa của câu "nhất thiết tùy duyên" của bạch mi lão tăng ở chùa Cách Nhĩ Đẳng khi nào!

Nghĩ thông điều này, Dương Thu Trì chuyển buồn thành vui, gật đầu nói: "Được a! Tỷ tỷ."

Liễu Nhượng Băng nghe hấn đáp ứng, khẽ thờ phào, mặt lộ nụ cười: "Chờ ta khỏe rồi, chúng ta bày hương án chính thức kết bái."

Kiếp trước nhân vì Liễu Nhượng Băng và Tống Vân Nhi là sư đồ, suýt chút nữa đã không đồng thời lấy cả hai người. Rất may cuối cùng phát hiện hai người là tỷ muội, mới hóa giải cái nút chết này. Có vết xe đổ phía trước, Dương Thu Trì đương nhiên muốn tận khả năng trách phiền phức liên quan đến thân phận, cho nên không nguyện làm chính thức, mà là muốn lưu lại đường rút lui. Hấn bèn cười đáp: "Chúng ta là người giang hồ, không dùng lễ tiết phàm tục gì, nhận ty đệ thì tự nhiên là ty đệ rồi, còn bày hương án lễ tiết thông tục làm chi nữa."

Liễu Nhượng Băng cười khê: "Ừ, nói có lý, cứ theo cậu, chúng ta cứ nói là xong."

Dương Thu Trì vội bước lên vén áo quỳ một chân ôm quyền nói: "Ngu đệ Dương Thu Trì ra mắt tỷ tỷ."

"Mau đứng lên đi!" Liễu Nhượng Băng đỏ bừng mặt, định gượng ngồi dậy trả lễ.

Dương Thu Trì vội bước tới án nàng xuống: "Được rồi, trên người tỷ tỷ có thương, không cần trả lễ." Nói xong, hấn thuận tay nắm chặt tay nàng, ngồi xuống ghé, mặt húng khời: "Thu Trì là một cô nhi, giờ có Liễu tỷ tỷ, lại là cao thủ đệ nhất giang hồ, quả thật là vui!"

Liễu Nhượng Băng nghe hấn nói rất đáng thương, cứ để mặc cho hấn nắm tay, dịu giọng nói: "Trì đệ, tỷ tỷ cũng là cô nhi, có được đệ đệ như cậu, tỷ tỷ

cũng vui lắm."

"Vậy sao? Như vậy là quá xảo rồi, sau này chúng ta có thể nương tựa lẫn nhau rồi." Dương Thu Trì như đưa bé áp tay nàng hứng khởi nói.

Câu này nói ra hơi có phần thân mật, Liễu Nhược Băng càng đỏ mặt hơn, vội lái đề tài câu chuyện, hỏi: "Trì đệ, võ công của bốn môn đệ từ đâu mà có?"

Dương Thu Trì vốn định nói là Liễu Nhược Băng dạy hồi kiếp trước, nhưng cái này liên quan đến vấn đề xuyên việt, Liễu Nhược Băng đã nói rõ là không tin cách nói đó, cho nên hắn đành dùng cách hỏi để mà đáp: "Còn tỷ tỷ thì sao? Tỷ tỷ học từ đâu ra bản lĩnh hay như thế này?"

"Từ sư phụ của ta a."

"Sư phụ của tỷ? Có phải là một nữ đạo trưởng?" Sư phụ kiếp trước của Liễu Nhược Băng là một đạo cô.

Nhưng mà không ngờ kiếp này lại khác, Liễu Nhược Băng lắc đầu: "Không phải, là một lão tăng."

Dương Thu Trì rung động tâm hồn, nhớ lại lão tăng ở chùa Cách Nhĩ Đẳng đưa hắn xuyên việt tới đây, vội hỏi: "Có phải là một lão tăng mặt đầy nếp nhăn, lông mày trắng toát râu dài tới mang tai, nhìn có vẻ như sống cả nghìn năm rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 73: Hỏi chàng cần chi

Liễu Nhược Băng kinh ngạc gật đầu: "Đúng a! Chẳng lẽ đệ là theo học ở người?"

Dương Thu Trì mừng rỡ, thì ra là lão tăng này cũng đến kiếp này. Tìm được lão tăng, nói không chừng có thể điểm tỉnh Liễu Nhược Băng, để nàng có thể nhớ lại kiếp trước. Hắn cao hứng đến nỗi có mong muốn hoa chân múa tay, vội gật đầu: "Đúng a, đúng a, như vậy là nói chúng ta đúng là đồng môn rồi, làm tỷ đệ vậy là bái đúng rồi đó nghe! Sư phụ lão nhân gia đâu?"

Liễu Nhược Băng không hề hỏi đáp, hỏi ngược lại: "Đệ bái sư khi nào?"

Đầu óc Dương Thu Trì chuyển rất nhanh, không thể nói quá sớm, đặc biệt là nói trước khi có Liễu Nhược Băng, nếu không Liễu Nhược Băng sẽ hỏi sư phụ vì sao không nhắc. Hơn nữa, nếu nói sớm, hắn theo sư phụ học lâu như vậy thế mà chỉ được ba công phu mèo quào, chẳng phải là khiến người ta cười rộ hay sao? Hắn đành đáp: "À... ba năm về trước, sư phụ chỉ dạy cho đệ nửa năm, sau đó bỏ đi."

"Vậy sao?" Liễu Nhược Băng nhìn hắn chằm chằm, khiến hắn nổi cả da gà.

"Đúng vậy, sao thế, có gì không phải sao?"

"Sư phụ lão nhân gia người từ mười năm trước... đã viên tịch rồi!"

Tiêu đời! Nổ quá banh xác rồi! Dương Thu Trì vội chữa: "À không, đệ quên rồi, là, là mười năm trước, dường như là có mười ba năm gì đó, hắc hắc."

Liễu Nhược Băng nhìn kỹ hắn một hồi, thờ dãi nói: "Đệ đó nha, nói năng điên tam đảo tứ, cũng không biết câu nào là thật. Nhưng mà, võ công của đệ đúng là của bốn môn, điểm này chẳng sai được. Thôi vậy, nếu như đệ đã không nói, ta cũng lười hỏi."

Dương Thu Trì vội nói: "Đúng a tỷ tỷ, tỷ ngu một giấc đi cho khỏe, chờ tỷ chữa khỏi thương thế rồi, còn phải báo thù nữa."

"Báo thù gì?"

"Ồi dào! Tên Trầm Lỗi dùng quỷ kế âm độc hại tỷ, suýt lấy mạng của tỷ, dù sao cũng không thể để vậy thôi a. Tuy tỷ vừa rồi nói Trầm Tuyết Phi giúp cứu mạng của tỷ, lần này tha cho ca cô ấy, nhưng chính chủ phía sau đó không nói sẽ tha, chúng ta tìm y báo thù vậy."

"Chánh chủ là ai?"

"Trương Hiến Trung! Nếu không phải lão nói muốn bầm tỷ ra làm vụn... cái gì đó, Trầm Lỗi sẽ không dùng kế âm độc này hại tỷ bị thương, đương nhiên phải tìm lão báo thù rồi."

Liễu Nhược Băng điềm đạm cười: "Khi ta ở Phượng Dương đã làm y bị thương, y suýt chết đi. Y đương nhiên muốn tìm ta báo phục. Nếu nói báo thù thì

là y báo thù. Ta hành tẩu giang hồ, làm bị thương không ít cao thủ võ lâm, có người chết luôn, ngoài ra cũng giết rất nhiều ác hán khi áp người ta. Những con cái đồ đệ của họ muốn tìm ta giết, ta đều tiếp thụ thiêu chiến. Nhưng đều là bị động tiếp thụ, chứ ta không chủ động tìm họ kết liễu đâu. Tên Trương Hiến Trung này cũng vậy, ta và hắn chẳng có ân oán gì. Nếu là con người như hắn, không đáng để ta phí tâm đi giết. Lúc trước ở Phụng Dương làm hắn bị thương, là vì hắn đồ thành lạm sát vô cớ, vì cứu người nên thuận tiện tặng hắn một tiêu. Hắn hiện giờ phải người tìm ta, làm ta bị thương là bản lĩnh của hắn. Nếu như ta đi giết hắn nữa, hắn lại phải người giết ta, những người khác tìm ta báo thù ta cũng đối đãi như vậy, tiên hạ thủ vi cường, oan oan tương báo đến chừng nào mới dứt đây? Ta không làm chuyện gì được nữa, suốt này cứ giết người hay sao?"

Dương Thu Trì ngẩn người, không biết Bằng nhi có phải là theo lão tăng với thời gian quá dài hay không mà cũng hiểu được cái lý của thiện, cảm lên được mà bỏ xuống cũng được. Hắn nói: "Lời tỷ tỷ cũng có lý, người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, ta tất phạm người. Hắn đến tìm chúng ta, chúng ta lấy răng đền răng, nếu mà không đền, thì chuyện này coi như xong, chúng ta không cần chủ động tìm hắn chỉ cho phiền, đúng không?"

Liễu Nhược Băng mỉm cười gật đầu.

Dương Thu Trì lại nói: "Nhưng mà, tên Trương Hiến Trung này giết người như ma, người thần đều hận, giết hắn cũng là vì dân trừ hại a."

"Giết người như ma, vì dân trừ hại?" Liễu Nhược Băng cười điềm đạm, "Có câu Nhất tướng công thành vạn cốt khô, thời thế này là thời của hào kiệt khởi binh, có mấy vị không giết người như ma chứ? Bao quát cả hoàng thượng đương thời, lạm sát cũng không ít a? Còn về vì dân trừ hại, thì càng không dễ nói. Triều đình hủ bại, người dân không thể sống nổi mới nổi lên tạo phản. Ta nếu đem mấy người này giết hết, lão bá tánh có thể sống những ngày tốt đẹp hay không? Chỉ e rằng khổ hơn!"

Dương Thu Trì ngăn ra: "Đúng a, vậy chúng ta làm cái gì đây?"

"Dưỡng thương, ta cần mấy tháng để khôi phục, mấy tháng này không thể động võ, chờ thương dưỡng khỏi rồi, sẽ hành tẩu giang hồ y như cũ."

"Vâng, được, theo tỷ tỷ hành tẩu giang hồ, như vậy mới thích!"

"Cái này... để sau này hắn nói. Chỉ sợ là đệ chịu khổ không nổi! Đệ hay là tìm chỗ nào đó an bày cho xong đi."

"Đệ đương nhiên là được! Hay tin đệ!"

Liễu Nhược Băng quét nhìn hắn, không nói nữa.

Nói chuyện một hồi, Liễu Nhược Băng hơi mệt, mới trăm trăm ngủ đi. Quách Tuyết Liên ở bên cạnh hầu, thấy Liễu Nhược Băng ngủ rất trầm ổn, nhin không được phục cạnh giường mà ngủ.

Dương Thu Trì lo lắng cho thương thế của Liễu Nhược Băng, ngồi trên ghế cạnh, lòng nghĩ đến sự lãng mạn khi cùng Liễu Nhược Băng tiếu ngạo giang hồ, bất giác nghe lòng sôi sục, khó có thể ngủ yên.

Mấy ngày sau, bọn họ nhất mực ẩn tàng trong địa thất, ăn lương khô, uống nước giếng. Thân thể Liễu Nhược Băng từ từ khôi phục, có thể tự do hoạt động, đương nhiên là không thể vận khí để công.

Mới đầu Dương Thu Trì còn ít nhiều lo là Trầm Tuyết Phi nói hớ, tiết lộ nơi tàng thân của Liễu Nhược Băng. Nhưng liên tục mấy ngày bình tĩnh quá đi, Trương tặc quân không đến trạch viện tìm kiếm, cũng không thấy Trầm Tuyết Phi đến.

Năm ngày sau, Dương Thu Trì làm gan bò lên miệng giếng quan sát tình hình, phát hiện trong thành đã khôi phục trật tự cơ bản, còn mở kho phát lương, có thể mua lương thực thực phẩm. Ngày tháng đang khôi phục lại bình thường, bấy giờ hắn mới thở phào. Chỉ cần không để binh sĩ Trương Hiến Trung phát hiện Liễu Nhược Băng, thì nơi đây còn khá an toàn.

Hắn thấy trạch viện bị cướp sạch loạn cả lên. Rất may là khi mua trạch viện này còn lại chút ít bạc, hắn lưu lại Quách Tuyết Liên lo cho Liễu Nhược Băng, còn hắn thì đi mua đồ dùng mới, bố trí nhà cửa, mua lương thực, thịt rau. Quách Tuyết Liên tay nghề không tệ, làm những món khá ngon. Dương Thu Trì tự thân mang xuống địa thất cho Liễu Nhược Băng. Ăn mấy ngày lương khô, cuối cùng cũng có thể ăn được đồ ăn nóng hổi, Liễu Nhược Băng dùng bữa rất ngon.

Khi đi mùa đồ, hắn thấy trên thị tập có một bản cáo thị, đến xem thì biết là sau khi Trương Hiến Trung công chiếm Vũ Xương xong, đã tự phong làm "Đại tây vương", kiến lập chính quyền Đại Tây ở Vũ Xương, thiết trí chính phủ y như Minh triều, thiết lập lục bộ ngũ phủ, cải tên phủ Vũ Xương thành Thiên thụ phủ. Y còn cho thiết lập ngũ thành binh mã ti, mở khoa thi cử, chiêu hiền nạp sĩ, ban ấn quan châu, huyện và các quan phó. Chỉ có điều lúc này y còn chưa xưng hoàng đế, chỉ sau này tiến chiếm Tứ Xuyên xong mới chính thức lập Đại Tây quốc. Vũ Xương đại tây vương chỉ là tiền thân của Đại Tây quốc.

Ngày hôm sau, Trầm Tuyết Phi đến, cho Dương Thu Trì biết là mấy ngày nay sở dĩ nàng không đến là trong thành rất loạn, ca ca của nàng không cho nàng ra ngoài. Nàng cho Dương Thu Trì biết là mấy ngày trước Trương Hiến Trung đã hạ lệnh đem Sở vương và các con chìm xuống sông chết hết. Ca ca Trầm Lỗi của nàng là quan hành hình, biết mọi người bị Sở vương làm nhục quá đáng, cho nên toàn bộ quá trình có đem theo Trầm Tuyết Phi cho nàng xem, cho nên không có cách gì đi thăm bọn hắn.

Dương Thu Trì tuy không có hảo cảm gì với Sở vương, nhưng nghe lão chết thảm cũng cảm thấy ngậm ngùi. Khi nghe Trầm Tuyết Phi nói nàng tận mắt chứng kiến Sở vương và mọi người bị chìm xuống sông chết, xem ra có tác dụng rất tốt để trị liệu chứng ảo giác tâm thần phân liệt của nàng, có thể từ đây tiêu trừ nguyên nhân sản sinh ảo giác, từ từ tìm về cảm giác an toàn. Hắn dặn nàng tiếp tục uống thuốc, học cách ứng phó ảo giác.



Trầm Tuyết Phi gật đầu đáp ứng, lại cho Dương Thu Trì biết là nàng thấy vệ đội trưởng Lưu Dừng và các hộ vệ của Sở vương đều bị binh sĩ của anh nàng bắt sống, hiện giam trong lao, có khả năng sẽ xử tử mấy ngày tới.

Nói chuyện một hồi, Trầm Tuyết Phi muốn thăm Liễu Nhược Băng. Dương Thu Trì mang nàng xuống giếng, nhưng Liễu Nhược Băng thần tình đạm bạc, không nói gì với nàng nhiều, Trầm Tuyết Phi chỉ buồn thảm đi ra, nói với Dương Thu Trì rằng ca ca Trầm Lỗi của nàng muốn gặp hần.

Dương Thu Trì hơi bất ngờ, nhưng ngưng thần suy nghĩ, xem ra là Trầm Lỗi muốn gặp hần chẳng phải là muốn gây bất lợi cho hần, nếu không thì phải người tới là được rồi. Hần bèn nói với Liễu Nhược Băng xong, lưu lại Quách Tuyết Liên lo lắng cho nàng, sau đó theo Trầm Tuyết Phi đến chỗ của Trầm Lỗi.

Khi công chiếm Vũ Xương, Trầm Lỗi giết một nhà phú hào không chịu quy hàng, đem tòa trạch viện hào hoa này biến thành cơ sở của hần.

Hai người vào phòng khách ngồi một hồi, Trầm Lỗi huyênh hoang bước ra, cười ha ha ngoắc tay bảo Dương Thu Trì đến ngồi xuống, hàn huyên mấy câu xong, nói: "Dương huynh đệ, nghe xá muội nói, người là ân nhân cứu mạng của muội ấy. Ta là người có ân phải báo, tìm người tới là muốn hỏi người có yêu cầu gì, ta nhất định sẽ giúp người thực hiện."

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 74: Tặng thiếp

Thì ra là tên Trầm Lỗi này muốn báo ân. Hần hiện giờ đang sầu không biết làm cách nào để qua ngày. Chỉ có điều nếu là người khác, thì Dương Thu Trì đương nhiên không cự tuyệt chuyện tốt như thế này. Nhưng Trầm Lỗi là kẻ suýt giết chết Băng nhi, tuy Băng nhi nói là tha y một lần, nhưng hần không có lòng nào chịu ân huệ của y. Do đó, Dương Thu Trì ôm quyền nói: "Đa tạ Trầm huynh chiếu cố, nhưng tiểu đệ không có yêu cầu gì, cô phụ một phen mỹ ý của Trầm huynh rồi."

Trầm Lỗi nhìn Trầm Tuyết Phi một cái, ho khan, bảo: "Dương huynh đệ, nghe xá muội nói người và biểu đệ chạy nạn đói đến Vũ Xương này, sinh hoạt xem ra không khấm khá gì. Ta là người chịu ân mưa móc của người, và cũng nhất định báo đền đến nơi đến chốn. Hiện giờ Đại Tây vương gia đang chiêu hiền nạp sĩ, ta đã mưu cầu cho người một chức vị - Đức an phủ hiệu cảm huyền chủ bộ. Hắc hắc, làm chủ bộ rồi, sinh hoạt của Dương huynh đệ chắc không khó khăn gì nữa, lại còn ra sức cho Đại Tây vương gia, không biết Dương huynh đệ có hứng thú hay không?"

Chủ bộ là quan lại chánh cử phẩm, tuy không cách gì sánh với Trấn quốc công Cẩm y vệ chỉ huy sứ mà Dương Thu Trì làm trước đây, nhưng lớn nhỏ gì cũng tính là quan. Chỉ có điều, Dương Thu Trì khi xuyên việt đến đây tận mắt chứng kiến mọi thứ, đối với quân đội của Trương Hiến Trung chẳng có hảo cảm gì, do đó không muốn làm quan của y. Hần vốn muốn từ chối, nhưng chuyển niệm nghĩ lại, cự tuyệt thẳng như vậy không những làm mất mặt Trầm Tuyết Phi, mà còn làm mất mặt Trầm Lỗi. Và tên Trầm Lỗi này là người âm độc như vậy, không gây phiền phức gì hay hơn. Hiện giờ Băng nhi có thương trên người, không thể động thủ, nên đảm bảo sự bình an cho Băng nhi là vị trí hàng đầu. Hần quyết định lấy đại cuộc làm trọng, hơn nữa đáp ứng làm quan khi đi nhận nhiệm sở có thể mang Băng nhi đi theo, rời khỏi chốn này. Đó chẳng phải là hi vọng của hần hay sao? Chỉ cần rời khỏi thành, không đi nhận nhiệm sở mà đi luôn thì đâu có sao? Nghĩ đến đây, Dương Thu Trì tức thời lộ vẻ vui mừng, ôm quyền xá tay nói: "Cái này..., hắc hắc, đa tạ Trầm huynh! Tiểu đệ không biết báo đáp thế nào a!"

"Người một nhà mà không cần nói nhiều!" Trầm Lỗi cười ha ha, lại nhìn Trầm Tuyết Phi. Thấy thần tình của nàng âu sầu, liền hỏi: "Muội muội, ân nhân cứu mạng của muội làm chủ bộ, chẳng lẽ muội không cao hứng hay sao?"

Trầm Tuyết Phi miễn cưỡng cười, đứng dậy nhún mình làm lễ: "Đa tạ huynh trưởng mưu quan chức này cho Dương huynh đệ, tiểu muội... tiểu muội rất cao hứng."

Trầm Lỗi ngửa cổ cười, thần tình vô cùng đắc ý.

Dương Thu Trì xem mặt mà bất hình dong, lập tức hiểu là tên Trầm Lỗi này biết Trầm Tuyết Phi thích hần, nhưng trong mắt y hần căn bản chẳng xứng với muội muội, không môn đăng hộ đối. Nhưng y cũng không thể thẳng thừng hạ lệnh cho muội muội không được phép thích hần, cho nên nghĩ ra chủ ý này, cho hần đi làm quan, như vậy nhất cử lưỡng tiện, vừa được tiếng là người tri ân đồ báo, vừa có thể cách li hần và Trầm Tuyết Phi. Rất may hần đối với Trầm Tuyết Phi chỉ có tình thương hại, hiện giờ tìm được Liễu Nhược Băng rồi, càng không thể có chuyện dính líu gì đến các nữ nhân khác nữa. Đây chính là một cơ hội, hai người chia tay rồi, đối với hai bên đều có cái lợi.

Trầm Lỗi nói: "Nếu là như thế, Dương huynh đệ, chờ một lúc ngu huynh sẽ tự thân cùng huynh đệ đến chỗ Lại bộ để báo, sau đó huynh đệ có thể đến nơi nhận nhiệm vụ rồi."

"Vâng! Đa tạ Trầm huynh!"

"Hắc hắc hắc hắc, Dương huynh đệ cô thân đi phó nhậm chẳng thể được, dù sao cũng phải có tùy tùng và trợ lý gì đó. Có câu làm chuyện gì phải làm cho trót, tổng phạt phải tổng đến tây thiên, nếu như đã tiến cử huynh đệ đi làm chủ bộ, thì những chuyện này phải nghĩ ra. Chỉ có điều, ngu huynh tiến cử người sợ Dương huynh đệ không vừa ý, cho nên, nghĩ đi nghĩ lại, coi như xong vậy."

"Hắc hắc, đa tạ Trầm huynh phí tâm, nhưng chuyện này để tiểu đệ tự tính toán vậy."

"Ừ, cũng đành vậy thôi, chỉ có điều, nghe xá muội nói, huynh đệ tới giờ chưa có hôn phối, cho nên ngu huynh định tặng cho Dương huynh đệ một thị nữ hầu hạ, không biết Dương huynh đệ nghĩ thế nào?"

Dương Thu Trì cả kinh, lòng nghĩ thật tiêu rồi, chẳng lẽ ở thời Minh mạt này hể hững lên là tặng nữ nhân cho người hay sao? Trước đó tiểu quân chúa Chu Phượng Đức đem nha hoàn Tiểu Nhị của Trầm Tuyết Phi cho hắn làm thiếp, hiện giờ tên Trầm Lỗi này lại tặng cho hắn một cô nữa. Vì sự an toàn của Băng nhi, không thể chọc giận tên Trầm Lỗi này, nhưng nếu đáp ứng y, một khi Băng nhi biết được thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của hắn, muốn Băng nhi vui lòng thích hắn nữa thì chẳng phải là si tâm vọng tưởng hay sao?

Xem ra chỉ còn khéo léo chối từ rồi tính sau, hắn liền cung tay nói: 'Đa tạ Trầm huynh hậu ái, chỉ có điều tiểu đệ tuổi còn trẻ, muốn làm một phen sự nghiệp rồi mới thành gia, tạm thời còn chưa muốn vương bận chuyện gia đình.'

Trầm Lỗi gật gật đầu: "Ừ...! Lời này có lý, nam tử hán đại trọng phu da ngựa bọc thây, chuyện cưới vợ này sơ sai không được, nên làm xong sự nghiệp rồi mới từ từ tìm phối ngẫu. Nhưng mà, hắc hắc, nhân bất phong lưu uổng thiếu niên mà, Dương huynh đệ mệt mỏi cả ngày, trở về nhà ở bên cạnh không có người chiều chuộng, ngủ đến nửa đêm mền gối có thể bị lạnh, cảm giác đó thật là khó chịu. Dương huynh đệ là ân nhân cứu mạng của xá muội, ta chỉ có một muội muội thôi, Dương huynh đệ cứu muội ấy cũng như cứu ta, ta cảm kích khó biểu đạt thành lời. Cho nên, ngu huynh đã quyết định rồi, tặng một phòng thiếp cho Dương huynh đệ, không biết ý đệ thế nào?"

Dương Thu Trì cười khò, thật đúng là sợ cái gì thì gặp cái ấy, vừa lo xong chuyện của Tiểu Nhị, hiện giờ lại thêm một tiểu thiếp, rốt cuộc là chuyện quái gì thế này. Hắn vội cười ruồi: "Cái này..., Trầm huynh, tiểu đệ đích xác là muốn làm nên sự nghiệp trước, không muốn quá sớm..."

Trầm Lỗi xoa tay: "Cái này không đúng rồi, tiểu thiếp của nam nhân đó hả, hắc hắc, nói trắng ra là nô tì để phục vụ ngũ nghệ mà thôi, chứ không phải là vợ nguyên phối. Tùy tiện nạp mấy người thiếp đâu có chuyện gì lớn đâu. Không thích thì cho hoặc bán đi chứ gì, đổi người mới thôi."

"Cái này..."

"Được rồi!" Trầm Lỗi sầm mặt, "Dương huynh đệ, mấy ngày trước người giết nhiều huynh đệ của ta như thế, ta thấy lúc xuất thủ người là con người rất dứt khoát, sao bây giờ lại như đàn bà thế? Muốn hay không cho một câu! Trầm Lỗi ta tính cách thẳng thắn, trước giờ không miến cường người khác bao giờ!"

Dương Thu Trì nghe y đề cập đến chuyện này, rõ ràng là trong lời có ý khác, nếu như hắn cự tuyệt nữ nhân do y tặng, không những cái chức chủ bộ lập tức tiêu tung, mà còn muốn tính sổ nợ cũ với hắn. Lời tuy nói là không ép buộc người khác, nhưng cái này so với ép buộc còn ép buộc mạnh hơn. Hiện giờ hắn không thể đắc tội Trầm Lỗi này, mọi chuyện vì sự an toàn của Băng nhi, trước hết thu lấy, trở về giải thích rõ cho Băng nhi, chờ rồi khỏi Vũ Xương rồi hủy ước trả tự do cho tiểu thiếp này là xong.

Nghĩ kỹ, hắn khom người thưa: 'Nếu như đã vậy, tiểu đệ cung kính không bằng tông mệnh, đa tạ Trầm huynh.'

Sắc mặt Trầm Lỗi tức thời chuyển sang tươi tỉnh, cười ha ha nói: 'Như vậy mới được chứ. Kỳ thật, tiểu thiếp mà ta tặng huynh đệ tuy hiện giờ là nô tì, nhưng thân phận lúc đầu không tệ đâu. Lấy một hộ vệ nho nhỏ, à không, hiện giờ là chủ bộ rồi, cũng đáng lắm.' Trầm Lỗi vỗ tay, hai bà vú hung hãn từ ngoài đẩy một cô gái nhỏ tóc xòa kính mặt đi vào. Hai mụ đá vào sau gối của nữ tử này, khiến nàng lập tức quỵ xuống đất.

Dương Thu Trì cúi đầu nhìn, thấy nữ tử này mặc áo xanh vải bố, đầu tóc lòa xòa, nhìn thảm hại không nhận rõ vóc dáng.

Đang lúc nghi hoặc, Trầm Lỗi lạnh lùng bảo: 'Ngẩng đầu lên!'

Nữ tử đó im lìm chẳng biết gì, hai bà mụ dữ lớn tiếng quát: 'Con \*\* nhỏ này, ngược đầu! Lời tướng quân nói không nghe hả?' Xong một người nắm đầu của nàng ta giật lên, người còn lại tát mạnh hai cái, máu ứa ra từ khóe miệng của nữ tử.

Trầm Lỗi xoa tay: "Bỏ ả ra, hiện giờ ả là thiếp của Dương huynh đệ của ta rồi."

Hai lão phụ đó dạ nhỏ đáp ứng, đẩy mạnh đầu nữ tử, rồi lùi qua một bên.

Trầm Lỗi cười âm âm, nói với Dương Thu Trì: "Dương huynh đệ, thị thiếp mà ngu huynh tặng đệ ắt là người mà đệ nhận ra chứ?"

Dương Thu Trì tập trung nhìn kỹ, nhưng tóc tai phủ lòa xòa mặt nàng ta khiến hắn không nhìn rõ dung mạo, liền nghi hoặc nhìn sang Trầm Lỗi.

Trầm Lỗi bước tới chụp tóc của nàng, kéo lên cho Dương Thu Trì xem, cười hắc hắc nói: "Huynh đệ, thế này thì nhận rõ chưa?"

Dương Thu Trì định thần nhìn, nhìn không được cả kinh: "A! Tiểu quân chúa?"

"Hắc hắc, chẳng sai chút nào, chính là tiểu quân chúa Chu Phượng Đức của Sở vương! Tuy ta không bắt được bạch y nữ sát mà Đại Tây vương gia thông hận nhất, nhưng cũng khiến ả thân trúng kịch độc, mà độc này không có giải dược, ả tất chết chẳng sai. Đại Tây vương đối với chuyện này vô cùng

vừa ý, cộng thêm ta hiển kế lấy được Vũ Xương, lập ra chiến công hiển hách, cho nên Đại tây vương gia đề thăng ta lên làm đô ti. Lão nhân gia người biết cả nhà Trầm Lỗi ta bị Sở vương khi nhục, đề ta báo thù không những cho ta làm quan hành hình, tận tay lấy mạng chó của Sở vương, mà còn đem hết phi tử trẻ tuổi, quận chúa, con dâu, cháu dâu vâng vâng thưởng cho ta hết. Hắc hắc, những ngày tháng này Dương huynh đệ không biết là ta sướng khoái thế nào đâu, ha ha ha."

Trầm Lỗi ngửa mặt lên trời cười, tiếng cười này đầy sự sung sướng và khoan khoái. Đột nhiên, y thu lại nụ cười, chụp lấy đầu tóc Chu Phượng Đức lắc lắc, quát cuồng: "Sở vương lão tặc chó đó làm nhà ta phá người chết, còn bức phụ thân ta đem muối muối gả cho lão làm phi tử. Lão còn làm nhục khi dễ muối muối ta đủ điều. Lão từ muốn lấy răng trả răng, lấy máu trả máu. Hai ngày trước, lão từ đem tên vương gia heo chó đó, còn có con trai, cháu trai, con rể của chúng nguyên cả đám cột thành một đám, đeo vào đá quăng xuống sông cho hà bá ăn. Trước khi lão từ dìm Sở vương xuống sông, đã thiên lão trước, sau đó ngoại trừ tiểu quận chúa này, đem mọi quận chúa khác, và tần phi, con dâu cháu dâu của lão chơi qua hết một lượt ngay trước mặt lão, rồi lưu lại nấy đứa đem nhất ôn thuận nhất hầu hạ cho ta, số còn lại ta đưa đến đại doanh làm quân kỹ hết, cho huynh đệ của ta đều thưởng thức coi vợ con của Sở vương có tư vị thế nào, khiến lão gia hỏa đó tức đến ói máu ngay đương trường, xong mới quăng lão xuống sông nuôi hà bá! Sướng thật! ha ha ha."

Trầm Lỗi ức chế không được nổi sự đắc ý, ngược mặt cười dài.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 75: Dao hạ lưu nhân

uy Sở vương và các phi tần, quận chúa hai năm nay đã khiến Trầm Tuyết Phi chịu đủ sự khi lăng và dày dạn, Trầm Tuyết Phi hận thấy xương, đã từng tiến hành hạ độc và hành thích, nhưng thấy ca ca đối đãi với họ như vậy, cũng cảm thấy bất nhẫn và không đồng tình, cúi đầu không nói gì.

Tiểu quận chúa Chu Phượng Đức như diếc rồi vậy, đầu tóc bị Trầm Lỗi kéo ghịch ra sau, ngửa gương mặt ngơ ngếch, không khóc không cười, một chút biểu tình cũng không có.

Trong bụng Dương Thu Trì ngẫm nghĩ và muốn ói mửa đối với sự báo phục tàn ác của Trầm Lỗi này, nhưng mặt vẫn cố hiện nụ cười.

Trầm Lỗi đẩy mạnh đầu Chu Phượng Đức đi, nói: "Sở vương để muối muối ta lấy lão làm phi tử, lão từ sẽ lưu lại phi tần trẻ nhất của lão và mấy tiểu quận chúa hầu lão từ ngủ, cái này gọi là lấy oán báo oán. Nhưng mà tần phi, tiểu quận chúa xinh đẹp trẻ tuổi của lão Sở vương heo chó này quá nhiều, một mình lão từ ngủ không hết, nên đã đem mấy con sò (chíp hôi) chưa xuất các (chưa lấy chồng) thưởng cho mấy huynh đệ thân cận của ta rồi. Còn à Chu Phượng Đức này tuy đã thành thân, nhưng vẫn còn trẻ, ta đã dìm chồng à nuôi hà bá, hiện giờ à đã thành tiểu quả phụ phong lưu rồi, hắc hắc, tặng cho Dương huynh đệ đùa vui chơi."

Nói đến đây, Trầm Lỗi khẽ mặt lại nói nhỏ với Dương Thu Trì: "Dương huynh đệ, nói thật với ngươi, tiểu quận chúa này ta chưa đụng tới. Tuy à chịu không ít khổ, nhưng do ta chuẩn bị tặng à cho Dương huynh đệ, nên không đụng tới à. Thế nào hả? Dương huynh đệ, ngươi đừng cho là ngu huynh đem đồ thừa cho ngươi nghe. Dù sao thì ngươi cũng là ân nhân cứu mạng của xá muối, Trầm Lỗi ta tri ân đồ báo mà. Hắc hắc, ngươi trước đó là hộ vệ của à, làm trâu làm ngựa cho à sai đi gọi lại, hiện giờ thời thế đổi thay rồi, đổi ngược lại rồi, hiện giờ ngươi là lão gia của à, à là thị thiếp của ngươi, hãy để à thưởng thức mùi vị đây tớ. Đối với con tiểu tiện nhân này huynh đệ không cần phải khách khí gì đâu, ha ha ha."

Dương Thu Trì chấp tay: "Đa tạ mỹ ý của Trầm huynh."

Trầm Lỗi lại nói: "Huynh đệ, tuy nói là nạp thiếp, nhưng lớn nhỏ gì cũng là một sự kiện, huống chi nạp tiểu quận chúa của lão Sở vương heo chó đó à, cũng là chuyện nở mặt nở mày. Chuyện đại hi sự này phải làm sao cho náo nhiệt một phen, Dương huynh đệ nếu như cô thân một mình không có trường bối gì, nguy huynh sẽ làm lớn đỡ, giúp Dương huynh đệ lo hôn lễ nạp thiếp này. Ta kêu một đám huynh đệ tới, tới nay ở phủ của Dương huynh đệ giúp vui cho náo nhiệt, ha ha ha!"

Dương Thu Trì giật nảy mình, tiểu viện của hắn ở sau có ẩn chứa Băng nhi, tự nhiên đến một đám quân quan của Trương Hiến Trung thế này, không đảm bảo là không lộ sơ hở. Nhưng không biết Trầm Tuyết Phi có phải là kẻ nói chuyện hân mua trạch viện hay không? Hắn vội nhìn về phía Trầm Tuyết Phi.

Trầm Tuyết Phi miễn cưỡng cười, nói: "Ca, trạch viện của Dương công tử rất nhỏ, hơn nữa mấy ngày trước bị loạn quân cướp sạch, làm hư nát cả, không tiện mua rượu làm tiệc. Hơn nữa, chuyện nạp thiếp này... không tất yếu phải làm long trọng như vậy."

Trầm Lỗi lắc đầu: "Không! Đây là nữ nhân đầu tiên của Dương huynh đệ, tuy chỉ là thị thiếp, không phải chánh thê nguyên phối, nhưng không thể sơ sài, cần phải làm cho náo nhiệt. À..., như vậy đi, cứ làm tiệc cưới ở phủ của ta vậy! Để ta lo liệu, chúng ta trước hết ký văn khế tặng thiếp này đi, định thân phận xong rồi tính." Nói xong, hắn gọi người viết đến, cho viết ngay văn khế tặng thiếp, Trầm Lỗi và Dương Thu Trì đều ký vào, bà mẹ vội kéo mạnh Chu Phượng Đức đỡ dẫn áp tay lên làm dấu vào.

Trầm Lỗi gọi bà vú dẫn Chu Phượng Đức đi tắm thay đồ, lệnh bắt đầu bày biện tiệc rượu, phát thiệp mời.

Dương Thu Trì đột nhiên nhớ tới một chuyện, hạ giọng nói: "Trầm huynh, tiểu đệ trước đây là hộ vệ của Sở vương phủ, có mấy huynh đệ hộ vệ đối xử với nhau không tệ, lần này đi Hiếu Cam nhậm chức, đang không có tùy tùng. Nghe nói có một số hộ vệ bị Trầm huynh bắt được. Nếu như bọn họ không phạm tử tội, có thể thưởng tứ cho tiểu đệ một ít để làm tùy tùng hay không?"

Trầm Lỗi cười nói: "Đại Tây vương có lệnh, lần này nhập chủ Vũ Xương, phạm là thành tâm quy thuận và không có tội gì khác, không những không giết, mà còn có thể bao lưu quan vị. Cho dù đã từng giết Đại Tây quân chúng ta là Trầm Hội Lâm cũng được ủy nhiệm làm tri phủ Hán Dương, hưởng chỉ là mấy hộ vệ nho nhỏ. Ta sợ dĩ phải giết chúng, chẳng qua là vì Sở vương. Nếu như có kẻ giao hảo với huynh đệ, huynh đệ là đảm bảo cho họ, thì huynh đệ có thể lĩnh về làm tùy tùng đi."

Dương Thu Trì luôn miệng cảm ơn.

"Nhưng mà..." Trầm Lỗi nhíu mày, "Huynh đệ có thể đã nói trễ rồi, nhưng hộ vệ này đã bị ta hạ lệnh sáng nay lôi ra chém đầu rồi, không biết đã bị hành hình chưa."

Dương Thu Trì cả kinh: "A? Cái này..."

Trầm Lỗi xua tay: "Không cần gấp, chúng ta lập tức tới hình trường, hi vọng còn cứu được hai ba tên... chuẩn bị ngựa!"

Ngựa được nhanh chóng đưa tới, Trầm Lỗi dẫn theo Dương Thu Trì và vài hộ vệ giục ngựa chạy đến hình trường của tri phủ.

Không chờ đến gần, họ đã ngửi được mùi máu tanh, từ xa xa thấy dường như có người xem náo nhiệt. Bọn hộ vệ quát lớn: "Tránh ra! Trầm tướng quân đến! Mau tránh ra!"

Dương Thu Trì cũng lớn tiếng hô: "Khoan hửn giết! Tha người dưới đao..."

Người vây quanh đua nhau tránh né, nhường một thông đạo. Mấy thót chiến mã xông đến giữa hình trường, Dương Thu Trì định thần nhìn, thấy trên mặt đất đã nằm đầy mấy chục thi thể, đều là tướng lĩnh Minh quân hoặc là quan lại Minh triều chống cự không đầu hàng. Còn có mấy chục người đang quỳ trên đất, đao phủ thủ đang giơ cao búa chuẩn bị chém đầu một người.

Giám trăm quan vừa thấy Trầm Lỗi, vội vã chạy tới khom người thi lễ: "Thiên tử..., không, Đô ti đại nhân, ngài đến rồi."

Trầm Lỗi không đáp, nói với Dương Thu Trì: "Huynh đệ xem xem còn có hộ vệ nào thân thuộc với huynh đệ không."

Dương Thu Trì nhìn quanh, quả là hạnh vận, vì ngoại trừ Tôn quân gia đã bị chém đứt đầu, hộ vệ trưởng Lưu Dững, nội vệ tổng kỳ Mã Lăng Vũ, tuần vệ tiểu kỳ phó quan, tuần vệ Hồ Thủy của Sở vương phủ vẫn còn quỳ dưới đất, sát ngay với người vừa bị chém đầu.

Dương Thu Trì chỉ vào bốn người, Trầm Lỗi ra lệnh áp giải lại, chỉ vào Dương Thu Trì, nói: "Bốn tên người nghe đây, vị Dương gia này vốn cùng một dạng với các người, là hộ vệ của Sở vương phủ, nhưng y cũng là huynh đệ tốt của bốn tướng quân. Bốn tướng quân đã bảo lãnh cho Dương huynh đệ trở thành chủ bộ của Hiếu Cam huyện. Dương huynh đệ niệm tình cố giao của các người, đã thỉnh cầu với bốn tướng quân, bảo lãnh cho các người. Hiện giờ các người hãy tự chọn, hoặc ở lại bị chém đầu, hoặc quy thuận Dương huynh đệ làm tùy tùng. Nói đi!"

Đương nhiên không ai nguyện ý bị chém đầu, Lưu Dững cùng mọi người đều đã bị đưa lên hình trường, vốn cho rằng sẽ chết không còn nghi ngờ, tính mệnh đã mất một nửa. Hiện giờ Dương Thu Trì đột nhiên xuất hiện, cứu vớt tính mệnh của họ, quả là tìm cái sống trong cái chết. Do hai tay bị trói, họ chỉ còn biết loạng choạng quỳ xuống dập đầu với Dương Thu Trì: "Chúng tôi tình nguyện theo hầu làm tùy tùng cho Dương gia."

Dương Thu Trì vội vã xuống ngựa, cởi trói cho họ, đỡ họ dậy.

Tiếp đó, Trầm Lỗi dẫn Dương Thu Trì đến lại bộ của Đại Tây vương báo đến, lĩnh thư ủy nhiệm chủ bộ, thực hiện xong xuôi thì đã đến chiều.

Trời chạng vạng tối thì họ đã trở về tới phủ Đô ti của Trầm Lỗi, thấy ở phủ treo đèn kết hoa, hi khí dương dương. Bốn người Lưu Dững bấy giờ mới biết Dương Thu Trì định nạp tiểu quân chúa Chu Phượng Đức làm thiếp, biết Chu Phượng Đức còn chưa chết, đều rất cao hứng. Tiểu quân chúa đã tắm rửa thay đồ mới, do nạp thiếp không giống cưới vợ, nên nàng không mặc mũ phượng áo choàng, nhưng vẫn mặc quần áo màu đỏ, dáng vẻ vẫn ngơ ngẩn, mặc cho người ta dẫn đi. Bốn người thấy vậy, trong lòng đều không biết nên nghĩ thế nào.

Trong đại viện đã bày đầy bàn tiệc. Trầm Lỗi thỉnh tới không ít quan lại văn võ, trong đó quan văn chiếm hơn một nửa, phần lớn là quan lại của Minh triều quy thuận. Dương Thu Trì vừa nhìn là biết, đây là Trầm Lỗi cố ý an bài, có lòng muốn mượn cơ hội tiếp tục lắng nghe báo phục Sở vương.

Chuyện nạp thiếp không bằng cưới vợ, cho nên không tồn tại chuyện rước kiệu hoa bá thiên địa nhập động phòng. Nhưng chuyện bá lão gia là phải bá.

Ngay lúc đó, ở khoảng không phía trước có bày một ghế thái sư, Trầm Lỗi an bài Dương Thu Trì ngồi lên, rồi nói với tiểu quân chúa Chu Phượng Đức: "Mau quỳ xuống, dập đầu lạy kính trà cho lão gia."

Ánh mắt tiểu quân chúa lơ đãng, tựa hồ như không hề nghe thấy.

Khóe miệng Trầm Lỗi hiện nụ cười tàn nhẫn, ra hiệu cho hai bà vú tráng kiện ở hai bên.

Hai bà vú hội ý, bước tới đá vào chân bắt tiểu quận chúa quỳ xuống, đưa tay to bẻ ép vào cổ nàng, nói rống độc ác vào tai nàng: "Nghe đây! Ngươi hiện giờ là tiểu thiếp của Dương lão gia rồi, sau này phải theo lão gia mọi lúc mọi nơi, sớm sinh con trai cho lão gia, nghe rõ chưa? Mau dập đầu lạy!" Nói xong, đè đầu nàng xuống dập xuống đất bình bình ba cái.

Bà vú buông tay ra, tiểu quận chúa vẫn cơ giới dập đầu, miệng lầm bầm liên tục: "Tôi là tiểu thiếp của Dương lão gia..., phải theo lão gia..., sớm sinh con trai cho lão gia..."

Hai bà vú kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau.

Dương Thu Trì vội đỡ nàng ta dậy, dịu giọng hỏi: "Phượng Đức, cô... nàng không sao chứ?"

Chu Phượng Đức mắt vẫn đờ đẫn, nhìn sững về trước, miệng không ngừng lầm bầm: "Tôi là tiểu thiếp của Dương lão gia..., sớm sinh con trai cho lão gia..."

Trầm Lỗi cười ha hả: "Nhu vậy là đúng rồi, sớm sanh quý tử a, nào nào, tiếp theo là Dương huynh đệ mang tiểu thiếp mới nạp đi kính rượu với mọi người rồi!"

---

PS: Có bạn đọc giục cho nhân vật chính mau phá án. Đầu gối định thưa rằng chuyện phá án đương nhiên phải phá rồi, nhưng điều kiện hiện giờ chưa chín muồi, còn phải cần mấy ngày quá độ, chờ nhân vật chính đến châu huyện nào đó có vị trí tương đối ổn định rồi, thì sẽ bắt đầu phá án thôi.

Nhưng do lần này nhân vật chính không mang theo thiết bị pháp y, cho nên việc phá án sẽ chú trọng vào logic, suy luận, sẽ hơi khác với những án trước đây, và tính hồ tương qua lại sẽ tăng lên. Hoan nghênh các bằng hữu thích suy luận tham gia, chỉ ra điều khuyết hãm.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 76: Đại não đô ti phủ

Dương Thu Trì chỉ muốn nhanh chóng kính rượu xong, mang tiểu quận chúa li khai. Hắn không nói nhiều nữa, trước mặt hắn có bày rượu, tiểu quận chúa dùng mâm bưng rượu, miệng cứ lầm rầm, đi theo sau như người gỗ. Do nàng là thiếp, đồng đẳng với nô tì, trong khi bọn người ngồi đều là cao quan, cho nên mỗi khi nàng kính một người, đều phải quỳ xuống dập đầu.

Những văn quan quy thuận thấy quận chúa ngày nào cao cao tại thượng, hôm nay lại bị đem cho một hộ vệ của Sở vương phủ làm thị thiếp, còn phải theo sau kính từ dập đầu lạy hết người này đến người khác, lòng không khỏi bị thấm cho nàng, nhưng ngoài mặt thì không dám lộ ra ngoài.

Các văn quan chờ tiểu quận chúa kính đến trước mặt mình, đều vội đứng lên khom người đáp lễ.

Trầm Lỗi cười nói: "Chư vị, không cần đa lễ. Á hôm nay không còn là quận chúa nữa. Chỉ là một vị thị thiếp của huynh đệ ta thôi. Các người trả lễ với à, chẳng phải là đáp lễ với nô tì hay sao? Vậy thì còn thành thể thống gì nữa, chỉ đáp lễ cho huynh đệ ta thôi!"

Lần này thì các vị quan lại chỉ có thể ngồi áy náy tiếp thụ tiểu quận chúa quỳ lạy dập đầu.

Đến bàn của vũ quan, những người này đã sớm uống chén choáng. Mượn cơ hội kính rượu, một võ quan thân hình khôi ngô mượn từ hứng dùng ánh mắt đầy dục vọng nhìn chăm chăm vào gò ngực cao vợi của Chu Phượng Đức, lấy sức nuốt nước bọt đánh ực, nói: "Tiểu quận chúa, tần phi của phụ vương nàng, còn có tỷ tỷ của nàng, muội muội của nàng mấy ngày nay đều khoái lạc ở quán doanh của chúng ta đấy!"

Nói đến đây, tên vũ quan ợ một cái rõ to, một mùi rượu nồng nặc tràn tới, khiến người muốn ới, nhưng Chu Phượng Đức vẫn ngơ ngẩn y như cũ, mắt nhìn về trước, ngoài trừ miệng lầm bầm gì đó, mặt chẳng có bất kỳ phản ứng gì.

Quần quan đó đưa ma trào từ từ sờ đến gương mặt trắng nõn của Chu Phượng Đức, cười dâm nói: "Tiểu quận chúa, theo chúng ta về binh doanh nhé? Hắc hắc, thứ đồ chơi của chúng ta đảm bảo nàng vừa ý..."

Đột nhiên, phanh một tiếng, bàn tay sắp sờ đến mặt của Chu Phượng Đức bị một bàn tay khác chụp giữ cứng lại ở giữa không trung.

Vũ quan đó ngẩn ra, chuyển đầu nhìn, mục quan âm lãnh nhìn Dương Thu Trì.

Võ quan này là một bá tổng, là huynh đệ của Trầm Lỗi, biết Dương Thu Trì chỉ là hộ vệ cũ của Sở vương phủ, đương nhiên biết Trầm Lỗi đem tiểu quận

chúa Chu Phượng Đức cấp cho Dương Thu Trì làm thiếp chỉ là tiến một bước làm nhục cả nhà Sở vương, cho nên y căn bản chẳng coi Dương Thu Trì vào mắt. Y thân hình cao lớn, cúi người dòm lom lom vào tên oắt nhỏ hơn mình nửa cái đầu này, mắng: "Con mẹ ngươi muốn chết à?" Rồi một cái tát tay phóng tới mặt Dương Thu Trì, không ngờ đánh vào chỗ trống không.

Chờ y nhìn rõ đầu của Dương Thu Trì trở lại, thì dưới khó đã dính một cú thúc đầu gối cực mạnh, kêu hực một cái trợn mắt ôm bụng gục xuống.

Bọn vũ quan ngần cả ra. Bọn họ đều nghe Trầm Lỗi trào phúng Dương Thu Trì thích Trầm Tuyết Phi là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, không phải nể mặt muội muội Trầm Tuyết Phi, đã sớm giết chết hẵn. Do đó các vũ quan đều biết Dương Thu Trì trong mắt của Đô ti Trầm Lỗi chẳng là cái thá gì, chỉ biết hần chẳng qua là một hộ vệ của Sở vương phủ đã quy thuận thế thôi, cười lên đầu lên cổ hần ị trên đó cũng chẳng sao. Thật không ngờ Dương Thu Trì lại đánh trả, hơn nữa xuất thủ còn tàn nhẫn, một chiêu chế địch. Họ lát sau mới phản ứng lại được. Một quân quan to lớn ở bên cạnh là kẻ đầu tiên vung hai tay ra hùng hổ đánh tới Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì có lòng lập uy, tốc chiến tốc quyết, thoát cái chụp cổ tay đối phương, tay còn lại túm thắt lưng của y, bước tấn lách eo, hất một cái nâng tên vũ quan to mập này lên đỉnh đầu chuyển một vòng, rồi quăng ra khỏi tay, cho y rơi mạnh lên một bàn rượu thịt của các võ quan khác.

Xoảng xoảng xoảng xoảng...! Bàn rượu ngã nghiêng, rượu thịt chén bán bay vớ tứ tung, một cái nồi thức ăn nóng hổi vừa khéo ụp lên đầu tên võ quan mập này, khiến y rú lên gào thảm liên tục.

Một võ quan khác thân cao lực mạnh, so với võ quan mập kia còn cao hơn cả cái đầu, nhìn giống như con trâu nước quát to một tiếng, nắm đầm như cây trụ đâm thẳng vào ngực Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì bước lên nửa bước, khí trầm đan điền, quát chìm một cái, dùng ngực ngạnh tiếp một quyền này.

Phành...! Một quyền cực mạnh đánh lên ngực Dương Thu Trì, nhưng như trúng phải túi da, thân hình của Dương Thu Trì chỉ lắc lư, tiếp đó tinh quang trong mắt bạo phát, một cú móc đánh tới, nhanh như thiểm điện kích trúng bụng dưới của vị võ quan trâu nước đó.

Tên quân quan này lập tức đằng vân giá vụ bay đi, đụng đồ liên tục hai bàn rượu thịt, xong mới ngã nằm dưới đất.

Mọi vũ quan định xông lên đều dùng hản lại, tay họ cảm ghế, bình, dũa... ngờ ngẩn nhìn võ quan trâu nước bò lên từ dưới đất, lại vô lực quỳ gối hai chân xuống, hai tay chống đất, oa một tiếng phun ra một vòi rượu thịt đầy máu, tiếp đó gục xuống đất bất động.

Vị đại hán này là kẻ mạnh và hung hãn nhất trong số võ quan, đã từng chụp giữ đầu con trâu điên mấy trăm cân quật chết tươi. Nhưng một quyền vừa rồi chỉ có thể làm cho thân hình Dương Thu Trì lắc lư, còn bản thân y thì chịu không nổi một quyền của Dương Thu Trì.

Mọi thứ đều xảy ra quá nhanh, chỉ trong chớp mắt ba võ quan đã bị Dương Thu Trì đánh ngã xuống đất.

Những võ quan khác đều kinh hãi ngẩn người. Bọn họ lập nhiều chiến công ở sa trường, đều là giết chóc khi hai bên đánh nhau, giỏi về cung mã kỵ xạ, nói đến võ công chấn chấn chỉ tính vào bậc nhị lưu. Trong khi đó, năm xưa để đối phó Kỳ Cương, Liễu Nhục Băng đã tự thân chỉ điểm võ công cho Dương Thu Trì, có câu dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, công phu Dương Thu Trì đột phi mãnh tiến, đối phó võ quan tầm thường này dĩ nhiên là dễ dàng.

Những võ quan có mặt đều là kẻ liều mạng sa trường mà có được ngày nay, trường hợp gì mà chưa thấy qua. Nhưng Dương Thu Trì chớp mắt đánh ngã luôn ba người như vậy, quả là bất ngờ. Nhưng họ đều là kẻ đầu ở cán cờ, liều mạng chinh chiến xuất ra, lúc này lại uống không ít rượu, hơn nữa ý nhiều người, nên chỉ ngẩn một cái rồi rống lên chụp ghế xông tới.

Lưu Dững cùng 3 hộ vệ từ khi được Dương Thu Trì cứu về từ hình trường, nhất mực bám theo hẩn. Bọn họ không thể ngồi vào bàn, chỉ có thể đứng ở bên hầu hạ. Vừa rồi họ còn chưa kịp phản ứng, Dương Thu Trì đã đánh ngã ba võ sư, lúc này đã phản ứng lại, thấy đám võ quan xông tới, liền cảm ghế rống to xông lên. Bọn họ đã từng là giang hồ hào khách, đương nhiên không sợ đánh hội đồng, nên hai bên hỗn chiến dữ dội.

Trong khi đó, các quan văn đều ôm đầu trốn qua một bên. Nhất thời, bàn ghế bay ào ào, máu văng tứ tán.

Lưu Dững cùng các hộ vệ đều là võ lâm hào khách xuất thân, võ công đều không tệ. Tuy họ không giỏi cưỡi ngựa bắn cung tác chiến giữa chiến trường, nhưng loại ầu ẩu cá nhân này lại cực kỳ giỏi. Cho nên bọn võ quan người đông, nhưng ba tên lợi hại nhất đã bị Dương Thu Trì đánh ngã. Lưu Dững và ba hộ vệ đều lấy một địch ba mà chẳng rơi vào thế hạ phong chút nào.

Dương Thu Trì kéo Chu Phượng Đức vẫn ngơ ngẩn đứng qua ột bên, khoanh hai tay xem náo nhiệt. Trầm Tuyết Phi cũng lùi lại một bên, hết nhìn Dương Thu Trì lại nhìn ca ca, gương mặt trắng bệch không nói câu nào.

Trầm Lỗi mới đầu chỉ tùm tùm cười xem náo nhiệt. Nhưng khi Dương Thu Trì chớp mắt đánh ngã ba võ quan cao lớn, nụ cười của y không còn nữa. Chờ khi y nhìn thấy mười mấy võ quan mà không đối phó được 4 hộ vệ, thì mặt âm trầm rống lên: "Đủ rồi! Dừng tay hết cho lão tử!"

Trầm Lỗi võ công tuy không xuất sắc, nhưng giọng quát không tệ chút nào. Các võ quan lập tức đều dừng lại, cười khàng quăng dụng cụ làm vũ khí tác chiến trong tay, cả nhắc cả nhắc lùi qua một bên.

Bọn bốn người Lưu Dững cũng lùi cạnh Dương Thu Trì, cảnh giác nhìn đối phương.

Trầm Lỗi hừ mũi cực mạnh, bước lên mấy bước đưa tay chỉ vào đầu bọn võ quan mặt mày bầm tím: "Các ngươi định làm gì? Há? Định quây phá hôn lễ nạp thiếp của Dương huynh đệ ta à? Mấy ly rượu vàng đã nổi tính như vậy rồi à? Cho các ngươi biết, ai không nể mặt Dương huynh đệ, thì là không nể

mặt lão từ! Biết chưa?"

Những võ quan ấy co đầu rúc cổ không dám nói tiếng nào.

Trầm Lỗi lại nhìn ba võ quan nằm dưới đất, hừ lạnh: 'Coi coi chết rồi hay chưa, chết rồi thì quẳng xuống sông nuôi hà bá, còn chưa chết thì cút đi cho ta!'

Bọn võ quan vội bước lên xóc ba võ quan bị Dương Thu Trì đánh gục đang rên rĩ đó lúi thủi đưa ra ngoài.

Trầm Lỗi áy náy nhìn Dương Thu Trì cười cười: 'Thật là xin lỗi, các huynh đệ của ta đều nóng tính, tửu lượng chẳng ra gì nhưng uống vào rồi là nói loạn, đắc tội huynh đệ, làm hỏng khánh điền của huynh đệ, mong xá tội. Chờ ta cho bày tiệc rượu khác, chúng ta uống tiếp.'

Dương Thu Trì ôm quyền nói: 'Trầm huynh, đa tạ. Tiểu đệ uống hơi nhiều rồi, sáng ngày mai còn phải đi sớm đến Hiếu Cam phó nhậm, đêm nay muốn nghỉ sớm.'

Trầm Lỗi gật đầu: 'Lời cũng có lý, đêm này là tiểu đăng khoa động phòng hoa chúc của huynh đệ, có câu xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, ngu huynh không giữ nữa. Sáng mai ngu huynh còn có công vụ khẩn yếu cần xử lý, e rằng không có thời gian tiễn huynh đệ được, vậy xin từ biệt ở đây!'

Dương Thu Trì cũng không nói nhiều, ôm quyền nói: 'Trầm huynh, núi xanh còn đó, sau này còn gặp lại.' Xong kéo tay Chu Phượng Đức, dẫn 4 người bọn Lưu Dững đi, thậm chí chẳng thèm nhìn Trầm Tuyết Phi lấy một cái

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 77: Đi về đâu?

Bọn họ trở về tới tiểu trạch viện của Dương Thu Trì, đóng cửa lớn lại. Lưu Dững nói với Dương Thu Trì: 'Dương huynh đệ....., à không, Dương gia, không ngờ võ công của ngài lợi hại như vậy. Lão Lưu tôi quả là có mắt không trông, hiện giờ mới biết lúc tương đối chừng ở vương phủ ngài giờ cao đánh khẽ. Lão Lưu tôi nếu không có kết quả còn thảm hơn ba tên quan quan ngày nay nữa.'

Ba người khác đều cười. Mã Lăng Vũ ôm quyền quỳ gối một chân: 'Dương gia, ngài cứu tính mệnh của bốn chúng tôi, đêm nay lại liều mạng bảo hộ cho sự thanh bạch của tiểu quận chúa. Phần tình ý này quả là làm chúng tôi kính phục. Từ giờ trở đi, bốn chúng tôi nguyện theo hầu, thề chết phục vụ!'

'Thề chết phục vụ!' Ba người còn lại đều quỳ một chân, ôm quyền đồng thanh nói.

'Xin mau đứng lên!' Dương Thu Trì vội đưa hai tay đỡ họ dậy, 'Đều là huynh đệ một nhà, nói thật với các vị, ta không muốn làm quan gì đó của Đại Tây vương. Ta muốn mượn cơ hội này cao bay xa chạy mà thôi. Chờ chúng ta rời khỏi Vũ Xương rồi, thì đường ai nấy đi thôi. Lúc đó, tiểu quận chúa ắt nhờ bốn vị đưa đến nơi an toàn cho nàng ấy vậy.'

'a...?' Lưu Dững cả kinh, 'Dương gia, ngài vừa rồi đã nạp tiểu quận chúa làm thiếp, sao lại không muốn nàng ấy nữa....?'

Dương Thu Trì đáp: 'Ta đã có vợ rồi, tuy còn chưa cưới về, nhưng đã đáp ứng với vợ là không nạp thiếp nữa. Ta sở dĩ đồng ý nạp tiểu quận chúa làm thiếp, chính là vì muốn cứu nàng ấy thoát li miệng cọp, chứ không phải là thật đâu.'

Bốn người nhìn nhau, đều ôm quyền: 'Dương gia quả là hán tử trọng tình nghĩa!'

Dương Thu Trì cười cười, quay nhìn Chu Phượng Đức, thấy nàng vẫn trong bộ dạng ngờ nghệch, lắc lắc cánh tay nàng: 'Tiểu quân chúa!'

Chu Phượng Đức quay đầu lại, nhìn Dương Thu Trì một cái, vẫn ngờ nghệch y như cũ.

Dương Thu Trì đưa tay lấy văn khế tặng thiếp ra, xem qua một lượt, định xé rách, không ngờ vì một cái, Chu phượng Đức đã chụp nhanh lấy, chỉ Dương Thu Trì cười khờ khờ: 'Dương lão gia..., hi hi..., Phượng Đức là tiểu thiếp của ngài! Hi hi..., Phượng Đức là tiểu thiếp của Dương lão gia..., hi hi hi.' Tiếp đó dứt luôn văn khế vào lòng.

Năm người đưa mắt nhìn nhau. Dương Thu Trì tự hỏi nàng này khờ thật hay là giả đây? Hiện giờ ai dám thò tay vào lòng quận chúa sờ mó lấy món đó ra chứ?

Mã Lăng Vũ lúc trước là tổng kỳ thủ lĩnh nội phủ của Sở vương phủ, khá quen mặt với tiểu quận chúa, liền cười hề hề bước lên nói: 'Tiểu quận chúa, văn khế vừa rồi xin giao cho thuộc hạ bảo quản cho.'



Tiểu quận chúa lắc đầu: "Không giao không giao! Đó là của Phượng Đức, hi hi, Phượng Đức là tiểu thiếp của Dương lão gia, hi hi hi..."

Mấy người đều thở dài, Dương Thu Trì bảo: "Thôi vậy, các vị tìm cơ hội lấy vẫn khế hủy đi, tránh làm mất sự tôn nghiêm của vương gia."

Thì vậy, nếu như tờ văn khế này lưu truyền, đường đường là Sở vương tiểu quận chúa mà đi làm thiếp cho một hộ vệ, quả là mất mặt đến cả nhà.

Bốn người gật đầu đáp ứng, Mã Lăng Vũ tiếc thương nhìn tiểu quận chúa: "Quận chúa bị đá kích quá mạnh, nhất thời bị ngu khờ, chỉ còn cách chờ rời khỏi Vũ Xương mới từ từ tìm danh y điều trị mới được."

Dương Thu Trì hỏi: "Các vị có chỗ nào để đi không?"

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, đều lắc đầu. Lưu Dĩnh nói: "Hay là đến kinh thành thôi."

Mã Lăng Vũ nói: "Không ổn, lúc này đạo lộ lên bắc đang diễn ra đại chiến giữa Lý Tự Thành và Minh quân chúng ta. Binh hoang mã loạn bất lợi cho sự an toàn của tiểu quận chúa." Y quay sang hỏi Dương Thu Trì: "Dương gia, các vị có tính toán gì không?"

Dương Thu Trì lắc đầu: "Ta cũng không nghĩ ra."

Hắn vốn có ý cùng Liễu Nhược Băng hành tẩu giang hồ, nhưng mà trong mấy tháng Liễu Nhược Băng không thể động võ, nếu không độc chất còn ở trong nội thể sẽ phát tác, đại la kim tiên cũng không cứu được. Điểm này hắn nhất mực suy nghĩ, trước đó nghe Liễu Nhược Băng nói mấy năm nay nàng hành tẩu giang hồ, đến khắp nơi khiêu chiến cao thủ, đã giết không ít ác nhân, thường có người đi tìm cừu với nàng. Một khi cừu gia trên giang hồ biết tình hình của nàng lúc này, e rằng chớp mắt sẽ có cao thủ đến làm phiền. Đến lúc đó, bản thân hắn ứng phó không nổi rồi. Vì thế, cần phải tìm một nơi an toàn để Liễu Nhược Băng bình an vượt qua mấy tháng này, chờ võ công của nàng khôi phục lại bình thường thì lúc đó không sợ gì nữa. Nhưng mà, hiện giờ thiên hạ đại loạn, đến đâu cũng có chiến loạn, nơi nào mới an toàn được đây?

Mã Lăng Vũ trầm ngâm chốc lát, nói: "Hay là chúng ta cùng về nam, đến Trường Sa quy thuận Cát vương? Nơi đó hiện giờ còn khá thái bình."

Cát vương chính là phiên vương con của Minh Anh Tông bị giặc Ngõa Thịch bắt sống năm xưa, cùng với Sở vương có cùng lão tổ là Chu Nguyên Chương. Nhà họ Chu quá đông đúc, chư vương được phân phong rải đều toàn quốc. Truyền đến thời Minh Mạt, thì Sở vương và Cát vương đã cách khá xa so với chính thống của hoàng thất rồi. Do hai phiên vương này có vị trí khá gần, đều ở Hồ Quảng, nên thường đi lại khá thân mật với nhau. Kiến nghị này lập tức được ba người khác tán đồng.

Dương Thu Trì học lịch sử chẳng ra gì, khi đến Minh triều cũng không có mạng Bách độ (baidu) đâu mà tra, do đó không biết Trương Hiến Trung và Lý Tự Thành năm xưa có chiếm được Trường Sa hay không. Chỉ có điều, trong ấn tượng của hắn, dường như Lý Tự Thành và Trương Hiến Trung đều đại chiến với Minh quân ở trung nguyên. Hắn không muốn bị lôi vào vòng hỗn loạn này, và cũng không có năng lực cải biến lịch sử, chỉ muốn tìm được Liễu Nhược Băng rồi sống với nhau tiêu dao tự tại. Cho nên, tránh đến Trường Sa là một chủ ý không tệ hiện giờ.

Nghĩ xong, Dương Thu Trì gật đầu: "Vậy được, ta và các vị cùng đến Trường Sa."

Bốn người mừng rỡ, vì nếu để họ đơn độc đưa Tiểu quận chúa đến Trường Sa, trong thời binh hoang mã loạn này có bất trắc gì e là không xong. Vừa rồi kiến thức được võ công của Dương Thu Trì, bốn người ngầm tính gộp lại hết cũng không phải là đối thủ của hắn, nếu có hắn đi cùng thì an toàn hơn nhiều.

Dương Thu Trì lại trầm giọng nói: "Trầm Lỗi là người thập phần âm hiểm. Hắn đem tiểu quận chúa cho ta, mục đích là để lũng nhục Sở vương, báo phục cái hận năm xưa. Tiệc rượu lúc tối là mục đích đó, nhưng bị ta làm hỏng. Khi rời khỏi đó, ta thấy thần tình của hắn rất không cam tâm. Chỉ có điều, hắn do ngại mặt mũi mũi, không thể đương trường làm gì chúng ta được. Ở Vũ Xương xem ra cũng không trực tiếp động thủ. Nhưng cái hận này chưa phát tiết hoàn toàn, đối với ta mà nói vẫn là cái gai trong mắt hắn. Đừng thấy hắn khách khí, kỳ thật trong bụng rất không vui. Ta từng ở Sở vương phủ giết không ít binh sĩ của hắn. Trong tiệc rượu lại đánh mềm xương võ quan thân tín của hắn. Hắn lại e ngại ta dụ dỗ mũi mũi mũi hắn. Cho nên, nếu ta đoán không lầm, thì hắn không dễ dàng bỏ qua cho tiểu quận chúa và chúng ta đâu."

Lưu Dĩnh cùng mọi người nghe thế đều khản trương hẳn lên, vội hỏi nên làm thế nào?

Dương Thu Trì đã sớm nghĩ ra đối sách, lập tức nói ra, bốn người luôn miệng khen là diệu kế, theo đó mà đi chuẩn bị.

Lúc này trời tối chưa lâu, Lưu Dĩnh cùng các hộ vệ đều thông thạo Vũ Xương, người quen đất quen, nên chia nhau hành động, tìm người bán nhà cửa, chuẩn bị ngựa xe.

Do cục thế của Vũ Xương đã ổn định, nhà cửa nhanh chóng tăng giá, cho nên họ nhanh chóng tìm được người mua, sau khi xem phòng đã trả chín chục lượng, hơn ba lần lúc mua. Dương Thu Trì rất cao hứng, lập tức làm thủ tục nhận bạc, nói rõ ngày mai sẽ giao nhà dọn ra.

Có bạc rồi mọi chuyện rất dễ. Lưu Dĩnh cùng mọi người lấy danh nghĩa đến Hiếu Cam phó nhậm, tìm người quen mua bốn cỗ xe ngựa, chuẩn bị lương khô vật thực, mua đao kiếm phòng thân, sửa sửa vài bộ quần áo... Tất cả tốn không tới mười lượng bạc.

Mọi chuyện chuẩn bị đâu đó thì trời đã về khuya.

Dương Thu Trì bấy giờ mới xuống giường, đem sự tình nói qua hết, bảo Liễu Nhược Băng và Quách Tuyết Liên thay đồ bỏ thô quần gai của nhà nông phổ thông, sau đó ra khỏi chỗ nấp gặp bốn hộ vệ. Dương Thu Trì giới thiệu Liễu Nhược Băng là tỷ tỷ của mình, còn Quách Tuyết Liên là nha hoàn.



Lưu Dững tuy trước kia đã gặp qua Liễu Nhục Băng một lần ở núi Vô Đang, nhưng là mấy năm về trước. Hơn nữa lúc đó Liễu Nhục Băng toàn thân đồ trắng, lại che mặt, đang kịch liệt giao chiến với chưởng môn Bạch Hồ tử của Vô Đang, cự li hơi xa, căn bản không nhìn rõ tướng mạo. Hiện giờ Liễu Nhục Băng mới vừa lành trọng thương, cho nên y làm sao cũng không thể ngờ vị nữ tử bệnh vàng vọt này lại là vị bạch y nữ sát một kiếm chém bay trường kiếm của chưởng môn Vô Đang, làm y mất luôn ý niệm tâm sư học đạo thiết tha võ nghệ. Y cũng không dám quan sát kỹ nữ quyến của nhà người ta, huống chi là người thân của ân nhân cứu mạng. Ba người khác dĩ nhiên càng không có ấn tượng gì.

Đêm đó, Dương Thu Trì để Liễu Nhục Băng, Quách Tuyết Liên và tiểu quân chứa lên lầu ngủ phòng ngủ chính, còn hắn và bọn bốn người Lưu Dững ngủ ở dưới lầu.

Suốt đêm không chuyện gì xảy ra, sáng hôm sau bốn cỗ xe ngựa thuê trước đã đến cửa. Người chủ mua cũng đến tiếp nhận nhà. Lưu Dững cũng 3 hộ vệ bận rộn vận chuyển hành lý, chợt nghe chuông leng keng, thấy một tiểu kiều đang đến, do 4 binh sĩ Trương Hiến Trung khiêng. Kiều dừng lại trước cửa nhà của Dương Thu Trì, rèm kiều vén lên, một thiếu nữ xinh đẹp bước xuống, bạch y trắng toát, dung nhan mê người, chính là Trầm Tuyết Phi.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 78: Ràng buộc cả đời

Dương Thu Trì vội bước tới: "Tuyết Phi, cô sao lại đến đây?"

Trầm Tuyết Phi u buồn: "Đến tiền huynh không được sao?" Nói xong lệnh cho bốn thân binh khiêng kiều chờ ở ngoài, vén áo quần tiến nhanh vào vườn, đi thẳng tới mái hiên đứng lại hỏi: "Tỷ tỷ đâu?"

Dương Thu Trì ngược cầm chỉ lên lầu.

Trầm Tuyết Phi lên lầu, đến phòng ngủ, thấy Liễu Nhục Băng thay đồ bó, đang ngồi trên ghế. Quách Tuyết Liên đứng bên cạnh, tiểu quân chứa Chu Phụng Đức đứng bên cửa sổ, ngơ ngẩn nhìn ra cửa không biết nhìn gì.

Trầm Tuyết Phi bước nhanh tới, quỳ xuống trước Liễu Nhục Băng: "Tỷ Tỷ, Tuyết Phi đặc ý đến đây tiễn tỷ tỷ."

Liễu Nhục Băng cười điềm đạm: "Không cần khách khí, đứng dậy ngồi đi."

Quách Tuyết Liên bước tới đỡ nàng dậy, ngồi trên ghế dành cho khách, và rót trà mời.

Đôi mắt trong veo của Trầm Tuyết Phi nhìn Dương Thu Trì đầy vẻ u oán, định nói gì lại thôi.

Lúc này tâm Trầm Tuyết Phi như đao cắt, nam nhân yêu dấu của mình sắp rời xa, không biết đến bao giờ có thể gặp lại.

Cùng tiếp xúc với Dương Thu Trì trong đoạn thời gian này, Trầm Tuyết Phi đã sớm hứa thầm cho hắn. Nhưng Trầm Tuyết Phi là nữ tử con nhà giàu, hiện giờ huynh trưởng lại là Đô ti của Đại tây vương. Y tuyệt không để muội muội gả làm thiếp cho một hộ vệ nhỏ nhoi. Điều này nàng đã từ một loạt ngôn ngữ và cử chỉ của Trầm Lỗi mà nhìn thấy ra. Điều này khiến nàng không có cách gì mở miệng.

Hơn nữa, âm soa dương thác thế nào, ca ca của nàng lại thiết độc kế hãm hại suýt giết luôn Liễu Nhục Băng, còn Liễu Nhục Băng là vợ chưa cưới của Dương Thu Trì, cũng là ân nhân cứu mạng của nàng. Trầm Tuyết Phi đã không còn mặt mũi nào đối mặt với điều này, không dám nói ra lời.

Nàng lại biết Dương Thu Trì nhất mực tình thâm với Liễu Nhục Băng, nhiều lần nói rõ là không nạp thiếp, thậm chí Tiểu Nhị liều mạng ngăn hắn tự sát để bị thương như vậy, cũng không thể khiến hắn mềm lòng thu làm tiểu thiếp. Điều này khiến nàng hiểu rõ, cho dù mở miệng cũng vô vọng mà thôi.

Vì thế, Trầm Tuyết Phi chỉ còn biết lòng yêu thương chỉ mới vừa mang nha như mầm mùa xuân chôn vùi dưới ba tấc đất, rồi dập hai chân lên, không cho phép nó mọc chồi rờn nhánh nữa.

Mọi người đều không nói, tình hình có vẻ căng thẳng, Quách Tuyết Liên để che sự khó xử, vội tìm lời hỏi: "Trầm tỷ tỷ, Tiểu Nhị đâu?"

Trầm Tuyết Phi thần tình âm trầm, cúi đầu nhìn Dương Thu Trì: "Tiểu Nhị xuất gia rồi."

"Hả?" Đến lúc này thì Dương Thu Trì cũng sững sờ, "Vì sao?"

"Nhân vì... em nó nói đã được gả cho huynh rồi, cả đời này sinh là người của Dương gia các người, chết là quỷ của Dương gia. Nếu như huynh không

muốn em nó nữa, thì chỉ còn cách xuất ra làm ni cô, sống nương nhờ cửa phật cho hết kiếp này."

"Cái này...., thật đúng là cổ hủ quá mà!" Thần tình của Dương Thu Tri bối rối, nhìn Liễu Nhược Băng một cái, thấy nàng lạnh lạnh tựa như chẳng thêm quan tâm, càng khắt trương hơn, "Cô ta... cô ta làm vậy chẳng phải là bức ta sao? Cô ta không thể dùng biện pháp đó để ép ta thu về à! Ta đã nói rõ với cô ta rồi, ta không thể nạp thiếp nữa, ta đã cùng Bang...., à cái gì cái

gì đó, đã nói rõ rồi mà. Ta chỉ cùng vợ ta hai người ân ái đến bạc đầu, tuyệt không nạp thiếp nữa! Cô ấy phải hiểu cho ta chứ! Sao lại dùng cách xuất gia mà bức ta vậy?"

Trầm Tuyết Phi nói: "Em nó không bức huynh, em nó thậm chí cầu ta đừng đem chuyện này báo cho huynh biết, nói em nó đã nhận ra huynh nói đúng là thật lòng. Em nó không muốn làm huynh khó xử. Đó chỉ là lựa chọn của riêng nó, với huynh không quan hệ gì. Nếu chẳng phải Tuyết Liên đề cập đến chuyện này, muội cũng không chủ động nói ra đâu."

Nàng càng giải thích, Dương Thu Tri càng cảm thấy chẳng ra sao, toàn thân có cảm giác mà miệng không thể nào nói rõ được, cứ cười khổ nhìn Liễu Nhược Băng.

Liễu Nhược Băng vẫn dùng thần tình đậm bạc chuyện chẳng liên quan gì đến ta. Dương Thu Tri đành phải quay đầu lại oán trách Trầm Tuyết Phi: "Nàng sao không ngăn cô ấy lại, sao dễ dàng để cho cô ấy xuất gia vậy?"

"Muội làm sao ngăn trở?" Trầm Tuyết Phi kỳ quái nhìn Dương Thu Tri, "Em nó đã được tiểu quận chúa hứa cấp cho huynh làm tiểu thiếp rồi, có vấn đề gì hử. Cho nên em nó đã không là nữ tì của muội nữa. Hơn nữa huynh đã đốt văn khế bán thân rồi, chẳng khác gì cho phép em nó tự do. Huynh không cần em nó làm thiếp nữa, thì đã là thân tự do, muốn đi đâu thì đi, muội làm sao cản trở đây?"

Dương Thu Tri tức thời tắc họng, ngấp ngừng một hồi, cuối cùng nói: "Cho dù là thế, cô khuyên một lời dù sao cũng được chứ? Trong thời bình hoang mã loạn này, đâu phải lời thời điểm xuất gia tu hành! Cô ấy là nữ tử yếu ớt, cô thân trong am ni cô, gặp phải loạn bình thì làm thế nào?"

Trầm Tuyết Phi thờ dãi: "Khuyên rồi, muội đã bảo em nó ở bên muội như cũ, cho em nó chuyện làm, nhưng em nó nhất định xuất gia, căn bản chẳng thèm nghe, chấp ý đi rồi."

Dương Thu Tri không biết nói gì, một lúc sau mới hỏi Trầm Tuyết Phi: "Nàng ấy xuất gia ở đâu? Để ta đi khuyên thử."

"Ồ Từ Hàng am mười dặm ngoài cổng bắc của thành. Sáng sớm hôm qua đã đi, không biết đã thế độ hay chưa."

Dương Thu Tri chợt hiểu ra, hèn gì hôm qua Trầm Tuyết Phi chỉ đến một mình. Lúc này, phó quan chạy vào thông báo: "Dương gia, hành trang đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát rồi."

Dương Thu Tri nói: "Tuyết Phi, cô có thể đi cùng ta khuyên Tiểu Nhị không? Nếu không, như vậy mà đi phó nhậm, ta không an tâm chút nào a."

Trầm Tuyết Phi gật đầu đáp ứng, mọi người xuống lầu ra vườn.

Trong bốn xe ngựa thì có 1 xe đựng hành lý, ba xe còn lại chở người. Trầm Tuyết Phi ngồi kiệu như cũ, mọi người đến bắc thành.

Liễu Nhược Băng đã thay đổi trang phục. Trước đây nàng toàn che mặt, dường như trước đó không ai nhìn thấy gương mặt chân thật của nàng, lần này có Trầm Tuyết Phi đi cùng, Trầm Lỗi tuyệt không thể ngờ Liễu Nhược Băng lại ở trên xe ngựa của Dương Thu Tri. Do đó, quan giữ thành chỉ giản đơn nhìn ngó, biết là quan viên đi phó nhiệm, liền cho qua.

Rời khỏi bắc thành, dọc đường theo quan đạo từ từ tiến nửa canh giờ sau thì đến Từ Hàng am.

Am ni cô này ở trên một tòa núi nhỏ, xung quanh rừng xanh ngắt, phong cảnh xinh đẹp mê người. Quan đạo đi ngang qua đây, xe ngựa liền dừng trên đường, Trầm Tuyết Phi ngồi tiểu kiệu theo bọn Dương Thu Tri lên núi.

Núi không cao, chẳng mấy chốc đã lên Từ Hàng am trên đỉnh.

Hiện giờ là thời bình hoang mã loạn, ni cô trong am đã chạy gần hết, chỉ còn lại hai lão ni cô sáu bảy chục tuổi ở lại giữ am. Tài vật trong am bị cướp sạch trong chiến loạn, nhưng quân đội dường như vẫn còn sự kính úy với phật môn, nên không thiêu hủy mấy phòng ốc giản lậu này.

Trong vườn, sân đá mọc đầy cỏ xanh. Một lão ni cô đang cúi mình nhổ cỏ. Trên bậc đá chánh điện có một nữ tử đang quỳ, ánh mắt đờ đẫn nhìn lão ni cô trong đại điện. Nhưng lão ni cô này như không biết gì, vẫn ngồi trên một bồ đoàn cũ kỹ trên đại hùng bảo điện, neho mắt lần chuỗi hạt, miệng lầm rầm niệm kinh văn nghe không ai hiểu gì, thỉnh thoảng ho hai ba tiếng.

"Tiểu Nhị!" Dương Thu Tri chỉ cần nhìn là nhận ra ngay thiếu nữ trên bậc đá, khẽ gọi.

Tiểu Nhị chuyển đầu nhìn lại, thấy đó là Dương Thu Tri, mắt thoáng chút vui mừng, nhưng rồi lại ảm đạm lại ngay. Nàng chống tay dưới đất, cố gượng định đứng dậy, nhưng nàng đã quỳ ở ngạch đá này cả ngày cả đêm, hai chân tê bại, căn bản không rút lên được.

Quách Tuyết Liên vội chạy tới bậc đá, từ từ đỡ nàng dậy, bước một bước dừng một bước lần xuống các bậc đá, đến chỗ Dương Thu Tri và Trầm Tuyết Phi làm lễ chào: "Tiểu Nhị xin chào Dương gia, xin chào nương nương."

Dương Thu Trì nhìn quanh, hạ giọng hỏi: "Cô định xuất gia ở đây?"

"Vâng...!" Tiểu Nhị cúi đầu, nhìn từng khối đá đứt vỡ dưới chân.

"Bọn họ không đồng ý?"

Tiểu Nhị quay đầu nhìn hai vị lão ni cô thân tình vẫn lạnh nhạt, cười thầm: "Đúng, hai vị sư phụ nói, trong thời loạn thế này, người mà thu em xuất gia, chẳng khác nào hại em, khuyên em tìm một... tìm một chỗ dựa để sống qua ngày... em đang cầu xin đây."

Dương Thu Trì thờ dãi: "Hai vị sư phụ nói có lý, trong thời buổi loạn li này, đích xác không hợp xuất gia. Cô nên tìm nhà nào tốt, có chỗ nương tựa, sống chết có nhau qua ngày."

Tiểu Nhị khẽ lắc đầu, kiên định nói: "Phụ nhân chi nghĩa, tông nhất nhi chung (Cái nghĩa của đàn bà là chung thủy trước sau như một). Có câu hảo nữ không lấy hai chồng, ngựa tốt không đặt hai yên. Tiểu Nhị đã được hứa gả cho lão gia làm thiếp, sinh tử gì cũng là người của lão gia. Lão gia không muốn Tiểu Nhị, là Tiểu Nhị mệnh bạc, nhưng phụ đức nữ trinh, Tiểu Nhị không thể làm ngược lại. Chỉ còn có xuất gia để biểu đạt tâm này. Nếu như sư phụ không thu lưu, Tiểu Nhị quỳ chết ở đây cho xong."

Nói xong, Tiểu Nhị khẽ tránh thoát khỏi tay đỡ của Quách Tuyết Liên, từ từ chuyển thân, vịn lên lan can tàn phá bất kham, lần từng bước lên bậc đá, quỳ xuống dưới cửa đá trước nguyệt đài trước đại hùm bảo điện.

Quách Tuyết Liên nhìn đến mắt ửng hồng, quay mặt đi không nhìn tâm nhin.

Dương Thu Trì quay đầu nhìn Liễu Nhược Băng một cái. Gương mặt trắng như sương của Liễu Nhược Băng bắt đầu đỏ hồng, nhướn mày gắt: "Nhìn ta làm cái gì? Nếu không phải vì người ác tâm, cô ấy đâu có khổ thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Kỳ 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 79: Thông minh quá hóa đại

"Ta..., ta..." Dương Thu Trì đứng là muốn khóc mà không có lệ, lòng nghĩ ta làm thế này đều là vì nàng a, vì sống cùng nàng cả đời mới cự tuyệt Tiểu Nhị. Nàng hay lắm, thế mà lại còn trào phúng ta ngoan tâm. Ông trời hồi...!"

"Ta ta cái gì, người đã nạp người ta làm thiếp rồi lại vô duyên vô cớ không thèm nữa, ai mà chịu được chứ? Còn không chịu sớm thu hồi lệnh, mang người ta đi." Dừng lại một chút, Liễu Nhược Băng làm ra vẻ già cả dạy đời: "Trì đệ, tỷ tỷ nói một lời thật, đệ cũng lớn rồi không nhỏ nữa, nên thành gia thất rồi. Nếu đệ cảm thấy người ta là nô tì không xứng với đệ, thì làm thị thiếp cũng đâu có sao. Sau này tìm người thích hợp mai mối đàng hoàng a."

Thấy nàng trịnh trọng khuyên giải như vậy, Dương Thu Trì hơi động tâm. Nhưng hắn lập tức phản ứng lại, Băng nhi hiện giờ chưa khai khiếu không nhớ lại ước định của hai người kiếp trước, hiện giờ cũng chưa yêu hắn, thuận tủy xuất phát từ sự quan tâm đối với đệ đệ kết bái mà thôi. Chờ nàng khai khiếu nhớ lại ước định của hai người, lúc đó hắn đã nạp thiếp thì nhất định sẽ đau lòng lắm. Hắn bây giờ có thể mượn cớ "Đó là nàng bảo ta nạp thiếp mà", nhưng nàng chuyển thế không biết ước định đó, chẳng lẽ hắn lại nói bản thân cũng không biết sao? Biết mà còn nạp, rõ ràng biết mà cố phạm, sao có thể nói cho suông đây. Cho nên, vì hạnh phúc tương lai, đành phải dứt ruột cự tuyệt mối tình này mới được.

Chỉ có điều, thấy nha đầu ngọc Tiểu Nhị cứ cố chấp như vậy, muốn khuyên cũng khuyên không được, chỉ có động não chút thôi.

Dương Thu Trì xoay chuyển ý, nghĩ ra biện pháp, bước lên bậc đá ngồi xuống bên cạnh Tiểu Nhị, hỏi: "Tiểu Nhị, nàng còn muốn làm thiếp của ta không?"

Tiểu Nhị vui mừng, đứng là không dám tin vào tai mình, vội ngẩn đầu run giọng nói: "Tiểu Nhị..., Tiểu Nhị rất muốn! Lão gia!"

"Muốn thì được rồi, vậy đứng lên đi."

"Dạ! Lão gia!" Tiểu Nhị mừng đến nước mắt rơi đầy, được Quách Tuyết Liên đỡ gượng đứng lên nhìn Dương Thu Trì, nét mặt tái nhợt hiện lên vẻ vui mừng mang sắc đỏ.

Dương Thu Trì ngẫm nghĩ, nói: "Nhưng mà ta đã đốt khế ước bán thân rồi, nàng muốn làm thiếp không bằng không có, làm sao đây?"

"Dạ, Tiểu Nhị lập tức viết một khế ước bán thân cho lão gia!"

Lưu Dừng nghe xong, vội chạy vào am ni cô mượn bút mực giấy tờ ra.

Tiểu Nhị theo Trầm Tuyết Phi nhiều năm, cũng biết chút sách vở, đem giấy chặt bày lên cạnh thùng công đức trên đại điện, đề bút viết một văn khế bán thân làm thiếp, ghi tên áp bàn tay lên, đồ hồng mặt đưa cho Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì tiếp lấy văn khế nhìn qua, gật đầu nói với Tiểu Nhị: "Nàng hiện giờ là thiếp thất của ta rồi, cái gì cũng phải nghe ta, đúng không?"

"Dạ...! Tiểu Nhị... cái gì... cũng nghe lão gia hết...!" Tiểu Nhị mừng quá mà khóc, lại thẹn vô cùng, mặt đỏ hồng như thạch lựu, gạt lệ hít mũi dùng con mắt đen lại vui mừng nhìn hân.

Bộ dạng yêu kiều như hoa lê sùng nước mưa của Tiểu Nhị quả là khiến người ta thương xót, Dương Thu Trì gần như mềm lòng mang nàng theo, nhưng khóe mắt của hân khê liếc Liễu Nhược Băng, cắn răng quyết tâm nói: "Tiểu nhị, ta hỏi nàng, lúc trước tiểu quận chúa đem nàng cho ta làm thiếp, vậy ta có thể đem nàng tặng lại cho người khác hay không?"

"A...!" Tiểu Nhị đại kinh thất sắc, thân người chột run lên, suýt chút nữa té phịch xuống đất, run giọng hỏi: "Lão gia..., lão gia định đem tặng Tiểu Nhị cho người khác?"

"Ta hỏi nàng trước có được không mà?"

Nước mắt của Tiểu nhị trào xuống như mưa, nếu không phải Quách Tuyết Liên nâng đỡ thì đã té xuống đất rồi.

"Có thể không?" Dương Thu Trì cố làm mặt lạnh hỏi dồn.

"Tiểu Nhị..., tùy lão gia... xử trí..." Nói đến cuối cùng, nàng nhịn không được nấc lên.

Đến lúc này sắc mặt Trầm Tuyết Phi hơi biến, Lưu Dừng cùng mọi người đều bắt nhãn, ngay cả Liễu Nhược Băng cũng nhíu mày. Nhưng nếu như đã là thiếp thất của Dương Thu Trì, thì hân muốn cho tặng bán cho ai là quyền của hân, người khác không có quyền can thiệp.

"Vậy tốt! Lão gia ta hiện giờ đem nàng chuyển tặng cho Tuyết Phi làm nô tì, cái đó gọi là vật quy nguyên... à không, trả ngọc về cho Triệu!" Dương Thu Trì đưa văn khế bán thân làm thiếp của Tiểu Nhị cho Trầm Tuyết Phi.

Mọi người lúc này mới hiểu, đầu mày của Liễu Nhược Băng cũng giãn ra, trách: "Con người đệ thật là..."

Tiểu Nhị ngược đôi mắt đầy lệ nhìn Dương Thu Trì: "Lão gia... lão gia cho em làm trở lại nô tì của nương nương... không... của tiểu thư à?" Sở vương đã chết, Trầm Tuyết Phi cũng khôi phục lại thân phận tiểu thư của Trầm gia rồi.

"Đúng!" Dương Thu Trì cười, "Ta đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần rồi, cả đời này ta không nạp thiếp, khi xưa chỉ là kế quyền nghi, không thể không làm, nhưng không thể tính. Có điều em quá cô chấp, ta chỉ có thể dùng biện pháp cố chấp này thôi, đem em tặng trở lại cho tiểu thư của em. Nhưng mà, lão gia ta tôn trọng ý nguyện của em, cho nên mới đặc biệt hỏi một câu, em có chịu không?"

Trầm Tuyết Phi đối với Tiểu Nhị cực tốt, dường như là đối với em gái ruột vậy. Đặc biệt là trong hai năm ở Sở vương phủ, chủ tớ sống dựa vào nhau, cảm tình cực kỳ thâm hậu. Cho nên, để cho Tiểu Nhị trở lại làm nữ tì của Trầm Tuyết Phi, trong thâm tâm đương nhiên đồng ý.

Tiểu Nhị đắn đo đôi chút, khẽ đáp: "Tiểu nhị... Tiểu Nhị nguyện ý..."

"Hắc hắc, như vậy tốt rồi!" Dương Thu Trì rất đắc ý.

Không ngờ, Tiểu Nhị lại tránh thoát ra từ từ quỳ xuống, dập đầu nói với Dương Thu Trì và Trầm Tuyết Phi: "Lão gia đem Tiểu Nhị tặng cho tiểu thư, Tiểu Nhị nhất định sẽ tận tâm phục thị tiểu thư. Nhưng mà, có câu này Tiểu nhị muốn nói rõ trước, rằng Tiểu Nhị đã được gả cho lão gia rồi, kiếp này là người của lão gia. Sau này kính thỉnh tiểu thư hãy bảo toàn danh tiết cho Tiểu Nhị, đừng đem Tiểu Nhị cấp cho người khác, nếu không, Tiểu Nhị chỉ còn có chết để bảo toàn trinh khiết!"

Dương Thu Trì tức thời trợn mắt.

Mã Lăng Vũ suýt soa khen ngợi: "Hay! Hay cho một liệt nữ trinh khiết! Hay! Nếu như Sở vương gia lão nhân gia còn, bị nhân nhất định bầm báo vương gia, cấp cho cô thể bài trinh tiết!"

Lưu Dừng cùng các hộ vệ khác cũng lộ vẻ khâm phục, gật đầu tán đồng lia lịa.

Trầm Tuyết Phi đã sớm lệ rơi đầy mặt, bước lên đỡ Tiểu Nhị, dịu giọng nói: "Tiểu Nhị, đừng lo lắng, tiểu tỷ sẽ bảo toàn danh tiết cho em. Kiếp này ngoại trừ lão gia của em hỏi tâm chuyển ý thu em nhập phòng, thì tuyệt không tặng bán em cho ai khác!"

"Tiểu thư...!" Tiểu Nhị nhào vào lòng Trầm Tuyết Phi, òa lên khóc.

...

Hạ sơn, đưa mất tiền kiệu của Trầm Tuyết Phi về thành, nhìn Tiểu Nhị đi mấy bước lại quay đầu nhìn, Dương Thu Trì dậy lên cảm giác khó tả trong lòng. Lưu Dừng cùng các hộ vệ cứ khen Tiểu Nhị mãi, càng làm Dương Thu Trì khổ não hơn. Nếu như Tiểu Nhị thật vì hân mà thủ tiết ở vậy cả đời, thì chẳng

phải là hại đời cô nương người ta rồi sao?

Hắn hiện giờ phát giác suy nghĩ của hắn trước giờ đơn giản và ấu trĩ quá!

Bốn chiếc xe ngựa buông rèm tiếp tục tiến từ từ. Tốc độ chậm như trâu này quả khiến người buồn buồn ngủ gục. Đường trên quan đạo dần thưa thớt, cách mấy chiếc xe ngựa này nửa dặm cũng có một dãy xe ngựa dài, dường như là một đoàn ngựa thồ. Chỉ có điều, khoang xe được dùng vài bố bao rất kỹ.

Chiều đến, khi đi ngang qua rừng cây rậm rạp, đoàn xe ngựa thồ đột nhiên gia tốc, đuổi theo bốn chiếc xe ngựa phía trước. Đám xe thồ chạy với tốc độ cao này chột kéo bỏ hết vài phủ mũi, lộ ra vô số hắc y nhân che mặt, tay cầm các loại vũ khí nhảy ngay xuống xe ngựa. Bọn chúng một phần chiếm cứ các chỗ cao, giường cung lắp tên chia thẳng vào bốn xe ngựa, số còn lại thì tay cầm đao kiếm, nhanh nhẹn đuổi theo xe, bao vây trùng trùng, rồi cùng quát lớn ra lệnh cho người bên trong xuống xe.

Bốn người đánh xe run rẩy bước xuống, quỳ xin tha mạng.

Quát gọi một lúc lâu mà không thấy người trong xe xuống, một hắc y nhân thân hình to mập cẩn thận dùng mũi kiếm vén rèm xe, thấy bên trong trống hoắc chẳng có ai, cả kinh hỏi: "Người trong xe đâu?"

Người đánh xe run rẩy đáp: "Xuống... xuống xe rồi!"

"Hả? Xuống xe khi nào? Ở đâu?"

Người đánh xe ấp úng thưa: "Đã xuống từ sớm rồi, trưa nay sau khi rời khỏi Từ Hàng Am không lâu..., bọn họ đã... đã xuống xe rồi, cho chúng tôi... mỗi người năm tiền, bảo chúng tôi... tiếp tục đi. Khi trời tối .... mới về thành. Chúng tôi..."

Hắc y đầu lĩnh đó sầm mặt đi kiểm tra hết 4 xe ngựa, xe cuối cùng đầy hành lý chưa động qua, ba xe còn lại đều chẳng có người nào.

Hắc y nhân này lột khăn đen che mặt xuống, thì ra là võ tướng thủ hạ của Trầm Lỗi, là tên bị Dương Thu Tri nâng lên quật té, bị nổi thức ăn nóng ụp vào đầu (Hai võ quan to hơn bị thương trầm trọng, ít nhất phải nằm liệt giường hơn hai mươi ngày mới dậy nổi). Tên này đã phụng mệnh Trầm Lỗi giả làm cường đạo theo truy sát, nhưng bị bọn Dương Thu Tri chạy thoát.

Võ quan mập đó mắng một câu: "Mẹ nó! Kim thiên thoát xác! Bọn chúng đến đâu chứ?"

Mấy người đánh xe vội ôm đầu hoảng hốt đáp: "Bọn tiểu nhân không biết a, bọn họ xuống xe liền chuyển qua mép đồi không thấy nữa, bọn tiểu nhân không biết họ đi đâu..."

Tên võ quan đó chạy lên gò cao, ngược mắt nhìn tứ phía, nhưng khắp nơi là đồi núi, chẳng biết họ đã đi về đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 80: Luận ái tình

Trên Trường Giang, một con thuyền nhỏ đang giương buồm lướt sóng.

Trong khoang thuyền, tiểu quận chúa Chu Phụng Đức đang ngồi nghịch và hứng thú xem Quách Tuyệt Liên chơi trò Cừu liên hoàn (Là chín cái vòng gắn vào một cây gậy đồng để sắp xếp theo vị trí, là công cụ để chơi thử tài trí tuệ thời cổ). Tiểu Hắc cầu đang ngóng cổ nhìn hai nàng. Lưu Dững và các hộ vệ đưa ánh mắt xót thương nhìn Chu Phụng Đức tinh thần ngờ nghệch thất thường. Máy người làm công đang cố sức gạt mái chèo, mượn lúc thuận gió buồm no căng đưa con thuyền nhỏ đi như bay trên mặt nước.

Ở đầu thuyền, Dương Thu Tri và Liễu Nhục Băng ngồi ngang đón gió sông, nhìn từng dãy núi xanh từ từ di chuyển hai bên bờ, thỉnh thoảng nhìn nhau cười.

Thì ra, tối đó Dương Thu Tri đã chuẩn xác đoán được Trầm Lỗi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, nhất định sẽ tìm cơ hội tránh tầm mắt của Trầm Tuyệt Phi, phải bình bảm đuôi truy sát họ. Cho nên, hắn đã an bài trước mọi thứ. Bốn người bọn Lưu Dững khi tìm người bán nhà và thuê xe, đã lợi dụng quan hệ hình thành sau nhiều năm ở Vũ Xương, bí mật nhờ bằng hữu có thể tin được đến trước Hán Khẩu thuê một con thuyền nhanh, lại nhờ bằng hữu ở phía trước chuẩn bị sẵn mấy thớt ngựa. Khi đi giữa đường, họ hạ xuống xe để xe ngựa tiếp tục tiến, còn bản thân thì cười khoái mã chạy thẳng đến Hán Khẩu, lên thuyền dọc theo sông mà đi, đến Trường Sa bằng đường thủy.

Dương Thu Trì đoán Trầm Lỗi chẳng qua mà tức giận đôi chút mà thôi, còn mấy người của hắn không phải là phạm trọng tội gì, cho nên y có thể sẽ không dùng quá nhiều quân đội truy sát. Và các đầu mối giao thông ở Vũ Xương thì thông suốt cả đường thủy và đường bộ, căn bản không thể truy tìm. Lúc này đã là tháng năm âm lịch, nước sông dâng cao, mặt nước bình ổn, lại gặp gió đông, thuyền lớn nhỏ trên sông qua lại dày đặc. Cho dù y có đuổi theo đường thủy, cũng rất khó truy kích bọn hắn.

Sau khi thực hiện diệu kế tránh khỏi truy sát, lòng Dương Thu Trì rất vui, và sự buồn bực về chuyện của Tiểu Nhị đã giảm đi không ít. Hắn bèn cùng Liễu Nhược Băng ngồi ở đầu thuyền, hân thưởng phong cảnh hai bờ, tận dụng dịp tôn tạo tình cảm.

Liễu Nhược Băng hỏi: "Tri đệ, đệ bộ không muốn nạp thiếp thật?"

"Đúng a! Tỷ tỷ không tin à?"

"Vốn là không tin, nhưng đệ liên tục cự tuyệt hai tiểu thiếp rồi, ta bắt đầu cú chút tin đây. Nhưng ta không biết đệ làm vậy là vì sao?"

"Tỷ cảm thấy là vì sao?" Dương Thu Trì quay mặt nhìn, thấy mày liễu của Liễu Nhược Băng như khói, hai mắt như mùa thu, mũi thon cao như ngọc, gương mặt trắng như tuyết đượm nét hồng đào, quả thực là đẹp đến cùng cực.

Liễu Nhược Băng quay đầu lại, khoe miệng hơi cười, có vẻ ngượng: "Ta không rõ mới hỏi đệ chứ!"

Dương Thu Trì không dám nói lại câu chuyện chân thật nhưng không thể khiến Liễu Nhược Băng tin. Nếu như nàng đã không tin, có nói thêm lần nữa chỉ làm nàng hoài nghi hắn là tên lừa gạt suốt ngày chỉ biết nói láo. Nếu như vậy thì phiền phức to. Do đó, hắn hạ quyết tâm, mọi chuyện sẽ làm lại từ đầu, làm sao cho Liễu Nhược Băng thích hắn thì thôi. Hắn bèn thở một hơi dài, nhìn mặt sông cổ ra vẻ thâm trầm, nói: "Đệ nhìn không quen những nam nhân ở hiện tại, vì sao nhất định phải cưới nhiều vợ chứ. Tam thê tứ thiếp, hà hà, như vậy là bảy người. Vậy hắn lo hết nỗi sao? Một tay ôm hết cả bảy người sao? Một mình ngủ trọn hết được sao?" Nói những lời này, hắn cảm thấy mặt nóng bừng, vì hắn chẳng khác nào đang mắng hắn ở kiếp trước.

Hắn hơi nghiêng mặt lại, thấy đôi mắt trong veo của Liễu Nhược Băng đang lấp lánh, nhìn hắn đăm đăm, lòng biết có cửa, lại quay đầu đi nói tiếp: "Đệ cảm thấy rằng nam nữ muốn trở thành chồng vợ thì tiền đề là phải có tình yêu trước, Ân Cách Tư (Ăng ghen - Friedrich Engels (1820-1895) nhà triết học xã hội Đức, là một trong người phát minh ra học thuyết Marxis....), không, là ai cả..., khụ khụ..., có một người xưa từng nói, 'hôn nhân không có ái tình là vô đạo đức'! Mà ái tình là riêng tư, là ích kỷ, là từng đôi, là chiếm hữu. Yêu một người, thì phải toàn tâm toàn ý mà yêu, do đó một người có bảy tám người vợ, có thể nói là y yêu tất cả họ hay không? Không! Chỉ có thể nói là y muốn chiếm hữu họ, đối với họ chẳng qua là một loại thú dục, thỏa mãn nhu cầu về mặt sinh lý mà thôi, căn bản không phải yêu! Tỷ thấy có đúng không?"

Dương Thu Trì quay đầu lại nhìn Liễu Nhược Băng một cái, thấy nàng đang kinh ngạc nhìn mình, vội hỏi: "Thế nào? Tỷ không tán đồng quan điểm của đệ à?"

Liễu Nhược Băng a lên một tiếng, bảy giờ mới lấy lại tinh thần: "Không, không phải vậy, chỉ có điều ta không hiểu lắm ý vừa rồi của đệ."

"Điểm nào không minh bạch?" Dương Thu Trì cũng cảm thấy lời mình nói vừa rồi quá hiện đại.

"Ví dụ như, cái câu gì ... gì mà... 'không có ái tình...'"

"Hôn nhân không có ái tình là vô đạo đức' - một vị cổ nhân nói thế!"

"Ai a? Sao ta chưa hề nghe qua vậy?" Liễu Nhược Băng dỗi dỗi mắt xanh, lộ vẻ hâm mộ, hàng mi dài hơi chớp, một vết tôi tới càng hiện vẻ mê người.

Dương Thu Trì nhìn chằm vào đó mà lén nuốt nước bọt. Bà xã của mình ở gần trong tầm với, thế mà phải giả vờ ngây thơ cụ chẳng dám động, quả thật là ông trời quá đáng mà! Hắn tùy miệng đáp: "Một người ngoại quốc!" Đột nhiên hắn cảm thấy mấy người ngoại quốc này có thể sẽ khiến nàng không hiểu, đành giải thích thêm: "À...! Đó là người dị tộc ở hải ngoại. Là đệ xem được từ một cuốn sách."

"Vậy sao...! Người hải ngoại nói mà đệ cũng hiểu à? Tri đệ, đệ quả là học rộng hiểu nhiều a!"

"Hà hà, tỷ tỷ, tỷ cảm thấy y nói có lý không?"

Hai tay Liễu Nhược Băng ôm gối, đặt cái cằm xinh lên hai đầu gối, nhìn nước sông chảy. Một lúc sau, mới khẽ đáp: "Ta chưa nghĩ qua, thật đó, ta từ nhỏ đến lớn theo sư phụ luyện công, sư phụ viên tịch rồi thì hành tẩu giang hồ, bốn biển là nhà, trước giờ chưa ai nói với ta chuyện đó, cũng không ai cho ta hay những chuyện như vậy."

Dương Thu Trì hơi ngẩn ra, hỏi: "Vậy..., vậy những năm nay, tỷ không gặp nam nhân nào khiến tỷ động tâm hay sao?"

Hỏi câu này, tim Dương Thu Trì co thắt lại, sợ nàng sẽ kể ra một chuyện tình triền miên đẹp đẽ, khi ấy hắn chắc ói máu mà chết.

Rất may, Liễu Nhược Băng khẽ lắc đầu: "Những năm này ta nhất mực tiềm tâm luyện võ, chưa bao giờ nghĩ đến điều này, và cũng chưa có ai nói chuyện đó với ta..." Nói đến đây, Liễu Nhược Băng xoay đầu liếc nhanh hắn một cái, thẹn đỏ cả mặt,

"Ngày đó, khi ta sắp chết rồi, đệ nói với ta những lời đó, là lần đầu tiên ta nghe được đấy..."

"Hắc hắc, không phải chứ? Tỷ hoa dung nguyệt mạo, khuynh quốc khuynh thành, sao lại không có ai thích tỷ? À, đệ hiểu rồi, nhất định là tỷ thường mang mạng che mặt, vừa lộ diện là cảm đoán kiếm chém chém giết giết, không có nam nhân nào nhìn qua vẻ đẹp của tỷ, cũng không ai dám nhìn. Hoặc là, nam

nhân nhìn qua thích tỷ rồi đều đã bị chém chết hết, do đó không có ai tỏ bày với tỷ!"

Liễu Nhược Băng cười đáp, đôi mắt phượng biến thành mắt vòng nguyệt khà ái: "Đệ nha, mồm miệng tron tuột!"

"Hắc hắc." Dương Thu Trì cười cười, nhìn thẳng Liễu Nhược Băng, trịnh trọng nói: "Dù gì thì cả đời của đệ cũng chỉ yêu một người con gái!"

"Ai vậy?" Liễu Nhược Băng hỏi ra lời, lập tức tỉnh ngộ, nét đỏ thẹn càng nặng hơn, áy náy dịu giọng nói: "Trì đệ, ta đã nói qua, kiếp này ta không lấy ai đâu, chúng ta chỉ là tình tỷ đệ, đệ... đệ hãy tìm chỗ hợp khác đi."

Dương Thu Trì khàn cầu: "Tỷ tỷ, đệ đối với tỷ là thật lòng..."

Liễu Nhược Băng nghiêm mặt: "Trì đệ, lời này sau đừng nói nữa, nếu không, ta... ta chỉ còn cách một mình rời đi mà thôi!"

"Ai...! Biết rồi." Dương Thu Trì ủy khuất ôm đầu.

Liễu Nhược Băng thấy thần tình u rũ của hắn, dịu giọng bảo: "Trì đệ, tỷ tỷ đã nói rõ rồi, cả đời này chẳng lấy ai nữa. Sau này đệ đừng đem chuyện này làm khó tỷ nữa a!"

Dương Thu Trì chẳng còn cách nào khác, gật đầu. Hắn hỏi tiếp: "Đúng rồi, tỷ tỷ, lần trước tỷ thương thế nghiêm trọng, đệ không tiện hỏi kỹ, hiện giờ tỷ có thể cho đệ biết vì sao tỷ không muốn lấy ai không?"

Gương mặt băng sương ngọc khiết của Liễu Nhược Băng khôi phục lại vẻ ưu thương điềm đạm, ôm gối nhìn vầng mặt trời đã chìm hơn nửa xuống triền núi: "Mẹ ta vốn rất mặn nồng với cha ta, nhưng mẹ ta chỉ sinh có mình ta là nữ, không sinh con trai. Gia gia của ta rất tức giận, yêu cầu mẹ ta bỏ vợ. Cha không chịu, nhưng sau này một trận lửa lớn đã thiêu hủy dung mạo của mẹ ta, gia gia ta lại bức cha ta bỏ vợ tiếp..."

"Kết quả là cha tỷ đáp ứng?"

"Đúng..., mẹ ta dẫn ta đi, không mặt mũi nào về nhà, chỉ còn mạng ta lưu lảng tứ xứ, không lâu bệnh chết. Khi sắp chết, sư phụ ta vừa khéo đi qua, mẹ ta cầu sư phụ ta tha ta làm đồ đệ." Dừng lại một chút, quay đầu lại hỏi: "Đệ hiểu vì sao ta không muốn lấy ai không?"

Điều này giống y như kiếp trước của Liễu Nhược Băng, Dương Thu Trì gật đầu: "Hiểu chút chút, tỷ sợ hôn nhân, sợ sau khi yêu sâu đậm một người rồi cuối cùng không thể không thống khổ li khai, do đó tốt nhất đừng yêu ai cả."

Liễu Nhược Băng thở dài, không nói gì nữa.

....

Trên đường đi, tuy họ nghĩ đủ biện pháp nhưng không lấy được văn khế tặng thiếp trong lòng tiểu quận chúa hủy đi, cuối cùng đành vậy.

Càng đến Trường sa, dấu vết chiến tranh càng ít.

Khi tiếp cận Trường Sa, gần như không nhìn thấy bóng dáng chiến tranh nữa. Hai bờ sông thỉnh thoảng xuất hiện nông phụ vừa giặt tẩy vừa cười đùa, hoặc mục đồng cười trâu thổi sáo, nông hán cày ruộng, khói xanh từ các thôn trang... Tất cả hiện lên vẻ ruộng đồng yên tĩnh.

Dương Thu Trì rất cao hứng, cuối cùng cũng tìm được nơi thế ngoại đào nguyên, bình an hạnh phúc rồi.

Trên đường không có gì xảy ra, mười mấy ngày sau họ cuối cùng cũng đến được Trường Sa.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 81: Làm quan một cõi, tạo phúc một phương.

Bọn Dương Thu Trì tìm một khách sạn nghỉ trước. Liễu Nhược Băng không muốn đến Phúc vương phủ, cho nên Dương Thu Trì lưu lại Quách Tuyết Liên lo liệu cho nàng, lại để tiểu hắc cầu ở lại làm hộ vệ. Dọc đường, Dương Thu Trì đã bồi dưỡng cảm tình giữa tiểu hắc cầu và Liễu Nhược Băng, chú chàng giờ đã biết Liễu Nhược Băng là chủ nhân của mình.

Sau khi an bài đầu ra đó, Dương Thu Trì và Lưu Dững cùng ba hộ vệ dẫn tiểu quận chúa Chu Phượng Đức đến Phúc vương phủ.

Khi thông báo vào, quần gia nhanh chóng xuất hiện, khóc lóc nghênh đón họ vào phòng khách, và thông báo với Phúc vương.

Trước đó, Phúc vương đã nhận được tin tức Sở vương bị chìm xuống sông, bầu bí thương nhau, khi nghe tiểu quân chúa Chu Phụng Đức đến, lập tức mang vợ con ra đón. Khi thấy Chu Phụng Đức thần kinh thất thường, điên điên cười ngớ ngẩn, ông ta càng đau lòng hơn, ôm tiểu quân chúa thất thanh khóc, nhất thời cả phòng khách đầy nỗi đau buồn.

Khó khăn lắm mới thu được lệ, họ chia chủ khách mà ngồi.

Phúc vương kéo tiểu quân chúa ngồi kế mình, gạt lệ quét mắt nhìn Dương Thu Trì và mọi người. Lưu Dững là đội trưởng hộ vệ của Sở vương phủ. Mã Lăng vũ là nội vệ tổng kỳ. Hai người này Phúc vương đã từng gặp qua, nhưng Dương Thu Trì, Phó Quan và Hồ Thủy thì không nhận ra, hỏi: "Các người là người gì của Sở vương phủ?"

Dương Thu Trì cùng mọi người vội đứng lên, cung thân thi lễ, tự báo danh lên.

Tiểu quân chúa ngơ ngếch ngồi nghe, đến khi nghe tên của Dương Thu Trì, đột nhiên cười hi hi, móc từ trong người ra văn khế tặng thiệp, đứng lên chạy lúp xúp lại, quỳ sụp xuống trước mặt Dương Thu Trì. Không chờ mọi người kịp phản ứng, nàng dập đầu lạy bình bình mấy cái, miệng lầm rầm: "Phụng Đức là tiểu thiệp của Dương lão gia, phải ở cạnh lão gia, sớm sinh con trai cho lão gia! Hi hi hi...!"

Dương Thu Trì tức thời đỏ mặt tía tai, không biết như thế nào mới phải.

Mấy nha hoàn và bà vú vội đến đỡ nàng dậy quay về chỗ ngồi, nhưng vừa ngồi lên, tiểu quân chúa đã nhân lúc bọn họ buông tay ra, như luồng khói chạy tới dập đầu lạy Dương Thu Trì, khiến hân hoàng hốt hoảng tránh ra.

Khó khăn lắm mới đưa ép tiểu quân chúa trở về chỗ ngồi. Phúc vương vội hỏi đây rốt cuộc là thế nào. Lưu Dững bèn đem sự tình kể hết.

Phúc vương ra lệnh đến dùng sức đoạt lấy văn khế, nhủu mày đọc xong, tẹt một cái xé thành hai mảnh. Ông ta còn định xé tiếp, không ngờ tiểu quân chúa ở bên cạnh đột nhiên thoát khỏi sự khống chế của nha hoàn, nhào nhanh tới nắm hàm râu bạc của Phúc vương, bóp cổ ông ta giằng lại hai mảnh rách của văn khế.

Tiểu quân chúa mở to mắt nhìn hai mảnh rách của văn khế, miệng chề ra rồi òa khóc thật lớn, và vô luận Phúc vương cùng các tần phi khuyên giải thế nào cũng không dừng, khóc như cái ống bể vậy. Cho đến khi một bà vú nhanh trí mang đến một tờ giấy trắng và hồ, dán hai tờ văn khế lại với nhau, tiểu quân chúa mới dừng gào khóc, bỏ văn khế vào trong lòng, dùng tay dè lên, miệng không ngừng rêu rao: "Ta là tiểu thiệp của Dương lão gia, phải sớm sinh cho lão gia một đứa con trai."

Phúc vương khóc cũng không được cười cũng không xong, vội bảo Ngô quần gia an bài chiêu đãi năm người Dương Thu Trì, sau đó dẫn các phi tần dụ tiểu quân chúa đi vào nội đường.

Ngô quần gia hỏi Dương Thu Trì: "Dương hộ vệ, các vị sau này định thế nào a? Có muốn làm việc ở trong phủ của Phúc vương không?"

Dương Thu Trì kiên định lắc đầu: "Đa tạ mỹ ý của quần gia, tại hạ là hộ vệ của Sở vương phủ... có câu..., cái gì mà một thân không thể hai chủ... dù sao thì tôi cũng muốn làm chuyện khác chút, có thể nuôi gia đình là được rồi."

Bọn bốn người Lưu Dững là do Dương Thu Trì cứu mạng, ở Vũ Xương đã phát thệ theo hầu làm tùy tùng của hân, thấy hân không lưu lại Phúc vương phủ, bọn họ đương nhiên cũng không ở lại.

Nguyên nhân Dương Thu Trì cự tuyệt rất giản đơn. Hân không muốn làm người gác nhà giữa cửa của người khác. Trước kia ở Vũ Xương vì bất đắc dĩ phải lo cho sự sống, hiện giờ đã đến ở phương nam thái bình thịnh thế rồi, cách xa vùng chiến hỏa khói tên, bả tánh an cư lạc nghiệp. Tuy hân biết Đại Minh chẳng mấy chốc sẽ bị diệt vong, nhưng trong thời gian ngắn sẽ không sao. Hân tuy học lịch sử không giỏi, cũng biết sau khi Sùng Trinh hoàng đế treo cổ chết xong, Ngô Tam Quế dẫn Thanh binh đánh vào Bắc Kinh, lại cùng tàn quân của Lý Tự Thành và Trương Hiến Trung chiến đấu giằng co thêm nhiều năm nữa cuối cùng mới thống nhất toàn quốc. Sau đó, nam nhân toàn quốc mới gọt đầu để đuôi sam, đó là chuyện mãi tận sau này.

Tiếp đó hân nhớ lại, trong Lộc Đình ký có đề cập đến Đại minh chánh thống cái gì đó, còn nhớ rằng dường như là phần tàn dư của Đại minh là vương triều Nam Minh còn đề kháng quân Thanh mấy chục năm, cuối cùng mới bị bình định. Lúc đó trọng điểm đề kháng chủ yếu là Hồ Nam Giang Tây, như vậy có thể nói, chí ít vẫn còn khá nhiều năm thái bình. Chờ quân đuôi sam đánh tới rồi, hân sẽ nghĩ biện pháp khác, giỏi lắm thì chạy đến Đài Loan hay là Hải ngoại, dù gì thì có chết cũng không cạo đầu âm dương (Chú: cạo phần trọc phần để tóc, tóc búi kiểu người nhà Thanh).

Tuy Dương Thu Trì nói hàm hàm hồ hồ, nhưng ý tứ trong đó đã quá rõ ràng. Ngô quần gia gật đầu: "Ừ...! Vương gia nói, người cứu tiểu quân chúa, phải báo đáp người cho thật tốt. Nếu như người không muốn lưu lại trong phủ, cũng không cưỡng cầu. Như vậy đi, các người dọc đường mệt nhọc cực khổ, hãy về khách sạn nghỉ ngơi trước, ta bẩm báo với vương gia xong rồi sẽ định đoạt."

Dương Thu Trì và bọn Lưu Dững về khách sạn, đem sự tình đơn giản thuật lại cho Liễu Nhượng Băng nghe. Liễu Nhượng Băng mỉm cười nói: "Đề làm rất đúng, ta cũng không muốn ở dưới quyền người."

Tối hôm đó, gia đình của Phúc vương phủ tới thỉnh cả nhóm họ đi đến phủ dự yến. Liễu Nhượng Băng đương nhiên không đi, cho nên Quách Tuyệt Liên và tiểu hắc cầu lưu lại khách sạn cùng nàng. Dương Thu Trì mang theo Lưu Dững cùng mọi người đến Phúc vương phủ.

Phúc vương phủ đã bày tửu yến. Ở cấp bậc của hân, Phúc vương không thể ra mặt tiếp đãi, cho nên cho Ngô quần gia và các vị hộ vệ đội trưởng, tổng kỳ ngồi tiếp.



Rượu qua ba lượt, đồ ăn năm vị xong, Ngô quân gia cười nói: "Dương hộ vệ, Trương tặc phong người làm quan, nhưng Dương hộ vệ treo ấn bỏ đi, nghìn dặm hộ tống tiểu quận chúa tới Trường Sa này, một phen trung nghĩa thật khiến người bội phục."

Vương gia có dặn bí nhân cấp cho Dương hộ vệ một công việc. Vũ Xương bị chiếm, bổ chánh sứ ti của Hồ Quảng đòi về Trường Sa, bí nhân tìm họ nói, vừa khéo ở Kiềm Dương huyện Tây Thần châu còn khuyết một chức điển sứ. Huyện Kiềm Dương này hơi nhỏ, không có huyện thừa và chủ bộ. Cho nên, điển sứ tuy cấp quan hồi thấp, nhưng là nhân vật số hai trong huyện rồi. Chỗ này xin cho người, Dương hộ vệ có hứng thú không?"

Phẩm trật của điển sứ chưa nhập lưu, ngay cả tòng cửu phẩm cũng chưa đủ. Vốn ra thì điển sứ là quan chức chuyên về thu phát công văn ở nha môn, thuộc quan văn. Nhưng do Minh triều giảm biên chế quan viên rất nhiều ở huyện nha, không thiết huyện úy, tập bộ. Như vậy chuyện giám ngục và sự vụ hình danh đều do điển sứ lo liệu, tương đương với cục trưởng cục công an bây giờ. Xem ra nhận chức đó, hẳn tương đương với giám đốc sở và chủ nhiệm văn phòng chính phủ của huyện luôn rồi.

Quan lại từ thất phẩm trở lên của Minh triều đều được Lại bộ ở kinh thành bổ nhiệm. Từ bát phẩm trở xuống đều do bổ chánh sứ ti cấp tỉnh trực tiếp bổ nhiệm, báo lại với Lại bộ là xong.

Dương Thu Trì tuy hai trăm năm trước là cảm y vệ chỉ huy sứ, siêu phẩm Trấn quốc công, nhưng hiện giờ là chuyện 200 năm sau rồi, không còn ai biết hẳn nữa, mọi thứ đều phải làm lại từ đầu, đành phải phát triển từ cơ sở lên thôi.

Do đó, Dương Thu Trì đứng dậy ôm quyền khom người: "Đa tạ quân gia! Tại hạ cảm kích bất tận!"

"Nói hay lắm! Vậy được, sáng ngày mai bí nhân sẽ đưa các người đến bổ chánh sứ ti làm thủ tục là có thể đi nhận nhiệm sở rồi." Ngô quân gia cười ha hả, chuyển đầu nhìn bọn Lưu Dững. Ông ta đã biết Dương Thu Trì cứu tính mệnh của họ, họ đã thể chết theo hầu, cho nên nói: "Các người cứ theo Dương điển sứ đến huyện Kiềm Dương, phụ tá cho Dương điển sứ đi."

Bốn người đứng dậy ôm quyền: "Vâng! Nhất định tận tâm kiệt lực phò tá Dương gia."

Từ yến kết thúc, bọn Dương Thu Trì về khách sạn, đem chuyện này nói cho Liễu Nhượng Băng nghe. Liễu Nhượng Băng cũng rất cao hứng, khen: "Xem ra bước này của đệ đi đúng rồi, có thể làm một điển sứ đã không tệ, làm tốt vẫn có thể tạo phúc cho một vùng mà."

Sáng hôm sau, Ngô quân gia dẫn Dương Thu Trì đi làm thủ tục, lấy lệnh ủy nhiệm và hai chục lượng bạc trắng làm phí phái khiển (đi nhậm chức).

Ngô quân gia chuẩn bị cho họ một xe ngựa và mấy thớt tuần mã, lại tặng Dương Thu Trì 50 lượng bạc làm lộ phí, rồi đưa họ ra khỏi thành.

Dương Thu Trì, Liễu Nhượng Băng và Quách Tuyết Liên ôm tiểu hắc cầu ngồi xe. Lưu Dững và các hộ vệ cưỡi ngựa, dọc theo dịch đạo đẩy ô gà lác lư tiến đến huyện Kiềm Dương.

Huyện Kiềm Dương ở Tương Tây, cự li cách Trường Sa gần bằng từ Trường sa đến Vũ Xương. Hơn nửa không thông đường, ngay quan đạo chánh quy cũng không có, cho nên chỉ đi dịch đạo giản đơn.

Đi được mấy ngày, bọn họ mới phát hiện chỗ mà họ được phái tới xa như thế nào, rất may là dọc đường cảnh vật xinh đẹp, dân chúng thuần phác, chẳng thấy chút dáng vóc chiến tranh nào. Khi bọn họ vội đi không kịp đến dịch trạm, thường đến trong thôn thỉnh cầu tá túc, đều được nhiệt tình khoản đãi.

Càng đi về trước, thế núi càng hiểm trở, nhiều khi phải leo lên đỉnh núi, rồi từ từ xuống đến tới chân, lại leo tiếp lên đỉnh. Đường núi trơn trượt, nhưng cảnh vật càng lúc càng đẹp. Mao lão nhân gia (Mao Trạch Đông) quả không sai khi nói "Vô hạn phong quang tại hiểm phong" (cảnh đẹp vô hạn thường ở nơi hiểm trở), lúc này thì hẳn đã hiểu câu đó rốt cuộc là như thế nào.

Đi hơn nửa tháng, đến chiều một ngày nọ, họ cuối cùng đến được Kiềm Dương huyện, Thần châu ở Tương Tây.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 82: Ấn đầu khi đến nhận nhiệm sở.

Huyện thành này cũng quá đơn giản, thành tường không cao, ngay hộ thành hà cũng không có. Cửa thành chỉ là cổng gỗ sơ sài.

Dương Thu Trì chỉ là một điển sứ không nhập lưu, tự nhiên không có chuyện quan huyện và hương thân ra nghênh tiếp. Cửa thành môn có hai binh sĩ ngồi trên hai cái ghế trúc ngồi uống trà nói chuyện phiếm, căn bản không chú ý người ra vào. Có thể thấy nơi đây thanh bình rất lâu, hơn nữa do nơi đây không có phương tiện liên lạc, là vùng khá xa, căn bản không biết chiến tranh phát triển như thế nào. Và khó lửa xác thật là quá xa nơi này.

Bá tánh ra vào cửa thành y sam lam lũ, đội mũ rom, vác củi, đồ làm nông chân trần bước lên đá xanh loạt soạt.

Không ai kiểm tra, bọn họ từ từ tiến vào thành. Liễu Nhược Băng hành tẩu giang hồ, thấy nhiều rồi đương nhiên không cho đó là kỳ. Nhưng Dương Thu Trì và Quách Tuyết Liên đối với địa phương sắp sửa sinh sống đây vẫn đầy sự hiếu kỳ, nên vén rèm nhìn đông nhìn tây cổ thành cũ kỹ này.

Lưu Dững hỏi phương vị của huyện nha, rồi cả đoàn đến thẳng đó.

Huyện nha còn cũ hơn cả cổ thành, chỉ có điều hai nha dịch đứng trước cửa còn có chút tinh thần, eo mạng đao bậm môi nhìn trừng vào những người qua lại.

Dương Thu Trì cho xe ngựa dừng lại ở cửa nha môn. Nha dịch định quát hỏi, chợt thấy Lưu Dững ễnh bụng bậm môi nhìn trừng hấn, so với hấn còn dữ hơn, liền đổi sang mặt cười hỏi: "Các vị đến huyện nha có chuyện gì?"

Lưu Dững đáp: "Lời thừa! Không có chuyện gì chạy tới huyện nha làm cái gì?" Y chuyển thân khom người hướng về phía Dương Thu Trì, "Vị lão gia trong xe này chính là điển sứ tân nhiệm của Kiềm Dương huyện Dương đại nhân! Công văn của Bố chánh sứ ti vẫn chưa đến sao?"

Dương Thu Trì cùng mọi người thông thả bước đến, công văn bổ nhiệm truyền thông qua dịch trạm, đương nhiên là đến nhanh hơn họ nhiều. Do đó người trong nha môn đều biết có một điển sứ mới đang đến nhận nhiệm sở.

"Đến rồi! Đến rồi! Tiểu nhân lập tức bẩm báo tri huyện đại lão gia!" Hai nha dịch gặp người khom lưng hỏi đáp, một tên vội chạy nhanh vào báo, một tên cười toét miệng đón chào Dương Thu Trì: "Tứ lão gia cực khổ quá! Xe ngựa tiến vào cửa hong, tiểu nhân sẽ mở cửa ngay." Nói xong, y lật lẹ chạy đi mở cửa, khom người mời xe vào trong.

Ở huyện nha, Điển sứ xếp sau tri huyện, huyện thừa và chủ bộ, do đó nên mới được gọi là "Tứ lão gia".

Xe tiến vào nha môn, vòng qua chiếu bích (giống bình phong, nhưng bằng đá, dùng dán các thông báo, cáo trạng của nha môn), đến giếng trời ở đại đường. Tên nha dịch khom người nói: "Tứ lão gia, nội trạch của điển nha đã được quét dọn sạch sẽ, ngài đến nội phủ nghỉ ngơi trước, chờ lục phòng ti lại và thư lại, tam ban nha dịch tề tụ đầy đủ, tiểu nhân sẽ đến bẩm báo ngài, được không ạ?"

Dương Thu Trì gật đầu, tên nha dịch đó lập tức dẫn đầu xe ngựa quẹo tiến vào nội trạch của điển sứ.

Điển sứ đứng hàng thứ tư, nội nha đương nhiên đơn sơ kém nhất trong nha môn. Rất may là huyện Kiềm Dương hơi nhỏ, chỉ thiết có tri huyện và điển sứ, cho nên chỗ bày biện trong nha môn vẫn khá lớn.

Nội nha của điển sứ là trạch viện ba cửa, bên ngoài là chỗ nghỉ cho tùy tùng, bên trong là tiểu trạch viện cho gia quyến ở. Xe ngựa tiến vào cửa nội trạch thì dừng lại. Dương Thu Trì xuống xe ngựa, nhìn quanh, thấy cũng tạm được, chỉ ít so với thôn xóm tàn phá trước kia hấn và Quách Tuyết Liên ở nhiều.

Liễu Nhược Băng và Quách Tuyết Liên cũng xuống xe. Liễu Nhược Băng gặp sao yên vậy, không vì ngoại vật mà vui, không vì bản thân mà buồn, cho nên ở bất kỳ hoàn cảnh nào, tốt xấu ra sao cũng bình thản. Còn Quách Tuyết Liên thì lại vô cùng cao hứng, kéo cánh tay Dương Thu Trì chỉ đông chỉ tây tặc lưỡi lia lịa. Nội trạch lớn như sân bóng đá này mà chỉ có ba người họ ở, nằng nệ là người cùng khổ lớn lên, chưa bao giờ đến ở trong nha môn, huống chi là ở trong trạch viện rộng rãi thế này.

Tiến vào nội trạch, quan sát khắp nơi, họ thấy nó rất sạch sẽ.

Tên nha dịch đó gọi các người hầu trong nha môn tới giúp khuôn vác hành lý. Từ Trường Sa tới đây, những gì cần chuẩn bị cũng đã chuẩn bị rồi, nên hành lý của họ không ít.

Dương Thu Trì biết lần này thông báo vào tri huyện lão gia sẽ nhanh chóng đến, cần phải chỉnh tề trang phục ra mắt cho ổn thỏa. Cho nên, hấn tiến vào nội trạch là vào ngay phòng ngủ. Quách Tuyết Liên đã sớm lấy ra quan bào của hấn, giúp hấn mặc chỉnh tề. Vừa xong thì một tên nha dịch khác đã chạy vào, khom người nói: "Tứ lão gia, đã báo cho tri huyện đại lão gia rồi, lão gia sẽ lập tức ra, xin mời ngài đến hoa phòng (phòng tiếp khách quý) chờ? Nho học giáo dụ và huấn đạo đều đã chờ sẵn, lục phong quan lại đều đã hiện diện ở Thiêm áp phòng, có mặt đầy đủ cả rồi."

Dương Thu Trì gật đầu, cảm ủy nhiệm trạng lắc lư cái mũ cánh chuồng trên đầu theo tên nha dịch này rời khỏi nội trạch của điển sứ, xuyên qua giếng trời ở đại sảnh, đến hoa phòng. Đó chính là chỗ của nha môn chuyên dành tiếp khách quý.

Tiến vào hoa phòng, hấn thấy ở đó đã có sẵn hai người. Một người là trung niên khoảng bốn chục tuổi, mặt mày anh tuấn, nhưng người hơi ốm. Một người là lão già sắp sáu mươi, lưng hơi khom, hai mắt nhắm lại, râu thuốc phiện lập lòe, dương như là có thêm con mắt vậy.

Tuy không ai dẫn tiến, nhưng Dương Thu Trì đã đoán ra thân phận của hai người ắt là giáo dụ và huấn đạo của nho học trong huyện.

Ở Minh triều, cấp châu huyện có đặt Hữu quan học chính là chức quản lý mở dạy các trường lớp nho học. Loại quan này không phải ai muốn vào thì vào, mà phải kinh qua khảo thí cử cấp huyện (thi huyện), cấp địa khu (thi phủ). Người vượt qua rồi mới có tư cách đồng sinh, sau đó tham gia kỳ thi cấp tỉnh (Viên thí), rồi từ số người vượt qua kỳ thi này chia ra làm sáu cấp, cấp một và hai được tư cách "sinh viên", thường gọi là Tú tài. Nếu được tư cách này thì mới có thể vào học giáo Nho học của quan phủ mở để học tập, sau đó mới có thể tham gia thi hương và các cuộc thi khoa cử chính thức khác.

Quan viên nho học cấp huyện thuộc về quan lại chính thức của quốc gia, chủ yếu là Giáo dụ và Huấn đạo. Giáo dụ là lãnh đạo quan học trong huyện, huấn đạo chính là thầy dạy. Phẩm trật của Giáo dụ giống như điển sứ, đều thuộc về loại chưa nhập lưu (chưa tính vào quan lại chính thức), nhưng do án

theo quy định phải là giám sinh hoặc cử nhân mới có thể đảm nhiệm, cho nên cũng có chút tài. Giáo dụ và Huấn đạo không có thực quyền gì, bởi vì quyền quyết định tự cách đồng sinh để khảo thí nằm trong tay trưởng quan của châu huyện, và tư cách để nhập học vào các trường do chính phủ mở lại nằm trong tay người đứng đầu việc học ở tỉnh, khảo thí khoa cử trong kỳ thi hương chính quy càng không phải là chuyện nằm trong tay họ, còn sinh viên (tú tài) là người có công danh, phải kinh qua học chánh của tỉnh phê chuẩn mới được xử lí, cho nên hai người này không có quyền lực gì, là những chức vị được coi là thanh liêm nhất (và ốm đối nhất) trong nha môn.

Nhưng mà, Dương Thu Trì đối với các giáo sư "vi nhân sự biểu" (thầy dạy làm người) vô cùng kính trọng, cho nên vừa vào là bước lên một bước, vái dài ông lão mắt mũi kèm nhèm đó: "Học sinh Dương Thu Trì tham kiến Giáo dụ đại nhân!"

Lão già đó cười hăng hắc, miệng đã không còn mấy cái răng, xua tay chỉ vào trung niên ốm cao: "Điện sử đại nhân, vị này... chính là Giáo Dụ Lý Triệu Sâm Lý đại nhân của trường học nho của bốn huyện. Lão hủ Từ Diệp, là huấn đạo của huyện nhà, ha ha."

Thì ra là nhìn lầm người, lão gia hỏa này là bộ hạ, trung niên mới là "sếp"! Dương Thu Trì hơi ngượng, quay sang trung niên chấp tay thi lễ: "Hắc hắc, giáo dụ đại nhân, thật là xin lỗi, học sinh nhìn lầm người, học sinh tham kiến giáo dụ đại nhân!"

Giáo dụ vội đứng dậy khom người: "Không dám, điện sử đại nhân giết ti chức rồi." Giáo dụ và điện sử tuy đều là quan viên chưa nhập lưu, nhưng dù sao thì thực quyền của điện sử cũng lớn hơn.

Xem ra một già một trung niên này tài học không tệ, Dương Thu Trì liền sinh hảo cảm, vội thuận theo tay mời của giáo dụ và huấn đạo, ngồi xuống hàn huyên.

Vừa nói được mấy câu, một trung niên nhỏ người chột chạy vào, nhìn Dương Thu Trì mặc quan bào điện sử, cười hắc hắc xông đứng lên cao giọng: "Tri huyện của bốn huyện Lôi Minh Lôi đại lão gia đến...! Nghênh...!"

Ba người Dương Thu Trì vội đứng dậy, chỉnh lý quan bào nhìn ra cửa. Chẳng mấy chốc có một lão đầu đi chậm người mặc quan bào tri huyện thất phẩm bước vào. Ông ta đại khái 50 tuổi, lưng hơi gù, mấy sợi râu dê thưa thớt, đi đi dừng dừng không ngừng ho, phía sau có mấy sư gia và cân ban trưởng tùy.

Dương Thu Trì vội bước lên, cung thân thi lễ: 'Hạ quan Dương Thu Trì tham kiến Lôi đại nhân!' Rồi hẩn đưa ủy nhiệm thư trong tay ra trình lên: "Đây là ủy nhiệm thư của hạ quan."

Tri huyện Lôi Minh tiếp lấy nhưng không xem, chuyển cho cân ban trưởng tùy chuyên hô đọc ở bên. Sau đó ông ta ho hai tiếng, cất giọng khàn khàn bảo: "Điện sử đại nhân đi đường mệt nhọc, mau mời ngồi...!" Nói xong ông ta cũng vén áo ngồi xuống.

Dương Thu Trì thầm nghĩ tri huyện này tên là Lôi Minh, nói chuyện là chẳng có điểm nào giống sấm gằm, làm hư cả danh hiệu. Hẩn chấp tay xá xá, cũng ngồi xuống.

Lôi Minh giới thiệu sư gia và cân ban trưởng tùy của mình trước, đây là để dễ cho công tác của hẩn sau này. Sau đó, ông ta đơn giản giới thiệu tình huống cơ bản của Kiềm Dương huyện. Đây là một địa khu nhiều dân tộc, núi cao rừng rậm, không có nhiều ruộng, giao thông bất tiện, dân tình thuần phác. Nhưng lão bá tánh sinh hoạt hơi nghèo khổ. Đương nhiên cũng chính vì thế mà những năm nay phản tặc khởi binh (nông dân khởi nghĩa) không ảnh hưởng đến đây, tháng ngày qua đi cũng khá thái bình. Sau này từ từ sẽ hiểu ra thôi.

Hẩn huyện một hồi, Lôi Minh lại dẫn tiến hẩn với các thư lại trong nha môn. Hai người đến cửa Thiêm áp phòng, nơi đây đã đứng đầy mấy chục người, phân làm ba hàng, hàng trước là trưởng quan tư lại của lục phòng, hai hàng sau là lục phòng thư lại và tam ban nha dịch (gồm tạo đãi, bộ khoái, dân tráng). Ngoài ra còn có ngô tác, quái tử (đạo phủ), cấm tốt, lao đầu, phó bình đưa tin, đầu cấp chuyên trông coi kho, khổ tử (coi ngân khố), môn tử (phục vụ trưởng quan), kiêu phu (kiêng kiêu), phiên phu (lính quạt), tán phu (lính che lọng, dù), canh phu (đánh canh), hỏa phu (nhóm bếp), đăng phu (lo đốt đèn), trà phu (rót nước pha trà), thủy phu (lo gánh nước), mìn la phu (lo gõ chiêng dẹp đường), chung cổ phu (đánh chuông trống), cước phu (khuân vác) vàng văng.

Sau khi gặp qua, Dương Thu Trì bảo bộ khoái và cấm tốt lưu lại, vì đó là bộ hạ của hẩn sau này, rồi bắt đầu hỏi tên và tình hình từng người. Bộ đầu tên Ngụy Trì, là một hẩn tử mặt đen, lùn mập mạp rậm mắt to, toàn thân rắn chắc, xem bộ dạng không tệ. Lao đầu là Tổng Bá Nhân, là trung niên mắt hí rí.

Đang nói chuyện, chột một thư sinh mặc trường sam màu xanh hoàng hốt chạy vào: 'Giáo dụ đại nhân đâu? Giáo dụ Lý đại nhân ở đâu?'

Bộ đầu Ngụy Trì nhíu mày: 'Làm cái gì đó? Điện sử đại nhân ở đây, người kinh hoàng như vậy còn ra thể thống gì?'

Thư sinh đó vội bước đến, vái dài Dương Thu Trì: "Học sinh Lưu Mộng Chương ra mắt điện sử đại nhân."

Dương Thu Trì gật đầu: 'Có chuyện gì mà hoàng hốt vậy?'

"Tú tài Triệu Thiên Châu trong học cung mấy ngày nay không thấy đâu, từ tối qua trong phòng ở túc xá trong học cung của hẩn truyền ra một mùi rất khó ngửi, có điểm giống... giống mùi thối xác chết..., mọi người hoài nghi có lẽ là hẩn chết trong đó. Hôm nay mùi càng lúc càng nồng, mọi người đều rất lo, nên đặc biệt đến bẩm báo Giáo dụ."

Hả? Mọi người đều cả kinh. Dương Thu Trì không khỏi cười khổ lắc đầu. Hẩn vừa mới đến được Kiềm Dương huyện xa xôi này, chưa uống được ngụm nước nào là gặp phải án rồi. Hẩn quả đúng là sao chổi mà.

## Chương 83: Di thư.

Giáo dụ Lý Triệu Sâm và Huấn đạo Từ Diệp Chánh đang nói chuyện với tri huyện lão gia ở bên cạnh, Lý giáo dụ vội chạy tới hỏi kỹ tình huống, nghe xong tin này liền ngẩn ra như con gà gỗ, rồi co giò định chạy, nhưng bị Huấn đạo kéo ngăn lại: "Chờ đã Lý giáo dụ! Tri huyện, điển sứ đại nhân ở đây, chờ hai đại nhân có lời rồi hẳn tính!"

Lý giáo dụ lúc này mới phát hiện hơi thất thái, vội đứng lại nhìn về phía tri huyện Lôi Minh. Đại lão gia ở đây, đầu tới lượt bọn họ lên tiếng chứ.

Lôi Minh tri huyện nghe có thể đó là án mạng, tức thời theo tập quán khẩn trương trở lên. Ông ta tuổi đã lớn, không muốn trước khi cáo lão hoàn hương còn phát sinh đại án gì ảnh hưởng đến danh tiếng và đường công danh. Cho nên, cái hàm râu dê thừa của lão run loạn, vừa ho vừa nói với Dương Thu Trì ở bên cạnh: "Dương đại nhân, chuyện bất phạm pháp án này, khụ khụ..., là chức trách của điển sứ. Tuy Dương đại nhân dọc đường mệt nhọc, nhưng mạng người quan trọng, khụ khụ khụ..., hơn nữa kẻ thất tung Triệu Thiên Châu chính là rễ hiền của Lý giáo dụ, khụ khụ, ngài coi..."

Dương Thu Trì nhìn Lý giáo dụ đang thất hồn lạc phách ở bên cạnh, chấp tay nói: "Đại nhân, đây là chuyện thuộc bổn phận của ti chức, vậy để ti chức đi xem xét thử."

Kiệu phu vừa ở đây, điển sứ tuy cấp quan nhỏ, nhưng dù sao cũng là quan, ra cửa phải ngồi kiệu, có kiệu phu chuyên môn của mình. Cho nên, kiệu phu vội mang kiệu tới, Dương Thu Trì cùng giáo dụ, huấn đạo ngồi kiệu riêng, dẫn Lưu Dững và ba hộ vệ còn lại cùng các bộ khoái, ngổ tác ngồi kiệu đến học cung.

Nho học của Minh triều không tổ chức ở nha môn, mà là tổ chức ở học cung chuyên môn, cự li không xa, chừng thời gian uống cạn tuần trà là tới.

Học cung này còn cũ kỹ hơn cả nha môn, tường vây được bản gỗ ghép thành, rất nhiều chỗ bị thủng có kẻ hở, mấy đứa bé chui qua chui lại từ kẻ hở này để chơi trò rượt bắt. Khi tiến vào bên trong, thấy một sân lớn rộng rãi sạch sẽ, nhưng phòng ốc bốn phía đều ngã nghiêng, có mấy phòng phải dùng cây gỗ mà chống, nếu không chỉ đầu năm sau là sập.

Trong viện tụ tập không ít tú tài học sinh, chỉ tay múa chân nghị luận. Nhìn thấy giáo dụ, huấn đạo ngồi kiệu đi tới, họ vội đứng thẳng cúi đầu chào. Chờ đến khi thấy Dương Thu Trì xuống kiệu, bọn họ không biết nên xì xào dò hỏi.

Giáo dụ Lý Triệu Sâm chống gậy trúc xuống kiệu, vội vã chạy vào trong một ngôi nhà, lớn tiếng gọi: "Thiên châu...! Thiên châu ơi...!"

Không ai trả lời.

Huấn đạo Từ Diệp Câu khom người chui ra khỏi kiệu, vẩy vẩy áo bào rộng thùng thình, giới thiệu Dương Thu Trì với các tú tài: "Chư vị, vị này là điển sứ tân nhiệm của huyện ta, Dương Thu Trì Dương đại nhân!"

Các học trò đều khom người sát đất chào.

Dương Thu Trì xua tay hỏi: "Căn phòng phát ra mùi thối ở đâu?"

Một tú tài râu trắng chỉ vào ngôi nhà hai tầng bằng gỗ có Lý giáo dụ đang ngưỡng cổ kêu gọi: "Gián phòng cuối ở phía nam trên tầng hai, cửa xem ra là bị chốt ở trong, đẩy không ra. Phía bắc không có cửa sổ nào."

Dương Thu Trì ngược cổ nhìn, ra lệnh: "Mang thang tới!"

Tập dịch trong học cung vội chạy đi lấy thang mắc lên cửa sổ. Dương Thu Trì cảm thấy mặc quan bào quá phiền phức, cởi ra luôn quăng cho Phó quang hộ vệ tùy thân của mình, chụp lấy thang định leo lên. Lý giáo dụ vội nói: "Điển sứ đại nhân, hãy để ti chức lên coi tình hình tiêu tế thế nào!"

"Không, đây là bổn phận của bổn quan, không thể nhờ người khác. Ta phải tự thân tra xét, các người đến hành lang tầng hai chờ ta, ta không có lệnh thì không được vào." Nói xong, hẳn thuận theo thang leo lên.

Giáo dụ liền chạy ngay đến thang lầu phía bên kia, huấn đạo cùng bộ phận tú tài già trẻ thích xem náo nhiệt cũng đua nhau kéo lên lầu, đến trước cửa phòng chờ.

Dương Thu Trì lên đến bên cửa, trước hết kiểm tra tình huống bên ngoài song cửa, không phát hiện điều gì bất thường, liền thử kéo cửa, thấy cũng bị chốt từ bên trong.

Hắn ghé sát vào ngạch cửa, dùng ngón tay đâm thủng giấy dán, ghé mắt nhìn vào trong. Bên trong ánh sáng tuy hờn ám, nhưng có thể thấy rõ trên nền phía sau cửa có một thi thể, lưng dựa cửa, đầu gục xuống, mình mặc trường bào màu xanh, ở ngực có cắm một mũi dao, tay phải giữ cán dao, gần vết thương chỗ ngực có một khối huyết, nhưng trên nền không có. Ở giữa phòng cách thi thể mấy mét có một vũng máu, nhưng đã khô rồi.

Cửa chỉ có một cánh, đóng chặt, chốt ở một đầu được cài rất kỹ.

Dương Thu Trì móc ra đôi bao tay mỏng như cánh tằm đeo vào, xé rách giấy dán cửa sổ, làm gãy song cửa, thò tay vào mở chốt, mở cửa sổ ra tiến vào phòng.

Trong phòng ngoại trừ mùi máu nồng và mùi thi thể sinh thối, còn có một mùi dược thảo nồng nặc.

Hắn cúi người xuống, lợi dụng ánh sáng cửa sổ quan sát sàn ở các góc độ khác nhau xem có dấu giày khả nghi hay không. Thật đáng tiếc là trên sàn cực sạch, không phát hiện dấu giày nào, cũng không có dấu máu bị lau đi.

Quan sát quanh sàn xong, hắn nhủ mảy suy nghĩ, rồi lắc đầu, đứng lên quan sát tình huống xung quanh.

Trong phòng bày biện vô cùng sơ sài, một giường gỗ, một cái mền mỏng xếp thành khối đậu hủ đặt sát tường, rất chỉnh tề. Trên tường có treo thư pháp, viết một bài thơ, xem lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ hoặc thư pháp) và ấn chương, là của Triệu Thiên Châu. Khi vén giường ra, dưới giường có một cái rương gỗ, trên có khóa đồng. Khóa đồng hoàn hảo chẳng tồn thất gì.

Bên góc giường có một cái bồn tắm được che lại, bên cửa sổ có bàn sách, trên bàn sách nghiên bút sạch sẽ, trên giá bút có hai cây bút lông, một thô một mảnh, cũng được tẩy sạch. Trên bàn có một chồng sách, đều thuộc loại tứ thư ngũ kinh, còn có một xấp giấy viết, trên đó đầy văn chương và thi từ rỗng toát.

Bên góc tường còn có một cái bàn để bồn gỗ và khan, còn có một cái bát to và đôi đũa. Bồn tắm cạnh bàn này còn phân nửa nước, bên trong có một trái bầu hồ lô được cắt ra thành gáo. Cạnh bồn tắm là lò lửa, đặt bên trong ít than. Trên lò lửa có đặt một nồi thuốc, mở nắp ra lập tức ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc.

Trên bàn còn có một bao thảo dược còn chưa mở ra.

Dương Thu Trì đến bên thi thể, cúi xuống quan sát. Thi thể bốc mùi rất khó ngửi, phần mặt đã xuất hiện hiện tượng thối rữa, nhãn cầu lộ ra, miệng chảy dịch đỏ, bụng căng phồng. Đây là hiện tượng do vi khuẩn lên men thối trong ruột già tạo thành khí mà trướng lên. Phần mặt và tay lộ ra ngoài xuất hiện ít mụn nước sinh thối, có thể nhìn thấy các đường gân máu đen do thối xuất hiện.

Từ hiện tượng trên thi thể và hoàn cảnh nhiệt độ, độ ẩm xung quanh, tổng hợp phán đoán thời gian tử vong đại khái ba ngày. Do không thể giải phẫu, lại không có thiết bị đo nhiệt độ, không thể nào phán đoán chính xác hơn, cho nên hắn tính sai số bằng ngày.

Ánh mắt của hắn dời đến đúng vào miếng giấy trắng gấp lại đặt cách tay trái của thi thể không xa. Hắn cẩn thận mở ra, thấy ghi: "Mẹ: Hải nhi thân bị tuyệt chủng, bệnh đau đớn khó chịu, phải đi trước người rồi. Mong hãy bảo trọng! Đông Vân nếu muốn cái giá, mong mẫu thân đừng ngăn trở. Đứa con bất hiếu Triệu Thiên Châu tuyệt bút."

Tự sát? Thư sinh tên Triệu Thiên Châu này tự sát mà chết.

Đáng tiếc, hắn không có rương chứa dụng cụ khám nghiệm pháp y, không có công cụ từ đó có thể lấy dấu tay từ mồ hôi.

Dương Thu Trì cầm di thư, so với nét chữ viết trên tường và tập sách viết tay, thấy đặc trưng phù hợp, nói rõ di thư này là do Triệu Thiên Châu viết.

Tiếp đó, hắn đặt di thư lên bàn, kéo thi thể nằm xuống, hai chân đứng hai bên tử tế tra xét cánh cửa.

Cánh cửa này rất chắc, do là cửa đơn nên bị khuôn cửa chèn chắc, bên ngoài nếu không dùng lực mạnh và dao nạy gì đó thì không mở được. Trên cửa cũng không phát hiện dấu vết khả nghi.

Sau khi mở cửa, hắn gọi giáo dụ, huấn đạo và bộ đầu đứng bên ngoài: "Ba người các vị vào đi, cẩn thận đừng đạp dấu máu trên sàn."

Lý giáo dụ chạy vào trước, nhìn thi thể dưới đất, tức thời sắc mặt đại biến. Ông ta hô lên một tiếng: "Thiên châu!" rồi bước lên cúi xuống nhìn kỹ, xong ngồi phịch xuống đất khóc rống lên.

Huấn đạo Từ Diệp và bộ đầu Ngụy Trì cùng bật mũi, cẩn thận tiến qua khe cửa, nhìn thấy thi thể khủng bố trên đất cũng giật mình cả kinh, vội vã quay mặt đi. Từ huấn đạo bảo bọn thư sinh ở hành lang xuống lầu, sau đó đóng cửa lại.

Dương Thu Trì hạ giọng nói: "Từ huấn đạo, ông coi người chết có phải là học sinh Triệu thiên châu do ông dạy không?"

Từ huấn đạo gật đầu: "Không sai, là con rể Triệu Thiên Châu của giáo dụ."

Dương Thu Trì lấy từ trên bàn ra phong di thư, hạ giọng nói với Lý giáo dụ: "Giáo dụ đại nhân, Thiên Châu lưu lại một bức di thư, ông coi xem có phải là nét chữ của cậu ta không."

Lý giáo dụ vội bò lên, run run đưa tay tiếp lấy di thư, cẩn thận xem một hồi, gật đầu nói: "Là Thiên Châu viết! Trời ơi, ba ngày trước nó còn cùng uống

rượu ca hát, hiện giờ đã âm dương tương cách rồi. Thiên Châu ơi, con đi thi thông khảo rồi, nhưng mà... Đông Vân làm sao mà sống tiếp đây a!..." Ông ta đắm ngực kêu khóc nghe vô cùng thể thảm.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 84: Bách thiện hiếu vi tiên

Dương Thu Trì khẽ hỏi Từ huấn đạo đang bịt mũi ở bên cạnh: "Đông Vân là...?"

"Là con gái của Lý giáo dụ, khuê danh Lý Đông Vân, được gả làm vợ cho Triệu Thiên Châu. Thành thân được một năm, còn chưa có con, không ngờ rằng.... ại!"

"Giáo dụ đại nhân nói chuyện uống rượu hoan ca ba ngày trước là thế nào?"

"À..., học sinh trong học cung của bốn huyện kinh qua sự tuyển chọn của học chính, xác định thành tích đặc biệt ưu tú sẽ trực tiếp tiến cử làm cống sinh, nhập vào Quốc tử giám. Bốn người được chọn là Triệu Thiên Châu, Lưu Mộng Chương, Chu Tư Hạo và Tiểu An Nhiên, là sự vinh diệu khôn cùng. Do đó, học cung đã cử hành tiệc mừng ở hậu hoa viên. Ngày đó tri huyện lão gia và các vị chức sắc đều tới dự. Đáng tiếc là hải tử Thiên Châu này bạc mệnh, không có phúc hưởng vinh dự này!"

Dương Thu Trì quay đầu nhìn thuốc nấu trên lò lửa, hỏi: "Triệu Thiên Châu có bệnh?"

Từ huấn đạo thở một hơi dài: "Vâng! Mấy tháng trước bụng cậu ấy tự nhiên phình ra, vô cùng đau đớn, sắc mặt vàng vọt. Khi tìm mấy lang trung chẩn trị đều nói là tuyệt chứng, bệnh đã vào trong xương, chẳng sống được mấy ngày, ại...! Một tháng nay, bệnh tình càng lúc càng nặng, mỗi ngày đều đau đớn khó chịu, rên rỉ gào thét, ngày đêm không ngủ được, các thu sinh cách vách đều chịu không được dọn ra xa. Cậu ấy cuối cùng nhịn không được cắn bệnh dây vô, đã tự đứt đời, ại...! Đáng thương ại!"

Dương Thu Trì à một tiếng, đưa tay vỗ vai Lý giáo dụ: "Đại nhân bớt buồn nín đau thương, hãy để ta kiểm tra thi thể một chút."

Lý giáo dụ bấy giờ mới sụt sùi lùi ra một bên.

Dương Thu Trì cho Ngổ Tác tiến vào, căn cứ lời thuật của hắn mà ghi thi cách. Hắn sau đó đóng cửa phòng lại, cởi y phục của thi thể, tiến hành kiểm tra toàn thân.

Kiểm tra phát hiện thi thể không có vết thương bên ngoài nào khác, chỉ có ở trên cánh tay có một dấu cột hình tròn ở cánh tay, không thấy có triệu chứng viêm đỏ hay xuất huyết dưới da nào, khiến hắn nhất thời không nghĩ ra nó hình thành bằng cách nào.

Tiếp đó, Dương Thu Trì tiến hành quan sát vết thương bị đâm ở trên ngực, rút đao ra một cách cẩn thận, xem xét thấy đó là con dao nhọn cán bầu. Khi so sánh với vết thương trên ngực, cơ bản phù hợp.

Hắn lấy một chiếc đĩa đặt trên bàn ở góc tường lại, cẩn thận chọc vào trong vết thương, phát hiện xương ngực có một cọng bị đâm đứt, đâm thủng tim. Hắn vạch hai bên miệng vết thương ra xem, thấy thành vết thương nhẵn, vết thương bên bên bên tầy, không có chỗ dập mô cơ hay nội tạng, cho thấy là do vật bén gây ra.

Sau khi quan sát xong, Dương Thu Trì đứng lên, chong mắt nhìn vết máu ở giữa nhà đến xuất thần, sau đó kiểm tra tứ tế khắp phòng, bao gồm dưới sàn, trên nóc... Sau khi xong xuôi, hắn lắc đầu nói với Lý giáo dụ: "Giáo dụ đại nhân, ta phát hiện dưới giường có một cái rương bị khóa, có thể mở ra xem không?"

Lý giáo dụ khòe lóc gật đầu: "Thỉnh đại nhân cứ tự tiện."

Lúc này Dương Thu Trì đã lấy từ trong thi thể hai chiếc chìa khóa, trong đó có một chiếc mở được khóa đồng trên rương. Phần trên của rương có mấy bộ đồ cũ, khi tìm xuống dưới thì thấy một bọc nhỏ, mở ra xem hắn kinh ngạc vô cùng, vì đó là một bao bạc trắng! Số bạc này lên đến năm sáu chục lượng!

Một thư sinh nghèo mà lấy đầu ra nhiều tiền như vậy? Hắn gọi Lý giáo dụ lại, hỏi số bạc này có phải là ông ta cho hay không.

Lý giáo dụ nhìn số bạc mà tròn mắt sừng người, sụt sùi nói: "Hải tử Thiên Châu này tính rất hiếu cường, từ trước đến giờ không tiếp thụ những gì tôi tặng, nói là phải tự nuôi gia đình. Do đó tôi không cho nó bao nhiêu tiền cả. Gia cảnh nó bản hàn, số bạc này làm sao mà có thì ti chức không biết, có thể là có ai đó thấy nó khắc khổ, tặng cho nó..., thật không ngờ là không dùng được rồi..." Nói đến đây, ông ta lại nghẹn ngào khóc.

Dương Thu Trì gật đầu, bảo: "Giáo dụ đại nhân, ta đã khám sát hoàn tất, ông có thể lo hậu sự cho con rồi được rồi."

Dưới sự khuyên nhủ của huấn đạo và bộ đầu, ông ta dần ngừng khóc, bị thương nói với Dương Thu Trì: 'Diễn sứ đại nhân, ti chức có chuyện khẩn cầu.'

Chức quan hai người gần bằng nhau, nhưng thực quyền của Dương Thu Trì lớn hơn, cho nên giáo dụ tuy thanh cao, cái cần trước mắt đã khiến ông ta tự xếp mình vào vị trí kém.

Nhưng mà Dương Thu Trì đương nhiên không thể lấy đó làm khinh nhờn, vội chấp tay nói: "Giáo dụ đại nhân nặng lời rồi, có lời gì xin cứ nói."

Lý giáo dụ đắn đo một chút, quay đầu nhìn huấn đạo và bộ đầu, xong hạ giọng nói: "Tù viết: 'Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu, bất cảm hủy thương, hiếu chí thủy dã.' (Tức: Thầy Khổng Tử viết 'Thân thể tóc da, là của cha mẹ, không được hủy hay làm bị thương, phải có hiếu đến cùng.') Thiên Châu hải tử nếu không phải bệnh nặng khó chống chịu, nhất định không tới mức này. Cho nên..., ti chức khẩn thỉnh đại nhân nói ra ngoài là tiểu tể bệnh nặng mà mất, không biết có được hay không?"

Đây là một câu trong phần Hiếu Kinh của Khổng Tử, ứng với cái gọi là "Bách thiện hiếu vi tiên" (trăm sự hiếu đặt lên hàng đầu), cũng là nói, thân thể con người bao gồm cả da hay tóc đều do cha mẹ cấp cho, không được khinh thường hủy hoại, nếu không ấy là bất hiếu. Do đó, từ góc độ chữ hiếu mà nói, thì Khổng Tử không tán thành tự sát. Đương nhiên, khi trung và hiếu không thể lưỡng toàn, thì phải giữ "Nghĩa", đó là có thể tuần quốc (chết vì nước), tuần chức (hi sinh vì nhiệm vụ), hoặc tuần tình (chết vì tình) đều được khuyến khích. Trừ những việc này ra, tự sát là đi ngược lại với đạo hiếu. Cũng chính vì nguyên nhân này, danh nhân cổ đại ngoại trừ "Sát thân thủ nghĩa" ra, rất ít khi có người tự sát.

Lý giáo dụ cảm thấy con rể Triệu Thiên Châu vì bệnh đau đớn mà tự sát, rất mất mặt của người đọc sách, cho nên mới khẩn cầu Dương Thu Trì giấu chân tướng của sự tình giấu.

Dương Thu Trì đương nhiên có thể lý giải tâm tình của ông ta, gật gật đầu. Từ huấn đạo và Ngự bộ đầu cũng đáp ứng. Ngự bộ đầu lại đặc biệt dặn dò các ngõ tác khác.

Trong lúc ngổ tác về lại hiện trường và điền thi cách, Dương Thu Trì và Lý giáo dụ, Từ huấn đạo đàm luận, tìm hiểu tình huống của Triệu Thiên Châu. Hắn bấy giờ mới biết quê của Triệu Thiên Châu ở cách đây mấy trăm dặm, trong nhà chỉ có mẹ già. Vì cầu học, Triệu Thiên Châu mới nhờ người thân chăm sóc mẹ già, một mình đến huyện thành đọc sách. Do thiên tư thông tuệ, lại chuyên cần hiếu học, cho nên hắn giành được hảo cảm của giáo dụ, và ông ta đã đem con gái Đông Vân gả cho.

Có giáo dụ hết lòng chỉ điểm, Triệu Thiên Châu học nghiệp đại tiến, thi huyện thi phủ đầu đứng hàng đầu, thi viện đứng vào hàng tam giáp, trở thành tú tài nhập vào huyện nho học. Sau khi thương lượng với Lý giáo dụ, để tập trung tinh lực học tập, y đưa vợ Đông Vân về nhà cha ruột cư trú, một mình ở trong túc xá của học cung ngày đêm khổ học, chờ mùa thu tham gia kỳ thi hương ở tỉnh. Nhưng không ngờ nhiều năm khổ học đã dưỡng thành bệnh tật như thế này, cuối cùng y vì không chịu nổi bệnh tật giày vò mà dẫn tới tự sát.

Ngổ Tác khám tra xong, Dương Thu Trì báo cho Lý giáo dụ biết là có thể xử lý thi thể rồi.

Lý giáo dụ nói con rể Triệu Thiên Châu có quê cách mấy trăm dặm, hơn nữa quê chỉ có một mình mẹ già, cho nên quyết định dựng chòi tang lo hậu sự cho y đón thân hữu đến phúng điếu, làm tang lễ xong xuôi mới vận chuyển quan quách về quê an táng.

Triệu Thiên Châu ngu trọng túc xá của học cung, nhưng học cung không tiện dựng linh đường, cũng không thể dời đến nha môn, Lý giáo dụ liền quyết định đem linh đường đặt ở nhà mình, bỏ tiền ra nhờ ngổ tác mua dùm cỗ quan tài thượng đẳng, rồi cho thanh tẩy thi thể ở trong phòng, dùng vải bố bọc lại, cho nhập liệm khiêng về nhà bắt đầu bố trí linh đường.

Cho đến bây giờ, con gái Đông Vân của Lý giáo dụ mới biết chồng bệnh nặng mà chết, ôm lấy quan tài mà khóc, thê thảm vô cùng. Dương Thu Trì vốn có lòng bước đến khuyên vài câu, nhưng thấy nàng ta khóc như chim đỗ quỳen nhỏ máu vậy, nghe mà tan vỡ cả lòng, tự hỏi không biết vì sao.

Do học cung chỉ có ý nghĩa là học giáo tượng trưng, không có thật quyền gì, cũng không giảng dạy chánh quy, cho nên có những tú tài tâm cao khí ngạo cứ ngẩn đầu tìm tri huyện, tri phủ hay là học chánh ở tỉnh bái làm thầy, không coi giáo dụ, huấn đạo ở học cung ra gì. Do đó, tú tài trong học cung đến trợ giúp chỉ có mấy người. Mấy người này được Lý giáo dụ giới thiệu với Dương Thu Trì, hắn mới biết trong đó có ba người là kẻ có học nghiệp ưu tú được học chánh trực tiếp tuyển thành công sinh, đó là tú tài Lưu Mộng Chương, Chu Tư Hạo và Tiêu An Nhiên.

Tiêu An Nhiên thì bận rộn bày biện bàn ghế, Lưu Mộng Chương lại văn nhả nghênh đón khách đến điếu tang, còn Chu Tư Hạo thì dường như có quan hệ không tệ với người vợ Đông Vân của Triệu Thiên Châu, nên vừa bố trí linh đường, vừa dịu giọng an ủi nàng ta.

Lý giáo dụ làm quan nhiều năm, cũng tích súc chút của, nhà là một trạch viện ba cửa vào có tường cao bao quanh, tòa lầu nhỏ ba tầng, rường cột đều chạm trổ không tệ chút nào. Chỉ có điều, phòng ốc kiến trúc của người ở Tương Tây đều xây nhà bếp ở sau đại sảnh, lại không có lỗ thoát khói chuyên môn, cho nên khói nấu bếp đều tự nhiên bay qua cửa sổ sau, khiến cho vách tường sau ám khói đen xì xì. Rất may đó là nhà sau, người ta nếu không đến vườn sau nhà đều không nhìn thấy.

Linh đường được đặt trong vườn lớn ở cửa vào thứ nhất. Trong huyện Kiếm Dương này, giáo dụ dù sao cũng là một nhân vật có vai vế, hơn nữa ở Minh triều, người đọc sách thường được trọng thị, cho nên người đến điếu tang liên miên không ngừng.



## Chương 85: Vụ tự sát kỳ quặc

Người nhà và thân hữu của Lý giáo dụ không nhiều, cộng thêm các tú tài trợ giúp, lực lượng vẫn không đủ. Dương Thu Trì liền bảo Ngụy bộ đầu về nhà môn kê thêm người đến giúp. Tuy Lý giáo dụ là trưởng quan nho học, được người tôn kính, nhưng không làm quan ở nha môn, không thể trực tiếp lãnh đạo sai dịch trong nha môn, cho nên không thể điều động người. Trong khi đó, học cung của ông đều là những tú tài thanh cao có công danh, càng không làm những chuyện thế này. Rất may là điển sứ đại nhân vừa đến trọng nghĩa phi thường, khiến cho Lý giáo dụ cảm kích khôn xiết.

Dương Thu Trì vốn định ra tay giúp lo liệu tang lễ. Hắn là pháp y xuất thân, trong tư tưởng đương nhiên không có quan niệm ngõ tác đề tiện. Nhưng Lý giáo dụ và Từ huấn đạo đương nhiên không để cho Điển sứ đại nhân đường đường vậy tự thân giúp nhập liệm, cho nên hắn đành thôi.

Dương Thu Trì giúp Lý giáo dụ nghênh tiếp khách đến điều tang, cũng mượn cơ hội đó gặp mặt các vị hương thân. Những người này biết hắn là điển sứ mới đến, lại tự giúp lo liệu tang sự, đều rất cảm động. Một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh sau đó khắp thành đều biết điển sứ đại nhân mới đến không những thiếu niên anh tuấn, còn là người trọng nghĩa, bình dị gần người.

Nhất mực bận rộn cho tới chiều, cân ban trưởng tùy đại biểu cho Lôi tri huyện đến phúng điệu, kính tặng vòng hoa, sau đó lên nói cho Dương Thu Trì biết, rằng Lôi tri huyện đã dọn tiệc rượu ở Vọng Giang từ lâu nổi tiếng nhất trong thành, để tẩy trần cho hắn.

Dương Thu Trì đánh cáo từ Lý giáo dụ, ngồi kiệu trở về nha môn. Hắn trở về nội trạch của điển nha trước, thấy Liễu Nhược Băng cùng mọi người đã dọn dẹp nhà cửa gần xong, tri huyện lão gia còn tìm cho họ một đầu bếp và một gác cổng, nên rất hài lòng. Hắn báo cho Liễu Nhược Băng một tiếng xong ngồi kiệu đến Vọng Giang từ lâu.

Tiệc rượu buổi tối chủ yếu là vì lễ tiết. Lôi tri huyện tuổi cao suy nhược, không thể uống rượu, còn Lý giáo dụ thì con rể mới mất, Dương Thu Trì cũng không muốn uống no say gì, cho nên mọi người kính rượu cho phải lễ, hàn huyên một lúc rồi tan tiệc.

Trở về nhà thì trời đã tối, Quách Tuyết Liên biết từ lượng của Dương Thu Trì, vốn đã chuẩn bị canh tỉnh rượu cho hắn, nhưng khi thấy hắn mặt không biến tâm không động, tựa hồ như chưa uống qua chút rượu nào liền có chút ngạc nhiên, nên tỉnh từ thang nấu sẵn cũng chẳng dùng đến làm gì.

Chỗ ngủ của tiểu viện trong nội trạch của điển nha là một khu nguyên, trong đó phòng ngủ chính đương nhiên dành cho Dương Thu Trì, Quách Tuyết Liên là thiếp thân nha hoàn nên ở phòng ngoài. Cách vách có hai gian sương phòng, một gian dùng làm thư phòng kiêm phòng khách, một gian dành cho Liễu Nhược Băng.

Dương Thu Trì đến phòng của Liễu Nhược Băng, thấy nàng đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nhắm mắt điều tức, trên bàn có một cây nến lung linh, màu hồng nhạt tỏa ra khắp phòng vô cùng ấm áp. Dương Thu Trì cũng không nói chuyện, tĩnh lặng ngồi ở một bồ đoàn bên cạnh. Quách Tuyết Liên ngồi phía sau hắn.

Lát sau, Liễu Nhược Băng từ từ mở mắt, cười cười nói với Dương Thu Trì: "Đệ về rồi à?"

"Ừ, về một lúc rồi, thấy tỷ đang vận công nên không quấy rầy."

"Thế nào rồi?"

"Thế nào là thế nào?"

"Án đó! Đệ không đi tra án hả?" Vừa rồi Dương Thu Trì trở về hơi bận rộn, nên không hỏi kỹ tình huống. Liễu Nhược Băng lo cho án đầu tiên khi hắn vừa nhập chức, cho nên thuận miệng hỏi.

Nói đến án, hai mắt Dương Thu Trì sáng rực lên, nhìn mặt đất gần bồ đoàn không nói tiếng nào.

Liễu Nhược Băng kỳ quái: "O? Đang không không vậy sao tự nhiên ngó người ra thế?"

"Án này rất kỳ lạ, cho đến bây giờ có rất nhiều chỗ đệ vẫn chưa rõ."

"Sao mà kỳ lạ?"

"Người chết là một thư sinh, bị đao nhọn đâm vào tim, bên tay trái có một di thư. Di thư này đã so sánh nét chữ và xác nhận, đích xác là do người chết viết. Và hiện trường có cửa chính cửa sổ đều đóng kỹ từ bên trong. Đệ từ từ kiểm tra, thấy không có bí đạo gì, hiện trường cũng không có dấu vết đánh dấu."

"Ừ, vậy có lẽ là y tự sát rồi, có gì đâu mà kỳ quái?"



Dương Thu Trì trầm giọng nói: "Sự tình kỳ quái đệ chưa nói đến - trước hết, ở giữ phòng có một vũng máu lớn, chứng minh địa điểm tử vong của người chết xem ra là ở đây, nhân vì có thể hình thành vũng, cho thấy máu chảy ra đã vượt hẳn lượng máu tối thiểu mà năng lực của con người có thể chịu đựng. Nhưng mà, thi thể của người chết lại ở cạnh cửa cách đó bảy tám bước! Hơn nữa dưới thi thể không hình thành vũng máu, thậm chí không có chút máu đọng nào!"

Liễu Nhược Băng tuy không hiểu pháp y, nhưng từ khi xuất đạo đến nay đã đánh giết sinh tử, kinh qua nhiều sự kiện lưu huyết, cho nên rất hiểu tình huống chảy máu thế nào. Nàng nhún mày, nói: "Là có vấn đề, giữa phòng của người chết có nhiều máu đọng thành vũng như vậy, chứng minh nơi ấy là địa điểm tử vong. Nhưng vì sao thi thể lại xuất hiện cách đó bảy tám bước, lại còn không có dấu máu nào chảy xuống? Chẳng lẽ... thi thể biết đi?"

Câu này khiến người không lạnh mà run, Quách Tuyết Liên ở gần đó không nhịn được run mình. Tuy lúc này đã vào mùa hè, không khí bắt đầu nóng lên rồi, nhưng nàng vẫn cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, vội dõn bò đoàn lại gần Dương Thu Trì một chút, lòng an ổn hơn.

Dương Thu Trì nói: "Cho dù thi thể biết đi, cũng không đúng nữa! Nhân vì từ sự phân bố của huyết tích mà xét, thi thể vũng máu ở giữa phòng, trên đất không có dấu máu nào nữa. Từ chỗ có máu giữa phòng cho tới thi thể ở cạnh cửa, không có dấu máu rơi vãi nào. Nếu như thi thể biết đi, thi thể vừa đi vừa nhỏ máu, trên sàn phải có dấu máu mới đúng. Nhưng đệ quan sát kỹ rồi, ngoại trừ dấu máu do cọ quẹt ở gần vũng khi thi thể rời khỏi đó ra, trên sàn không có chút máu nào! Từ vũng máu đến thi thể không có một giọt máu rơi, chứng minh người chết không phải là bò tới hay là bước tới, chẳng lẽ là thi thể có thể bay trong không khí mà qua? Đây là vấn đề kỳ lạ thứ hai!"

Quách Tuyết Liên nghe đến nổi da gà, gần như tóc trên đầu đều dựng cả lên. Nàng lại nhích bò đoàn đến gần hẳn thêm chút nữa.

Liễu Nhược Băng ngưng thần trầm tư, lát sau lắc đầu: "Đây đúng là kỳ quái rồi!"

"Vâng, điều kỳ lạ thứ ba là - ngoại trừ vết thương trên ngực chỗ tim bị cọ rút cơ thịt ảnh hưởng ra, vết thương và độ rộng của đao rất phù hợp!"

"Cái này có gì mà kỳ?"

Dương Thu Trì biết Liễu Nhược Băng tuy giết không ít người, nhưng không hiểu nhiều về vết thương như hẳn là một pháp y hiện đại, cho nên giải thích: "Chỗ ngực người chết trúng đao, tay phải cầm cán đao. Nếu như là tự sát, xem ra là dùng tay phải đâm thẳng vào tim. Trong tình huống bình thường, tay phải cầm đao đâm vào tim sẽ tạo ra vết đâm có hướng hơi nghiêng từ phải sang trái, mũi đao nhọn đâm vào cơ thể người, vết thương xem ra phải có đặc trưng vừa bị đâm vừa bị cắt."

Nhưng vậy có thể nói, vừa cắt vừa đâm nên độ rộng của miệng vết thương phải lớn hơn độ rộng của đao mới hợp. Đằng này lại vừa khít. Đương nhiên, nếu người chết dùng hai tay nắm chuẩn trái tim đâm mạnh vào, vẫn có khả năng hình thành tình huống vừa khít này."

"Thì đúng rồi, nói không chừng thư sinh đó tự sát bằng hai tay đấy thôi!"

Dương Thu Trì lắc đầu: "Loại tư thế này không dễ dùng sức, do đó phải có sức khá mạnh mới được. Đương nhiên, dùng loại tư thế này tự sát cũng có nếu như ý chí tự sát của người đó đủ kiên định, đâm vào một chút rồi tiếp tục dùng lực đâm tiếp vào, nhưng vết thương hình thành sẽ đứt quãng. Nhưng đệ quan sát thấy vết thương rất nhẵn và mịn, là một đao lấy mạng, hơn nữa lại là một đao đâm gãy luôn một xương ngực, đâm thẳng qua tim lút tới cán, độ sâu dài hơn nửa cây đuũa, chứng tỏ sức đâm mạnh phi thường! Trong khi đó, thư sinh này hiển nhiên không có sức lực đâm một hơi được như vậy. Ngoài ra, ngoài vết thương không có dấu rách do đâm thăm dò của người tự sát, điều này không phù hợp với trường hợp tự sát thường thấy."

Liễu Nhược Băng không biết tình huống tự sát thường thấy là như thế nào, cười nói: "Xem ra đệ rành nghề nghiệm thân của ngũ tác quá ha?"

Dương Thu Trì cười cười, thâm nghĩ đầu phải rành thôi, trước giờ hẳn vốn làm nghề này mà, chẳng qua là đi đường vòng dùng từ "pháp y" khác gọi cho nó hay ho hơn thôi.

Liễu Nhược Băng nói: "Đệ nói có ba chỗ kỳ lạ, vậy còn có chỗ nào khả nghi nữa hay sao?"

"Có, là bức di thư đó!"

"Di thư sao chứ?"

"Trong tình huống bình thường, người ta thường viết di thư ngay trước khi tự sát. Hiện tượng lại là nơi ở của người chết."

Trên bàn có đủ bút mực giấy nghiên, nhưng mà đệ tra xét qua, thấy nghiên mực trên bàn được rửa thật sạch, hai cây bút lông trên bàn cũng đã được rửa qua. Trong khi đó, di thư là do tự thân y viết tại nhà mình. Người đã quyết chết rồi, còn rửa bút lông nghiên mực để làm cái gì?"

"Ừ...! Nhưng mà cũng có khả năng là di thư đã được viết trước lâu rồi."

"Không sai! Hoàn toàn có khả năng này, nhân vì trên di thư không đề ngày viết, và điểm này cũng không phù hợp với di thư bình thường."

Liễu Nhược Băng rất kỳ quái: "Nhưng mà đệ chẳng phải nói là di thư này đích xác là do vị thư sinh đó tự tay viết hay sao?"

"Đúng vậy, đệ từ tế so sánh đặc trưng bút tích, hoàn toàn phù hợp, là do y tự viết, điểm này tuyệt đối không sai!" Dương Thu Trì khẳng định, "Đương nhiên, không bài trừ khả năng y viết khi muốn tự sát trước đây mà chưa kịp thực hiện."

"Còn có chỗ nào không bình thường nữa không?"

"Còn!" Dương Thu Trì chỉ vào cánh tay phải của mình, "Trên chỗ này có người chết có một dấu xiết hình tròn do vật gì đó quấn vào, nhưng không có triệu chứng viêm đỏ hay xuất huyết dưới da."

"Cái đó chứng minh được điều gì?" Liễu Nhược Băng đương nhiên không biết loại tri thức pháp y này.

"Cho thấy chết rồi mới bị cột! Nhưng cửa phòng bị đóng chặt bên trong, người ngoài không thể nào tiến vào, chẳng lẽ... là do người chết tự cột hay sao?"

Vừa lúc này, một trận gió thổi vào, cây nến trên bàn chột tó chột mờ, trên mặt đất và trên tường, bóng người lung linh như quỷ mị. Quách Tuyết Liên vốn đang lo sợ pháp phòng, lúc này càng kinh hoàng hơn, a một tiếng chói tay, nhào tới ôm chặt lấy cánh tay Dương Thu Trì, thân người run bần bật.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 86: Ai lại giết một người sắp chết?

Dương Thu Trì bật cười nhẹ: "Với dạng như em vậy còn muốn theo ta đi nam về bắc?"

"Người... người cứ nói những chuyện khiếp quá hà, người ta... người ta không sợ mới lạ....!" Quách Tuyết Liên làm mặt giận.

"Ha ha, sợ thì đừng nghe, ta và tỷ tỷ phân tích án, em về phòng ngủ trước đi!"

Khi cửa của tiểu viện trong nội trạch này đóng lại, chỉ còn ba người họ. Đêm dần khuya, bên ngoài tối đen như mực, lại vừa nghe chuyện khủng khiếp vừa rồi, lúc này mà bảo Quách Tuyết Liên ua phòng cách vách ngủ thì có đánh chết cô nàng cũng không đi. Hơn nữa chủ nhân còn chưa ngủ, cô nàng là một tiểu nha hoàn mà đi ngủ trước sao được. Nàng vội ưỡn ngực cho thật cao, cổ nhô lên miệng cười nói: "Em... em không sợ!"

"Vậy được, vậy đừng dùng sức níu tay ta nữa, y phục của ta sắp bị em giặt đứt luôn rồi!"

Quách Tuyết Liên vội đỏ mặt buông tay. Nhưng nàng lại kéo bỏ đoàn lại gần hơn, gần như áp sát vào lưng Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì cười cười, theo thói quen đưa tay ôm eo nàng: "Sợ cái gì? Ở đây có ta, còn có tỷ tỷ của ta, tỷ ấy là đệ nhất cao thủ võ lâm đương thế đó nha!"

Hai người chạy nạn suốt một quãng đường dài, khí trời lạnh lẽo đều ôm mà sưởi ấm cho nhau, cho nên Quách Tuyết Liên đã quen với chuyện rúc vào người hân.

Chỉ có điều, lần này khi bị nàng rúc vào lòng, Dương Thu Trì ngửi ngay thấy mùi hương thiếu nữ nhẹ nhàng, cảm thụ được từng đường cong tròn trịa trên người nàng, không khỏi lòng rộn lên, nhưng liếc mắt thấy Liễu Nhược Băng đang cười cười nhìn hai người, hân vội bỏ tay ra, khề bảo: "Em không có xương hả? Dựa vào ta làm cái gì? Mau ngồi dậy đi! Ta đang bàn về án đây!"

Quách Tuyết Liên đỏ mặt, vội ngồi nghiêm lại.

Dương Thu Trì lại nói: "Em đừng có cứ đóng tai lên mà nghe, có ý kiến gì có thể nói, như vậy không còn sợ nữa, và có thể giúp ta khai thác một hướng nghĩ mới."

Liễu Nhược Băng bảo: "Đệ vừa nói những chuyện liên quan đích xác là có vấn đề, như vậy xem ra Triệu Thiên Châu không phải là tự sát, vậy có khả năng là bị thụ thương bất ngờ rồi chết không? hân có thể bắt cần ngã té, vừa khéo bị chùy thủ cắm vào thân thể. Hân đến cửa định mở chạy ra ngoài, nhưng cuối cùng thể lực không chịu nổi ngã chết."

"Không khả năng!" Dương Thu Trì khẳng định.

"Vì sao?"

"Nhân vì từ đồng máu ở giữa phòng mà xét, nơi đó khẳng định là hiện trường thụ thương đầu tiên. Người chết ngồi sau cửa đó là hiện trường thứ hai. Đệ kiểm tra qua vết thương, phát hiện đã đâm vào ngực phải - đó là con đường quan trọng đã mang máu có dưỡng khí đến toàn thân. Nơi đây bị phá rồi, thì thân thể lập tức xuất hiện hiện tượng khuyết đường, nhanh chóng tử vong. Trong những tình huống thường, thì không có khả năng di động. Đương nhiên, do chùy thủ không bị rút ra, chèn chặt vết thương, làm chậm chảy máu một trình độ nào đó, nhưng chỉ làm chậm thời gian tử vong, không thể quá lâu."

Đương nhiên những thứ này không phải là quan trọng, quan trọng là người chết trúng một đao, chảy nhiều máu ở hiện trường thứ nhất, sau đó chạy tới cửa mới chết. Hai hiện trường này khẳng định phải có dấu vết bỏ hay đi có máu rơi lại, nhưng thực tế không có, chứng minh người chết không phải bị thương rồi bỏ lại sau cửa hay đi lại sau cửa được."

Liễu Nhược Băng nghe không hiểu hắn nói cái gì mà dường như, hiện tượng khuyết dưỡng này ọ. Nhưng Dương Thu Trì bảo những cái đó không phải là thứ quan trọng, cho nên không hỏi kỹ hàm nghĩa của từ đó, mà suy nghĩ một lúc, tự lẩm bẩm: "Vậy thì thể rốt cuộc sao chuyển đến cửa được? Chẳng lẽ là bay trong không trung thật?"

"Không phải là bay, mà là bị khiêng hay ẵm qua, hơn nữa là sau khi chết một đoạn thời gian rồi, duyệt dịch đã khô đi thì thể mới bị di động! Chỉ có như thế mới không bị rơi huyết hay là dấu vết bỏ trường trên sàn!"

Quách Tuyết Liên nghe đến nhập thần, nhìn không được hỏi một câu: "Lão gia, lúc này người nói là vào phòng từ cửa sổ, và cửa lớn cửa sổ trong phòng đều bị đóng từ bên trong, lại không có thông đạo bí mật, trong phòng ngoài thì thể không còn ai khác, vậy rốt cuộc là ai di động thi thể đây? Chẳng lẽ là quý..." Nói đến đây, cô nàng run mình một cái, không dám nói tiếp.

"Đương nhiên không phải, trên thể gian này làm gì có quý!"

Quách Tuyết Liên nghe Dương Thu Trì khẳng định không phải là quý, hơi yên tâm, ngẫm nghĩ một lúc nói: "Vậy là người sao?"

"Không phải quý đương nhiên là người rồi."

"Nhưng như vậy thì không đúng rồi, người sao có thể xuyên tường vào phòng được, làm sao có thể tiến vào phòng bị chốt kín từ bên trong mà di động thi thể chứ?"

Dương Thu Trì cười khổ lắc đầu: "Đây chính là chỗ ta còn chưa nghĩ ra, cửa phòng và cửa sổ đích xác là bị đóng từ bên trong, hơn nữa không có ám đạo, điểm này ta đã kiểm tra kỹ."

Liễu Nhược Băng nhíu mày: "Như vậy thì đúng là kỳ quái rồi."

Quách Tuyết Liên đã nghe Dương Thu Trì nói tình hình của người chết trước, tạm kết luận là tự sát, hiện giờ lại nói là kỳ lạ, nghe đến nổi hồ đồ luôn, nhìn không được hỏi: "Lão gia, người này rốt cuộc là tự sát hay là bị giết mà chết vậy a?"

"Bị giết!" Dương Thu Trì khẳng định, "Cho dù hiện trường có di thư, di thư là của người chết viết, hiện trường cũng không có dấu vết đánh dấu giằng co rõ ràng, cửa bị đóng từ bên trong, tựa hồ không có người ngoài tiến vào... mọi thứ này tựa hồ chứng minh người chết là tự sát. Nhưng mà, thi thể ở hiện trường bị di động vị trí, tình hình phân bố huyết tích, đặc trưng vết thương, cộng với dấu xiết sau khi chết mới hình thành... đều chứng minh người chết là do bị giết. Hơn nữa sau khi chết một đoạn thời gian, có người từng đến hiện trường, di động qua thi thể. Cần phải biết, thi thể không biết nói dối. Nếu là như vậy, thì có một chuyện kỳ quái phi thường nữa!"

"Là chuyện gì?" Hai nữ đồng thời hỏi.

"Người chết Triệu Thiên Châu trước khi chết bị tuyệt chứng, lang trung xem bệnh nói y đã bị bệnh nhập vào xương cốt, không còn sống bao lâu nữa. Ai lại đi giết một người sắp chết chứ? Nếu như có gì đó với y, cứ ráng nhìn chờ một thời gian thì chẳng phải như nguyện hay sao? Cần có gì mạo hiểm đi giết người?"

Liễu Nhược Băng và Quách Tuyết Liên đều đưa mắt nhìn nhau, đúng a, một người sắp sửa chết đến nơi, chờ y chết là được rồi, cần chi phải giết y?

Quách Tuyết Linh chợt động linh trí, nói: "À, lão gia, có khi nào hung thủ là người có thù với Triệu Thiên Châu, muốn tận tay giết chết y?"

"Không giống! Nếu như hung thủ và người chết có thù, thường sẽ đâm thêm vài cái để tiết hận, chứ không chỉ đâm một đao thôi. Ngoài ra, hiện trường phải có dấu vết đánh dấu xô xát, hay ít nhất là có dấu người chết co giật giãy chết, thế mà đều không có. Hơn nữa, hiện trường là túc xá của người chết, không có dấu xô xát, chứng minh hung thủ và người chết quen nhau. Cho nên, người trong học cung hoặc là người quen của Triệu Thiên Châu có khả năng gây án nhiều nhất. Ta chuẩn bị bắt đầu điều tra từ những người này. Nhưng mà, hiện trường tuy lạ, hung thủ lại không lưu lại manh mối chỉ hướng gì, không biết nên tra từ đâu."

Quách Tuyết Liên quan tâm hỏi: "Vậy làm sao đây?"

Dương Thu Trì ngẫm nghĩ một lúc, thờ dãi đáp: "Thời gian từ vong vào ba ngày trước, đó là lúc học cung tổ chức cho tú tài uống rượu ca hát trong hoa viên của học cung, mừng Triệu Thiên Châu cùng ba người có thành tích ưu việt được đề cử làm cống sinh. Trước hết phải điều tra từ những người cuối cùng gặp Triệu thiên Châu, hi vọng có thể phát hiện ra manh mối gì đó. Nhưng mà..., ai! Tú tài trong học cung hơn trăm người, không có manh mối xác định muốn mò ra bằng chứng, nhìn mặt bắt hình dong... để tìm ra hung thủ thì quả là mò kim đáy bể a."

Dương Thu Trì đã quen dựa vào thiết bị pháp y hiện đại để phát hiện manh mối, tiến hành phá án. Nhưng hiện giờ hai tay hắn rỗng không, chẳng có gì cả, mới thấy không có kỹ thuật tiên tiến hỗ trợ, người cổ phá án gian nan đến cỡ nào. Hắn tuy đến từ xã hội hiện đại, nhưng không có thiết bị kỹ thuật thì cũng như bị mất bó tay, chẳng thông minh gì hơn ai cả.

Ba người nói một hồi, đêm đã khuya, Dương Thu Trì mới dẫn Quách Tuyết Liên trở về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi nằm xuống, Dương Thu Trì chẳng buồn ngủ chút nào. Khí trời bắt đầu nóng nực, hắn chỉ mặc một nội khó to phồng phình cất ra từ khó dài, nằm

ngửa trên giường, buông mùng xuống càng cảm thấy nóng nực hơn. Nhưng không buông mùng không được, vì muỗi ở Tương Tây rất nhiều, vừa cắn đã nổi mẩn to, không thể nào ngủ được.

Vừa đến nơi ngày đầu đã gặp án khó thế này rồi, và có thể nói đây là án đầu tiên khi hấn Xuyên Việt đến những năm tháng thời Sùng trình này.

Đang tràn đầy tâm sự, hấn chợt nghe gian ngoài a lên một tiếng, đó là của Quách Tuyết Liên. Dương Thu Trì vội hỏi: "Gì thế?"

"Trong phòng... phòng có người...!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 87: Chung chăn chung gối.

Dương Thu Trì nhanh như chớp rút cây súng ngắn dưới gối của mình, cho đạn lên nòng cái rụp rồi nhanh chân xông ra vén rèm của gian ngoài, thấy ở ngoài ánh trăng sáng rực, thanh u một phiến, chẳng có người nào cả.

Dương Thu Trì hai tay giữ súng, dõi mắt nhìn vào góc tối, trầm giọng hỏi: "Người ở đâu?"

"Không... không biết, vừa rồi... ở bên cạnh giường em..."

Dương Thu Trì cúi người xuống vén màn phủ, thấy dưới giường trống không. Hấn nhanh chóng tìm khắp phòng, chẳng thấy có dấu hiệu khả nghi gì.

Lúc này, ngoài cửa truyền vào tiếng của Liễu Nhược Băng: "Trì đệ, sao vậy?" Liễu Nhược Băng rất nhạy, chỉ cần nghe tiếng động là khoác áo đến hỏi ngay.

"Tỷ tỷ, không sao, có thể là chuột nó quậy, đệ kiểm tra qua rồi, không có chuyện gì đâu, tỷ đi ngủ đi."

"Ừ...! Hai người ngủ sớm đi!"

Dương Thu Trì đóng chốt bảo hiểm của súng lại, đến bên giường vén rèm, thấy Quách Tuyết Liên co người trong đó, đầu lộ đầy tóc bết mồ hôi xòa xuống trán, không khỏi cười: "Em làm cái gì vậy? Sợ đến thế rồi cơ à. Làm gì có người nào đâu a?"

Quách Tuyết Liên bấy giờ mới e dè thò đầu ra, run lập cập nói: "Vừa rồi..., vừa rồi thấy có một người đứng cạnh giường... là một thư sinh..., máu đầy cả người..."

Đến lúc này thì xương sống của Dương Thu Trì cũng hơi phát lạnh! Hấn ngồi xuống giường, khế sờ gương mặt non tơ của nàng: "Được rồi, đừng sợ, ta và tỷ tỷ đều ở đây, không có quỷ nào dám đến khi phụ em đâu."

"Dạ...!" Quách Tuyết Liên e thẹn kéo mền gối lại che kín, chỉ lộ ra đôi mắt sáng ngời.

Dương Thu Trì đứng dậy kéo màn kín lại, trở về phòng, cất súng xuống gối, nằm xuống. Vừa ngủ một chút, hấn đã nghe gian ngoài có tiếng truyền vào: "Lão gia..."

Nghe tiếng thì rõ ràng là của Quách Tuyết Liên, xen lẫn giọng run run. Dương Thu Trì hỏi: "Lại gì nữa vậy?"

"Em... em sợ..."

Dương Thu Trì bật cười: "Sợ cái gì? Ta đã kiểm tra qua hết rồi mà? Không có ai đâu!"

"Em... em vừa rồi thấy ác mộng nữa..., mộng thấy thư sinh mà lão gia kể đó, cả người đầy máu, quý dị vô cùng..., hơn nữa..., hơn nữa..."

"Hơn nữa làm sao?"

"Hơn nữa nghe người già nói, trong nhà môn thường... thường có quỷ, dù sao cũng có những phòng không sạch sẽ..."

Dương Thu Trì nhin không được bật cười ha hả, lòng nghĩ lời này không sai, vì lúc nhỏ hấn xem Liêu Trai chí dị của Bồ tông Linh, thấy trong đó có kể nhiều chuyện quỷ ma phát sinh ở nhà môn. Điều này là vì nhà môn choếm chỗ rất rộng, lại có truyền thống quan bát tu nhà, cho nên những căn phòng lớn thường là nhà cô hơn trăm năm, hể đến tối thì quan lại đều tan ca đi hết, trong nhà môn rộng lớn lại âm sâm hơn. Và thường có rất nhiều phạm nhân bị

hình tấn bức cung chết ở đại đường, cho nên không tránh khỏi có nhiều chuyện về oan hồn truyền ra.

Dương Thu Trì cười nói: "Vậy làm sao đây? Hay là em vào ngủ cùng với ta vậy!"

Hắn nói lời này kỳ thật là một lời đùa, không ngờ Quách Tuyết Liên vui mừng dạ một cái, vén roạt màn nhón chân chạy vào, rồi vén mùng chống muỗi bò lên cuối giường, khẽ bò vòng qua chân Dương Thu Trì, vén mền lên rồi như làn khói chui vào trong mền của hắn. (Chú: Nam nữ thời cổ đại ngủ đều có luật lệ hẳn hoi. Nam nhân phải ngủ ở ngoài, nữ nhân ngủ trong giường. Cái này gọi là nam chủ ngoại nữ chủ nội. Nữ nhân khi lên giường thì chỉ có thể bò từ dưới chân nam nhân bò vào, hoặc là nam nhân ngồi lên rồi bò vào bằng đường phía sau lưng nam nhân, tuyệt đối cấm bò ngang leo ngang qua người nam nhân, bò trước mặt hay trên đầu.)

Dương Thu Trì giật nảy mình, không ngờ cô nàng bảo vào là vào, nhưng chờ khi hắn kịp hồi hận thì Quách Tuyết Liên đã chui vào trong mền rồi.

Mượn ánh trăng âm đạm chiếu từ cửa sổ vào, Dương Thu Trì phát hiện thân người quách Tuyết Liên hơi run run. Hiện giờ đã là đầu mùa hè, khí trời khá nóng, do đó nàng không phải vì lạnh mà run. Hắn thấy mặt nàng trắng nhợt, người co rúc lại rất giống con ốc nhỏ đáng thương, hai tay nắm chặt, nhất định là sợ lắm rồi. Hắn thương xót đưa tay ôm nàng vào lòng, khẽ bảo: "Sợ thật à?"

"Dạ...!" Giọng Quách Tuyết Liên nhu muốn khóc, "Em... em vừa rồi mơ mơ hồ hồ ngủ đi, liền mộng thấy tú tài vừa chết mà người nói đó..., đầu xõa tóc, máu đầy người bay khắp phòng..., khi mở mắt ra nhìn, thì thấy một bạch y thư sinh..."

"Được rồi được rồi! Nói nữa ta cũng bị em làm cho hoảng sợ luôn đó!"

Quách Tuyết Liên vội ngậm miệng, cũng không dám ôm Dương Thu Trì, chỉ rúc người nằm gọn trong lòng hắn.

Nam nhân cổ đại thường ở trường ngủ, nữ nhân chỉ mặc một tiết y (yếm), Quách Tuyết Liên đương nhiên cũng vậy, cho nên khi Dương Thu Trì ôm nàng, tự nhiên sờ trúng lưng trần trơn láng của nàng.

Trong mền nhanh chóng tán phát u hương thiếu nữ của Quách Tuyết Liên truyền ra. Dương vị này có tác dụng kích thích dục vọng rất mạnh, nhanh chóng khiến cậu em của Dương Thu Trì vờn vai nhòm mình người cứng như sắt. Tuy hắn có mặc đoản khổ, nhưng do rộng thùng thình, nên bị đội lên rất cao. Hắn sợ đụng trúng người của Quách Tuyết Liên, nên vội quay lưng, cực lực tránh né.

Rất may là Quách Tuyết Liên tựa hồ bị ác mộng làm cho sợ khiếp, nhất thời không chú ý đến tình trạng túng quẫn của Dương Thu Trì.

Nghe tiếng Quách Tuyết Liên hít thở phì phò, Dương Thu Trì càng tâm hoảng ý loạn, lòng hưu dạ vờn, toàn thân nóng bức như bị quẳng vào lò lửa, trong đầu đầy ý tưởng đè ép lên người nàng, thô bạo chiếm hữu nàng..., hắn nếu không kịp có biện pháp, e là sẽ có vấn đề. Nghĩ là làm, hắn ngồi phắt dậy, xuống giường.

Quách Tuyết Liên hoảng hốt hỏi: "Lão gia, người đi đâu vậy?"

"Em ngủ đi! Ta uống nước."

Quách Tuyết Liên nhòm ngay vậy: "Tuyết Liên rót nước cho người!"

"Không cần! EM ngủ đi!" Dương Thu Trì đi như cạy đến cạnh cửa sổ, cầm bình trà lạnh trên bàn định uống.

Quách Tuyết Liên đã chạy tới nơi: "Lão gia, trà lạnh rồi, nước trong lò còn nóng, chuẩn bị sẵn cho người đó, để Tuyết Liên pha cho người."

"Không cần! Cái này thôi!" Dương Thu Trì thầm nghĩ, ta hiện giờ không phải giải khát, mà là dập lửa, lạnh càng hay! Nên hắn uống ừng ực hơn nửa bình.

Uống trà lạnh, lửa dục trong người dập tắt không ít. Hắn không dám quay đầu, sợ nhìn thấy Quách Tuyết Liên trong bộ dạng chỉ mặc tiết y mà bị lửa thiêu mất hết lý trí thì phiền, vì khó khăn lắm mới tìm được Băng nhi, cái mộng song túc song phi còn chưa bắt đầu thì không để xảy ra chuyện ảnh hưởng được. Nhưng mà, chờ một lát trở về giường có xảy ra vấn đề nữa hay không thì chưa biết, phải nghĩ biện pháp mới được.

Dương Thu Trì khẽ nói: "Tuyết Liên, em..., em ôm mền gối qua đây, chúng ta ai đắp mền nấy..."

"Dạ..." Quách Tuyết Liên dạ khẽ, cúi đầu đi ra gian ngoài.

Dương Thu Trì sờ cậu em trai vẫn còn dựng cột sắt chuẩn bị chào cờ, cười khò trong lòng. Uống trà mát tuy dập bớt lửa lòng, nhưng đối với cậu nhóc cứng đầu này chẳng có tác dụng gì. Và cũng chẳng trách, hắn xuyên việt đến đây đã ba bốn tháng rồi, cậu em trai cứ nhất mực ở không nằm chơi, nhân cơ hội này vùng lên đòi quyền lợi đây mà!

Không được! Vì hạnh phúc tương lai, đành phải bác lời kháng nghị. Kháng nghị bất thành!

Hắn cắn răng, cột dây nội khóa lại thành cái nút chết, ừ, như vậy không sợ nữa rồi. Hắn quay người trở lại giường.

Quách Tuyết Liên đã ôm mền gối của mình qua, lên giường rúc vào trong góc, tận khả năng nhường chỗ cho Dương Thu Trì, gần như ép sát vào tường.

Dương Thu Trì cười cười: "Em làm gì vậy? Muốn làm thần lùn à? Nhích qua đây chút đi!"

"Dạ..." Quách Tuyết Liên vội nhích người ra ngoài một chút.

Lúc này, trăng đã lên cao, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu dịu lên mặt đất. Dương Thu Tri nằm xoay ra ngoài ngủ, nhìn ánh trăng trên đất, nghĩ tới câu thơ của Lý Bạch:

"Sàng tiền minh nguyệt quang - nghi thị địa thượng sương" (Trước giường ánh trăng sáng, ngỡ mặt đất phủ sương)!

Thật là có hình tượng. Nhìn ánh trăng sáng, thật nhớ nhà. Hắn nhớ đến cha mẹ ở xã hội hiện đại, à, nếu là lúc này thì họ vẫn còn lâu lắm mới ra đời. Hắn nhớ đến Phùng Tiểu Tuyết, Tống Vân Nhi, Hồng Lăng, Bạch Tố mai, Tần Chi Tuệ, đương nhiên còn có Vân Lộ và búp bê bùn Tống Tình). Ai! Lúc này đã qua 200 rồi, bọn họ đã sớm ngọc nát hương tiêu rồi, không biết là có chuyển thế đầu thai đi đâu không nữa.

Rất may là còn Băng nhi, Băng nhi lãnh diễm tuyệt mỹ khiến người ta phải lo tận đáy lòng vẫn còn bên cạnh hắn, chỉ cách vách đây thôi. Nếu lúc này người nằm cạnh hắn là Băng nhi thì hay quá. Nhất định hắn sẽ ôm chặt nàng, hôn từ đầu cho tới gót chân. Băng nhi kiếp trước ở giường ôn nhu như thủy, đôi môi cái lưỡi thơm ngọt của nàng như mỹ tửu, da thịt trắng mịn như phấn dôi, tron bóng như lụa, gò ngực nhô cao căng cứng và rất đàn hồi, cái bụng bằng phẳng với cái địa phương mê người đó khiến cho hắn nhiều lần quên hết bản thân, thần hồn điên đảo.

Băng nhi, Băng nhi khiến người ta tiêu hồn...

Nghĩ đến Liễu Nhược Băng, Dương Thu Tri cảm thấy tâm tình từ từ an tĩnh. Một nhọc cả ngày, cuối cùng hắn cũng tiến nhập vào con mộng.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 88: Như mộng như thật.

Trong con mộng, hắn lại trở về với làn mây mưa đầu tiên với Băng nhi trên huyền nhai năm xưa. Bồn thân chuyện đó cũng là ký ức thực thực ảo ảo, nên trong mộng hắn cần nề mang hơn - đó là một bãi cát, bãi cát nóng bức, Băng nhi ôm lấy hắn, thân hình mềm mịn của nàng như con rắn quấn lấy hắn. Một bàn tay mịn linh hoạt xảo diệu sờ nắn khắp người hắn, chỗ nào sờ qua đều giống như tiếng đàn đình đồng sâu lắng, nhất mực thoải mái đến tận xương tủy.

Bàn tay mềm của Băng nhi vờn về chuyển lộ, lần đến bụng dưới, để rồi dừng lại.

Hắn gấp lên! Hắn chụp lấy tay nàng yêu cầu nó chui vào nội khó, như mà dây buộc khó quá chặt - đáng chết! Ai lại làm chuyện khuyết đứt này vậy kia, cột khó của hắn sao mà chặt thế!

Bàn tay êm dịu đó như tiểu cô nương e ấp, muốn bỏ chạy. Chạy đằng trời! Bắt cổ, đem bỏ lên tháp pháo cao cao!

Tiểu cô nước phảng phất như bị đốt, giật bắn lên định đào tẩu. Đào tẩu sao cho thoát chứ! Đề chặt! Không cho động.

Nhè nhẹ, bàn tay êm không trốn tránh nữa, đứng rồi, vuốt ve êm dịu vậy đó, ừ..., bức quá vậy nè, cách giầy gãi ngứa! Hắn muốn bảo Băng nhi thò tay vào, nhưng miệng đã bị môi mềm của nàng khép chặt.

Băng nhi là thông minh nhất mà, hắn luôn tin như vậy. Và thế là, bàn tay linh xảo đó vuốt xuống, đến đùi, dừng lại, dẫn đo một chút, rồi như quỷ tiến thôn, thăm dò, từ từ đó, từ từ, đứng rồi, từ từ theo ống nội khó tiến lên trên.

Tìm hắn muốn nhảy ra ngoài, kích động quá mà!

Đứng rồi, bàn tay mềm của Băng nhi đã lần tới tháp pháo cao diệu vợi của hắn rồi, nhưng sao lại hoảng hốt lùi xa vậy kia.

Trời ạ...!

Băng nhi phảng phất như tích trữ đủ dũng khí giống như lực lượng tích súc của địa chấn dưới đáy biển vậy, tiếp đó là bùng phát trào dâng! Nàng từ từ đưa bàn tay thon lần trở lại, dừng ở ở bên cạnh tháp pháo một chút, rồi như rồng dài quấn quanh tháp biển thành con gà mái ấp con, dùng cánh ôm con vào lòng.

Ôm áp quá, thoải mái qua...! Cảm giác đó như sóng biển ôm ấp toàn thân, a...! Thật là thoải mái khắp cả người. Ngay cả tiếng than cũng thoải mái!

Nhưng mà, con gà mái đó dường như không biết làm cách nào để ôm ấp con, bóp, miết, day, lắc, dứt, kéo.... ái chà....

Phảng phất như cái đèn biển giữa con sóng gió dữ tợn, lại giống như củ cà rốt giữa đám đất chắc đang bị một đứa bé đang dùng hết sức lực lắc lư. Ai dà.... Bỗng nhiên, ta biết nàng có lòng muốn giúp ta, nhưng làm như vậy gây làm sao?

Chụp bàn tay nhỏ của nàng! Dạy nàng mới được...

Ừ, vậy đúng rồi đó, ừ ừ! Tháp đèn như sáng lên, cuồng phong bạo vũ từ từ không còn tung ảnh. Mây đen hết rồi, thái dương lộ ra thôi, bãi cát ẩm dần, tiếp nhận sóng to, triều cường, hết lượt này đến lượt khác.

Khi núi lửa chuẩn bị phun trào, Dương Thu Trì giật mình tỉnh giấc, thì ra là một giấc mộng xuân diễm lệ - không đúng, không phải mộng! Cái bàn tay êm dịu đó vẫn còn ở trong nội khố của hắn mà, đang động đặt có quy luật theo sự không chế của hắn. Cảm giác phun trào càng lúc càng mạnh trong hắn, sau lưng hắn chợt vang lên tiếng thờ hồn hèn của cô gái.

"Tuyệt liên!"

Dương Thu Trì chụp giữ tay nàng lại: "Tuyệt Liên! Đứng!"

"Lão gia....," thanh âm của Tuyệt Liên thẹn thùng vô hạn, "Tuyệt Liên là người của lão gia, lão gia bảo Tuyệt Liên làm cái gì cũng được..."

Quách Tuyệt Liên giọng chuyển thờ thề, khí thở như lan, thân mình nhỏ nhắn áp sát lưng hắn, một cánh tay nhỏ nắm giữ cậu em trai của hắn. Tuy hiện giờ bàn tay đó bị hắn chụp giữ không cho động, nhưng năm ngón tay không ngừng day dứt, đã dẫn cho đạn pháo lên nòng.

Dương Thu Trì dường như buông bỏ đề kháng, hắn nghĩ đến Băng nhi, Băng nhi chỉ cách vách thôi, cổ phỉ hơi một cái, hạ giọng bảo: "Tuyệt Liên, không thể như vậy, ta... ta không thể đổi không phải với Băng nhi."

Quách Tuyệt Liên càng áp sát người hơn, thẹn thùng khẽ nói: "Chính là... chính là Liễu tỷ tỷ bảo... bảo Tuyệt Liên nghĩ biện pháp lên giường... phục thị lão gia đó..."

Hả? Dương Thu Trì cả kinh, rút ngay tay của Quách Tuyệt Liên ra khỏi nội khố, quỳ ngay dậy, mượn ánh trăng mộng lung thấy Quách Tuyệt Liên không biết đã còi tiết y từ khi nào, thân hình nhỏ nhắn xinh tươi, e ấp khôn cùng mang theo ánh mắt u oán đang mở to mắt nhìn hắn.

"Em nói cái gì?" Dương Thu Trì khẽ hỏi, "Là nàng ấy bảo em làm như vậy?"

"Dạ....," Quách Tuyệt Liên lí nhí trả lời, "Tỷ tỷ ở trên đường đã lén bảo Tuyệt Liên là lão gia khổ quá, muốn Tuyệt Liên chờ đến đây nghĩ biện pháp lên giường phục thị lão gia. Tuyệt Liên chỉ muốn lão gia thoải mái, nhưng Tuyệt Liên vụng về, không biết nên làm thế nào..."

"Hoang đường! Nếu nói như vậy thì chuyện sợ quý gì đó là cô giả vờ à?" Thanh âm của Dương Thu Trì hơi lạnh, hắn không thích nữ nhân quá tâm cơ.

"Không không, không phải, Tuyệt Liên sợ thật, vừa rồi đã mộng thấy thư sinh đầy máu đó thật," Quách Tuyệt Liên co rúc người, hai tay ôm chân kinh khủng nói, "Em mộng thấy y cúi đầu đứng ở cửa, sau đó giống như không có xương vậy, biến thành cái túi da, bay bay, bay lên không trung..."

Con ác mộng của Quách Tuyệt Liên không phải nàng biên tạo ra. Nàng nghe Dương Thu Trì kể về ác kiện, đích xác đã mộng thấy thư sinh đầy máu bị giết đó, lại nhớ tới nhiều chuyện quỷ ám ở nhà môn, cho nên bị sợ xanh cả mặt. Nàng và Dương Thu Trì chạy nạn dọc đường sống dựa vào nhau, đã quen được Dương Thu Trì ôm ngủ, do đó, khi Dương Thu Trì giỡn chơi bảo nàng vào ngủ cùng, nàng liền cho là thật. Khi lên giường, nàng nhớ tới lời dặn của Liễu Nhược Băng, chờ hắn ngủ rồi mới còi tiết y ra, trần trụi ôm hắn từ phía sau, vuốt ve hắn. Kết quả vừa khéo bị Dương Thu Trì đang mơ giấc mộng xuân với Liễu Nhược Băng chụp được tay, bắt đầu trò chơi của người lớn.

Dương Thu Trì cũng biết trước đó nàng sợ thật, ác mộng không phải là tự tạo ra, là do hắn trước đó hoài nghi thi thể người chết chẳng lẽ lại bay được trong không trung, mới mộng thấy như vậy.

Mộng....?

Dương Thu Trì nhớ tới Quách Tuyệt Liên nói tới mộng vừa rồi, cảm thấy dường như có gì đó không phải, dường như nắm bắt được gì đó trong mê vụ, nhưng như mộng như ảo không nắm được yếu lĩnh.

Chính vào lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa cấp xức ở ngoài vườn, Quách Tuyệt Liên vội nhồm dậy, xoay người mặc vội quần áo, chạy ra mở cửa. Người gõ chính là hộ vệ Lưu Dững, thấy nàng vội hỏi: "Lão gia đâu?"

"Lão gia..." Quách Tuyệt Liên nghe y hỏi lão gia, trong vô thức cảm thấy trò chơi người lớn do Dương Thu Trì hướng dẫn trong bóng tối mộng lung đã bị người khác biết được vậy, liền đỏ mặt tía tai, hoảng loạn tránh ánh mắt đi, đáp: "Lão gia còn ngủ, có gì vậy?"

Tuy trong vườn có đèn lồng, nhưng Quách Tuyệt Liên xoay lưng lại không rõ mặt, Lưu Dững cũng đang gấp, căn bản không để ý gì đến chuyện này, vội nói: "Xây ra chuyện rồi! Mau gọi lão gia dậy đi!"

Quách Tuyệt Liên cả kinh: "Xây ra chuyện gì?"

"Vừa rồi Ngụy bộ đầu đến báo, nói là cô con gái Đồng Vân của Lý giáo dụ... đã nhảy lầu tự tử rồi! Toàn bộ đại viện của Lý gia đã loạn hết rồi. Họ thỉnh lão gia đến xem, kiểu đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng tôi đang chờ ở ngoài."

Tiểu viện này thuộc nội trạch, không có sự cho phép nghiêm cấm người khác vào.

Quách Tuyết Liên vội chạy vào trong nhà, đem chuyện này nói ra.

Dương Thu Trì cũng cả kinh, đêm hôm tuy Đông Vân khóc rất thê thảm, nhưng không có chuyện chết đi sống lại hay muốn tự vận gì, sao bây giờ lại nhảy lầu tự tử vì tình chứ? Cổ đại nữ tử trinh liệt như vậy sao? Điều này khiến Dương Thu Trì nhớ tới Tiểu nhị, chẳng qua là vì một văn khế tặng thiếu mà tiểu nha đầu này một lòng sống chết vì hân, thà xuất gia cũng tuyệt không tái giá, nếu bức thì tự vẫn...

Ai...! Tam tông tứ đức hại người ta a, không những hại Tiểu Nhị, mà hại luôn cả cô gái cổ đại tên Đông Vân này. Ngay cả mộng tưởng song túc song phi với Băng nhi của hắn cũng bị cái quy định này ảnh hưởng nghiêm trọng, khổ não quá a!

Vừa nghĩ, Dương Thu Trì vừa được Quách Tuyết Liên phục thị mặc quan bào vào, lúng lúng cánh chuồng trên mũ ô sa mở cửa bước ra, chạm ngay mặt Liễu Nhược Băng. Nàng cũng đã ăn mặc chỉnh tề, là một bộ đồ trắng giống như tiên nữ giáng trần.

Liễu Nhược Băng nói: "Án này càng lúc càng rắc rối, để ta theo đệ xem thử."

"Vâng...! Được a!" Dương Thu Trì cao hứng. Có Băng nhi cùng đi phá án quả là sướng rồi! Hắn chuyển người nói với Quách Tuyết Liên: "Em và tiểu hắc câu ở nhà, đốt đèn sáng một chút, đừng sợ, có tiểu hắc ở đó quý không dám đến khi phụ em đâu."

Dạ...! Quách Tuyết Liên yếu ớt đáp, trở lại phòng đốt đèn sáng rồi mới an tâm, đến ngồi ở bên giường ngẩn ngơ suy nghĩ, chờ Dương Thu Trì quay về.

Dương Thu Trì dẫn Liễu Nhược Băng rời khỏi nội trạch, thấy chỉ có một cái kiệu, vội ra lệnh khiêng thêm cái nữa.

Nhân lúc tùy tùng đi khiêng thêm kiệu, Liễu Nhược Băng khẽ hỏi: "Ngủ ngon không?"

"Không ngon!" Dương Thu Trì làm mặt lạnh trả lời rất hung.

"Ô? Đang khi không cái làm sao vậy? Ai đắc tội đệ vậy?"

"Tỷ!"

"Ta? Ta làm sao?"

"Hừ! Là tỷ bảo Tuyết Liên tìm cơ hội lên giường hầu hạ đệ phải không?"

Liễu Nhược Băng đỏ mặt: "Trì đệ, đệ đã lớn rồi không nhỏ nữa đâu, một mình như vậy khổ lắm, Tuyết Liên cô nương không tệ..."

"Hừ! Cảm ơn! Ta cho nàng biết, tâm của ta chỉ có một người! Nếu mà như vậy, ta sẽ đem cô bán đi đó!"

"Đệ làm vậy chỉ cho khổ chứ!" Liễu Nhược Băng nhủ mảy, "Ta đã nói rồi, cả đời này ta chẳng lấy ai hết."

"Vậy ta cả đời cũng chẳng cưới ai hết! Dù gì thì cũng bám theo nàng riết luôn thôi!" Dương Thu Trì gờm gờm tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 89: Ngốc tú tài

Liễu Nhược Băng đỏ mặt tía tai, im lặng một chút mới dịu giọng nói: "Trì đệ..."

"Đừng gọi là Trì đệ, cảm giác giống như con rùa đen vậy."

Liễu Nhược Băng ngạc nhiên: "Ô quy...?"

"Trì đệ phiên ra là Trì tử đề (đáy hồ), con ô quy không phải nằm phục dưới đáy hồ hay sao?"

Liễu Nhược Băng phì cười: "Con người của đệ thiệt là..., vậy đệ bảo ta gọi đệ là gì bây giờ?"



Dương Thu Trì trầm nghĩ, gọi bằng gì à? Đương nhiên là gọi phu quân rồi, khiếp trước nàng chẳng gọi ta vậy hay sao? Nhưng mà cái này không gấp, từ từ thì cháo cũng như thôi, liền nói: "Gọi tên đệ đi."

"Vậy được thôi, Thu Trì, đệ đừng có tính như hải tử vậy được không, ta biết đệ đối với ta tốt, cứu mạng của ta, một phen tâm ý đối với ta ta đều nhớ hết, nhưng mà..."

"Không có nhưng mà!" Dương Thu Trì khề nói, "cho dù tỷ uy hiếp nói như đệ nói những lời như thế nữa, tỷ sẽ đi, nhưng đệ vẫn cứ nói - không cưới tỷ đệ chả cưới ai cả! Đệ đến thế giới này là vì tỷ! Nếu như tỷ vì thế mà trốn tránh đệ, thì đệ sẽ từ quan đi tìm tỷ, đến chân trời góc biển nào cũng đi, đến khi tìm thấy tỷ, hoặc là tìm đến khi đệ chết thì thôi!"

"Đệ ....." Liễu Nhược Băng vừa thẹn vừa gấp, giậm chân, "Không lý đến đệ nữa!" Rồi quay người đi chẳng nhìn hấn.

Dương Thu Trì chồm tới găm gù bỏ thêm một câu: "Đệ xin thề! Những lời đệ nói đều là lời thật! Tỷ không tin cứ thử mà coi!"

Liễu Nhược Băng chuyển người lại, khề cắn môi, mắt sáng hơi giận trách, nhưng hạ giọng hỏi: "Thật vậy sao?"

"Đương nhiên là thật!" Dương Thu Trì ưỡn ngực, "Vừa rồi tỷ không phải là để Tuyết Liên đến thử đệ sao?"

"Ai mà thử đệ, ta là vì tốt cho đệ thôi!"

"Cảm ơn! Từ rày trở đi, tỷ mà như vậy, đệ sẽ... đệ sẽ..."

"Đệ sẽ thế nào?" Liễu Nhược Băng rần mắt hỏi.

"Tỷ bảo họ làm gì, đệ sẽ làm như vậy với tỷ!"

"Phi...!" Liễu Nhược Băng khề xì một tiếng, gương mặt xinh đỏ như gấc, trợn mắt lườm hấn, "Không biết thẹn!"

Dương Thu Trì cười hăng hắc, còn định nói tiếp thì kiệu đã được mang đến. Hai người vội lên kiệu, đến nhà của Lý giáo dụ.

Nơi này đã đầy tiếng khóc, loạn thành một đoàn. Thi thể con gái của Lý giáo dụ là Đông Vân nằm gục ở bậc đá trước nhà, hai chân thân ra, hai tay co lại quái dị ở ngang hông. Phần đầu có một vũng máu nhỏ, trán bị vỡ xương, một bộ phận não trắng hếu đã xì ra ngoài.

Từ huấn đạo lưng còng đã đến trước, đứng bên cạnh cảm thán.

Lý giáo dụ ngồi phục bên thi thể khóc tồ tồ. Hai môn sinh đặc ý của ông ta là Lưu Mộng Chương và Tiêu An Nhiên đang ở một bên khuyên nhủ. Còn một người khác tên Chu Tư Hạo thì đang thất hồn lạc phách ngồi bẹp một bên thi thể, lặng lẽ lưu lệ.

Dương Thu Trì nhớ là Chu Tư Hạo này trước đây một mặt bố trí linh đường, một mặt dụ giọng an ủi Đông Vân đang khóc bên quan tài. Thật không ngờ là không mấy thời thần sau, Đông Vân cũng ngọc nát hương tiêu.

Thấy diễn sứ đại nhân đến, mọi người vội tránh ra. Dương Thu Trì dẫn Liễu Nhược Băng đến bên thi thể, cúi xuống thấy Lý giáo dụ khác đã khàn giọng không khỏi áo não. Đúng a, một ngày mà mất luôn con rể và con gái, ai mà chịu nổi như. Hấn dụ giọng khuyên nhủ: "Giáo dụ đại nhân, hãy cố kìm nén đau thương đi!"

Lý giáo dụ như không nghe thấy. Trong ba tú tài ở bên cạnh thì có Chu Tư hạo ngồi ngẩn ngơ trên đất gần thi thể rơi lệ, chẳng biết gì, hai tú tài khác là Lý An Nhiên và Lưu Mộng Chương thì chú ý, vội đứng lên làm lễ ra mắt với Dương Thu Trì.

Hai tú tài liếc mắt cái là thấy Liễu Nhược Băng mỹ điểm tuyệt luân trong bộ đồ trắng, tức thời ngẩn ra, bốn con mắt nhìn nàng quên cả chớp, chỉ thiếu là nuốt nước bọt ừng ực ở đường trường mà thôi.

Liễu Nhược Băng nhú mày, khề hừ một tiếng, lạnh lùng quét mắt nhìn hai người, ánh mắt như điện. Hai người cả kinh, tức thời mặt đỏ tới mang tai, vội cúi đầu xuống, nhưng chẳng mấy chốc là lấy hết can đảm lên nhìn tiếp Liễu Nhược Băng.

Lý giáo dụ khóc một hồi từ từ quay đầu qua, nước mắt tràn đầy, lúc sau mới nhận ra Dương Thu Trì, u buồn nói: "Diễn sứ đại nhân..., tiểu nó nó..., nó....,"

"Ta biết rồi, ông hãy bớt ưu sầu trước, nói coi rốt cuộc là chuyện gì, được không?"

Lý giáo dụ gạt đầu, dùng tay áo gạt lệ: "Đại nhân đi rồi..., ti chức và Tư Hạo mấy đứa cùng với tiểu nữ thủ ở cạnh quan tài, nửa đêm thì tiểu nữ cứ khóc mãi, ti chức... lo nó khóc sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, lại nhớ là ngày mai còn sẽ có người đến điều nghiên, liền bảo nó về phong nghỉ ngơi, chờ trời sáng rồi hấn ra, không ngờ..., hu hu hu..."

Nói đến đây, Lý giáo dụ nghẹn ngào khó có thể nói tiếp, nên phẩy tay bảo các học trò nói giúp. Nhưng ba học sinh một thì nhìn thi thể đến ngẩn ngơ, hai người còn lại thì từ khi nhìn thấy Liễu Nhược Băng thần hồn đi đâu mất, không phản ứng gì. Cho đến khi Lý giáo dụ hừ một tiếng mạnh, hai người bấy giờ mới hồi lại tinh thần, ngơ ngẩn nhìn Lý giáo dụ dò hỏi.

Hai con ngọc điều này bị mê hồn rồi, không biết chỉ kỳ của Lý giáo dụ. Tú tài Chu Tư hạo ngồi ở dưới đất không ngờ nghe hiểu, vẫn cúi đầu nhìn thi thể

Đông Vân, buồn bã nói: "Bọn văn sinh cùng thầy thủ ở linh đường, đang nói chuyện thì nghe phịch một cái, chúng tôi vội quay đầu, thì Đông Vân nàng... nàng ấy đã nhảy lầu tự vẫn rồi..."

Dương Thu Trì gật đầu, lại hỏi: "Khuê phòng của Đông Vân ở lầu mấy?"

"Phòng của Đông Vân..." Chu Tư Hạo vừa nói vừa quay đầu, chợt thấy ngay Liễu Nhược Băng ở sau Dương Thu Trì, lập tức ngẩn ra, há hốc mồm to đến nỗi có thể bỏ cái trứng ngỗng vào, lòng ắt là kinh hãi vì không ngờ trên đời lại có mỹ nhân như vậy. Lòng y như vụt lóe, vừa mừng vừa ưu thương, mừng vì đã nhìn được mỹ nữ xinh đẹp như vậy, ưu thương vì sau này nếu không thấy được, bản thân y còn sống nổi hay không!

Nhưng mà, y dù sao vẫn là một tú tài, biết cứ nhìn con gái nhà người ta như vậy là thập phần vô lễ, nên vội cúi đầu, nhưng sự lo nghĩ khiến y thất hồn lạc phách, muốn ngẩn đầu nhìn lại thì sợ nhìn rồi sẽ quên đời mất đi sẽ bị người cười. Lòng y cứ thắc thóm như vậy, con tim và khối óc dường như bị dung nhan khuyên quốc của Liễu Nhược Băng lấy đi luôn, nên quên cả việc trả lời câu hỏi của Dương Thu Trì.

Nam nhân nhìn Liễu Nhược Băng lần đầu có phản ứng thế nào Dương Thu Trì đã thấy nhiều, nhưng vẫn nhịn không được vẻ tức cười và vài phần đắc ý, hân hoan sang nhìn Liễu Nhược Băng, cười hắc hắc trào lộng. Liễu Nhược Băng ngượng ngập và hơi trách lườm hân.

Dương Thu Trì ngẩn đầu nhìn tình huống của tòa nha ba tầng này, thấy trên tầng ba có một cửa sổ, nhưng dường như cửa sổ bị cây ngăn lại, cửa sổ tàn hai thì hai bên, đại khái cách đất hai ba mét. Như vậy xem ra người chết phải nhảy từ tầng ba xuống rồi.

Hắn thu hồi mục quang, phát hiện ba tú tài còn hoảng loạn cố tìm cách che giấu ánh mắt nhìn lên Liễu Nhược Băng, liền hừ một tiếng lạnh lùng, quát hỏi: "Khuê phòng của Đông Vân cô nương ở tầng ba hả?"

Tiếng quát này khiến ba tú tài giật nảy mình hoảng hốt, hồn vía mới quay về. Vị đại mỹ nhân này theo đến cùng điển sứ, khẳng định là người gì đó của điển sứ. Nhìn lên nữ quyền của người ta thế này chẳng phải là hành vi của người đọc sách. Ba người vội thu liễm tâm thần, cùng cúi đầu. Nhưng tâm của nam nhân khi đã bị nữ nhân làm loạn, trong thoáng chốc thì làm sao ổn định lại được, cho nên đối với câu hỏi của Dương Thu Trì, họ ngờ ngợ nghếch nghếch không biết đáp thế nào.

Lý giáo dụ phải dừng khóc, tự thân hồi đáp: "Vâng, khuê phòng của tiểu nữ ở lầu ba."

"Các người có động qua thi thể chưa?" Dương Thu Trì cúi đầu nhìn thi thể nằm phục ở bậc đá, gay gắt hỏi.

Ba tú tài không dám nhìn lên Liễu Nhược Băng nữa. Dù sao họ cũng là tú tài, đầu óc xoay chuyển cũng nhanh, thoáng chốc là phản ứng được, Lưu Mộng Chương vội đáp: "Không động tới, văn sanh không dám động, giáo dụ đại nhân nói phải chờ điển sứ đại nhân ngài đến tra xét hiện trường rồi mới xử lý."

"Khi Đông Vân cô nương nhảy lầu, mấy người các người đều đang nói chuyện ở linh đường?"

"Vâng, ba người văn sinh đang bồi đồng lão sư thủ lĩnh ở linh đường, còn có mấy người hầu nữa."

"Còn có người nào khác không?"

"Không có, những người phụng dưỡng điều xong đều đi hết rồi."

Dương Thu Trì gật đầu: "Các người đỡ giáo dụ đại nhân qua một bên nghỉ ngơi, ta kiểm tra thi thể một chút."

Ba tú tài vội đáp ứng, đỡ Lý giáo dụ qua ngồi nghỉ ở một ghế dài gần bên.

Chờ bọn họ đi xong, Dương Thu Trì lấy một cái đèn đặt cạnh thi thể, khẽ kéo thi thể qua. Đông Vân cô nương ngã từ trên xuống đập mặt vào gạch đá, nên mặt máu thịt bây nhầy, mũi và miệng đã biến cả hình dạng. Hai con mắt mở trừng, dường như còn lưu luyến thế giới mỹ lệ này.

Do thi thể là nữ tính trẻ tuổi, lại là thiên kim của giáo dụ, trong khi đó giáo dụ và học sinh của ông ta ở bên nhìn, Dương Thu Trì đương nhiên không tiện coi sạch y phục tiến hành kiểm nghiệm, liền nói với Liễu Nhược Băng: "Liễu tỷ tỷ, tỷ giúp đệ đưa di thể của Đông Vân cô nương vào phòng khách, coi y phục kiểm nghiệm ngoài da coi có thương tích gì không, vị trí phân bố của vết thương ra sao, được không?"

Liễu Nhược Băng gật đầu đáp ứng, cẩn thận ôm thi thể vào phòng khách, đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 90: Bí ẩn khuê phòng

"Vậy à? Trong này có gì kỳ lạ?" Liễu Nhược Băng nhìn bốn phía, đột nhiên nhìn thấy mền gối bị xóc xếch trên giường, mắt sáng rực lên: "Đúng a, vừa rồi Lý giáo dụ nói con gái Đông Vân của ông ta biết chồng Triệu Thiên Châu thân bị tuyệt chủng, đã nghĩ đến sau này sẽ chết theo chồng. Hôm nay Triệu Thiên Châu chết rồi, nàng ta nếu như sớm có lòng này, đáng ra phải lên lầu xong là nhảy lầu tự vẫn, chứ không thể đi ngủ trước, ngủ nửa giấc rồi mới muốn chết. Điều này dường như nói không thông."

Dương Thu Trì gật đầu khen ngợi: "Rất đúng! Đây đích xác là phù hợp với lễ thường, nhưng vẫn không vì thế mà hoài nghi cái chết của nàng ta. Còn có phát hiện nào khác không?"

Liễu Nhược Băng lại ngẫm nghĩ: "Ừ..., còn nữa, khi chúng ta đến, thấy thi thể Đông Vân nằm phục trên bậc đá, vẫn nguyên dạng không động đến. Đổi thành người khác, khi thấy người nhảy lầu thì phản ứng trước hết là bước tới quan sát thương thế của người nhảy lầu, cho dù không đến mức khiên lên cứu chữa, nhưng chí ít cũng lật người qua coi. Đằng này chỉ ở kề bên mà khóc tồ tồ."

Dương Thu Trì lại gật gù: "Có đạo lý nhất định, chỉ có điều, nếu như người nhảy lầu đã chết rõ ràng rồi, thì không cần thiết phải động đến thi thể nữa. Đông Vân nhảy từ lầu ba xuống, phân đầu đập trúng bậc đá, não tương đều đã chảy ra, xem rằng đã chết ngay đương trường. Xem ra Lý giáo dụ và mọi người đã nhìn ra điểm này, Đông Vân đã chết rồi, nên mới không di động thi thể. Từ hiện trường tử vong của Triệu Thiên Châu mà chúng ta khám sát ban ngày, Lý giáo dụ này có vẻ như biết tính trọng yếu của bảo vệ hiện trường. Ông ta dù gì ở nha môn nhiều năm, không ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, trong tình huống bất minh, đích xác là không nên tùy ý di động thi thể. Do đó, tỳ nói có đạo lý nhất định, những vấn đề tồn tại lời giải thích hợp lý, cho nên không thể coi là chỗ đặc biệt kỳ quái."

Liễu Nhược Băng nhướn mày: "Vậy đệ nói coi, rốt cuộc là có chỗ kỳ lạ gì? Ta tìm không ra rồi."

Dương Thu Trì ngoắc tay bảo Liễu Nhược Băng lại cửa sổ, khẽ đẩy cửa sổ ra, chỉ vào giấy dán cửa sổ bị rách trên đó và dấu giày trên cái ghế, nói: "Từ hướng dấu chân và chiều theo lý thường, Đông Vân cô nương là bước lên trên ghế, lưng ngồi quay ra ngoài cửa sổ, dựa vào cánh cửa sổ, dùng tư thế lẳng ra, thân đẩy hé cánh cửa, sau đó lăn xuống dưới té chết. Do đó lúc ngã qua cửa sổ, hai chân vừa khéo đá lên trên cửa, khiến giấy dán cửa bị rách một lỗ to."

"Đúng a, ta sao không phát hiện ra chứ?" Liễu Nhược Băng nhìn dấu giày trên ghế, rồi nhìn lên cửa sổ, "Nhưng mà, loại tư thế này rất bình thường, đâu có gì đặc biệt đâu?"

"Đừng gấp, nghe đệ nói này." Dương Thu Trì lại đẩy phiến cửa đó, "Nếu như đệ định từ trong này dùng tư thế đó nhảy qua cửa sổ tự sát, hơn nữa ý chí rất kiên quyết, thì phải dùng cây trúc chống cửa sổ chống lại trước đã, như vậy không có vật ngăn trở, dễ té người xuống hơn. Nếu không, chân đá lên trên cửa với lực độ mang một chút, sẽ đá xuyên luôn cây song, chân móc vào cánh cửa. Nếu như vậy thì chết cũng không được mà sống cũng không xong, chẳng phải là lãng phí cách bày tỏ tình cảm muốn chết rồi sao?"

Liễu Nhược Băng hừ một tiếng: "Vậy mà có gì đâu kỳ lạ!"

"Còn nữa nè!" Dương Thu Trì nói tiếp, "Đệ để tỳ kiểm tra thi thể, tỳ phát hiện bàn tay, cánh tay không có thương tích, đúng không?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"Từ trên té úp mặt xuống đất, bất luận tự sát hay là bị người ta giết, đều xuất hiện một động tác, đó là đưa tay ra chống xuống đất trước. Đây là ý thức tự bảo hộ vô thức, cho nên, khi té cắm đầu xuống chết, thường thì ở tay sẽ xuất hiện hiện tượng gãy xương do bị đè ép va chạm mạnh, chí ít cũng phải hình thành vết rách biểu bì hay là trầy xước. Đằng này, tay của Đông Vân cô nương không thụ thương, giải thích sao đây?"

Liễu Nhược Băng chớp chớp mắt một chút, nói: "Cho thấy cô ta không có động tác bảo hộ bản thân vô thức, có khả năng là thân hình xuống đất trước, sau đó tay xuống sau. Đúng rồi, ta nghĩ ra rồi, vừa rồi thấy thi thể của Đông Nhi, dường như hai tay của cô tay cụp vào hai bên thân thể. Chiều theo cách nói vừa rồi của đệ đúng là không ổn rồi, tay của cô ta phai đưa ra trước mặt mới đúng! Vì sao lại như thế chứ?" Liễu Nhược Băng trầm tư.

Dương Thu Trì không cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng, yên lặng nhìn gương mặt đẹp như tranh vẽ của nàng. Lát sau, mắt của Liễu Nhược Băng sáng bừng lên: "Ta biết rồi, khi Đông Vân cô nương ngã xuống lầu, có khả năng là hôn mê bất tỉnh rồi!"

"Vâng..., rất tốt!" Dương Thu Trì khẽ vỗ tay, "Nhưng mà không phải cô ta hôn mê, mà đã chết trước rồi!"

"Chết rồi?" Liễu Nhược Băng cả kinh.

"Đúng vậy, trước khi Đông Vân cô nương té xuống cửa sổ, cô đã chết rồi!"

"Đệ làm sao biết vậy?"

"Đông Vân cô nương nói cho đệ biết."

Liễu Nhược Băng lờm mắt nhìn hần: "Giờ chơi cái gì vậy!"

"Hắc hắc, chuẩn xác mà nói, thì di thể của Đông Vân cô nương cho đệ biết."

"A...?"

"Không cần kinh ngạc, người chết rồi tuy nhiên không nói chuyện, nhưng có thể thông qua một số hiện tượng thì thể cho người khác biết sự tình trước khi chết mà kẻ đó gặp là gì. Chỉ cần tỷ có thể đọc hiểu, thì có thể có được rất nhiều tin tức và tư liệu cần."

Liễu Nhược Băng bán tín bán nghi, nhìn hẩn hỏi: "Di thể của Đông Vân cô nương nói cho đệ biết những tin tức gì?"

"Kỳ thật có tin tức tỷ đã biết rồi, ví dụ như cánh tay của cô không từ trên chồi xuống hay ra trước như những người chết té chúi đầu thường thấy, cũng không có vết gãy hay vết thương gì, cho thấy lúc cô ta rơi xuống, chí ít đã rơi vào trạng thái vô ý thức."

"Đúng, nhưng điểm này không thể chứng minh cô ta đã chết rồi a."

"Chỉ bằng một điểm đó thì không thể được, nhưng còn có những chứng cứ khác." Dương Thu Trì bước đến cửa sổ, ngoắc tay gọi Liễu Nhược Băng lại, chỉ vào vết máu ở dưới bậc đá, "Có chú ý vết máu đó không? Đó là chứng cứ rất có sức thuyết phục, có thể chứng minh Đông Vân cô nương chết rồi mới té xuống dưới."

"Vậy sao? Vì sao vậy?"

"Rất đơn giản, trước khi té xuống, nếu người còn sống thì tim sẽ vẫn tiếp tục đập, huyết dịch sẽ không ngừng lưu động trong huyết quản. Do đó, người sống rơi xuống chết, máu chảy ra sẽ ào ào như suối, sẽ tạo thành đám máu lớn, thậm chí đọng vũng. Nhưng nếu như khi té xuống mà đã chết trước rồi, do tim đã sớm ngừng đập, thì ngoài huyết dịch trong huyết quản ở chỗ gần vết thương chảy ra theo tác dụng của trọng lực, huyết dịch trong huyết quản ở bộ vị khác do không có tim đập, máu dừng chảy trong huyết quản, không thể từ chỗ bị rách vỡ mà chảy ra hết. Như vậy, xung quanh vết thương chỉ có một ít máu mà thôi. Tình huống của Đông Vân cô nương thuộc về trường hợp sau này."

Sau khi Dương Thu Trì khơi gợi ra điểm này, Liễu Nhược Băng lập tức minh bạch. Dù gì thì nàng cũng trải qua quá nhiều cuộc chiến sinh tử, nhìn thấy rất nhiều cuộc lưu huyết và tử vong.

Dương Thu Trì nói tiếp: "Tuy Đông Vân cô nương rơi chúi đầu chết, rất nhiều dấu vết lúc sống trên mặt đã bị hủy diệt rồi, nhưng có một chút tàn lưu có thể cho chúng ta biết rất nhiều tin tức. Tỷ vừa rồi khi kiểm tra thi thể, có phát hiện phần mặt của người chết ở các bộ vị chính thường có màu xanh tím đúng không? Hơn nữa còn có vết xuất huyết bằng lỗ châm đúng không?"

"Ừ!" Liễu Nhược Băng trầm tư một chút, gật gật đầu, "Dường như là thế, ngoài trừ chỗ bị đụng vỡ bẹp dí ra, mặt có màu tím xanh, có xuất huyết hay không thì ta không chú ý, có thể là nhân vì mặt cô ta tím xanh, che mắt rồi."

"Đúng vậy, nếu tỷ quan sát kỹ, sẽ phát hiện ra dưới chỗ xanh tím đó có xuất huyết từng điểm. Còn nữa, tỷ có phát hiện ở nhãn cầu của người chết có điểm xuất huyết cũng bằng đầu châm không? Còn nữa, ngón tay của người chết tím xanh?"

Liễu Nhược Băng bối rối cười: "Cái này... ta không chú ý."

"Sau này tỷ giúp đệ kiểm tra nữ thi, cần chú ý kiểm tra những bộ vị ẩn bí này. Nhân vì những chỗ đó thường ẩn tàng rất nhiều tin tức có thể dùng để phá án."

"Vâng, được thôi."

"Trong mắt người chết có điểm xuất huyết, ngón tay tím xanh, là đặc trưng trọng yếu của cái chết do ngạt thở!"

"Chết vì ngạt?"

"Đúng, chết vì bị bóp cổ, bị miệng hay là treo cổ, chìm chết dưới nước vâng vâng. Đơn giản mà nói, phạm là sử dụng phương thức nào khiến người không thể hô hấp, đứt hơi chết tươi, thì gọi là chết vì ngạt."

"Vậy à...! Ý của đệ là Đông Vân bị chết ngạt?"

"Đúng vậy, nhãn cầu của cô ta có xuất huyết điểm, ngón tay tím tái, cơ bản có thể chứng minh chết vì ngạt thở. Đệ kiểm tra qua phần yết hầu, không phát hiện vỡ xương, cũng không có dấu xiết cổ hay là dè lên. Cho nên có thể bài trừ khả năng bóp cổ hay treo cổ. Từ dấu hiệu trên mặt, ngón tay và xuất huyết theo điểm rõ rệt trên, có thể thấy quá trình chết ngạt của nạn nhân khá dài, phù hợp với đặc điểm bị bịt kín hơi mà chết. Đệ đã xem qua miệng mũi của cô ta, tuy đã bị té bẹp nát rồi, nhưng có bộ vị vẫn còn nhìn ra vấn đề, đó là ở mũi của cô ta có vết trầy hình vòng nguyệt của móng tay tạo ra, có thể ấn chứng phán đoán của đệ, đó là Đông Vân cô nương kỳ thật bị bịt miệng mũi mà chết!"

Liễu Nhược Băng ngăn người ra một lúc, rồi mới lấy lại tinh thần, nhìn hẩn với đôi mắt sâu thẳm: "Đệ sao mà biết nhiều như vậy?"

Dương Thu Trì chỉ vào đầu mình: "Suy nghĩ a! Hắc hắc, tỷ suy đoán một lúc xem, Đông Vân cô nương bị bịt chết ở đâu?"

# Chương 91: Thi thể nói cho biết

"Vậy à? Trong này có gì kỳ lạ?" Liễu Nhược Băng nhìn bốn phía, đột nhiên nhìn thấy mền gối bị xốc xếch trên giường, mắt sáng rực lên: "Đúng a, vừa rồi Lý giáo dụ nói con gái Đông Vân của ông ta biết chồng Triệu Thiên Châu thân bị tuyệt chủng, đã nghĩ đến sau này sẽ chết theo chồng. Hôm nay Triệu Thiên Châu chết rồi, nàng ta nếu như sớm có lòng này, đáng ra phải lên lầu xong là nhảy lầu tự vẫn, chứ không thể đi ngủ trước, ngủ nửa giấc rồi mới muốn chết. Điều này dường như nói không thông."

Dương Thu Trì gật đầu khen ngợi: "Rất đúng! Đây đích xác là phù hợp với lẽ thường, nhưng vẫn không vì thế mà hoài nghi cái chết của nàng ta. Còn có phát hiện nào khác không?"

Liễu Nhược Băng lại trầm ngâm: "Ừ..., còn nữa, khi chúng ta đến, thấy thi thể Đông Vân nằm phục trên bậc đá, vẫn nguyên dạng không động đến. Đổi thành người khác, khi thấy người nhảy lầu thì phản ứng trước hết là bước tới quan sát thương thế của người nhảy lầu, cho dù không đến mức khiên lên cứu chữa, nhưng chí ít cũng lật người qua coi. Đằng này chỉ ở kế bên mà khóc tồ tồ."

Dương Thu Trì lại gật gù: "Có đạo lý nhất định, chỉ có điều, nếu như người nhảy lầu đã chết rõ ràng rồi, thì không cần thiết phải động đến thi thể nữa. Đông Vân nhảy từ lầu ba xuống, phần đầu đập trúng bậc đá, não tương đều đã chảy ra, xem rằng đã chết ngay đương trường. Xem ra Lý giáo dụ và mọi người đã nhìn ra điểm này, Đông Vân đã chết rồi, nên mới không đi động thi thể. Từ hiện trường từ vong của Triệu Thiên Châu mà chúng ta khám sát ban ngày, Lý giáo dụ này có vẻ như biết tính trọng yếu của bảo vệ hiện trường. Ông ta dù gì ở nhà môn nhiều năm, không ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, trong tình huống bất minh, đích xác là không nên tùy ý di động thi thể. Do đó, tỷ nói có đạo lý nhất định, những vẫn tồn tại lời giải thích hợp lý, cho nên không thể coi là chỗ đặc biệt kỳ quái."

Liễu Nhược Băng nhướn mày: "Vậy đệ nói coi, rốt cuộc là có chỗ kỳ lạ gì? Ta tìm không ra rồi."

Dương Thu Trì ngoắc tay bảo Liễu Nhược Băng lại cửa sổ, khẽ đẩy cửa sổ ra, chỉ vào giấy dán cửa sổ bị rách trên đó và dấu giày trên cái ghế, nói: "Từ hướng dấu chân và chiều theo lý thường, Đông Vân cô nương là bước lên trên ghế, lưng ngồi quay ra ngoài cửa sổ, dựa vào cánh cửa sổ, dùng tư thế lẳng ra, thân đẩy hé cánh cửa, sau đó lặn xuống dưới té chết. Do đó lúc ngã qua cửa sổ, hai chân vừa khéo đá lên trên cửa, khiến giấy dán cửa bị rách một lỗ to."

"Đúng a, ta sao không phát hiện ra chứ?" Liễu Nhược Băng nhìn dấu giày trên ghế, rồi nhìn lên cửa sổ, "Nhưng mà, loại tư thế này rất bình thường, đâu có gì đặc biệt đâu?"

"Đừng gấp, nghe đệ nói này." Dương Thu Trì lại đẩy phiến cửa đó, "Nếu như đệ định từ trong này dùng tư thế đó nhảy qua cửa sổ tự sát, hơn nữa ý chí rất kiên quyết, thì phải dùng cây trúc chống cửa sổ chống lại trước đã, như vậy không có vật ngăn trở, dễ té người xuống hơn. Nếu không, chân đá lên trên cửa với lực độ mang một chút, sẽ đá xuyên luôn cây song, chân móc vào cánh cửa. Nếu như vậy thì chết cũng không được mà sống cũng không xong, chẳng phải là lãng phí cách bày tỏ tình cảm muốn chết rồi sao?"

Liễu Nhược Băng hừ một tiếng: "Vậy mà có gì đâu kỳ lạ!"

"Còn nữa nè!" Dương Thu Trì nói tiếp, "Đệ để tỷ kiểm tra thi thể, tỷ phát hiện bàn tay, cánh tay không có thương tích, đúng không?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"Từ trên té úp mặt xuống đất, bất luận tự sát hay là bị người ta giết, đều xuất hiện một động tác, đó là đưa tay ra chống xuống đất trước. Đây là ý thức tự bảo hộ vô thức, cho nên, khi té cắm đầu xuống chết, thường thì ở tay sẽ xuất hiện hiện tượng gãy xương do bị đè ép và chạm mạnh, chí ít cũng phải hình thành vết rách biểu bì hay là trầy xước. Đằng này, tay của Đông Vân cô nương không thụ thương, giải thích sao đây?"

Liễu Nhược Băng chớp chớp mắt một chút, nói: "Cho thấy cô ta không có động tác bảo hộ bản thân vô thức, có khả năng là thân hình xuống đất trước, sau đó tay xuống sau. Đúng rồi, ta nghĩ ra rồi, vừa rồi thấy thi thể của Đông Nhi, dường như hai tay của cô tay cụp vào hai bên thân thể. Chiều theo cách nói vừa rồi của đệ đúng là không ổn rồi, tay của cô ta phai đưa ra trước mặt mới đúng! Vì sao lại như thế chứ?" Liễu Nhược Băng trầm tư.

Dương Thu Trì không cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng, yên lặng nhìn gương mặt đẹp như tranh vẽ của nàng. Lát sau, mắt của Liễu Nhược Băng sáng bừng lên: "Ta biết rồi, khi Đông Vân cô nương ngã xuống lầu, có khả năng là hôn mê bất tỉnh rồi!"

"Vâng..., rất tốt!" Dương Thu Trì khẽ vỗ tay, "Nhưng mà không phải cô ta hôn mê, mà đã chết trước rồi!"

"Chết rồi?" Liễu Nhược Băng cả kinh.

"Đúng vậy, trước khi Đông Vân cô nương té xuống cửa sổ, cô đã chết rồi!"

"Đệ làm sao biết vậy?"

"Đông Vân cô nương nói cho đệ biết."

Liễu Nhược Băng lờm mắt nhìn hắn: "Giờ chơi cái gì vậy!"

"Hắc hắc, chuẩn xác mà nói, thi di thể của Đông Vân cô nương cho đệ biết."

"A...?"

"Không cần kinh ngạc, người chết rồi tuy nhiên không nói chuyện, nhưng có thể thông qua một số hiện tượng thi thể cho người khác biết sự tình trước khi chết mà kẻ đó gặp là gì. Chỉ cần tỷ có thể đọc hiểu, thì có thể có được rất nhiều tin tức và tư liệu cần."

Liễu Nhược Băng bán tín bán nghi, nhìn hắn hỏi: "Di thể của Đông Vân cô nương nói cho đệ biết những tin tức gì?"

"Kỳ thật có tin tức tỷ đã biết rồi, ví dụ như cánh tay của cô không từ trên chồi xuống hay ra trước như những người chết té chúi đầu thường thấy, cũng không có vết gãy hay vết thương gì, cho thấy lúc cô ta rơi xuống, chí ít đã rơi vào trạng thái vô ý thức."

"Đúng, nhưng điểm này không thể chứng minh cô ta đã chết rồi a."

"Chỉ bằng một điểm đó thì không thể được, nhưng còn có những chứng cứ khác." Dương Thu Trì bước đến cửa sổ, ngoắc tay gọi Liễu Nhược Băng lại, chỉ vào vết máu ở dưới bậc đá, "Có chú ý vết máu đó không? Đó là chứng cứ rất có sức thuyết phục, có thể chứng minh Đông Vân cô nương chết rồi mới té xuống dưới."

"Vậy sao? Vì sao vậy?"

"Rất đơn giản, trước khi té xuống, nếu người còn sống thì tim sẽ vẫn tiếp tục đập, huyết dịch sẽ không ngừng lưu động trong huyết quản. Do đó, người sống rơi xuống chết, máu chảy ra sẽ ào ào như suối, sẽ tạo thành đám máu lớn, thậm chí động vùng. Nhưng nếu như khi té xuống mà đã chết trước rồi, do tim đã sớm ngừng đập, thì ngoài huyết dịch trong huyết quản ở chỗ gần vết thương chảy ra theo tác dụng của trọng lực, huyết dịch trong huyết quản ở bộ vị khác do không có tim đập, máu dừng chảy trong huyết quản, không thể từ chỗ bị rách vỡ mà chảy ra hết. Như vậy, xung quanh vết thương chỉ có một ít máu mà thôi. Tình huống của Đông Vân cô nương thuộc về trường hợp sau này."

Sau khi Dương Thu Trì khơi gọi ra điểm này, Liễu Nhược Băng lập tức minh bạch. Dù gì thì nàng cũng trải qua quá nhiều cuộc chiến sinh tử, nhìn thấy rất nhiều cuộc lưu huyết và tử vong.

Dương Thu Trì nói tiếp: "Tuy Đông Vân cô nương rơi chúi đầu chết, rất nhiều dấu vết lúc sống trên mặt đã bị hủy diệt rồi, nhưng có một chút tàn lưu có thể cho chúng ta biết rất nhiều tin tức. Tỷ vừa rồi khi kiểm tra thi thể, có phát hiện phần mặt của người chết ở các bộ vị chính thường có màu xanh tím đúng không? Hơn nữa còn có vết xuất huyết bằng lỗ châm đúng không?"

"Ừ!" Liễu Nhược Băng trầm tư một chút, gật gật đầu, "Dường như là thế, ngoài trừ chỗ bị đụng vỡ bẹp dí ra, mặt có màu tím xanh, có xuất huyết hay không thì ta không chú ý, có thể là nhân vì mặt cô ta tím xanh, che mắt rồi."

"Đúng vậy, nếu tỷ quan sát kỹ, sẽ phát hiện ra dưới chỗ xanh tím đó có xuất huyết từng điểm. Còn nữa, tỷ có phát hiện ở nhãn cầu của người chết có điểm xuất huyết cũng bằng đầu châm không? Còn nữa, ngón tay của người chết tím xanh?"

Liễu Nhược Băng bối rối cười: "Cái này... ta không chú ý."

"Sau này tỷ giúp đệ kiểm tra nữ thi, cần chú ý kiểm tra những bộ vị ẩn bí này. Nhân vì những chỗ đó thường ẩn tàng rất nhiều tin tức có thể dùng để phá án."

"Vâng, được thôi."

"Trong mắt người chết có điểm xuất huyết, ngón tay tím xanh, là đặc trưng trọng yếu của cái chết do ngạt thở!"

"Chết vì ngạt?"

"Đúng, chết vì bị bóp cổ, bị miệng hay là treo cổ, chìm chết dưới nước vâng vâng. Đơn giản mà nói, phạm là sử dụng phương thức nào khiến người không thể hô hấp, đứt hơi chết tươi, thì gọi là chết vì ngạt."

"Vậy à...! Ý của đệ là Đông Vân bị chết ngạt?"

"Đúng vậy, nhãn cầu của cô ta có xuất huyết điểm, ngón tay tím tái, cơ bản có thể chứng minh chết vì ngạt thở. Đệ kiểm tra qua phần yết hầu, không phát hiện vỡ xương, cũng không có dấu xiết cổ hay là đè lên. Cho nên có thể bài trừ khả năng bóp cổ hay treo cổ. Từ dấu hiệu trên mặt, ngón tay và xuất huyết theo điểm rõ rệt trên, có thể thấy quá trình chết ngạt của nạn nhân khá dài, phù hợp với đặc điểm bị bịt kín hơi mà chết. Đệ đã xem qua miệng mũi của cô ta, tuy đã bị té bẹp nát rồi, nhưng có bộ vị vẫn còn nhìn ra vấn đề, đó là ở mũi của cô ta có vết trầy hình vòng nguyệt của móng tay tạo ra, có thể ấn chứng phán đoán của đệ, đó là Đông Vân cô nương kỳ thật bị bịt miệng mũi mà chết!"

Liễu Nhược Băng ngăn người ra một lúc, rồi mới lấy lại tinh thần, nhìn hắn với đôi mắt sâu thẳm: "Đệ sao mà biết nhiều như vậy?"

Dương Thu Trì chỉ vào đầu mình: "Suy nghĩ a! Hắc hắc, tỷ suy đoán một lúc xem, Đông Vân cô nương bị bịt chết ở đâu?"

## Chương 92: Tiểu đồ di tình

Ánh mắt của Liễu Nhược Băng dò xét khắp phòng, dừng lại trên giường bừa bộn: "Chẳng lẽ ở trên giường?"

Dương Thu Trì gật đầu: "Xem ra là vậy! Tỷ kiểm tra thi thể phát hiện rồi, trừ vết thương do rơi từ trên cao xuống, bề ngoài của thi thể không có vết thương nào khác, thậm chí cũng không có vết thương do đề kháng. Điều này phù hợp với đặc trưng bị bịt chết trên giường: nhân cơ hội nàng ta đáp mền trên giường, dùng thân đè ngoài mền, một tay là có thể bịt chết đối phương. Còn đối phương thì bị cái mền lũng bưng vướng chân tay, cho nên không hình thành vết thương đề kháng. Chỉ có điều, nàng ta vẫn tiến hành gậy giữa mảnh liệt, hai chân đạp đá, khiến cho một bộ phận chân chiếu bị đó loạn. Điểm này hung thủ đã không chú ý đến."

"Đệ tìm được hung thủ rồi cuộc là ai rồi phải không? Tên này ngoan độc như vậy, nhất định không tha cho hắn!"

Dương Thu Trì chỉ vào linh bằng (chòi dựng tạm để đặt linh cửu), nói khẽ: "Hung thủ chỉ là những người ở dưới đó thôi, tỷ suy luận thử một chút coi, sẽ là ai đây?"

Liễu Nhược Băng lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, tựa hồ như hỏi: "Đệ làm sao mà biết vậy?" Nhưng thấy thần tình chắc chắn của Dương Thu Trì như vậy, biết là hắn khẳng định có chứng cứ, chẳng qua là chưa đến lúc nói thôi, nên không hỏi dồn. Nàng trầm ngâm một lúc, nói: "Hung thủ xem ra là người quen với nạn nhân, mới có thể gọi Đông Vân cô nương mở cửa phòng, hơn nữa còn không dẫn tới sự cảnh giác của nàng ta. Nhưng mà...., theo phân tích và suy luận vừa rồi, Đông Vân cô nương chết trên giường, gối mền đều đã bày ra, cho thấy lúc đó cô ta đã ngủ rồi. Như vậy thì quả là kỳ quái..."

"Sao mà kỳ quái?" Dương Thu Trì thấy nàng đã tìm được mấu chốt, lòng hoan hỉ vô cùng, lòng đầy yêu thương nhìn dung nhan kiều mỹ và thân người tha thướt của nàng.

Liễu Nhược Băng không chú ý ánh mắt sắc lang chen lẫn tình thánh của hắn, vẫn nghiêng đầu suy ngẫm về án như cũ: "Chốt cửa không có dấu hiệu bị phá, cũng tự mở không ra, không phải là lên mở cửa lên vào hành hung. Phía dưới có người thủ bên quan tài, càng không có khả năng xông đại vào. Nếu muốn mở cửa khuê phòng, trừ khi là người thân cận hay có quan hệ đặc biệt. Và muốn để nàng ta nằm ngủ trên giường rồi mới hạ thủ, thì chỉ là người thân hoặc là người rất thân mật với nàng ta, ví dụ như tình lữ chẳng hạn. Phụ thân của nàng ta đương nhiên không có khả năng giết con gái của mình, các người hầu trong nhà diện mạo xấu xí, dường như không có khả năng có tình nghi gì với khuê tú con nhà đại gia như Đông Vân đây. Như vậy xem ra, kẻ hiềm nghi lớn nhất là ba vị tú tài này, chẳng lẽ là một trong những người cùng nàng ta...."

Dương Thu Trì đưa tay lên môi ra dấu cấm thanh: "Mọi thứ đều có thể xảy ra!"

"Nhưng mà...., vừa rồi bọn họ có thể tương hỗ chứng minh khi Đông Vân cô nương nhảy xuống..., không, té xuống lầu, ba người họ và Lý giáo dụ cùng người hầu đang ở linh bằng, không có ai li khai. Nếu như người nào đó trong số họ làm, thì làm cách nào có thể phân thân giết người được?"

"Cái này rất đơn giản." Dương Thu Trì ngồi xuống sát bên ghế, kéo sợi dây nhỏ lên cho Liễu Nhược Băng xem, "chú ý đến chưa? Một đầu của sợi dây này đã bị đốt qua."

"Ừ...!"

Dương Thu Trì lại chỉ chút tro trên sàn: "Tỷ nhìn xem coi đây là tro gì?"

Liễu Nhược Băng dùng ngón tay chấm một chút đưa lên mũi ngửi: "Dường như là nhang khoanh!"

Nhang khoanh là loại nhang người cổ đại dùng để đuổi muỗi, so với nhang muỗi ở thời hiện đại chẳng khác biệt gì mấy.

"Không sai, nhang khoanh thường đều được đặt cạnh giường, sao lại đặt dưới cái ghế thường di động ở cạnh cửa sổ chứ?"

Liễu Nhược Băng nhú mày, đột nhiên mắt sáng bừng lên: "Tỷ biết rồi, là dùng để bố trí cơ quan!"

Dương Thu Trì gật gù tán thưởng: "Cơ quan gì?"

"Cơ quan để duy trì thời gian thi thể rơi xuống lầu!" Liễu Nhược Băng nghĩ thông chi tiết bên trong, vô cùng hưng phấn, môi hồng hé mở, từng lời lẽ như hạt trân châu rơi đĩnh đông xuống bàn: "Hung thủ bịt miệng mũi khiến Đông Vân cô nương chết xong, trước hết mở hé cửa sổ, sau đó dùng dây mảnh cột vào song cửa sổ, kéo xuống dưới cột vào ghế, rồi ôm thi thể Đông Vân cô nương đến cửa sổ đặt ngồi lên bục cửa, chân đạp lên ghế, người hơi nghiêng ra ngoài dựa vào cửa sổ. Như vậy, một sợi dây mảnh cũng đủ giữ cho thi thể thăng bằng. Do lều che linh bằng dường như che hết ánh mắt của người

nhìn từ dưới lên, và cửa sổ lại gần như che hết thân ảnh của thi thể, cho nên bên ngoài chẳng thể phát hiện có dấu hiệu lạ gì. Hung thủ lại đốt một khoanh nhang đặt dưới sợi dây mảnh này. Như vậy, y có thể yên tâm trở xuống linh bằng thủ quan tài, chờ khoanh nhang cháy đến sợi dây mảnh, làm đứt nó. Như vậy trọng tâm dựa vào cửa sổ sẽ mất đi sự bình hành, khiến thi thể té ngã ra ngoài rơi xuống lầu. Lúc này, hung thủ đang ở dưới linh đường, có người làm chứng y không ở trong phòng của nạn nhân lúc đó, không ở hiện trường sát nhân! Bố trí như vậy, vừa có thể khiến người tin là Đông Vân cô nương nhảy lầu tự tận, vừa có thể bài trừ hiểm nghi gây án của mình!"

"Tinh tế! Một sự tái hiện lại hiện trường phạm tội quá tuyệt vời!" Dương Thu Trì khẽ vỗ tay tán thưởng.

Liễu Nhược Băng nhìn hần cười đáp trả, thần tình có vẻ đắc ý.

Dương Thu Trì lại hỏi: "Nhưng mà, có một chút sơ hở nhỏ - trên cửa sổ sao không tìm được khúc dây mảnh còn lại?"

Liễu Nhược Băng ngưng thần quan sát, quả nhiên trên cửa sổ căn bản không có đoạn dây mảnh này, mặt liền ửng hồng: "Cái này....,"

"Tỷ không chú ý đoạn dây này hơi dài hả? Sở dĩ...."

Một lời là tỉnh người trong mộng, Liễu Nhược Băng vui mừng nói: "Do đó không phải cột vào cửa sổ, mà là quán rồi để thông qua cửa sổ là được. Khi đốt cháy bên này, thi thể ngã ngửa vệt cửa sổ ra té xuống dưới, sợi dây tự nhiên sẽ bị một đầu nặng một đầu nhẹ kéo tuột xuống dưới đất rồi. Đúng không?"

"Như vậy thì đúng rồi!"

Liễu Nhược Băng tiếp đó nhíu mày: "Cho dù là chúng ta đoán ra được hung thủ giết người và nguy tạo chuyện nhảy lầu tự sát, nhưng hung thủ rốt cuộc là ai chưa tra ra, nên làm sao đây? Còn nữa, hung thủ này vì sao lại muốn giết Đông Vân cô nương?"

Dương Thu Trì cười thần bí: "Đệ có một biện pháp, không cần chúng ta đi tra, hung thủ sẽ tự động lộ diện - bao quát cả án giết thư sinh bị bệnh nan y trong học cung cũng sẽ phá luôn một lượt, tỷ có tin không?"

"Hừ! Phá cùng lúc hai án? Thần kỳ như vậy sao? Không tin!"

"Vậy được, hai chúng ta đánh cá thử, được không?"

"Đánh cá cái gì a?" Liễu Nhược Băng dường như đoán Dương Thu Trì muốn đánh cá cái gì, mặt như hoa đào, liếc hần một cái.

"Nếu như đệ có thể khiến hung thủ tự chạy ra, tỷ sẽ đáp ứng ở cùng với đệ, vĩnh viễn không rời xa!"

Liễu Nhược Băng hơi giận, lườm hần một cái: "Không chịu! Tra án là nghĩa vụ của điển sứ đệ, dùng công vụ của đệ làm cái giá trao đổi tự do của cả đời ta, hừ! Đệ quả là chuyện công chuyện tư vẹn cả đôi đường a!"

"Hắc hắc....," Dương Thu Trì bị nàng nói quả là hơi ngượng, "Khoan luận về công vụ vội, tỷ chẳng phải là hiếu kỳ về hai án này hay sao? Đệ giúp tỷ giải bí ẩn trong này, coi như là một trò cá cược nho nhỏ. Nếu tỷ thấy tự do cả đời đem ra đánh cược quá nặng, hay là không hạn định chuyện vĩnh viễn không rời xa, mà tỷ chỉ cần ở chung với đệ, trừ khi nào tỷ thật lòng chán ghét đệ, nếu không không được bỏ đi, như vậy được chứ?"

"Mấy tháng này ta vốn phải theo đệ, hiện nay độc tố trong nội thể chưa bài trừ toàn bộ, không thể vận chân lực đánh đấu, cho nên mấy tháng này đều phải cần sư đệ người bảo hộ cho sư tỷ vô dụng này. Đệ không nói ta cũng sẽ theo đệ."

"Nhưng qua mấy tháng này rồi sao? Thương thế của tỷ hết rồi cũng không được rời xa đệ! Được không?"

Gương mặt của Liễu Nhược Băng biến thành đỏ chót như son: "Vết thương của ta khỏi rồi, lại không là người gì của đệ, sao lại cứ theo sát bên đệ chứ, sau này vợ của đệ nổi hơi dấm chua, mùi vị đó chẳng dễ chịu chút nào..."

Dương Thu Trì vốn muốn nói "Vợ ta chính là nàng mà!" nhưng hần biết gấp quá chỉ ăn đậu hủ nóng phòng miệng mà thôi, trước hết phải nghĩ biện pháp để nàng ở bên cạnh hần mãi, sau đó mới có cơ hội phát triển thêm. Cho nên, hần đáp: "Chuyện tương lai sau này hần nói, chúng ta đánh cược cái này, nếu như đệ thắng, sau mấy tháng khi thương thế của tỷ khỏi xong, phải ở cùng với đệ, trừ khi sau này tỷ chán ghét đệ thật sự, còn không thì không thể li khai, có được không?"

Liễu Nhược Băng thấy mặt hần ra vẻ khẩn cầu tha thiết như vậy, lòng mềm nhũn ra: "Đệ nha...! Ta là một lão thái bà suốt ngày đi theo đệ, đệ không phiền ha?"

Vừa nghe lời này có cửa, Dương Thu Trì mừng rỡ, chụp tay nàng lắc lắc: "Không phiền không phiền! Liễu tỷ tỷ của ta mỹ mạo như hoa, quốc sắc thiên hương, ba tú tài ở dưới lầu vừa nhìn thấy một cái là biến thành ngọc tử. Khuyh thành giai lệ như vậy theo đệ, đệ làm sao mà phiền chứ, cả đời cũng không phiền!"

Liễu Nhược Băng phì cười, rút tay về quờ: "Mồm miệng trơn như mỡ! Không cho phép đệ dùng ta làm trò cười!"

"Hi hi, vậy chúng ta quyết định như vậy! Không được ăn gian nhé! Móc ghẹo nào!" Hần thò ngón tay ra đòi móc ghẹo với nàng.

Liễu Nhược Băng đánh vào tay hần: "Lớn như vậy rồi mà còn đòi làm trò con nít. Chúng ta nói sao làm vậy, chẳng phải tự đệ đã nói rồi hay sao?"



"Vâng...! Được, chúng ta là người trên giang hồ, một lời nặng bằng cửu đỉnh, nói sao là theo vậy!"

Liễu Nhược Băng e thẹn cười, gật gật đầu, nhưng tiếp đó lại hỏi: "Vậy nếu đệ làm không được, thua rồi thì sao?"

"Đệ sẽ không thua đâu!" Dương Thu Trì tràn đầy sự tự tin, "Không có bản lĩnh sao dám ra giang hồ! Tỷ theo đệ, nhanh chóng sẽ hiểu ra thôi!" Hắn cầm đèn lồng, nắm tay Liễu Nhược Băng kéo ra ngoài.

Động tác này đối với nam nữ thời hiện đại đã quá thân mật rồi, huống chi là cổ đại. Hai người khi chưa xác định quan hệ bạn đời, càng không thể có cử động đó. Liễu Nhược Băng muốn rút tay lại, nhưng đã từng kinh qua kỷ niệm Dương Thu Trì nắm tay và trị thương cho nàng ở địa thất tại Vũ Xương, cộng thêm đoạn thời gian này ở bên nhau, nàng càng lúc càng hiểu Dương Thu Trì, và trong thâm tâm đã không tự chủ có thêm vài phần thân cận với hắn. Dù gì đây không phải là lần đầu, cho nên, nàng rốt cuộc không rút tay lại, cứ để cho hắn kéo đi, lặng lẽ theo sau hắn xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 93: Thi thể biết đóng cửa

Cho đến khi tới phòng khách dưới lầu, Dương Thu Trì bấy giờ mới buông tay Liễu Nhược Băng, đi trước ra ngoài.

Lôi tri huyện và Lý giáo dụ cùng mọi người vội tới đón hỏi: "Điện sứ đại nhân cực khổ rồi, tình huống thế nào?"

Dương Thu Trì lắc đầu: "Không phát hiện vấn đề gì. Ai...! Đồng Vân cô nương thật đáng thương a.!"

Nghe lời này, Lý giáo dụ và ba tú tài đều nghẹn ngào òa khóc.

Lôi tri huyện quan tâm hỏi: "Dương đại nhân, tình hình cái chết thảm của con rể Lý đại nhân thế nào rồi?"

Dương Thu Trì cung tay nói: "Ti chức đang định báo cáo với đại nhân chuyện này. Theo ti chức khám tra phát hiện, Triệu Thiên Châu không phải bệnh đau khó chống mà tự sát tử vong, mà đó là chết vì mưu sát!"

"A...?" Đáp án này đối với Lý giáo dụ và mọi người mà nói thì quả là không thể nào ngờ, nên cùng quay nhìn hắn chằm chằm.

Từ huấn đạo ho khan một tiếng, vác cái lưng còng bước tới hai bước, nói: "Dương đại nhân, nếu là mưu sát thì theo khám tra ngày hôm qua biết được cửa phòng túc xá của Thiên Châu đóng chặt, hung thủ giết người xong đào li khỏi hiện trường thì làm cách nào đóng cửa phòng lại được?"

"Cái này dễ làm mà," Dương Thu Trì chỉ vào tay phải của mình, "Thi kiểm phát hiện trên cánh tay phải thi thể có một dấu buộc nông, nhưng không có phản ứng sinh hoạt..., khụ khụ, chính là nói sau khi chết rồi mới bị cột lại!"

Điều này khiến mọi người kinh ngạc. Từ huấn đạo lắc đầu: "Lời này của Dương đại nhân quả là cao thâm mặc trác rồi."

Dương Thu Trì mỉm cười: "Các vị đại nhân nghe ta giải thích xong sẽ chẳng cảm thấy cao thâm mặc trác gì cả. Người chết rồi khoảng sáu thời thần thì toàn thân cứng ngắt như côn bồng vậy. Cái này gọi là thi cương. Qua khỏi sáu thời thần thì từ từ mềm lại, sau đó bắt đầu sinh thối. Cái này các vị ắt là biết rõ chứ?"

Từ huấn đạo và mọi người cùng gật đầu.

Thi cương là hiện tượng mà người cổ phát hiện từ rất sớm rồi. Do đó, người chết rồi phải lập tức tiến hành tắm rửa thay quần áo để tránh sau khi thi thể cứng lại rồi rất khó làm. Chỉ có điều, những người thường gọi lầm chỉ biết người chết rồi thi thể sẽ cứng lại, còn thi cương hình thành thế nào rồi thời gian mềm trở lại ra sau thi không hề biết.

"Nếu như đã biết, thì án này rất dễ giải thích - từ tình huống kiểm tra thi thể có thể phán đoán, hung thủ đã từ ba ngày trước tiến vào phòng Triệu Thiên Châu giết chết vào buổi chiều, sau đó đóng cửa phòng lại. Chiều này xem có vẻ mạo hiểm, nhưng sự thật chứng minh là nó rất an toàn, nhân vì ngày đó trong hậu hoa viên của học cung thiết yến chúc mừng, các vị học sinh đều ở đó uống rượu hát ca, tới khuya mới về. Còn Triệu Thiên Châu thì bị nan y tuyệt chứng, cần phải về phòng uống thuốc nghỉ ngơi. Vì thế, hắn rời khỏi đó xem ra chẳng có ai bất ngờ, và cũng không có ai quấy nhiễu hắn. Sáu thời thần sau, vừa khéo đó là đêm khuya, mọi người đều say rồi. Hung thủ lại lên vào trong phòng của Triệu Thiên Châu, lúc này thi thể của hắn đã cứng như cây gậy rồi, hung thủ ầm thi thể đến cho dựa vào cửa, thiết kế một cơ quan tự động đóng chốt cửa!"

"Tự động chốt cửa?" Từ huấn đạo mở to mắt.

"Đúng vậy, hung thủ đưa cây chốt cửa để ngay miệng chốt, dùng một sợi dây cột lại, cột một cái nút có thể kéo tuột mở ra. Một đầu thì cột vào cánh tay của thi thể, cũng là một cái gút kéo mở được, rồi đem đầu kéo mở này đưa ra giấu ở góc nào ẩn khuất ngoài cửa. Sau đó, y lặng lẽ chờ cho thi cương của thi thể dịu đi mềm ra, thi thể sẽ từ từ gục xuống, thuận thế ngồi dựa vào cửa. Từ đó sẽ động vào dây kéo chốt cửa vào trong khung chốt. Như vậy, thi thể vừa tự động chốt cửa, vừa ngồi dựa vào cửa, khiến người ta không dễ dàng hoài nghi có người ngoài vào mưu sát. Nhân vì hai sợi dây đều được buộc gút lỏng, cho nên, hôm sau, y có thể tìm cơ hội đến kéo đầu dây bên ngoài cho tuột mẩu mở dây ra, sau đó rút ra ngoài đem dây hủy đi là xong."

Từ huấn đạo cùng mọi người nghe xong đưa mắt nhìn nhau, không ngờ lại có người còn biết lợi dụng thi cương nguy tạo hiện trường tự sát. Từ huấn đạo ho khan mấy tiếng, hỏi: "Dương đại nhân, hài tử Thiên Châu có lưu lại di thư, và di thư này thông qua so sánh đúng là thủ bút của nó, như vậy thì giải thích thế nào đây?"

Dương Thu Trì đáp: "Di thư đích xác là của người chết, nhưng không đề ngày tháng, cho nên có khả năng là trước kia người chết đã từng có ý muốn tự sát viết ra, hung thủ vừa khéo lợi dụng điểm này thành vật yểm độ thoát tội cực kỳ quý giá."

"Vậy... Thiên Châu thân bị tuyệt chủng, hung thủ vì sao muốn giết một người bị bệnh tuyệt chủng sắp chết đến nơi rồi vậy?"

Dương Thu Trì quay đầu nhìn Lý giáo dụ, nói: "Chúng tôi phát hiện một bao bạc ở trong rương của Triệu Thiên Châu. Số tiền này xem ra không phải là tiền người khác cho, nhân vì theo giáo dụ đại nhân nói, Triệu Thiên Châu tính tình rất hiếu cường, ngay nhạc phụ giáo dụ đại nhân tự trợ cho cũng không chịu tiếp thụ, sao lại tiếp thụ sự tổng tặng trợ giúp của người khác chứ? Do đó, bao bạc này xem ra không phải từ người nào cho tặng, mà là...."

Nói đến đây, hắn dừng lại, quét mắt nhìn mọi người tại đương trường, không nói tiếp nữa.

Lý giáo dụ vội hỏi: "Số bạc này từ đâu mà có? Thỉnh Dương đại nhân chỉ rõ!"

"Lời này nói ra có thể tổn hại danh dự của người chết, nhưng vì tra rõ án tình nên không thể không nói, ta hoài nghi số bạc này có nguồn gốc bất chính, có khả năng là kết quả của loại giao dịch gì đó."

"Giao dịch? Giao dịch gì?"

"Giao dịch riêng tư mờ ám có nhiều lắm, cho dù là tú tài khó đọc sách thành hiền cũng không thể hạnh miễn. Điểm này giáo dụ đại nhân và huấn đạo đại nhân ắt là có nghe chứ?"

Lý giáo dụ và Từ huấn đạo nhìn nhau, lại chuyển thân quét nhìn ba vị tú tài học trò của mình đang bị vẻ tuyệt mỹ của Liễu Nhược Băng cuốn hút hết phần hồn.

Lúc này, ba tú tài đã cố thu lại tâm thần, cố đóng tai nghe. Dù gì mạng con người là trên hết, mỹ nhân so với sinh mệnh thì sinh mệnh trọng yếu hơn. Ba người liền lộ vẻ cười so với khóc còn khó coi hơn nhìn Lý giáo dụ.

Lôi tri huyện ho khan hai tiếng, nói: "Dương đại nhân phân tích đúng từng chút, bổn quan cảm thấy rất có lý, nhưng không biết Dương đại nhân cảm thấy hung thủ là ai, có manh mối gì hay chưa?"

Dương Thu Trì cung tay nói: "Manh mối có ba: một là hung thủ đối với thời gian xuất hiện thi cương và hoãn giải hiểu rất rõ, xem ra đã từng làm qua nghề tác hay có quan hệ với người làm nghề này. Hai, hung thủ ba ngày trước đã từng rời khỏi trụ yển đến hiện trường. Ba, và quan trọng nhất, hung thủ khẳng định là có giao dịch gì đó với người chết Triệu Thiên Châu. Nhân vì Triệu Thiên Châu gia cảnh bản hàn nhưng tài học lại năm xe, cho nên loại giao dịch này có thể liên quan đến học nghiệp. Ti chức đã phân tích đến trình độ này, giáo dụ, huấn đạo hai vị đại nhân không biết có manh mối gì với hung thủ hay chưa?"

Từ huấn đạo trợn mắt há hốc mồm nghe, có điểm chưa lấy lại tinh thần. Còn Lý giáo dụ thì sầm mặt lại, không biết là nghĩ gì.

Dương Thu Trì ngáp dài một cái, vắn eo kêu rôm rốp: "Mệt quá...!" Xong cung tay nói với Lôi tri huyện: "Hiện giờ đã gần canh năm, ti chức muốn cáo từ trước, về nghỉ ngơi một chút, trời sáng rồi bắt đầu tra án."

Lôi tri huyện gật đầu. Dương Thu Trì dẫn Liễu Nhược Băng lên kiệu bỏ đi. Lôi tri huyện và Từ huấn đạo an ủi Lý giáo dụ mấy câu, sau đó cũng lên kiệu ra về.

Trong vườn vắng hẳn lại. Hiện giờ là gần sáng, chuyện con gái của Lý giáo dụ nhảy lầu còn chưa lan truyền, cho nên không có ai đến điều nghiên.

Lý giáo dụ ngẩn ngơ nhìn quan tài của con rể và thi thể của con dâu, lát sau mới mặt âm trầm, giọng lạnh lùng bóa: "An Nhiên, con đi theo ta!"

Nói xong, ông ta chấp tay từ từ rời khỏi phòng khách. Tú tài An Nhiên do dự một lúc, cũng đi theo sau. Hai người xuyên qua phòng khách, đến vườn sau.

Vườn sau không lớn, trồng một số hoa cỏ, một cây cổ thụ và một cái đình hóng mát. Lý giáo dụ từ từ đi vào lương đình, ngồi trên ghế đá. Tiêu An Nhiên đi theo, khoanh tay đứng hầu ở một bên.

Hậu hoa viên không có đèn, chỉ có một cái đèn gió treo ở cửa vào, chiếu ra ánh sáng âm đạm, khiến thân ảnh hai người chập chờn như ma quỷ.

Lý giáo dụ trầm giọng hỏi: "An Nhiên, Thiên Châu có phải là do người giết?"

"Không không! Học sinh không dám!" Tiêu An Nhiên lùi lại hai bước, hai tay xua loạn.

Lý giáo dụ nhìn trừng trừng: "Vừa rồi lời Dương điển sứ nói ngươi có nghe chứ, còn không chịu thừa nhận?"

Trong hắc ám, thân hình Tiêu An Nhiên khẽ run, tiếp đó âm lượng được đẩy hơi cao: "Không! Học sinh thật không giết Thiên Châu. Hai chúng con là huynh đệ đồng học, làm sao có thể hạ độc thủ như vậy chứ!"

Lý giáo dụ hừ mũi một cái thật mạnh: "Gia gia ngươi là ngỗ tác, sau đó cha ngươi mới cái nghề tiến vào Công tượng cục của triều đình làm thiết tượng (thợ rèn). Sau đó cha ngươi mới bỏ tiền nhờ ta cái hộ tịch dùm, ngươi mới có thể tham gia khoa cử làm tú tài. Chuyện này chỉ có ta biết. Dương điển sứ nói hung thủ biết về nghề ngỗ tác, ta đoán là ngươi rồi..."

Tiêu An Nhiên trầm mặc không nói.

Lý giáo dụ lại tiếp: "Ngươi cho rằng vụ giao dịch giữa ngươi và Thiên Châu ta không biết sao? Chức tú tài này của ngươi vì đâu mà có, công sanh của ngươi vì đâu mà có, ngươi cho rằng ta không biết? Ta nhất mực phụ đạo học nghiệp của Thiên Châu, đặc điểm văn chương và ngữ pháp, tập quán khiến từ tạo cú của nó ta thuộc nằm lòng. Với văn bút của ngươi, e rằng thi huyện cũng chẳng thể vượt qua, thế mà văn đồ cao tam giáp trong các kỳ thi huyện, thi phủ, thi viện. Văn chương cầm tú của ngươi đó cứ đem tới đây ta xem, ta dám đánh cược là chỉ dựa vào ngươi, một trăm năm cũng không viết ra được! Những văn chương đó rõ ràng là xuất từ tay của Thiên Châu. Các ngươi làm cái gì chẳng lẽ còn cần ta nói rõ hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 94: Chung xuống

Vòng eo cung kính của Tiêu An Nhiên từ từ đứng thẳng dậy, lạnh lùng nói: "Không sai, con đã mua chuộc khảo quan, bỏ tiền nhờ Thiên Châu chấp bút, cuối cùng lấy được chức tú tài và đề cử công sanh này. Nhưng con cũng đưa hán không ít tiền. Cái này gọi là Chu du đánh Hoàng Cái, một người thích đánh một người tự nguyện bị đánh. Con giết hán bởi vì hán quá tham, tham đến phát ghét. Kỳ thật, con cũng không giết hán, là hán có ý gài bẫy để con giết hán! - Đây là điều con giết hán rồi mới biết."

"Cái gì mà gài bẫy để ngươi giết nó, ý gì vậy?"

"Mới đầu chúng con đã thỏa thuận rồi, hán giúp con thi vượt qua huyện thí thì thù lao là 5 lượng bạc trắng, qua thi phủ thì thù lao 20 lượng bạc trắng, qua viện thứ 50 lượng. Nếu như được công sanh, được thêm 50 lượng nữa. Con đã trả cho hán không thiếu một văn nào."

"Vi sao trong rương của hán chỉ 50 lượng bạc trắng?"

"Hắc! Đây là 50 lượng lần cuối cùng con đưa cho hán sau khi được tuyển thành cống sinh. Con rể của người còn có mẹ già a, lại là một hiếu tử, số bạc trước đó ắt là gửi về cho mẹ già của hán rồi!"

"Nếu là như thế, thì sao ngươi lại giết hán? Chẳng lẽ ngươi muốn giết người diệt khẩu?"

"Nếu hán không bức con, tự nhiên không không sao con giết hán làm gì? Thi huyện thi phủ thì thôi đi, hai chúng con thắng thắng tiền trao cháo múc. Nhưng mà, sau khi thi viện xong rồi, hán lại yêu cầu con trả gấp bội, nếu không sẽ tố cáo chuyện này. Hán nói dù gì hán cũng là người sắp chết, lộ cũng chẳng sao. Con tức quá, nhưng không dám chọc hán, liền theo lời hán mà đưa tiền. Không ngờ là hán trở mặt làm tối, một hai ngày là đi tìm con đòi tiền, đòi con phải đưa thêm một số bạc cho hán, nếu không thì tố cáo!"

"Nói bậy! Nó là người sắp chết, cần nhiều bạc như vậy để làm gì?"

"Hán không cần nhưng mẹ hán cần. Hán một mặt dùng biện pháp này chọc giận con, khiến con cuối cùng phải nổi lòng giết hán, mặt khác lại lưu lại một khoản tài sản cho mẹ già của hán!"

"Chọc giận ngươi để ngươi giết hán? Lời gì thế!"

"Giáo dụ đại nhân, chuyện đến mức này rồi thì những lời con nói đều là lời thật. Mới đầu con chỉ tưởng là hán chỉ vì tiền, nhưng gia cảnh của con không giàu có gì, số bạc mà phụ thân làm đương sai ở công tượng phủ tại triều đình gần như là chui hết vào con rể của người! Trước sau gì có tới mấy trăm lượng! Sau khi hán năm lần bảy lượt vơ vét con, con không còn tiền bạc để điền đầy cái túi không đáy của hán nữa, nên mới có lòng giết hán. Ngày đó trong tiệc mừng cống sinh, hán bảo con chuẩn bị 50 lượng vốn quá ít, đòi con phải chuẩn bị đủ 500 lượng cấp cho hán, nếu không sẽ tố cáo con. Con tức giận vô cùng, lấy số bạc 50 lượng cuối cùng mà phụ thân phải chạy đông chạy tây vay mượn, bỏ thêm vào người con dao mổ trâu, hén hán nửa

chứng trở về. Hai người tiếp xúc ở túc xá của hân, con nghĩ nếu hân chỉ cần 50 lượng đó thôi, sau này không tìm đến làm phiền con nữa thì chuyện này coi như xong, còn nếu không, thì chỉ còn quyết chết đến cùng!"

"Liều mạng với một người bệnh nhập xương tủy rồi, người quả là dũng cảm quá a!"

Tiêu An Nhiên hậm hực nói: "Thân thể hân bệnh nhập xương tủy, nhưng đầu óc cũng bị bệnh nhập luôn rồi! Con cho hân biết là toàn bộ tiền con có đã đưa hết rồi, cực khổ khăn cầu hân tha cho con, nhưng hân lấy tiền khóa chặt ruộng lại, nói số này chỉ là mồi đầu, sau này khi không có tiền sẽ đi tìm con nữa, bảo con hãy sớm chuẩn bị đi. Con trong lúc nóng giận đã đâm một đao vào tim hân. Không ngờ, hân quỳ trên đất mà lại cười, nói là đa tạ con đã thành toàn cho hân, nói hân không thể tự sát vì như vậy là chuyện làm bất hiếu, hân không muốn làm trái lời dạy thánh hiền. Cho nên, hân chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này bức con giết hân. Con cả kinh ngẩn người, hân móc từ trong lòng ra một mảnh giấy đưa cho con, nói là trước đó hân đã viết di thư sẵn rồi, bảo con hãy nói với mọi người là hân tự sát, không liên quan gì đến con. Sau đó hân chết luôn."

"Hừ hừ, người bạ ra chuyện thật là có sách a!"

"Những gì con nói là thật! Nếu như không tin, thầy có thể đi điều tra nhà mẹ hân, hãy xem vì sao mà nhà mẹ hân lại tự nhiên có nhiều bạc như vậy! Lại mua ruộng mua vườn, tiền từ đâu mà ra? Đều là từ việc vợ vét của con!" Tiêu An Nhiên rống lên.

Lý giáo dụ ơ hờ, nhân vì mẫu thân của Triệu Thiên Châu gần đây mua ruộng đất ở quê ông ta đã nghe, khi hỏi Triệu Thiên Châu thì y nói là không biết, cho nên không hỏi nữa.

Tiêu An Nhiên thở phì phì mấy hơi, nói tiếp: "Tuy hân đã thiết kế bẫy bức con giết hân, nhưng hân cuối cùng là chết trong tay con. Nếu như con nợ hân một mạng, số tiền đó coi như xong, coi như là bồi thường cho người nhà của hân. Hân chết xong, con lấy di thư hân đưa cho con quảng xuống đất, đóng cửa trở về tũu yên, cho đến đêm mới về. Nhưng con ngủ trên giường, không làm sao mà ngủ được. Tuy hân bảo con nói với mọi người là hân tự sát, nhưng cảm cảm thấy hiện trường chẳng có điểm nào giống với tự sát, người khác nhất định sẽ không tin. Cho nên con trở về phòng hân, bố trí một hiện trường giống như người khác không thể tiến vào phòng giết hân. Không ngờ cuối cùng vẫn bị Dương điền sứ nhìn ra. Ông ta là người thật ghê ghớm, suy đoán mọi việc giống như tận mắt chứng kiến vậy."

Lý giáo dụ đứng dậy, cổ nén sự tức giận trong lòng, hậm hực hỏi: "Nếu như người đã giết Thiên Châu, hiện giờ không đi tự thú, còn chờ đến bao giờ?"

"Con vì sao phải đi tự thú? Không có ai biết là con giết hân mà! Trừ giáo dụ đại nhân người, những người khác đều không biết gia gia con là ngổ tác, là người giúp con cải hộ tịch. Chỉ cần người không nói, trong học cung nhiều tú tài như vậy, Dương điền sứ dù có bản lĩnh lớn đến đâu đi nữa cũng không thể tra ra con."

"Người giết con rể của ta, ta vì sao lại không đi tố cáo người?"

"Người không đâu!"

Lý giáo dụ lùi một bước, lạnh giọng nói: "Sao hả? Người muốn giết người diệt khẩu? Đừng quên là bọn Tư hạo ở tiền sảnh, ta hô một tiếng là được. Hơn nữa, người chưa chắc đã giết được ta! Cho dù người có giết được ta, bọn họ đều nhìn thấy ta gọi người vào hậu hoa viên, người vẫn chạy không thoát đâu!"

Tiêu An Nhiên không nóng vội gì, ngồi xuống ghế: "Tôi vì sao lại muốn giết ông? Vì sao lại phải đào tẩu?"

"Người không sợ ta tố cáo người?"

"Ông sẽ không đâu!" Tiêu An Nhiên chỉnh lí lại trường bào, "Nhân vì tôi biết, ông cũng giết người, ông tố cáo tôi chẳng khác nào tố cáo chính mình!"

Lý giáo dụ giật mình cả kinh: "Người nói cái gì?"

"Tôi nói cái gì ông tự biết rồi! Lôi tri huyện bọn họ đi rồi, ông gọi Đông Vân ra vườn sau nói chuyện, tôi vừa khéo đi nhà xí, từ xa thấy ông tát cô ấy, cô ấy khóc chạy lên lầu. Tôi lúc đó rất kỳ quái, lúc này mà ông còn đánh cô ta, là vì chuyện gì cơ chứ? Tôi vội chạy về lĩnh đường trước, lát sau ông trở vào, nói là Đông Vân mệt rồi, ông cho cô ta về phòng nghỉ ngơi. Tôi không biết vì sao ông lại nói dối, ông cũng biết kỳ thật tôi và Tư hạo đều rất thích Đông Vân, thế mà ông lại đem Đông Vân gả cho tên tiểu tử ngạo Thiên Châu đó. Nhưng mà trong lòng tôi vẫn còn yêu thương và lo lắng cho Đông Vân, sợ nàng ấy sẽ xảy ra chuyện gì, nên nhân lúc ông ngẩn ngẩn ngơ ngơ nghĩ tâm sự gì đó, tôi đã lên đi lên lầu."

"Người không ngờ ban đêm lên vào khuê phòng, quả là uổng đọc sách thánh hiền!"

"Có gì đâu chứ, dù sao cũng tốt hơn kẻ chỉ lo danh lợi, vì một cái miếng thờ trình tiết, vì hư vinh dạy con gái đứng đường đứng lối mà đành đoạn ra tay giết chết chính con gái của mình!"

"A? Người nói cái gì?"

"Tôi tận mắt chứng kiến Đông Vân bị chính tay ông bóp chết! Không sai chứ?"

Lý giáo dụ ứ hự một tiếng, ngồi phịch xuống ghế đá.

"Hắc hắc, tôi lên lầu rồi, phòng của Đông Vân đã gài chốt, tôi gọi mấy tiếng nàng ấy không mở, định khuyên mấy câu thì nghe có tiếng bước chân lên lầu. Tôi sợ có người phát hiện rồi hiểu lầm, nên nhanh chóng ẩn vào hắc ám ở một hành lang. Người lên chính là ông, ông gọi mở cửa phòng, nói chuyện

với Đông Vân. Tôi to gan mò đến ngoài cửa, nghe lén hai người, mới biết là ông đang khuyên Đông Vân tự vẫn, để thành toàn lời hứa cùng sống chết với Thiên Châu năm xưa. Nhưng Đông Vân khóc lóc không đáp ứng, tiếp đó không có tiếng nói gì, tôi chờ một chút không nghe thấy gì cả, cũng không thấy ông, liền mò tới cửa ghé mắt nhìn vào, thấy ông đang đè Đông Vân dưới mền, một tay bị miệng bites mũi nàng ta. Đông Vân đã không động dậy rồi, ông vẫn còn bites chặt. Tôi sợ quá vội bỏ lên xuống lầu."

Lý giáo dụ dùng giọng trầm thấp vô lực hỏi: "Nếu như người đã phát hiện rồi, vì sao không báo quan?"

"Tôi cũng có chút do dự có nên báo quan hay không. Ông vì lập miếu thờ trình tiết mà giết con gái, cho dù tôi có báo quan thì có ai sẽ tin chứ? Huống chi, ông giúp tôi cải hộ tịch, thoát li khỏi tiện dân, cho nên mới được tham gia thi cử. Nếu như tôi báo quan bắt ông, ông nhất định sẽ đem chuyện của tôi nói ra, đối với tôi có lợi ích gì? CHo nên tôi ngồi trong linh đường không động dậy. ông xuống rồi, qua một chút thì thi thể Đông Vân đột nhiên rơi từ trên lầu xuống, khiến tôi giật nảy mình, nhân vì tôi nhìn thấy ông đã bites chết cô ta rồi, sao thi thể còn có thể nhảy lầu chứ? Nhưng tôi thấy ông khóc ồ ồ mà không có nửa điểm kinh ngạc gì, liền biết là ông đã làm cơ quan gì đó, để Đông Vân từ từ rơi xuống dưới này. Nếu như ông cũng giống như tôi vậy, đã an bài một bố cục tự sát, thì như vậy là quá tốt rồi."

Lý giáo dụ cúi thấp đầu, khe khẽ khóc nức.

Tiêu An Nhiên cười hắc hắc, đứng dậy sửa lại áo quần, bước tới trước hạ giọng nói: "Giáo dụ đại nhân, hiện giờ hai chúng ta là người ngồi chung một xuống, chỉ còn biết ôm nhau thành một đoàn mới có thể đảm bảo ông và tôi được bình an!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 95: Miếu thờ trình tiết

Lát sau, Lý giáo dụ mới từ từ đứng dậy, trầm giọng nói: "Được! Nhất ngôn vi định, chuyện này chỉ có hai chúng ta biết, không thể truyền đến tai người thứ ba..."

Đột nhiên, một thanh âm từ trên trời vọng xuống: "Ha ha! Không cần truyền, trời biết đất biết, còn có chúng ta biết hết rồi nữa thôi!" Tiếp đó, xoạt một cái từ ở cây lớn ở cạnh đình hóng mát buông xuống hai người, đó là Dương Thu Trì và Liễu Nhược Băng.

"Thật ngại quá, chúng ta đi rồi còn trở lại, thấy cây đại thụ đằng sau hoa viên của giáo dụ đại nhân này không tệ, vừa khéo cần hóng mát nên lên trên cây ngồi, vốn là muốn xem sao trời nói chuyện tâm tình, hóng gió mát giải nóng nực, thì vừa khéo các vị cũng tới. Vốn là định chào hỏi, nhưng thấy hai người định bàn chính sự, không tiện quấy nhiễu. Hơn nữa các vị đàm luận chuyện mà ta cũng muốn biết, nên kiên nhẫn nghe cho hết. Thấy các vị đã lập thành đồng minh cái gì đó, bấy giờ mới lên tiếng làm phiền, ha ha. Được rồi, theo ta về nha môn thôi!"

Lý giáo dụ và Tiêu An Nhiên ngầm hiểu là vị Dương điển sử này làm gì có chuyện leo lên cây hóng mát vô ý nghe được lời đối đáp của họ, chẳng qua là tính đúng họ sẽ đến đây nói chuyện, nên trước hết treo lên cây chờ. cũng chẳng trách, trong nhà của họ chỗ này là tĩnh mịch nhất, khi nói chuyện liên quan đến điều này, đương nhiên chỗ đáng chọn nhất là ở đây.

Tiêu An Nhiên thấy Dương Thu Trì chỉ là một quan văn, còn có Liễu Nhược Băng là phận nữ lưu, không có bộ khoái trợ giúp gì. Y không biết hai người này là sát tinh, và cũng không để ý cái buồng người xuống đất nhẹ nhàng vừa rồi, mà nảy ra ý quyết liệt, nhanh chóng móc ra thanh chủy thủy ở bắp chân, trừng trừng nhìn họ cất lời độc ác: "Giáo dụ đại nhân, chuyện đến nước này chỉ còn cách giết chúng mà thôi!"

Dương Thu Trì cười hắc hắc: "Ai yêu không tệ nha, ngay đao cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, xem ra là nếu giáo dụ đại nhân chấp ý tố cáo, người định động thủ giết người thật rồi."

"Không sai, lão tử hiện giờ muốn giết các người diệt khẩu đây!" Tiêu An Nhiên lắc tay đâm đao về phía Dương Thu Trì, không ngờ đâm vào chỗ trống không. Không chờ kịp phản ứng, cổ tay đã tê tái, chủy thủ nắm chặt trong tay không ngờ đã truyền tới tai Dương Thu Trì. Tiếp đó đất trời đột nhiên điên đảo, sau đó là y nghe thân mình rơi mạnh va đập vào ngạch đá của đình hóng mát ở phía sau, tiếng động vang lên đánh phịch cùng tiếng rắc rắc của xương gãy, rồi sự đau đớn kịch liệt, khiến y suýt chút nữa đứt hơi.

Lý giáo dụ còn định tìm cái gì đó làm vũ khí, thì Tiêu An Nhiên đã bị Dương Thu Trì tay không đoạt binh khí, rồi quật cho té một cú rõ đau, khiến cho lục phủ ngũ tạng của y đều dời vị trí, nằm ở đó cả buổi mà không dậy nổi, ông ta liền biết hẳn là con nhà võ, hai người căn bản không chống nổi, và chạy không thoát bàn tay của hắn. Hơn nữa từ từ đứng bên cạnh trấn định như không, đưa mắt nhìn sự tình này mà chẳng động tâm gì, xem có vẻ núi Thái sơn sập cũng không thêm quan tâm, rõ ràng là phong phạm của cao thủ. Do đó ông ta càng tuyệt vọng hơn, thở dài một tiếng, lùi lại hai bước vô lực dựa vào cột của lương đình.

Liễu Nhược Băng lạnh lùng nói: "Không ngờ là người vì miếu thờ trình tiết mà lại bóp chết con gái của mình, đây là điều thánh nhân dạy người hay sao?"

Lý giáo dụ cười thâm: "Liễu cô nương, Dương đại nhân, ta biết tự tác nghiệt tất không thể sống. Hãy nể mặt con gái của ta, xin đáp ứng cho ta một chuyện, được không?"

Dương Thu Trì cười nhẹ: "Nói đi. Chúng ta đáp ứng rồi."

Liễu Nhược Băng kinh ngạc nhìn hắn, thầm nghĩ, người không chịu nghe lão nói gì, sao lại đáp ứng rồi vậy?

"Đa tạ hai vị!" Lý giáo dụ vãi dài một cái, "Ta muốn cầu hai vị đừng đem chuyện ta giết con gái truyền ra ngoài, hãy để con gái ta chết có thể diện một chút."

Liễu Nhược Băng lắc đầu: "Người làm thế không phải bảo chúng ta che tội cho người chứ? Xin thứ không thể vâng lời...!"

Dương Thu Trì nắm tay nàng, nhìn nàng khẽ lắc đầu, sau đó nói với Lý giáo dụ: "Được! Chúng ta đáp ứng người rồi!"

"Đa tạ! Lý mẫu vĩnh cảm đại ân, cung chúc nhị vị bạc đầu giai lão!" Nói xong xá dài một cái, chuyển thân đi vào trong nhà.

Liễu Nhược Băng nghe câu cuối cùng của ông ta, tức thời hai má đỏ hồng, thấy ông ta bỏ đi, vội hất tay Dương Thu Trì, nói nhanh: "Ông ta định chạy kia, đệ còn không đuổi theo?"

Mặt Dương Thu Trì lộ nụ cười rất kỳ quái, khe khẽ lắc đầu: "Ông ta đi rồi..., tốt hơn là ở lại.."

Chớp mắt, Lý giáo dụ đã khuất bóng trong nhà. Liễu Nhược Băng gấp lên: "Đệ rốt cuộc là đang nói gì đó? Vì sao lại không bắt lão?"

Dương Thu Trì nhìn lên lầu lớn như con quái thú, thờ dài một hơi, lát sau mới u u nói: "Bất ông ta để làm gì?... Tự ông ta không có mặt mũi nào sống nữa, chúng ta không cần thiết phải miễn cưỡng, nếu không, lưu ông ta lại trên đời này còn có ý nghĩa gì?"

"A? Đệ định nói... ông ta định..."

Đúng vào lúc này, ở tiền sảnh chợt nghe "Roạt ... phịch" một tiếng, dường như có cái gì đó từ trên cao rớt mạnh xuống dưới. Tiếp theo đó, hai tú tài từ trong linh đường và các gia nhân chạy ra kinh khủng muôn phần hô to:

"Giáo dụ đại nhân...!"

"Lão gia...!"

"Người đâu a...! Lão gia nhảy lầu rồi...!"

"Lão gia đứt hơi rồi..."

"Hu hu hu..."

....

Liễu Nhược Băng nhìn Dương Thu Trì một cái, lòng tràn đầy sự cảm phục, hỏi: "Ai! Con người của đệ sao liệu sự như thần vậy? Đệ biết lý giáo dụ sẽ tự sát sao?"

"Sự tình của ông ta đã bại lộ, hơn nữa hiện giờ cửa thành đã đóng, ông ta còn chạy đi đâu được? Ông ta là sư trưởng ai ai cũng kính trọng, vì một chút hư vinh mà tự tay giết con gái của mình, lại còn đặt thành giao dịch với kẻ giết chết con rể của mình, còn mặt mũi nào gặp người trên đời này nữa? Thay vì thế chết cho sạch sẽ, trước khi chết còn bảo vệ cho thanh danh trinh khiết của con gái... Ai...! Đúng là cô hủ không còn gì bằng rồi!"

Nghĩ đến lời thỉnh cầu vừa rồi của Lý giáo dụ, Dương Thu Trì đá một chân vào Tiêu An Nhiên còn rên rĩ trên mặt đất: "Nghe đây, nếu người biết điều thì im miệng chuyện của Lý giáo dụ cho ta, nếu không, ta sẽ cho người trước khi bị chém đầu ném đủ mùi đau khổ!"

Tiêu An Nhiên rên rĩ gật đầu.

Liễu Nhược Băng lại hỏi: "Vậy đệ sao biết hai người này là hung thủ?"

"Kỳ thật đệ chỉ suy đoán Lý giáo dụ có khả năng bịt chết con gái mình, nhân vì trong linh bằng Đông Vân cô nương khóc lóc, ba tú tài tuy ái mộ nàng ta, nhưng nàng ta không có ý gì với họ. Cho nên, bọn họ không có khả năng gõ cửa mở khuê phòng của Đông Vân cô nương, càng không có khả năng lúc cô ta ngủ rồi còn ở bên cạnh. Làm được điểm này, hiện giờ chỉ còn phụ thân Lý giáo dụ của nàng ta. Còn về Tiêu An Nhiên, đệ thật không biết cách nào tìm cho ra hung thủ - Lý giáo dụ nếu như yêu thương con rể như vậy, một khi đệ nói là có kẻ giết hắn, lại giúp ông ta cung cấp manh mối và phạm vi xác định hung thủ, ông ta sẽ giúp đệ lôi đầu hung thủ ra. Dù gì ông ta là giáo dụ của học cung, không ai hiểu các tú tài bằng ông ta cả."

"Ừ, hèn gì đệ đánh cuộc hung thủ sẽ tự động thò đầu ra, bảo ta đến đây cùng đệ chờ hung thủ."

"Hắc hắc, vậy vụ đánh cược đệ thắng rồi phải không? Tỷ sau này phải theo đệ, không được nuốt lời đó nha!"

Lúc này, bầu trời đã lộ vừng đông, trong buổi sớm tinh mai, gương mặt Liễu Nhược Băng hồng hào như quả đào chính mộng, len lén nhìn hắn một cái,

lúc sau mới khẽ gật đầu.

Dương Thu Trì mừng như điên, nắm lấy tay Liễu Nhược Băng, nhất thời không biết nói gì.

....

Mấy ngày sau, di thể của Lý giáo dụ Lý Triệu Sâm và con gái Đông Vân, con rể Triệu Thiệu Châu được hợp táng ở một khối đất phong thủy cực tốt trong huyện. Lôi tri huyện chủ trì nghi thức. Các hương thân và chức sắc trong huyện đều tham gia. Tiếp đó cùng dân thư lên tỉnh thỉnh cầu lập miếu thờ trình tiết cho Đông Vân.

Chẳng lâu sau đó, Hồ quảng bố chánh sứ ti phê đáp công văn đưa xuống, tán dương sự trung trinh của Đông Vân vì chồng mà tự tận, quyết định lập miếu thờ trình tiết để tuyên dương đạo nghĩa vợ chồng.

Ngôi miếu thờ mấy tượng cao này lập ra bên cạnh mộ phần của cả nhà ba người, dành cho hậu thế chiêm ngưỡng.

...

Ấn đầu tiên từ khi xuyên việt đến đây đã phá xong, lại còn thắng cuộc khiến Liễu Nhược Băng ở lại bên mình, Dương Thu Trì vô cùng đắc ý.

Ngày đó, Dương Thu Trì đang ở điện nha nghe Ngụy bộ đầu trình báo tình huống tuần tra, thì gác cửa chạy vào bẩm báo: "Tứ lão gia..., Trường Sa Phúc vương phủ.... Ngô quân gia đến rồi, nói là phụng mệnh Phúc vương đưa tiểu quân chúa Chu Phượng Đức đến... cấp cho Tứ lão gia ngài...!"

'A? Tổng tiểu quân chúa đến đây cấp cho ta?' Dương Thu Trì cả kinh, thầm nghĩ, bệnh của tiểu quân chúa đã khỏe rồi sao? Đến tìm hấn lâm cái gì? Tuy lúc trước Trầm Lôi đã đem tiểu quân chúa tặng cho hấn lâm thiếp, nhưng cái đó không thể tính. Chẳng lẽ..., cái này phiền phức nữa rồi!

Dương Thu Trì không kịp nghĩ kỹ, chính quan bào chạy ra ngoài.

Vừa đến giếng trời của đại viện, hấn đã từ xa thấy một đội hộ vệ khôi giáp sáng quắc vác cò, trường mâu và súng chim hộ vệ một chiếc xe hào hoa đi tới. Trước xe có một người cưỡi ngựa, đó chính là Ngô quân gia của Phúc vương phủ.

Dương Thu Trì vội bước tới khom người thi lễ: "Ti chức tham kiến Ngô quân gia! Ngài nếu có chỉ bảo gì, chỉ cần gửi một phong thư là được, sao lại phiền ngài đại giá thân lâm đến đây?"

"Không đến không được!" Ngô quân gia cười khô, buông người xuống ngựa, sắc mặt trầm trọng bước đến cạnh Dương Thu Trì, khẽ nói: "Dương điển sứ, mạng tiểu quân chúa còn trong khoảnh khắc, đến tìm người để cứu mạng đó!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 96: Vì ai mà thân em tiều tụy?

"Hà?" Dương Thu Trì giật mình cả kinh, "Lời này rốt cuộc là sao ạ?"

"Từ khi người đi rồi, tiểu quân chúa tìm không thấy người, từ đó suốt ngày khóc quây không ngớt, đến sau này thì không thèm ăn uống gì! Tìm rất nhiều danh y ở Trường Sa, dùng vô số thang thuốc, ngay vu thần cũng thỉnh tới mà vẫn như cũ chẳng hiệu quả gì, chỉ đành ép đồ thuốc thang cháo loãng vào. Nhưng cứ uống vào một chén thì nôn ra đến hơn phân nửa. Thấy tiểu quân chúa ngày càng ốm o, cuối cùng khí tức thoi thóp, bất đắc dĩ Phúc vương mới cho bi nhân ngày đêm đưa quận chúa tới đây, hi vọng tiểu quân chúa nhìn thấy Dương điển sứ hoặc có thể bắt đầu ăn uống, cứu lại tính mạng của nàng ta."

Dương Thu Trì trừng to mắt: "Cái này... cái này sao có thể được...!"

Đang lúc định nói tiếp, thì Lôi tri huyện đã được tin quân gia của Phúc vương phủ đến. Có câu "tể tướng môn phòng thất phẩm quan" (gác cửa của tể tướng bằng quan thất phẩm), huống chi đây lại đường đường là quân gia của Phúc vương phủ, lại còn có tiểu quân chúa của sở vương. Huyện Kiểm Dương là một huyện nhỏ xa xôi, từ trước tới giờ chưa có thành viên hoàng gia nào giá lâm, khiến cho Lôi tri huyện hoảng hốt đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, quan phục chỉnh chỉnh lý ngay ngắn đã vội chạy ra khỏi nội trạch nghênh đón, cổ hết sức lấy lòng.

Ngô quân gia lười nhiều chuyện với ông ta. Y vì tìm Dương Thu Trì để cứu tiểu quân chúa mà đến, nên chỉ sàu mi khổ mặt chấp ta xá đáp lễ rồi lệnh đưa xe ngựa của tiểu quân chúa tiến trực tiếp vào điện sứ nội nha, các hộ vệ mang súng cảnh giới tứ phía, trừ Lôi tri huyện không cho phép ai vào.



Theo xe ngựa tiến vào nội nha xong, Dương Thu Trì đem sự tình giản đơn nói lại cho Liễu Nhược Băng, Quách Tuyết Liên nghe. Hai nàng đều kinh ngạc mở trừng cả mắt.

Dương Thu Trì không tiện trực tiếp lên xe ngựa của tiểu quận chúa, nên nhờ Liễu Nhược Băng: "Liễu tỷ tỷ, tỷ giúp đệ lên xe xem bệnh tình của tiểu quận chúa thế nào, được không?"

Liễu Nhược Băng gật đầu đáp ứng, lên xe ngựa, khẽ vén rèm. Bên trong trang sức rất tinh mỹ, ở tầng nệm gấm dày có một thiếu nữ đang nằm, đầu tóc buông lả xõa, hai mắt nhìn trừng trừng lên mũi xe, gò ngực không ngừng nhấp nhô, há miệng thở lấy hơi lên. Bên cạnh có hai nha hoàn đang khóc khê.

Liễu Nhược Băng ngồi xuống, khẽ gọi: "Tiểu quận chúa!"

Tiểu quận chúa Chu Phụng Đức chẳng có phản ứng gì, vẫn ngờ nghếch nhìn mũi xe y như cũ.

Liễu Nhược Băng cầm lấy cánh tay nàng, bắt mạch một lúc, lòng thầm rúng động, ngoài người ra ngoài xe nói với Dương Thu Trì: "Tiểu quận chúa mạch tượng tán loạn, như có như không, chỉ sợ chịu không được mấy ngày nữa."

Dương Thu Trì gầy đầu, nhân vì tiểu quận chúa này đã từng tìm mọi cách khi phụ Trầm Tuyết Phi, cho nên hẳn chẳng có hảo cảm gì đối với nàng. Đến sau này, tiểu quận chúa nhà phá người chết, cha, chồng, ca ca đệ đệ đều bị chìm xuống sông chết, mẹ, dì, tỷ tỷ muội muội và các nữ nhân trong nhà đều bị đưa đến trại lính làm quân kỹ (kỹ nữ phục vụ cho binh lính). Tiểu quân chúa nhân vì khinh khủng và bị thương quá độ mà trở nên ngờ nghếch, Dương thu Trì mới có chút đồng tình. Hắn đã lợi dụng Trầm Lỗi tặng tiểu quận chúa cho hắn làm thiếp, đã đưa nàng rời khỏi Vũ Xương. Thật không ngờ tiểu quân chúa này lại vì hắn bỏ đi mà sinh bệnh, ăn uống không vô, mạng sống trong khoảnh khắc. Hắn nhất thời không biết làm thế nào cho phải. Nếu như lưu lại tiểu quận chúa, thì sau này lại mang nặng gánh nợ. Và lỡ khi Liễu Nhược Băng khôi phục ký ức kiếp trước, thì thế nào cũng vì đó mà thương tâm.

Liễu Nhược Băng thấy hắn không có chủ ý, khẽ bảo: "Chúng ta hay là cứu người trước rồi hẳn hay!"

"Đúng đúng! Cứu người quan trọng hơn! Mau ẩm cổ vào nhà!"

Liễu Nhược Băng ẩm tiểu quận chúa xuống xe, đưa nhanh vào phòng để lên giường, rồi bảo Quách Tuyết Liên đi chuẩn bị một chén cháo thịt xay loãng. Tiếp đó, nàng lấy từ túi tóc ra một cây ngân châm, mở ra, rút từ trong mấy cây ngân châm mỏng nữa, khẽ cắm ngập vào mấy huyệt vị ở đầu của tiểu quận chúa.

Dương Thu Trì vui mừng nói: "Tỷ tỷ cũng biết châm cứu?"

Liễu Nhược Băng quay đầu, mỉm cười đáp: "Ừ, biết một chút, ta làm vậy là để nàng ấy buông lỏng tâm trí, an định tâm thần, sau đó mới có thể dùng thuốc ăn com."

"Quá tốt rồi!"

Lát sau, đôi mắt trợn trừng của tiểu quận chúa từ từ khép lại, hô hấp cũng hòa hoãn đi nhiều.

Lúc này, Quách Tuyết Liên đã mang tô cháo loãng lên. Liễu Nhược Băng dùng muỗng từ từ bón cho tiểu quận chúa húp. Tiểu quân chúa hôn mê trầm trầm vô thức nuốt xuống, nhanh chóng ăn xong một chén. Liễu Nhược Băng để nàng nằm xuống, đắp mền lên.

Dương Thu Trì thờ phào, hỏi: "Liễu tỷ tỷ, tình huống thế nào? Không sao chứ?"

Liễu Nhược Băng á náy lắc đầu: "Đây chỉ là kế quyền nghi, dù sao cũng không thể mỗi bữa ăn phải đâm ngân châm cho nàng ta ngủ mê rồi mới dứt com được."

Dương Thu Trì ngẩn ngơ.

Chính vào lúc này, tiểu quận chúa đột nhiên mở mắt, nhìn trừng lên nóc giường, há miệng nôn khan, tiếp đó nghiêng đầu oa một tiếng, nôn thốc nôn tháo hết số cháo vừa ăn vào.

Lòng mọi người lập tức thót lại.

Hai nha hoàn theo cùng đều đã nhìn quen chuyện này, vội đi lấy khăn ướt lau cho nàng. Đang lúc bận rộn, tiểu quận chúa đột nhiên đẩy tiểu nha hoàn ngang trước mặt khiến cô bé loạng choạng, rồi trừng to mắt nhìn Dương Thu Trì đứng ở cửa, cười hi hi nhồm dậy, loạng choạng chạy tới trước mặt hắn quỳ lạy: "Phụng nhi là tiểu thiếp của Dương lão gia, Phụng nhi muốn sinh con trai cho lão gia...", Nói xong, nàng nghẹo đầu qua ngất đi.

Dương Thu Trì vội đỡ nàng dậy, bấm vào nhân trung. Mọi người luôn miệng hô hoán, một lát sau Chu Phụng Đức mới từ tỉnh lại, vừa nhìn thấy Dương Thu Trì đã gắng gượng muốn bò dậy đập đầu, nhưng bị hắn đè ép xuống: "Không được động!"

"Dạ! Lão gia, Phụng nhi không động."

Dương Thu Trì nghe nàng ngoan ngoãn nghe lời như vậy, lòng liền có chủ ý, mặt mũi hiền hòa bảo: "Như vậy mới ngoan! Đói không?"

"Đói..."



"Lão gia ta dứt cho nàng ăn gì đó, chịu không?"

Chu Phụng Đức lắc đầu: "Không muốn ăn..."

Dương Thu Trì nghiêm mặt: "Phụng nhi không ngoan rồi, nàng chẳng phải nói muốn sinh con trai cho lão gia sao? Nàng không muốn ăn, sao mà khỏe được, sao có thể sinh con trai cho lão gia ta được?"

"Dạ, vậy Phụng nhi muốn ăn, ăn no để sinh con cho lão gia..."

"Ng ngoan lắm!"

Quách Tuyết Liên nghe thế, vội đi múc chén cháo khác đưa cho Dương Thu Trì. Dương Thu Trì đứng khom không có lực, ngồi xuống luôn, cho Chu Phụng Đức ngồi dựa vào lòng, múc từng muỗng một, thổi cho nguội, vừa định đưa vào miệng của Chu Phụng Đức, đột nhiên dừng lại, sầm mặt nói tiếp: "Nhưng mà, lần này không cho phép nôn ra nữa! Nếu không lão gia sẽ... sẽ đánh đít nàng đấy!"

Chu Phụng Đức đỏ mặt, gật đầu.

Dương Thu Trì bây giờ mới dứt cháo vào.

Chu Phụng Đức ăn được một nửa, theo tập quán lại buồn nôn, vội vã đưa tay che miệng, cố nín lại, sợ Dương Thu Trì tức giận, khiếp khiếp nhìn hẩn.

Dương Thu Trì cười cười, lau chút cháo dính trên cằm của nàng. Gần hai tháng không gặp, Chu Phụng Đức đã ốm đến còn da bọc xương, cằm nhọn hoắc, hai con mắt lộ to, giống y như hồ li tinh trong truyện tranh.

Dương Thu Trì thương xót sờ má nàng: "Ừ...! Cứ như vậy mà ăn, hãy ráng lên!" Xong dứt cho nàng phần còn lại của chén cháo, sau đó mới ẩm nàng lên giường.

Chu Phụng Đức ôm chặt tay hẩn: "Lão gia không đi! Lão gia không đi!"

Nhìn gương mặt khẩn cầu của nàng, lòng Dương Thu Trì mềm ra, ngồi ở bên giường, khẽ vuốt tóc nàng: "Được! Lão gia không đi, ở cùng với Phụng nhi. Mau nhắm mắt lại ngủ một chút đi, chờ nàng ngủ rồi, ta sẽ bảo Tuyết Liên tỷ tỷ của nàng chơi Cờ liên hoàn cùng!"

"Dạ...! Phụng nhi còn muốn sinh con trai với lão gia nữa!"

"..., cái đó phải chờ nàng khỏe mới được, cho nên bây giờ ngoan ngoãn ngủ đi!"

"Dạ...!" Chu Phụng Đức chớp chớp mắt, vừa lòng đẹp dạ nhắm lại, nhưng đôi tay vẫn giữ chặt tay hẩn không buông.

Dương Thu Trì quay lại nhìn nhìn Liễu Nhược Băng, thấy nàng không bức mình, lại còn cười hi hi nhìn hẩn, thậm chí làm mặt quỷ. Xem ra là nàng biết hẩn làm vậy chỉ vì tốt cho Chu Phụng Đức, chứ không phải muốn Chu Phụng Đức làm thiệp, sinh con thật, nên hẩn mới yên tâm.

Chu Phụng Đức ở bên cạnh Dương Thu Trì giống như con thuyền trái bao sóng giờ bây giờ đã trở về bến, nhanh chóng ngủ đi.

Dương Thu Trì khẽ gỡ tay nàng ra đứng dậy, ra dấu cho hai nha hoàn bên cạnh và Quách Tuyết Liên, ra ý bảo họ lưu tâm tiểu quận chúa, sau đó nhón chân ra khỏi phòng ngủ.

Ngô quản gia và Lôi tri huyện nhất mực đứng ở cửa nhìn vào, lúc này mới thở phào một hơi, nói nhỏ với Dương Thu Trì và Lôi tri huyện: "Bỉ nhân còn có lời muốn nói với hai vị đại nhân, không biết có tiện không?"

"Được ạ." Dương Thu Trì vội mời Ngô quản gia và Lôi tri huyện ra phòng khách, phân chủ khách ngồi.

Ngô quản gia nhìn quanh, thấy không có ai, bây giờ mới nói: "Bỉ nhân lần này đến huyện Kiềm Dương một là vì chuyện của tiểu quận chúa, hai là phụng mệnh của Phúc vương tra tìm đường lui thích hợp."

"Đường lui?" Dương Thu Trì nhất thời minh bạch đó là ý gì, cùng trao đổi ánh mắt với Lôi tri huyện.

Ngô quản gia trầm mặt gật đầu, hạ giọng nói: "Trong hai tháng gần đây, hình thế chiến cuộc không ổn, ngày 2/7, Trương tặc tự thân soái lĩnh đại quân 20 vạn phân thành hai đường thủy lục hướng nam quấy nhiễu, đã liên tục công hãm Hàm Ninh, Bồ kỳ, Lâm Tương, Đồng Hồ, Gia Ngự. Hiện giờ đã đem binh đến dưới thành Nhạc châu. Nhạc châu là cửa lớn phía bắc của Trường Sa. Nếu như Nhạc châu thất thủ, Trường Sa khó giữ! Ai... những ngày này qua rồi, không biết tình huống Nhạc Dương thế nào."

Dương Thu Trì cả kinh. Minh triều không có điện thoại, email, cộng thêm Kiềm Dương huyện là chỗ khi ho cò gậy chó cắn đá gà ăn muối, tin tức bẽ tắc, khi tin truyền đến đây e là đã quá nguội lạnh rồi.

Lôi tri huyện thì sợ đến nỗi râu bạc run bần bật.

Ngô quản gia dừng lại, nói tiếp: "Huệ vương từ Kinh châu cũng đã chạy tới Trường Sa, hiện giờ lòng người ở Trường Sa nhốn nháo. Hai vị vương gia lệnh cho bỉ nhân đến đây có một nhiệm vụ trọng yếu nữa, đó là coi xem một khi Trường Sa thất thủ, thì Kiềm Dương có thể làm chỗ trú ẩn hay không."

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 97: Địa phương đoàn luyện

Dương Thu Trì cười khổ: "Kiềm Dương thuộc Tương Tây, đi vào nữa là tiến nhập Quý châu, núi cao rừng rậm, chỗ nào cũng có thể ẩn náu. Nhưng mà đây là chỗ đầy sương lam chướng khí, e rằng không thích ứng với hai vị vương gia."

"Ai! Những năm này có thể giữ được tính mạng đã là không tệ rồi. Càng là địa phương như vậy, Trương tặc quân càng không có hứng thú quấy nhiễu. Cho nên, đó mới chính là chỗ thích hợp an thân nhất."

"Nếu là như thế, ti chức nhất định làm tốt chuyện chuẩn bị nghênh giá. Chỉ có điều..."

"Điện sứ có chỗ khó gì?"

"Tôi thì không có chỗ khó gì, chỉ có điều trú quân ở Kiềm Dương huyện đều đã được điều đi vào vệ Thần châu phủ và Bảo Ninh phủ rồi. Trong huyện thành không có binh nào có thể dùng, chỉ còn lại một số bộ khoái. Nếu như hai vị vương gia đến, làm sao bảo hộ cho vương gia cho chu toàn đây?"

Lôi tri huyện gật đầu: "Đúng vậy, Trương tặc quân như lang như hổ, chỉ có Kiềm Dương huyện nhỏ nhoi thì sao có thể ngăn được hổ lang chi sư của hắn? Cần phải nhanh chóng điều tập trọng binh về Kiềm Dương, bảo hộ hai vị vương gia a."

Lôi tri huyện này cũng là kẻ tính kỹ, vì mượn cơ bảo hộ vương gia, thỉnh cầu điều binh bảo hộ Kiềm Dương, chỉ cần huyện thành không mất thì cái mũ ô sa trên đầu lão không sao rồi.

Ngô quân gia lắc đầu: "Hai vị vương gia còn chưa định chủ ý một khi Trường Sa thất thủ sẽ tị an ở đâu. Kiềm Dương cũng chỉ là một lựa chọn trong số đó. Hơn nữa, hiện giờ chiến sự quá khẩn cấp, Trương tặc quân và Sầm tặc quân (quân của Sầm vương Lý Tự Thành) quấy nhiễu đến đại loạn. Quân đội đều dùng đưa ra tiền tuyến đối phó chúng hết rồi, làm gì có binh lực rảnh rỗi để điều tập đến Kiềm Dương a!"

"Cái này..., cái này sao cho phải đây..." Lôi tri huyện không những râu ria rung loạn, mà ngay cả thân người cũng run. Trong lúc gấp gáp, ông ta nhìn không được ho lia lia.

Dương Thu Trì ngẫm nghĩ, hỏi: "Hay là chúng tôi tự chinh binh? Dựng cờ chiêu binh, không sâu không có người tài a."

Lôi tri huyện giật nảy người, ho đến nổi đỏ cả mặt, hai tay xua loạn: "Không được đâu, chuyện này không được. Ta và người là trưởng quan 1 huyện, chỉ phụ trách chính vụ, quân vụ không thể nhúng tay, tự chiêu binh mãi mã là đại tội mưu phản!... khụ khụ khụ..."

Dương Thu Trì hơi ngược: "Tôi chỉ nói thế thôi, hơn nữa, huyện nha của chúng ta làm gì dư tiền để chiêu binh mãi mã a, nói chơi thôi mà, Lôi đại nhân không cần khẩn trương."

Ngô quân gia lại gật đầu: "Bí nhân ngược lại cảm thấy chủ ý của điện sứ đại nhân có thể được!"

"Hả?" Dương Thu Trì và Lôi tri huyện đều nhìn về y.

"Tuy triều đình không cho phép địa phương tự chiêu binh mãi mã, nhưng trước mắt binh hoang mã loạn, vì tự bảo vệ cho mình, tự tổ chức đội đoàn luyện ở địa phương vẫn có thể được. Cái đó triều đình cho phép và khuyến khích. Huống chi hiện giờ là để bảo hộ hai vị vương gia, càng không có vấn đề gì."

Thành lập đoàn luyện (Chú: là tổ chức vũ trang - thường là phản động - của thời xưa. ND) của địa phương?

Lôi tri huyện là kẻ thêm một chuyện thay vì bớt một chuyện, không dám tiếp lời, còn mắt Dương Thu Trì thì sáng lên, hỏi: "Ngô quân gia, địa phương đoàn luyện có hạn chế gì không?"

"Không có, chỉ cần đảm bảo an toàn cho địa phương là được. Nếu như có thể tham gia quét gọn phi quân thì càng hay nữa."

"Được! Chúng ta sẽ thành lập địa phương đoàn luyện!" Dương Thu Trì vui mừng gật đầu lia lia.

Lôi tri huyện bớt dần cơn ho, nói: "Chuyện này cần phải bàn tính kỹ, năm nay huyện này từ xuân đến giờ chưa có mưa, lương tồn đã ăn hết, trên núi chim thú đều đã săn bắt ăn sạch, bá tánh đói khổ vô cùng, chỉ có thể ăn vỏ cây rễ cỏ, cuối cùng thậm chí còn ăn bùn trắng, người chết đói rất nhiều, cảnh tượng thảm không thể tả a! Trước mắt có một vài chỗ thu hoạch mới hơi hoãn giải. Thành lập đoàn luyện vốn là chuyện tốt, nhưng đao kiếm súng pháo,

ngựa, khai giáp, lương hướng vật tư từ đâu mà có đây?"

Vấn đề này Dương Thu Trì không thể hỏi đáp, trong lúc bất lực đành nhìn về phía Ngô quân gia.

Ngô quân gia nói: "Hai vị vương gia cũng thụ quyền cho binh nhân tự trợ một ít ngân lượng..."

Dương Thu Trì mừng rỡ, vội hỏi: "Hai vị vương gia có thể tự trợ bao nhiêu?"

"Một trăm lượng!"

Một trăm lượng mà đòi tạo dựng lực lượng vũ trang địa phương? Làm trò cười gì vậy! Dương Thu Trì tức hình cả lỗ mũi. Hai vị vương gia này xem ra cũng trù mủi không kém gì Sở vương bao nhiêu.

Ngô quân gia cười cười: "Ha ha, địa phương đoạn luyện của quý huyện có thể tự túc phần lớn lương thực và quân hướng, quân giới. Hai vị vương gia cũng không nhất định tị nạn ở Kiếm Dương. Cho nên, không thể cấp quá nhiều tự trợ. Sau này vương gia nếu quyết định đến, sẽ tăng thêm."

Nước tới trôi mới nhảy, nạn đến rồi mới ôm chân Phật thì làm cái \*\*\* gì? Lúc đó tự trợ rồi thì thời gian đâu mà mua quân giới trang bị cho quân đội? Đơn giản là lấy tiền đào tẩu cho xong, Dương Thu Trì nghĩ thầm trong bụng như vậy.

Sau khi thương lượng xong, Ngô quân gia thị sát dịch trạm, rồi đem 100 lượng cho tu sửa. Đêm đó, Kiếm Dương huyện nha bày tửu yến thất đãi Ngô quân gia.

Tiểu quận chúa Chu Phụng Đức ở bên cạnh Dương Thu Trì rồi dù vẫn ngu ngơ, nhưng tình tự dần dần ổn định, chỉ là mỗi lần ăn cơm phải đòi có Dương Thu Trì mới ăn, không thôi ăn vào cứ nôn ra, khiến cho Dương Thu Trì phải dọa "đánh đất" mới ngoan ngoãn ăn, khiến hắn khổ não không dứt.

Ngô quân gia và Dương Thu Trì thương lượng, thấy vậy chỉ đành lưu lại tiểu quận chúa cho hắn. Ngô quân gia ở lại một đêm, hôm sau đêm rưng châu báu vòng vàng do Phúc vương, Huệ vương và các vương phi phi tần tặng cho tiểu quận chúa để lại, lưu 50 hộ vệ sử dụng súng điều, sau đó dẫn số hộ vệ còn lại trở về Trường Sa.

Dương Thu Trì và Lô tri huyện tiễn Ngô quân gia ra ngoài thành mười dặm, mới giờ tay chào tạm biệt, trở về huyện nha, lập tức lo sắp xếp thành lập đội địa phương đoạn luyện.

Lưu lại bảo hộ cho tiểu quận chúa gồm đội hộ vệ 50 người cầm súng, trong số súng đó có 5 cây Toại phát thương (súng kíp, xem hình), 20 Hỏa thăng thương (súng đốt dây mồi), còn lại là cung tên và trường mâu.

Dương Thu Trì là pháp y, đã học tập hệ thống qua kiểm nghiệm vật chứng, bao quát những loại súng, do đó đối với các loại súng và tri thức tương quan đến súng trong lịch sử hiểu nhiều. Trước đó hắn cũng nhìn thấy trong sách hai loại súng bộ binh này, chỉ có điều không nhìn thấy vật thật. Hiện giờ cuối cùng nhìn qua, thấy về bề ngoài thì không khác mấy súng săn tự chế ở nông thôn bao nhiêu. So ra thì Toại phát thương khác Hỏa thăng thương nhất ở chỗ không cần điểm hỏa, có thể bắn trực tiếp, như về tăng cường tốc độ bắn, và cũng không sợ mưa.

Hắn gọi hai hộ vệ đến tiến thành bắn thử, xem hiệu quả thế nào, phát hiện hai loại súng này ngoài trang trí ở bộ phận kích nổ không giống ra, tính năng vũ khí gần như tương đồng, tầm bắn xa nhất là 200 mét, tầm bắn hữu hiệu gây sát thương không quá 50 mét. Từ tầm bắn mà xét, thì nó chẳng khác nào cung tên, nhưng lực sát thương mạnh hơn, trong vòng 50 mét có thể dễ dàng bắn xuyên 1 thuẫn bài, trong vòng 20 mét có thể xuyên thuẫn bài và hình thành sát thương hữu hiệu. Điểm này cung tiễn thủ không thể bằng.

Chỉ có điều, hai loại súng này đều lắp đạn phía trước, từ nòng súng đưa vào, sau đó dùng vụn gỗ dẫn chặt, bóp cò phát hỏa, đốt hỏa dược trong súng mới bắn được. Hắn tính toán thời gian, đại khái khoảng một phút mới bắn 1 phát, còn hỏa thăng thương thì cần 1 phút rưỡi.

Kỵ binh mặc khai giáp phổ thông dùng chiến mã chạy với tốc độ 20 km 1 giờ, trong vòng 1 phút có thể chạy 300 mét, trong khi binh sĩ cầm vũ khí mặt khi giáp có tốc độ thường là 10km 1 giờ, 1 phút chạy được 150 mét. Do đó, cho dù là hai loại súng này bắn xa nhất ở 120 mét, trong vòng một phút chỉ bắn được 1 lần khi bộ binh xung phong. Hướng chỉ tầm bắn hữu hiệu ngắn hơn nhiều, phải chờ địch nhân chạy đến 50 mét mới bắn, căn bản không thể lên viên đạn thứ hai, lúc đó súng sẽ trở thành cây gậy nấu bếp mà thôi.

Đương nhiên, nếu có thể tiến hành bắn theo đợt, phía trước bắn xong rồi lùi ra sau lên đạn, binh sĩ phía sau bắn, rồi lùi ra cho người đợt đầu đã lên đạn bắn tiếp, thì có thể lấp chỗ khuyết điểm này. Chỉ có điều như vậy phải tiến hành chuẩn bị huấn luyện trật tự bài bắn vô cùng, binh sĩ phải tuyệt đối nghe theo chỉ huy, sắp xếp đầu ra đó. Cái này đối với mấy chục người còn được, chứ nếu với hàng nghìn quân, thì e rằng chẳng thuận lợi gì. Một khi trong đó xảy ra vấn đề, đối phương xung phong thoát cái là đến, đột phá tiếp cận cự li hỗn chiến, thì lúc đó dù súng toại phát hay hỏa thăng đều trở thành khối sắt vụn hết, căn bản không phải là đối thủ của quân đội sử dụng binh khí lạnh, là con dê để cho địch nhân tha hồ băm vằm. Hơn nữa, cách đánh này chỉ phù hợp với chiến trường có địa thế bằng phẳng, tác chiến ở núi đồi e rằng không được.

Cho dù có rất nhiều vấn đề, toại phát thương dù sao cũng là vũ khí tiên tiến nhất thời bấy giờ. Chỉ cần phát huy tốt, nhất định sẽ thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 98: Thỏ khôn ba hang

Dương Thu Trì quyết định sử dụng Toại phát thương làm vũ khí chính thức cho đoàn luyện. Hắn đã hỏi qua Ngô quán gia, loại súng này có giá thành khoảng ba lượng bạc một cây. Nhưng nếu muốn mua sắm phải tốn tới 5 lượng một cây, đó là cái giá khá rẻ rồi.

Chỉ có điều, vũ khí có giá có rẻ đến đâu đi chăng nữa cũng phải có tiền mà mua. Hiện giờ cần giải quyết vấn đề trước mắt là kinh phí. Không có tiền không làm được gì hết. Ngô quán gia tổng cộng chỉ lưu lại 200 lượng bạc, huyện nha thu thuế giữ lại mỗi năm giới lắm 300 lượng. Nếu dùng khoản thuế đó có thể bị roi đầu, cho nên số bạc này Lôi tri huyện có bị đánh chết cũng không nguyện ý đem ra dùng.

Dương Thu Trì không còn cách nào, liền đề nghị triệu tập hội nghị hương thân toàn huyện. Nếu như đã là địa phương đoàn luyện, là lực lượng vũ trang bảo hộ bốn địa, đương nhiên ai ai cũng phải có trách nhiệm, có tiền xuất tiền, có lực xuất lực. Biện pháp này được Lôi tri huyện tán đồng, thụ quyền cho Dương Thu Trì phụ trách tổ kiến đoàn luyện của địa phương.

Hương thân của địa phương cũng biết nếu như không có lực lượng vũ trang bảo hộ, đừng nói gì hồ lang chi sư của Trương tặc quân, cho dù là một đám tàn binh tụ tập kéo đến quấy nhiễu họ cũng chịu không thấu, cho nên bỏ tiền ra họ cũng không nề hà gì. Chỉ có điều, huyện Kiểm Dương vốn là xứ "man di", kinh tế vô cùng lạc hậu, cộng thêm gặp phải đại hạn, đói chết rất nhiều người, những người được gọi là hương thân này kỳ thật cũng giàu hơn bao nhiêu so với bá tánh.

Sau khi kinh qua sự cò kè bớt một thêm hai, hương thân toàn huyện nhỏ lệ hiến ra tổng cộng 800 lượng, cộng thêm 200 lượng của Ngô quán gia để lại nữa là 1000 lượng.

Dương Thu Trì cười khỏ, thành lập một địa phương đoàn luyện có thể bảo hộ huyện thành phải cần ít nhất 500 người mới miễn cưỡng coi được. Nhưng hiện giờ là những năm đói kém, giá gạo mốc cũng đã lên đến con số trên trời, một đấu gạo đại khái 12.5 cân có giá 9000 văn, hay nói cách khác 1 cân tới 720 văn, vậy 1000 lượng này chỉ có thể mua được 2000 cân gạo. Nếu thành lập 1 chi đoàn luyện 500 người, 1 người ăn 4 cân gạo, duy trì không quá 10 ngày!

Như vậy có thể nói, tiền trước mắt nếu bỏ hết vào cho quân lương thì không đủ ăn 10 ngày, đừng nói gì mua vũ khí.

Đương nhiên còn có một biện pháp khác, đó là dân quân kết hợp, thời bình làm dân, thời chiến làm quân, nhưng quân đội như vậy không có thời gian huấn luyện gì nhiều, lực chiến đấu không cần nghĩ cũng biết.

Cho dù là dùng biện pháp bất đắc dĩ này, dùng 1000 lượng bạc mua hết vũ khí, thì theo kế hoạch của Dương Thu Trì muốn kiến tạo một lực lượng vũ trang cận hiện đại hóa, thì phải trang bị vũ khí tiên tiến nhất thời bấy giờ là Toại phát thương. Nếu thế thì 1000 lượng bạc này chỉ đủ mua 200 cây súng, đạn được thì làm sao đây? Khí giới thủ thành thế nào?

Tính toán thế nào thì 1000 lượng cũng không đủ.

Dương Thu Trì sầu muộn trở về điện nha. Quách Tuyết Liên đang cùng Chu Phượng Đức chơi trò cừu liên hoàn. Chu Phượng Đức tựa hồ rất thích với trò chơi này, hưng phấn đến mắt sáng rực lên, nước dãi chảy cả ra cũng không biết.

Liễu Nhược Băng lập tức phát hiện thần tình của Dương Thu Trì không ổn, hỏi ra ngay. Dương Thu Trì đơn giản thuật lại tình huống Trương Hiến Trung kéo binh tới Lạc Dương, và nói sự tình xây dựng đội địa phương đoàn luyện mà không có tiền. Liễu Nhược Băng tuy võ công cao cường nhưng huyện Kiểm Dương và các phủ huyện chung quanh rất cùng, không có nhà giàu gì, cho dù có lòng cướp của nhà giàu chia cho người nghèo cũng không tìm được đối tượng thích hợp, cũng chẳng cướp được bao nhiêu tiền. Huống chi độc của nàng chưa trừ dứt, căn bản chẳng thể được chân lực, động không tới võ công.

Quách Tuyết Liên vừa chơi cừu liên hoàn với Chu Phượng Đức, vừa nói với Dương Thu Trì: "Lão gia, Trương tặc quân nếu đánh tới thật, đoàn luyện 500 người không đủ đề ngự, hay là chúng ta sớm trừ tính kế, tìm một chỗ an thân a?"

Dương Thu Trì cười khỏ: "Phía bắc có Mãn Thanh, phía Tây có Sầm vương Lý Tự Thành, cửa nhà có Trương Hiến Trung, chúng ta còn chạy đi đâu được nữa?"

"Vậy tổ chức địa phương đoàn luyện cũng không thể đối kháng đám phản tặc đó được a!"

"Tuy không thể đối kháng Lý Tự Thành hay là Trương Hiến Trung, nhưng đối phó với giặc cướp thì được, nếu không, một chi mấy trăm tàn binh kéo tới là quét sạch chúng ta, như vậy là đối không phải với bá tánh toàn thành đó a."

Liễu Nhược Băng gật đầu: "Đúng, Thu Trì nói đúng, trong thời bình hoang mã loạn này, dưới thiên hạ không đâu là thái bình thịnh thế. Trước mắt, chỉ có thể thành lập đội vũ trang cho mình mới bảo hộ được chính mình."

"Đúng vậy, lúc trước hai chúng ta chạy nạn khắp nơi, chỗ nào cũng binh hoang mã loạn, suýt nữa chết ở thành Hoàng châu. Do đó, trốn tránh không phải là biện pháp, biện pháp tốt nhất để sinh tồn là giết chết trước những kẻ muốn làm hại chúng ta!"

"Đúng!" Liễu Nhược Băng gật đầu khen ngợi, "Thành lập quân đội, giết tặc khấu, không những bảo hộ cho bản thân mà còn bảo hộ cho bá tánh một vùng...!"

Mắt Dương Thu Trì sáng lên, cười lớn: "Đúng a! Thành lập căn cứ địa cách mạng! Ha ha, tỷ tỷ nói quá hay, ha ha ha!"

Liễu Nhược Băng và Quách Tuyết Liên đưa mắt nhìn nhau, không biết căn cứ địa cách mạng là cái gì.

Dương Thu Trì nói: "Kiềm Dương nằm ở giao giới Hồ Quảng, Quý Châu và Quảng Tây, thuộc vùng mà ba địa phương đó không ai quản, có núi cao rừng rậm, địa thế hiểm ác, dân phong thuần phác, chính là hoàn cảnh tốt nhất để lập căn cứ địa. Chúng ta sẽ lấy đây làm trung tâm, thiết lập lực lượng vũ trang cho mình!"

Hai người bắt đầu nhìn nhau, nhưng lại quay trở lại vấn đề cũ: "Tiền để tổ kiến quân đội từ đâu mà ra?"

Tri thức lịch sử hiện đại thì Dương Thu Trì biết, quân công nông hồng quân của Trung quốc có chi quân đội đầu tiên là quân khởi nghĩa quốc dân đảng tạo thành. Quân đội cách mạng chủ yếu đến từ quân khởi nghĩa của địch (đương nhiên cũng có khởi nghĩa nông dân, vác cuốc và xẻng gì đó). Còn trong tay hắn hiện giờ không có quân đội vũ trang, cả huyện này cũng không có, hắn cũng không có ý lấy một chi Minh quân tự lập thành quân mình. Cho nên, nói cho cùng thì phải tự lực xây dựng quân đội riêng mà thôi.

Quách Tuyết Liên lo nói chuyện với Dương Thu Trì, quên cả chơi cừu liên hoàn. Chu Phượng Đức dẫu môi rỏ dài kéo nàng lại bảo nàng chuyên tâm chơi, Quách Tuyết Liên trừng mắt: "Trương tặc quân sắp đánh tới nơi rồi, còn chơi...!"

"Oa..." Chu Phượng Đức chế môi rồi khóc òa.

Quách Tuyết Liên vội dịu giọng xin lỗi: "Xin... xin lỗi, ta không nên hung dữ với nàng..., chờ lát chúng ta sẽ chơi nữa nhé? Hiện giờ còn giúp lão gia nghĩ biện pháp kiếm bạc đây! Lão gia đang cần dùng nhiều bạc lắm!"

"Lão gia cần bạc?" Chu Phượng Đức ngây ngô hỏi Dương Thu Trì, "Phượng nhi có nhiều bạc lắm nè..." Rồi quàng cừu liên hoàn đi, cúi người kéo cái rương do Ngô quân gia để lại, mở hé ra nói: "Bạc nè..., hi hi, Phượng nhi có nhiều bạc lắm..! Cho lão gia hết đó!"

Dương Thu Trì nhìn nhìn, thấy đều là châu báu trang sức. Kiếp trước hắn là Trần quốc công, nhìn thấy vô số kỳ trân dị bảo, đương nhiên biết đây là những châu báu trang sức có giá trị không nhỏ, tính toán sơ bộ cũng một hai nghìn lượng. Chỉ có điều, với số châu báu này mà muốn bán đổi thành bạc thì ở địa phương xa xôi này chẳng bán được giá bao nhiêu. Nếu đến Trường Sa bán thì thời gian không kịp. Và điều chủ yếu chính là, đối với tổ kiến một chi quân đội, số này còn lâu mới đủ.

Thấy Dương Thu Trì vẫn còn bộ dạng rầu rĩ, Chu Phượng Đức đột nhiên nhảy dựng lên, cười hi hi nói: "Phượng nhi còn tiền, nhiều tiền lắm! Cho lão gia hết được không?"

Dương Thu Trì biết Chu Phượng Đức bị thương sợ hãi quá độ mà tinh thần thất thường, biến thành ngờ nghệch, nhưng thần trí vẫn đôi lúc rất rõ ràng. Khi nghe nàng nói vậy, không khỏi động tâm, hỏi: "Nàng còn có tiền sao?"

Chu Phượng Đức gật đầu như gà mổ thóc.

"Ở đâu?"

"Quý châu Trấn Viễn phủ!"

Địa phương này Dương Thu Trì rất quen. Hai trăm năm trước hắn từng làm tri huyện ở huyện Thanh Khê, cách huyện Kiềm Dương đại khái ba ngày lộ trình. Dương Thu Trì nghi hoặc hỏi: "Nàng sao lại có kim ngân tàng trữ ở Trấn Viễn phủ?"

"Phụ vương cho thiếp biết, hu hu hu..." Nói đến cha, tiểu quận chúa như đứa bé gạt lệ khóc rùng.

Dương Thu Trì bấy giờ thì đã hiểu, có câu thỏ khôn có ba hang, Sở vương là nô lệ của tiền tại, tuy rất buồn xin nhưng không ngu. Lão có nhiều vàng bạc châu báu như vậy, khẳng định không chỉ cất trong vương phủ không, đặc biệt là hiện giờ thiên hạ đại loạn, nhất định phải phân tán ẩn giấu ở những chỗ khác nhau cho ổn thỏa, trong đó nhất định có Trấn viễn phủ. Lòng hắn mừng rỡ, hỏi: "Nàng... nàng nguyện ý cho ta hết số vàng bạc đó?"

"Dạ!" Tiểu quận chúa gạt lệ, ôm chầm lấy cổ của Dương Thu Trì, "Phượng nhi là tiểu thiếp của lão gia, Phượng nhi sẽ sinh con trai cho lão gia, có thật nhiều thật nhiều bạc nữa!"

Ha, xem ra chọn Chu Phượng Đức này làm tiểu thiếp thật đúng quá rồi. Sở vương Chu Hoa Khuê là người coi tiền như mạng, nếu giấu một phần vàng bạc ở Trấn Viễn phủ, bản thân hắn sẽ phát rồi, không, không sâu về chuyện quân lương chứ. Hắn vội ôm eo Chu Phượng Đức hỏi: "Chúng ta hiện giờ đi tìm bạc của nhà nàng nhé?"

Chu Phượng Đức cười hi hi gật đầu. Dương Thu Trì mừng rỡ, lập tức ra dặn dò hộ vệ chuẩn bị hành trang xe ngựa để đến Trấn Viễn phủ.

## Chương 99: Công tượng

Quách Tuyết Liên giật giật ống tay áo Dương Thu Trì, hạ giọng nói: "Lão gia, người thật tin lời cô ta hả? Cô ấy phong phong điền điền ấy..."

Câu này bị Chu Phượng Đức nghe được, giọng lên đưa ngón tay cái chia vào mũi, vừa chế nhạo vừa làm mặt quỷ.

Liễu Nhược Băng nói: "Tiểu quận chúa tuy bị kích động, trở nên khờ khờ, nhưng thần trí vẫn còn rõ ràng, đặc biệt là không dám nói dối đối với lão gia của nàng ấy. Do đó lời này có độ tin cậy khá cao!"

Chu Phượng Đức cười hi hi gật đầu chạy tới ôm cánh tay của Liễu Nhược Băng, đáng vẻ vô cùng nồng nhiệt, biểu đạt sự cảm kích đối với lòng tin của Liễu Nhược Băng đối với nàng.

Dương Thu Trì hơi ngượng, cười nói: "Hắc hắc, tiểu quận chúa không biết nói dối, cũng không phải chuyên môn với ta mới không nói dối. Hơn nữa, cho dù có sai thì cũng không ảnh hưởng đến chuyện gì."

Chu Phượng Đức lại chạy tới, ôm cổ Dương Thu Trì, chu môi như em bé nói: "Phượng nhi là tiểu thiếp của lão gia, Phượng nhi không lừa lão gia!"

Dương Thu Trì thương xót vuốt lỗ mũi của nàng một cái.

Sau khi thương lượng xong, Quách Tuyết Liên vội đi chuẩn bị hành trang cho Dương Thu Trì và Chu Phượng Đức. Kịch độc trong thân thể Liễu Nhược Băng còn chưa thanh trừ triệt để, cho dù là theo cùng thì gặp phải chuyện gì cũng không thể động thủ, cho nên lưu lại ở nội trạch của điền sứ ở huyện Kiểm Dương để dưỡng thương. Hắn lưu lại Quách Tuyết Liên để lo liệu cho nàng, và tiểu hắc cầu để bảo hộ. Ngoài ra, hắn còn phân 20 hộ vệ do Ngô quản gia lưu lại làm hộ vệ cho Liễu Nhược Băng, cho Lưu Dũng, Phó Quan cầm đầu cảnh giới và bảo vệ ở điền nha. Còn riêng hắn thì mang theo Chu Phượng Đức và 30 hộ vệ còn lại do Mã Lăng Vũ và Hồ Thủy đài lĩnh lập tức khởi hành đi Trấn Viễn phủ.

Lúc đang chuẩn bị, gác cổng vào báo rằng là phụ thân của tú tài Tiêu An Nhiên giết người trong học cung bữa trước đến cầu kiến.

Dương Thu Trì tuy gấp tìm kiếm bảo tàng, nhưng công tác chuẩn bị còn cần một chút thời gian, đang rảnh rồi ngồi chờ, liền ra lệnh đưa ông ta vào chờ ở phòng khách điền nha.

Dương Thu Trì đứng đỉnh ra phòng khách, thấy có một lão giả chờ sẵn. Người này thân hình tráng kiện đen bóng, mắt sáng có thần, chỉ mặc một áo chèn đen, trường đoản đao đeo thắt lưng xanh có một túi nhỏ. Vừa thấy Dương Thu Trì tiến vào, ông ta vội quỳ xuống dập đầu: "Thảo dân Tiêu Hắc Trụ, hiệu là lão Hắc đầu, khấu kiến điền sứ đại nhân."

Dương Thu Trì thăm nghĩ ông này vừa đen vừa thấp, danh hiệu Lão hắc đầu quả là hợp, vội đưa tay cho ông ta đứng dậy rồi ngồi xuống hỏi: "Lão nhân gia, ông tìm bốn quan có chuyện gì không?"

Lão hắc đầu nhìn phải nhìn trái, thấy nha dịch đứng ở cửa, vội ho khan một tiếng không nói gì.

Dương Thu Trì hiểu ý phát tay cho nha dịch đi ra, đóng cửa phòng lại.

Lão hắc đầu lại quỳ xuống dập đầu bình bình, mở túi nhỏ bên người xuống lộ ra trong đó đầy bạc trắng hếu, cung cung kính kính nói: "Tứ lão gia, đây là 100 lượng bạc, là một phen tâm ý của thảo dân, cầu lão gia thu nhận."

Dương Thu Trì nhíu mày: "Người làm cái gì vậy?"

Lão hắc đầu dập đầu lia lia: "Tứ lão gia, thảo dân chỉ có một mình An Nhiên, hiện giờ nó đã phạm tử tội giết người. Nếu nói mà chết rồi thì thảo dân sẽ đoạn tuyệt hương hỏa. Do đó kính thỉnh lão gia thành toàn lưu tính mệnh lại cho khuyến tử! Cầu xin lão gia mà!"

"Bỏ tiền mua mạng? Hắc hắc, chút bạc này quá ít đó nha?" Dương Thu Trì rề rề nói.

Tiêu An Nhiên giết chết Triệu Thiên Châu là vì Triệu Thiên Châu không muốn tự sát, sợ làm trái với hiếu đạo, nên lợi dụng Tiêu An Nhiên bỏ tiền nhờ mình giúp trong các kỳ thi, vói tiền của Tiêu An Nhiên liên tục, khiến cho tiền bạc trong nhà y hết sạch.

Tiêu An Nhiên đến lúc không thể nhịn được nữa, trong lúc tức giận đã giết Triệu Thiên Châu. Do đó, án này xảy ra là có nguyên nhân, người bị hại rõ ràng là sai, Dương Thu Trì không chuẩn bị định Tiêu An Nhiên vào tử tội. Tuy nhiên, nguyên nhân bên trong này phụ thân của Tiêu An Nhiên không thể biết được. Ông ta chỉ biết giết người thường mạng, sợ con trai phải thường mạng, do đó đến cầu tình.

Dương Thu Trì đang định bảo ông ta không cần dùng tiền để hối lộ làm chi, vì con trai ông ta sẽ không bị phán tội chết, nhưng lão Hắc đầu cứ dập đầu

lia lia nói: "Tứ lão gia, chút bạc này.... là do thảo dân đập nôi bán sắt, chạy động chạy tây mới có được. Thảo dân thật tại hết tiền rồi, nhưng mà, thảo dân trước đây là công tượng trong Công tượng cục của triều đình, có nghề, chỉ cần Tứ lão gia có thể cho thảo dân chút thời gian, thảo dân nhất định có thể kiếm tiền đưa thêm."

"Hắc hắc, cái đó thì không cần....," Dương Thu Trì mới nói tới đây chợt động lòng, hỏi dồn: "Ông là công tượng trong công tượng cục của triều đình?"

"Đúng vậy!"

"Vậy ông có biết chế tạo hồng di đại pháo và toại phát thương không?"

Lão hắc đầu ngần ra, vội đáp: "Biết, thảo dân khi xưa ở trong cục đã từng tham gia chế hồng di đại pháo và Toại phát thương. Sau này tuổi lớn rồi mới rời khỏi công tượng cục, trở về quê ở Kiếm Dương này mở tiệm sắt."

"Thật không? Quá tốt rồi!" Dương Thu Trì mừng rỡ đứng dậy chạy tới đỡ ông ta dậy, "Ngồi! Ngồi xuống hẳn nói! Người đâu a! Rót trà...! Rót ly trà ngon ra đây!"

Các đầy tớ chờ hầu ngoài cửa vội mang tới một chung trà thơm, hoài nghi nhìn lão Hắc đầu, lòng tưởng lão thiết tượng này sao lại được đãi ngộ như vậy nhỉ?

Lão hắc đầu cũng tự cảm thấy thụ sủng mà kinh, không dám ngồi xuống, bị Dương Thu Trì ép mạnh mới ngồi ghé đít xuống mép ngoài của ghế, e dè nhìn hẳn.

Dương Thu Trì nói: "Ông ngoại trừ biết tạo hồng di đại pháo và toại phát thương, còn biết làm cái gì nữa?"

Lão hắc đầu tựa hồ cảm thấy Dương Thu Trì nói như vậy là khinh thường năng lực của ông ta, nên muốn khiến cho điển sứ đại nhân có lòng tin với tài nghệ của mình, để chờ ông ta làm thêm tiền điền vào chỗ hối lộ, ông ta không khiêm tốn nữa, cười cầu tài nói: "Tứ lão gia, tôi có biết tạo Phạt lăng cơ pháo, hồ tồn pháo, phích lực pháo, độc hỏa cầu, thần cơ tiễn, bách hồ tề bốn có thể bắn 100 phát liên tục, chấn thiên lôi, khai hoa đạn văng văng. Tôi biết hết. Cung tên, đao kiếm càng không cần nói đến. Chỉ cần ngài có thể vẽ một bức vẽ, thì không cần tính xảo đến đâu, thảo dân cũng có thể tạo ra được."

"Thật không?" Dương Thu Trì vừa kinh vừa mừng, mặt như hoa nở, lòng nghĩ cái này là trời giúp ta rồi! Hắn vỗ một cái mạnh lên vai ông ta, nói: "Ông có thể còn chưa biết, huyện chúng ta sắp lập đoàn luyện vũ trang rồi, muốn tạo súng pháo, ta đang sầu không có công tượng rèn nghề đây. Thì ra là ông là người từng ở cục công tượng của triều đình. Vậy được, ta cho ông vài ngài, ông làm cho ta những vũ khí trang bị có thể làm được, bao quát các loại khái giáp, mỗi thứ đều làm hết một cái cho ta. Nếu như tạo tốt, ta không những lưu lại mang cho con ông, mà còn dùng trọng kim mời ông làm cục trưởng công tượng cục của đoàn luyện! Thế nào?"

Lão hắc đầu mừng rỡ, quý sụp xuống lạy, dập đầu lia lia: "Đa tạ tứ lão gia thành toàn, tứ lão gia hãy yên tâm, thảo dân tạo ra vũ khí lão gia xem là vừa ý ngay!"

Dương Thu Trì lấy bao bạc trên đất để lại bàn: "Số bạc này người mang về làm vốn, nhất định phải tạo cho tốt! Cho người sáu ngày..., à không, mười ngày, đủ hay không? Một mình người đủ không, hay là ta tìm người giúp người?"

"Đủ rồi, mỗi dạng vũ khí chỉ tạo một thứ thì thời gian đủ rồi, không cần tìm người giúp, tiểu nhân có mấy đồ đệ giúp, chỉ là..."

Dương Thu Trì vội hỏi: "Chỉ là thế nào?"

"Chỉ là tạo vũ khí quân dụng là tội bị chém đầu..."

"Ha ha, cái đó không sợ, thành lập đoàn luyện là thông qua sự gật đầu của tri huyện lão gia, chế tạo vũ khí súng pháo là do Phúc vương gia của Hồ Quảng cho phép, người yên tâm làm đi, ừ...., để đảm bảo người tạo súng ống an toàn, ta phái Ngụy bộ đầu đưa mấy bộ khoái đến giúp cảnh giới cho người. Nếu như người có thể tạo ra những súng ống làm ta vừa ý, sau này sẽ cho người đưa xưởng cơ khí đến nha môn luôn, vậy là an toàn rồi, ha ha ha."

"Dạ..., đa tạ Tứ lão gia!"

Dương Thu Trì cho gọi Ngụy bộ đầu đến đem chuyện này nói ra, bảo ông ta mang mấy bộ khoái đến chỗ xưởng đồ sắt của lão hắc đầu cảnh giới.

Sau khi đưa lão hắc đầu đi, Dương Thu Trì nhòen miệng cười cao hứng cả ngày. Hắn vào nội nha của tri huyện báo với Lôi tri huyện chuyện cho lão hắc đầu chế tạo súng ống, lại nói bản thân cần đi Quý châu Trấn viễn phủ mua vật tư quân nhu. Lôi tri huyện đối với chuyện quân sự một khiêu chẳng thông, thậm chí còn tránh xa, đương nhiên mọi chuyện đều nghe Dương Thu Trì an bài.

Vào lúc này, đội hộ vệ đã chuẩn bị sẵn sàng xuất phát, xe ngựa của Dương Thu Trì và tiểu quận chúa đã sớm chuẩn bị xong. Hắn dẫn theo hai nha hoàn lần trước từ Trường Sa theo cùng với tiểu quận chúa lên xe, khởi trình xuất phát đến Trấn Viễn phủ.

Khi xuất phát là đã giữa trưa. Tối đến, họ vào trong một khách sạn sạch sẽ ở một tiểu trấn ở lại. Điểm chương quỹ giới thiệu cho họ những món không tệ, dọn lên cho mọi người ăn. Chỉ có điều, sau khi ăn xong, họ ngầy ngật buồn ngủ, còn chưa kịp cời y phục thì đã ngã lên giường ngủ vùi.

Dương Thu Trì bị nước lạnh tạt cho tỉnh lại, từ từ mở mắt, thấy đầu đau như búa bổ, trước mắt bóng người xao động, nhưng không nhìn rõ là ai. Hắn



động dậy người, biết đã bị trói chặt, lại bị thêm một bồn nước lạnh đổ vào đầu. Nước lạnh kích thích, khiến hần thanh tỉnh đi nhiều.

Bên tay hần chợt nghe một giọng truyền tới: "Diễn sứ đại nhân, tỉnh rồi chưa?" Giọng nói này cố cường điệu, khô cứng vô cùng.

Dương Thu Trì cố mở mắt, thấy đó là đại hán mặt đen đang nhìn mình chòng chọc. Hần nhìn tả hữu, phát hiện tiểu quân chúa và hai nha hoàn cũng bị trói thúc ké nằm dựa bên cạnh hần. Mã Lăng Vũ và các hộ vệ đều bị trói gô lại thành một hàng dài, không biết sống chết thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 100: Cắt tai hay chặt ngón?

Dương Thu Trì nghe y nói lời này, rõ ràng đã nhận thức bản thân, nhìn kỹ tướng mạo của y, thấy rất lạ, nên hỏi: "Ngươi là ai?"

Đại hán mặt đen nhếch môi: "Ta là ai không trọng yếu, trọng yếu là ngươi có bao nhiêu tiền! hắc hắc hắc."

"Ý tứ gì vậy?"

"Vậy mà còn chưa rõ sao? Đám văn nhân các ngươi đúng là đọc sách đến ngu luôn rồi." Đại hán mặt đen từ từ rút ra một thanh đại khảm đao, kê lên cổ Dương Thu Trì, "Như vậy thì biết chưa? Chúng ta là cướp đường kiếm sống đây mà."

Nghe lời này, lòng Dương Thu Trì ngược lại giãn ra, thì ra đây là một đám sơn tặc. Xem ra khách sạn mà họ ăn tối qua là một hắc điểm rồi, hoặc đó là điểm tiền tiêu do đám sơn tặc này thiết đặt ra, chuyên tra xét các đoàn thương buôn lai vãng, tìm cơ hội đánh cướp. Cái mà họ ăn ắt là bị hạ mòng hần được. Quả là quá khinh thường mà, hần chỉ nghĩ ở huyện thành xa xôi này không có chiến loạn, quân đội của Trương Hiến Trung sẽ không đến đánh, không ngờ nơi núi cao rừng thâm này còn có sơn tặc chiếm núi làm vương.

Hần có một đám người đồng thể này, các hộ vệ lại mặc phục trang Minh quân, thế mà bọn chúng dám bóc cóc, quả là lợi hại! Lẽ nào đây là đám con cháu chiếm núi làm vương của thủy bạc Lương sơn hay sao? Nhưng mà, trong thời buổi binh hoang nã loạn thế này, bắt cướp quan binh chẳng phải là chuyện lớn quá đáng gì, giết quan tạo phản ầu cũng là chuyện thường lắm rồi.

Dương Thu Trì hỏi: "Gan của các ngươi lớn thật, bắt cóc mệnh quan của triều đình, các ngươi không sợ bị lăng trì xử tử sao?"

"Ha ha, đa tạ diễn sứ quá lo, ngài hay là tự lo cho mình trước đi. Được rồi, bớt nói lời thừa, mau viết một phong thư, nói rằng ngươi bị chúng ta bắt rồi, bảo Lôi tri huyện mang 500 lượng..., không, 800 lượng đến chuộc ngươi!"

Dương Thu Trì thất cười: "Xem ra ta có giá trị không ít tiền nha, 800 lượng lận!"

"Hắc hắc, chỉ cho 3 ngày lo liệu tiền, ba ngày không mang tiền tới, bảo Lôi tri huyện đến thu thân của ngươi đi. Nhưng mà phải thu cho từ tế, nhân vì ta sẽ chặt ngươi ra thành tám khối, đến lúc đó từ từ mà thưởng thức." Xong y quay lại đám tiểu lâu la phía sau, "Mẹ nó, các ngươi còn ngần ra đó làm gì! Mau mang bút mực tới đây!"

Đến lúc này thì Dương Thu Trì hoàn toàn thanh tỉnh, hần hoạt động chân trước, phát hiện khẩu súng 77 ở dưới bắp chân không còn nữa, xem ra đã bị lục soát lấy đi rồi, lòng không khỏi trầm xuống. Hần nhìn quanh, thấy chỗ mình đang ở dường như là một địa thất rất rộng, vách tường đều làm bằng đá xanh to dày xây thành, chỉ có một cửa sổ nhỏ cao cao, chiếu vào đó ánh trắng nhè nhẹ, xem ra là trời còn chưa sáng.

Trong phòng ngoài đại hán mặt đen ra, còn có hơn chục lâu la tay cầm đao kiếm, còn có vài người cầm súng ngắn. Nhìn cò súng đều đã lên đạn, không ngờ đó là tội phát thương, chĩa nhắm thẳng vào phía hần.

Tiêu đời! Nếu như chỉ đơn thuần là đao kiếm thì hần còn giả vờ mượn viết thư giải cời dây trói, tay không đoạt khí giới chế phục đám sơn tặc này. Nhưng mà, đối phương có tới mấy tên cầm súng, những món đồ chơi này không cần phải đốt lửa châm ngòi, chỉ bấm cò là phát nổ. Mấy cây súng đồng thời khai hỏa, trong cự li gần thế này, khả năng tránh thoát hầu như không có. Trong khi đó mấy tên cầm súng này xa đến bảy tám bước, phân tán các nơi, cần bắn không thể khống chế hết cùng một lúc.

Đành phải chờ đợi thời cơ thôi, dù gì thì bọn chúng cũng không làm gì hần khi chưa nhận được tiền chuộc.

Bút mực nhanh chóng được lấy ra, đại hán mặt đen ra lệnh trước hết trói một tay Dương Thu Trì vào người, trói luôn hai chân, sau đó mới cời dây thừng bằng gân trâu, bỏ tay còn lại ra. Hai sơn tặc sau đó kéo hần đến bàn, bắt hần viết thư.

Dương Thu Trì thầm kêu khổ, xem ra đám sơn tặc này vô cùng tinh minh, hai chân và một tay hần bị trói chặt, chỉ chừa một tay, thì một tay rất khó chế



phục đám son tặc này. Huống chi còn có mấy cây súng, không thể làm loạn được, cần phải nắm chắc cơ hội mới ra tay.

Dương Thu Trì án chiếu theo yêu cầu của đại hán mặt đen, viết một phong thư nghịch ngoạc. Son tặc lại bắt hán áp tay lên làm dấu, rồi trói chặt trở lại.

Đại hán mặt đen nhìn Dương Thu Trì chăm chăm, lạnh lùng cười: "Phải tìm một tín vật thì Lôi tri huyện của các người mới tin người ở trong tay chúng ta. Nói đi, chặt một ngón tai người hay là cắt cái lỗ tai người? Người có thể chọn!"

Dương Thu Trì giật nảy mình: "Cái này....., không cần thiết chứ? Lôi tri huyện sẽ tin thôi."

"Bớt lời thừa đi! Mau chọn! Không chịu chọn thì cắt cả hai!"

Đầu óc Dương Thu Trì xoay chuyển cực nhanh, nhưng nửa kế sách cũng không nghĩ ra, không khỏi toát mồ hôi lạnh dầm dề.

Chính vào lúc này, chợt nghe ở ngoài truyền vào tiếng ú ớ, dường như là tiếng của nữ tử giữa giữa kêu la. Đại hán quay đầu nhìn ra cửa, cười nói: "con mẹ nó, đám thổ chết này động tác cũng nhanh nhẹn, bắt đến rồi à?"

"Hồi bẩm nhị đại vương, bắt về rồi!" Mấy tên hán tử ở ngoài cửa cao hứng lớn tiếng đáp. Tiếp đó, một đại hán vác trên vai một cái bao lớn không ngừng loạn động tiến vào, theo sau là mấy đại hán che mặt.

Đại hán bỏ cái bao xuống đất cho người trong đó đứng lên, cái túi không ngừng cọ quấy, trong có tiếng nữ tử ú ớ phát ra, xem ra miệng đã bị bịt cứng rồi.

Đại hán cời dây trói ở miệng túi, tuột xuống dưới, lộ ra một thiếu nữ tuyệt mỹ, mái tóc dài vấn nghiêng trên đầu, có cắm một cái lược gỗ hồng và một bông hoa bạc. Một phần tóc đã bị bung ra, che cả nửa gương mặt, mày lá liễu công công, da thịt trắng mịn như tuyết như băng, không biết là trời sinh thế hay vừa mới trang điểm quan.

Trên cái cổ trắng ngần của nàng có một vòng bạc, trên người mặc một áo lam dài không có ống tay không có nút, ngực đã bị phanh, lộ ra bờ vai thon và nửa gò ngực, cũng trắng muốt như tuyết. Trên hai gò ngực tuyết bạch cao đầy của mỹ nhân này còn có một áo lót màu đỏ hồng, để lộ khe ngực cực sâu, khiến người ta mơ tưởng vô hạn.

Mông của nữ tử này cong mọng dưới cái áo dài, do vạt áo dài và bó, hai bên xe cao, quần ở dưới thêu hoa chỉ đến gối, lộ ra đôi chân dài thon gọn, xinh đẹp lạ thường.

Nữ tử này còn đội một cái khăn lớn, hai tay bị trói ngược đang kinh khủng giữa giữa muốn tránh thoát. Chỉ có điều, chân và tay đều bị trói bằng dây gân bò, nên tức thời ngã xuống đất, cái quần bách điệp bị vén lên lộ ra cái đùi trắng nõn, khiến cho bọn sơn tặc chung quanh cười rộ dâm dâm không thôi.

Đại hán mặt đen nói: "Các huynh đệ cực khổ rồi, không bị người phát hiện chứ?"

"Không, chúng tôi nhân lúc ả mang nha hoàn đến ca trường ở đồng trại cổ lâu, nên đánh ngất nha hoàn, bịt miệng ả trùm bao mang về đây. Trừ hai nha hoàn ra, không ai nhìn thấy cả."

"Giỏi! Con gái bảo bối Hạnh Ny Lạc của lão thổ ti Đất Cát Ước bị rơi vào tay chúng ta rồi, lão nhất định sẽ phá tài lớn rồi, ha ha ha...!"

Dương Thu Trì giờ đã hiểu, xem ra nữ tử mỹ lệ này có mệnh vận giống y như hán, đều là con tin bị bắt cóc. Nghe lời đại hán nói, thì thiếu nữ này là "A hạnh ny", là một cô nương người dân tộc, là con gái của thổ ti Đồng trại trọng vùng tên là "Đất Cát Ước".

Hán đến đây một thời gian, đã biết Kiếm Dương là chỗ có nhiều dân tộc tạp cư, chủ yếu là người dân tộc thiểu số thuộc tộc Miêu và tộc Đồng. Hán biết, Đồng tộc là dân tộc giỏi ca múa, thuần phác nhưng bừa bộn. Từ cô gái A Hạnh Ny đẹp như tiên da trắng như tuyết con của tù trưởng Đồng tại này mà xét, thì cô nương Đồng gia ắt là đẹp như hoa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 101: Cắt tai hay chặt ngón?

Một sơn tặc thân hình ốm o giương con mắt sắc mê mê nhìn A Hạnh Ny đang uốn éo, nói với đại hán mặt đen: "Nhị đại vương, An Hạnh Ny là đệ nhất mỹ nhân của Đồng trại, là hoa đồ quyến rũ nhất của Đồng gia. Đừng lãng phí nữa, hãy để huynh đệ thưởng thức chút đi."

"Bóp...!" Đại hán mặt đen tát một cái cực mạnh vào đại hán ốm này: "Lão tử đã nói nhiều lần rồi, huynh đệ chúng ta tuy đi làm thảo khấu, cướp của giết

người đều được, chịu không nổi thì bỏ tiền đi kiếm kỹ nữ! Muốn làm cường đạo chà đạp vợ con người ta là không được. Ai làm điều đó, lão tử sẽ thiên, rồi lấy món đồ chơi đồ bỏ vào miệng!"

"Nói quá hay!" Dương Thu Trì nhin không được buột miệng khen: "Hay? Hay ở chỗ nào?"

Dương Thu Trì chân thành nói: "Dâm vợ con người ta thì đã sao, vợ con người ta dâm thì thế nào? Các người vào rừng làm cướp là do cuộc sống bức bách, vì sinh tồn. Đánh cướp nhà cửa là có thể lý giải, nhưng gian dâm vợ con người ta chẳng khác gì cầm thú. Nhị đại vương làm người quang minh lỗi lạc, khiến người kính bội!"

Đại hán mặt đen thấy hắn nói thành khẩn như vậy, mặt không khỏi nở nụ cười: "Ừ, người có thể nói được những câu như vậy, xem ra không phải là nhân vật bình thường. Thôi được, tha cho cái tai và ngón tay người, lấy ra món tin vật đưa cho Lôi tri huyện của các người để làm tin lấy tiền chuộc cũng được."

"Đa tạ nhị đại vương!" Không ngờ chỉ mấy câu vuốt mông ngựa mà giữ được tai và ngón tay của mình, Dương Thu Trì mừng rỡ, luôn miệng xưng ta, lại nói, "Trên người ... người ta vốn có một đôi bao tay màu trắng, đó là... là nương tử của ta cấp cho ta. Đem đôi bao tay đó giao cho Lôi tri huyện để nương tử của ta nhận ra là được."

"Vậy tốt! Đem đôi bao tay đó cùng với thư đưa đi!" Đại hán mặt đen nói.

Một sơn tặc đáp ứng, mang đao và tin vật đi ra cửa.

Dương Thu Trì hỏi: "Nhị đại vương tôn tính đại danh là gì?"

"Hắc hắc, sao hả? Muốn nghe rõ tình huống của ta để dễ báo phục hả?"

"Nhị đại vương lo xa rồi, Dương mỗ tuy không phải là phú hào, nhưng đối với kim ngân vàng trắng đó xem rất nhẹ, nếu như Nhị đại vương có thể tha cho bọn ta bình an trở về, ta không những không mang binh chinh tiểu báo phục, còn có thể dâng tiền chuộc gấp đôi, thế nào?"

"Ha ha ha, cóc mà cũng đòi ngáp, khẩu khí lớn thật! Dương điển sứ, đừng cho rằng ta không biết, Kiểm Dương huyện của người ngay một binh một tốt cũng không có! Người lấy đâu binh mang đến chinh phạt ta? Hay là mang mấy bộ khoai đó đến không đủ nhét kẻ răng ta? Hơn nữa, cái huyện của người nghèo mạt rệp, e rằng ngay cả 500 lượng bạc cũng chẳng lấy đâu ra. Nhưng mà, do người là điển sứ mới đến, xem ra đã bỏ không ít bạc hoạt động mới có cái chức này, xem ra là có tiền, nhưng mà cũng không nhiều, nếu không ở cái xứ khi ho cò gáy này làm quan nhỏ như vậy để làm gì, có thể có được bao nhiêu món béo bở chứ? Cho nên, có thể mang ra 800 lượng tiền chuộc đã là không tệ rồi, còn có gấp đôi gì? Chẳng phải là nói mồm suông cho lão tử tiêu khiển hay sao?"

Từ tình huống mà đại hán mặt đen nói, thì bọn họ dường như ẩn tàng khá nhiều nội tuyến ở Kiểm Dương huyện, khá hiểu tình hình ở đây. Nhưng nội tuyến đó xem ra không phải ở trong nha môn, nếu không ắt phải biết tin tức về tiểu quân chúa của Sở vương. Đại hán mặt đen dường như còn chưa biết thiếu nữ bị trói nằm bên cạnh hắn đây là tiểu quận chúa của Sở vương, nếu không con cá lớn để lấy tiền chuộc này e rằng đằng sau con số 800 đó phải thêm 2 con số 0 nữa.

Cho nên, Dương Thu Trì đương nhiên không thể nói tiểu quận chúa còn giấu một lượng tài phú cực lớn ở Trấn Viễn Phủ, một khi tìm được bảo tàng Sở vương chôn giấu đó, chỉ đơn giản có 800 lượng bạc này chẳng là cái gì cả.

Dương Thu Trì cười hắc hắc, nói: "Nhị đại vương, ta kính trọng ông là một hán tử, thành thật mà nói với ông một chuyện rằng, Trương tặc quân đã đánh tới Lạc Dương, bức thẳng Trường Sa. Thủ quân ở Trường Sa không nhiều, quân không đầu chí, vừa đụng là tan, Trường Sa thất thủ xem ra là chuyện sớm muộn. Tiếp theo đó, Trương tặc quân về đông tiến công Giang Tây, xuống nam đánh vào Lưỡng Quảng, hoặc là kéo vào Quý Châu, không ai nói rõ được. Một khi Trương tặc quân đánh vào Quý châu, lúc đó thì..."

"Lúc đó thì sao? Hắn đến thì ta đi, hắn đi thì ta đến, quản gì đến ta!"

"Vậy à?" Dương Thu Trì cười đậm đậm, "Nếu như nhị đại vương lòng không có chí lớn, chỉ muốn tiểu ngạo sơn lâm, thì coi như Dương mỗ không nói lời này."

Đại hán mặt đen cười lạnh: "Người dùng kế khích tướng chứ gì, tướng ta không biết sao? Hiện giờ không có chuyện làm, nói ra nghe thử, người là điển sứ nhỏ nhỏ coi có đại chí gì?"

Dương Thu Trì đương nhiên không thể cho ý biết là án chiếu theo quỹ tích của lịch sử, thì trong vòng nửa năm nữa Minh triều sẽ diệt vong, tiếp đó quân Thanh nhập quan, thiên hạ sẽ đại loạn mấy chục năm, rồi quân duôi sam Thanh triều mới thống nhất Trung Quốc. Hắn dù sao cũng là quan viên triều đình, do đó không thể cổ vũ khích lệ cho ý hưng binh khởi nghĩa tạo phản, chỉ có thể căn cứ tình huống hiện tại mà lấy việc luận việc. Hắn đáp: "Người cũng biết đó, Lý Tự Thành và Trương Hiến Trung là hai đội phi quân làm loạn thiên hạ, chia nhau xưng vương, quân đội thì gườm gườm mắt hồ nhằm tới kinh sư, phía bắc thì đại binh của Mãn Thanh áp sát biên giới, công khắc liên tục thành trì của chúng ta..."

"Được rồi được rồi..., mấy chuyện yêu nước thương dân đó người để người khác đi làm đi, ta không có hứng thú."

"Được, ta không nói với người mấy đạo lý lớn nữa, vậy nói cái trước mắt thôi. Người chẳng lẽ cả đời chiếm núi làm vương, chiếm rừng làm thảo khấu sao? Trước mắt thời cục hỗn loạn, triều đình không thể lo xuê, mới để cho người tiêu điều tự tại. Nhưng một khi thời cuộc ổn định, rảnh tay lo tới, thì e những ngày tháng làm đại vương của người sẽ không tốt đẹp gì nữa đâu."

Đại hán mặt đen miến cường cười: "Ai mà muốn sống những ngày tháng được bữa sớm lo bữa tối này chứ? Ngươi cũng nói đó, cuộc sống bức phải làm vậy mà thôi. Nếu như ngươi đã đề cập tới chuyện này, ta cũng móc lòng ra nói một câu, rằng loạn thế xuất anh hùng, ai không muốn làm anh hùng chứ? Nhưng mà, dưới tay ta có tám trăm mấy chục hán tử, không chặn đường cướp của chứ làm cái gì được bây giờ?"

"Nhị đại vương đã nói lời thật, thì ta cũng thật lòng mà thưa, ta hiện giờ đang định tổ kiến một chi địa phương đoàn luyện, bảo hộ bá tánh một phương. Ta thấy các vị có vũ khí trang bị, quân dung quân kỷ không tệ, là tài có thể tạo, đến lúc đó hi vọng người có thể gia nhập vào đội ngũ của ta."

"Hắc hắc, nếu như ta không đáp ứng bị ngươi thu biên, thì ngươi thành lập xong đoàn luyện bảo hộ huyện nhà rồi, chuyện đầu tiên làm là đến tiểu trừ chúng ta phải không?"

Dương Thu Trì ưỡn ngực, ngang nhiên nói: "Người ngay không làm chuyện mờ ám, nếu như ngươi tiếp tục cướp bóc của bá tánh, đương nhiên không thể bài trừ khả năng chinh tiểu các ngươi! Chuyện này không liên quan đến bất cóc ta, thuận tụy chỉ là chức trách, để bảo vệ an toàn cho một phương!"

Đại hán mặt đen cười lạnh, nhìn trừng Dương Thu Trì, nhất thời không ai nói gì.

Đúng lúc đó, một son tặc chạy vội vào ôm quyền thưa: "Nhị đại vương, đại vương nói bảo ngài đưa A Hạnh Ny tới gặp đại vương."

Đại hán mặt đen nhủ mảy: "Mang ả tới đó làm gì?"

Son tặc đó dẫn đi một chút, khề nói: "Ý tứ của đại vương là... là muốn nạp A Hạnh Ny làm áp trại phu nhân!"

Đại hán mặt đen tức thời trầm mặt: "Sao có thể được! Đừng nói gì đi ngược lại với quy củ chúng ta, cha của A Hạnh Ny là Dát Cát Ước là tù trưởng của Đồng trại, đồng bình tinh nhuệ dưới trướng hơn nghìn người. Chỉ cần khai chiến, trong vòng mấy ngày là có thể chiêu tập hơn một vạn binh tinh tráng ở các động trại xung quanh. Chúng ta chỉ có mấy trăm người, căn bản chẳng làm gì được! Bất con gái của lão, đòi chuộc chút tiền tài thì lão còn có thể tiếp thụ, chủ mà chả đập con gái của lão, lão tù trưởng nhất định liều cái mạng già với chúng ta! Đến lúc đó, khắp Tuyết Phong sơn này e rằng chẳng có chỗ cho chúng ta tàng thân! Không được, ta phải đi tìm đại vương nói khuyên mới được!"

Y đứng dậy định đi, son tặc đó vội hỏi: "A Hạnh Ny thế nào? Có mang đi không?"

"Tạm thời không mang! Đem ả trôi ra phòng đôn ngoài kia, đứng rồi, nhốt chung điển sứ đại nhân và A Hạnh Ny. Chờ lát về ta muốn đôn độc đàm luận với họ chút chuyện!"

"Vâng!" Son tặc bình đáp ứng, phân biệt khiêng A Hạnh Ny và Dương Thu Trì ra cửa, leo thang đá lên mặt đất, xuyên qua một vườn nhỏ tiến vào một gian phòng, phân biệt trói vào hai cột, sau đó đóng cửa bỏ đi.

A Hạnh Ny cúi đầu khề khóc, gương mặt trắng nõn bị đầu tóc phủ lòa xòa, nhưng qua ánh trăng ở cửa sổ vẫn nhìn thấy một chút, khiến người thương xót vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 102: Áp trại phu nhân

Dương Thu Trì dịu giọng an ủi: "A Hạnh Ny cô nương, đừng lo lắng. Bọn chúng chỉ là vì tiền, ta xem nhị đại vương là người chánh trực, xem ra không dễ cô bị lăng nhục đâu. CHỜ bọn họ trở về, ta khuyên y không được làm khó cô, đối với một cô nương mà làm vậy thì đáng mặt là hảo hán gì. Cô yên tâm đi."

"Vâng..." A Hạnh Ny hơi quay qua nhìn Dương Thu Trì, "Đa tạ công tử."

Nàng tuy là nữ tử Đồng gia, nhưng tiếng Hán cũng nói rất chuẩn, hơn nữa lại ngọt ngào kiều mỹ, uyển chuyển như con chim sơn ca. Nàng mang theo âm thút thít, hỏi: "Công tử là...?"

"À, tại hạ tên là Dương Thu Trì, là điển sứ của Kiềm Dương huyện. Lần này nhân vì công vụ mà đến Quý châu, dọc đường đi ngang đây vào ngụ ở hắc điểm của chúng bị ăn trúng phải Mông Hãn được bị bắt trói mang lên núi, đòi tiền chuộc. Hắc hắc, hai chúng ta đúng là đồng bệnh tương liên rồi a!"

A Hạnh Ny miến cường cười: "Thì ra là điển sứ đại nhân! Đám tặc khấu này ngay mệnh quan của triều đình mà cũng dám bắt, thì tôi..." nghĩ đến hậu quả đáng sợ, rồi nghĩ tới vừa rồi tên son tặc đó nói là son đại vương muốn nàng làm áp trại phu nhân của y, nhìn không được lại bật khóc rống.

Dương Thu Trì nói: "Vừa rồi nghe nhị đại vương nói cha cô chẳng phải là tù trưởng sau, dưới trướng có cả nghìn Đồng binh, xem ra sẽ đến cứu cô."

A Hạnh Ny dừng tiếng khóc, hỏi: "Cha không biết tôi ở đây, làm sao đến cứu a?"

Dương Thu Trì gật đầu: "Vây cũng đúng, nhưng mà, nếu như có thể nạp tiền chuộc thả người, thì hay nhất là đừng động thủ, nếu không, cô nương hoa dung nguyệt mạo, có bề gì thì có bao nhiêu tiền cũng không mua về được."

Nghe hán khen mình mỹ mạo, A Hạnh Ny hơi e thẹn, vội tránh đầu đi. Dương Thu Trì cũng cảm thấy mình nhìn chăm chăm vào con gái người ta như vậy tựa hồ cũng có điểm không hay, nên cười khan một tiếng, hai người nhất thời không nói gì.

Dương Thu Trì đương nhiên không đề chuyện giao đàm với mỹ nữ trăm lạng xuống, không có chuyện gì nói thì bày ra chuyện, nên hán hỏi: "A Hạnh Ny cô nương, danh tự của cô thật dễ nghe, đó là ý tứ gì vậy?"

"A Hạnh Ny là tiếng của người Đồng, có nghĩa là Tiên Nữ."

"Tiên nữ? À...! Tên này quả thật là chuẩn xác! Kỳ thật ta không biết tiếng Đồng, nếu là biết thì vừa nhìn cô nương là biết tên cô nương liền."

A Hạnh Ny kỳ quái hỏi: "Sao lại nói thế?"

"Cô nương mỹ mạo như thiên tiên, vừa nhìn là biết tiên nữ hạ phàm, Đồng thoại gọi tiên nữ là 'A hạnh Ny', cô nương là tiên nữ, vậy ta đương nhiên sẽ biết danh tự của cô nương rồi! Ngoại trừ cô nương, còn ai lại xứng với cái tên này nữa?"

A Hạnh Ny càng thẹn hơn: "Công tử quá khen rồi..."

Dương Thu Trì vừa mở miệng dùng lời ngon tiếng ngọt là nhìn không được, đúng là thao thao bất tuyệt: "Đúng rồi, cô sao biết nói tiếng Hán giỏi quá vậy? Nếu không phải vừa biết cô là thiên kim duy nhất của tù trưởng đồng trại, ta còn cho cô là Đại Minh quận chúa..., không, quận chúa làm gì xinh đẹp bằng cô, còn cho rằng cô là Đại minh công chúa mỹ lệ từ kinh thành đến nữa! Nhưng mà, cho dù ta chưa từng thấy qua Đại minh công chúa, nhưng ta dám khẳng định là cô ta không đẹp bằng cô. Khi sắp hai người lại với nhau, ai ai cũng sẽ nói Đại minh công chúa là tiểu nha hoàn của cô! Hắc hắc hắc."

A Hạnh Ny bị Dương Thu Trì chọc cuối cùng đành phải cười, khẽ nói: "Ta chỉ là một dân nữ thấp kém, làm gì có thể sánh với công chúa tôn quý. Công tử nói đùa rồi, Hán thoại của ta là do ta học đường từ nhỏ của vị đạo trưởng luyện đơn người hán của cha ta."

Vậy à, hèn gì! Xem ra lão tù trưởng này cũng mê tín đạo thuật. Nhưng mà, nói đi rồi nói lại, đạo gia hưng thịnh nhất ở Minh triều, ngay cả ở sơn trại Đồng gia xa xôi cũng có bóng dáng của họ.

Hai người nói nói cười cười, A Hạnh Ny từ từ quên đi nỗi sợ, cho đến khi cửa bị đẩy ra, đại hán mặt đen lúc này trầm mặt đi vào. Y nhìn chăm vào A Hạnh Ny một hồi, trầm giọng nói: "Xin lỗi, ta đã khuyển qua rồi, nhưng mà... thật xin lỗi, cô nương, đại ca ta..., cũng là đại vương của chúng ta nói đã từng nhìn thấy cô ở ca trường, vô cùng thích cô, quyết ý nạp cô làm áp trại phu nhân. Nói chờ hai người thành thân rồi, huynh ấy sẽ nghĩ biện pháp thỉnh tội với tù trưởng... Ai...! Ta cũng không còn cách nào..."

A Hạnh Ny kinh khủng thét gào: "Không...! Ta không lấy, chết ta cũng không lấy! Dương công tử, cứu ta...!"

Lòng Dương Thu Trì cũng trầm hán xuống: "Nhị đại vương, người là anh hùng hào kiệt, sao lại có thể trơ mắt nhìn y chà đạp con gái nhà lành chứ?"

"Ta..." Đại hán mặt đen nhất thời cứng họng, "Huynh ấy là đại ca đỡ đầu của ta, ta..., ta đã tận lực rồi..., xin lỗi!" Nói xong, y quay sang nói với mấy son tặc đi sau: "Đưa A Hạnh Ny cô nương đi! Đem đến cho đại vương!"

'A...! Không...! Cứu mạng a...! Không được đụng tới ta ! Cứu ta a! Dương công tử cứu ta...!"

Trong cơn gào thét tuyệt vọng, A Hạnh Ny gãy gậy bị lôi ra khỏi phòng, bị xốc mạng lên núi.

Đại hán mặt đen ấy nói với Dương Thu Trì: "Điền sứ đại nhân, chuyện này, ta..., không có cách nào khác, thật là xin lỗi!"

Dương Thu Trì lạnh lùng nhìn hán, chẳng nói chẳng rằng.

Đại hán mặt đen tỏ vẻ hổ thẹn, cúi đầu ra ngoài đóng cửa, lùi thui đi lên núi.

Tòa núi này gọi là Tuyết Phong sơn, núi cao rừng rậm, chạy dài mấy trăm dặm. Về đều gió thét gào khiến người ta lạnh cả tóc gáy. A Hạnh Ny bị mấy son tặc bức đưa vào một khu rừng tối đen, vào trong một sơn động cũng đen tối không kém. Ở cửa động có mấy tên son tặc tay cầm đao kiếm hoặc toại phát thương. Khi chúng thấy họ tới, đều khom người chào hỏi đại hán mặt đen: "Nhị đại vương!"

Đại hán mặt đen chẳng thèm quan tâm, đi thẳng vào trong.

Trong này là một hang động đá vôi không lớn, xung quanh có mấy cái đèn chén, ở giữa có một ghế đá to, có một đại hán khôi ngô đang ngồi. Đại hán này cao hơn người thường một cái đầu, đầu tròn như một trái dưa hấu lớn, đang cầm một chùy thủ sáng quắc gác trái cây.

Thấy đại hán mặt đen đi vào, đại hán khôi ngô đó cầm chùy thủ vào một trái dưa, cười ha ha đứng dậy: "nhị đệ, người đưa đến rồi chưa?"

"Đại ca, mạng thì mang đến rồi, nhưng mà, đại ca không nên....,"

"Được rồi, đừng nói nữa!" Đại hán khôi ngô chẳng lý gì đến đại hán mặt đen, bước tới chụp lấy cánh tay của A Hạnh Ny, hưng phấn nhìn tả nhìn hữu, nhìn khắp người nàng ta, tất lưỡi liên hồi, một tay từ từ sờ tới, định sờ mặt của A Hạnh Ny.

A Hạnh Ny nghiêng đầu tránh ma trảo của y, tiếp đó phun cái phì, nhổ nước bọt đầy mặt y.

Đại hán khôi ngô không tránh không né, vẫn cười hi hi mắt không chuyển tình nhìn gương mặt như dãi phấn của A Hạnh Ny, thu tay lại lau mặt, rồi đưa luôn vào miệng của mình, dăm dăng chép chép miệng, tiếng đó rỗng cổ cười: "Hay! Có mùi vị! Không thẹn là con gái của tù trưởng! Chờ một chút cho nàng trực tiếp nhả vào miệng của ta, càng có mùi vị hơn nữa! Ha ha ha"

"Phi..., tặc phi! Ta chết cũng không chịu theo ngươi!" A Hạnh Ny cố sức giãy giụa, nhưng không tránh được sự khống chế của hai tên sơn tặc hai bên.

"Trời ả lên cột cho ta, ta uống mẹ nó một thùng rượu lấy hứng, đêm nay phải chơi cho thống khoái con chim đồ quyền đẹp nhất trong Đồng trại này! Ha ha ha, mau đem rượu tới đây! Lão nhi, ngươi ngồi xuống uống rượu với đại ca! Đêm nay đại ca động phòng hoa chúc, huynh đệ chút ta uống mẹ nó vài bát lớn, chúc mừng chúc mừng!" Tiếp đó y quay về bên bàn đá ngồi xuống.

Đại hán mặt đen hơi do dự, xong theo sơn đại vương đến ngồi bên bàn.

Hai tên sơn tặc kia đem A Hạnh Ny không ngừng giãy giụa trói vào một cây cột đứng. Một tên khác thì ôm vào một vò rượu, đặt trên bàn đá trước mặt sơn đại vương, xong mang tới hai cái bát sành rót ra hai bát rượu lớn. Ngoài ra, các tên sơn tặc khác không cần sai bảo, đã dùng mâm bưng lên một ít đồ nhắm, nào thịt gà thịt vịt cá thịt đủ cả, bày đầy một bàn.

Sơn đại vương ra lệnh cho các sơn tặc bên cạnh: "Truyền khẩu lệnh của ta, bốn đại vương đêm nay thu áp trại phu nhân, ngoại trừ các huynh đệ trụ, số khác đêm nay có thể uống cho thoải mái, chúc mừng cho bốn đại vương! Ha ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 103: Đánh không lại, sử dụng hàng nóng!

Sơn đại vương nhìn kiều khu của A Hạnh Ny nốc từng ngụm rượu lớn, đại hán mặt đen chỉ cúi đầu uống chẳng nói một lời. Sơn đại vương hứng trí rất cao, rót rượu liên tiếp, đại hán mặt đen thì rượu đến là cạn ly.

Rất nhanh sau đó, một lúc sau thì vò rượu bị hai người uống sạch.

Sau khi uống chén rượu cuối cùng, sơn đại vương ồ mạnh lên bàn một cái, nói: "Nhị đệ, được rồi, đại ca ta đã uống sạch rồi, ngươi bây giờ về hay là còn ở đây xem ta động phòng hoa chúc?"

Đại hán mặt đen cũng phùng rượu lên mặt: "Đại ca, dù huynh cứ mắng đệ, đệ vẫn phải nói..., huynh đệ chúng ta không thể làm chuyện thương thiên hại lý này..."

"Rắm thôi!" Sơn đại vương đứng phắt dậy, độc ác nhìn đại hán mặt đen: "Ta cũng không muốn nói hai lời, ngươi muốn hứng trí thì ở bên cạnh mà nhìn lão tử chơi đệ nhất mỹ nhân của Đồng trại này! Lão tử chơi chán rồi nếu ngươi thích thì tiếp tục, nếu như ngươi cụt hứng thì rút cho lão tử!"

Sơn đại vương phạch áo để trần bộ ngực rắn chắc, đứng đĩnh đi đến cạnh A Hạnh Ny, hắc hắc cười lạnh, đưa tay tóm lấy áo của nàng, hai tay vung ra xé toạc một cái, đôi gò bồng đảo trắng hếu hiện ra trước mặt y.

A Hạnh Ny gào thảm, dùng đầu định đập vào sơn đại vương, nhưng đụng không được, miệng mắng không ngớt, đôi mắt phượng như phun ra lửa.

Sơn đại vương ha hả cười lớn, đưa tay cầm lấy áo của A Hạnh Ny định kéo tuột xuống dưới, nhưng phanh một cái, bị một bàn tay thô tráng ở bên cạnh chặn ngang. Sơn đại vương quay đầu nhìn, nhìn thấy mục quang âm lãnh của đại hán mặt đen.

Đại hán mặt đen trầm giọng nói: "Đại ca, cầu huynh! Không được như thế...! Nếu như đại ca cần nữ nhân, huynh đệ tôi sẽ xuống núi lập tức, tìm cho đại ca bảy tám kỹ nữ phục thị đại ca..."

"Cốt mẹ ngươi đi! Cút...!"

Sơn đại vương chột đầy một cái, khiến đại hán mặt đen loạng choạng, rồi đưa tay định xé áo A Hạnh Ny, nhưng vụt một cái lại bị đại hán mặt đen chụp giữ tay lại.

Son đại vương hơi rùn người, từ từ quay qua: "Ngươi cố ý làm hỏng hứng trí của ta?"

Đại hán mặt đen sầm mặt, trầm giọng nói: "Đại ca..., chỉ cần huynh đừng làm chuyện đó, huynh... huynh vẫn là đại ca của tôi...!"

"Cút mẹ mày đi!" Son đại vương tức giận quát lớn, vẩy tay thoát khỏi cánh tay không chế của đại hán mặt đen, "Xem ra ngươi đêm nay nhất định làm địch của ta?"

Đại hán mặt đen vẫn âm trầm: "Không dám, nhưng tôi không thể ngồi yên nhìn đại ca tạo đạp dân nữ, đây là điều đi ngược với lời thề của huynh đệ chúng ta lúc ban đầu!"

Son đại vương đã sớm nhìn không nổi mắng nhiếc một câu, vì một cái phóng chương ra, hắc kiếm đại hán vội giờ chương lên đỡ.

Phình một cái, thân hình của son đại vương lắc lư, nhưng đại hán mặt đen lùi liền mấy bước mới ngưng trụ thân hình, ngưng thần giới bị.

Son đại vương cười lạnh: "Ngươi biết không là đối thủ của ta còn không cút đi, chẳng lẽ muốn chết hả?"

Hắc kiếm đại hán tựa hồ đã quyết tâm, trầm giọng nói: "Có chết cũng phải ngăn trở đại ca làm chuyện táng tận thiên lương này!"

"Vây được! Ngươi chết mẹ nó cho rồi!" Son đại vương xuất chương như gió, hết chương này đến chương khác đánh tới đại hán mặt đen. Hai người người tới ta lui, chớp mắt đã trao nhau mấy chục chương, đại hán mặt đen từ từ rơi vào thế hạ phong. Có thể dưới tác dụng của rượu, nên son đại vương mới đầu xuất chiêu còn cố kỵ, nhưng sau đó trong lòng phiền táo, nên chiêu nào cũng ngoan độc, chiêu nào cũng trí mệnh, đánh cho đại hán mặt đen chỉ đỡ chứ không còn lực để tấn công.

Cuối cùng, son đại vương không chế đại hán mặt đen, bóp vặn tay của hắn, tay còn lại bóp cổ họng hắn, trầm giọng hỏi: "Lão nhị, ta hỏi người lần cuối - cút? Hay là chết?"

Đại hán mặt đen bị bóp nghẹt cổ, khàn giọng nói: ".... chết!"

Son đại vương mắt bắn ra hung quang, bàn tay bóp cổ đại hán mặt đen chợt xiết mạnh hơn, chợt nghe tiếng răng rắc, đó là tiếng đốt sống cổ sắp sửa bị gãy vụn. Đại hán mặt đen không có lực đối kháng, hai mắt trợn trắng, sinh mệnh từ từ mất đi theo ánh mắt lu mờ....

Ngay lúc đó, chợt bên tay hắn vang lên một tiếng cực lớn, đầu của son đại vương chợt ngửa ra sau, giữa não chợt có thêm một cái lỗ máu huyết mơ hồ, một mảng sọ bay đi, não tương trắng hếu theo đó tung tung tóe.

Son đại vương cố quay lại, ánh mắt đầy kinh nghi, y ngờ ngẩn nhìn vào cái họng đen ngòm chia vào mình từ thanh niên đứng sáu cánh cửa. Tiếp đó, hự một tiếng ngã gục xuống đất. Máu từ não phun ào ào, cổ họng kéo ròn rột, nhanh sau đó có giạt vài cái rồi chết tốt.

Đại hán mặt đen chết đi sống lại, khom người ho khù khụ, liếc qua nhìn, thấy thanh niên đứng ở cửa động chính là Kiếm Dương huyện điển sứ Dương Thu Trì. Sau người y là mấy người mặc quân phục Minh quân, chính là các hộ vệ bị đánh thuốc mê.

Dương Thu Trì tay cầm cây súng 77, mỉm cười nhìn đại hán mặt đen: "Nhị đại vương, ta đến không trễ chứ?"

A Hạnh Ny mừng như điên: "Dương công tử... anh... anh tốt cuộc cùng đến rồi!"

"Hắc hắc, ta đáp ứng bảo hộ A Hạnh Ny tiểu thư nàng mà, sao lại nuốt lời chứ." Xong hắn chuyển thân nói với đại hán mặt đen không ngừng ho: "Thật xin lỗi, ta vì thoát thân đã giết mấy huynh đệ của ngươi, bức bách một trong số đó dẫn đường tìm vũ khí của ta trở lại, cứu huynh đệ của ta, sau đó đến nơi này, chế phục các huynh đệ dọc đường của các ngươi, rất may là không đến trễ. Hắc hắc, ta thấy ngươi và son đại vương tranh đấu sinh tử. Son đại vương đó võ công quả không tệ, trong khi đó hai chúng ta võ công tệ hơn nhiều, cho dù có liên thủ cũng chưa chắc đã thắng được. Chỉ đành đánh lên mà thôi, rất may đầu của hắn không phải đá hoa cương, một viên đạn là nổ banh. Hắc hắc hắc, nhưng mà, rất may là nhị đại vương ngăn cản, nếu không e rằng ta đến cứu cũng không kịp!"

A Hạnh Ny sung mãn cảm kích, làm lễ với đại hán mặt đen khi được cởi trói ra: "A Hạnh Ny đa tạ nhị đại vương cứu mạng!"

Đại hán mặt đen không hề quan tâm, chỉ cảnh giác nhìn Dương Thu Trì, từ từ lùi mấy bước, nhìn cây súng ngắn 77 trong tay Dương Thu Trì, tiếp đó thủ thế trầm giọng hỏi: "Ngươi muốn sao?"

"Ta chỉ muốn cứu A Hạnh Ny cô nương, chỉ có điều là ta kính ngươi là một hán tử, nên thuận tiện xuất thủ cứu ngươi, nếu không, chờ hắn bóp chết ngươi rồi, ta sẽ bắn chết hắn, nhẹ chuyện!"

Đại hán mặt đen nghe thế lập tức thu thế thủ, ôm quyền nói: "Đa tạ điển sứ đại nhân cứu mạng!"

Dương Thu Trì cười hăng hắc, chuyển thân cúi đầu nhìn A Hạnh Ny: "Cô không sao chứ?"

A Hạnh Ny thót chết, vui quá bật khóc, chụp giữ áo của Dương Thu Trì, cúi đầu nức nở.

Dương Thu Trì thuận thế khẽ ôm vòng eo nhỏ của nàng, nhẹ giọng an ủi.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào liên hồi, còn có tiếng súng đùng đùng. Những âm thanh đó hướng về phía sơn động của họ.

Dương Thu Trì nhìn đại hán mặt đen, lạnh giọng hỏi: 'Nhị đại vương, đại ca đầu đàn của người bị ta giết chết rồi, người định làm sao?'

Đại hán mặt đen không đáp lời, cầm cái loa tay hướng ra ngoài cửa động hét lớn: "An tĩnh cho ta! Ai dám làm ồn, tội chết!"

Lập tức, hơn trăm tên sơn tặc ngoài động yên tĩnh hẳn.

Đại hán mặt đen hò hét một hồi, thỉnh thoảng có vài giọng ương ngạnh đối đáp với hắn.

A Hạnh Ny khẽ tránh thoát khỏi vòng tay Dương Thu Trì, chính là y phục, khẽ nói: 'Đa tạ công tử đã cứu...! Ta... ta còn nghĩ công tử...'

"Trông ta là thứ đáng khinh à? Hắc hắc, lúc đó tay chân ta bị trói, không có cách gì phản kháng. Sau đó ta mượn cơ đi nhà xí, nhờ lòng ra một cánh tay nên chế phục được hai tên gác, cời dây trói ra hết. Một mình ta không đối phó nổi nhiều người như vậy, cho nên ta đi cứu tùy tùng của ta trước. Bọn họ đều là võ lâm hảo hán nhất đẳng, giúp ta chế phục sơn tặc dọc đường, để ta thuận lợi tới đây. Nếu không, ta không thể nào đến đây nhanh thế được."

A Hạnh Ny gật đầu: "Em biết, công tử là hán tử thật sự!" Nàng liếc nhìn, phát hiện ở động khẩu có ba nữ tử đang đứng lo lắng nhìn Dương Thu Trì, tức thì nhớ tới lúc bị bắt cóc mang về mở bao ra, có thấy bên cạnh Dương Thu Trì có ba cô gái, xem ra quan hệ không tầm thường với vị Dương công tử này, vội nói: "Đề bọn họ... tiến vào đây, bên ngoài nói không chừng đánh nhau sẽ rất nguy hiểm đó!"

Dương Thu Trì cười cười, nói vọng ra ngoài cửa: "Phượng nhi các cô vào đây!"

Tiểu quận chúa Chu Phượng Đức mang hai nha hoàn như hồ điệp bay vào, trốn sau lưng Dương Thu Trì, kinh khủng nhìn ra cửa sơn động

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Kỳ 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 104: Đồng gia sơn trại

Dương Thu Trì gọi Mã Lăng Vũ và Hồ Thủy đang cảnh giới ở cửa động tiến vào, bảo họ chiếu cố Tiểu quận chúa và A Hạnh Ny. Hắn bước ra sơn động, thấy ngoài động đứng đầy sơn tặc, người cầm đao, kẻ cầm súng, đại bộ phận không biết đầu cua tay heo gì ngược đầu nhìn, chỉ có mấy đại hán đang tranh chấp với đại hán mặt đen, nói muốn gặp sơn đại vương.

Dương Thu Trì ôm xác sơn đại vương đưa ra đặt trước cửa động, lớn tiếng nói: "Các vị huynh đệ! Sơn đại vương toan tính gian dâm con gái của tù trưởng Đồng trại. Mọi người cũng biết, tù trưởng Dát Cát Ước có thủ hạ là Đồng binh hơn nghìn, người Đồng xung quanh nghe ông ta kêu gọi, hô lên một tiếng là đầy Tuyết Phong Sơn này chỗ nào cũng có người, mọi người tự bảo hộ không xuê đầu..."

"Rầm thôi! Mọi người đừng nghe tên điên sứ chó này nói bậy!" Một tráng hán nhắm thủ súng thẳng vào Dương Thu Trì, độc ác bảo: "Bọn chúng khẳng định là giết Sơn đại vương rồi, giết chúng đi! Báo thù cho sơn đại vương!" Lại có mấy đại hán vung đao múa kiếm hò hét định xông lên.

Dương Thu Trì thấy chúng sơn tặc thần tình do dự, sau khi bị đại hán đó phiến động một phen, tình tự bắt đầu lung lay, cần phải hành động dứt khoát, nhanh chóng không chế cục diện mới được. Nhân lúc đại hán hò hét gọi mọi người cũng lên, hắn chợt lác người, chớp mắt đã đến trước mặt đại hán đó, chụp lấy cánh tay của y, một tay chụp thắt lưng, mượn thế cử y qua khỏi đầu, rồi quát một tiếng cực lớn giống như sấm dậy, quảng tráng hán này lên vách đá ở cửa động, khiến cho cái sọ khỉ của y đụng mạnh vào đá, bộp một cái vỡ ra, chết ngay tại trận.

Chiêu thủ nhảy ung lặc này tốc độ cực nhanh, chúng sơn tặc căn bản chưa kịp phản ứng thì đại hán đã bị Dương Thu Trì ném chết.

Nhân các đầu lĩnh của sơn tặc còn đang sững sờ, Dương Thu Trì xuất thủ như gió, tay không đoạt vũ khí, chớp mắt đã cướp hết vũ khí của đầu lĩnh sơn tặc, đem quảng ngay trước cửa động, rồi hai tay cầm hai cây súng toại phát, đưa tay trái hướng lên trời bóp cò. Tiếng súng vang lên, mọi người đều ngán ngơ, hiện trường tức thời yên tĩnh hẳn lại.

Dương Thu Trì lớn tiếng nói: "Các vị huynh đệ, mọi người đều vì cuộc sống bức bách mà trở thành thảo khấu, chỉ muốn sống mà thôi, đều không muốn chọc giận lão tù trưởng đại ma đầu của Đồng trại, khiến cho không ai còn chốn dung thân. Nhưng sơn đại vương không nghe lời khuyên của nhị đại vương, vì để thỏa mãn thú dục của hắn mà chẳng màng đến sinh tử của mọi người, còn muốn giết nhị đại vương." Nói đến đây, Dương Thu Trì nhắc thi thể của Sơn đại vương lên giữ bằng một tay, "Cho nên Dương mỗ thấy không được, nổ súng giết chết hắn rồi!"

Chúng sơn tặc nghe nói sơn đại vương chết rồi, đều hoảng loạn cả. Nhưng khi thấy Dương Thu Trì vừa rồi thần dũng, hiện tại lại dùng một tay nâng sơn đại vương nặng hơn trăm cân lên, lại nói là chính hắn giết sơn đại vương, đều bị chấp nhiếp hết.



Dương Thu Trì quảng thi thể của son đại vương tới trước mặt của mấy đầu lĩnh son tặc, nói: 'Hiện giờ son đại vương của các người đã chết! Son trại hiện giờ quy nhĩ đại vương thống lĩnh! Dương mỗ đã đáp ứng nhĩ đại vương của các người, tuyệt không mang binh đến chinh tiểu.' Nói đến đây, Dương Thu Trì quay sang đại hán mặt đen: 'Nhĩ đại vương, xử lí sự tình sau đó thế nào thì tự người quyết đi.'

Đại hán mặt đen đầy vẻ cảm kích hạ giọng cảm tạ Dương Thu Trì, rồi lớn tiếng nói: 'Các huynh đệ, vừa rồi Dương điển sứ nói gì mọi người đều nghe rõ, ai nguyện ý theo ta thì lưu lại, không nguyện ý thì có thể rời khỏi đây, nhưng nếu ai muốn làm loạn thì giết không tha!'

Các son tặc ở quanh đó ồn ào nghị luận cả lên.

Mấy đầu lĩnh son tặc nắm bắt tình thế cũng nhanh, đều quỳ xuống hết, dập đầu nói: 'Chúng tôi nguyện ý theo nhĩ đại vương!'

Nhĩ đại vương này ở trong son tặc có uy tín cực cao, hiện giờ lại có những đầu lĩnh theo cùng, những son tặc khác liền quỳ xuống dập đầu, phát thệ theo hầu nhĩ đại vương, không có ai li khai cả.

Dương Thu Trì thấy cục diện đã được khống chế, liền trở về trong động, đem tình hình kể lại sơ lược, chúng nữ bấy giờ mới yên tâm.

Đại hán mặt đen lập tức tiến hành điều chỉnh nhân sự trở lại, triệt đi người của son đại vương, đem thân tín của mình đề bạt lên làm tiểu đội trưởng, đồng thời lập ra đội củ sát phụ trách cảnh giới son trại, phát hiện ai nào loạn giết lập tức.

Sau khi mọi chuyện đã an bài ổn thỏa, y trở về son động biểu kỳ sự cảm tạ với Dương Thu Trì lần nữa, tự giới thiệu tên là Vũ Kỳ. Tiền chuộc của Dương Thu Trì đương nhiên là miễn luôn, rất may là thư tín còn chưa được đưa đi, cho nên y đem trả lại đôi bao tay cho Dương Thu Trì.

A Hạnh Ny nói nếu như thả nàng ra, nàng có thể bảo phụ thân không đánh lên son trại, còn đem tặng một nghìn lượng bạc cho họ. Đại hán mặt đen đương nhiên vui mừng hơn hờ, luôn miệng cảm tạ. Dương Thu Trì lại khuyên y gia nhập vào đoàn luyện của mình, Vũ Kỳ lắc đầu cự tuyệt, nói là bản thân đã quen với tự do rừng núi, không muốn bị người quản thúc. Dương Thu Trì biết trước mắt mình không có đội ngũ ra hồn, cũng không tiền tài, có nói nữa cũng vô dụng.

Lúc này, trời đã hiện màu trắng bạc, Dương Thu Trì và tiểu quân chúa mang theo thân binh hộ vệ hộ tống A Hạnh Ny về đồng trại. Vũ Kỳ nhất mực tiễn hán xuống chân núi mới vẫy tay tạm biệt.

Trời về chiều, đến được Đồng trại, con gái của tù trưởng bị bắt cóc, toàn Đồng trại đã loạn như ong vỡ tổ.

Dương Thu Trì cùng mọi người tiến lên Phong vũ kiều của Đồng gia, bị Đồng binh cảnh giới ngăn lại. A Hạnh Ny vén rèm kiệu, ra lệnh cho họ bẩm báo với phụ thân nói là có quý khách đến. Mấy Đồng binh mừng vui hơn hờ, vội vã chạy về báo cáo.

Dương Thu Trì cũng xuống xe ngựa, cùng A Hạnh Ny đứng trên cầu chờ.

Phong Vũ kiều là kiến trúc đại biểu điển hình nhất của Đồng trại. Thường người đồng dựng trại cạnh núi và nguồn nước, Phong Vũ kiều đương nhiên cũng xây dựng ở trên dòng sông tiến vào thôn, toàn bộ khối kiến trúc đều khảm nam mà thành, không dùng đến một cây đinh. Đứng trên cầu này, gió sông hiu hiu, vô cùng mát mẻ. Do đó, nơi này thường là chỗ dành cho người trong thôn nghỉ ngơi hóng gió, tự nhiên cũng thành chỗ để nam nữ thanh niên người Đồng kết bạn.

Chỉ chờ một chút, từ xa đã có một lão giả râu dài phát phơ mang theo một đám người đi như chạy tới. Vừa lên trên cầu treo, ông ta đã gọi: 'A Ny...!'

"Cha...!" A Hạnh Ny chạy phóng vào lòng phụ thân, nhớ lại chuyện kinh khủng tới qua, nhìn không được khóc rung rức. Lão giả vừa an ủi con gái, cũng vừa rơi lệ nóng, các tùy tùng phía sau cũng nhòe lệ.

A Hạnh Ny dừng khóc, kéo phụ thân tới trước mặt Dương Thu Trì, dùng tiếng Hán nói: 'Phụ thân, vị này là Kiểm Dương huyện điển sứ Dương Thu Trì Dương đại nhân, là ân nhân cứu mạng của con, là Dương đại nhân và nhĩ trại chủ của Tuyệt Phong trại đã cứu tính mệnh của con, nếu không con e rằng không còn gặp được cha được nữa...'

Lão giả đó chính là Tù trưởng Dát Cát Ước của Đồng trại. Ông ta bước lên một bước, vái một lễ dài: 'Lão phu khấu tạ ân cứu mệnh của điển sứ đại nhân...!'

Bắt đầu từ Nguyên triều, triều đình đã sử dụng chính sách 'Lấy thổ quan trị thổ dân', phân phong cho thủ lĩnh dân tộc thiểu số thành Tuyên úy sứ, Tuyền phủ sứ, thống lĩnh bá tánh đương đại, gọi chung là Thổ ti, được thế tập quan chức, phân biệt thuộc về Binh bộ và Lại bộ của trung ương, có quyền tự trị khá lớn, thậm chí có quân đội riêng. Nhưng trong những năm Vĩnh lạc của Minh Triều, hai vị tuyền úy sứ Tư châu và Tư Nam vì tranh đoạt địa bàn mà khai chiến, tạo thành chiến loạn, triều đình phái binh bình định xong, giải tán quân đội của các thổ ti, phế quan chức của thổ ti, cái lại thiết đặt Quý châu bố chánh sứ ti, thiết lập phủ huyện. Nhưng thổ ti về truyền thống thì thế lực trong dân chúng cũng không bị ảnh hưởng gì, đặc biệt là thời Minh mạt chiến loạn liên tục, thổ ti mượn cơ hoành trương thế lực, lập đội vũ trang cho riêng mình trở lại. Triều đình lúc này đã không còn lực chinh trị họ nữa.

Dương Thu Trì đương nhiên biết thổ ti lợi hại thế nào, vội khom người đáp lễ.

Lập tức, A Hạnh Ny kể về sự tình đã trải qua, khiến lão thổ ti Dát Cát Ước đều rợn cả người, vội nghênh đón Dương Thu Trì vào trại như quý khách. Căn cứ lời hứa của A Hạnh Ny, ông ta phái người đưa lên tổng tặng nhĩ trại chủ của Tuyệt Phong trại một nghìn lượng bạc trắng.

Đồng trại ngay sau đó thiết yến khoản đãi bọn người của Dương Thu Trì, lão đạo day A Hạnh Ny tiếng Hán cũng ra dự tiệc. Các cô nương Đồng gia mỹ lệ còn hát son ca. Được A Hạnh Ny nhiệt tình mời rượu, Dương Thu Trì thoải mái uống, cuối cùng say khướt.



Nửa đêm, hần bị cơn khát làm tỉnh, gọi hai tiếng mà không ai đáp, bấy giờ mới nhớ là nha đầu tùy thân của mình là Quách Tuyết Liên không theo. Tiểu quận chúa tuy mang hai nha hoàn, nhưng chủ yếu phục thị nàng ta. Hai người ở hai chỗ cách nhau khá xa, đương nhiên không nghe thấy. Hần đành khoác áo đứng dậy, từ tìm nước uống.

Uống nước xong rồi mà vẫn còn cảm thấy nóng, nhất thời không muốn ngủ nữa, Dương Thu Tri đẩy cửa ra vườn, muốn hóng mát một chút.

Bọn họ là khách quý, được an bài ngủ trong nội trạch của lão thổ ti. Hần đứng trên bậc đá, phát hiện phong của lão thổ ti còn để đèn sáng, liền muốn tìm ông ta nói chuyện, vì nếu có thể có Đồng binh của Đồng trại này làm hậu thuẫn, thì chuyện của hần ổn hơn nhiều.

Hần vào mặc kỹ lại áo quần, tự tin bước tới, vừa định gõ cửa thì chợt nghe bên trong có tiếng người, lắng nghe thì là của lão thổ ti, dường như là đang lẩm rầm nói một mình, hoặc là quỳ lại khấn cầu gì đó.

Dương Thu Tri thấy cửa sổ hơi hé, vội bước đến nhìn vào trong, quả nhiên thấy lão thổ ti đang ngồi xếp bằng trên một bồ đoàn, cúi đầu tụng niệm kinh văn. Hần ngước mắt nhìn hương án, không khỏi giật nảy mình, vì trên đó có bày hơn chục cái đầu lâu!

Dương Thu Tri đang nghi hoặc, thì nghe lão thổ ti Dát Cát Ước trong phòng lớn tiếng hỏi: "Bên ngoài có phải là Dương điển sứ Dương đại nhân? Xin mời vào!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 105: Lỗ đạn đánh dấu thời đại mới

Dương Thu Tri ngẩn người, lòng nghĩ lão già này quả là lợi hại, không ngờ nghe ra ở ngoài có người, lại còn biết người đó là ai. Hần đẩy cửa tiến vào, ôm quyền nói: "Xin lỗi, thổ ti lão gia, Dương mô ngủ một giấc tỉnh dậy thấy hơi nóng nực, tùy tiện đi một chút, thấy phòng của ngài còn đèn, liền định tới tìm ông nói chuyện chơi."

Dát Cát Ước mỉm cười bảo Dương Thu Tri ngồi xuống trước, sau đó hai tay chấp lại cúi đầu niệm kinh, một lúc sau mới mở mắt ra hỏi: "Dương đại nhân có gì chỉ dạy, cứ nói đi không sao."

Dương Thu Tri nhất thời không biết mở lời thế nào, nhìn lên hương án có bày mấy cái đầu lâu đó, tùy tiện hỏi: "Thổ ti lão gia đang tụng kinh à?"

Dát Cát Ước khẽ thở dài: "Ai...! Đúng vậy, là tụng kinh cho nương tử của ta."

Dương Thu Tri hơi kinh ngạc, thâm nghĩ thường người ta chỉ gọi nguyên phối là nương tử, và thường chỉ có một, chẳng lẽ Đồng gia có thể đồng thời cưới nhiều nguyên phối phu nhân, là vợ cùng bình đẳng hết hay sao?

Dát Cát Ước tựa hồ nhìn ra vẻ kinh ngạc của Dương Thu Tri, trong mắt lộ ra vẻ bi thương vô hạn, trầm giọng nói: "Trong số khô lâu đầu ở đây chỉ có một người là nương tử của ta, nhưng ta không biết được rốt cuộc là cái đầu lâu nào trong số đó."

Dương Thu Tri càng kinh ngạc hơn, biết khẳng định là một chuyện cũ rất thương tâm, do đó không chủ hỏi.

Dát Cát Ước từ từ nói tiếp: "Mười năm trước, lúc A Ny mới năm sáu tuổi, miêu quân Ma Dương khởi sự, đánh quan binh đại bại, đánh vào huyện thành Ma Dương. Triều đình đang lo đối phó quân đội của Lý Tự Thành và Trương Hiến Trung, không thể tăng binh, chỉ phái ta lĩnh Đồng quân đi bình loạn, hứa là sau khi bình định sẽ đem vùng Ma Dương cho ta quản. Và thế là ta khẩn cấp chinh điều một vạn Đồng quân kéo đến chinh tiêu, dưới sự phối hợp của quan binh, ta đã đánh bại Miêu quân ở Ma Dương, Trấn Cao, thu phục Ma Dương thành. Không ngờ Miêu quân nhân lúc hậu phương của ta trống rỗng, đã đánh lên vào trang viên Đồng trại của ta, giết không ít dân chúng của ta. Ta nghe tin mạng binh khẩn cấp quay về cứu viện, tiêu diệt hết Miêu quân đánh lên, nhưng nam đình trong trang viên của ta đã bị giết sạch, nữ tử... thì bị lột sạch quần áo dày vò rồi giết chết hết. Rất may là A Hạnh Ny lúc đó theo ta xuất chinh, nên mới hạnh miễn. Mẹ nó chết trong trường nạn tai này. Do đang là mùa hè nóng bức, khi đại quân của ta trở về thì thi thể toàn trại đã thối rữa hết. Do nữ tử bị lột sạch quần áo bị lăng nhục rồi sát hại, nên căn bản không nhận ra ai là ai, không cách gì xác nhận xương cốt của nương tử ta. Ta đau đớn đã huyết tẩy Miêu trại Ma Dương, nhưng không thể lấy lại được mẹ của A Ny...."

Lòng Dương Thu Tri âm đạm. Chiêu lấy người man trị người man này của triều đình quá lợi hại. Như thế này thì người Miêu và người Đồng trở thành cừu, tàn sát lẫn nhau, thế lực đại giảm, tự nhiên không còn lực tạo phản làm loạn nữa.

Dát Cát Ước thở dài: "Ai, đáng thương cho mẹ của A Ny, sau khi chết rồi ta không thể nào phân biệt được xương cốt của nàng ấy, chỉ đành đem thầy cốt giống giống gom lại hết, đặt trên hương án cùng cung phụng, chỉ hi vọng trong này có xương cốt của nàng ấy, hưởng được chút nhang đèn của ta, ở trên trời có thể an tĩnh..."

Dương Thu Trì nói: "Thổ ti đại nhân, tôi có thể giúp ông tra ra trong số này có cái nào là di hài của tôn phu nhân hay không."

Dát Cát Ước vừa kinh vừa mừng: "Thật không?"

"Không thành vấn đề! Giời lắm trong vòng ba ngày, ta có thể phục nguyên tướng mạo của di hài giống tôn phu nhân trong này nhất, xác nhận xem có phải là đúng người hay không."

Kỳ thật, muốn xác nhận trong số di hài này có thi hài của mẹ A Hạnh Ny hay không, đơn giản nhất là sử dụng DNA trong các di hài này (ví dụ như lấy ở tủy răng) sau đó tiến hành so sánh với DNA của A Hạnh Ny, nếu có thể xác định tồn tại quan hệ thân thuộc, thì có thể chứng minh đó là di hài của A Hạnh Ny. Nhưng đối với Dương Thu Trì hiện giờ, điều đó là không thể thực hiện, đừng nói gì giám định DNA, ngay cả giám định nhóm máu đơn giản cũng không thể tiến hành, nhân vì hãn gần như tay không xuyên việt tới đây. Biện pháp duy nhất có thể tiến hành là phục nguyên phân đầu mặt, điều này thuộc pháp trù nhân loại học của pháp y, đối với pháp y mà nói thì là một trong các kỹ năng cơ bản nhất. Hiện giờ hãn có tướng mạo của A Hạnh Ny làm đối tượng tham khảo, rất có lợi cho phục hồi mặt mũi.

Dát Cát Ước bán tín bán nghi: "Dương đại nhân, lời này là thật?"

"Không thành vấn đề! Ta chỉ cần một ít đất sét và thời gian mấy ngày, đảm bảo có thể phục nguyên dáng vẻ cũ của khô lâu! Nhưng mà..."

Lòng Dát Cát Ước rất khẩn trương, vội hỏi: "Nhưng mà thế nào?"

"Ta nếu có thể khôi phục diện mạo của tôn phu nhân, hi vọng thổ ti đại nhân có thể giúp ta một chuyện, kỳ thật, chuyện giúp ta này cũng là tự giúp cho thổ ti đại nhân ngài!"

"Đại nhân cứ nói. Đừng nói gì đại nhân giúp xác định di hài của chuyết kinh (bà xã nhà), cho dù không có chuyện này, đại nhân cứu con gái ta, cũng coi như là cứu ta. Do đó, chỉ cần đại nhân nói ra, lão phu nhất định sẽ đáp ứng!"

"Vậy được! Hiện giờ đại quân của Trương Hiến Trung đang tiến gần Trường sa, không biết có tiến công vào Quý châu hay không. Nếu như Trương tặc quân đánh tới, ta hi vọng thổ ti đại nhân có thể hiệp trợ ta bảo hộ bá tánh một vùng quanh Kiếm Dương huyện!"

Dát Cát Ước bất ngờ nhìn Dương Thu Trì, lát sau mới đứng dậy, vãi dài một lễ: "Nghe nói Dương đại nhân mới đến Kiếm Dương huyện, thế mà đã lo nghĩ đến sự bình an của bá tánh chúng tôi, lão phu thập phần bội phục. với lòng nhiệt huyết này của Dương đại nhân, lão phu dù có huyết nhiễm sa trường cũng nhất định hiệp trợ Dương đại nhân bảo hộ bình an cho bá tánh!"

"Đa tạ!" Dương Thu Trì vô cùng cao hứng, có viện quân cường lực này, lòng hãn đã đại định.

Hãn bước đến hương án, quan sát từng đầu lâu, đột nhiên thần tình ngưng trọng, cảm một cái trong đó lên từ tế nhìn một lúc, đặt xuống, lại cảm cái khác lên, xem luôn cả bốn năm cái. Xong hãn cầm đầu lâu xem đầu tiên lên nhìn kỹ ngẩn ngơ, dùng ngón tay sờ mó một cái lỗ nhỏ nhỏ ở trên trán, hỏi: "Thổ ti đại nhân, trong Miêu quân có người sử dụng súng nòng nhỏ sao?"

Dát Cát Ước ngăn người, cúi đầu xem xét cái lỗ nhỏ trên trán của đầu lâu đó: "Sao hả?"

"Thỉnh thổ ti đại nhân xem, mấy cái đầu lâu này đều có lỗ đạn, nhưng miệng lỗ đạn rõ ràng to nhỏ bất đồng, trong đó có cái nhỏ hơn nhiều. Theo như ta biết, trước mắt hỏa súng có miệng hơi to, nếu như bắn vào trán người, hình thành cái lỗ phải to gấp ba lần cái này! Hơn nữa, do tốc độ của đạn, hình thành cái lỗ xem ra không trơn mịn thế này. Nếu so sánh, sẽ thấy lỗ đạn ở các đầu lâu khác có vẻ thô hơn nhiều."

Dát Cát Ước đương nhiên phân biệt không ra những sự khác biệt của lỗ đạn này, nghi hoặc hỏi: "Điều này có gì khác biệt sao?"

"Khác biệt rất lớn! Miệng vết bắn nhỏ mà thành lại trơn tru, cho thấy đây là loại đạn nhỏ khoảng 1/3 đang thường di chuyển theo hình xoáy tròn vận tốc cực cao hình thành nên!"

Dương Thu Trì không nói kỹ, nhưng đã nói ra điều quan trọng nhất. Thời Minh mạt đều sử dụng những loại súng có nòng to lắp đạn vào phía trước, tức là bỏ hỏa dược và viên đạn kim loại vào, thông thường là hình tròn, dùng cây chùy gỗ lên chặt, viên đạn càng tiếp xúc khấn mật với nòng súng, thì uy lực càng lớn. Tuy lúc đó đã nhận thức từ đạn xoáy tròn càng đảm bảo độ chính xác của đạn bắn ra, nhưng do nòng súng hình xoáy sẽ ảnh hưởng tính khấn mật của viên đạn tiếp xúc với nòng, cho nên nòng trước đó đều là nòng trơn, bên trong láng bóng, không như súng ống hiện tại đều có hình xoắn ốc ở nòng.

Tuy nhiên, lỗ đạn mà Dương Thu Trì quan sát thấy ở đầu lâu có phạm vi nhỏ, thành vết thủng trơn nhẵn, thuộc về vết thương do đạn xoáy tròn mà hình thành, hơn nữa tốc độ rất cao, đường kính nhỏ... Điều này cho thấy đã được bắn ra từ loại súng có uy lực lớn hơn loại hỏa súng sử dụng thuốc nổ đen đang dùng thông dụng ở thời Minh này nhiều (\*)

Lúc này, tim của Dương Thu Trì đập loạn nhịp. Lỗ đạn này chỉ có khoảng 9 mm, tuy hơi thô so với lỗ đạn hiện tại, nhưng phát hiện này đối với hãn mà nói thì người bắn ra viên đạn này đã nắm bắt được những nguyên liệu chủ yếu để chế tạo thuốc súng hiện đại, ví dụ như a xít ni tric (HNO<sub>3</sub>), a xít sulfuric (H<sub>2</sub>SO<sub>4</sub>), ether. Nếu như có thể tạo súng đạn hiện đại, thì hãn cũng có thể chế tạo một đội quân trang bị vũ khí cận hiện đại rồi!

Chú thích:

Thuốc nổ đen là một hỗn hợp của kali nitrat, than gỗ, lưu huỳnh với tỷ lệ theo khối lượng (75% kali nitrat, 15% than gỗ, 10% lưu huỳnh). Tỷ lệ trộn đã

thay đổi sau nhiều thế kỷ sử dụng, và cũng có thể thay đổi lại tùy vào mục đích sử dụng.

Thời trung cổ, thuốc nổ đen ở Trung Quốc có tên hỏa dược (火藥, nghĩa là "thuốc cháy"), ở châu Âu nhiều người gọi là black powder (thuốc nổ đen), meal powder (thuốc bột) cũng có người gọi là gunpowder (thuốc súng). Nhiều cách gọi như thế vì trước đây chỉ có mỗi thuốc nổ đen vừa làm thuốc nổ vừa làm thuốc súng và vừa làm thuốc cháy. Từ gunpowder ngày nay vẫn dùng mặc dù thuốc súng đã đổi khác nhiều. Thuốc nổ đen dạng bột mịn, màu đen xám của bột than, có thể có ánh kim của bột nhôm, mùi khó ngửi của lưu huỳnh. Ngoài ra, còn một số phụ gia khác như hồng hoàng để bắt cháy chẳng hạn.

Thuốc nổ đen dễ hút ẩm do đặc điểm của nitrat kali già mịn. Thuốc nổ đen có thành phần bột nhôm rất nhanh chóng biến chất khi tiếp xúc với không khí.

Thuốc nổ đen là hỗn hợp nitrat kali ( $\text{KNO}_3$ ), bột than cùi già mịn. So với các thuốc nổ khác, thuốc nổ đen dễ bắt cháy, tốc độ nổ không cao nhưng không thể kiểm soát được, năng lượng nổ yếu, sản phẩm cháy nhiều phần rắn gây hỏng thiết bị (như nòng). Nhiệt độ bắt cháy của thuốc nổ đen chỉ hơn  $200^\circ\text{C}$ , thời cổ, những loại thuốc cháy chứa muối thủy ngân và nhiều lưu huỳnh có nhiệt độ bắt cháy thấp hơn, chỉ  $160^\circ\text{C}$ , nhiệt độ bắt cháy cũng giảm khi sử dụng nguyên liệu tồi như phân dơi.

Nhiệt độ bắt cháy không ổn định khi thành phần thuốc không chính xác. Các súng dùng thuốc nổ đen làm thuốc súng thường ngắn, nặng, yếu. Loại súng mạnh nhất được thiết kế để dùng thuốc nổ đen là hải pháo. Nhược điểm chính của thuốc đen là mật độ năng lượng (hay khả năng sinh công) của nó thấp (so sánh với các loại thuốc phóng không khói hiện đại) và tạo thành rất nhiều muội khói. Trong quá trình cháy, không đầy một nửa lượng thuốc đen được chuyển thành khí. Kết quả của việc bắn súng là sự tạo thành lớp muội bên trong nòng súng và một đám khói đậm đặc. Do đó nòng súng dễ bị ôxi hóa gây gỉ và hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Kỳ 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 106: Axit đậm đặc

Dắt Cát Ước đối với tri thức súng ống hiển nhiên không hứng thú mạnh bằng nguyện vọng tìm lại di hâu của vợ, nên hỏi: "Dương đại nhân nếu như có thể từ trong các đầu lâu này tìm được di hài của chuyết kinh, lão phu cảm kích vô cùng. Trừ đất sét ra còn cần cái gì nữa, xin cứ nói, lão phu nhất định tận lực hiệp trợ."

Dương Thu Trì chợt động lòng, không động thanh sắc đáp: "Ta cần thổ ti đại nhân điều tra xem trong các tiệm sắc của tứ hương bát lý, bao quát cả vùng khai khoáng đã luyện, đem sản phẩm khai và luyện của họ đến đây, ta muốn tìm nguyên liệu từ đó. Chuyện này cần phải nhanh chóng, sớm chừng nào hay chừng ấy."

"Không thành vấn đề! Ta lập tức đi bố trí."

Hôm sau, khi Dương Thu Trì chờ Dắt Cát Ước điều tra lấy các mẫu vật, đã mang các xương khô lâu đó đến phòng của mình, đất sét cần cũng được đưa đến.

A Hạnh Ny cô nương nghe Dương Thu Trì có thể hoàn nguyên gương mặt từ đầu lâu, từ đó tìm ra mẫu thân của nàng, cho nên mừng rỡ muốn đến xem Dương Thu Trì làm cách nào. Dương Thu Trì uyển chuyển cự tuyệt, nhưng mặt khác hẳn cũng cần nàng trợ giúp.

Hắn dò hỏi A Hạnh Ny về tuổi tác của mẫu thân nàng lúc đó, chiều cao, thể trọng và tình huống ăn mặc. Hắn từ tình huống của hộp sọ mà phán đoán tuổi tác tương đối của những người này, lọc chọn ra phần nửa, sau đó đánh giác kích thước phần đầu và các bộ phận mặt của A Hạnh Ny, tiến tới một bước chọn ra ba đầu lâu có kích thước tương tự. Từ đó, hắn phán đoán một trong ba người này có một là mẫu thân của A Hạnh Ny.

Công tác chuẩn bị xong đầu đầy, hắn bắt đầu phục hồi mặt mũi của những đầu lâu này.

Diện mạo của con người do hộp sọ và các tổ chức mềm chung quanh tạo thành. Hình thái của hộp sọ quyết định đáng về cơ bản của gương mặt, các bộ vị to nhỏ, hình trạng và tỷ lệ, và đó là cái giá đỡ cho diện mạo. Tuy các tổ chức mềm của mặt sẽ biến hóa theo tuổi tác, nhưng loại biến hóa này khá ít, đều có quy luật có thể tuân theo. Do đó, căn cứ vào nhân loại học, pháp y có thể tính toán và thống kê các bộ vị thông thường cũng như da thịt của diện mạo, từ đó dùng đất sét khôi phục lại nguyên hình. Nếu có thể biết được lúc người chết tử vong mập ốm và ăn mặc thế nào, có thể tính toán chính xác hơn nữa.

Có hai cha con Dắt Cát Ước và A Hạnh Ny trợ giúp nhớ lại, công tác phục nguyên của Dương Thu Trì tiến triển thuận lợi phi thường. Vốn hắn cần thời gian ba ngày, đến ngày thứ hai thì đã phục hồi lại 3 đầu lâu, trong đó có một quả nhiên là có bảy phần giống A Hạnh Ny, hai người còn lại không biết của ai.

Thi hài của mỗi một thi thể và đầu tóc đều được Dắt Cát Ước phân biệt bảo lưu, cho nên Dương Thu Trì yêu cầu lấy ra ấn chiếu theo màu da của A

Hạnh Ny thực hiện việc tu phục lần cuối.

Sau khi hoàn công, Dương Thu Trì không vội cho Dát Cát Ước và A Hạnh Ny đến xem ngay. Hắn muốn chờ kết quả điều tra, đó là thứ hắn quan tâm nhất. Điều đó quan hệ đến việc hắn có thể kiến lập một chi quân đội hiện đại hóa xưng bá Đại minh hay không!

Sang ngày thứ ba, người được phái đi điều tra đều đã mang mẫu trở về, tổng cộng hơn chục loại khác nhau. Điều làm hắn vô cùng thất vọng chính là trong hơn mười mẫu vật này không có axit nitric, axit sulfuric và cồn ethanol là những tài liệu cơ bản để chế tạo đạn cơ bản nhất.

Dương Thu Trì gọi Dát Cát Ước và A Hạnh Ny đến nói đã phục nguyên thành công, mở khăn trùm, lộ ra ba đầu người.

Dát Cát Ước vừa nhìn, toàn thân ngẩn cả ra, ngơ ngẩn nhìn một đầu tượng trong số đó, run run khẽ sờ mó, lệ già tung hoành.

A Hạnh Ny khóc quỳ dập đầu mấy cái, dùng tiếng của người Đồng nói cái gì đó.

Dương Thu Trì im lặng lùi ra ngoài cửa, nhìn sao đầy trời, thở than cho mộng tưởng hiện đại hóa quân đội của mình bị phá diệt. Pháp y thường phải học qua tri thức về súng ống, biết thành phần cấu tạo của đạn dược, nhưng làm thế nào để từ các mỏ quặng luyện ra các thành phần này thì không biết, và cũng không có biện pháp chế tạo súng pháo. Hiện giờ khó khăn lắm mới từ đặc trưng của lỗ đạn phát hiện có người có thể nắm được tri thức đề luyện này, nhưng không biết đó là ai, cũng không tìm được nơi hạ lạc. Dù gì thì viện đạn này hình thành từ mười năm trước, người này trong Miêu tộc hay là Đồng tộc vẫn rất khó nói.

Qua một lúc, Dát Cát Ước ôm cái đầu tượng đã phục nguyên của vợ ra vái dài: "Đa tạ Dương đại nhân đã tìm được di hài của chuyết kinh."

Dương Thi Trì miễn cưỡng cười, trả một lễ: "Không cần khách khí."

Dát Cát Ước ôm cái đầu đã phục nguyên đó trở về điện thờ, A Hạnh Ny lưu lại, gạt lệ đến bên cạnh Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì hỏi: "Hai cái đầu tượng còn lại là của ai?"

A Hạnh Ny đáp: "Nghe cha nói đó là thị nữ của mẹ em. Dương đại nhân thật có bản lĩnh, người không nhìn qua họ, mà có thể phục nguyên giống y như thật."

Dương Thu Trì thờ dài, trầm nghĩ, trong loạn thế này bản lĩnh đó thì có là gì? Ai!

A Hạnh Ny thấy hắn rầu rầu không vui, hỏi vì sao, Dương Thu Trì thuận miệng đáp: "Ta muốn tìm một loại hỏa dược, đáng tiếc là không tìm thấy."

"Hỏa dược? Hỏa dược gì?"

"Là loại hỏa súng sử dụng, nhưng không giống như vậy lắm."

A Hạnh Ny gật gù đầu: "Em dẫn ngài đi gặp Vô Trần đạo trưởng được không, ông ấy có thể sẽ có biện pháp giúp ngài."

"Vô trần đạo trưởng?"

"Đạ, chính là đạo trưởng dạy Hán ngữ cho em đó, ông ta nhất mực ở trong sơn trại giúp phụ thân em luyện đan."

Luyện đan? Tinh thần của Dương Thu Trì chấn động. Đúng a, hắn sao lại quên người này chứ, hỏa dược không phải là luyện đan sư của đạo gia thời cổ đại phát minh ra trong quá trình luyện đơn hay sao? Luyện đơn sư luyện chế đơn dược chủ yếu là các viên thuốc chứa khoáng vật, là những thứ luyện ra từ quặng mỏ. Nói không chừng trong số luyện đơn sư này đã nắm được phương pháp để luyện các nguyên liệu hóa học dùng để phối trí thuốc súng lắm à!

Thật đúng là sơn cùng thủy tận tìm chẳng thấy, liễu ám hoa minh cứ sờ sờ a! Dương Thu Trì vội hỏi: "Vô Trần đạo trưởng đang ở đâu?"

"Trong sơn động ở hậu sơn!"

"Mau! Mau dẫn ta đi gặp!"

Lúc này trời đã tối rồi, thấy Dương Thu Trì tinh thần phấn chấn, A Hạnh Ny cũng cao hứng theo, không kịp cho phụ thân biết, dẫn Dương Thu Trì ra hậu viện đến hậu sơn.

Đi nửa thời thần sau, họ đến một đạo quan ở lưng chừng núi.

Đạo quan này khuất mình trong khu rừng rậm rạp. Khi gõ cửa, một tiểu đạo nói Vô Trần đạo trưởng vào núi khai quặng chưa về, không ở trong đạo quan.

A Hạnh Ny rất thất vọng, nhưng Dương Thu Trì thì mừng rỡ, vì vừa khéo có thể mượn dịp này để điều tra. Hắn miệng nói không sao, yêu cầu A Hạnh Ny dẫn mình đi xem xét các nơi trong đạo quan.

Đạo quan này thuộc về sở hữu tư nhân của thổ tri Dát Cát Ước của Đồng trại, A Hạnh Ny thường theo Vô Trần đạo trưởng học Hán ngữ, do đó đối với

đạo quan quen thuộc phi thường, lập tức dẫn Dương Thu Trì đi khắp nơi xem xét.

Đạo quan này không lớn, nhanh chóng đã đi xem xong, từ sau đạo quan có một sơn động, đó là phòng luyện đan của Vô Trần đạo trưởng. Sơn động rất lớn, chất đầy các loại đá quặng, còn có một số thùng đầy kín. Hai tiểu đồng đang ở bên cạnh lò luyện đan cháy phừng phừng đang kéo đẩy bể gió thổi lửa luyện đan. Khi thấy A Hạnh Ny vào, họ vội đứng dậy chào, chấp tay thẳng người.

Dương Thu Trì không hiểu quặng đá cho lắm, không biết đây là những thứ gì, nhưng các thùng chứa gọi sự chú ý cho hắn, hắn mượn ánh sáng tới xem, thấy bên trong là dịch thể màu vàng.

Hai tiểu đạo sĩ dường như muốn ngăn Dương Thu Trì đụng vào thùng đó, nhưng không dám, đưa mắt nhìn nhau, không biết làm sao cho phải.

Dương Thu Trì nhìn dịch thể trong thùng, chợt động tâm, lấy một búa sắt từ một bên cầm cán đưa vào trong đó, lát sau lấy ra xem, phát hiện trên đó có một lớp màng ô xi hóa mỏng màu trắng.

Hắn mừng như điên, vì dịch thể trong thùng này có khả năng là axit nitric đậm đặc mà hắn mong mị dĩ cầu. Đây là chất cần bản để chế thuốc súng và thuốc nổ!

Chính vào lúc này, ở phía sau truyền tới một tiếng quát khê: "Đại nhân! Nguy hiểm! Đừng đụng vào thứ đó!"

Dương Thu Trì quay đầu lại, thấy ở cửa động có một lão đạo, một mắt đã mù, trên mặt đầy vết sẹo, một tay đưa ra chỉ có ba ngón, cánh tay còn lại chỉ phát pho cái óng, rõ ràng là đã bị cụt.

Anh Hạnh Ny hoan hô một tiếng: "Đạo trưởng! Người về rồi!" Xong nàng chạy đến kéo cánh tay tàn khuyết của ông ta, "Con mang Dương đại nhân đến đây thăm người, các tiểu đạo nói người vào núi khai quặng, không ngờ vừa kịp người về."

Thì ra người đó chính là Vô Trần đạo trưởng. Ông ta khẽ mỉm cười với A Hạnh Ny, nụ cười trông còn khủng bố hơn, nhưng A Hạnh Ny dường như đã quen rồi.

Dương Thu Trì bỏ nắp thùng xuống, bước tới chấp tay: "Chào đạo trưởng! Dương mạo muội đến thăm, không gặp đạo trưởng, hiểu kỳ nhất thời làm động đến vật của đạo trưởng, xin tha thứ cho."

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 107: Cái giá của tội ác

Vô Trần đạo trưởng vâng một tiếng: "Dương đại nhân, cái thùng đó chứa vật rất nguy hiểm, sợ sẽ thương hại tới đại nhân, nên mở lời ngăn trở, có chỗ nào đắc tội xin hiểu cho."

"Không có gì! Dương mạo muội muốn xin đạo trưởng chỉ bảo làm cách nào để luyện ra được món trong thùng đó?" Hỏi câu này, tim của Dương Thu Trì như nhảy ra ngoài, đây kỳ vọng nhìn ông ta.

Không ngờ, Vô trần đạo trưởng lắc đầu: "Món này thái quá nguy hiểm, không nói thì hay hơn."

Đáp án này nằm trong ý liệu của Dương Thu Trì. Không ai có thể tùy tiện đem tri thức mà mình nắm bắt được nói cho người khác biết, đặc biệt là thời cổ đại. Cho dù trong tâm lý đã có chuẩn bị, nhưng Dương Thu Trì vẫn thập phần thất vọng, khẽ nói: "Đạo trưởng, ta rất hi vọng có thể học cách để luyện thứ này, nó đối với ta rất có ích."

Vô Trần đạo trưởng lắc đầu: "Không được, thật xin lỗi, ta không thể cho đại nhân biết. Đêm đã khuya rồi, thỉnh đại nhân về cho."

A Hạnh Ny thấy thần tình cấp thiết của Dương Thu Trì, đoán là thứ này đối với hắn có ích rất nhiều, cũng khẩn cầu: "Đại trưởng, xin người nể tình Ny nhi, đem cách luyện dạy cho Dương đại nhân đi, người đã cứu tính mệnh của Ny nhi đó!"

Vô Trần đạo trưởng vô cùng yêu thương A Hạnh Ny, dùng ba ngón tay tàn khuyết vuốt tóc nàng: "Ny nhi, thứ này rất nguy hiểm, gương mặt và cái tay này của lão đạo cũng là do nó gây ra, do đó không thể truyền ra, để tránh nguy hại cho bá tánh trong thiên hạ."

Dương Thu Trì nhìn ngắm kỹ gương mặt của Vô Trần đạo trưởng, điềm đạm cười: "Món này có tính ăn mòn rất mạnh, nhưng mà mặt đạo trưởng không phải do nó tạo ra, cánh tay đứt của ngài cũng không phải. Từ tình huống vết thương mà xét, thì xem ra đạo trưởng đã sử dụng hỏa súng do thuốc nổ nó tạo thành để rồi phát sinh vụ nổ, nổ bị thương đạo trưởng, không sai chứ?"

Vô Trần đạo trưởng cả kinh, ngưng thần nhìn Dương Thu Trì: "Đại nhân làm sao mà biết được?"

"Ông bị thương đây là do một vụ nổ, chứ không phải do ăn mòn, hai thứ này khác nhau rất rõ, không khó để nhận ra." Dương Thu Trì bước đến cạnh mấy cái thùng, khẽ mở nắp một trong số đó ra.

Vô Trần đạo trưởng hô lên cả kinh: "Đại nhân, nguy hiểm!" Rồi bước lên đưa tay ngăn.

Dương Thu Trì phát tay áo, đẩy Vô Trần đạo trưởng lùi lại mấy bước đụng mạnh vào vách đá. Hai đạo đồng đỏ vội chạy tới đỡ Vô Trần đạo trưởng, quát to tức giận định xông lên, nhưng bị Vô Trần ngăn trở.

Điều bất ngờ xảy ra khiến A Hạnh Ny bất ngờ, hô lên cả kinh: "Dương đại nhân, hạ thủ lưu tình!"

Dương Thu Trì cười nói: "Ta không muốn làm họ bị thương, chỉ muốn tra rõ một chuyện mà thôi." Hắn mở nắp hũ ra nhìn, bên trong là ethanol, các hũ khác chứa đầy axit sulfuric, glycerin (chất tạo thuốc nổ), ether, và còn có thủy ngân nữa.

Trong đó có một cái vò chứa một ít bột. Dương Thu Trì móc từ trong lòng ra đôi bao tay mỏng, thò vào trong vò lấy một ít bột, đưa lên quan sát cẩn thận, xong quăng vào trong lò luyện đan. Lập tức lò cháy bùng lên, thế lửa rất mạnh, chiếu sáng cả sơn động.

A Hạnh Ny và hai đạo đồng hô lên một tiếng cả kinh, chỉ có Dương Thu Trì và lão đạo dường như chẳng hề tỏ thái độ gì, chỉ đưa mắt nhìn nhau không nói.

Dương Thu Trì vỗ phui tay, tháo bao tay ra, bước đến chỗ Vô Trần đạo trưởng kề tai ông ta cười nói nhỏ mấy câu, sắc mặt Vô Trần đạo trưởng biến hẳn, trầm giọng hỏi: "Người rốt cuộc là ai?"

Dương Thu Trì chuyển thân nói với A Hạnh Ny, "Ta có mấy lời cần nói chuyện riêng với đạo trưởng, cô về trước đi, mời hai đạo đồng cũng lui ra ngoài một chút, được không?"

A Hạnh Ny gật đầu đáp ứng, nhìn nhìn Vô Trần đạo trưởng, xong chuyển thân ra ngoài động. Vô Trần đạo trưởng xua tay với hai tiểu đạo đồng, hai cậu bé cũng lui ra ngoài.

Vô Trần đạo trưởng mặt mày âm tình bất định, nhìn Dương Thu Trì.

Dương Thu Trì chấp tay: "Xem ra vừa rồi ta nói đúng rồi, mẫu thân của A Hạnh Ny là do người tự tay dùng hỏa súng bắn chết, đúng không? Hắc hắc, đạo trưởng nhất định muốn biết ta làm sao mà biết vậy đúng không? Kỳ thật rất đơn giản, đó là cái vò thuốc súng không khói này và thân thể tàn khuyết của người cho ta biết. Ta đoán rằng, người khẳng định còn có một súng tay nhỏ gắn bằng một nửa hỏa súng thường, lắp đạn từ phía sau, trong nòng súng có khắc rãnh xoáy, không sai chứ?"

Vô Trần đạo trưởng trầm giọng nói: "Không sai, Dương đại nhân quả nhiên lợi hại."

"Vậy đạo trưởng vì sao không rút súng ra liều mạng với ta? Giết ta rồi, không phải là không còn ai biết chuyện của người hay sao?"

"Hắc hắc, Dương đại nhân thông minh như vậy, sao lại không chuẩn bị chứ? Tuy ta không biết đại nhân có chuẩn bị thủ đoạn lợi hại gì, nhưng ta dám khẳng định ta nếu phản kháng thì chỉ có chết nhanh hơn! Hơn nữa, Dương đại nhân nếu như cho họ rời khỏi đây trước mới nói rõ với ta, khẳng định là có điều kiện trao đổi gì đó, chứ không trực tiếp bắt ta quy án."

Dương Thu Trì cười cười: "Đạo trưởng cũng không ngốc nhì."

Vô Trần đạo trưởng thở dài một hơi: "Nếu như Dương đại nhân yêu cầu ta đem phương thức đề luyện thứ này dạy ông làm điều kiện, thì ta khuyên đại nhân tốt nhất là không nên. Nhân vì ta đích xác không phải không muốn dạy cho ông, mà vì món này quá nguy hiểm, sau này sẽ hại đại nhân. Ta không muốn làm như vậy. Còn về chuyện đại nhân nói, không sai, mẫu thân của Ny nhi là do ta bắn chết. Chuyện này đã xảy ra mười năm rồi, ta vốn cho rằng nó đã qua, không ngờ vẫn có người biết, thật là nếu không muốn người ta biết thì từ khi mình đừng làm."

Dương Thu Trì nói: "Kỳ thật là người tự cho ta biết. Người sử dụng hỏa súng quá đặc biệt, trong đó thuốc phát xạ theo ta biết thì chưa có ai trong thời đại này sử dụng. Chính là thứ thuốc nổ đen trong vò này, không, nói cho đúng hơn đó không còn là thuốc nổ đen nữa, mà có thể quy vào loại hỏa dược không khói. Tuy nó còn có tạp chất, hiệu quả chưa tốt lắm, nhưng so với thuốc nổ đen khác mạnh hơn nhiều. Ta nhờ Dát Cát Ước đi lấy vật đã luyện của thiết tượng ở khắp các động trại, muốn xem coi có nguyên liệu chế tạo loại hỏa dược không khói này không, từ đó tìm ra người điều chế ra thuốc nổ không khói này. Thật không ngờ nó lại nằm ở trong đạo quan của đạo trưởng. Ông giết chết mẫu thân của Ny nhi, đó là tử tội, cho dù ta không bắt ông quy án, trực tiếp đem chuyện này báo cho thổ ti Dát Cát Ước biết, thì ông cũng đủ chết không chỗ chôn rồi! Hắc hắc, nếu như ông có thể đem phương pháp luyện ra các nguyên liệu này nói cho ta hay, có thể ta sẽ tha cho ông một con đường sống."

"Thế nào? Dương đại nhân muốn dùng quyền mà mưu đồ việc riêng sao?" Vô Trần đạo trưởng cười lạnh.

"Không tồn tại vấn đề đó. Ta sở dĩ quyết định tha cho ông một con đường sống, nguyên nhân có hai điều. Điều thứ nhất là ta có thể khẳng định ông giết mẹ của A Hạnh Ny là có lý do của ông, hơn nữa lý do này không phải xuất phát từ cừ hận hay là động cơ tị hiềm nào khác. Nếu không, ông lúc đó không bị phát hiện, mười năm nay ông có quá nhiều cơ hội tiếp tục báo phục để ra tay giết chết A Hạnh Ny và phụ thân Dát Cát Ước của cô ta. Ông không làm thế, ngược lại còn một mực bồi dưỡng chiếu cố cho A Hạnh Ny, giúp Dát Cát Ước chế luyện đan dược. Thứ hai, ông cho ta biết phương pháp đó, ta có chỗ dùng của ta, cho nên có thể coi là ông lấy công chuộc tội. Tổng hợp hai lý do này, có thể không giết ông." Dương Thu Trì không trực tiếp nói mình

muốn nắm bắt phương pháp luyện thuốc súng này có thể hợp thành đạn được dùng súng hiện đại. Đến lúc đó, hẳn dù không thể văn hồi cục diện đồ vớ sập đổ của Đại Minh, nhưng cũng có thể cứu rất nhiều tính mệnh. Nếu so sánh ra, hi sinh án này đáng giá vô cùng.

Vô Trần đạo trưởng nhìn trừng trừng Dương Thu Trì thật lâu, sau đó gật đầu: "Được, ta dạy ngươi. Nhưng mà ta cần phải nói trước, rằng món này rất nguy hiểm. Do đó cái này ta chẳng biết là lập công hay là hãm hại đây, chỉ mong đến lúc đó đại nhân đừng hối hận."

Dương Thu Trì cười cười: "Vậy sao? Ta biết rõ là rất nguy hiểm, xem ra khi ông phát minh ra loại súng nòng nhỏ đó nó bị nổ vỡ dẫn đến thụ thương, đúng không?"

"Đại nhân làm cách nào biết vậy?"

"Rất đơn giản, loại thuốc nổ không khói này nếu làm thuốc súng thì uy lực so với thuốc nổ đen mạnh hơn nhiều. Nếu như người đã chế tạo ra vũ khí mạnh hơn hỏa súng thường nhiều, nhưng đã mười năm qua rồi mà không thấy đưa vào thực chiến, thậm chí không thấy lưu truyền, cho thấy vũ khí này có khuyết điểm phi thường trí mệnh. Nếu như ta đoán không lầm, thì nó rất dễ bị nổ nòng súng. Đúng không?"

"Đại nhân liệu sự như thần!" Vô Trần đạo trưởng vô chút cảm khái trên gương mặt xấu xí, thờ dài nói tiếp, "đích xác là thế, xem ra đại nhân cũng là đồng đạo, thông hiểu việc chế tạo hỏa khí. Trong quá trình luyện đạn, ta vô ý phát hiện loại đạn được này, dùng để làm thuốc bắn hỏa súng uy lực rất mạnh, có thể khiến đạn đi xa và chuẩn hơn. Ta rất cao hứng, liền mô phỏng theo cấu tạo của hỏa pháo thần công, tạo bộ phận phía sau súng thành hoạt động, tăng chiều dài nòng. Như vậy sau khi đem thuốc nhồi vào đạn trước, có thể nhanh chóng lắp đạn, tăng gia tốc độ bắn. Ai! Nhưng đáng tiếc người tính không bằng trời tính, vô luận là ta cải tiến đang được có thể thay đổi hay là bộ phận kết hợp giữa nòng súng và lòng súng thế nào, chỉ cần bắn vài ngày là hư, nhanh chóng bỏ phế. Điều đáng sợ hơn là loại thuốc súng này đập hay đốt đều dễ dẫn tới phát nổ. Gương mặt, hai tay hồng của ta đều là kết quả của vô số lần súng bị nổ lòng. Cuối cùng, ta biết nếu không dùng nghiên cứu nữa, thì ta e rằng không còn mạng, cho nên ta đem hỏa súng hủy hết, không đụng tới nữa, một lòng luyện đơn, cho nên mới kéo dài mạng sống tới bây giờ. Cho nên ta khuyên đại nhân..."

"Được rồi, người không cần khuyên ta," Dương Thu Trì mỉm cười ngắt lời ông ta, "Ta cho dù có bị nổ chết, cũng không trách đến đạo trưởng đâu." Dương Thu Trì biết thành phần tỷ lệ trong đạn được hiện đại, biết làm sao khiến thuốc súng ghê ghớm đó trở nên an toàn hơn. Cái mà hắn thiếu hiện giờ là làm sao từ trong quặng mỏ chế luyện ra nguyên liệu cần cho đạn được.

Vô Trần đạo trưởng không nói nữa, dùng lực chuyển động một mặng đá. Vách động lịch kịch mở, lộ ra một sơn động, thì ra bên trong còn có một sơn động nhỏ rất âm mật. Bên trong quả là có rất nhiều thiết bị lớn nhỏ, chỉ có điều hầu hết đã bám đầy bụi.

Vô Trần đạo trưởng và Dương Thu Trì quét dọn các thiết bị xong, Vô Trần đạo trưởng bắt đầu giảng giải cách thức phân biệt các chủng loại quặng, làm cách nào để sơ luyện, tinh chế, vừa giảng giải vừa thao tác, vanh vách trơn tru.

Tiếp đó mấy ngày, Dương Thu Trì theo Vô Trần đạo trưởng lên núi thu quặng, tự thân đề luyện, cuối cùng đã nắm toàn bộ kỹ thuật luyện chế nguyên liệu của thuốc súng.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 108: Bảo tàng chỉ cấp chính chủ

Dương Thu Trì khuyên Vô Trần đạo trưởng tham gia đội đoàn luyện của mình, làm cố vấn kỹ thuật luyện quặng, nhưng bị Vô Trần đạo trưởng cự tuyệt. Nhưng dù sao thì Vô Trần đạo trưởng cũng đem những trang bị luyện quặng và toàn bộ sản phẩm tổng tặng cho hắn, khiến hắn cao hứng vô cùng.

Dương Thu Trì đã thăm sấp bày kế hoạch trang bị vũ khí cho quân đội mình. Hắn không phải là chuyên gia vũ khí, tri thức về vũ khí cũng như phương diện kiểm nghiệm vết thương gây ra từ đạn chủ yếu là vũ khí thường quy của Trung Quốc.

Vũ khí hiện đại một khi bị địch nhân thu được thì rất dễ phòng chế theo, do đó cần phải sử dụng thủ đoạn bảo mật kỹ thuật. Súng ống bản thân không thể bảo mật, nhân vì khi địch lấy được mở ra để công tượng dù là có thể phòng chế cực nhanh. Trong khi đạn được thì phòng chế khó hơn, cổ đại chưa nắm bắt tri thức hiện đại này, căn bản không thể phòng chế ra loại đạn cần thiết. Toại phát thương và súng đạn khác trong thời hiện giờ khác biệt nhất là ở đạn. Súng đạn hiện đại dùng bao đạn (các nút) để đưa lên nòng, thông qua kim hỏa kích phát thuốc nổ trong viên đạn làm bay ra đầu đạn. Vì thế, chỉ cần giữ kín kỹ thuật liên quan đến thuốc súng chế ngòi nổ là xong. Địch nhân dù có phòng chế ra súng và đạn, dùng thuốc súng đen thay cho thuốc súng không khói này thì cũng không cách gì dùng được (vì không có kim hỏa hay cò lửa), không tìm được biện pháp phát xạ thuốc súng trong đó. Khi ấy, súng dù tồn tại dưới hình thức nào cũng chỉ là khối sắt vụn mà thôi.

Điểm này Dương Thu Trì đã tính toán kỹ: súng, vỏ đạn, đầu đạn và thuốc súng cũng như thuốc chế tạo kim hỏa có thể do các công tượng chế tạo. Nhưng công đoạn phối chế thuốc súng cuối cùng và chế tạo ngòi nổ kim hỏa gì đó sẽ do hắn tự thực hiện trong tình huống bảo mật. Hai công đoạn này cần thời gian khá ít, cho dù có làm một mình cũng có thể chế tạo số lượng nhiều.



Đương nhiên, một mình hắn không thể phối chế hết đạn cho toàn quân, vì như vậy là chuyện quá sức. Hắn chỉ chế ra súng đạn cho một đội tinh nhuệ, sử dụng đạn tiết kiệm, tranh thủ 1 viên tiêu diệt 1 địch nhân.

Xuất phát từ ý tưởng này, hắn dùng loại súng bán tự động loại 56 của Trung Quốc làm mô hình bắt chước chủ yếu, vì nó có thể bắn đơn, không lãng phí đạn được, hộp đạn 10 viên, hoạt động theo phương thức tự nạp đạn, đảm bảo tốc độ bắn nhanh.

Loại súng bán tự động 56 (Chú: Xem hình) này có kết cấu đơn giản, rất thích hợp cho công tượng thời cổ chế tạo, đặc biệt thích hợp trong địa hình bùn đất, mưa gió, cuồng phong... nói chung là thứ nổi đồng cối đá. Đường bắn lại xa, đạt tới 400m, có ống ngắm tối đa bắn hơn 1000m, rõ ràng hơn hẳn súng toại phát đương thời. Trước mũi súng này còn có lưỡi lê nhọn, dễ dàng đâm thủng giáp giáp của kỵ binh, lại có thể gây mất máu lớn, vết thương khó lành. Cho nên dù chiến đấu cận thân cũng không thua gì đối phương có đao kiếm, không cần có bộ binh bảo hộ như quân dùng súng toại phát.

Hình súng bán tự động 56:

file:///C:/Share%20Truy%20E1%BB%87n%20Vip/Nap%20Thiep%20Ky%20I%20II/VIP%20-%20N%20E1%BA%A1p%20Thi%20E1%BA%BFp%20K%20C3%BD%20I%20&%20II%20-%20M%20E1%BB%99c%20D%20E1%BA%ADt%20%28Full%29%20-%20Trang%2084%20-%20VIP%20V%20C4%82N%20%20C4%90%20C3%80N\_files/\*\*\*\*\*---577\_56.jpg  
file:///C:/Share%20Truy%20E1%BB%87n%20Vip/Nap%20Thiep%20Ky%20I%20II/VIP%20-%20N%20E1%BA%A1p%20Thi%20E1%BA%BFp%20K%20C3%BD%20I%20&%20II%20-%20M%20E1%BB%99c%20D%20E1%BA%ADt%20%28Full%29%20-%20Trang%2084%20-%20VIP%20V%20C4%82N%20%20C4%90%20C3%80N\_files/\*\*\*\*\*---543\_56b.jpg  
file:///C:/Share%20Truy%20E1%BB%87n%20Vip/Nap%20Thiep%20Ky%20I%20II/VIP%20-%20N%20E1%BA%A1p%20Thi%20E1%BA%BFp%20K%20C3%BD%20I%20&%20II%20-%20M%20E1%BB%99c%20D%20E1%BA%ADt%20%28Full%29%20-%20Trang%2084%20-%20VIP%20V%20C4%82N%20%20C4%90%20C3%80N\_files/\*\*\*\*\*---30\_56F200708091838531354417061.jpg

Ngoài ra, Dương Thu Trì còn chuẩn bị mô phỏng chế tạo một lượng ít súng bộ binh 56 tự động, tục xưng là súng xung phong, tức phiên bản AK47 của Trung Quốc. Loại này do quá lãng phí đạn, chỉ thích hợp bắn gần, hắn không định trang bị nhiều mà chỉ dành cho tổ đột kích để tăng viện hỏa lực.

Dương Thu Trì bỏ ra mấy ngày đêm trang bị trong sơn động của Vô Trần đại trưởng tháo ra hết, bao gồm cả những nguyên liệu vừa sản xuất thử ra đóng gói lại, bảo Mã Lăng Vũ dẫn theo 5 hộ vệ dùng xe ngựa vận chuyển về bảo tồn trong nha môn của Kiểm Dương huyện. Hắn lại nhớ và vẽ lại mô hình của hai loại súng đó và mô hình viên đạn (bao gồm cả mô hình viên đạn khẩu 77 của hắn) đưa về giao cho lão thiết tượng "Lão hắc đầu" để ông ta lập tức chế tạo ra thử.

Súng 77

file:///C:/Share%20Truy%20E1%BB%87n%20Vip/Nap%20Thiep%20Ky%20I%20II/VIP%20-%20N%20E1%BA%A1p%20Thi%20E1%BA%BFp%20K%20C3%BD%20I%20&%20II%20-%20M%20E1%BB%99c%20D%20E1%BA%ADt%20%28Full%29%20-%20Trang%2084%20-%20VIP%20V%20C4%82N%20%20C4%90%20C3%80N\_files/\*\*\*\*\*---94\_sung01200000033374116167980542141\_s.jpg

Trong những ngày Dương Thu Trì bận rộn, tiểu quân chúa không làm loạn gì, ngoại trừ ăn uống bất hủ ở cùng mới chịu, còn thì ngoan ngoãn cùng hai thiếp thân nha hoàn chơi cừu liên hoàn. A Hạnh Ny cũng thường đến chơi với nàng.

Ở Đồng trại hơn 10 ngày, Dương Thu Trì cuối cùng cũng làm xong chuyện, lấy được thứ hắn muốn có nhất. Hiện giờ chỉ cần có vàng bạc và lương thực là có thể chiêu binh mãi mã rồi.

Vào tối hắn chuẩn bị rời khỏi Đồng trại, thổ ti Dát Cát Ước thiết yến thết đãi tiễn biệt.

Sau khi tiệc tan, Vô Trần đạo trưởng đề xuất muốn đến tế điện mẹ của A Hạnh Ny. Thổ ti Dát Cát Ước mạng Dương Thu Trì, A Hạnh Ny đi cùng ông ta.

Tại linh đường, Vô Trần đạo trưởng quỳ dưới đất, tụng niệm kinh văn, lát sau mới từ từ đứng dậy nói: "Thổ ti đại nhân, mấy ngày này tôi nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định sám hối với ông - tôn phu nhân là do bản đạo giết chết."

Dát Cát Ước cả kinh: "Đạo trưởng vì sao nói vậy?"

Vô Trần đạo trưởng khẽ nói: "Kỳ thật tôi là cầm y vệ của triều đình, phụng mệnh lợi dụng chuyện luyện đan mà trà trộn vào Đồng trại, giám thị các vị. Mười năm trước, ông dẫn binh đi chinh tiểu Miêu quân, tôi phụng mệnh đem tin Đồng trại trống không báo cho quân Mèo. Miêu quân đến đánh đốt giết gian dân không gì không làm, tôi biết là mình sai. Nhưng tôn phu nhân không biết tôi là gian tế, vì trước đây tôi tuyên xưng là sắp luyện xong kim đan giúp thổ ti đại nhân duyên niên ích thọ, nên tôn phu nhân cố sức yểm hộ tôi đào tẩu, để tôi tiếp tục luyện đan cho đại nhân. Nhưng Miêu quân đã bao vây nội trạch, phu nhân bên gấu tôi trong bí đạo ở phòng ngủ, bản thân ở ngoài để che là còn có cửa động, dặn tôi phải chiếu cố thổ ti đại nhân và Ny nhi. Tôi từ ám thất nhìn ra thấy nàng ta bị Miêu quân lãng nhục, lòng bất nhẫn nên đã bắn chết bà ta. Miêu quân thủy chung không tìm được nơi tôi ẩn thân, nên tôi mới sống được."

Dát Cát Ước hai mắt như phún hỏa, nhìn trừng trừng, hỏi từng câu một: "Lời này là thật?"



Vô Trần đạo trưởng nhắm mắt gất đầu.

"Vô si chi đồ! Đi chết đi!" Dát Cát Ước tức giận quát lớn, phóng ra một chưởng đánh Vô Trần đạo trưởng lộn nhào, trên khoe miệng chảy đầy máu, càng làm gương mặt xấu xa của ông ta khủng bố hơn.

Dát Cát Ước bước tới hai bước, quát hỏi: "Ta và ngươi vô oán vô cừ, đối với ngươi không tệ, vì sao lại đối như vậy với ta?"

Vô Trần đạo trưởng gạt máu trên khoe miệng: "Lúc đó tôi chỉ muốn lập công thăng quan, do đó mới phụng mệnh phá quan hệ Miêu - Đồng, nhưng mất thấy thôn dân quen thuộc chết thảm vô số, tỷ muội Đồng gia bị giày vò, mới biết tội nghiệt quá nặng. Từ đó về sau tôi không còn làm chuyện gì không phải với các vị nữa, một lòng tu đạo, cầu nguyện cho vong linh đã chết. Sau đó, tôi nghiên cứu hóa súng mới, chỉ muốn cấp cho thổ ti và Đồng binh sử dụng trong chiến loạn này, để bảo hộ cho mọi người bình an, nhưng rất tiếc là làm đến chết đi sống lại mà không thành công. Ai..., tôi đã sống mòn đến giờ này rồi, thống khổ vô cùng, nên cuối cùng quyết định từ đây chấm dứt, cầu cho nội tâm yên tĩnh..."

Nói đến đây, Vô Trần đạo trưởng từ từ móc từ trong lòng ra một súng ngắn, kề vào huyệt thái dương của mình.

A Hạnh Ny bi thảm hỏi: "Đạo trưởng! Xin đừng...."

Vô Trần đạo trưởng cười thảm, nói với Dương Thu Trì: "Dương đại nhân, những gì ta biết đầu dài cho ngài, nếu ngài có thể hoàn thành di nguyện của ta, nghiên chế ra vũ khí tốt hơn, thì sau này đừng quên bảo hộ cho sự bình an của Đồng trại, cho Ny nhi và Thổ Ti đại nhân..."

"Phanh!" Tiếng súng vang lên, đầu Vô Trần đạo trưởng bật qua, từ từ ngã xuống đất chết. Ở huyệt thái dương có cái lỗ khủng bố, máu huyết phun ra có vòi....

...

Ngày hôm sau, Dương Thu Trì dẫn đội hộ vệ từ biệt thổ ti Dát Cát Ước và A Hạnh Ny mỹ lệ tiếp tục đến Quý châu Trấn Viễn phủ.

Trên đường bình an, họ thuận lợi đến Trấn Viễn.

Hai trăm năm đã qua, có thể là do chiến loạn đói nghèo ảnh hưởng, Trấn Viễn có vẻ cũ kỹ nghèo nàn hơn 200 trước Dương Thu Trì đến đây nhiều.

Được sự chỉ điểm của tiểu quận chúa, họ đến một đại trạch viện dưới Thanh Long động cạnh dòng Vũ Dương. Gia đình gác cửa biết tiểu quận chúa Chu Phượng Đức đến, vội chạy đi báo. Thật nhanh sau đó, một lão phụ cỡ 50 tuổi mang theo gia đình khóc lóc ra đón, đưa họ vào nhà.

Kinh qua giới thiệu mới biết, lão phụ khóc lóc này là mẹ của tiểu quận chúa. Bọn họ đã biết chuyện Sở vương và đàn ông cả nhà bị chìm sông chết, nữ thì bị đưa vào làm quân kỹ. Tinh thần của tiểu quận chúa thì thất thường biến thành khờ khờ, cười cười nói nói liên hồi.

Mẹ của tiểu quận chúa khó khăn lắm mới dừng tiếng khóc, hỏi về nguyên nhân đến đây của họ.

Tiểu quận chúa cười hi hi kéo Dương Thu Trì đến, nói với lão phụ nhân: "Mẹ, Phượng nhi là tiểu thiếp của Dương lão gia, bạc của Phượng nhi, nhiều bạc lắm, đều cấp cho Dương lão gia!"

Lão phụ nhân nhủ mảy, nói: "Cái này không được! Phượng nhi, phụ vương của con tận miệng nói, rằng số bạc này là cấp cho con và chồng con dùng. Đầu óc con có vấn đề, hẳn không phải là chồng con, lão thân không thể đưa số tiền tài này cho con được!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 109: Dùng hôn nhân đổi vàng bạc

Tiểu quận chúa Chu Phượng Đức chề môi, rồi òa lên khóc, vừa khóc vừa không ngừng vịn vẹo người.

Lão phụ nhân hừ một tiếng: "Phượng nhi, đây là phụ vương con dặn, mẹ cũng không còn biện pháp nào."

Hộ vệ Hồ Thủy cười nói: "Lão thái thái, vị Dương đại nhân này... người này..., chính là chồng của tiểu quận chúa của chúng ta."

"Hồ Thuyết người đúng là nói vậy a!" Lão phụ nhân biết Hồ Thủy chính là tuần vệ của Sở vương phủ, cũng biết ngoại hiệu của y là "Hồ thuyết" (nói bậy), "Tiểu quận chúa của các người có chồng là Vương quốc tử. Trong đại hôn của chúng, lão thân đã từng tham gia hôn khánh, gặp qua nghi tân. Sau đó nghe nói đã tuần nạn cùng vương gia rồi, người đừng có ở đây dối ta!"

"Đây là một chuyện khác. Sự tình là như vậy, sau khi tiểu quận chúa rơi vào tay quân giặc, Trương tặc đem người tặng cho một đồ tì tên là Trầm Lỗi. Dương đại nhân là ân nhân cứu mệnh của muội muội của Trầm Lỗi, do đó Trầm Lỗi đem tiểu quận chúa tặng cho Dương đại nhân làm... làm... trác thất (tiểu thiếp), còn có văn khế nữa. Văn khế đang ở trong người tiểu quận chúa."

Lão phụ nhân hừ một tiếng, đưa tay định lấy văn khế trong lòng tiểu quận chúa. Tiểu quận chúa có kinh nghiệm trước kia, đương nhiên không để ai đụng vào văn khế này của mình, ẹo người tránh ra, ngăn tay của lão phụ nhân, rồi tiếp tục méo miệng òa khóc.

Hồ Thủy nói tiếp: "Lão thái thái, kỳ thật Dương đại nhân cần số tiền này để xây dựng địa phương đoàn luyện, bảo hộ cho bá tánh..."

"Ta không cần biết hần cần tiền làm cái gì, dù gì thì vương gia bảo ta coi sóc tài sản này, dặn là chỉ có tiểu quận chúa và nghi tân mới có thể dùng. Người vừa rồi nói chuyện tặng thiếp gì đó, cho dù là có, văn khế của Trương tặc quân lão thân không thèm nhận! Hần là phản tặc, có quyền lợi gì chuyển tặng tiểu quận chúa của ta đi làm thiếp của người? Đám phản tặc này tội đáng tru di cửu tộc, chuyện bọn chúng làm sao có giá trị được! Tiểu quận chúa là hoàng thân quốc thích, sao có thể làm thiếp cho người? Huống chi đó chỉ là một điển sử nhỏ. Nói ra chẳng phải làm người ta cười gậy rằng hay sao? Đừng nói gì người của Trương tặc quân định ra chuyện này, cho dù đó là quan viên của Đại Minh định ra, nhưng không phải là hoàng thượng khâm điển, thì chẳng có giá trị! Người không cần nói nữa, nếu không lão thân đuổi các người ra khỏi cửa!"

Hồ Thủy vội im miệng không dám nói nữa.

Dương Thu Trì ho khan một tiếng: "Lão thái thái, Dương mỗ cũng không muốn nhân chuyện hôn nhân này, và thủy chung vẫn không coi tiểu quận chúa là thiếp. Lần này đến chỉ là vì tiểu quận chúa nói nàng ấy ở Trần Viễn phủ có tài sản, nguyện ý tặng cho Dương mỗ để lập địa phương đoàn luyện, bảo hộ cho sự bình an một vùng. Hơn nữa..., lão thái thái là mẹ của tiểu quận chúa, không phải là người ngoài, Dương mỗ nói thẳng vậy. Đại binh của Trương tặc quân áp cảnh, Trường Sa đã khó giữ. Phúc vương và Huệ Vương có ý thiên về ở Kiếm Dương huyện, phái Ngô quân gia đến tra xét, thụ quyền cho Dương mỗ kiến lập đội hộ vệ bảo vệ cho bình an của hai vị vương gia. Đương nhiên cũng đồng thời bảo hộ cho sự an toàn của tiểu quận chúa. Do đó, món tiền này đích xác không phải là Dương mỗ dùng cho mình, mà là dùng cho gia tộc Vương gia."

Lão phụ nhân hừ một tiếng: "Ai biết lời người nói đây là thật hay không! Cho dù là thật, thì Phúc vương, Huệ vương tự đi tỵ nạn, tại sao bọn họ không xuất tiền, lại đi đòi tiền của Sở vương gia nhà ta? Còn về tiểu quận chúa, các người không cần lo, nó cứ ở đây với ta, lão thân sẽ chiều cổ cho nó. Hiện giờ nó là người chí thân của lão thân rồi, chuyện của nó lão thân quyết là được!" Dừng lại một chút, bà ta quay qua lệnh: "Quân gia! Cấp cho Dương đại nhân và bọn họ mỗi người 5 lượng bạc, coi như là tiền đi đường đưa Phụng nhi đến đây, các vị lĩnh tiền rồi thỉnh về đi."

Dương Thu Trì tức giận không thể tả, đứng phắt dậy nói lớn: "Lão thái thái, ta chẳng phải là hòa thượng đến hóa duyên, cũng không phải là khát cái đến ăn xin. Số tiền đó bà cứ giữ lại mua kẹo đường ăn đi, coi chừng bị dính răng đó! Xin cáo từ vậy!" Nói xong phất tay áo chuyển thân bước đi.

Vừa nghe Dương Thu Trì định đi, tiểu quận chúa gạt lệ đứng phắt dậy, chạy theo nắm tay áo hần kéo ghệt lại, quỳ sụp xuống đất, dập đầu lạy hần lia lịa: "Phụng nhi là tiểu thiếp của Dương lão gia, Phụng nhi muốn sinh con trai cho Dương lão gia...!"

Lão phụ nhân chưa bao giờ nhìn qua tình cảnh này, tức thời sững sờ.

Các nha hoàn bà mụ đều vội chạy đến đỡ tiểu quận chúa dậy, nhưng nàng ta bị kích động quá lớn, sản sinh chứng tinh thần phân liệt, nhận chuẩn là sự tình sẽ không thể cải biến, tự nhiên sức lực ở đâu trỗi dậy, hai ba nha hoàn chẳng kéo nàng nổi, mà cũng không dám dùng sức. Tiểu quận chúa một mặt hất đám nha hoàn ra, một mặt cố sức dập đầu, trán va vào đá xanh kêu bình bịch, ngay Dương Thu Trì quay lại đỡ dậy cũng không ăn thua.

"Nghiệt chương..., đúng là nghiệt chương mà...." Mẹ của tiểu quận chúa khóc lóc chạy lại cố sức ôm kéo tiểu quận chúa, bấy giờ mới tạm thời ngăn được nàng khỏi dập đầu, nhưng trán đã đầy máu tươi.

Một hộ vệ binh đến từ Trường Sa khẽ nói: "Lão thái thái, Dương đại nhân là ân nhân cứu mạng của tiểu quân chúa, tiểu quận chúa và Dương đại nhân đã làm nghi thức nạp thiếp, tiểu quận chúa nhận định Dương đại nhân là chồng, chỉ có Dương đại nhân ở bên cạnh mới chịu an. Lúc trước ở Trường Sa, Dương đại nhân đến Kiếm Dương huyện phó nhậm, tiểu quận chúa lưu lại Trường Sa, không tìm được Dương đại nhân xong, suốt ngày không chịu ăn uống gì, ép đồ vào cũng nhổ ra hết, cho đến khi chỉ còn hơi thở, hai vị vương gia bị bức không còn cách nào mới phái Ngô quân gia dẫn bọn hộ vệ chúng tôi hộ tống tiểu quận chúa đến Kiếm Dương huyện gặp Dương đại nhân, bấy giờ mới cứu lại tính mệnh. Nhưng hiện giờ lão thái thái muốn để Dương đại nhân đi, e rằng tính mệnh của quận chúa khó bảo đảm! Tiểu nhân không phải là cố tình nói dối, lão thái thái không tin có thể hỏi các hộ vệ khác, hoặc có thể viết thư hỏi hai vị vương gia."

Lão phụ nhân giật mình cả kinh, ôm chặt tiểu quân chúa, quét mắt nhìn các hộ vệ khác, thấy chúng hộ vệ đều mặt mày trịnh trọng gật đầu lia lịa, vừa rồi lại thấy tiểu quận chúa trong bộ dạng như vậy, bấy giờ mới tin, nhỏ lệ nói: "Như vậy..., như vậy làm sao đây..." Bà ta biết tiểu quân chúa không thể rời khỏi Dương Thu Trì, không dám buông lời trịch thượng nữa, dùng ngữ khí thương lượng nói với Dương Thu Trì: "Hay là thỉnh Dương đại nhân ở lại hàn xá vài ngày, để lão thân tìm kế sách vạn toàn rồi mới quyết?"

Dương Thu Trì cười khò: "Lão thái thái, trương tặc quân binh thế rất mạnh, dọc đường nam hạ thế như phá trúc. Một khi Trương tặc quân đánh vào Quý châu, Dương mỗ ở Trương Tây không thể đề ngự địch quân, thì lúc đó chỗ của lão thái thái cũng chẳng phải thế ngoại đảo nguyên gì. Dương mỗ còn phải trừ kiến đội ngũ, không thể ở lâu, có thể đem tài vật của tiểu quận chúa trả lại thì chỉ cần nghe một lời của lão thái thái. Còn không được, chỉ đành chịu thôi, Dương mỗ còn phải gấp trở về lo liệu việc."

Vừa nghe Dương Thu Trì định đi nữa, tiểu quận chúa liền mặt mày khủng hoảng, cố sức tránh thoát khỏi vòng tay ôm của bà mẹ, túm lấy vạt áo của Dương Thu Trì không buông, miệng cứ lặp lại những lời lúc này, xong định dập đầu xuống đất.

Lão phụ nhân ôm tiểu quận chúa, luôn miệng nói: "Thôi thôi thôi! Nếu là như thế! Chỉ cần Dương đại nhân đáp ứng cho một chuyện, lão thân sẽ lập tức

đem vàng bạc giao hết cho các người."

Tiểu quận chúa nghe thế, lập tức dùng ngay giấy tránh, ngược mắt nhìn lão phụ nhân.

Dương Thu Trì cung tay nói: "Lão thái thái có phân phù gì xin cứ nói, Dương mỗ sẽ tận lực mà làm!"

Lão phụ nhân yêu thương vuốt ve mái tóc lòa xòa của tiểu quận chúa: "Vương gia giao cho lão thân rằng, món tiền này chỉ cho Phụng nhi và Nghi tân, Phụng nhi mạng khổ, tân hôn đã mất chồng. Nếu như Dương đại nhân là ân nhân cứu mệnh của Phụng nhi, Phụng nhi không thể rời xa Dương đại nhân, đây âu cũng là duyên phận rồi. Tuy Dương đại nhân quan chức thấp kém, bồi phận không bằng Phụng nhi của ta, nhưng mà..., ai, tình huống trước mắt chỉ vậy mà thôi. Nhưng phụng nhi của ta dù gì cũng hoàng thân quốc thích, đường đường là quận chúa của Sở vương, tuyệt không thể làm thiếp của người. Lão thân không biết Dương đại nhân có hôn phối chưa, nếu chưa có thì hay lắm, hôm nay lão thân sẽ làm chủ hôn để Phụng nhi chuyển lấy người. Còn nếu đã có hôn phối, Dương đại nhân nếu như nguyện ý trở về viết một thứ bỏ vợ nguyên phối, chuyển sang cưới Phụng nhi của ta, thì còn có thể được..."

Dương Thu Trì nghe tới đó không nhịn được nữa, gay gắt đáp: "Miễn đi! Lão thái thái không cần nói nữa! Đừng nói gì Dương mỗ đã có người trong tim, định hôn phối. Cho dù chưa có, cũng không vì tiền tài ngoại thân mà đem hôn nhân làm vật giao hoán! Tiểu quận chúa cao cao tại thượng như vậy, Dương mỗ với không tới đâu, và cũng không muốn với. Thỉnh lão thái thái hãy tìm cho tiểu quận chúa chỗ môn đăng hộ đối nào khác đi. Xin cáo từ!" Nói xong chuyển thân bỏ đi.

Tiểu quận chúa đương nhiên không để hấn bỏ đi, như một luồng gió nhào tới ôm chân hấn, miệng không ngừng lặp lại câu nói cũ, rồi định dập đầu.

Lão phụ nhân lại than dài "nghiệt chừng" lia lịa, sau đó bất đắc dĩ nói: "VẬY..., hãy để Phụng nhi và nguyên phối của Dương đại nhân cùng làm vợ ngang hàng, cũng được chứ? Nếu mà đồng ý, lập tức làm hôn lễ, đêm nay động phòng hoa chúc, sáng ngày mai lão thân sẽ giao hết kim ngân châu báu, các vị có thể lập tức trở về Kiếm Dương huyện, như thế được không?"

"Xin miễn luôn. Dương mỗ cả đời chỉ có một vợ!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 110: Diên loan đảo phượng

"Người....!" Lão phụ nhân thật là không dám tin vào lỗ tai mình, trên thế gian này không ngờ có người đầu óc cứng nhắc như vậy. Bà ta không biết Dương Thu Trì kiếp trước là Trần quốc công giàu nứt bở đổ vách của Đại minh, Nam Dương, đối với tiền tài chẳng coi vào mắt. Nếu như lần này không vì cần tiền xây dựng quân đội, chẳng thềm bước tới Trần Viễn này một bước.

Lão phụ nhân trầm giọng nói: "Vậy thì người muốn làm sao? Chẳng lẽ đòi Phụng nhi làm tiểu thiếp mới chịu hay sao? Phụng nhi... nó đường đường là quận chúa mà.....!"

Dương Thu Trì đáp: "Dương mỗ vừa rồi nói rồi, Dương mỗ không muốn trèo cao tới chỗ của Sở vương. Lần này đến Trần Viễn chẳng qua là tiểu quận chúa đáp ứng đem tài vật tổng tặng cho Dương mỗ làm quân hướng, nếu như Dương mỗ vì có được số tiền tài này mà phải làm thân phận nghi tân của Sở vương, Dương mỗ thà không có còn hơn."

"Ý tứ của người là Phụng nhi làm thiếp của người người cũng không thềm?"

"Không phải là không nguyện ý, mà là không thể. Dương mỗ đã đáp ứng chuyết kinh..., à, là đáp ứng vợ chưa cưới của ta, kiếp này không nạp thiếp nữa. Do đó, không thể cưới tiểu quận chúa, thậm chí không thể nạp cô ta về một phòng làm thiếp nữa."

"Người...! Người quả là cổ hủ cứng cực! Trên đời này làm gì có loại hân phụ sự tử hà động thế kia?" Lão phụ nhân tức đến nổi thở khi khi, "Nếu như người đã quyết định như vậy, sao lại đáp ứng Trương tặc quân nạp Phụng nhi của ta làm thiếp?"

"Cái đó là vì cứu tiểu quận chúa, là kẻ quyền nghi mà thôi!"

"Ta không cần quân người dùng kế gì, giấy trắng mực đen đã tả rành rành, coi như là thật rồi!" Lão phụ nhân đã tức đến nổi hồ đồ, trước đó bà ta còn phủ định Trầm Lỗi viết văn khế tặng thiếp là không có hiệu lực, hiện giờ ngược lại dùng văn khế này để chứng minh tiểu quận chúa là thiếp thất của Dương Thu Trì. Bà ta nhất thời cũng quên tuốt, nếu như văn khế có hiệu lực, thì tiểu quận chúa lại đi làm vợ lẽ của một vị điển sứ nho nhỏ ở huyện nghèo rồi.

Dương Thu Trì không muốn dẫn dài chuyện này. Lão phụ nhân này chẳng qua là vợ của em trai của mẹ tiểu quận chúa mà thôi, chẳng thể coi là người

thân ruột thịt, lời bà ta nói chẳng có giá trị. Nhưng dù sao thì món tiền trước mắt là hần cần nhất, cho nên cố làm sao cho qua, chỉ cần giữ cái núi cao của hần không được rơi lòng là không sợ gì. Cho nên, hần hàm hồ nói: "Lão thái thái nói cũng có đạo lý, nếu như là thế, thì thỉnh lão thái thái đem kim ngân tiền tài của tiểu quận chúa trả lại đi!"

Lão phụ nhân lúc này mới ngó ra, có lòng hối hận nhưng không thể được, đành thở dài tự lẩm bẩm: 'Ai! Nếu như Phụng nhi rời khỏi ngươì là không sống nổi, ngươì cứ lấy cái đó ra mà cò kè, thì lão thân còn làm gì được nữa chứ? Thiếp thì thiếp vậy, lão thân chỉ có đứa cháu bên ngoài này, Sở vương gia coi như chỉ còn có nửa cây nhang, chỉ sau này hi vọng ngươì đối đãi Phụng nhi cho tốt, không để nó thiệt thòi là được rồi. Nếu không, lão thân nhất định không tọa thị điềm nhiên, nhất định phải đòi công đạo ở chỗ ngươì!"

Lời này nói có vẻ dữ dằn, Dương Thu Trì gật đầu đáp: 'Lão thái thái yên tâm, Dương mỗ nhất định sẽ chiều cô cho tiểu quận chúa thật tốt." Lòng hần nghĩ, chiều theo lý mà nói thì hần chỉ đáp ứng chiều cô, chứ không nói chiều cô theo kiểu với thiếp, sử dụng chút mẹo này chẳng qua là bắt đắ dĩ mà thôi.

Tiểu quận chúa tinh thần tuy thất thường, nhưng cái gì đáng biết thì không ngờ biết quá giỏi, cho nên nghe hai bên đạt thành hiệp nghị thì nhoeén miệng cười.

Tiểu nha hoàn vội đỡ nàng dậy, nhưng tiểu quận chúa vẫn đề phòng, cứ ôm chặt eo Dương Thu Trì, rúc vào lòng hần chẳng chịu rời nửa bước.

Dương Thu Trì không còn cách nào khác, chỉ đành ôm nàng nói với lão phụ nhân: "Lão thái thái, huyện Kiềm Dương quân vụ phồn mang, thỉnh ban cho tài vật, bọn chúng tôi phải quay về ngay."

Lão phụ nhân đành mặt: "Nếu như ngươì đã là chồng Phụng nhi, phải cùng Phụng nhi gọi lão thân là 'Cữu mẫu' mới phải!"

Dương Thu Trì không muốn kéo dài sinh chuyện, cười hắc hắc gật đầu gọi: "Vâng, cữu mẫu."

Lão phụ nhân bấy giờ mới cười híp mắt: "Xem thần sắc của Phụng nhi, đến giờ thân vẫn còn là xử nữ, các ngươì khẳng định là chưa viên phòng đúng không? Dù gì thì hiện giờ sắc trời đã tối, đêm nay các ngươì ở lại đây, viên phòng rồi sáng ngày mai hần trở về cũng không muộn."

Dương Thu Trì lúc này tim đập mạnh, thầm nghĩ chẳng lẽ tiểu quận chúa và nghi tân Vương Quốc Từ chưa làm phu thê chân chính hay sao? Hần chuyển tâm niệm, lập tức nghĩ thông, nhớ lại lúc đó Vương Quốc Từ chuẩn bị động phòng thì Trầm Tuyết Phi phóng một phi tiêu bắn trúng vai, thương thế tuy không trí mệnh, nhưng cũng khá trầm trọng. Tiếp đó không đến một tháng, quân của Trương Hiến Trung đánh vào Vũ Xương, xem ra Vương Quốc Từ chưa hồi phục, hai người chưa hề viên phòng thì đã bị bắt giết rồi. Nghĩ tới tiểu quận chúa không ngờ vẫn còn là thân xử nữ, hai người đêm nay phải ngủ chung phòng, tức thời hần khô miệng rất lười, máu nóng dồn lên mặt, khan cô nói: "Cái này..., không được đâu, tiểu quận chúa hơi ngây, không biết chuyện đó đâu, tôi muốn nhân cái nguy của người ta mà viên phòng, cái đó gọi là phạm tội đó..."

"Ngươi bót cái giọng đó đi! Nó là thiếp thất của ngươi, các ngươì viên phòng có gì đâu mà phạm tội? Chính là vì Phụng nhi ngây ngô không biết gì cho nên ta mới yêu cầu các ngươì viên phòng ở đây! Nếu không, ngươì mang vàng bạc về rồi, thủy chung không chịu nó viên phòng, thì làm sao đây? Không được, đêm nay hai đứa phải ăn ở với nhau ở đây xong rồi mới được đi! Phụng nhi là thân nhân của ta, ta không quản nó ai quản nó đây?"

Lão phụ nhân chuyển thân ra lệnh cho quân gia lập tức chuẩn bị tửu yến, vốn định mời thân bằng hảo hữu đến chúc mừng, nhưng Dương Thu Trì sống chết gì cũng không chịu, lão phụ nhân đành vậy thôi. Nhưng chuyện viên phòng là không thể thương lượng, vô luận Dương Thu Trì làm cách nào bà ta cũng không nhượng bộ. Chuyện đã đến lúc này, Dương Thu Trì chỉ đành đi một bước tính một bước. Rất may tiểu quân chúa cái gì cũng nghe theo hần, động phòng rồi cũng dễ lừa gạt vượt qua.

Lão phụ nhân chọn ra một tiểu viện làm phòng cưới cho họ, bên trong bố trí như phòng tân hôn vậy.

Tửu yến dùng xong, bà ta cho đưa Dương Thu Trì và tiểu quận chúa vào động phòng.

Tiểu quận chúa không biết là khờ thật hay giả khờ, vừa vào động phòng là ôm chặt lấy cổ của Dương Thu Trì, dùng thân hình nóng bỏng của mình bám riết xoay vần trên thân thể hần, khiến cho Dương Thu Trì ráng nhin chết lên chết xuống. Hần nghe ngoài cửa dường như có người, lên nhìn thấy trên cửa sổ có một lỗ nhỏ, sau đó có một đôi mắt nhìn chăm chăm vào, xem ra là lão phụ nhân đang nghe lén, xác định coi bọn họ có làm phu thê thật hay không.

Dương Thu Trì cố ý hôn chùn chụt vào gò má của tiểu quận chúa, âm thanh rất kêu. Tiểu quận chúa có gò má non và mịn như trứng gà bóc vậy. Nàng bị hần hôn cười khàn khàn, đầu môi ra định hôn hần. Dương Thu Trì tránh ra, vội ẩm ngang nàng đem đặt lên giường, thổi phụt tắt nến, kéo hai cái màn trướng lại, chui vào trong rồi nhìn ra tấn kỹ lại, khiến cho màn che ngăn cách với ngoài thật kỹ.

Tiếp đó, bên trong màn liền nghe tiếng rụt rịt loạn lên, tiếp đó, từng mảnh quần áo nam nữ được quăng ra ngoài màn, bao quát cả tiết y màu hồng của nữ tử, tán lác khắp phòng.

Tuy là đã thổi tắt đèn, nhưng đèn ngoài hành lang còn chiếu qua giấy dán cửa sổ vào phòng, khiến trong phòng khá sáng. Cho nên, cảnh tượng vừa rồi không qua khỏi cặp mắt quan sát từ bên ngoài của lão phụ nhân. Bà ta rất vừa ý, nhưng không chịu li khai, tiếp tục dòm trộm.

Dương Thu Trì đương nhiên không đem thân mạo hiểm, vừa rồi hần quăng từ trong màn ra đều là y phục của hai người mà hần đã giấu trước. Trong đêm tối phân biệt không rõ lắm, cho nên lão phụ nhân cứ nghĩ đó là quần áo do hai người cởi hết mà quăng ra.

Tiểu quân chúa hi hi cười ôm chặt Dương Thu Trì, Dương Thu Trì đè nàng xuống, lắng tai nhưng không nghe tiếng bước chân rời đi của lão phụ nhân bên ngoài cửa sổ, xem ra là bà này không thấy thò không thu umg, cần phải sử dụng thêm kế mọn nữa mới được.

Dương Thu Trì khẽ bịt miệng tiểu quận chúa, ra hiệu cho nàng không được nói chuyện, sau đó cố ý dậm dậm nói: "Tiểu quận chúa, giang hai chân ra..., đứng..., giang rộng ra...."

Tiểu quận chúa không ngờ làm theo thật, sút khiến Dương Thu Trì phát ngất lên xị máu mũi ra ngoài. Hắn cố hết sức già nhịn lại, nhắm mắt thờ khi khi nói lớn: "Tiểu quận chúa, ta sẽ tiến vào đó, hơi đau..., nàng ráng nhịn nha!...."

Tiểu quận chúa dạ một tiếng, ngọt ngào khiến máu của hắn dội ngược lên đầu.

Dương Thu Trì đặt tay xuống, đẩy đẩy tiểu quận chúa, kè tai nàng khẽ bảo: "Ngoan nào! Mau la lên một tiếng đi, la lớn lên!"

"A..., o..., e....!" Tiểu quận chúa ngược lên cứ rên hừ hừ những tiếng mê người, Dương Thu Trì vội cúi xuống kè tai nàng nhắc: "Hong phải vậy, kêu lớn! Kêu lớn lên một tiếng!"

Tiểu quận chúa càng rên to hơn, đôi tay nàng giữ chặt cánh tay của hắn đang đặt trên ngực, hướng dẫn nó dày vò.

Dương Thu Trì lúc này mới hiểu vì sao tiểu quận chúa lại rên rĩ như vậy, thì ra trong hắc ám hắn đã đè và đẩy trúng vào gò ngực đầy đặn của nàng!

Dương Thu Trì định rút tay lại, nhưng bị tiểu quận chúa giữ chặt không buông. Bất đắc dĩ, hắn đành ôm lấy người của tiểu quận chúa đưa đẩy lia lịa cho giường kêu kót két, đồng thời, hắn véo mạnh vào nhũ phòng của nàng một cái, khiến tiểu quận chúa đau rú lên. Dương Thu Trì vội bịt miệng nàng, thờ khi khi khẽ bảo: "Đau lắm hả? Để ta dừng lại một chút a, một lát là sẽ thích ngay liền..."

Hắn nghĩ dù sao cũng sờ ngực nàng rồi, có hối hận cũng không kịp, diễn trò một phần mà nhu cầu thật cũng có phần, hắn thò tay vào trong luôn, túm chặt hai gò ngực săn chắc cao vút của nàng, sau đó nhẹ nhàng vò nắn, thân người bắt đầu cọ sát, làm theo bộ dạng như hai người đang XXOO.

Dưới sự sờ mó rất khéo léo của Dương Thu Trì, tiểu quận chúa nhanh chóng quên đi cái đau do bị cấu véo vừa rồi, phát ra tiếng rên như say như dại, hơn nữa còn uốn éo thân người co giật theo nhịp của Dương Thu Trì, phối hợp chẳng chê vào đâu được.

Trong từng hồi rên rĩ đột sau cao hơn đột trước, Dương Thu Trì hùng phong cao vút, toàn thân máu huyết chảy cuồn cuộn, máu mũi suýt xì cả ra ngoài, khắc chế không được động tác của tay, nên cứ để cho nó tha hồ tung hoành ngang dọc vò nắn kéo cấu.... tiểu quận chúa cuối cùng phát ra một tiếng rên cực dài, nằm phục vào lòng hắn.

Dương Thu Trì dừng động tác, nghe bên ngoài lão phụ nhân lúc này mới vừa ý chép miệng rón rén đi xa dần.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 111: Binh lâm thành hạ

Sáng hôm sau mặt trời lên ba sáo, Dương Thu Trì và tiểu quận chúa thức dậy ra khỏi giường, rửa mặt xong xuôi, nha hoàn đến thưa nói lão phụ nhân tỉnh giấc.

Hai người nắm tay nhau đến phòng khách, chỉ thấy ở giữa có ba cái rương sắt lớn đẹp đẽ vô cùng, trên có khóa, có giấy niêm phong có ấn đỏ của Sở vương phủ.

Lão phụ nhân ngồi ở giữa nhà, cho hai người ngồi xuống, cười híp mắt bảo: "Phụ vương của Phụng nhi giao cho ta ba rương tài bảo hiện giờ đã đặt ở đây, ấn chương niêm phong còn chưa động, các ngươi đến kiểm tra đi."

Dương Thu Trì bước tới cúi đầu nhìn, quả nhiên hoàn chỉnh không thiếu gì, hơn nữa còn có biên hiệu, liền cười nói: "Đa tạ cửu mẫu! Cháu có thể mở ra xem được không?"

"Thứ của các ngươi hiện giờ giao cho các ngươi rồi, đương nhiên có thể xem!"

"Chìa khóa đâu?"

Lão phụ nhân lắc đầu: "Không có chìa khóa, không nhìn thấy sao? Lỗ khóa đã bị đổ chì, muốn mở chỉ còn có cách bẻ gãy khóa."

Dương Thu Trì thần phục Sở vương đúng là lo lắng đến từng chút, giao tài bảo cho người ta bảo quản mà phí tận tâm tư để phòng người ta. Hắn liền lấy một đơn đao, vận kinh chém ba nhát, khiến ba cái khóa trên rương đứt ra, hé mở cái nắp rương sắt nặng nề nhìn vào trong, chỉ thấy đó là một rương châu báu, toàn là những thứ trang sức châu ngọc quý trọng. Dương Thu Trì kiếp trước là Trần quốc công, kiến thức sâu rộng, cầm một vốc châu báu lên

xem, biết là những bảo bối giá trị không nhỏ. Chỉ đáng tiếc là cả rương này toàn là châu báu, không có đỉnh vàng bạc nào!

Châu báu tuy quý, nhưng không thể trực tiếp dùng làm tiền tệ sử dụng. Muốn bán thì trong thời binh hoang mã loạn này bán cũng không được bao nhiêu tiền, hơn nữa ở chỗ xa xôi này e rằng không tìm được người mua. Cái hấn cần hiện giờ là vàng bạc, là vàng bạc có thể dùng làm tiền tệ!

Mở rương khác ra, thấy đều là các loại vật dụng quý giá. Rương thứ ba càng đặc biệt, toàn là lụa là gấm vóc, rất nhiều thứ hấn chưa hề thấy, e rằng đó là cống phẩm của phiên quốc.

Dương Thu Trì vô cùng thất vọng, ba rương châu báu dụng cụ lụa là gấm vóc này quả nhiên đều là bảo bối, tổng giá trị liên thành, nhưng mà hấn có thể bán ở đâu để đổi ra vàng bạc bây giờ?

Dương Thu Trì cười cầu tài nói với lão phụ nhân: "Cừu mẫu, cái này.... có thể tìm chỗ nào mua thích hợp không, cháu muốn bán một số bảo bối này, đổi lại thành vàng bạc..."

"Cái gì?" Lão phụ nhân trừng mắt, "Những thứ tốt như thế này vì sao lại muốn bán? Không được! Các người nếu thiếu tiền cừu mẫu cho là được, muốn bao nhiêu?"

Chính vào lúc đó, một người hầu dẫn hai hộ vệ vội chạy vào, trong đó có Phó Quan lưu lại Kiềm Dương huyện. Y cung thân thi lễ với Dương Thu Trì, rồi đưa một phong thư hỏa tốc cho hấn: "Dương gia, quân tình khẩn cấp!"

Dương Thu Trì rúng động, vội tiếp lấy xem, sắc mặt đại biến: 'Đây là thông báo của Lôi tri huyện, nói Trương tặc quân đã đánh hạ Trường Sa, Hồ Quảng tuần án Lưu Hi Tộ, Thiên Nguyên tuần phủ Lý Càn Đức, tổng binh Không Hi Quý hộ tống Phúc vương. Huệ vương lui về Hành châu ở với Quế vương. Trương tặc quân bám theo sau, đánh chiếm Hành Châu. Hồ Quảng tuần án Lưu Hi Tộ và Thiên Nguyên tuần phủ Lý Càn Đức mang đại quân giả vờ yểm hộ ba vị vương gia triệt lui về Vĩnh châu, còn tổng binh Không Hi Quý ngầm bảo hộ ba vị vương gia giả trang lui về An Khánh. Vĩnh Châu sau đó bị Trương tặc quân công hạ, Hồ Quảng tuần án Lưu Hi Tộ chiến tử. Trương tặc quân phát hiện ba vị vương gia thật tể chạy về An Khánh, đã từ Trường Sa phái binh đánh chiếm An Khánh. Ba vị vương gia lại được tổng binh Không Hi Quý dẫn binh bảo hộ triệt về Kiềm Dương huyện. Lôi tri huyện báo ta thành binh tăng viện.'

Tiểu quận chúa hô lên một tiếng cả kinh, túm giữ chặt lấy cánh tay Dương Thu Trì, run bần bật.

Lão phụ nhân sắc mặt đại biến: "Hiện tể, như vậy... như vậy thì tính làm sao?"

Dương Thu Trì hỏi Phó quan mới biết khi họ rời khỏi thành, Trương tặc quân còn chưa đánh tới Kiềm Dương huyện, nhưng xem ra không còn xa nữa. Dương Thu Trì vội hỏi lão phụ nhân: "Trần viễn phủ có bao nhiêu thủ binh có thể tăng viện?"

Lão phụ nhân lắc đầu đáp: "Không biết."

"Mau mang cháu đi gặp tri phủ!"

Lão phụ nhân mang Dương Thu Trì vội vã đến tri phủ nha môn. Dương Thu Trì tỏ rõ thân phận, trình báo quân tình khẩn cấp lên, tri phủ sợ đến ngay người, nói rằng tuy Trần Viễn vệ có mấy trăm binh sĩ, nhưng thuộc quân đội vệ sở, cần phải có quân phủ của binh bộ mới có thể điều động, ông ta cũng chẳng có biện pháp nào.

Dương Thu Trì vô cùng thất vọng, thầm nghĩ mấy trăm vệ sở binh chẳng có tác dụng gì, hấn chợt nghĩ đến binh lính của Đồng trại, và nhị đương gia Vũ Kỳ của bọn thảo khấu cũng có nói qua, rằng Đồng trại có thể dễ dàng chinh triệu hơn vạn đồng binh. Đây là một chi sinh lực quân, hấn cần phải đến Đồng trại mượn binh ngay, rồi khẩn cấp chỉ viện cho Kiềm Dương, cứu ra Băng nhi cùng các thiết bị chế tạo vũ khí nữa. Còn về ba vị vương gia thì hấn không có trách nhiệm bảo hộ, cũng không có năng lực đó.

Dương Thu Trì vội trở về phủ của lão phụ nhân. Ba cái rương sắt đó đã được đưa lên 3 xe ngựa. Lão phụ nhân còn lấy thêm 3 nghìn lượng bạc cho Dương Thu Trì, dặn là không được bán tài bảo giá trị liên thành của Sở vương lưu lại, nếu thiếu tiền thì đi tìm bà ta.

Dương Thu Trì không khách khí gì thu lấy, hấn đang cần xây dựng quân đội, lúc này cần nhất là vàng bạc. Sau đó hấn dẫn theo tiểu quận chúa đi suốt ngày đêm đến Đồng trại.

Mấy ngày sau đến nơi. A Hạnh Ny vô cùng mừng rỡ ra đón đưa vào trong trại. Sau khi nói chuyện qua loa, biết được thô ti Dát Các Ước cũng đã được triều đình ra chiếu chỉ dẫn 5000 Đồng binh đến Thần Long quan hiệp đồng với quân đội của các thô ti khác cùng đề ngự quân của Trương Hiến Trung đang đánh tới.

Dương Thu Trì vội kể quân tình của Kiềm Dương huyện. A Hạnh Ny cảm thấy tình hình nghiêm trọng, lập tức triệu tập tộc trưởng các trại thương nghị, nói nếu như Kiềm Dương thất thủ, thì sẽ trực tiếp uy hiếp sự an toàn của Đồng trại. Sau khi thương nghị, họ nhất trí đồng ý điều khẩn cấp 5000 Đồng binh từ các thôn động tăng viện cho Kiềm Dương.

Đồng trại của Dát Cát Ước ngoài 1000 Đồng binh chính quy ra, còn có quân dự bị là nam tử từ 18 đến 60, lúc vào mùa thì làm nông, khi nông nhàn thì tập trung huấn luyện, vũ khí đều tự bảo quản. Thời bình họ là dân, thời chiến họ là binh. Cho nên, sau khi lệnh chinh triệu phát ra, chỉ cần nửa ngày là 5000 đồng binh vũ trang đã tập kết hoàn tất, cờ xí chói lòa, đội ngũ chỉnh tề.

A Hạnh Ny toàn thân nhung giáp, cưỡi một thót ngựa trắng, trong tay cầm cây trường thương, dùng tiếng của người Đồng tiến hành động viên trước khi ra chiến trường. Dương Thu Trì nghe không hiểu, nhưng thấy Đồng binh vô cùng hừng khởi, nắm tay giơ cao, lòng hấn vô cùng khâm phục.

Dương Thu Trì quan sát thấy Đồng binh không những quân kỷ nghiêm minh, mà trang bị cũng không tệ, được trang bị hơn 200 cây súng toại phát loại mới, hỏa thẳng thương cũng có tới 700 cây, hỏa khí chiếm 1/5, tỷ lệ khá cao. Ngoài ra, họ còn dùng lừa ngựa kéo hơn 10 đại pháo, mây trăm viên đạn sắt đặc ruột và đạn khai hoa (đạn bắn văng ra bị sắt, mảnh vụn).

Đội ngũ tập hợp xong, lập tức xuất phát. A Hạnh Ny tự thân dẫn quân theo Dương Thu Trì tăng viện cho Kiềm Dương.

Kiềm Dương cách Đồng trại lộ trình nửa ngày. Khi ngang qua núi Tuyết Phong, nhị đại vương Vũ Kỳ nghe tin báo Dương Thu Trì sắp hành quân qua, liền ở cửa núi bày tiệc rượu nghênh đón.

Dương Thu Trì uống liền ba bát lớn, lần nữa yêu cầu Vũ Kỳ nhập bọn.

Vũ Kỳ vốn cảm kích ân cứu mạng của Dương Thu Trì, hiện giờ thấy Dương Thu Trì đã mượn được Đồng binh, quả không phải kẻ tầm thường. Y biết Trương tặc quân đã đánh xong An Khánh, kéo tới Kiềm Dương, biết là tổ lật rồi làm gì còn trững nữa, cần phải hợp lực mới có thể chống lại đại quân của Trương Hiến Trung. Do đó, y liền chọn hơn 100 người tinh nhuệ giỏi võ, thể chết trung thành và nghe theo sự chỉ huy của Dương Thu Trì.

Số người mà y chọn ra tuy ít, nhưng ai ai cũng có võ công, hơn nữa lại có mấy chục cây toại phát thương, không thể khinh thường. Hơn nữa, Đồng binh chẳng qua là quân mượn, không phải của riêng Dương Thu Trì. Hắn có hơn trăm người này theo cùng, coi như đã có một chi quân đội riêng, cho nên rất cao hứng.

Đêm đó, đại quân khi sắp tới Kiềm Dương huyện, nhóm tiên tiêu quay về báo, nói ngoại thành Kiềm Dương huyện đang kịch chiến, quân đội của Trương Hiến Trung đánh đánh rất huyện thành.

Dương Thu Trì cả kinh, ra lệnh khẩn cấp hành quân về huyện thành.

Khi sắp đến nơi, hán cho đại quân chuẩn bị đuốc. Từ binh lính cầm hỏa súng, binh lính khác mỗi người cầm ba cây đuốc, chờ phía trước khai chiến thì lập tức đốt đuốc xông ra cửa núi, lớn tiếng hò hét chế tạo thanh thế sau đó tiến công. Dương Thu Trì và A Hạnh Ny cùng Vũ Kỳ mang theo một nghìn quân cầm súng dây lửa, súng kíp của Đồng binh và Sơn tặc đẩy hơn 10 cây đại pháo nhân trời tới vượt qua cửa núi mò về gần huyện thành.

Từ xa, họ đã nghe tiếng chém giết vang trời, chen vào đó là tiếng pháo. Khi gần đến nơi, họ phát hiện quả nhiên là quân đội của Trương Hiến Trung, đang dùng thang dây tấn công huyện thành, số lượng xem ra đến hai vạn. Trên thành lâu có Minh quân đề kháng, có thể là bộ đội của tổng binh Không Hi Quý lui về thủ bảo vệ ba vương gia. Ngoài ra còn có một số dân chúng trong thành.

Không ít Trương tặc quân đã đánh lên thành lâu, nhưng không biết vì sao lại lập tức ngã xuống hết, tiếng gào thảm thiết không ngớt cất lên, tay đứt chân rụng chỗ nào cũng có.

Chú thích:

Người dân tộc Đồng thật ra là một chi của người Miêu (người Mèo), hiện nay sống tập trung ở vùng Quý Châu - Trung quốc.

Nhân tiện nói thêm, súng kíp của người mèo được cho là khá hiệu quả, với nòng súng dài. Có thể tác giả đã dựa vào chi tiết này để viết truyện

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 112: Viện binh

Dương Thu Trì biết thành tường của Kiềm Dương huyện thấp bé, không có hộ thành hà, trong thành dường như không có quân đội. Từ Minh quân phòng thủ trên thành lâu, cho thấy nhân số không nhiều, chỉ e rằng thành phá trong khoảnh khắc. Hắn lòng nóng như lửa đốt, nhưng không hoảng loạn, khẽ lệnh cho một nghìn hỏa súng binh phân thành ba đội sắp hàng trước sau, chờ tiếng pháo nổ ra thì chia nhau xông lên, tiến vào tầm bắn mới nổ súng, sau đó nhanh chóng lùi về sau nạp đạn, đội thứ hai sẽ xông lên nổ súng rồi tới đội thứ ba, hình thành ba lớp tiến công.

Sau khi sắp xếp xong, Dương Thu Trì phát hiệu lệnh, mười mấy hỏa pháo đồng thời khai hỏa, tiếng động vang trời. Do thủ quân ở huyện thành đều phòng thủ bằng vũ khí lạnh (dao kiếm), rất ít hỏa súng, càng không có hỏa pháo, vì thế quân đội Trương Hiến Trung công thành đều xông cả lên trước, tập kể ở dưới thành tường không cao dùng thang mây đánh rớt. Thấy đội hình địch quân tập trung dày đặc như vậy, Dương Thu Trì ra lệnh bắn đợt đầu đều là đạn thật tâm chắc ruột.

Loại pháo đạn này có hình tròn đặc ruột với rất nhiều mấu bên ngoài, vốn dùng để công phá công sự phòng thủ thành, nhưng nếu như đội hình địch quân dày đặc, bắn theo chiều ngang sẽ khiến cầu sắt bay ngang với tốc độ cao, có thể tạo thành một đường tác hại dài, so với bắn đạn khai hoa bung ra nhiều



mãnh lợi hại hơn nhiều.

Chiều này quả nhiên công hiệu, hơn mười quả cầu sắt to từ miệng pháo phun lửa bay đi, dọc đường rơi xuống lăn tròn, quân Trương Hiến Trung tức thời người ngã ngựa đổ, tiếng gào thảm vang lên khắp nơi, từ thương mấy trăm.

Tiếp đó, ba trăm hỏa súng thủ hò hét xông lên, tiến vào xạ trình xong nghe lệnh cùng phát xạ, khiến cho quân Trương Hiến Trung không kịp đề phòng ngã rạp thêm một loạt nữa. Chờ chúng phản ứng lại, thì đợt súng công kích thứ hai đã vang lên, lại ngã rạp thêm một loạt. Sự đột kích từ trong hắc ám này khiến đại quân của Trương Hiến Trung choáng váng, từ thương vô số.

Lúc này, sau đồi của địch quân của chúng chợt đốt lên vô số ngọn đuốc, tiếng hô giết vang trời địch quân xông tới từ khắp nơi.

Cùng lúc đó, đợt súng thứ ba lại vang lên, rồi hơn mười đại pháo đã được cho đạn mới vào, đồng thời phát xạ, quân Trương Hiến Trung lớp chết lớp bị thương.

Tuy đại quân công thành của Trương Hiến Trung nhiều gấp 4 lần Đồng quân tăng viện, nhưng trong hắc ám, đại quân của y căn bản không biết có bao nhiêu viện quân, chỉ thấy khắp đồi núi đều có đuốc. Nhất thời không phân biệt rằng thực ra mỗi địch nhân cầm tới ba cây. Chỉ từ số lượng đuốc mà xét, thì địch quân chẳng kém chúng bao nhiêu, hơn nữa hỏa lực mãnh liệt, trong hắc ám tình huống không rõ, không dám liều chống, cho nên chúng lập tức khua chiêng thu binh, hậu đội biến thành tiền đội, nhanh chóng triệt về sau mười dặm.

Dương Thu Trì thấy địch quân tuy lui nhưng không loạn, tiến thối có chừng mực, không khởi rung động trong lòng, không hạ lệnh truy đuổi, ra lệnh hỏa súng binh, cung tiễn thủ và hỏa pháo yểm hộ ở ngoài, đại quân đến dưới thành, hân lớn tiếng hô: "thủ quân trên thành, ta là điền sứ Dương Thu Trì của huyện nhà, đã thỉnh Đồng quân đến tăng viện, thỉnh mau mở cổng thành!..."

Lời vừa dứt, chợt nghe trên thành có một nữ tử vui mừng reo: "Thu Trì! Là đệ về thật rồi?" Nghe thanh âm chính là Liễu Nhược Băng.

Dương Thu Trì cũng mừng: "Liễu tỷ tỷ, là ta! Mau mở cổng thành!"

"Mau! Mau dọn bao cát, mở cửa thành cho họ tiến vào!" Liễu Nhược Băng vui mừng reo: "Thu Trì, giữ phi tác! Ta kéo đệ lên!" Tiếp đó, một sợi dây đen lẳng không bay tới, Dương Thu Trì khê giờ tay chụp, giữ chặt lấy, tiếp đó như đang vãn giá vụ nhẹ bay lên thành lâu.

"Thu Trì!" Liễu Nhược Băng lời hơi run, chụp giữ cánh tay hắn, "Ta... ta còn cho kiếp này không còn gặp lại!"

Dương Thu Trì đưa mắt nhìn, thấy đầu tóc Liễu Nhược Băng tán loạn, bộ đồ trắng đã nhuộm máu biến thành hồng bảo, chỉ có mũi đoản kiếm cắm trên tay vẫn hàn quang lấp lánh. Trên tường thành đầu đầu cũng có thi thể địch quân nằm ngổn ngang, hân tức thời minh bạch, vừa rồi bên dưới thấy địch quân đánh lên thành lâu, tiếp đó gào thảm rơi xuống dưới hết, tàn chi đoạn tí bay khắp nơi, thì ra là tác phẩm của Liễu Nhược Băng thủ ở trên mặt thành.

Hai ngày trước, hai vạn quân tiền phong của Trương Hiến Trung đánh tới, huyện thành Kiếm Dương tường thấp bé, không có hộ thành hà, trong khi Hồ Quảng Tổng binh Khổng Hi Quý chỉ mang theo hai ba nghìn quân bảo vệ ba vị vương gia. Cổng thành sau khi bị đại pháo của địch bắn nát, họ liền dùng bao cát ngăn chặn hết các cổng thành, toàn bộ Minh quân lên thành liều chết đề kháng, vẫn không ngăn được quân đội dũng mãnh của Trương Hiến Trung. Rất may là có Liễu Nhược Băng bằng một mũi đoản kiếm của mình đã xông lên thành lâu trảm sát vô số địch quân.

Có một số sĩ binh đã tham gia trận chiến ở Phụng Dương từ mười năm trước nhận ra vị bạch y nữ hiệp ngày đó, và chính nàng cũng là người cứu được vô số bá tánh, suýt giết được Trương Hiến Trung. Lời này truyền ra, toàn dân trong thành vốn đang nhân tâm kinh hoàng, nghe được tin tức liền đại chấn tinh thần. Có nhân vật truyền kỳ này làm chỗ dựa tinh thần, bá tánh toàn thành nhiệt huyết phi đằng, thanh niên trai tráng đều lên thành giúp giết địch. Già cả phụ nữ trẻ em thì giúp mang đạn dược, nấu đưa cơm nước, cứu trị thương binh. Minh quân binh sĩ cũng anh dũng hơn, cố theo Liễu Nhược Băng liều chết giết địch, cực khổ chống chịu suốt hai ngày. Hai vạn đại quân của Trương Hiến Trung nhờ thế mà vẫn chưa đánh chiếm được huyện thành nhỏ nhỏ chỉ có ba nghìn thủ quân thế này!

Dương Thu Trì thấy nàng mệt mỏi cùng cực, nhớ lại nàng thân trúng kịch độc, rằng ba bốn tháng không thể động võ, không biết lần này chém giết đại như vậy có dẫn phát kịch độc tiềm phục trong nội thể hay không, liền lo lắng hỏi: "Liễu tỷ tỷ, độc trong nội thể của tỷ..."

Liễu Nhược Băng đang mừng đến đỏ cả hai mắt, nghe vậy lắc đầu nói: "Không thành vấn đề, rất may khi trước đệ cứu giúp ta khu độc, cho nên tiến triển thần tốc, vừa khéo mấy ngày trước đã giải trừ sạch, nếu không e rằng đã không được gặp đệ rồi..."

Thì ra, từ khi Liễu Nhược Băng trúng độc đến giờ đã ba tháng rồi, vốn là còn có một ít độc chất còn chưa trừ hết, nhưng do mỗi ngày Dương Thu Trì đều vận công giúp nàng khu độc, tuy công lực của hắn quá kém, nhưng một là sự trợ giúp từ ngoại lực là trọng yếu, hai là công pháp hai người xuất phát cùng nguồn gốc, nên vừa khéo hòa hợp, hiệu quả nâng cao bất ngờ.

Dương Thu Trì tâm tình kích động, vòng tay ôm eo nàng, dịu giọng nói: "Xin lỗi tỷ tỷ, Thu Trì không chiếu cố tỷ tốt."

Liễu Nhược Băng toàn thân máu đỏ, hiện vẻ ngượng ngập, khẽ tránh thoát vòng tay ôm của hắn. Nàng cố sức giết địch suốt hai ngày không chớp mắt, giết địch vô số, đã đến lúc sức cùng lực kiệt, lúc này chỉ bằng chút tín niệm mà chống cự. Bất tri bất giác, cả lòng nàng cứ nghĩ đến Dương Thu Trì - vị tiểu sư đệ dùng môi hôn thuốc cho nàng, nói những lời cực kỳ lạ, rồi đòi chết cùng với nàng.

Liễu Nhược Băng tuy mãi không nhớ không biết Dương Thu Trì là ai, nhưng từ khi gặp hắn cứ cảm thấy thân thiết, dường như hai người đã nhận thức mấy trăm năm rồi vậy. Hơn nữa, hai ngày liều mạng đánh giết này, nàng nhất mực tin rằng Dương Thu Trì sẽ dẫn viện binh trở về. Hiện giờ cuối cùng đã về đến, tâm tình kích động, nàng đã nói ra lời thực sự của lòng. Giờ Dương Thu Trì ôm eo nàng, bên cạnh có không ít Minh quân, dù sao nàng cũng là nữ tử nết mỏng, e thẹn vô cùng, mang vẻ trách móc hiện lên mặt, khẽ bảo: "Coi đệ kia! Có người mà!"



Dương Thu Trì thì sướng ron trong lòng, kéo tay nàng nhất thời không nói ra lời.

Lúc này, các bao cát ở cửa thành đã bị dòi ra. Đồng quân lục tục tiến vào thành, sau đó dùng bao cát chèn lấp cửa thành lại.

Dương Thu Trì cho hộ vệ đưa tiểu quân chúa và ba rương kim ngân châu báu đến nội nha diễn sứ của mình, để A Hạnh Ny và Vũ Kỳ mang Đồng binh lên thành lầu bố phòng. Hắn giới thiệu hai người họ cho Liễu Nhược Băng, hai người đều làm lễ ra mắt.

Liễu Nhược Băng thấy A Hạnh Ny mặt sáng răng trắng, da như tuyết, liền nhìn kỹ so sánh nàng và Dương Thu Trì. A Hạnh Ny thấy Liễu Nhược Băng dáng vẻ như thiên tiên, liễu mạng huyết chiến lại khiến nàng bội phục hơn. Biết nàng là sư tỷ thân mật của Dương Thu Trì, liền có ý lấy lòng, hai người nhanh chóng quen thuộc hòa hợp nhau.

Dương Thu Trì biết đại quân Trương Hiến Trung trước đó không rõ tình huống mới thối lui, một khi biết quân đội tăng viện không nhiều, hoặc là viện binh của chúng kéo đến, nhất định sẽ tổng tiến công.

Lúc này, bộ đầu Ngụy Trì và thiết tượng lão Hắc đầu cũng toàn thân đầy máu đến làm lễ ra mắt Dương Thu Trì.

Thì ra, trước khi địch quân đến, rất may là Dương Thu Trì để lão hắc đầu chế tạo mỗi thứ hỏa khí một cây, vừa khéo dùng được luôn. Những hỏa khí này dùng trong phòng thủ tạo ra tác dụng không nhỏ.

Dương Thu Trì hỏi câu đầu tiên là về sự an nguy của tiểu nha hoàn Quách Tuyết Liên, biết nàng đang cùng các phụ nữ trong thành lo liệu cơm nước, chăm sóc thương binh, lòng cảm thấy an ủi. Cô bé này không có võ công, không thể trực tiếp tham chiến, nhưng có thể tổ chức hậu phương, xem ra cống hiến không nhỏ.

Tiếp đó, hắn lại hỏi chỗ trú ngụ của vương gia, biết Lôi tri huyện đang cùng ba vị vương gia ở trong huyện nha, tổng binh Khổng Hi Quý mang thân binh bảo hộ. Dương Thu Trì mím môi, trầm nghĩ không chịu thủ thành lâu, một khi thành phá thì huyện nha cái khi gì. Xem ra vị tổng binh Khổng Hi Quý và ba vị vương gia, Lôi tri huyện đều là phường tham sống sợ chết.

Hắn hiện giờ không rảnh để quản đến họ. Điều hắn lo nhất là làm sao sắp xếp phòng ngự ở thành lâu cho thật hiệu quả, sẵn sàng chờ đợt tấn công mới của địch quân.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 113: Huyết chiến

Dương Thu Trì ra lệnh cho Đồng quân kéo hơn chục khẩu pháo lên bày ở thành lầu chánh điện, dùng để oanh kích từ xa địch quân kéo đến. Hỏa thương đội và cung tiễn thủ làm hậu bị, một khi địch nhân bức gần thành, thì sẽ tiến hành công kích theo đợt. Còn Đồng quân dùng vũ khí lạnh thì nghênh đón địch quân đã đánh lên trên thành.

Tuy đã bố trí đâu vào đó, nhưng Dương Thu Trì biết, quân của Trương Hiến Trung đều là những sư đoàn thân kinh bách chiến, hơn nữa nhân số vượt hơn bên hắn. Thành tường của Kiếm Dương huyện quá thấp quá cũ, địch quân lại chẳng rút đi xa bao nhiêu, hiển nhiên là muốn ngày mai chờ quan sát rõ sẽ cường công. Muốn chống ngăn địch quân, điều cần nhất bây giờ phải nhanh chóng chế tạo vũ khí hiện đại hóa.

Lần trước Mã Lăng Vũ đã mang bản đồ thiết kế súng bộ binh bán tự động 56 và súng xung phong về cho lão hắc đầu chế tạo, nhưng không có đạn, hơn nữa hai loại vũ khí này thợ rèn cổ đại chế tạo ra có hiệu quả thế nào còn chưa kinh qua kiểm nghiệm. Tình huống hiện tại vô cùng khẩn cấp, không kịp kiểm tra, cũng không kịp chế tạo vỏ đạn. Để ứng phó với đại chiến ngay sáng ngày mai, biện pháp hữu hiệu nhất hiện giờ là lợi dụng pháo cổ hiện tại, phối ra thuốc súng tăng cao uy lực nổ của pháo đạn, cấp cho địch quân cú phủ đầu cực mạnh, khiến cho chúng sinh lòng sợ sệt, tạm thời không dám tiến công, từ đó có thêm thời gian để chế tạo vũ khí mới.

Thuốc nổ ở Minh triều chỉ có một loại, đó là thuốc nổ đen. Đó chính là hỏa dược được nhồi vào pháo ngày nay, nghiêm cách mà nói thì đó không phải là thuốc nổ, nhân vị uy lực nổ quá nhỏ. Loại đạn pháo nhồi thuốc súng đen này cho dù có nổ giữa đội hình xung phong dày đặc, cũng chỉ tạo thành sát thương cho những kẻ ở gần hai mét, hiệu quả hạn chế vô cùng. Do đó, Dương Thu Trì quyết định thay hỏa dược trong đạn pháo nổ đó thành loại thuốc nổ chân chính.

Để bắn đạn pháo cần có hỏa pháp. Dương Thu Trì lựa chọn Phát Lăng Cơ hỏa pháp. Loại pháo này có đạn đã nhồi thuốc sẵn dễ dàng nạp vào, cho nên trước hết chỉ cần thay thuốc nổ trong đạn, bắn xong có thể nạp cái khác, nâng cao tốc độ bắn hơn nhiều. Hắn trước khi đi đã bảo lão Hắc đầu chế tạo một cái Phát Lăng Cơ, từ trận chiến hai ngày nay, vị công tượng thối hưu này có tài nghệ không tệ. Hỏa pháo đã vượt qua khảo nghiệm, sử dụng tốt, không hư hỏng gì.

Dương Thu Trì kéo ông ta sang một bên, thành thật khen ngợi mấy câu, cho ông ta dẫn đồ đệ về tiệm sắt, tận hết khả năng chế tạo Pháo Lãng cơ hòa pháo. Chỉ cần huyện thành thủ được, thì con trai ông coi như giữ được mạng.

Lão hắc đầu mừng rỡ vô cùng, vội dẫn đồ đệ trở về tạo pháo.

Dương Thu Trì cho gọi thợ đá chế tạo đạn pháo hoa bằng đá tó, cho chế tạo đạn pháo, nhưng không được nhồi thuốc nổ, phải để ở nha môn để hấn nhồi. Trong thành có không ít thợ đá, trong quân Minh cũng có người xuất thân từ nghề này, mọi thứ đá trong thành đều được mang đến dùng để chế tạo pháo đạn đầu đá.

Sau khi bố trí xong, Dương Thu Trì dẫn hộ vệ Mã Lăng Vũ cùng mọi người về nha môn, ra lệnh đem các bán thành phẩm và nguyên liệu vận chuyển từ son động của Vô trần đạo trưởng ra mở niềm phong toàn bộ.

Quách Tuyết Liên đã được tin lão gia Dương Thu Trì đã về, vui mừng như điên chạy trở về, chẳng quản người khác ở bên cạnh, nhào vào lòng Dương Thu Trì òa khóc. Dương Thu Trì dịu dàng an ủi mấy câu, để nàng tiếp tục tổ chức công tác hậu cần.

Nhưng khi thấy Dương Thu Trì trở về rồi, Quách Tuyết Liên chẳng chịu rời xa, đòi lưu lại chiếu cố hấn. Dương Thu Trì không còn cách nào khác, chỉ đành chiều cho nàng, bắt đầu ra tay chế tạo quả lựu đạn đầu tiên sau khi xuyên việt đến thời cổ đại.

Dương Thu Trì là pháp y, khi học tập các vết thương do các vụ nổ hay súng đạn gây ra đều có nghiên cứu nhất định với các loại thuốc nổ và súng ống. Do đó, hấn cũng biết được công thức chế tạo thuốc nổ. Căn cứ đặc điểm hòa khí của Minh triều và yêu cầu khẩn cấp về thời gia, hấn quyết định phối chế thuốc nổ đẳng chứa axit picric đơn giản nhất (\*). Loại thuốc nổ này có uy lực còn lớn hơn cả thuốc nổ TNT, chế tạo đơn giản hơn nhiều. Chỉ có điều tính axit của nó rất mạnh, sẽ ăn mòn ruột đạn bằng kim loại, cho nên pháo đạn có nhồi thuốc nổ đẳng này có thời gian bảo tồn rất ngắn. Đồng thời, do nó phản ứng với kim loại tạo thành muối kim loại cùng các loại vật chất có độ bền thấp, chỉ cần gia nhiệt hoặc ma sát là có thể phát nổ. Vì thế, sau khi thuốc nổ TNT được chế ra, đã được dùng để thay thế ngay (Xem chú thích \*\*).

Đối với Dương Thu Trì, nhưng vấn đề này không ảnh hưởng gì mấy, bởi vì hấn dùng đạn bằng đá để bỏ vào thứ thuốc nổ axit này, không sợ bị ăn mòn, và cũng không cần bảo tồn nhiều thời gian. Vì thế, chỉ cần chú ý thao tác an toàn, sẽ không dẫn tới sự cố phát nổ.

Dương Thu Trì dặn dò xong các lưu ý cho sự an toàn, lại tiến hành cho thuốc nổ vào để làm mẫu trước, bảo Lưu Dững và Mã Lăng Vũ phụ trách kiểm tra cho sự an toàn. Sau đó, cho đội hộ vệ bắt đầu nhồi thuốc vào pháo đạn. Dương Thu Trì sau đó tiếp tục đóng cửa phòng một mình chế tạo thuốc nổ axit đẳng.

Sau một phen bận rộn, nhất mực cho đến sớm mai, binh sĩ canh gác trên thành lâu chạy vào nha môn bẩm báo: 'Dương điển sứ, địch quân tiến công rồi!'

Dương Thu Trì cả kinh, chạy ra ngoài cửa xem, phát hiện đã nhồi được hơn trăm phát đạn pháo bằng đá, lòng nghĩ nếu sử dụng đúng cách, có thể ngăn chặn được một trận rồi. Hấn lập tức mệnh lệnh Lưu Dững, Mã Lăng Vũ cùng các hộ vệ đưa chúng vào rương gỗ khiêng đến thành lâu.

Tiểu nha hoàn Quách Tuyết Liên mấy ngày trước đã không chịu ở không, từ khi biết địch quân công phá An Khánh, bức đến Kiềm Dương, nàng liền tìm Ngụy Trì đến chỗ thiết tượng lão Hắc đầu chuyên môn làm một chiếc khải giáp nặng cho Dương Thu Trì. Tuy giáp trầm trọng, nhưng nàng đã thấy Dương Thu Trì ở Hoàng châu một mình vác ba cây gỗ, biết hấn thân lực kinh người, nên chiếc khải giáp này chú trọng lực phòng hộ, trọng lượng nặng hơn khải giáp thường nhiều. Lúc này, nàng đã gọi bọn nha dịch mang giáp ra, bức Dương Thu Trì mặc vào mới thôi.

Dương Thu Trì cũng không nói gì nhiều, vội mặc chiếc khải giáp nặng nề này lên người, đầu đón mũ sắt, dặn dò Quách Tuyết Liên làm tốt chuyện hậu cần, rồi dẫn Lưu Dững cùng mọi người đến dưới thành lâu, liền nghe tiếng pháo tiếng hỏa súng và tiếng hét giết vang trời. Dương Thu Trì gấp gáp xông lên thành lâu, nhìn ra xa, thấy trong ánh bình minh, vô số binh sĩ địch quân đen xì xì hò hét xông tới trước!

Hơn mười đại pháo của Đồng quân đã tiến hành bắn một loạt. Chỉ có điều, phát xạ tuy là thiết đạn đặc ruột lúc trước, nhưng địch quân đã hình thành đội hình chiến thuật, khiến cho thật tâm thiết đạn bắn từ tước lẫn ra sau không tạo thành tử thương nhiều lắm. Địch quân vẫn xông lên trước ào ạt y như cũ, một loạt pháo bắn ra hầu như chẳng ảnh hưởng gì.

Dương Thu Trì hạ lệnh đổi ngay đạn đá đã dòn đầy thuốc nổ mới. Binh sĩ vẫn y như cũ từ miệng hỏa pháo điền đạn vào, chờ địch quân xông tới mấy trăm mét, Dương Thu Trì hạ lệnh, hơn mười hỏa pháo cùng bắn một lượt. Tiếng nổ vang trời, trong trận địa địch quân tấn công theo đội hình dày đặt chợt bốc lên mười mấy cái nấm đen, vô số chân cụt tay đứt cùng xương thịt bị hỏa pháp xé nát văng tứ tung. Mỗi chỗ phát nổ, trong phạm vi hai ba chục mét xung quanh đều chẳng thấy bóng dáng địch quân!

Binh sĩ trên thành lâu đều cả kinh. Ai cũng chưa bao giờ nhìn thấy vụ nổ mãnh liệt như vậy, có thể nổ chết nhiều người như vậy! Chốc lát sau, trên thành vang lên tiếng hoan hô điên cuồng!

Chỉ có điều, bọn họ chẳng cao hứng được bao lâu, nhân vì sau lần bắn này, cho dù đã tạo thành thương vong cho mấy trăm binh sĩ xung phong của địch, nhưng không ai cho địch quân biết là bọn chúng đang đối diện với loại thuốc nổ loại mới. Tuy vụ nổ tạo thành thương vong nhiều hơn trước mấy lần, nhưng binh sĩ địch quân trong con tấn công biến thành như điên như khùng, căn bản chẳng kịp chú ý con số thương vong đó có biến hóa gì. Bọn họ mỗi khi vào chiến trường, thì hai con mắt đỏ ngầu, phát điên xông lên trước. Cho dù ở bên cạnh họ có quả đạn nguyên tử phát nổ, nếu như không tạo thành thương hại với họ, thì họ thậm chí cũng chẳng thêm chú ý, vẫn y như cũ như bầy trâu bị đốt lửa vào đuôi gặm đầu xông lên phía trước!

Do hỏa pháo của Đồng trại đều là thứ phổ thông lắp đạn pháo vào từ nòng, mỗi khi bắn xong rồi phải chờ ít nhất năm phút mới có thể điền vào đạn pháo mới. Và thời gian năm phút đó đã đủ địch quân xông qua cự li mấy trăm mét rồi.

Khi tiền phong của địch quân xông đến dưới thành, bắc thang mây bắt đầu công thành. Hỏa pháo của Đồng quân lần nữa vang lên, mười mấy đám mây đen bốc cao, địch quân tập trung dày đặc người ngã ngựa đổ vô số. Nhưng mà, lúc này binh sĩ điên cuồng đã chẳng chú ý gì thương vong chung quanh, chỉ có một ý niệm - đó là liều chết đánh lên trên thành!

Khi họ tiến nhập vào tầm bắn của hỏa súng, khai hỏa!

Các hỏa súng thủ và cung tiễn thủ đã sớm chờ sẵn sau thành tường, một loạt súng vang lên, tên bay như mưa, nhưng lần công kích này không tạo thành bao nhiêu thương vong, nhân vì địch quân ở dưới thành đã sớm có sự chuẩn bị để đối phó chiến pháp này, họ đã đưa những thuẫn bài rắn chắc lên hình thành thành tường phòng hộ như cái mũ rùa, hỏa súng và cung tên không thể tạo thành bao nhiêu thương vong. Trong khi đó, địch quân yểm hộ ở phía sau cũng giương cường nỏ và hỏa súng bắn lên. Một loạt súng nổ, đạn và tên bay lên không ngớt, không ít Minh quân và Đồng binh đang lẫn gổ đá xuống dưới gào thảm ngà vật xuống.

Cùng lúc đó, vô số thang dây đã bám vào thành, địch quân đã trèo lên tới nơi!

Chú thích:

(\*) Thuốc nổ đắng (axit picric): Axit Picric (công thức phân tử:  $C_6H_3N_3O_7$ , công thức cấu tạo:  $C_6H_2(NO_2)_3OH$ ) là một hợp chất hóa học thường được biết đến với cái tên 2,4,6-trinitrophenol. Nó có dạng tinh thể màu vàng và là một trong những hợp chất có tính axit mạnh nhất của phenol. Như các hợp chất chứa nhiều nitrat khác (TNT), axit picric là một chất nổ. Tên của axit picric bắt nguồn từ tiếng Hy Lạp  $\piικρος$ -có nghĩa là đắng, để diễn tả vị đắng của nó.

Axit picric được đề cập lần đầu tiên trong một bản viết tay về giả kim thuật của Jonann Rudolf Glauber năm 1742. Lúc đầu nó được tạo ra bằng cách nitrate hóa một số chất như sừng động vật, lụa, cây chàm và nhựa tự nhiên. Sự tổng hợp từ phenol và công thức phân tử chính xác của nó được hoàn thành vào năm 1841. Tới tận năm 1830 các nhà hóa học mới nghĩ tới việc sử dụng axit picric như một chất nổ. Trước đó họ cứ tưởng chỉ có muối của axit picric là chất nổ, không phải chính axit.

Vào năm 1873 Hermann Sprengel chứng minh nó có thể nổ được và năm 1894 những người công nhân Nga đã tìm ra phương pháp dùng nó để sản xuất đạn pháo. Ngay sau đó, phần lớn quân lực sử dụng axit picric như thuốc nổ mạnh chính. Tuy nhiên, đạn pháo nhồi axit picric trở nên rất không bền khi chất này ăn mòn vỏ bom tạo ra picrate kim loại, vốn kém bền hơn phenol nguyên mẫu. Vào thế kỷ 20 phần lớn việc sử dụng axit picric được thay thế bằng TNT. Axit picric vẫn còn được sử dụng trong việc phân tích hóa học của kim loại, mỏ và khoáng chất.

Vào năm 1885, dựa trên những nghiên cứu của Hermann Sprengel, nhà hóa học người Phápgene Turpin đăng ký sáng chế sử dụng axit picric nén và đúc để chế tạo bộc phá vào đạn pháo. Năm 1887, chính phủ Pháp sử dụng nó với cái tên melinite với việc thêm vào thuốc súng bông. Từ 1888, nước Anh bắt đầu sản xuất một hỗn hợp tương tự ở Lydd, Kent với tên lyddite. Nhật Bản tiếp theo đó với một công thức cải tiến tên schimose. Vào 1889, một hợp chất tương tự nữa là hỗn hợp của amoni cresylate với trinitrocresol (hay một muối của amoni với trinitrocresol) được sản xuất dưới cái tên ecrasite.

Axit Picric có thể được tổng hợp bằng cách nitrate hóa phenol, benzene (trong phản ứng Wolfenstein-Boters), hay ngay cả axit acetylsalicylic (aspirin). Axit picric được biết tới như một thứ chất nổ rất dễ chế biến tại gia. Việc tổng hợp nó chỉ yêu cầu các hóa chất có thể mua được dễ dàng ở các cửa hàng hay nhà thuốc tây, mặc dù đã có rất nhiều người bị thương hoặc tử vong trong quá trình chế biến. Bên cạnh nguy cơ nổ, chất khí cực độc  $NO_2$  còn có thể được tạo thành trong quá trình chế biến.

Những phương pháp an toàn hiện nay khuyến cáo nên lưu trữ axit picric ẩm. Khi axit picric khan, nó khá nhạy với sốc và ma sát. Do đó các phòng thí nghiệm thường lưu trữ nó trong lọ dưới một lớp nước và khiến nó an toàn hơn. Một yêu cầu nữa là phải dùng lọ nhựa hoặc thủy tinh vì axit picric có thể tạo thành muối picrate với kim loại, vốn nhạy và nguy hiểm hơn chính axit. Trong một tai nạn năm 2007, một số nhân công được ở Comlumbus, Wisconsin đã tìm thấy một chiếc lọ đựng hai ounce một loại chất lỏng, đáng lẽ phải được giải quyết bởi đội xử lý bom mìn.

Axit picric được ứng dụng nhiều nhất trong vũ khí và đạn được, như đã được đề cập ở trên.

Trong thao tác với kính hiển vi, picric được sử dụng như một chất phản ứng để nhuộm mẫu vật, ví dụ như nhuộm Gram. Nó cũng có một số sử dụng trong hóa hữu cơ nhằm tạo thành muối kết tinh của bazơ hữu cơ (picrate) cho việc nhận dạng và xác định tính chất.

Bouin's picro-formol là một phương pháp bảo quản cho tiêu bản sinh học.

Kiểm tra ma túy còn sử dụng axit picric để phát hiện creatinine bằng phản ứng Jaffe. Nó tạo thành một hỗn hợp màu phức tạp có thể đo bằng quang phổ kế.

Ít thông dụng hơn, axit picric ẩm còn được dùng cho việc nhuộm da hay việc đóng dấu tạm thời. Nó phản ứng với protein của da tạo ra màu nâu tối và có thể tồn tại gần một tháng.

Đầu thế kỷ 20, axit picric được ngành dược phẩm sử dụng như chất diệt khuẩn và cách chữa cho phỏng, sốt rét, mụn giộp, đậu mùa.

(\*\*) Thuốc nổ TNT: TNT là dạng thuốc nổ đơn, không khói, khác biệt với các loại thuốc nổ phức (Composition, C4 là một dạng thuốc nổ phức, tên đầy đủ là composition 4).

TNT là thuốc nổ cơ bản với đặc tính dễ chế tạo, giá thành rẻ, độ bền cao, không gây phản ứng với kim loại nên rất thích hợp cho việc nhồi vào đầu nổ bom, mìn, đạn pháo. Sức công phá của nó rất "cơ bản" so với các loại thuốc nổ mạnh khác. TNT được pha trộn với các thành phần khác với các tỷ lệ khác nhau để thành các loại thuốc nổ phức có sức công phá lớn hơn hoặc giá thành rẻ hơn như Tritonant là hỗn hợp TNT và bột nhôm, Amatol là hỗn hợp TNT và ammonium nitrate, Baratol là hỗn hợp TNT và barium nitrate.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 114: Cầu hôn nơi chiến trận

Địch quân tấn công huyện thành rõ ràng là nhiều hơn tối qua, và cũng không biết đó là tăng binh để cường công, hay là đại quân đã kéo đến. Nhưng mà, đại pháo trên thành lâu không thể oanh kích địch quân dưới thành, binh sĩ Minh quân và bá tánh hợp đồng tác chiến trong thành bắt đầu đánh xáp lá cà, đội lán mưa tên lẫn đá và gỗ xuống dưới.

Địch nhân dùng thang mây xông lên thành lâu đều bị Liễu Nhược Băng và Vũ Kỳ nghiêm trận chờ đợi dẫn theo các Tuyệt phong son tặc trăm sát. Do đó, cho dù địch quân như bầy ong chen lẫn ủa lên, nhưng có thể bước chân lên thành lâu thì chỉ còn là thi thể, thi thể và thi thể tầng tầng điệp điệp.

Dương Thu Trì thấy địch nhân bắc thang mây công lên ngày càng nhiều, tình huống nguy cấp, liền chụp lấy một thạch đạn, đưa dây dẫn vào đuốc cầm ở tường thành đốt cháy lên, dùng sức ném ra xa. "Oành" một tiếng, đạn pháo nổ khiến địch quân ở ngoài thành người ngã ngựa đổ sát rạt. Bọn họ căn bản không ngờ chỉ không đầy mấy trượng mà lại bị đạn pháo nổ có uy lực cực lớn như vậy.

Dương Thu Trì mừng như điên, quay sang hô lớn với Lưu Dững, Mã Lăng Vũ, các hộ vệ, Vũ Kỳ và mọi người: "Đốt pháo đạn bằng đá, ném xuống cho nổ tan xác đám con rùa này!" Hắn lại cầm một tạc đạn lên, đốt dây dẫn hỏa bằng cây đuốc, dùng sức ném ra, oành một tiếng, quân địch xung quanh điểm nổ hai ba chục mét vuông đều bị nổ tan xương nát thịt!

Đây là sự sát thương trước đây chưa từng có! Trong dĩ vãng, nhưng đạn pháo nổ bùng ra lợi hại nhất cũng chỉ tạo thành thương vong trong phạm vi một hai mét. Còn phạm vi sát thương lớn như thế này đơn giản là chưa từng nghe nói tới chứ kể gì đến chứng kiến!

Lưu Dững hô to: "Quảng thạch đạn, nổ cho banh xác đám rùa này!" Rồi đưa nhau cầm thạch đạn đốt cháy rồi quảng xuống dưới thành, khiến địch quân ngã rạp hàng loạt.

Vũ Kỳ hướng dẫn bọn son tặc học theo, cầm đạn pháo bằng đá đốt lên quảng xuống dưới thành. Tạc đạn nổ liên tục, chấn diếc cả tai, địch quân tiến sát tường thành tử thương vô số! Một số thang mây bắc lên thành cũng bị nổ tan, máu bắn tung tóe, chỗ nào cũng có!

Nhưng mà, son tặc quảng tạc đạn chưa bao giờ cảm thụ được uy lực của tạc đạn. Vì diệt địch quân dưới thành, một bộ phận nhỏ tạc đạn đã bị quảng sát tường thành, sau một loạt tiếng nổ, vài chỗ ở chân tường bị nổ sập lở, tuy chôn sống không ít địch quân công thành, nhưng cũng khiến thủ quân trên thành bị té nhào xuống chết theo. Cũng may là tường thành cổ đại đều dùng thật tâm, bên trong là đất đá rất cứng, bên ngoài mới là tường thành bằng đá xanh, cho nên tường thành chỉ bị sập lở một phần phía ngoài, về toàn bộ chưa sụp hẳn tạo ra khuyết khẩu.

Dương Thu Trì cả kinh, rống to: "Quảng xa một chút! Con mẹ nó quảng xa ra một chút, lực tay mạnh lên, nếu không thành tường sụp luôn bây giờ..."

Nhân lúc Dương Thu Trì quay đầu hô to, một tên địch trèo được lên thang mây nấp sau phần nhô lên trên tường thành thò một cường nổ bắn lên vào hán một mũi lang nha tiễn. Trong lúc không kịp đề phòng, hắn bị mũi tim đó bắn trúng giữa ngực.

Cái nổ cứng này lợi hại phi thường, lại bắn trong cự li gần, dễ dàng xuyên khai giáp nặng. Dương Thu Trì kêu lên một tiếng, ngã ngửa.

Cách đó không xa, Liễu Nhược Băng chứng kiến hết, hô lên cả kinh: "Thu Trì!" Rồi phóng ra một mũi liễu điệp phi tiêu, xuyên qua đầu của tên bắn lên đó, thi thể ngã lăn xuống thành.

Liễu Nhược Băng như một làn chớp lao đến cạnh Dương Thu Trì, run rẩy quỳ xuống ôm hắn vào lòng. Mũi lang nha tiễn đó đã xuyên trúng tim của Dương Thu Trì, xem ra không thể cứu chữa được nữa. Nàng không dám rút tên ra, chỉ sợ rút ra rồi, máu phun trào, hắn sẽ tuyệt khí ngay lập tức.

Lúc này, tiếng nổ lớn dưới thành lâu vang lên không ngớt, đó là do Vũ Kỳ soái lĩnh bọn son tặc có võ công và sức tay mạnh lại không sợ chết đem pháo đạn bằng đá dùng làm lựu đạn, đốt dây dẫn rồi quảng đi, khiến cho địch quân dưới thành bị nổ chết vô số. Thang dây cũng đưa nhau bị nổ vỡ, ngã chết không ít địch quân công thành. Từng cuộn khói bay lên bao trùm cả thành tường, trong làn mưa máu, tay cụt chân đứt không ngừng bay lên thành lâu, hoặc văng tung phoi đầy mặt đất.

Chợt từ xa vang lên từng hồi đồng la khẩn cấp, đó là mệnh lệnh thu binh của địch quân. Quân đội của Trương Hiến Trung nghe được hiệu lệnh đó, bỏ lại trên thành lâu hàng nghìn thi thể, đỡ thương binh tàn tướng rút đi như thủy triều. Tiếp đó, đại bộ phận địch quân lui hai chục dặm hạ trại.

Thì ra, địch quân điên cuồng tấn công không chú ý hỏa pháo và tạc đạn thủ thành, nhưng tướng lĩnh địch quân ở hậu phương quan sát rõ ràng mọi thứ. Bọn chúng nhìn thấy sau mỗi lần nổ, đều có thể khiến mấy chục trượng sĩ quanh điểm nổ xương cốt chẳng còn gì. Sau khi loạt hỏa pháo đầu cất lên, chỉ có hơn 10 cây, nhưng tướng sĩ tiến công đã tử thương mấy trăm. Đợi đến loạt pháo thứ hai, lại mấy trăm tướng sĩ bị xé thành thịt vụn. Còn tướng sĩ đánh

tới dưới thành đã bị tạc đạn nổ chết vô số. Thang dây cũng bị tổn thất hơn nửa, ngay thành tường cũng bị sụp. Pháo hỏa mãnh liệt như vậy có thể nói chưa từng thấy trước đây bao giờ, cho nên chúng đều mặt xám như tàu lá.

Tướng địch thấy không đầy thời gian một bữa cơm mà đã có hàng ngàn tướng sĩ trận vong trong pháo hỏa mãnh liệt như vậy, nếu tiếp tục đánh tới, e rằng toàn quân sẽ chết sạch dưới thành! Y hạ lệnh đánh chiêu thu quân, lùi 20 dặm hạ trại, thương nghị đối sách. Y không hề ngờ rằng, lúc này số tạc đạn do Dương Thu Trì chế tạo chẳng còn lại bao nhiêu, trong khi đó nhân vật trọng yếu nhất đã ngã xuống.

Dương Thu Trì cổ gương dậy trong lòng Liễu Nhược Băng: "Băng nhi, mau! Địch nhân lại kéo tới nữa rồi!"

Liễu Nhược Băng thấy Dương Thu Trì bị trúng tên chỗ yếu hại, tất phải chết, lòng đau như cắt, nhỏ lệ nói: "Đừng lo lắng! Thu Trì, địch nhân đã ... đã lui rồi."

A Hạnh Ny cùng mọi người biết Dương Thu Trì trúng tên, còn địch nhân đã lui, đều vây lại cả.

Thân hình Dương Thu Trì mềm nhũn ra, dường như đã thả lỏng. Một tay hấn nắm chặt mũi lang nha tiễn cắm trên ngực, miệng không ngừng hỏi: "Băng nhi..., ta phải chết rồi sao...?"

"Không! Không đâu mà! Ta quyết không để cho đệ chết đâu!" Liễu Nhược Băng khóc lóc thét gào, đơn chưởng đặt vào hậu tâm hấn, vận công truyền vào, nhưng trong lòng biết rõ, Dương Thu Trì trúng tên ở tim, không thể nào cứu vãn được, chỉ biết khóc lóc khẩn cầu: "Thu Trì, đệ đừng chết! Đừng rời xa ta a!"

Đến lúc sinh tử quan đầu, Liễu Nhược Băng mới biết ở bên nhau mấy tháng nay, người trẻ tuổi tình nguyện vì nàng mà chết này đã khắc ghi hình bóng sâu đậm trong lòng nàng. Chỉ có điều lúc thường loại cảm tình này đều bị nàng ra sức dồn nén, thậm chí ngay cả nàng cũng hiểu rõ nó là gì. Nhưng hiện giờ nhìn Dương Thu Trì nặng trong khoảnh khắc, thứ tình cảm đó như núi lửa, bùng phát ngàn ngút.

Dương Thu Trì cười thảm: "Như vậy... cũng tốt..., tuy không thể... cùng nàng bách niên hòa hảo..., nhưng có thể chết trong lòng... nàng, ta... ta cũng mãn nguyện rồi..."

Liễu Nhược Băng lệ nhỏ tóc tóc như mưa rào, ôm chặt lấy hấn, chẳng biết nói thế nào.

Dương Thu Trì mềm oặt người, đã không xong đến nơi rồi, cổ gương hỏi: "Băng nhi, nàng..., nàng thật không.. không quan tâm gì đến ta sao?"

Liễu Nhược Băng khẽ đưa tay vuốt ve mặt hấn, dịu giọng nói: "Ta... ta kỳ thật cũng... cũng rất ưa thích đệ..., ngày đó đệ liều mạng cứu ta, vì cứu ta, dùng... dùng miệng bón thuốc cho ta..., lại nói không để một mình ta lẻ loi chết đi, đòi tự sát cùng chết với ta, ta..., ta rất vui sướng tận đáy lòng. Lúc đó ta nghĩ, cả đời này của ta e rằng chẳng thể nào rời xa đệ được nữa..."

Khóc miệng Dương Thu Trì nở nụ cười an ủi: "Băng nhi! Vậy..., vậy nàng nguyện ý lấy ta không...?"

Nước mắt của Liễu Nhược Băng rơi trên gò má hấn, vội nghiêng qua một bên, hít hít mũi, rồi quay đầu lại, cố khiến cho bản thân không được khóc, nhìn sâu vào mắt hấn, từ từ và kiên định gật đầu: "Băng nhi... nguyện ý!"

Dương Thu Trì mừng rỡ: "Vậy... hôn ta... được không?"

Liễu Nhược Băng dường như đã quên hết mọi chuyện xung quanh, ôm chặt Dương Thu Trì, cúi người xuống, đôi môi hồng ửng lên môi hấn, nhẹ nhàng trao nhau nụ hôn.

A Hạnh Ny ở sau lưng che miệng quay đầu đi, khóc không thành tiếng. Lưu Dĩnh, Mã Lăng Vũ cùng các hộ vệ đều quý xuống đất, nước mắt đầy mặt. Vũ Kỳ và các sơn tặc đều thần sắc ảm đạm.

Dương Thu Trì tham lam hôn đôi môi mềm mịn của Liễu Nhược Băng, lát sau hai người mới phân ra, hấn hỏi: "Băng nhi, chúng ta... bái thiên địa được không?"

Liễu Nhược Băng lòng đau như cắt, hôn lên má hấn, cố cười: "Chàng chẳng phải nói... trai gái giang hồ chúng ta... chỉ cần nói là được sao? Từ nay về sau, Băng nhi... là thê tử của Thu Trì rồi!"

Dương Thu Trì hỏi dồn: "Nàng..., nàng không phải vì ta sắp chết mới đáp ứng chứ?"

"Không phải! Hai ngày nay, thiếp mới biết chàng đối với thiếp trọng yếu thế nào! Thu Trì, cả đời cả kiếp này, thiếp quyết cùng chàng ở cùng một chỗ!"

"Không hối hận?"

"Tuyệt không hối hận!" Liễu Nhược Băng lệ rơi đầy mặt, kiên định đá

## Chương 115: Tạ thiên tạ địa

"Quá tốt rồi...! Ta thật cao hứng!" Dương Thu Trì mặt đầy vẻ hạnh phúc: "Nhưng... ta vẫn muốn cùng nàng bái thiên địa ngay bây giờ! Dù sao thì hai chúng ta cùng là cô nhi, tự mình làm chủ được rồi, đúng không?"

Liễu Nhược Băng không nhẫn tâm để Dương Thu Trì ôm hận mà chết, nhỏ lệ gật gật đầu.

Dương Thu Trì mặc khải giáp nặng, lúc này lại trở nên vô cùng nặng nề, gượng hai ba lần mà không dậy nổi. Liễu Nhược Băng vội cẩn thận đỡ hấn quý dậy, bản thân nàng cũng quý, một tay giữ dưới nách hấn.

Dương Thu Trì quay sang nói với Lưu Dững: "Lưu đại ca, làm phiền huynh giúp làm lễ và chứng hôn cho chúng tôi, được không?"

"Được a! Dương gia! Thuộc hạ có thể làm người làm chứng cho Dương gia và bạch y nữ hiệp... kết tóc trăm năm, quả thật... vinh hạnh vô cùng!" Lưu Dững đứng dậy, giọng nghẹn ngào nói lớn:

"Nhất bái thiên địa!"

Liễu Nhược Băng đỡ Dương Thu Trì cùng lạy.

"Nhị bái cao đường!"

Hai người cùng lạy lần nữa.

"Phu thê... đối bái!"

Liễu Nhược Băng đỡ Dương Thu Trì quý vững, bản thân chuyển sang đối diện hấn, hai người cùng lạy nhau.

"Tống nhập.... động... phòng..." Nói đến đây, Lưu Dững đã khóc không thành tiếng, binh sĩ chung quanh đều khóc không thành tiếng.

"Lão gia! Lão gia người sao vậy...?" Dưới thang thành lâu vang lên một tràng tiếng gào khóc dài, một cô gái loạng choạng vệt người ra hai bên chạy lên, khi đến trước mặt liền quý sụp xuống giữ chặt Dương Thu Trì: "Lão gia..., người sao vậy?... xin đừng bỏ lại Tuyết Liên mà..."

Cô gái này chính là tiểu nha hoàn Quách Tuyết Liên.

Khi địch quân đến đánh, do nàng không biết võ công, không giúp thủ thành được, liền lùi ra sau tiếp tục tổ chức công tác hậu cần. Nghe nói địch quân thối lui, nàng vội chạy lên thành lâu, khi gần đến thì nghe Dương Thu Trì đã trúng tên không xong tới nơi rồi, liền như phát điên chạy tới, ôm hấn khóc như mưa.

Dương Thu Trì cười nói: "Tuyết Liên, ta và Băng nhi... thành thân rồi, mừng quá!" Xong hấn quay đầu nhìn Liễu Nhược Băng, "Băng nhi hiện giờ đã là bà xã ta rồi, chúng ta vừa rồi đã bái thiên bái địa nữa! Đúng không? Nương tử!"

Liễu Nhược Băng không hề hỏi đáp, nhìn chăm chăm vào mũi lang nha tiễn trên ngực Dương Thu Trì, gương mặt nhòe lệ lúc này đầy vẻ nghi hoặc. Không chờ Dương Thu Trì kịp phản ứng, nàng đột nhiên đưa tay chụp lấy đuôi mũi lang nha tiễn đó, lay động, vẻ nghi hoặc trên mặt càng đậm hơn, liền dùng kinh lực rút ra.

Dương Thu Trì a lên một tiếng, hoảng hốt nhìn Liễu Nhược Băng.

Liễu Nhược Băng nhìn đầu mũi tên, thấy không có chút máu nào, vừa kinh vừa mừng: "Thu Trì, chàng... chàng không thụ thương?"

Thì ra, vừa rồi Quách Tuyết Liên xông lên khóc lóc ôm Dương Thu Trì lắc lư, Liễu Nhược Băng phát hiện mũi tên trên ngực của Dương Thu Trì cũng theo đó lắc lư đưa đẩy theo, không giống như đã cắm ngáp vào thân thể, mà dường như là cắm gá trên khải giáp vậy. Nàng nghi ngờ nên cầm lên đuôi tên lắc thử, phát hiện tuy nó đã bắn xuyên qua khải giáp, nhưng dường như không cắm vào thân thể, cho nên mới vừa kinh vừa mừng rút ra.

Mắt kính râm của Ý đã bị đập vỡ rồi, mặt nạ bị lột sạch rồi, Dương Thu Trì bèn lên ngồi dậy, đưa tay ôm hai tay nàng: "Băng nhi, ta không thụ thương..., hắc hắc, vì nàng không chịu lấy ta, ta mới dùng hạ sách này..."

"A! Ông trời ơi!" Liễu Nhược Băng mừng như điên, nhào hấn vào lòng Dương Thu Trì, ôm chặt hấn như sợ hấn bay đi vậy: "Quá tốt rồi! Tạ trời tạ đất!..." Rồi đẩy hấn ra, nhìn lên nhìn xuống, quả nhiên thần sắc như thường, nên lòng hoan hỉ như muốn vỡ òa, "Thu Trì! Chàng không sao! Quá tốt rồi! Tạ thiên tạ địa..."

A Hạnh Ny cao hứng đến nỗi như bị hư thoát, ngồi phịch xuống cạnh nàng, mừng quá bật khóc: "Thu Trì ca! Anh không bị thương, quá tốt rồi! Hu hu

hu..."

Quách Tuyết Liên do cực bi chuyển sang cực hi, nhất thời ngẩn cả ra, cho đến khi Dương Thu Trì vỗ vai nàng bảo mình không sao, nàng mới tím lấy vạt áo hần òa lên, nhưng mà lần này là khóc vì hoan lạc.

Liễu Nhược Băng lại đẩy Dương Thu Trì ra, sờ mó vào cái lỗ tên ở giáp ngực của hần, đích xác là không có máu chảy ra, bấy giờ mới yên tâm hần. Nàng ôm chặt cổ hần, ngược mắt nhìn hần, mặc cho nước mắt hạnh phúc chảy ra: "Quá tốt rồi!... thiếp rõ ràng là thấy ngực chàng trúng một tên nỏ, sao lại không có chuyện gì?"

Dương Thu Trì nháy mắt: "Cái này phải cảm tạ Tuyết Liên nha đầu. Cô bé làm cho ta một khái giáp nặng, dày hơn khái giáp thường nhiều! Khái giáp này ngăn phần lớn lực bắn của mũi tên, vào trong ngực ta vừa khéo trúng vào cái đôi bao tay đao thương chém không đứt đó. Mũi tên cắm lên bao tay, nên ta mới may mắn thoát nạn. Ta vốn định cho nàng biết ta không sao, nhưng nghe địch quân đánh chiêng thu quân, bấy giờ mới cô phía ra chuyện chọc nàng. Không ngờ chính vì thế mới có thể thật sự kết thành phu thê với nàng. Cái này đúng là phải tạ trời tạ đất rồi, đa tạ ông trời đã để cho nàng chịu làm nương tử của ta!"

Liễu Nhược Băng vùng nắm đấm phẫn phẫn vào khái giáp, ứa lệ mắng: "Con người của chàng thật là..., hại cho người ta nóng ruột cả lên!" Lòng nàng tuy oán Dương Thu Trì dùng cái chết lừa nàng lấy hần, hại nàng đau lòng đứt ruột, trong lòng ít nhiều gì cũng hơi bức, nhưng dù sao thì nàng cũng đã thật lòng yêu hần, biết là người yêu dấu thật sự không còn cách nào, làm vậy cũng giống như ngủ mơ phải một con ác mộng rồi tỉnh lại, nàng thầm tự nhủ may đó chỉ là một sự kinh hoàng hư ảo, chẳng thể nào sánh với cái hoan hi hiện giờ. Nàng tràn đầy yêu thương, hiển hiện lên đôi mắt nhìn hần, rồi dựa vào lòng hần, khẽ bảo: "Sau này không được dùng cách đó dọa thiếp nữa, nghe không?"

"Dạ! Nương tử yêu dấu của ta à!" Dương Thu Trì ôm nàng định hôn môi, vừa rồi vốn cho là Dương Thu Trì sắp chết, Liễu Nhược Băng không nỡ để hần thương tâm, cho nên chẳng quan tâm đến người khác nghĩ gì chấp nhận hôn môi với hần. Nhưng hiện giờ biết là hần bình an vô sự, nếu bảo nàng trước mặt mọi người hôn hít với hần như thế, nàng e thẹn khó thể đương, nên hoảng loạn tránh ra, nào ngờ cái hôn này vẫn trúng vào môi dưới và cằm nàng.

Liễu Nhược Băng e thẹn vô cùng, nằm dựa vào lòng hần, trong lòng cầu mong ông trời cứ để nàng vĩnh viễn sống trong hạnh phúc dạt dào này.

Gương mặt đen đúa vì khói thuốc súng của Lưu Dững vẫn còn nhòe lệ, nhưng y lại ngoác miệng cười ha hả: "Dương gia tài thiết, ngay chúng tôi cũng bị ngài lừa, khả khả khả..." Mọi người đều hân hoan cười.

Liễu Nhược Băng bấy giờ mới ý thức đến xung quanh còn rất nhiều người, thẹn không thể tả, đẩy Dương Thu Trì ra, đứng lên nói: "Mau đứng dậy đi! Địch nhân còn chưa biết có đi rồi lại kéo đến nữa không."

Dương Thu Trì ngượng ngập đứng dậy: "Tạm thời sẽ không đâu, bọn chúng còn chưa tìm được biện pháp đối phó với tác đạn bằng đá của chúng ta, lại không biết chúng ta còn đạn được hay không, cho nên tạm thời sẽ không phát động đợt tiến công mới. Nhưng mà chúng ta cần phải lập tức chế tạo tác đạn, không thể cứ bày kế không thành hoài."

A Hạnh Ny mặt nhòe lệ hoa, kéo tay Dương Thu Trì: "Thu Trì ca, huynh vừa rồi.... dọa chết người ta luôn..."

Dương Thu Trì khẽ vuốt ve làn tóc của nàng biểu lộ sự hối lỗi, nhìn gương mặt như sương tuyết lấm tấm dấu máu do trầm sát địch nhân, biết là sự chém giết tàn bạo vừa rồi chỉ mới là sự bắt đầu. Hiện giờ xem ra, vũ khí hiện đại của hần không khổng chế hay làm địch nhân hoảng sợ như trong tưởng tượng. Hần cần phải lập tức chế tạo nhiều tác đạn hơn, tốt nhất là chế tạo hỏa tiễn pháo cachiusa (Katyusha - loại pháo phản lực của Nga - Xem chú thích), hình thành sát lượng diện rộng, mới tạo ra được hiệu quả răn đe. Nhưng đáng tiếc hần không phải là chuyên gia vũ khí, ngay kết cấu của pháp ka-chiu-sa thế nào, dụng cụ chế tạo ra sao cũng không biết. Thử hần có thể tạm gọi là rành, chỉ là các vũ khí hạng nhẹ và thuốc nổ mà thôi.

Trong lúc hần đang suy nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào, chợt có người hô: "Tổng binh đại nhân đến...!"

Mọi người vội chia ra đứng lên, cúi đầu chào.

Tổng binh là võ tướng cao cấp, ở thời Minh sơ, tổng binh là thống soái tối cao trên chiến trường, gặp phải chiến sự thì sẽ do triều đình phái công, hầu, bá xuất nhậm làm tổng binh chỉ huy tác chiến. Sau khi chiến sự kết thúc, người này phải giải nhiệm về triều. Do đó, thời Minh sơ, tổng binh tương đương chức tổng tư lệnh mặt trận, hoặc là thống soái quân sự tối cao của chiến khu.

Sau đó, chiến tranh với Ngõa Thích, Thát Dát ở phương bắc quá dày đặc, chức tổng binh dần trở thành định chế. Mỗi khi gặp phải chiến sự, triều đình lại cử ra tuần phủ kiêm trị dân sự và quân vụ ở địa phương, tổng binh cũng phải bị người này giám đốc. Sau đó, khi dùng binh liên quan đến nhiều trấn hoặc nhiều tỉnh, lại thiết thêm chức tổng đốc, phái trọng thần xuất nhiệm, để tiết chế tuần phủ và tổng binh. Địa vị của tổng binh vì thế càng lúc càng giảm, không thể sánh với thời đầu. Đây chính là một loại không chế, cho dù tổng binh trong tay có trọng binh, nhưng không quyền điều khiển, phải chịu tiết chế của đốc, phủ. Còn tổng đốc, tuần phủ tuy có quyền điều binh khiển tướng, nhưng trong tay không có trọng binh, từ đó hình thành quan hệ tương hỗ khiên chế, tránh quá tập trung binh quyền về một mối. Điều này trong thời bình đích xác là có thể chế hành quyền lực, nhưng trong thời chiến lại thường gây mất ổn định nội bộ, kềm chế lẫn nhau, phương ngại đến sự linh hoạt và cơ động trong tác chiến của quân đội, trở thành một trong những nguyên nhân trọng yếu gây sự thất bại của Minh quân trong phần lớn trường hợp hiện giờ.

Khổng Hi Quý là tổng binh Hồ Quảng, là tổng tư lệnh của chiến khu vùng này, chức tước có thể nói là rất lớn. Chỉ có điều, quân của ông ta đã bị Trương Hiến Trung tiêu diệt phần lớn trong các trận chiến ở Lạc Dương, Trường Sa. Tàn binh còn lại thì lại do tuần án Hồ Quảng là Lưu Hi Tộ và thiên tuần phủ Lý Càn Đức soái lãnh bảo hộ ba vị giả vương gia chạy về Vĩnh Châu, cuối cùng tiến vào Quảng Tây. KHổng Hi Quý trực tiếp soái lãnh không đến 4 nghìn quân bản bộ bảo hộ ba vị vương gia bí mật chạy tới Kiếm Dương huyện. Trong hai ngày chiến đấu bảo vệ này, quân đã tử thương hơn phân nửa, Dương Thu Trì cùng mọi người kịp thời kéo đến thì chỉ còn có khoảng 1000 người.



Mấy ngày nay, Không Hi Quý và Phúc vương, Huệ vương, Quế vương cùng trốn trong huyện nha, nghe tiếng pháo ầm ừ bên ngoài, hò giết vang trời, bàng hoàng suốt cả ngày. Tối qua khi nghe binh của thổ ti trại ở phụ cận kéo đến, đánh lui Trương tặc quân, họ đều mừng rỡ, nhưng khi nghe nói chỉ có 5 nghìn người ít ỏi, kinh khủng khôn cùng.

Mới sáng ra chiến đấu lại vang lên, thảm liệt hơn mọi trận chiến đấu trước đó, tiếng pháo đi đùng như sấm dội, chấn động cả tai họ. Không Hi Quý mang hơn chục thân binh cầm bảo kiếm đứng trong nội nha môn của tri huyện bảo hộ ba vị vương gia, thần tình đầy vẻ một mình ta ở đây chẳng có kẻ nào có thể vượt qua được, nhưng sự kinh khủng trong lòng chỉ có lão mới biết.

Chẳng mấy lúc, tin tức truyền về, nói là địch quân đã bị tướng sĩ thủ thành đánh lui, không biết rút về hướng nào, Không Hi Quý không khỏi mừng rơn, vội đề ba vị vương gia chờ ở huyện nha, còn mình thì mang Lôi tri huyện vội lên thành lầu hái đào hưởng kết quả đại thắng.

Chú thích:

Pháo phản lực Cachiusa (Katyusha) (tiếng Nga: Катюша), hay được gọi là tên lửa Cachiusa hoặc ngắn gọn là Cachiusa, là một dạng bộ phóng đạn phản lực được chế tạo bởi Liên Xô trong Thế chiến thứ 2. So sánh với các loại pháo khác, Cachiusa có khả năng oanh tạc một địa điểm trong thời gian rất ngắn với sức công phá cao, nhưng độ chính xác thấp và thời gian nạp đạn lâu. So với pháo truyền thống, dàn phóng này tuy không chính xác song lại có ưu điểm là rẻ tiền và dễ làm.

Dàn phóng pháo có thiết kế khá đơn giản, bao gồm một giá có gắn những thanh phóng bằng thép, là chỗ đặt đạn phản lực; với bộ khung gấp để nâng thanh phóng lên vị trí thuận lợi để khai hỏa. Mỗi xe tải có từ 14 tới 48 bộ phóng. Đạn phản lực M-13 đường kính 13,2 mm của hệ thống BM-13 dài 180 cm và nặng 42 kg. Nó được phóng đi bằng hỗn hợp nitrat xenlulô đặc phụt ra từ trong lòng ống. Hỗn hợp này được đặt trong vỏ thép của quả đạn với một ống dẫn đơn giản ở cuối. Quả đạn được cố định bởi bộ gá thẳng bằng hình chữ thập. Mỗi đoạn ngòi nổ đều chứa thuốc nổ mạnh, nặng 22 kg. Cự ly bắn khoảng 5,4 km (3,4 dặm). Sau đó đạn phản lực đường kính 82 mm M-8 và đường kính 300 mm M-30 cũng được phát triển.

Cachiusa có độ chính xác thấp hơn pháo truyền thống, nhưng khá hiệu quả trong việc oanh tạc và đã làm cho lính Đức rất sợ hãi. Một đợt bắn BM-13, chỉ mất từ bảy tới mười giây cho một đợt bắn, phóng đi tới 4,35 tấn thuốc nổ tới khu vực rộng 4 hecta (10 mẫu Anh). Các khẩu đội Cachiusa thường tập trung với số lượng lớn để gây sốc cho địch quân. Điểm bất lợi là thời gian nạp đạn cho bộ phóng Cachiusa trở nên khá lâu, trong khi pháo truyền thống có thể duy trì tần suất bắn liên tục.

Cachiusa trong Chiến tranh thế giới lần thứ II là loại pháo tự hành, thường xuyên được lắp ráp trên xe tải. Sự cơ động này đã tạo cho Cachiusa (và những loại pháo tự hành khác) một lợi thế riêng biệt: chúng có thể phóng đạn phản lực vào vị trí địch và rút lui trước khi phía địch phản pháo vào vị trí chúng triển khai trước đó. Vì tính cơ động đặc thù của dàn phóng đa hỏa tiễn này, nên nó được sử dụng để tấn công kiểu du kích (Hezbollah), tấn công quấy nhiễu (Hezbollah, Quân đội nhân dân Việt Nam) hay khủng bố (Taliban).

Hồng Quân chọn biệt danh này từ bài hát rất nổi tiếng của nhạc sĩ Mikhail Vasilevich Isakovsky trong thời chiến. Cachiusa (Катюша) có nghĩa là "Katerina bé nhỏ" (người Nga thường thêm hậu tố chỉ nhỏ - diminutif - vào sau tên trong trường hợp gọi rất thân). Bài hát này nói về một cô gái mong chờ người yêu đang đi xa để thực hiện nghĩa vụ trong quân đội. Quân đội Đức phát xít đặt một biệt hiệu khác cho Cachiusa là "Organ của Stalin" (nguyên văn tiếng Đức: Stalinorgel) sau khi vị cố tổng bí thư Liên Xô này vì giản hóa tiền như những ống hơi của những chiếc đàn organ khổng lồ trong nhà thờ (đàn ống).

Ngày 21 tháng 6 năm 1941, một ngày trước khi phát xít Đức tấn công Liên Xô, chính phủ Xô Viết đã ra quyết định sản xuất hàng loạt các hệ thống pháo phản lực. "Kachiusa" – loại vũ khí hùng mạnh với cái tên âu yếm đã khiến kẻ thù kinh hoàng. Những binh sĩ Đức còn sống sót sau lần đầu chịu đựng hỏa lực và tiếng gầm thét của "Kachiusa" hầu như không còn tinh thần để chiến đấu nữa.

Sức mạnh của "Kachiusa" quả là kinh ngạc – ngoài khả năng sát thương lớn, nó còn gây ra một sức ép tâm lý lớn với tiếng hú đặc trưng của mình. "Khi tôi thấy "Kachiusa" lần đầu tiên tại nhà máy mang tên Stalin, tôi có cảm giác nó thật công kênh và lạ lùng. Mới nhìn thì cũng là một chiếc xe tải, nhưng chả hiểu tại sao phía trên lại gắn thêm mấy thanh ray làm gì. Còn khi mà phải thử cái kỳ quan kỹ thuật ấy ở những trận đánh bảo vệ Matxcova, tôi thậm chí còn không hình dung được nó ồn đến thế nào. Phải thử thật là sau loạt bắn đầu tiên tôi ướt hết cả quần vì sợ. Gần một tuần chúng tôi mới quen được với tiếng hú của đạn và tiếng rầm rầm như nuốt hết tất cả" – đó là lời của ông Ivan Dmitrievich Đunaev, cựu chiến binh Chiến tranh Vệ quốc vĩ đại, người chỉ huy "Kachiusa" từ năm 1941 cho đến tận ngày chiến thắng.

Trong những tài liệu mật của Đức có những thông báo về "đại bác phun lửa tự động nhiều nòng của Nga". Những binh sĩ Đức còn sống sót sau lần đầu chịu đựng hỏa lực và tiếng gầm thét của "Kachiusa" hầu như không còn tinh thần để chiến đấu nữa, bởi vì hoặc là bị dập thương, hoặc là bị diết hay chết lặng vì hoảng sợ. Sau những loạt Kachiusa, lính Đức phát điên chạy ra khỏi hầm hố và làm mồi cho những loạt tiếp theo. Kachiusa phá tan, san bằng các loại công sự, đốt cháy cả tuyết! Có lần nó còn phá hủy toàn bộ cả một cụm xe tăng Đức vào ban đêm sau kết quả trinh sát của lính Nga.

Người Đức cố gắng chiếm được dù một khẩu "Kachiusa" bằng mọi giá. Tuy nhiên chỉ huy Xô viết đã hạ lệnh cho Hồng quân phá hủy "Kachiusa" trong trường hợp rút lui, để loại vũ khí này không rơi vào tay kẻ thù.

Một sĩ quan Đức bị bắt làm tù binh, sau những trải nghiệm khi "Kachiusa" xung trận, tại cuộc hỏi cung đã nói: "Tôi đã bị thương và chẳng bao lâu nữa sẽ chết. Tôi sẽ không thể đưa bí mật của các ông cho ai. Nhưng hãy nói cho tôi trước khi tôi chết – đó là cái gì thế? Cái gì đáng sợ đã rót lửa xuống chúng tôi, cứ như là cơn giận dữ của chúa trời?"

Nguồn: Wiki + bản dịch của Thương Lan



## Chương 116: Đừng coi điển sứ không là cán bộ

Không Hi Quý khôi giáp sáng choang, eo đeo bảo kiếm, mặt hồng nhuận mập phi chảy mỡ, được hơn mười thân binh hộ vệ vây quanh, mang theo Lôi tri huyện uy phong lẫm lẫm đến thành lâu.

Lão bước một chân vào lớp máu đông, loạng choạng suýt ngã, rất may là hộ vệ đi sau bắt lấy tay, vội đỡ lấy, bấy giờ mới miễn cưỡng bị ngã chổng vó, mắt nhắm trước mọi người.

Lão kinh hồn cố định thần, chỉnh chỉnh lại đầu khô, ngược mắt nhìn, thấy trên mặt thành đầy tử thi của địch quân và Minh quân, khắp nơi đầy chân đứt tay cụt, máu đã thấm ướt cả đá lót trên mặt thành, nơi nào cũng có máu. Lão nhìn không được kinh tâm đảm chiến, cẩn thận bước tới công sự trên thành, vịn tay thò đầu ra nhìn, không khỏi hít một hơi khí lạnh: toàn bộ ruộng đồng bên ngoài thành đầy thi thể của địch quân, nằm ngổn ngang khắp nơi, phần lớn thi thể đều không toàn vẹn. Mấy chục cái lỗ lớn còn bốc khói đen không biết vì sao mà hình thành. Dao kiếm, vụn khối, thang dây, chiến kỳ... chỗ nào cũng có.

Đây chính là chiến trường, chiến trường thây nằm chật đất!

Không Hi Quý trước đây chỉ huy tác chiến đều là ở hậu phương phát hiệu lệnh, quân đội của lão chỉ cần gặp đại quân của Trương Hiến Trung là chạy, chạy thực mạng, cho nên không hề tiến hành đề kháng ra dạng gì, càng không có loại huyết chiến thế này. Dù là như thế, quân của lão gần như bị địch quân diệt sạch. Trong khi đó, trường diện máu huyết lẫm lẫm, thi thể tàn khuyết chất đầy này là lần đầu tiên lão thống lĩnh binh nhiều năm thấy được!

Không Hi Quý cố lấy lại tinh thần, từ từ quay đầu lại, cười ha ha: "Hay! Đánh hay lắm! Minh quân chúng ta thường là sở hướng phi mỹ như vậy, đặc biệt là dưới trướng bốn quan đều là anh dũng chi sư của Đại Minh, trường thắng chi sư! Đây đều là công lao của người giỏi dưới trướng ta a! Đến lúc này thì đã khiến Trương tặc biết mùi lợi hại rồi...! Ha ha ha..."

Mấy tướng quân dẫn Minh quân cùng Dương Thu Trì và Đồng quân cộng đồng kháng kích địch quân đều hiện mấy phần đắc ý trên mặt, nhưng khi thấy Đồng quân thần sắc nhàn nhạt, biết là kỳ thật thắng lợi của trường bảo vệ chiến này trước đó là từ thủ dựa vào vị bạch y nữ hiệp đó, nếu không phải này chém giết vô số địch quân đánh lên thành lâu, cổ vũ đầu chí của quân dân toàn thành, thì Kiếm Dương này đã sớm bị công phá rồi. Sau đó, đại bại địch quân là nhờ vào 5 nghìn Đồng quân tăng viện, đặc biệt là pháo đạn thần kỳ của vị điển sứ huyện nha này, khiến địch quân bị nổ hồn phi phách tán, không dám tiến công nữa. Những tướng quân nhà Minh này đều biết nguyên nhân thắng lợi không phải toàn đều kể hết trên người của Minh quân.

Do đó, sự đắc ý trên mặt họ đều thu liễm lại hết.

Không Hi Quý không hề hay biết gì, vẫn y như cũ tự huyênh hoang, nói với Lôi tri huyện: "Tri huyện đại nhân, ông coi hơn nghìn tử thi của địch quân trên mặt thành này nè, ha ha, đây đều là công lao của người dưỡng trướng ta a, đại nhân kiến thức sự lợi hại và anh dũng của tước sĩ ta chưa? Ha ha ha! Đánh hay lắm! Bốn quan sẽ đem tin vui này lập tức bẩm báo lên ba vị vương gia, rồi báo lên triều đình, sẽ khao thưởng thật lớn cho tướng sĩ toàn quân! Luân công khen thưởng! Ha ha ha."

Lôi tri huyện tự nhiên vuốt mông ngựa ào ào, thuận lời đưa đẩy, khen đến nỗi Không tổng binh đắc ý dương dương, bay lên tận mây xanh.

Phụ trách chỉ huy Minh quân đề ngự địch trên thành lâu là một vị du kích tướng quân (Chú: là 1 chức quan của triều Minh, không dính dáng gì đến việc đánh du kích. ND) tên là Long Bình nghe tổng binh cứ tự thôi phồng công lao, sợ sẽ ảnh hưởng đến tâm lòng của quân bằng hưu, vội ho khan một tiếng, bước lên cung tay thưa: "Tổng binh đại nhân, Dương điển sứ thỉnh về Đồng binh, và chế tác đạn pháo cực kỳ lợi hại, công lao rất lớn."

"Vậy sao?" Không Hi Quý thu nụ cười, quét nhìn Đồng binh khắp thành lâu mặc sắc phục của dân tộc Đồng, "Đúng đúng, quân đội của Đồng trại tăng viện, công không nhỏ chút nào. Đúng rồi, Long tướng quân, người vừa rồi nói là ai đến thỉnh Đồng quân?"

Long Bình tiến dẫn Dương Thu Trì: "Vị này là Dương điển sứ, ông ấy còn chế tạo...."

"Điển sứ?" Cặp mắt tam giác của Không Hi Quý liếc xéo, rồi cắt ngang lời của Du kích tướng quân Long Bình, khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, dùng khước miệng khinh miệt hỏi: "Là người thỉnh Đồng quân?"

Dương Thu Trì vội bước lên một bước, khom người thi lễ: "Vâng! Ti chức Dương Thu Trì, là điển sứ của Kiếm Dương huyện, trước đó có đến Quý châu Trần Viễn phủ, tiếp được quân tình khẩn cấp của tri huyện Lôi đại nhân, đã từ Đồng trại mượn được 5 nghìn Đồng binh, khẩn cấp đến đây chi viện, rất may không đến trễ."

Không Hi Quý quay đầu nhìn Lôi tri huyện đang khúm núm: "Là người truyền quân tình cho hân?"

Lôi tri huyện vội đáp: "Dạ dạ, Dương đại nhân là điển sứ của huyện, phụ trách..."

"Được rồi!" Không Hi Quý không nhìn được phiên cắt ngang lời Lôi tri huyện, lại lờm mắt nhìn Dương Thu Trì, mũi hừ hừ như ống thông khí, hỏi: "Người chi là tên tiểu điền sứ nhỏ nhỏ, sao có thể mượn được 5 nghìn Đồng binh? Đúng là nực cười! Thủ lĩnh Đồng binh ở đâu?"

A Hạnh Ny thấy bộ dạng khệnh khạng của lão như vậy, lại thấy lão đối với Dương Thu Trì không lễ mạo gì, lòng chán ghét vô cùng. Nhưng mà, nàng cũng biết tổng binh là quan chỉ huy quân sự tối cao của Hồ Quảng, không tiện đắc tội, bước lên ôm quyền thưa: "Mặt tướng A Hạnh Ny, là con gái của Đồng trại thổ ti Dát cát Ước, là thủ lĩnh dẫn đầu Đồng binh."

Không Hi Quý không hề biết nguyên nhân chủ yếu để đánh lui hai vạn đại quân của Trương Hiến Trung lần này là đạn đá có chứa thuốc nổ của Dương Thu Trì, tuy miệng cứ giành hết công lao về cho mình, nhưng trong lòng cũng biết thắng lợi này thuộc về Đồng binh đến tăng viện, cho nên lập tức đổi thành cái mặt cười, nhìn lên nhìn xuống đánh giá A Hạnh Ny, thấy nàng toàn thân nhung trang, thanh tú nhanh nhẹn, mặt đẹp như hoa, càng hoan hỉ vô cùng, ngầm nước bọt đánh ực, cái mặt phì đầy nong cười hề hề: "Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên! Lần này Đồng trại thổ ti phái xuất thân binh tương trợ bốn quan thủ thành, bảo hộ ba vị vương gia bình an cũng coi là một kỳ công, bốn quan nhất định sẽ bẩm báo triều đình, thưởng lớn cho Đồng trại thổ ti các người! Khao thưởng Đồng binh tam quân! Ha ha ha." Nói xong, thò tay ra định vỗ lên vai A Hạnh Ny biểu hiện thân mật.

A Hạnh Ny nhú mày, lùi về sau một bước tránh đi, ôm quyền nói: "Đa tạ tổng binh đại nhân, chỉ có điều lần này người có công đầu chính là Thu Trì ca của ta, là người chế tác đạn pháo, nổ chết vô số Trương tặc quân tàn công, làm địch quân khủng hoảng mới triệt binh. Đại nhân muốn khao thưởng nên khao thưởng Thu Trì ca trước, nếu không thưởng phạt bất minh."

"Vậy à?" Không Hi Quý bấy giờ mới quay đầu, nhìn kỹ lại Dương Thu Trì một cái. Chỉ có điều, lão không tận mắt chứng kiến uy lực của tặc đạn, không hề thấy địch quân như núi đỏ sóng trào bị tiếng nổ kinh thiên động địa máu thịt văng đầy, cho nên không cảm thụ được một trăm tặc đạn bằng đá của Dương Thu Trì mang đến sự cải biến về chất cho cuộc chiến bảo vệ này thế nào, cho nên nghe mà cũng như không, cho dù A Hạnh Ny là đại biểu Đồng binh nói thế, vẫn không đủ làm cho lão trọng thị.

Không Hi Quý thu hồi mục quang, lại cười hề hề nói với A Hạnh Ny: "A Hạnh Ny tướng quân, lần này đánh lui địch quân, người lao khổ công cao, xinh hình theo ta đi gặp ba vị vương gia, chúng ta cùng thương lượng đại kế lui địch, thế nào?"

A Hạnh Ny lắc đầu: "Chúng tôi đến là vì Thu Trì ca, chúng tôi chỉ nghe theo hiệu lệnh của Thu Trì ca. Xin lỗi!"

Không Hi Quý ngẩn người, lại nhìn kỹ lại Dương Thu Trì, hơi có chút phản ứng, cười nói: "Vậy được, vậy thỉnh Dương điền sứ cùng đến thương nghị luôn!"

Dương Thu Trì ôm quyền đáp: "Tổng binh đại nhân, ti chức chức nhỏ lời kém, làm sao có thể thương nghị quân cơ đại sự với tổng binh đại nhân và ba vị vương gia chứ. HOn nữa, ti chức còn phải nhanh chóng sắp bày chuyện phòng ngự, chế tạo đạn dược để phòng địch quân lần nữa đánh tới."

Không Hi Quý trầm mặt: "Thế nào? Điền sứ đại nhân, ngay cả lời bốn quan nói mà cũng không nghe sao?"

Dương Thu Trì nghe lão giọng, phản cảm vô cùng. Dù sao kiếp trước hắn cũng làm siêu phẩm Trấn quốc công của Đại minh, cảm y vệ chỉ huy sứ, quyền thế hơn xa Không Hi Quý, sao có thể chịu cái nhìn khinh khi này của lão, lập tức đứng thẳng người, điềm đạm nói: "Tổng binh đại nhân nặng lời rồi, thật tế là địch quân chỉ tạm lui, có thể trong khoảnh khắc sẽ quay lại, không thể giống như có người trốn trong nhà môn gối cao chẳng lo nghĩ gì, chúng tôi còn phải tăng cường chiến bị..."

"Phóng tứ!" Con mắt tam giác của Không Hy Quý trừng to, cái mặt đầy mờ rung rinh, "Tên điền sứ nhỏ nhỏ nhà người kia, bốn quan bảo người tham dự thương nghị quân cơ yếu sự là nể mặt người lắm rồi, khôn gngờ lại không nể mặt, còn dám đương trường trào phúng bốn quân! - Người đâu a, bắt trời!"

Mấy thân binh ở sau lưng lão cùng quát lên, như lang như hổ xông lên định bắt người, A Hạnh Ny bước lên một bước, tay ấn vào cán kiếm, tức giận quát: "Đứng lại! Tên nào lên chém chết!"

Tiểu hắc cầu nhất mực nằm phục ở đó, lúc này mất lộ hung quang, mũi khịt khịt, nhìn uy hiếp các thân binh.

Lưu Dững, Mã Lăng, Phó quan, Hồ Thủy cùng các hộ vệ đều đao kiếm rời khỏi vỏ, vây lên.

Vũ Kỳ giờ tay, hơn trăm son tặc giờ hòa súng và đao kiếm đối chuẩn Không Hi Quý cùng thân binh.

Đồng binh xung quanh cũng hè nhau giới bị, biến Minh quân thành thế bị bao vây.

Chỉ có Liễu Nhược Băng vẫn bình tĩnh như nước, đứng bên cạnh Dương Thu Trì tựa hồ như không thấy đám thân binh xông lên. Chỉ có điều, Dương Thu Trì đã cảm thụ sát khí dày đặc tiết ra trên người nàng.

"Làm cái gì vậy? Các người phản rồi hả?" Không Hi Quý lùi lại mấy bước, tay đặt lên cán kiếm, hoảng hốt hỏi.

Du kích tướng quân Long Bình và các thiên tử khác cùng bước tới can ngăn, và khẽ nói về chuyện Dương Thu Trì chế tác đạn có uy lực và tác dụng thế nào, lại nhấn mạnh tính trọng yếu trong chiến đấu của tặc đạn do con người trẻ tuổi này chế tạo.

Những du kích tướng quân và thiên tử theo tổng binh Không Hi Quý bại lui về Kiếm Dương huyện, là bộ hạ cũ của Không Hi Quý. Lời của họ khiến Không Hi Quý không thể không xét lại.

Vốn ra, Không Hi Quý làm quan nhiều năm, tự nhiên biết đạo lý không nên chọc giận quần chúng, đương nhiên càng hiểu lúc này phải tận sức mua chuộc

lòng người. Nhưng mà, do y không hề trực tiếp tham gia trường bảo vệ chiến máu tanh này, không hề nhìn thấy uy lực khủng bố của tạc đạn Dương Thu Trì chế tạo gây ra cho đội hình dày đặc của địch quân, và tác dụng cực lớn đối với việc lui quân của địch... cho nên nhất mực không tin vào việc có tạc đạn lợi hại như vậy, trong lòng nhiều ít cũng nhân là những lời nói khoa trương trong lúc kinh hoàng của mọi người. Sở dĩ, lão nhất mực khinh thường Dương Thu Trì, cho rằng hẳn chẳng qua là một diễn sứ của nha môn, là quan nhỏ hàng tòng cửu phẩm, thế mà dám trào phúng vị tổng binh đường đường như mình là kẻ tham sanh úy tử, tức giận mới hạ lệnh bắt Dương Thu Trì, không ngờ mệnh lệnh này đã chọc vào tổ ong mật quý.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 117: Thăng quan bất đắc dĩ

Khổng Hi Quý kinh khủng quét mắt nhìn những son tặc bậm trợn với mực quang băng lãnh cùng các Minh quân hộ vệ nét mặt lâm li, ngoài ra còn có A Hạnh Ny tuy đẹp nhưng tay án kiếm dữ dằn cùng 5 nghìn Đồng quân vây quanh Minh quân... tuy lão không biết vì sao một diễn sứ nho nhỏ mà lại được nhiều người ủng hộ và yêu mến quá như vậy, chịu vì hấn mà đối địch trực tiếp, uy hiếp một vị đường đường là tổng binh Hồ Quảng như lão ta. Nhưng lão ta biết, lúc này thành tướng Kiềm Dương huyện chỉ cần giậm chân là lung lay này tuyệt đối không phải là của một tư lệnh trợ trụ một nghìn tàn binh bại tướng này, mà là của thanh niên thân hình hơi ốm ốm trước mặt.

Huống chi, một nghìn tàn binh bại tướng ấy kinh lịch qua trận thắng lợi bằng tạc đạn của Dương Thu Trì, đã sinh lòng sùng bái đối với hấn, tựa hồ không chuẩn bị vị Khổng Hi Quý tổng binh này mà trở mặt với bọn Dương Thu Trì.

Khổng Hi Quý già dặn trên quan trường, giỏi nhất là trông mặt mà bắt hình dong, lập tức minh bạch tình hình trước mắt, biết là cần phải lung lạc Dương Thu Trì. Do đó, mặt của lão liền hiện vẻ đột nhiên hiểu ra, phảng phất như vừa nghe thủ hạ thuật lại mọi chuyện, bây giờ vừa mới hiểu, liền ngửa cổ cười ha ha: "Thì ra là thế, đúng là bốn quan sát không kỹ, hiểu lầm Dương đại nhân, thì ra Dương đại nhân mới là công thần của trận chiến này. Hắc hắc hắc, giỏi! Bốn quan luận công ban thưởng, Dương đại nhân, chức diễn sứ này của ngươi quá nhỏ, không xứng với trọng trách trên vai ngươi. Như vậy đi, bốn quan thăng ngươi làm thủ bị của Kiềm Dương huyện! Thế nào?"

Tổng binh là quan chỉ huy quân sự tối cao của chiến khu, trừ phó tổng binh do triều đình trực tiếp ủy nhiệm ra, những tham tướng, du kích tướng quân, thủ bị, thiên tổng, bá tổng... đều do tổng binh có thể trực tiếp căn cứ tình huống chiến sự mà bổ nhiệm hoặc bãi miễn, chỉ cần báo lên binh bộ hoặc ngũ quân đô đốc phủ là được. Do đó, tổng binh trước chiến trận nhậm mệnh, lập tức có hiệu lực.

Dương Thu Trì vốn định cự tuyệt, nhưng thấy thần sắc của ông ta lộ vẻ khẩn cầu, nghĩ lại dù sao lão mập như heo này cũng là tổng binh Hồ Quảng, là thủ lĩnh quân sự tối cao của Hồ Quảng, nếu như làm mất mặt ông ta, đối với việc thống binh kháng kích địch quân chưa chắc đã có lợi. Hơn nữa, lúc này đại quân của Trương Hiến Trung chỉ là tạm lui, nhất định sẽ còn kéo đến. Đến lúc đó quy mô tiến công e rằng sẽ gấp mấy lần trước đó, chiến đấu đầy máu tanh sẽ còn chực chờ ở phía sau, lúc này cần phải bỏ đi hết hiềm cù, đoàn kết một lòng mới được. Hơn nữa, hấn cũng cần một quân chức để dần dần thực hiện lý tưởng của mình. Huống chi, chức thủ bị này chính là ngũ phẩm, chức quan đã không nhỏ rồi, do đó, Dương Thu Trì cung tay: "Đa tạ tổng binh đại nhân đề huề!"

Lôi tri huyện có hơi đồ kỹ, thăm nghĩ vị diễn sứ này quả là quan vận hạnh thông. Chỉ có điều, loạn thế xuất anh hùng, từ cổ đã là như thế. Ông ta có dòn nén lại lòng đồ kỹ, mặt tươi cười chúc mừng Dương Thu Trì, lời vượt mong ngửa dĩ nhiên là tuôn ra không ngắt.

Khổng Hi Quý thấy Dương Thu Trì tiếp thụ nhậm mệnh, như vút đi gánh nặng, bật cười ha ha, lại khôi phục vẻ dương dương tự đắc lúc nãy, nói với A Hạnh Ny: "Tướng quân dẫn Đồng binh tăng viện cho chúng ta, công lớn vô cùng, bốn quan thăng ngươi làm Kiềm Dương huyện hiệp thủ!"

Minh triều mật niên, lĩnh quân thủ một thành thường được xưng là "Thủ bị", người cùng chủ tướng thủ một thành gọi là "Hiệp thủ", cũng là phó thủ bị, là quan chức hàng tòng ngũ phẩm.

A Hạnh Ny thấy Dương Thu Trì tiếp thụ, cũng khom người thi lễ: "Mạt tướng đa tạ tổng binh đại nhân đề huề!"

Đôi mắt tam giác của Khổng Hi Quý nheo lại quét tới quét lui gương mặt xinh đẹp như vàng trắng của A Hạnh Ny, ngậm nuốt một ngụm nước bọt, chỉ vào du kích tướng quân Long Bình ở bên cạnh: "Dương thủ bị, A hiệp thủ, Long tướng quân đại biểu bốn quan phụ trách phòng ngự tổng thể thành này, hai người cần phải hiệp trợ Long tướng quân bố phòng cho tốt, cộng đồng bảo hộ cho sự bình an của ba vị vương gia. Biết chưa?"

Long Bình là du kích tướng quân, quan chức vào hơn Dương Thu Trì một cấp. Long Bình là đại biểu cho Khổng Hi Quý chỉ huy, vốn tên mập này phong quan chức cho hai người là định đem toàn bộ Đồng quân cho người này trực tiếp lãnh đạo. Điểm này Dương Thu Trì tuy minh bạch, nhưng không muốn tranh chấp. Lúc này đại địch trước mắt, bảo đảm chỉ huy thống nhất cao độ là điều tất yếu, nếu không, một nghìn Minh quân và 5 nghìn Đồng quân, còn hơn 100 son tặc và hộ vệ của hấn, cộng thêm dân chúng trong thành tự động tham chiến, cần phải có một kẻ chỉ huy thống nhất, mới đảm bảo cho điều độ và nhất trí. Một trong "tam đại kỷ luật" của quân đội Trung quốc chính là mọi hành động đều phải nghe chỉ huy!

Về mặt quân sự mà chỉ huy hỗn loạn, lệnh ra từ nhiều đầu khác nhau, bộ hạ không cách gì nghe hiểu, khẳng định là bại chớ chẳng sai. Trong khi đó hấn

là điển sử nhỏ nhỏ, trực tiếp thăng lên làm chánh ngũ phẩm thụ bị đã như ngồi trên hỏa tiễn rồi. Tên Long Bình này trước đó chỉ huy tác chiến rất có bài, Minh quân hầu hết đều nghe y, chứng tỏ y có uy tín nhất định. Xem ra, vị Long Bình này là tích công thăng lên làm du kích tướng quân, bản thân hần mà đòi ngôi cao hơn người này, e rằng có tác dụng ngược.

Cho nên, Dương Thu Trì đáp ứng một tiếng, nói với Long Bình: "Long tướng quân, ti chức xin nghe hiệu lệnh!"

Long Bình vội trả lễ: "Dương thủ bị nặng lời rồi, ta và ông hai người cùng hiệp trợ, cộng đồng ngự địch."

Không Hi Quý thấy thu phục được Dương Thu Trì, vô cùng đắc ý: "Nghe nói hai ngày trước đề nghị Trục tặc quân cường công có một vị bạch y nữ hiệp giết địch vô số, là bậc cân quốc anh hùng đã từng cứu vô số ba tánh ở Phụng Dương thành, trọng thương phản tặc Trương Hiến Trung, không biết có ở đây không?"

Long Bình vội dẫn tiến Liễu Nhược Băng: "Chính là vị nữ hiệp này, là tân hôn phu nhân của Dương thủ bị, vừa rồi mới vừa đám cưới ngay trên mặt thành cùng thủ bị."

"Vây à?" Không Hi Quý ngược mắt nhìn, thấy được vẻ đẹp tuyệt luân của Liễu Nhược Băng, dung nhan khuynh quốc giống như vạn hoa triều xuân, tức thời lão cảm thấy như bị thái dương chiếu vào đầu, miệng khô lưỡi rát, cứng cả họng nhìn, hồn nhiên không biết thân ở tại chỗ nào. Lòng lão nghĩ, vừa rồi nhìn thấy con gái của thổ ti là A Hạnh Ny đã coi như tuyệt sắc mỹ nữ hiếm có rồi, nhưng so với nữ tử lãnh diễm này ảm đạm đi nhiều. Bản thân lão sống bao nhiêu năm nay, gặp nữ vô số, dạng mỹ nữ gì cũng gặp qua, nhưng mà, mọi mỹ nữ mà lão gặp gộp hết lại cũng không bằng vị nữ tử này. Ai yêu, hình như nàng ta là tiên nữ giáng trần?

Long Bình thấy lão đường đường là tổng binh, trước mặt nhiều người như vậy mà nhìn chằm chằm vào vợ người ta, ngay nước dãi cũng muốn chảy ra, thật là thất thái cùng cực. Y vội hắng giọng, dùng cánh tay chọc vào lão, Không Hi Quý mới hồi lại thần, neoh con mắt tam giác, nuốt nước miếng đánh ực hai ba cái, gương mặt bóng lưỡng đầy nụ cười híp híp: "Công nương... phương danh?"

Liễu Nhược Băng điềm đạm cười, không trả lời.

Long Bình vội giới thiệu: "Vị này là Liễu Nhược Băng Liễu nữ hiệp, là tân hôn phu nhân của Dương thủ bị!"

Mấy câu sau được nói rất nặng, mục đích là định báo cho tổng binh đại nhân biết người ta là hoa có chủ rồi, đừng nên có chủ ý bậy bạ.

Nhưng Không Hi Quý đã sớm bị vẻ đẹp của Liễu Nhược Băng làm cho thần hồn điên đảo, làm gì chú ý tinh tiết nhỏ nhặt này, cười hềnh hếch: "Ai da, thì ra là Liễu nữ hiệp, nàng vừa rồi nấp sau lưng Dương thủ bị, Không mỗ không nhìn thấy, thất lễ quá, mong thứ lỗi."

Liễu Nhược Băng thấy dạng mê gái của lão vô cùng phiền ghét, khề hừ một tiếng, quay đầu sang nói với Dương Thu trì: "Phu quân, thiếp thân mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi rồi."

Hộ vệ thủ lĩnh Lưu Dững dùng giọng ồ ề hô to: "Đứng đứng! Dương phu nhân giết địch liền ba ngày ba đêm, chưa chớp mắt chút nào, hơn nữa, vừa rồi mới kết nghĩa trăm năm với Dương gia, nên nhập động phòng rồi! Chúng ta cung tống Dương gia phu thê về nội nha nghỉ ngơi. Từu yển não động phòng gì đó chờ đánh bại địch quân rồi bỏ sung, thế nào?"

"Đứng vậy.....! Cung tống Dương thủ bị phu thê về nha nghỉ ngơi!" Những hộ vệ khác của Dương Thu Trì, Vũ Kỳ và bọn sơn tặc đều cung thân thi lễ rồi hoan hô, nhưng binh sĩ khác cũng hô theo. Trong đám binh sĩ này đương nhiên không ít kẻ ngầm ái mộ mỹ sắc của Liễu Nhược Băng, nhưng dù sao cũng còn tự kềm chế, không như tên tổng binh này tự cho là quan lớn, dưới mắt không người, làm càn làm bậy, cho nên họ đều rất ghét, phụ họa gào to.

Không Hi Quý như từ tầng mây rơi xuống hiện thật, cuối cùng mình bạch vị tiên nữ giáng trần này thì ra là vợ mới cưới của Dương thủ bị, ngầm than rằng là đóa hoa lài cấm bãi \*\*\* trâu (người đời đều vậy, cho người khác là bãi phân trâu, chỉ có mình mới là bạch mã hoàng tử đẹp trai tuy hơi già và bụng bự một chút). Tạm thời lão kềm lại cơn ngứa ngáy trong lòng, cười ruồi: "Đứng đứng, hai vị cũng nên nghỉ ngơi một chút, bôn quan cũng cần trở về bẩm báo ba vị vương gia. Chúng ta cùng về nha môn chung chứ?"

Liễu Nhược Băng đương nhiên không muốn đi cùng tên tổng binh háo sắc này, nói với Dương Thu Trì: "Phu quân, chúng ta vẫn không thể gởi cao nằm kỹ, cần phải thám tử đi tìm hiểu địch tình, tính kế đối địch mới là thượng sách."

Dương Thu Trì mỉm cười gật đầu: "Lời nương tử phải lắm." Xong nói với Không Hi Quý: "Tổng binh đại nhân về nghỉ trước, ti chức muốn cùng chuyết kinh hiệp đồng Long tướng quân sắp xếp phòng ngự, lát sau sẽ về nghỉ."

Không Hi Quý tuy bị mỹ sắc của Liễu Nhược Băng làm cho thần hồn điên đảo, nhưng vẫn còn biết ngưng, lời đã nói tới mức này, lão dù có mặt dày cũng không tiện cứ bám mãi không buông. Rất may là còn ngày dài tháng rộng, y vẫn hy vọng kia mà. Cho nên y đi ba bước quay đầu lại nhìn, dẫn hộ vệ và Lôi tri huyện bước thấp bước cao xuống thành lâu.

Không Hi Quý đi xong, du kích tướng quân Long Bình rất rõ, rằng Dương Thu Trì mới là hạch tâm thắng lợi của trận chiến bảo vệ Kiếm Dương. Mấy nghìn thủ quân đối diện với hai ba vạn địch quân mà muốn thủ thắng chỉ có thể dựa vào đạn pháo bằng đá thần kỳ của Dương Thu Trì. Do đó, Long Bình cười nói với Dương Thu Trì: "Dương đại nhân, chúng ta nên phòng ngự thế nào, xin cứ chỉ điểm a."

Vừa rồi ứng phó sắc quý tổng binh Không Hi Quý lãng phí không ít thời gian, Dương Thu Trì không muốn mất nhiều lời miệng lưỡi nữa, nói thẳng: "Ti chức cho rằng, có câu tri kỷ tri bỉ, bách chiến không thua. Địch quân hiện giờ đã lui, nhưng không biết khi nào đánh nữa. Kiếm Dương huyện của ta có hai bên và phía sau đều là núi cao, chỉ có mặt này là bằng phẳng, theo lý thì đại quân của địch tiến công chỉ có thể từ phía này, hai bên và phía sau là núi cao không tiện tác chiến đại quy mô. Nhưng mà, chúng ta cũng cần phải đề phòng địch quân vu hồi bao vây, từ phía sau công kích. Do đó, đối với

ngoài, chúng ta lập tức phải vùi đội thám tử dò thám tin tức địch quân, rồi từ đó đề ra sách lược ứng phó. Đối nội, thì lập tức tổ chức thu dọn chiến trường, tu sửa thành tường bị sụp đổ, chuẩn bị đá gỗ lán, chuẩn bị phòng thủ sao cho tốt nhất. Điều này phiên Long tướng quân phụ trách sắp bày. Ti chức và chuyết kinh mang hộ vệ về nha môn, lập tức phối trí tạc đạn bằng đá, để tiện nghênh đánh địch quân tái phạm."

"Được! Cứ án theo Dương đại nhân nói mà làm!" Long Bình mừng rỡ, bắt đầu sắp xếp phòng vệ thành trì.

Nói thì dễ, nhưng trong lòng Dương Thu Trì lúc này rất nặng nề. Nguyên liệu dùng làm tạc đạn đã sắp hết sạch rồi. Trận tới đánh thế nào, thắng thua ra sao ... hẳn chẳng có chút ý niệm gì.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 118: Không thể viên phòng

Nguyên tài liệu do Vô Trần đạo trưởng luyện chế ra đã bị Dương Thu Trì dùng phối trí tạc đạn đánh hết một phần lớn, cần phải nhanh chóng khai thác quặng ở hậu sơn của Đồng trại để chế luyện dầu mỏ, phenol, axit sulfuric, axit nitric, thủy ngân, ether và các thứ nguyên liệu dùng để chế thuốc nổ đáng và đạn. Đánh nhau thường là so tài về tiêu hao hậu cần, phe nào không đảm bảo hậu cần, thì phe đó không cách gì đánh đâu.

Do đó, hẳn gọi A Hạnh Ny đến một bên, đem tình hình nói ra. A Hạnh Ny nghe nói thì ra thứ Vô Trần đạo trưởng luyện ra là dùng làm nguyên liệu để chế tạo đạn pháo bằng đá, không có những thứ đó thì không tạo được, tức thời lòng nóng như lửa đốt, chỉ phải đầu mục lĩnh binh lần này của nàng, và là lão tộc trưởng Tùng Ân của Đồng trại thân tín của thổ ti lập tức dẫn 1000 Đồng binh trở về Đồng trại tổ chức nhân lực khai thác quặng mà Dương Thu Trì cần, rồi sau đó hộ tống quặng khai thác được về giao cho Dương Thu Trì tại Kiềm Dương.

Dương Thu Trì lại để Vũ Kỳ phái thêm sơn tặc có võ công cao cường đến doanh trại của địch quân thám thính, để chuẩn xác nắm rõ động hướng của địch.

Sau khi an bài đầu vào đây, hẳn lưu lại A Hạnh Ny mang số Đồng binh còn lại bố trí phòng ngự trên thành lâu, còn mình thì dẫn Liễu Nhược Băng, Quách Tuyết Liên, tiểu hắc cầu và các hộ vệ vội vã trở về diễn sứ nội nha.

Trở về nội nha xong, Quách Tuyết Liên giúp Dương Thu Trì cời trọng giáp ra. Dương Thu Trì kéo tay Liễu Nhược Băng vào phòng ngủ, đóng cửa lại, hai người ôm nhau hôn say đắm, cực lâu mới buông nhau ra.

Liễu Nhược Băng e thẹn vô cùng: "Phu quân, chàng mau nghỉ ngơi đi, thiếp cũng nghỉ một chút, mệt quá."

Dương Thu Trì nhớ đến nguyên tài liệu của mình chẳng còn lại bao nhiêu, chế tạo tạc đạn giới lắm một thời thần là dùng xong toàn bộ, cho nên còn một lượng thời gian du đã có thể dùng. Trong khi đó, từ khi hẳn xuyên việt đến đây đã mấy tháng rồi, tuy đã có phát sinh tiếp xúc da thịt với vài nữ tử, nhưng chưa chân chánh ăn ở với ai, tư vị đó không dễ chịu chút nào. Hắn liền nói: "Băng nhi, chúng ta hãy động phòng trước, sau đó ta sẽ làm, được không? Dù gì thì cũng không gấp trong thời khắc này được."

Liễu Nhược Băng thâm tình nhìn sâu vào mắt Dương Thu Trì, kéo hắn đến ngồi bên giường, áy náy cười, nói: "Phu quân, thiếp thân e rằng tạm thời không thể cùng chàng viên phòng."

"Vì sao?" Dương Thu Trì kinh hãi hỏi.

Liễu Nhược Băng làm ra vẻ có lỗi: "Võ công của thiếp sở dĩ cao vượt người thường, đó một là vì võ công của bốn phái rất cao cường, hai là sự phụ thiếp nói thiếp trời sinh có dị bẩm, nếu như bảo trì đồng trinh, khổ luyện đồng tử công thì sẽ tăng cao gấp bội. Nhưng một khi phá thân, công lực sẽ giảm đi phân nửa. Hiện giờ địch quân áp cạnh, phu quân vừa thăng lên làm thủ bị Kiềm Dương, thiếp muốn lưu chút võ công này hỗ trợ chàng thủ thành. Hơn nữa, thiếp còn hai kinh địch, một khi chúng biết võ công của thiếp giảm nhược, e rằng sẽ tìm đến làm phiền thiếp."

"A...? Nàng... nàng cùng ta viên phòng sẽ làm công lực đại tổn? Không phải vậy chứ?" Dương Thu Trì cười khổ hỏi lại.

"Đúng. Sự phụ thiếp tuy thiên tư không bằng thiếp, nhưng lúc còn trẻ đã là địch thủ hiệp có rồi. Chỉ là, sau đó gặp phải một thiếu hiệp, hai người yêu nhau, sự phụ không chống nổi sự cầu khẩn của người, nên sau đó thành thân, công lực đại giảm. Sau đó bị rất nhiều cừu gia liên thủ truy sát, vốn những kẻ này không phải là đối thủ của sự phụ, nhưng sau khi công lực sự phụ đại giảm, hai người liên thủ vẫn không chống nổi. Tuy hai người cuối cùng vẫn giết sạch mọi cừu nhân đến tầm cừu, sự công (chồng của sự phụ) trọng thương mà chết. Sự phụ cũng dưỡng thương nhiều năm mới giữ lại được tính mạng, nhưng rồi cuối cùng cũng buồn bã mà mất đi."

Dương Thu Trì kêu khổ trong lòng không ngớt, thâm nghĩ, Băng nhi nói lời này đúng là thật. Trong kiếp trước, hẳn nghe Liễu Nhược Băng sư tỷ tên là Hư Át đạo cô ở trong sơn động sao huyết của Kiến Văn cư dân tại Thanh Khê huyện đã từng nói qua điều này. chỉ là lúc đó Liễu Nhược Băng đương

thời nói cho dù công lực đại giảm cũng đủ giết chết sư tử âm hiểm. Sau đó, quả nhiên giết chết được như lời. Hắc vội nói: "Nàng thiên tư thông tuệ, võ công vượt hẳn sư phụ, cho dù công lực tổn thất, nhưng vẫn có thể vô địch thiên hạ."

Liễu Nhược Băng mỉm cười, yêu thương hôn hắc, lắc đầu đáp: "Ai dám nói là thiên hạ vô địch? Tuy thiếp đến giờ chưa gặp kỳ phùng địch thủ, nhưng thiếp cũng đã có hai kinh địch, công lực chỉ kém thiếp một chút mà thôi. Lúc trước chúng thiếp đều đánh nhau hơn 300 chiêu, thiếp mới phân biệt đánh bại họ. Nếu như thiếp giảm công lực phần lớn, e rằng không phải là đối thủ của hai người."

Dương Thu Trì đại kinh thất sắc, cổ giọng cười: 'Hai người này, hắc hắc, với nàng là bạn chứ không là địch, chỉ là tỉ thí võ công thôi đúng không?'

Liễu Nhược Băng cười khò: "Không phải, có một kẻ là con gái của cừu gia đứng đầu vây công sư phụ và sư công thiếp khi xưa. Phụ thân ả bị sư phụ thiếp giết chết. ả luyện thành võ công xong, thì sư phụ thiếp đã qua đời rồi. ả liền tìm thiếp tâm cừu. Người còn lại là một võ tướng."

Dương Thu Trì tức thời lạnh cả nửa tấm lòng, hỏi: "Nếu như hai người họ đều có thù với nàng, vì sao không liên thủ đối phó nàng? Hai người liên thủ, nàng xem ra không phải là đối thủ rồi?"

'Dạ, chỉ sợ thua nhiều thắng ít. Rất may là họ đều là kẻ tâm cao khí ngạo, quyết không chịu liên thủ đối phó thiếp, càng không nguyện ý đánh lén, đặc biệt là võ tướng đó lúc này e rằng không hơi đâu tìm thiếp chỉ cho phiền. Đầu đầu nhất là cừu gia kia, nhất mực muốn giết thiếp cho nhanh."

Dương Thu Trì vỗ đùi: "Đúng rồi! Nếu như bọn chúng muốn giết nàng, vậy không thể trách chúng ta giết chúng. Tiên hạ thủ vi cường, bọn chúng ở đâu? Ta mang theo đội nhân mã quét gọn bọn chúng. Ta không tin võ công của chúng lợi hại hơn tạc đạn của ta!"

Liễu Nhược Băng ôm hắc, trách: "Chàng đó nha! Còn tự xưng là trai gái giang hồ gì, người ta đường đường chính chính tìm thiếp khiêu chiến, thiếp ngược lại bảo chàng đi âm toán người ta. Cái này còn có chuyện gì để mà nói nữa chứ. Hơn nữa chàng chưa chắc đã âm toán được họ!"

'Hắc! Cái này nàng không cần lo rồi, có câu mình thương dễ đón, ám tiễn khó phòng! Chúng tránh được một nhưng không tránh được mười lăm? Dù sao thì cũng có cơ hội diệt chúng, chuyện này nàng đừng quản, cứ giao hết cho ta, nàng chỉ cần cho ta biết chúng là ai thôi là được rồi."

Liễu Nhược Băng cười đáp: "Được a, vậy thiếp cho chàng biết, con gái của cừu gia đó tên là Ngải Miêu Miêu, cha là Ngải Đông Hải ngoại hiệu Âm Dương thủ, chính là người lập kế hoạch liên thủ tập kích sư phụ và sư công của thiếp. Phụ thân của ả chết rồi, Ngải Miêu Miêu khi ấy chỉ là nha đầu trẻ nít. Sau đó không biết ả gặp kỳ ngộ gì, võ công đột tiến, tìm thiếp quyết đấu hai lần, nói là món nợ của sư phụ đồ nhi phải trả. Lần đầu thiếp chỉ dùng 181 chiêu đánh bại ả, nhưng lần sau phải dùng 328 chiêu mới được. Nhưng mà, đó là chuyện năm năm về trước rồi. Sau lần quyết chiến tối hậu, ả không biết hạ lạc nơi nào, không ai gặp qua, theo truyền thuyết thì ả vượt biển tâm sư rồi."

"Cái gì? Hạ lạc bắt mình? Vậy đi đâu tìm ả bây giờ?"

Liễu Nhược Băng mỉm cười: "Thì vậy đó, chỉ có chờ chúng tìm tới thôi. Người này ý chí kiên định, không đạt thành mục đích không chịu thua. Cừu gia của thiếp không ít, nhưng thiếp đều không để ý, chỉ cảm thấy đau đầu với mỗi Ngải Miêu miêu này."

"Nàng thật đúng là, nếu như là thế, khi xưa sao không một kiếm giết ả cho rồi!"

"Không phải thế, lần đầu ả bị thương đào tẩu, lúc đó võ công của ả còn chưa cao, do đó thiếp không quá để ý, cũng không truy sát. Lần thứ hai, võ công của ả đại tiến, xuất chiêu thập phần ngoan độc, thiếp bấy giờ mới cảnh giác. Chỉ có điều, lúc đó võ công của ả đã không tệ, chỉ hơi kém thiếp một chút, cho nên tuy thiếp đánh bại ả, nhưng chỉ là hơn về chiêu số, ả không hề thụ thương, tự biết không đánh lại là mượn cơ hội đào tẩu. Nhưng mà thiếp biết, ả nhất định sẽ tìm thiếp lần nữa."

Dương Thu Trì hừ một tiếng: "Sợ cái gì, ả mà dám đến, ta nã một phát vào ả là xong! Hết chuyện!"

Tiếp đó hắc thấy Liễu Nhược Băng chỉ cười điềm đạm, biết là nàng sẽ không để hắc làm vậy, bản thân hắc cũng tự nghĩ và cảm thấy không thể làm vậy được, vì người ta đường hoàng tìm đến đòi quyết đấu, thế mà hắc lại dùng âm chiêu sử dụng vũ khí hiện đại hại người, đích xác là quá tệ rồi. Hắc tự nhủ hay là phải bàn kỹ lại chuyện này sau vậy, đành hỏi: "Còn cừu gia kinh địch khác là ai?"

"Còn lại không phải cừu gia, mà chỉ là thiếp và y cùng đánh cuộc một trận quyết đấu thôi."

Dương Thu Trì: "Đánh cuộc hả? Hắc hắc, có gì mà gấp, cùng lắm là nhận thua chứ gì, ít nhiều tiền gì đó trả cho y!"

"Không phải là tiền, mà còn cuộc mạng, rất nhiều nhân mạng!"

"Hả? Chuyện là thế nào? người này là ai thế? Vì sao phải đánh cuộc nhiều nhân mạng?" Dương Thu Trì lại khản trương hắc lên.

"Y là một bối lạc gì đó của Hậu Kim, tên rất dài, gọi là... Ái Tân Giác La - Đa Nhĩ..."

"Cái gì? Đa Nhĩ Cỗn?" Dương Thu Trì cả kinh. Danh tự này quá quen, vô số phim điện ảnh đều có nói về người này, là nhân vật quan trọng nhất trong chuyện nhà Thanh đánh diệt nhà Minh.

Liễu Nhược Băng kỳ quái hỏi: "Chàng nhận thức y?"

"Đúng, ả không, không nhận thức, có nghe nói qua - nàng sao lại có thù với hắc? Hắc ở Liêu Đông mà."



"Nói ra cũng dài, năm 11 Sùng Trinh, y mang binh được phong làm 'Phụng mệnh đại tướng quân' của Hậu Kim soái quân nam hạ, đánh vào phúc địa Đại Minh ta, đốt giết cướp của, cuối cùng đánh tới Sơn Đông Tế Nam. Thiếp lúc đó vừa khéo ở Sơn Đông, thấy y giết người quá nhiều, liền tiềm nhập vào quân doanh, ngầm đánh lén chế phục y, bức y lui binh. Y không ngờ thù chết không chịu đáp ứng, còn nói thiếp đánh lén không phải là anh hùng, nếu như thắng mặt đối quyết, thắng y rồi hãy nói sau. Thiếp bèn tha y, quyết đấu với y. Trong đại trường của quân đội, thiếp và y đại chiến im liền đến 296 chiêu, thiếp mới chế phục được y.

Y bội phục, xưng là lần đầu chiến bại, đáp ứng lập tức triệt binh phản hồi Liêu Đông, trong vòng ba năm chỉ tác chiến ở Liêu Đông, không xuất binh quan nội. Nhưng y biểu kỳ không phục, hẹn 3 năm sau tái chiến. Nếu như y bại nữa, 3 năm sau lại không đánh vào quan nội, còn y thắng, sẽ... sẽ bảo thiếp lấy y..."

"Nàng đáp ứng rồi sao?" Dương Thu Trì khàn cập hỏi, tiếp đó cười, khẽ đánh mình một cái, "Ta thật ngốc, nếu là nàng đáp ứng, sao lại còn gả cho ta chứ."

Liễu Nhượng Băng lờm hẩn một cái: "Thiếp đương nhiên không đáp ứng! Y liền nói ba năm sau nếu như thiếp không tìm y quyết đấu một lần, y sẽ kéo quân nam hạ, giết người hán, đoạt tiền tài. Thiếp tức giận, định giết y, nhưng chuyển niệm nghĩ, thế lực Hậu Kim càng ngày càng mạnh, đặc biệt là Đa Nhĩ Cổn văn thao võ lược, là kình địch Đại Minh. Nếu như lời y có tin nghĩa, chỉ cần 3 năm sau lần nữa chế phục y, thì chỉ ít cũng đảm bảo Đại Minh bình an thêm ba năm. Do đó, thiếp liền đáp ứng ba năm sau quyết đấu với y, nhưng không đáp ứng gả cho y, chỉ nói nếu như thiếp thua, sẽ không quản chuyện nam chinh của y nữa. Y cuối cùng cũng đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 119: Gò cương bên bờ vực thẳm

Dương Thu Trì hỏi: "Vậy sau này thì sao? Nàng đi tìm hán chưa?"

Liễu Nhượng Băng gật đầu: "Rồi, người này quả nhiên biết giữ chữ tín. Sau lần đầu tiên đánh bại y, suốt ba năm sau y không hề mang binh nam hạ. Mãn hạn ba năm, cũng là năm Sùng Trinh thứ 14, thiếp đến Liêu Đông tìm y. Lần này, thiếp chỉ dùng 260 chiêu là kích bại được y."

"Ha ha ha, nương tử lợi hại, còn tên Đa Nhĩ Cổn đó càng luyện càng thụt lùi, ha ha ha."

"Không phải vậy đâu, bởi vì ba năm này thiếp chuyên tâm luyện võ, trong khi y nhất mực tác chiến với quân đội Đại Minh tại Liêu Đông, thời gian dùng cho võ công tự nhiên không nhiều, nên thua thiếp. Người này quả là một hán tử, thua rồi không trở mặt, cho đến hiện giờ đã hai năm rồi mà không mang binh nam hạ."

"À, thì ra năm năm nay Đa Nhĩ Cổn không mang binh nam hạ cướp bóc, thì là vì bị vợ ta đánh bại. Ha ha, ta đại biểu bá tánh Đại Minh kính vợ một ngụm hôn!" Nói xong hôn chốc một cái vào má của Liễu Nhượng Băng.

Liễu Nhượng Băng đỏ hồng cả mặt, cũng hôn đáp lại hán: "Phu quân quá khen rồi...!"

"À, sao trước nàng nói sự phụ là lão sư?"

"Thử chàng xem có nói thật không ấy mà!"

Dương Thu Trì nhòe miệng cười, nhưng nụ cười từ từ tiêu biến, lòng nghĩ Băng nhi nếu như đã lấy hán, tự nhiên không lừa hán chuyện này. Bỏ qua chuyện sự phụ nàng là ai, bỏ qua chuyện Đa Nhĩ Cổn có giữ lời thật hay là vì tình thế không cho phép nam hạ, nhưng chuyện trước mắt là nếu đồng tử công của Liễu Nhượng Băng bị phá, thì công lực sẽ đại tổn, giống y như kiếp trước vậy, rõ ràng cũng không phải là lời giả.

Băng nhi một khi công lực đại tổn, sẽ phải đối mặt với ba vấn đề lớn: Một là con gái Ngải Miêu Miêu của cừu gia nhất định còn đến báo cừu. Người này có võ công chỉ kém Liễu Nhượng Băng một chút, trong khi Băng nhi của hán là người tâm cao khí ngạo, quyết không cho hán giúp giết chết Ngải Miêu Miêu. Và hán cũng không thể ngày nào theo sát Băng nhi, một khi nàng đơn độc gặp Ngải Miêu Miêu, e rằng hung đa cát thiểu. Hơn nữa, Băng nhi đi khiêu chiến khắp nơi trong những năm gần đây, kết ra không ít cừu gia. Nếu như biết công lực của nàng giảm, họ sẽ liên thủ tầm cừu, bi kịch của sự phụ nàng nói không chừng sẽ xảy ra lại trên người nàng.

Vấn đề thứ hai là Đa Nhĩ Cổn, người này rất cuộc thế nào thì hán chỉ từ trong điện ảnh và tiểu thuyết biết qua. Nếu như y biết giữ chữ tín, có thể dùng chiêu này bức y không mang binh nam hạ, đương nhiên không thể chờ một cách vô hạn chết, chờ hán hiện đại hóa quân đội rồi, thử coi có tranh giành được với y không.

Vấn đề thứ ba là khản bách nhất, hơn cả hai chuyện trước, đó là phòng thủ trước mắt không thể không dựa vào võ công của Liễu Nhượng Băng. Hai

ngày trước có thể chống đỡ được đại quân của Trương Hán Trung công thành đều là nhờ nàng phân lớn. Do đó, hiện giờ không thể để công lực của Liễu Nhược Băng giảm được.

Liễu Nhược Băng thấy hán ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ, dựa vào lòng hán, khẽ nói: "Xin lỗi phu quân, Băng nhi làm chàng mất hứng rồi..."

Dương Thu Trì cười cười: "Không sao! Dù gì nàng cũng là vợ ta, chúng ta giải quyết những vấn đề rắc rối trước mắt rồi viên phòng cũng không muộn. Nhưng mà, ta có một yêu cầu."

"Phu quân cứ nói." Liễu Nhược Băng ngước mặt mỉm cười nhìn hán.

"À Ngải Miêu Miêu gì đó, lần sau nàng quyết đấu cùng ả, kích bại ả rồi ta muốn giết ả nàng không được can thiệp, chúng ta không thể cứ cù cưa như vậy mãi, đúng không nào?"

Liễu Nhược Băng suy nghĩ một lúc, khẽ gật đầu: "Phu quân nói đúng, nhưng phu quân cũng phải đáp ứng thiếp, khi thiếp đối quyết cùng ả, chàng tuyệt không được nhúng tay vào, cho đến khi thiếp đánh bại ả thì thôi. Được không?"

"Cái đó đương nhiên, chúng ta phải thắng cho đẹp vào,.... nhưng mà..."

"Nhưng mà làm sao?"

"Nếu lỡ khi, ta nói là lỡ khi, ả Ngải Miêu Miêu đó không biết học từ hải ngoại chiêu số âm độc nào đó làm hại nàng, ta không khoanh tay đứng nhìn đâu."

"Sao hả? Chàng không tin năng lực của Băng nhi?"

"Không phải vậy, ta nói lỡ khi, nàng cũng nói là ả này xuất chiêu vô cùng âm độc mà."

Liễu Nhược Băng cười mỉm: "Chàng yên tâm đi, chỉ cần đối quyết đường đường chính chính, cho dù là có đánh bại thiếp, cũng không hại thiếp được đâu, thiếp có lòng tin này."

Tuy Liễu Nhược Băng đầy lòng tự tin, nhưng Dương Thu Trì vẫn lo lắng, lòng nghĩ cái này không thể mạo hiểm, cần phải phòng thủ mới được. Điều hay nhất là phải làm sao thân không biết quý không hay diệt Ngải Miêu Miêu, để cho ả bị chết bất ngờ hay gì đó, Băng nhi sẽ không trách hán được. Làm chuyện này hán có tự tin, sẽ không để lại dấu vết gì. Nhưng mà không biết Ngải Miêu Miêu hiện giờ ở đâu, ả là ai... không thể chờ được, cần phải chủ động tìm kiếm, tiên hạ thủ vi cường!

Dương Thu Trì hỏi: "Nàng và Đa Nhĩ Cổn quyết đấu lần thứ bao vào lúc nào?"

"Năm sau."

"Trong vòng một năm?"

"Đúng, trước ngày cuối năm sau đều được."

"Vậy được, trước lúc này, vi phu sẽ kiến lập quân đội, cố đánh bại Đa Nhĩ Cổn và Hậu Kim, triệu đề tiêu trừ cái hoạn này, nếu vậy thì vụ đánh cuộc này không thể tiếp tục nữa rồi."

Liễu Nhược Băng nhìn hán: "Đại quân của Đa Nhĩ Cổn vô cùng lợi hại, thiếp đã thấy qua rồi..."

"Lần này nương tử không tin năng lực của vi phu rồi, hắc hắc."

Liễu Nhược Băng cười cười: "Tin, phu quân là giỏi nhất."

"Ta giỏi cái gì nào?" Dương Thu Trì cười ái muội, thò tay vào áo quần nàng, vạch tiết y, sờ và vò nắn nhẹ gò ngực cao vọt chắc nịch của nàng.

Liễu Nhược Băng rên lên một tiếng, nằm dựa vào lòng Dương Thu Trì, miệng lầm bầm: "Phu quân...."

Dương Thu Trì lần tay khắp toi, đến bụng dưới phẳng lì của nàng, rồi gò tam giác thần bí của nàng.

"A..." Liễu Nhược Băng lần đầu kinh qua cái hoan hi của nam nữ, tuy chỉ là những thứ mào đầu, nhưng đã thở khi khi, thần hồn điên đảo.

Dương Thu Trì sờ nắn khắp ngọc thể của Liễu Nhược Băng, vật dưới khó cũng vùng dậy đòi xung phong, khiến hán gần như muốn phóng mình lên chiến mã. Khi biết mình làm như vậy là đùa với lửa, phá đi trinh tiết của Liễu Nhược Băng, có hối cũng không kịp, hán vội thu liễm tâm thần, dùng ý chí kéo cương ngựa quay đầu, kéo mần gối che đi thân hình y sam hồ lang loạn của nàng.

Liễu Nhược Băng giống như rơi xuống vực, vội mở bừng mắt, vừa thẹn vừa giận nhìn hán.

Dương Thu Trì hôn lên trán nàng: "Không thể đùa với lửa được, ta e sẽ nhịn không nổi. Ngoan, ngủ một giấc đi. Ta ra vườn phối trí tạc đạn. Ta để tiểu hắc cầu ở đây làm hộ pháp cho nàng."



Mắt Liễu Nhược Băng như có nước, bộ dạng yêu kiều như hoa xuân: "Dạ! Mau đi đi, địch quân tiến công hãy gọi thiếp ngay."

"Được!" Dương Thu Trì hôn chào nàng, đứng dậy bước ra cửa, còn quay lại gửi một cái hôn gió, khiến Liễu Nhược Băng đỏ mặt tận mang tai, khẽ cười đáp trả.

Dương Thu Trì đứng ở chỗ công tác ở sương phòng trong nội nha, nhìn những thùng nguyên liệu đã trống gần hết đến phát ngốc. Hắn tính toán lại, số nguyên liệu này giỏi lắm chỉ làm được hơn chục đầu pháo đạn, cộng thêm mấy quả trên thành lâu, tổng cộng không tới 20. Lần đầu đánh lui địch quân tiến công, đã dùng gần 100 quả đạn. Quy mô tiến công lần kế của địch quân phải nhiều hơn, và sẽ sử dụng nhiều thủ đoạn hơn, tránh xung phong dày... như vậy, uy lực sát thương của tạc đạn sẽ giảm. Cho nên, muốn dựa vào không tới 20 quả tạc đạn bằng đá này để đánh lui địch quân quả là nhiệm vụ bất khả thi. Trong khi đó, quãng mỏ còn chưa đưa đến, luyện chế cần một thời gian, e rằng không kịp.

Xem ra cần phải lợi dụng hiệu quả số nguyên liệu này mới được!

Súng xung phong! Đối phó đội hình dày đặc này, ngoài trừ tạc đạn, vũ khí tốt nhất là súng xung phong hoặc súng máy!

Nguyên liệu chế tạo tạc đạn thì tiêu hao nhiều, chứ chế tạo đạn được thì hữu hiệu hơn, đủ chế ra hai ba vạn viên với số nguyên liệu này! Nếu hắn chế ra đầu đạn có lực xuyên thấu đủ mạnh, thì có thể bắn một viên xuyên qua hai ba tên! Đối phó 3 vạn địch quân như vậy, chỉ cần diệt phân nửa thì cũng đủ chúng khiếp sợ chạy hết rồi.

Ha ha!

Dương Thu Trì cảm thấy hưng phấn về ý tưởng này, và không biết đồ hình hắn giao cho lão Hắc đầu chế tạo ra súng có hiệu quả thế nào.

Dương Thu Trì vội mệnh lệnh cho Mã Lăng Vũ mang theo mấy hộ vệ đến chỗ lão thiết trưng, lấy cây súng xung phong, súng bán tự động, vỏ đạn và ngòi nổ đến.

Nhanh chóng, mấy thứ đó được đưa về.

Dương Thu Trì cầm cây súng xung phong lên nhìn, lão hắc đầu không then là lão công tượng về hưu của triều đình, tay nghề rất khá, nhìn bên ngoài không khác gì súng xung phong hiện đại bao nhiêu.

Hắn lập tức phối trí thuốc súng không khói và thuốc nhồi. Hắn cho nhồi thuốc vào mấy chục viên đạn, bỏ vào băng, gắn vào súng, mở khóa bảo hiểm, đưa đạn lên nòng, không tệ, đạn thuận lợi tiến vào nòng, chỉ còn bước cuối cùng nữa thôi, đó là bắn thí điểm!

Dương Thu Trì dĩ nhiên không tự cầm súng bắn thử, hắn cột súng vào một cây trong vườn, bảo hộ vệ và mấy bao cát đặt làm giá để ở ngoài mấy mét, sau đó dùng một sợi dây cột vào cò súng, kéo đi thật dài, rồi nấp sau mấy bao cát, kéo dây.

Đoàng đoàng đoàng...!

Ba tiếng nổ giòn vang lên, bao cát phía trước hiện ba lỗ lớn cát văng tung tóe!

Thành công rồi! Ha ha, Dương Thu Trì mừng rỡ, lại kéo cò mấy lần nữa, đoàng đoàng đoàng đoàng..., miệng súng phun ra lưỡi lửa, bắn hàng loạt đạn cắm vào bao cát phía trước!

Quá tốt rồi! Dương Thu Trì liên tục kéo sợi dây, khi bắn sắp hết băng đạn thử, thì "oành!" một cái, họng súng xì ra khói đen ... nổ lòng súng rồi!

Lòng Dương Thu Trì lạnh ngắt, lát sau mới quãng sợi dây, từ từ bước tới xem xét, thì thấy nòng súng và khoang súng xung phong đã vỡ toát hết cả!

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 120: Súng máy Maxim (\*) và Lão sáo đồng (\*\*)

Dương Thu Trì từ tế quan sát dấu nứt của súng, hơi trầm tư. Hắn nhanh chóng hiểu ra nguyên do bên trong: kỹ thuật luyện thép không đạt đến yêu cầu chế tạo súng đạn hiện đại, do đó không thể tạo nòng súng và khoang súng không có chỗ hở cho súng xung phong 56. Sau khi liên tục xạ kích, nòng súng không chịu được nhiệt độ và áp suất cao, đã tự nổ vỡ.

Xem ra, muốn chế tạo súng ống hiện đại, cửa ải này cần phải qua. Nhưng hắn không biết luyện thép, và cũng không biết làm thế nào để tăng chất lượng

thép và chế tạo nòng súng không có lỗ hở.

Hắn lại tiến hành thử với súng bán tự động 56, y như vậy, sau khi bắn liên tục mấy chục viên đạn, nòng súng xuất hiện vết nứt.

Dương Thu Trì vô cùng chán nản. Lão hắc đầu là công tượng của triều đình, và lại vì tính mệnh của con trai mà tạo súng cho hắn, khẳng định là đã cố hết sức. Có thể nói, kỹ thuật của ông ta đã đại biểu cho kỹ thuật tối luyện tối cao của Minh mạt.

Hai cây súng đều có vấn đề về nòng, chỉ có thể nói kỹ thuật luyện thép ở thời Minh mạt này có vấn đề.

Làm sao đây?

Nếu như không thể đề cao kỹ thuật luyện thép, vậy chỉ có thể giảm độ nóng của nòng, giảm áp lực đi.

Muốn giảm áp lực của nòng, giảm lượng thuốc nhồi vào đạn là không hiện thực, vì sẽ giảm tầm bắn.

Tăng độ dày của nòng thì có thể, nhưng không thể tăng vô hạn chế, như vậy không những làm cho súng quá nặng, còn do nòng súng quá dày khi bắn liên tục trong thời gian ngắn sẽ khiến thành trong của nòng nóng hơn thành ngoài, không bình quân nhiệt độ sẽ nổ vỡ.

Do đó, biện pháp có thể tuyển chọn duy nhất là làm sao hạ thấp nhiệt độ nòng súng.

Có hai biện pháp, một là sử dụng loại làm lạnh chủ động nào đó, hai là kéo dài thời gian bắn giữa hai lượt đạn, để nòng súng có thời gian nguội đi.

Vì thế, Dương Thu Trì nghĩ tới súng máy Maxim làm nguội bằng nước và ống lắp đạn bên ngoài theo kiểu tạo của công xưởng Hán Dương (Chú; Nơi chuyên sản xuất súng đạn cho Trung Hoa trong thời nội chiến). Súng Maxim dùng nước lạnh giảm nhiệt nòng súng để khỏi bị nổ nòng, còn ống lắp đạn ngoài thủ công dành cho súng bộ thương, cố định 5 phút một lượt, đạn phòng theo xuất phẩm súng moze (mauser) 1888 của Đức quốc xã. Khi tính đến độ bền của nòng súng, và cần đề tán nhiệt, Dương Thu Trì quyết định lên đạn bằng tay, vừa làm giảm tốc độ giữa hai lần bắn, tránh bắn liên tục tạo thành nóng quá mà vỡ nòng. Đồng thời, mỗi lần bắn một loạt đạn cần lên đạn, nhắm kỹ lại, có lợi cho độ chính xác và tiết kiệm đạn.

Hắn chế định lại phương án thiết kế vũ khí, cho chế tạo súng mới.

Súng xung phong hiện nhiên không thể sử dụng làm lạnh bằng nước, bởi vì chỉ bộ phận làm lạnh không đã 10 kg rồi, sao mà xung phong được. Do đó, trong tình huống hiện tại, chỉ có thể chế tạo súng máy hạng nặng.

Súng máy Maxim có rất nhiều bản, Dương Thu Trì tuyển chọn súng của Liên Xô năm 1910 làm mẫu chính.

file:///C:/Share%20Truy%E1%BB%87n%20Vip/Nap%20Thiep%20Ky%20I%20II/VIP%20-%20N%E1%BA%A1p%20Th%E1%BA%BFp%20K%C3%BD%20I%20&%20II%20-%20M%E1%BB%99c%20D%E1%BA%ADt%20%28Full%29%20-%20Trang%2087%20-%20VIP%20V%C4%82N%20%C4%90%C3%80\_files/\*\*\*\*\*--284\_maxim220px-MWP\_Maxim\_wz1910.JPG

Loại súng máy này rất thường thấy trong điện ảnh, phía trước có ống làm lạnh bằng nước rất to, phía dưới thò ra một đầu súng nhỏ, sau đó là một cái thuẫn bài bảo hộ tay súng phía sau. Nó còn có một cái ống ngắm hình vuông, phía dưới có hai bánh xe. Hai bên có hai cái giá đỡ, thường dùng để thao túng xạ kích. Do có bánh xe, nên có thể trực tiếp kéo đi, có tính linh hoạt nhất định.

Loại súng này hiện đại tuy rất cũ kỹ, Dương Thu Trì không tiến hành nghiên cứu trọng điểm, nhưng khi học tập tri thức về súng, hắn có xem kỹ kết cấu và bản phác thảo, thử vật thật trong viện bảo tàng, nên về phương diện thiết kế không có vấn đề gì lớn.

Súng Maxim có uy lực rất dữ dội, về lý luận thì có thể bắn 600 viên 1 phút, có thể bắn đơn hoặc liên, có thể điều tốc, giảm đến mỗi phút 100 viên. Tầm bắn hữu hiệu của nó khá xa, đạt 1000 mét, bắn qua thước đo đạt từ 2500m đến 3500 mét! Như vậy có thể nói, ở trên thành tường bố trí vài súng máy, thì địch quân không thể đến gần, chỉ có bị đánh chết hết!

Đương nhiên, hắn không làm hoàn toàn theo như vậy, mà căn cứ tình huống cải sửa, ví dụ như phương thức cung cấp đạn thì súng maxim truyền thống dùng băng đạn kết bằng bố, có thể bắn trong thời gian dài. Nhưng băng đạn vải bố dễ bị lép nổ đạn khi di chuyển, gặp nước dễ biến hình.... Trong khi đó cây súng máy đầu tiên của hắn tuyệt đối không để sai lầm này xảy ra, nếu không tồn thất không thể tính toán. Do đó, hắn quyết định mượn phương thức tiếp đạn loại súng máy 92 của Nhật, dùng bao đạn kim loại 30 phút do phá xạ thủ liên tục cung cấp. Như vậy đòi hỏi trình độ trầm tĩnh của phó xạ thủ cao, hơi phiền, như hiệu quả tốt, tuyệt không bị hỏng tắt.

Đối với đạn súng máy, hắn dùng loại vừa 7.62 ly của Trung Quốc, vì hiệu quả tạo thành vết thương sẽ mạnh hơn, bắn tạo thành đường vào chỉ một cái đốt ngón tay, nhưng miệng ra bằng cái chén.

Đạn này khi bắn vào cơ thể sẽ chấn động kịch liệt tạo thành tổn hại nghiêm trọng cho nội tạng. Do đó, chỉ cần bộ vị yếu hại trúng đạn, sẽ lập tức khiến người mất đi năng lực hành động, nhanh chóng tử vong. Do loại đạn này có lực xuyên thấu rất mạnh, nên một đường bắn có thể dễ dàng xuyên qua hai ba người!

Chỉ có điều, cây Maxim này quá nặng, thùng nước làm lạnh to, toàn bộ súng vượt hơn 60kg, dường như bằng thể trọng của người lớn! Nhưng mà, hiện giờ hắn đang tiến hành bảo vệ chiến, chứ không phải vận động chiến, không cần tính linh hoạt, trọng lượng có nặng cũng không phải là vấn đề lớn.

Súng máy Maxim làm lạnh bằng nước sẽ mỗi phút làm bốc hơi 1 lít nước, nếu bắn liên tục mười phút cần ít nhất 10 lít nước tuần hoàn. Bắn sẽ tạo ra hơi

nước, lộ mục tiêu, nhưng trong thời cổ đại này không hề gì.

Súng bộ binh "lão sáo đồng" có kết cấu đơn giản hơn súng bán tự động, chỉ cần như vừa rồi, lão hắc đầu chế tạo chẳng phải là vấn đề.

Dương Thu Trì lập tức thiết kế bản vẽ, mất 2 canh giờ mới chế ra. Sau đó cho hộ vệ đi đưa cho lão hắc đầu, bảo ông ta dùng mọi công tác, tập trung toàn bộ nhân lực vật lực vào việc chế tạo hai món này. Đương nhiên, điều cần nhất là phải chế được vỏ đạn, đầu đạn và ngòi nổ. Hắn cho mang tới 500 lượng bạc làm kinh phí.

Còn lại là công tác của hắn. Hắn lập tức chế tạo đạn 7.62 ly.

Hắn chỉ cần phối trí thuốc súng không khói và thuốc ngòi nổ, công tác nhồi thuốc cho hộ vệ hoàn thành, như vậy đề cao tốc độ. Hơn 100 phát đạn thí nghiệm đã bắn xong, nhờ Dương Thu Trì sử dụng vỏ đạn theo kiểu "Quyển sư thức" (kiểu găng tay), nên rất dễ thay ngòi nổ, nên hắn cho đem hơn 100 viên xài rồi này nhồi thuốc lại lắp ngòi nổ vào.

Vì thuận tiện cho việc chỉ đạo, tăng gia tiến trình, Dương Thu Trì cho khẩn cấp thiết lập một lò rèn ngay dưới giếng trời tại nha môn, cho dời xưởng sắt của lão hắc đầu về huyện nha. Dù gì hiện giờ trong tay hắn cũng còn vài nghìn lượng bạc có thể xài, nên hắn khẩn cấp cho gọi hết thiết tượng trong thành, luôn cả những người có dính dáng đến nghề sắt trong Minh quân và Đồng quân đến, tổng cộng mấy chục người do lão thiết tượng chỉ huy, phân thành các tổ đã luyện, phối trí, tinh chế, lắp ráp... Họ chia nhau hợp tác phối hợp, nên tốc độ không tệ.

Đầu đạn, vỏ đạn và ngòi nổ từ từ làm xong, Dương Thu Trì phối thuốc, mấy chục hộ vệ nhồi vào dưới sự chỉ đạo của hắn. Mọi việc đều án theo sắp xếp tiến hành, đến chiều thì đã tạo được mấy trăm viên đạn.

Khi Liễu Nhược Băng thức dậy, Quách Tuyết Liên đã nấu nước nóng sẵn, nàng tắm rửa cho thật thoải mái. Dương Thu Trì mặt dày đòi tắm chung, nhưng bị đuổi ra.

Sau khi tắm tấp, Liễu Nhược Băng vẫn trong bộ đồ trắng như tiên nữ, Dương Thu Trì nhịn không được ôm chầm lấy nàng hôn lấy hôn để.

Chiều đến, đợt quặng khai thác đầu tiên đã được đưa về thành. Mấy chục thiết tượng trong huyện nha thay nhau toi luyện suốt đêm, tiếng đing đing đang đang vang lên không ngừng, gió lò rèn thổi phù phù, lửa nóng rực khiến người nhìn cũng nóng theo.

Dương Thu Trì bận rộn suốt ngày, hơi mệt, mượn dịp đó nghỉ ngơi một lúc, sau đó dẫn Liễu Nhược Băng đi thị sát tình huống bố phòng trên thành.

Tàn dương như huyết ánh hồng cả tường đôi, chiến trường máu tanh giờ đã sạch khói lửa. Hàng nghìn thi thể địch quân vẫn nằm ngổn ngang trên đất, nhưng khải giáp vũ khí trên người đều bị lột sạch, thu hồi. Những thành tường sụp đổ trước đó cũng đã được tu bổ.

Trên thành lâu hiện giờ đã tăng thêm mấy khẩu pháo mới được lão hắc đầu tạo ra. Chúng kết hợp với pháo của Đồng quân trước đó, đã gần 20 cây, bài trên mặt thành, phối trí dày đặc thân tâm và đạn pháo. Rất nhiều dân công đang vận lên thành đá gỗ và hỏa thạch cùng các vật dụng phòng thủ.

A Hạnh Ny, Long Bình và Vũ Kỳ cùng mọi người thấy Dương Thu Trì và Liễu Nhược Băng đến, cũng nồng nhiệt bước tới đón.

Long Bình hơi khẩn trương hỏi: "Dương thủ bị, tạc đạn pháo hoa của ông chuẩn bị thế nào rồi?"

Dương Thu Trì cả ngày nay bận rộn thí nghiệm đạn dược, chẳng chế tạo được trái tạc đạn nào. Nhưng lời này hắn không thể nói, sợ ảnh hưởng quân tâm, liền cười bảo: "Không thành vấn đề, đã tạo không ít rồi, đủ cho Trương tặc quân mỗi tên ăn một trái!"

Long Bình nghe răng cười.

(\*): Mã khắc thâm: Sir Hiram Maxim (1840-1916), nhà phát minh người Mỹ, đã phát minh ra súng máy Maxim. Đây là loại súng máy hạng nặng. Các khẩu Maxim được dùng rất phổ biến trên chiến trường trong chiến tranh thế giới thứ nhất các biến thể của nó được dùng bởi cả ba quốc gia tham chiến chính trên các chiến trường của riêng mình là: Đức với khẩu MG08 sử dụng loại đạn 8mm Mauser, Anh với khẩu Vickers sử dụng loại đạn .303 British và Nga với khẩu Pulemyot M1910 sử dụng loại đạn 7.62x54R. Súng Maxim không phải là chiếc súng máy đầu tiên, nhưng nó thực sự là một thứ vũ khí hiệu quả nhất.

Súng có thể bắn tự động 500 viên/phút. Nó đã gây ấn tượng mạnh với các nhà cầm quân của Anh, thế nên họ đã dùng nó như sự lựa chọn số một trong quá trình mở rộng thuộc địa ở Châu Phi.

Tại Chiến tranh Matabele 1893, 50 chiến sĩ người Anh đã có thể chế ngự 5.000 chiến binh Ndebele với chiếc Maxim này; và đó cũng là cảnh tượng trên hầu khắp các chiến trường lục địa.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 121: Tri thức chính là lực lượng

Long Bình nhắm mắt, vẫn không yên tâm, e dè hỏi: "Dương đại nhân, số đạn pháo đó có thể chuyển lên thành lầu được không, vạn nhất địch quân đột nhiên đến đánh, e rằng phản ứng không kịp."

"Không cần! Số đạn pháo này uy lực quá lớn, cần phải do ti chức tự thân bảo quản, một khi khai chiến, do tôi tự thân chỉ huy phát xạ mới được. Nếu không lỡ khi có sai sót, có một hai quả nổ trên thành lầu, thì chúng ta sẽ về tây thiên hết!"

Long Bình cười khan: "Vậy cũng đúng, hắc hắc, số đạn pháo đó uy lực quá mạnh, do Dương đại nhân tự thân chương quản là không còn gì hay bằng nữa."

Dương Thu Trì hỏi: "Hôm nay địch quân có động tĩnh gì không?"

Long Bình đáp: "Căn cứ thám tử hồi báo, địch quan hạ trại cách hai chục dặm, không có dấu hiệu tấn công, nhưng dường như không có dấu hiệu triệt thoái, khiến người nghi hoặc vô cùng."

"Quản gì chúng, chỉ cần bọn chúng tạm thời không tiến công, chúng ta có thêm thời gian chuẩn bị, thì sẽ có thêm phần thắng lợi. Đêm về nhất định phải chú ý động hướng của địch quân."

"Được, ta đã cho an bài quan sát các cao điểm, lấy lửa làm hiệu lệnh. Ngoài ra, còn cho chất củi khô ở chỗ địch nhân đi qua, đêm về sẽ đốt lên, nhờ đó quan sát động hướng địch quân."

Long bình dù sao cũng là lão tướng nhiều năm chinh chiến sa trường, đối với các loại chiến pháp cổ đại vô cùng quen thuộc, điểm này mạnh hơn người xuyên việt đến đây nhiều. Dương Thu Trì vô cùng cao hứng, chấp tay nói: "Long tướng quân chỉ huy có độ, ti chức bội phục. Ti chức trở về tiếp tục chế tạo đạn pháo."

Long Bình cũng vô cùng khách khí, vội chấp tay nói: "Làm phiền Dương đại nhân!"

Dương Thu Trì và Liễu Nhưộc Băng trở về nội nha điện sứ.

Nếu như địch nhân còn chưa có dấu hiệu tấn công, Dương Thu Trì quyết định chế thêm đạn, và bắt đầu chế tạo nguyên liệu để làm tạc đạn bằng thuốc nổ đáng.

Quặng nguyên liệu để chế tạo thuốc nổ không khói, ngòi nổ và tạc đạn đáng đều có ở sau Đồng trại Tuyết phong sơn. Nhưng quặng mỏ này cũng không hiếm gì, chủ yếu là luyện ra axit sulfuric, axit nitric từ sulfat sắt, đá nitrat kali, và than đá.

Để tạo ra thuốc nổ dẫn, thuốc nổ nhồi đạn không khói nitrat hóa và ngòi nổ, hẳn đều sử dụng axit sulfuric và axit nitric. Hai loại này các luyện đơn sư của Trung quốc cổ đại đã biết phương pháp lấy để từ đó dùng để luyện đạn. Người cổ luyện hai thứ này từ sulfat sắt nung chảy, trong quá trình đó lục phân (sulfat sắt) phân giải phóng ra Dioxit sulfua (SO<sub>2</sub>) và SO<sub>3</sub>, trong đó SO<sub>3</sub> kết hợp với nước gặp lạnh ngưng tụ thành axit sulfuric. Cổ đại luyện đơn sư gọi loại axit sulfuric là "Lục phân du". Phương pháp luyện axit nitric cũng tương tự, nhưng nguyên liệu dùng là quặng nitrat kali.

Muốn làm thuốc nổ đáng còn có một nguyên liệu trọng yếu nữa, đó là phenol (C<sub>6</sub>H<sub>5</sub>OH). Thứ này có thể lấy từ nhựa than đá làm bằng cách gia nhiệt lên than đá trong môi trường cách tuyệt không khí chế thành.

Phương pháp để luyện những loại nguyên liệu này Vô Trần đạo trưởng đều biết, đã dạy cho Dương Thu Trì, và đã có những thiết bị sẵn có, Dương Thu Trì cũng đã vận chuyển về nha môn.

Do những chuyện này, đặc biệt là phối chế hai loại axit đầu luyện đơn sư cổ đại đều nắm được, không có nhiều bí mật gì, số lượng công việc cũng nhiều, cho nên Dương Thu Trì đem chúng giao cho lão hắc đầu và các thiết tượng có kinh nghiệm làm. Sau khi hẳn giảng giải, họ nhanh chóng nắm bắt được.

Thiết tượng từ chưng hấp than đá lấy nhựa than, rồi từ nhựa than để luyện thành phenol, sau đó tạo ra axit sulfuric và axit nitric đưa đến cho Dương Thu Trì.

Công tác chế tạo thuốc nổ đáng người cổ không nắm, loại phối chế này không phải chỉ kết hợp tỉ lệ là được, mà còn phải trải qua quá trình hóa hợp tương đối phức tạp, có tính nguy hiểm nhất định, không khéo có thể trúng động hoặc phát nổ. Do đó, Dương Thu Trì tự làm, và nhờ đó đảm bảo kỹ thuật không tiết lộ ra ngoài.

Tạo thuốc súng không khói nitrat hóa chủ yếu cần axit sulfuric, axit nitric, sợi thực vật, ethanol, ether. Ngoài trừ ether, những nguyên liệu khác người cổ đều biết cách làm. Do đó, Dương Thu Trì tự chế tạo ether, vốn là thứ chất ma túy dùng trong ngoại khoa, cần phải bảo mật, không thể tùy ý truyền ra ngoài. Kỳ thật, để luyện chất này cũng đơn giản, chỉ cần dùng alcohol hóa hợp với axit sulfuric đậm đặc gia nhiệt đến lúc nào đó thì phân tử rời khỏi nước sinh thành ether.

Vật quan trọng của đạn là ngòi nổ, nguyên liệu cần là thủy ngân, axit nitric và alcohol không có nước (cồn trăm độ).

Ba loại này người cổ chỉ không nắm kỹ thuật luyện còn, kỳ thật cũng dễ, cho chưng rượu rồi dùng đá vôi sống hút nước là xong.

Tuy nói ra thì đơn giản, nhưng đầu sao thì cũng là một câu nói: tri thức chính là sức mạnh. Nói khác đi, tri thức là một màng giấy mỏng, nếu nắm bắt rồi, mấy phút sau là làm được. Còn không nắm bắt, mấy thế kỷ cũng tro mắt nhìn.

Phối chế đạn và ngòi nổ cũng khá phức tạp gì, không chỉ đơn thuần là phối trộn mấy thứ theo tỷ lệ là xong, mà cần phải hóa hợp. Đối với người nắm về hóa học hiện đại, chuyện này khá dễ dàng. Rất may Dương Thu Trì là người như vậy. Tuy hắn học về pháp y và kiểm nghiệm hình sự vật chứng, nhưng do trong pháp y kiểm nghiệm những vết thương do trúng đạn, bị nổ ...

đều liên quan đến kiến thức súng, thuốc nổ.... Nhờ hắn là người thích vừa học vừa hành, cho nên đã sớm xin vào phòng thực nghiệm của trường đại học thử làm qua hết mọi thứ. Hiện giờ, những thứ này không làm khó cho hắn.

Đương nhiên, có câu cách nghề như cách núi. Hắn chỉ nắm pháp y và kỹ thuật giám định, cũng như một số tri thức liên quan đến thuốc nổ và vũ khí hạn nhẹ. Đối với vũ khí hạng nặng, tăng, phi cơ.... thì hắn trợn mắt ngay.

Dương Thu Trì tạo ra đạn và thuốc nổ đáng này có độc, nên để đề phòng, hắn cần phải phòng hộ chu đáo.

Về phương diện tiếp xúc, hắn mang bao tay không thấm nước đao thương không thùng xuyên việt mang tới.

Hắn lại nhờ Quách Tuyết Liên dùng vải bố nhuộm sáp của Đồng gia làm một bộ đồ bảo hộ từ đầu tới chân, có tính phòng thủy rất mạnh, có tác dụng ngăn tiếp xúc cao.

Hắn còn cho chế tạo mặt nạ phòng độc, dùng đá vôi và đất sét kết hợp nước thành khối, hong khô, đánh mịn, chọn ra rồi chế thành những viên nhỏ tẩm mặt ong, hong khô, cho thêm bột gỗ, bông chế thành mặt nạ phòng độc.

Những nguyên liệu hiện hữu hắn đều dùng chế tạo đạn. Nhưng nguyên tài liệu mới chưa luyện xong, cho nên hắn cho người chế tạo dụng cụ bảo hộ rồi tiếp tục chế đạn từ thuốc nổ không khói và ngòi nổ, giao cho hộ vệ làm đạn.

Đêm đó, Dương Thu Trì thức trắng, cộng thêm tối qua gấp hành quân, hắn đã hai đêm không ngủ. Nhưng do không biết khi nào địch nhân sẽ tấn công, nên tạo ra đạn nhiều chừng nào tốt chừng ấy. Hắn tiếp tục cố sức, chừng nào chịu không nổi mới nghỉ một chút, sau khi thức dậy lại tiếp tục làm.

Liễu Nhược Băng thương xót hắn, bảo hắn nghỉ ngơi một hồi, nhưng hắn lắc đầu. Liễu Nhược Băng biết phu quân thực hiện công tác này có tác dụng quyết định tới thắng lợi, nên đành để cho hắn cố sức.

Đêm đó, cao thủ do Vũ Kỳ phái đi trở về, tuy bắt được lính trinh sát của địch quân, nhưng không hỏi ra tin tức có giá trị gì, cũng không biết địch quân định làm gì tiếp.

Sau đó ba bốn ngày, địch quân vẫn hạ trại y chỗ cũ, không tấn công cũng không thoái lui. Nhưng Dương Thu Trì và các hộ vệ đã lợi dụng mấy ngày này chế tạo ra thêm 5 nghìn viên đạn.

Lão thiết tượng mang cả trăm thiết tượng phân công phụ trách, ngoại trừ chế tạo vỏ đạn, đầu đạn và ngòi nổ, tinh lực chủ yếu tập trung vào tạo ra Lão sáo đồng và súng máy Maxim.

Lão sáo đồng hơi đơn giản chỉ cần 4 ngày sau khi thử và thay đổi thiết kế là chế tạo được, hoàn toàn hợp cách, bắn mấy chục phát đạn mà không bị nổ nòng, độ chính xác phù hợp, nên Dương Thu Trì cao hứng, cho sản xuất lượng lớn.

Nhưng súng máy Maxim thì không thuận lợi gì, vì Dương Thu Trì chỉ dựa vào ký ức mà vẽ ra, trong khi đó kết cấu của súng này vốn khá phức tạp. Súng mấy lần tạo ra, thử đều không thành công, ngay cả đạn cũng không bắn được hướng chỉ là nổ nòng.

Lão thiết tượng cũng giúp suy nghĩ, cải sửa lại kết cấu, qua năm sáu ngày mẫu thử đã bắn đạn được, nhưng một lát thì bị nổ nòng, thỉnh thoảng còn nổ luôn lòng súng. Những súng chế tạo thử đều không qua được thử nghiệm, xem ra vấn đề chủ yếu ở kết cấu. Súng maxim có kết cấu quá phức tạp, xã hội hiện đại thì gần như không còn loại súng này nữa, nên Dương Thu Trì thật sự bó tay.

Sau khi thử mấy lần đều thất bại, Dương Thu Trì đành bỏ qua chuyện tạo đạn, chuyên tâm cải sửa kết cấu. Rất may là hắn có tri thức khá khá về súng ống hiện đại, nên căn cứ vào đó mà cải sửa lại bản thiết kế, tình huống bắt đầu chuyển biến tốt.

Khi lão hắc đầu căn cứ vào bản thiết kế mới nhất của Dương Thu Trì chế tạo lại, thì địch quân đột nhiên phát động tiến công đại quy mô!

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 122: Địch nhân giảo hoạt

Tiến công được tiến hành vào lúc hắc ám nhất trước khi bình minh!

Trước tiên, thành lâu phía tây vang lên hiệu giác cảnh báo địch quân tiến công. lát sau, liền nghe tiếng nổ lớn trên thành lâu, trong tiếng pháo, ầm ưóc nghe tiếng gào giết từ ngoài thành.

Lúc này, Dương Thu Trì và Liễu Nhược Băng đang giám đốc các thiết tượng dẫn đầu bằng lão hắc đầu chế tạo súng máy cực kỳ quan trọng trong xưởng chế tạo tại nha môn.

Súng máy còn chưa chế tạo ra, súng bộ thương Lão sáo đồng chỉ chế được 6 cây. Do đoạn thời gian này hắn toàn tâm toàn ý tập trung vào chế tạo súng máy maxim, cho nên không tiến hành giảng dạy cách sử dụng súng bộ thương Lão sáo đồng này cho các hộ vệ, ngay cả Lưu Dững cũng không biết dùng, ngoại trừ hắn ra không ai biết cả, quả là thất sách.

Ôm chân phạt khi nước tới tròn là không thể, hắn ra lệnh cho lão hắc đầu tiếp tục tạo súng máy, khi tạo xong trực tiếp mang lên thành lâu. Hắn để Liễu Nhược Băng lên thành lâu phòng thủ trước, sau đó tự chạy vào trong lấy một cây Lão sáo đồng, mang theo một thùng đạn đã lắp sẵn, bảo Lưu Dững cùng các hộ vệ vác mấy chục quả tạc đạn bằng đá vôi chạy ra Tây thành, trèo lên thành lâu.

Dương Thu Trì từ sau công sự quan sát, nhờ có ánh lửa chiếu, có thể nhìn thấy xa xa đầy đầu người, tiếng quát giết vang trời đang xông về phía này.

Dương Thu Trì vội hỏi Long Bình: "Long tướng quân, địch tình thế nào?"

Long Bình vô cùng khẩn trương: "Không rõ, vừa rồi lính gác ở trên núi đốt lửa cảnh báo, biểu kỳ địch quân đang tấn công về hướng này, ta mới hạ lệnh thổi hiệu giác báo động. Tiếp đó, địch quân đã xông lên. Nhưng lần này từ tình huống di động mà xét, tựa hồ không phải kỵ binh, mà là bộ binh, hơn nữa tốc độ khá chậm, ta lo là địch quân đang kéo hỏa pháo đến!"

Dương Thu Trì khẩn trương: "Hỏa pháo?"

Bên hắn có gần 20 hỏa pháo, địch nhân khẳng định có nhiều hơn. Xem ra, địch nhân biết tạc đạn của hắn lợi hại, không dám thực hiện chiến thuật biến người tấn công dày đặc, mà chuyển sang dùng hỏa pháo bắn xa quấy nhiễu.

Hỏa pháo cổ đại thường bắn đạn thật tâm, nhiều lắm là sử dụng thêm khai hoa đạn (đạn nổ bung ra mảnh đạn) dùng thuốc nổ đen. Loại tạc đạn này uy lực rất nhỏ, chỉ có ở sát điểm nổ mới thụ thương, không cần phải lo. Minh quân, Đồng binh và bá tánh tham chiến đối với loại tạc đạn này hiểu rất rõ, đều ẩn sau thành垛 rất dày.

Pháo đạn của địch quân nổ trên thành tường, đều là đạn khai hoa, không tạo thành thương vong gì lớn.

Long Bình hạ lệnh ẩn nấp, chờ địch quân bức gần rồi phản kích, do đó, họ chỉ im lìm nghe pháo hỏa của địch quân không ngừng nổ trong ngoài thành.

Địch quân dường như không gấp cường công, vừa dùng hỏa pháo tập kích lên thành lâu, vừa từ từ tiến bước.

Dương Thu Trì rất phiền vì chuyện chỉ bị đánh mà không thể đánh trả, ra lệnh cho nhồi đạn vào các hỏa pháo phát lăng cơ (Chú: Nhà Minh phỏng chế lại pháo của Bồ Đào Nha du nhập vào (từ năm 1522 đời Gia Tĩnh), gọi pháo đó là Phát lăng cơ (theo tên phiên âm của Bồ Đào Nha). Năm 1524 chế được 30 khẩu, mỗi khẩu nặng 300 cân. Đặc điểm của pháo thời này là phối theo kiểu mẫu từ: mẫu súng dài to, có từ súng nhỏ lồng bên trong. Thường nhà Minh trang bị cho quân đội phía Bắc và hải quân. ND). Loại hỏa pháo này sau khi bắn xong, ống chứa thuốc có thể lấy xuống (thực ra là từ súng), đổi bằng ống thuốc súng đã điền sẵn, sau đó bắn lần hai, nguyên lý giống như đổi đạn pháo ngày nay vậy.

Sau khi lắp đạn xong, hắn hỏi Long Bình: "Long tướng quân, hỏa pháo của chúng ta có thể đánh trả không?"

Long Bình cười khổ: "Không được, đương đại nhân, địch quân sử dụng hồng di đại pháo (loại pháo lớn mua của các thương gia phương Tây). Loại pháo này có đường bắn xa, gấp đôi hỏa pháo của chúng ta. Hiện giờ chúng đánh tới chúng ta, nhưng hỏa pháo của chúng ta không bắn tới. Nếu không, ta đã sớm yêu cầu ông dùng khai hoa pháo đạn diệt bọn thổ này rồi!"

Thời Minh mạt, hỏa pháo tự chế của Minh triều theo hình loa kèn, ống pháo ngắn, nòng pháo cụt như vậy nên bỏ thuốc súng vào ít, trình độ kín khí không cao, vì thế bắn gần, rất dễ nóng, tốc độ bắn chậm. Ngoài ra, Minh triều tự chế súng đều từ đồng, tuy trọng lượng nhẹ, nhưng co giãn dễ, nên bắn vài phát là biến hình, ảnh hưởng đến xạ trình và độ chính xác.

Nếu so ra, hồng di đại pháo chế toàn bằng sắt, độ cứng cáp và kín khí cao, trước nhỏ sau lớn, phù hợp quy tắc biến hóa ép nòng, pháo thân sử dụng cách đúc khuôn, đáp ứng yêu cầu khoa học, phối hợp với những thiết bị phụ trợ nên chất lượng rất cao, tỷ lệ thích hợp, tỷ lệ nổ nòng thấp.

Do thân pháo dài, bỏ nhiều thuốc, tầm bắn rất xa. Pháo tự tạo của Minh triều chỉ bắn xa khoảng 3 dặm, thì hồng di đại pháo có thể bắn xa 7-8 dặm.

Do đó, hồng di đại pháo của quân đội Trương Hiến Trung có thể bắn lên thành tường, nhưng pháo đồng của Dương Thu Trì chẳng có cách gì bắn trả.

Dương Thu Trì tức đến phát điên, nhưng không còn cách nào, chỉ còn chờ địch quân đến gần.

Nhưng địch quân dường như biết đối phương không có hồng di đại pháo, biết khai hoa đạn bằng đá có uy lực cực mạnh của đối phương không bắn xa được, nên đến ngoài tầm bắn của đồng pháo là dừng lại, không ngừng dùng hồng di đại pháo phá tường thành, không tiến công.

Cứ như vậy hơn một thời thần, do hồng di đại pháo bắn có đang thật tâm (xem hình) và đạn khai hoa (xem hình), nên đã tạo thành con số thương vong mấy chục người cho Minh quân và Đồng quân trên thành, tường thành cũng bị phá tan nát, binh sĩ nấp sau thành đóa có không ít người bị đập cho thương tích đầy mình.

Địch quân không tiến công cũng hay, Dương Thu Trì nghĩ vì dù sao thì hấn cũng chỉ có mấy chục quả tạc đạn, căn bản không thể chống lại tiến công đại quy mô. Nhưng nếu cứ như thế này không cũng không phải là cách hay. Đang lúc hấn suy nghĩ xem nên làm thế nào, thì ba phương hướng đông, nam, bắc khác đồng thời nổi lên tiếng quát giết! Ba thành lâu ở đó đều đốt pháo lửa cảnh báo địch quân phản công, tiếng còi hiệu vang khắp nơi.

Chính vào lúc này, địch quân phía trước hấn trông trận đập dồn, tiếng hét vang trời, như thủy triều cuốn tới xung phong!

Dương Thu Trì đại kinh thất sắc, thì ra là địch quân ở trước mặt chờ đợi địch quân ở 3 phương hướng khác rồi mới hành động theo, tiến công cùng lúc.

Địch quân có 3 vạn người, cho dù binh phân 4 đường thì mỗi đường cũng 7 nghìn hơn.

Trong khi đó quân thủ thành tổng cộng chỉ có sáu nghìn người, trong đó 1 nghìn Đồng quân đã phải đi vận chuyển quặng mỏ, còn lại 5 nghìn thì 4 nghìn đang ở tây thành, nhân vì Kiềm Dương cổ thành có 3 mặt là núi, chỉ có phía tây là bằng phẳng, có lợi cho tiến công đại quy mô.

Ba mặt khác đều là núi cao rừng rậm, không thích hợp tác chiến đại quy mô, cho nên Long Bình phụ trách phòng thành đã chia binh lực các nơi đó chỉ đủ 500 người, còn chủ lực 3 nghìn 500 người tập trung ở phía tây.

Sắp xếp như vậy đương nhiên không có vấn đề, nhưng không ngờ địch quân sau khi triệt lui 20 dặm mấy ngày trước đã lập tức phân binh, chỉ lưu 1 vạn 5000 binh ở lại, còn lại chia ba đội, ẩn mật vu hồi lên về ba phương hướng, tiếp cận thành vào ban đêm, ước định khi trời sắp sáng thì đồng thời tấn công.

Chính diện địch quân như triều, nhanh chóng tiến vào tầm bắn của Phát lăng cơ.

"Phóng!" Dương Thu Trì quát lớn.

Mấy khẩu phát lăng cơ đồng thời gầm lên, miệng pháo phun lửa, mấy tạc đạn bằng đá bay ra, rơi vào địch quân.

"Oành oành oành...!"

Một loạt tiếng nổ lớn xé rách thi thể binh sĩ địch quân, nhưng nhờ ánh lửa, Dương Thu Trì phát hiện thi thể bị bay đi của địch quân không nhiều như lần trước!

Như vậy là thế nào?

Cho dù tốc độ bắn của Phát Lăng Cơ đã khá nhanh, nhưng địch quân xung phong với tốc độ nhanh, khi lần bắn thứ hai vừa xong thì chúng đã cách tường thành mấy trăm mét. Mấy tiếng pháo nổ, có không ít địch quân bị xé nát bay tung.

Nhờ hỏa quang, Dương Thu Trì cuối cùng nhìn rõ, thì ra là đội hình xung phong của địch lần này phân tán, tự nhiên chẳng thể nổ chết nhiều người.

Địch quân cũng là người, có đầu óc, xem ra mấy ngày nay chúng không nhàn, nghiên cứu ra cách đối phó tạc đạn của Dương Thu Trì, đã tránh xung phong dày đặc.

Lượt pháo thứ ba nổ, vô số địch quân ngã, nhưng 3 lần này số lượng chết không bằng 1 lần lúc trước! Và mọi tạc đạn của Dương Thu Trì đều đã dùng sạch rồi!

Đợt bắn thứ tư là đạn phổ thông dùng thuốc súng đen và thật tâm đạn.

Thấy uy lực của tạc đạn giảm, du kích tướng quân Long Bình vội hỏi Dương Thu Trì: "Dương đại nhân! Sao thế? Đều đạn bằng đá đâu?"

Dương Thu Trì không đáp, lòng lạnh hấn.

Lúc này, địch nhân đã xông tới dưới thành, bắc thang mấy cường công. Liễu Nhượng Băng như con nhạn lớn bay tung trên thành, đoàn kiếm trắng lấp lóe hàn quang, chém giết địch quân tiến lên trên thành lâu.

Không ngờ, lần này công thành địch quân đều dùng hảo thủ võ công, tuy không bằng Liễu Nhượng Băng, nhưng mỗi tên đều có thể đánh hơn mười hiệp với nàng, hơn nữa khi lên không liễu mạng mà đánh xoắn ngăn chân tay nàng, để cho các quân sĩ khác cùng xông lên.

A Hạnh Ny và hơn chục thân binh Đồng quân đã bị địch quân đánh lên mặt thành bao vây, đang liều mạng chém giết.

Dương Thu Trì không gia nhập chiến đoàn, võ công hấn chẳng hơn địch quân bao nhiêu, gia nhập không cải biến được gì. Rất may là trong tay hấn có cây súng lão sáo đồng Mauser 1888 của Đức quốc xã!

"Đừng! lách cách! Đừng.... Lách cách..."



Dương Thu Trì dùng tư thế quỷ biến, dường như mỗi phát diệt một tên. Chỉ có điều, lần này hảo thủ võ công đánh lên không ít, chết tên này tên khác tu bổ vào, tiếp tục đấu rất với Liễu Nhưộc Băng. Còn quân sĩ của địch dù bị chết khá nhiều vì vũ khí thủ thành, nhưng do quá đông, nên điểm đột phá ngày càng lớn.

Trên thành lâu, hai bên bắt đầu triển khai trận chiến xáp là cả vô cùng khốc liệt.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 123: Chiến tranh và đồ sát

Những hảo thủ võ công phát hiện Dương Thu Trì đang bắn lên, dùng ám khí chào mời họ, liền có mấy tên vung đao kiếm xông về phía hắn. Số này bị Dương Thu Trì dùng súng bắn chết hết 3 tên, nhưng súng bộ binh của hắn chỉ nạp có 5 phát đạn, nhanh chóng bắn sạch. Nhân lúc hắn nạp đạn khác, mấy địch quân đã xông tới trước, Lưu Dững cùng mọi người vội vung đao kiếm nghênh kích. Dương Thu Trì không kịp lắp đạn, rất may là súng có trang bị lưỡi lê, nên hắn bật lê ra cùng mấy người đó đánh giáp lá cà.

Chính vào lúc này, trong thành đã đại loạn. Tiếng quát giết đã vang lên khắp cả huyện thành. Thì ra, ba mặt thành khác do không phối bị hỏa pháo, lại không có siêu cao thủ như Liễu Nhưộc Băng bảo hộ, nên binh sĩ phòng thủ chỉ ít ỏi năm trăm người đối diện với địch quân đông gấp mười lần. Do đó, thành lâu ba mặt thay nhau thất hãm, địch quân từ ba phía tràn vào, đánh thốc vào trong thành.

Dương Thu Trì dùng lê đâm chết hảo thủ của địch quân đối địch với hắn, nghe tiếng hò hét trong thành, biết thành đã phá, thở dài, Ai! Coi như công cốc rồi!

Chính lúc tiếng pháo, tiếng hỏa súng và tiếng hò hét loạn thành một đoạn, thì ở dưới cầu thang dẫn lên mặt thành có tiền của lão hắc đầu: "Dương đại nhân! Dương đại nhân! Ngài ở đâu...? Súng tạo xong rồi!"

Quay đầu lại nhìn, hắn thấy lão hắc đầu và các thiết tượng vác cây súng máy maxim lên thành lâu! Ngoài ra còn có các thiết tượng ôm mấy thùng đạn. Số đạn này đã được Dương Thu Trì dùng hết 30 viên kết vào hết, có thể trụ tiếp sử dụng.

Dù chỉ là một cây súng mô phỏng, chưa thiết kế định hình, nhưng Dương Thu Trì đã chẳng màng gì nữa. Hắn được Lưu Dững và các hộ vệ yểm hộ, bước tới vận thần công tiếp lấy súng máy từ vai họ, cho gác lên mấy thi thể hảo thủ của địch quân bị hắn đánh chết, mở thùng đạn lấy một băng lắp vào, điều thành bắn từng viên: "đoàng... đoàng... đoàng"

Mấy tiếng nổ giòn tan vang lên, các hảo thủ võ công vây quanh Liễu Nhưộc Băng dùng đòn xa luân chiến thay nhau ngã rụi! Số còn lại bị Liễu Nhưộc Băng một chiêu chém rụng hết!

Liễu Nhưộc Băng thoát khỏi đòn xa luân chiến, quay đầu vui vẻ nhìn Dương Thu Trì: 'Phu quân, thành lâu giao cho thiếp, chàng đi thu thập địch quân công đánh vào thành đi!' Tiếp đó nàng như luồng hồng quang bay đi, nơi nào đến cũng kiếm quang lấp lóe, vang lên không ngớt tiếng gào thảm của binh sĩ địch quân trước khi tử vong.

Dương Thu Trì điều chuyển mũi súng, bắn từng tên địch đang bao vây A Hạnh Ny gãy chết hết.

A Hạnh Ny chạy lại, bật khóc gọi: "Thu Trì ca...!"

Dương Thu Trì không kịp an ủi con chim sơn ca kinh khủng, tiếp tục dùng chế độ điểm xạ (bắn từng viên) bắn địch quân trên thành lâu.

Hắn đồng thời nói với Lưu Dững và các hộ vệ: "Mã Lăng Vũ, Phó Quan và Hồ Thủy lưu lại, Lưu tướng quân lập tức mạng các huynh đệ trở về, một bộ phận đem những lương đạn và binh nước đến đây, hội hợp ở dưới thành lâu. Những người khác lưu lại trong nhà môn bảo hộ nha hoàn Tuyết Liên của ta!"

Lưu Dững mang hộ vệ vội vã bỏ đi.

Dương Thu Trì lại ra lệnh cho Mã Lăng Vũ dẫn hộ vệ xuống thành dọn đi một ít bao cát bít ở cửa thành.

Mã Lăng Vũ không biết mệnh lệnh này có ý tứ gì, cũng không kịp hỏi, lập tức mang chúng hộ vệ xuống thành lâu.

Dương Thu Trì biết súng máy bắn quét ngang sẽ có uy lực lớn nhất, từ trên thành lâu bắn địch quân trên thành sẽ thương hại tới người của mình, bắn từ trên xuống thì uy lực giảm mạnh. Hắn lập tức quyết định ra thành, từ mặt đất bằng phẳng trực tiếp bắn địch quân ngoài thành. Và ra khỏi thành đương nhiên phải xếp dỡ bao cát.



Hắn lại bắn thêm một lúc nữa, diệt không ít địch quân tấn công lên thành lâu. Sau khi tính toán lượng bao cát đã dòi đi khá nhiều, hắn vác súng máy xông xuống thành, A Hạnh Ny và tùy tùng cũng chạy theo.

Đến dưới thành, thấy bao cát đã được dọn ra chỉ còn cao bằng đầu người, Dương Thu Trì cho Mã Lăng Vũ, Phó Quan và Hồ Thủy ba người cầm đao kiểm mở đường phía trước, bản thân vác súng nhảy qua bức tường bao cát, đến lỗ hồng ở cửa thành, đặt súng lên trên một bao cát tại vị trí thuận lợi. Hắn thấy A Hạnh Ny theo bên cạnh, liền nhờ nàng làm nhiệm vụ tiếp đạn, dạy nàng làm cách nào liên tục cung cấp đạn cho súng máy. Sau đó, hắn nhanh chóng điều chỉnh súng bắn mỗi phút 300 viên, hai tay kèm lên, ngắm hướng và bóp cò: "Tạch tạch tạch tạch....."

Họng súng máy maxim thò ra từng lưỡi lửa, quân địch đối diện lỗ trống trước cửa thành bị thu cắt mạng sống giống như lúa mạch, ngã rạp liên tiếp.

Súng máy maxim được thiết kế vào thế kỷ 19, nhanh chóng đưa vào thật chiến. Vào năm 1893, 50 bộ binh Rhodesia đã sử dụng 4 cây súng maxim đánh lui 5000 quân Zulu tấn công mãnh liệt. Trận địa lưu lại 3000 thi thể của quân tiến công. Trong chiến tranh thế giới lần I, trong chiến dịch Tamoha, quân đức bình quân đặt một cây maxim mỗi 100 mét, dùng mật độ hỏa lực đó bắn điên cuồng vào 14 sư đoàn Anh quốc tấn công trong bình diện 40 km, trong vòng một ngày đã khiến 6 vạn binh sĩ Anh quốc thương vong! Súng máy maxim từ đó có danh xưng là "Máy xay thịt trên chiến trường", được coi là vũ khí giết người nhiều nhất trên thế giới.

Dương Thu Trì không chân chính kiến thức qua sự lợi hại của vũ khí này trước đây. Giờ phút này, trên chiến trường cổ đại, hắn đã tự thân sử dụng và nghĩ tới đoạn có trình bày trong Bách khoa toàn thư về vũ khí trang bị:

"Súng máy maxim xuất hiện đại biểu cho một thời đại kết thúc, những chiến thuật đã sử dụng từ thời Nã Phá Luân (Napoleon) đã hoàn toàn vô dụng rồi".

Hiện giờ hắn đã minh bạch hàm nghĩa của câu nói này: quân đội cổ đại nếu đối diện với loại vũ khí siêu khủng bố này, chiến tranh không còn gọi là chiến tranh nữa, mà nên gọi là cuộc đại đồ sát!

Đại quân của Trương Hiến Trung không biết cái động trên cửa thành có một tử thần khủng bố đang cười gằn. Do xung quanh đầy tiếng pháo, tiếng hỏa súng và tiếng hò giết vang trời, nên tiếng súng máy vang lên nghe nhẹ và êm vô cùng. Nhưng thanh âm đó lại mang theo lưỡi hái tử thần, khi nó điểm tới thì sinh mệnh cũng bị cắt hái mang đi.

Trong bóng tối trước khi trời sáng, tuy có lửa và pháo hỏa trên thành chiếu có thể nhận tình huống mờ mờ, nhưng trong lỗ hồng ở cổng thành tối đen, không ai ngờ ở đó mai phục tử thần, và ai tấn công đến đó cũng đều ngã rạp. Không ai biết họ đối diện với vũ khí khủng bố gì, chỉ biết chiến hữu xung quanh ngã rạp gào thảm, thậm chí không biết tử vong từ đâu ra, không biết rốt cuộc là cái gì đoạt đi sinh mệnh của mình. Cho dù là đạn rớt sát mạng tai, hoặc là lật hộp sọ, bắn nát tay đùi, phá thủng bụng ngực, họ cũng không biết cái chết vô cùng kỳ dị thảm không thể tả này từ đâu mà ra. Các thi thể đó nhanh chóng bị những thi thể sau đè lên, che lấp!

Tử thần như u linh từ trong khẩu maxim phòng chế của Dương Thu Trì gầm thét bay khắp chiến trường, đem những linh hồn chủ định phải chết đi thật nhanh.

A Hạnh Ny chuyên tâm cung cấp đạn cho súng máy của Dương Thu Trì, không nhìn cảnh đó. Nhưng Lưu Dững và các hộ vệ thấy địch quân ngã xuống chết như rạ, vừa mới đầu còn kích động hết cỡ, lát sau liền bị thứ tử vong trong một diện tích cực nhỏ và đây khủng bố này làm cho sững sờ, trợn tròng mắt, há hốc mồm!

Nước lạnh trên nòng súng bị chưng thành khí cực nhanh, nhanh chóng cạn nước. Dương Thu Trì vẫn còn rất bình tĩnh, lập tức phản ứng ngay. Nước lạnh trong thùng dẫn đã bị nhiệt lượng từ nòng súng bắn liên tục đốt bay hơi gần cạn rồi, nếu không đổ nước thêm vào, sẽ vỡ nòng.

Dương Thu Trì dừng bắn, quát: "Lưu tướng quân, thêm nước!"

Lưu Dững căn bản không hề nghe. Y và các hộ vệ nhìn chờ dẫn ra ngoài thành, nơi có từng lớp tử thi mà phát ngốc. Vừa rồi những kẻ đó còn phát điên la hét bắn tên, hỏa súng, mưa đao kiếm xông lên thành, nhưng chớp mắt sau họ đã thành những thi thể bầy nhầy đầy máu. Vừa rồi ngoài cổng thành còn đầy tiếng huyên náo, hiện giờ đã lặng lẽ đi nhiều. Chỉ còn những kẻ trọng thương kêu gào thảm thiết, nhắc nhở là họ vẫn còn sống.

Dương Thu Trì vỗ lên đầu Lưu Dững một cái mạnh, quát: "Lưu Dững! Thêm nước cho súng! Có nghe chưa!"

Lưu Dững cuối cùng cũng phản ứng lại, vội đổ cả thùng nước lớn trên lưng vào bồn nước làm lạnh của súng máy maxim.

Địch quân trước mắt gần như đã ngã chết hết. Dương Thu Trì lại vận thần công, ôm súng chui ra ngoài thành.

Lưu Dững cũng các hộ vệ không cần hắn ra lệnh, lập tức vác mấy bao cát ra để trước cổng thành, Dương Thu Trì gác súng máy lên đó, điên cuồng bắn quét hai bên phải trái.

Cửa thành tuy chết mấy trăm địch quân, nhưng toàn bộ chiến trường vô cùng hỗn loạn, cộng thêm trời chưa sáng, tuy có khói lửa và đen đui trên thành chiếu sáng, nhưng dưới thành vẫn hôn ám, cho nên, địch quân hai bên thành không hề biết tử thần vừa chui khỏi lỗ, đang gầm thét bay tới chúng.

Do trên thành không còn tạc đạn bằng đá của Dương Thu Trì ném xuống, do đó, địch quân bắt đầu tấn công dày đặc trở lại. Chúng đem thang dây bắc treo lên thành. Những tên phía sau thì từ dưới bắn tên lên, bắn hỏa súng, và hò hét trợ uy. Chính vào lúc này, súng máy maxim của Dương Thu Trì lại bắt đầu lên tiếng, khạc đạn như mưa trút xuống người chúng.

Dương Thu Trì biết tổng số đạn của mình không tới 6000 viên, cho nên không bắn càn, mà chọn chỗ địch nhiều nhất tiến hành bắn quét. Loại đạn này có

lực xuyên thấu rất mạnh, trong đám người dày đặc như vậy, một viên có thể dễ dàng xuyên qua ba bốn địch nhân. Hắn chọn bắn quét chứ không phải bắn tia là vì tránh từ một chỗ bắn những hai viên vào người địch nhân, tranh thủ mỗi viên đạn giết ít nhất một tên, tránh lãng phí.

Chiến trường cổ căn bản không ai biết cái gì là súng máy hạng nặng, và cũng chưa hề nghe qua hỏa súng có thể bắn đạn vượt cự li một tầm tên. Thời Minh mạt cơ bản vẫn còn là thời đại lãnh binh khí, uy lực của hỏa pháp và thuốc nổ vẫn còn hạn chế. Hỏa súng chỉ có thể bắn xa mấy chục bước, do đó, họ cơ bản không cần dùng cách lẩn lờ bò lết để tránh né các đạn nổ và tử đạn. Bọn họ hầu như không có ý thức nằm bò xuống để tránh đạn, vẫn đứng phóng tên và bắn súng lên thành lâu. Và cho dù có ai đó phát hiện tình huống không ổn, cũng không biết làm cách nào tránh nộ hỏa của tử thần, để rồi hết kẻ này đến kẻ khác cứ mặt cho lưỡi lửa của súng máy Maxim liềm tới, ngã vật xuống đất về châu ông trời.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 124: Trảm soái đoạt kỳ

Dương Thu Trì cảm giác bản thân hiện giờ giống như một thợ hớt tóc, trên tay cầm một cái dao cạo cực bén, dù nước ấm phun xịt cho đầu tóc ướt xong, nhẹ lướt lưỡi dao, từng lọn tóc thì nhau rơi xuống. Dao đến đến lông tóc rụng sạch đến đó, sát tận da đầu! Và dưới tầm cần quét của cây súng Maxim hạng nặng, không có ai có thể đứng vững.

Hắn nhắm hai bên phải và trái cổng thành bắn dồn, trong thời gian cạn một chung trà, hai bên cửa thành phía tây mấy trăm mét ngoại trừ hàng nghìn thi thể chồng chất, không có người nào sống sót!

Thủ quân trên thành bị sự tình phát sinh bên dưới ngăn cả ra. Bọn họ mới đầu còn không biết vì sao địch quân đột nhiên ngã ra chết. Chờ khi dưới thành người chết ngày càng nhiều, tiếng hò hét, tiếng hỏa súng ngày càng ít, chỉ có tiếng gầm thét tạch tạch của súng máy hạng nặng trong tay Dương Thu Trì, lúc này họ mới biết thì ra là thứ vũ khí như xuất phát từ chỗ tử thần đến nằm trong tay Dương Thu Trì thoáng chốc đã lấy đi tính mạng hàng nghìn địch nhân! Và thế là, một truyền mười truyền trăm, thủ quân khắp thành đều biết bên mình có lưỡi hái tử thần chuyên gặt hái sinh mệnh địch nhân, có thể chớp mắt cắt đi vô số đầu địch!

Trong chiến tranh thời cổ đại, sĩ khí vô cùng trọng yếu. Quân đội có sĩ khí cao thường có thể lấy ít thắng nhiều. Và sĩ khí chủ yếu đến từ lòng tự tin tất thắng nhất. Sự tự tin đối với thắng lợi khiến người ta bạo phát lực lượng mà ngày thường họ không ngờ.

Do đó, thủ quân trên thành lâu bắt đầu phản kích mãnh liệt địch quân xông được lên mặt thành hoặc đã vào trong thành. Tin tức này cũng nhanh chóng truyền khắp toàn thành, nên bá tánh trong thành sôi sục lên. Và khi chuyện đó truyền đến tai bá tánh, thì chuyện thường đã trở thành bất thường, cổ sự đã trở thành thần thoại. Họ truyền tai nhau rằng, vị trượng phu của bạch y nữ hiệp suất giết chết Trương Hiến Trung trong trận huyết chiến ở Phụng Dương Thành mười năm trước, và cũng là tân nhiệm thủ bị của Kiếm Dương huyện Dương Thu Trì, đã cầm trong tay một quái thú hung mãnh. Miệng có quái thú chỉ cần há ra, là có thể phóng vô số quái thú nhỏ, chớp mắt có thể cắn chết cả trăm địch quân. Hiện giờ, mặt tây thành thì thể của địch quân đã chất chồng thành núi. Mặt tây thành đã không còn địch quân tiến công, bởi vì tất cả đều bị quái thú của Dương thủ bị tiêu diệt!

Thủ thần thoại này có lúc có tác dụng làm tê liệt và an ủi sự hoảng sợ của con người. Do đó, bá tánh trong thành sôi sục, đều cùng vác gậy gộc dao búa tham gia chống cuộc hạng chiến vô cùng kịch liệt với hàng nghìn địch quân từ ba mặt thành đánh vào.

Trong thời lãnh binh khí, một binh sĩ tay cầm đao chẳng mạnh hơn dân chúng cầm dao phay bao nhiêu, đặc biệt là đấu chiến cận thân trong những con đường hẹp. Địch quân xông vào phần lớn là cầm trường mâu, vốn cho là đại binh đã phá thành, bá tánh sẽ như con dê im lìm quy xuống để mặc cho chúng chém giết. Thật không ngờ, ở Trương Tây dân tộc thiểu số người Miêu và người Đổng rất nhiều, và hán tộc tạp cư cũng bị phong tục địa phương ảnh hưởng, nên biến thành bu hăn vô cùng. Điểm này có thể giải thích vì sao trong chiến tranh giải phóng Trung Quốc sau này, thổ phi ở Trương Tây nổi tiếng toàn quốc về sự hung hãn thiện chiến. Hiện giờ, dân chúng ở đây có hai vợ chồng bạch y nữ hiệp lãnh đạo, cộng thêm một quái thú khủng bố biết cắn người hỗ trợ, lại có mấy nghìn Đổng quân và Minh quân, đã dậy lên niềm hi vọng sống còn, nên phạm ai có thể động dấy đều xách vũ khí đánh bừa với địch quân.

Và thế là mấy nghìn địch quân đánh vào trong thành rơi vào biển người mấy vạn bá tánh đang tiến hành chiến tranh nhân dân với chúng. Điều khác biệt sau khi thành phá ở những lần trước là, trong lần này, ở đầu đường cuối hẻm đều là xác chết của tướng sĩ địch quân công vào thành. Đến chết chúng cũng không thể nào tin là mình đã bị dao phay, gậy gộc, thậm chí đã cùi tước đoạt sinh mệnh!

Lúc này, ánh ban mai cuối cùng đã chiến thắng hắc ám, trời đông đã lộ mây vài cá báo hiệu một buổi bình minh mới sắp bắt đầu. Ngoại cửa tây thành, sau khi địch quân mấy trăm mét chung quanh Dương Thu Trì đã bị diệt sạch, mượn ánh sáng mờ mờ, hắn nhìn thấy ở xa xa có không ít địch quân hoảng hốt cùng vô số chiến mã, thiết giáp kỵ binh... Giữa những khải giáp sáng choang và mã đao lóe hàn quang đó, có một ngọn cờ viết chữ Soái cao cao, càng lúc càng rõ ràng dưới ánh bình minh rực rỡ.

Cờ chữ Soái! Đó nhất định là quan chỉ huy của địch quân rồi! Còn có những khẩu hồng di đại pháo làm hắn cần răng nữa.

Dương Thu Trì hai mắt phún hỏa, vác cây súng máy Maxim lên, như phát điện xông thẳng tới phương hướng lá cờ chữ Soái của địch quân. A Hạnh Ny vác một rương đạn, Lưu Dững và các hộ vệ vác thùng nước, rương đạn thờ khi khi chạy sát theo sau.

Địch quân thấy họ chỉ có mười mấy hai mươi người, không có vũ khí gì lại dám xông về phía đại quân của chúng, đều không biết rốt cuộc là thế nào. Bọn chúng không biết kẻ xông ở trước nhất, vác cái ống tròn tròn có bánh xe như con ngựa trời to lớn đó chính là từ thần đã tước đoạt sinh mệnh hàng nghìn tướng sĩ của chúng. Thực ra thì, những kẻ biết đây là từ thần đều đã bị từ thần mang đi sạch hết rồi!

Dương Thu Trì xông lên mấy trăm mét, khi cách địch quân hai ba trăm mét nữa thì dừng lại. Lưu Dững và mọi người lập tức chạy theo đến, không cần dạy bảo dằn dò, đã khuôn mấy thi thể của quân sĩ địch chất đống lại. Dương Thu Trì kê súng máy maxim lên đồng xác chết này, mũi súng lập tức phun ra từng lưới lửa và tiếng gầm giận dữ, bắn quét qua lại vào đám đông địch quân.

Tiếng gào thảm, tiếng gào cực kỳ thảm thiết và khủng khiếp vang lên cùng với tiếng súng không ngừng nghỉ. Đại đa số địch quân đều chỉ kịp gào một tiếng là như bị lên chặt cổ bóp chết, không có một tiếng rên.

Cho dù là gặt hái lúa mạch lúa nước cũng không nhanh nhẹn và sướng khoái như vậy. Từng lớp từng hàng, từng đội địch nhân lần lượt ngã xuống. Hòa súng thủ, cung tiễn thủ trước khi chết còn cố gắng phóng từ đạn và tên về phía họ, nhưng chỉ không tới phân nửa cự li thì đã rơi xuống đất. Hồng di đại pháo nặng nề và cao, cứ giương lên hồ thị đàm đàm nhìn vào thành lâu phía xa xa, chứ không biết nguy hiểm chực chờ ngay dưới chân chúng.

Thực ra thì loại pháo này chỉ có thể lợi dụng đạn đạo để bắn xa, chứ không cách gì nhanh chóng chuyển thành bắn ngang, càng không thể bắn vào mục tiêu chỉ cách hai ba trăm mét. Do đó, chúng như mảnh hồ bị xích sắt trời chặc, cứ mặc cho chó gấu em trai mang tên Maxim gầm gừ làm nhục.

Trời đã sáng, địch quân ở xa cuối cùng nhìn rõ, thì ra những người từ trong thành xông ra mang theo vũ khí quái dị này đã đoạt sinh mệnh của quá nhiều tướng sĩ bên chúng. Trong khi đó, hỏa súng, cung tên không cách gì làm họ biện thương. Lúc này hỏa pháo càng vô dụng, duy nhất hữu dụng đó là kẻ hay nhất trong tam thập lục kế - chạy là thượng sách!

Quân đội của Trương Hiến Trung vốn kỷ luật nghiêm minh, cho dù có triệt thoái cũng phải tiến hành rất trật tự. Nhưng mà, tận mắt chứng kiến cả nghìn người chớp mắt chết đi, lại thấy vũ khí quái dị như gió thu quét sạch lá khô biến hàng loạt tướng sĩ phía trước ngã như rạ, từ vọng khủng bố lập tức phủ trùm toàn quân. Chúng chẳng còn quan tâm cái gì là tiền quân cái gì là hậu quân, cái gì là hậu quân biến thành tiền quân, tiền quân yểm hộ hậu quân triệt thoái nữa, nhân vì chúng chỉ có thể bị đánh mà không thể đánh trả, chẳng có thể yểm hộ được ai, cho nên tất cả như bầy kiến vỡ ổ, hoảng loạn chạy dài.

Tướng lĩnh chỉ huy dưới soái kỳ quyết định liều một phen. Trống trận vàng lên, hơn nghìn thiết giáp kỵ binh gào rú xông tới họ, muốn lợi dụng tốc độ của kỵ binh để xung kích, chém chết họ!

Dương Thu Trì rống to: "Đến hay lắm!"

"Tạch tạch tạch... Tạch tạch tạch... Tạch tạch tạch... Tạch tạch tạch..." Súng máy maxim điên cuồng khạc lửa. Tuy chỉ có cự li mấy trăm mét, và cùng bắt đầu bằng chữ M, nhưng tốc độ của Mã (ngựa) chẳng thể nào sánh với tốc độ đạn bắn ngược lại từ khẩu Mã...xim! Dù thiết giáp kỵ binh có khiên giáp nặng, nhưng giáp này căn bản không chống được đạn bắn với tốc độ cao, vẫn bị xuyên thấu thi thể, chui ra sau lưng rồi tiếp tục cắm vào thân thể phía sau.

Đạn quét qua, hàng ngựa chạy trước ngã nhào, đè vào đám bộ binh phía trước đang chạy ngược lại. Các chiến mã phía sau đã được huấn luyện kỹ, phóng người bay qua khỏi chiến hữu, tiếp tục xông lên. Nhưng mà, đạn của súng Maxim quét qua giống như dây cản ngựa vô hình, cứ cản ngã chúng hết. Chiến mã trúng đạn hí dài muốn chồm dậy, nhưng cuối cùng vô lực ngã xuống. Trọng giáp kỵ binh rơi xuống đất, có lớp thì bị té ngất đi, có lớp thì bị trực tiếp trúng đạn theo từ thần đi trước một bước, có lớp may mắn gương đứng lên định chạy về sau, nhưng mới chạy mấy bước đã bị từ đạn đuổi theo bắn trúng, ngã trong vũng máu.

Từ đạn chéo chéo như mưa rào, thiết kỵ giáp nặng vốn là đội vô địch chỉ sư cản quét chiến trường, nhưng giờ lại bị súng máy maxim điên cuồng khạc lửa cản quét lại, trở thành như ông già chín mươi, khựng lại, ngã dúi, bò lên, lại ngã... Trường cảnh trước mắt khiến Dương Thu Trì nhớ lại những phim ảnh bị trắng về quân nhà Mạc Thanh cô sức kháng kích liên quân tám nước xâm lược - quân xâm lược người mặc quần phục sáng ngời, dùng súng máy hướng vào tướng sĩ thiết giáp thuộc Bát kỳ quân của Thanh triều mà cản quét, giết sạch họ. Hoàn cảnh đó so với giờ cũng chẳng khác gì!

Hắn hi vọng một ngày nào đó sẽ dùng cây maxim này quét đám quốc gia tây phương mũi lò mứt xanh đám khi nhục dân Trung Quốc của hắn xưa kia, à không, sau này, khiến cho chúng biết thử sự thống khổ và sỉ nhục của Trung Quốc vào hai trăm năm sau là như thế nào!

Cuối cùng, dưới cờ soái vang lên tiếng thanh la thu quân! Đến lúc này, tướng sĩ địch quân đã loạn thành một đoàn, càn chạy như đàn trâu điên bị lửa đốt vào mông.

Dương Thu Trì sao có thể để chúng dễ dàng bỏ chạy. Tầm bắn hữu hiệu của súng máy hạng nặng Maxim này lên đến 1000 mét, nếu sử dụng đạn thường với thước đo có thể đạt 2500m. Cờ soái đang trong tầm bắn của hắn!

Dương Thu Trì đem trọng điểm cản quét bắn về hướng có cờ soái!

Bắn quét trong đám người tập trung dày đặc như vậy giống như canô lướt qua mặt hồ, hắn nhanh chóng tạo ra một khoảng trống do ngã rạp thật nhanh - hai bên là địch quân chạy như điên, ở giữa là thi thể ngã rạp. Lớp người ngã nhanh chóng tiến lên, xuất hiện tới cỡ lớn có chữ soái (帥)!

Từ xa, hắn thấy có mấy đại tướng mặc khôi giáp dưới cờ thấy tướng sĩ phía trước đua nhau ngã rạp, hoảng hốt quay đầu ngựa định chạy. Nhưng động tác của họ sao nhanh bằng tốc độ của đạn, lập tức đua nhau ngã xuống ngựa, ngay là cỡ lớn đó cũng ngã theo.

Chủ tướng bị giết, đại kỳ đã ngã, chiến trường tức thời đại loạn, binh sĩ địch quân chỉ còn biết hận cha mẹ sao không sinh cho thêm mấy cặp giò để chạy cho nhanh.

Dương Thu Trì chuyển sang bắn theo hình rẽ quạt, hai mắt đỏ ngầu. Khi địch quân chạy ra khỏi tầm bắn, hắn vác súng lên định đuổi theo, nhưng A Hạnh Ny ở bên cạnh vội hô lớn: "Thu Trì ca, chỉ còn rương đạn cuối cùng!"

Nhìn miệng nàng nói, đưa tay mở miêng vải nhét lỗ tai ra nghe cho rõ hơn, Dương Thu Trì ngẩn người đặt súng xuống, quay lại nhìn, thấy Lưu Dững và mọi người đều hai tay trống lốc, bên người nằm ngổn ngang mấy rương đạn trống!

Hắn rung động người, nhìn về phía A Hạnh Ny, rất may là trước mặt nàng còn có một rương đạn đầy. Rương này nhiều lắm cũng chỉ có 500 phát, như vậy là hắn đã bắn hơn 5000 phát đạn rồi! Không thể bắn nữa, số đạn này cần phải giữ lại để phòng.

Hắn nhìn địch quân như luồng hồng thủy ôm đầu rút đi mà không thể truy kích, lòng cảm thấy hơi tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 125: Ba vị vương gia

Lưu Dững thấy địch quân đã chạy xa, hỏi: "Dương gia, thuộc hạ đi cắt đầu của mấy tướng soái địch quân, được không?"

"Được chứ!"

Lưu Dững mang hai hộ vệ chạy đi cắt đầu tướng địch.

Dương Thu Trì nhìn hơn hai chục khẩu đại pháo địch quân bỏ lại, lòng nghĩ số này là đồ tốt, không thể để lạc vào tay địch nhân, bèn quay lại bảo A Hạnh Ny: "Chờ lát về thành diệt hết địch trong thành xong, em lập tức mang Đồng binh giúp ta kéo mấy khẩu hồng di đại pháo này về bảo quan, chờ ta thành lập đoàn luyện xong cần dùng."

"Dạ được, Thu Trì ca." A Hạnh Ny ngọt ngào đáp ứng.

Dương Thu Trì nhìn về hướng địch quân bỏ chạy, tựa hồ không phải là nơi chúng hạ trại, mà là hoảng loạn bỏ trốn. Hắn tổ kiến quân đội đang thiếu trang bị, vừa khéo có thứ này, liền vội nói: "Ny nhi, lúc vận chuyển pháo, em phải thêm một đội ngũ truy tung địch quân, coi xem đại doanh của chúng còn không, có thứ gì tốt hãy vận chuyển về hết. Còn nữa, lúc thu dọn chiến trường đừng quên thu thập hết vỏ đạn về giao cho ta, ta còn phải nhồi làm trở lại nữa."

"Vâng...! Được ạ!" A Hạnh Ny sùng bái nhìn Dương Thu Trì, lòng nghĩ hắn vừa diệt mấy nghìn địch nhân mà mặt không đổi lòng không run, thật không biết làm sao đạt được như vậy. A Hạnh Ny không biết Dương Thu Trì là pháp y xuyên việt chuyên thể đến đây, đã sớm quen với sinh tử.

Dương Thu Trì quay đầu nhìn vào thành, tuy vẫn còn nghe tiếng chém giết, nhưng thanh âm đã ít ỏi hẳn lại, không biết thắng bại thế nào, không biết tình huống của Băng nhi, Tuyết Liên, tiểu quận chúa thế nào.

Lát sau, Lưu Dững cùng hai người xách mấy cái đầu trở về. Lưu Dững còn vác một cây cờ soái lớn. Dương Thu Trì vác súng máy chạy trở về thành, A Hạnh Ny cùng mọi người theo sát sau.

Chạy về dưới thành lâu, Dương Thu Trì ngược mắt nhìn, thấy trên lầu thành vẫn còn tung bay cờ của Đại minh, người trên đó hầu hết là Đồng quân mặc phục trang dân tộc và Minh quân, biết là thành trì còn nằm trong tay, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Du kích tướng quân Long Bình vui mừng chạy xuống dưới thành, chụp tay Dương Thu Trì lắc lư mừng rỡ: "Dương đại nhân! Vũ khí quái thú của ông thật là lợi hại, khiến ta nhìn đến đơ mắt luôn! Ha ha ha, lần này quả là nhờ ông rồi, nếu không chúng ta..."

"Nương tử của ta đâu?" Dương Thu Trì cắt ngang lời y.

"À, tôn phu nhân đã đánh vào trong thành, tham dự chặn giết địch quân vào thành rồi..."

Chính vào lúc này, hắn chợt nghe tiếng ồn ào như thủy triều ủa đến, vô số địch quân chen chúc chạy về phía này.

Thì ra, địch quân đánh vào thành bị rơi vào thế chiến tranh nhân dân như rừng như biển, đành mạnh ai nấy đánh, từ thương vô số.

Khi nghe đại quân đánh chiêu thu quân, địch quân chưa đánh vào thành đã đưa nhau triệt li, quân đánh vào thành rồi vốn đã không có đầu chí gì, liền tụ tập lại con đường chính xông về phía tây, muốn đột vây xuất thành hội hợp với chủ quân. Lúc này, số đang xông về phía bên Dương Thu Trì chính là địch quân toan tính đột vây này.

Dương Thu Trì lập tức cho gác miêng súng máy, tiến hành bắn quét mãnh liệt về phía địch quân! Đồng quân và Minh quân trên thành lâu cũng kéo xuống tăng cường ngăn chặn.

Do địch quân chen đặc trên đường chính, dòng người quá dày, nên lần này bắn quét tạo ra lượng tử thương rất lớn.

Rất may là đạn không còn nhiều, Dương Thu Trì chỉ bắn bắn dừng dừng, mục đích là muốn ngăn chặn địch quân.

Hắn vừa bắn vừa bảo Lưu Dững tổ chức cho kêu gọi và mệnh lệnh địch quân đầu hàng.

Lưu Dững lấy cờ soái của địch quân ra giương lên, còn bọn hộ vệ thì giờ cao đầu lâu của tướng địch, hô lớn: "Đại soái của các người đã bị tru diệt! Soái kỳ đã bị đoạt, còn không quỳ xuống đầu hàng!"

Sau khi thấy địch quân phía trước ngã rạp vô số, địch quân phía sau thấy không có cách gì đột vây, đã rơi vào thế bao vây trùng trùng của quân dân, liền có kẻ sợ chết quỳ xuống đầu hàng, hét lớn xin tha mạng.

Có kẻ dẫn đầu, một loạt địch quân làm theo, đua nhau quỳ xuống. Vẫn còn có kẻ hung hãn ngoan cố vẫn muốn đánh giết xông lên, nhưng chưa kịp chạy tới trước đã bị Dương Thu Trì dùng cách điểm xạ bắn chết.

Đồng quân và Minh quân vây tiểu từ bốn phương tám hướng kéo đến, ngoài ra còn có vô số dân chúng tay cầm dao rựa bao vây địch quân ở các đường lớn đường nhỏ. Người cổ không hề có ba đại kỷ luật tám điều chú ý, cũng không có ý thức ưu đãi tù binh gì, cho nên địch quân đầu hàng rồi mà vẫn chịu khổ không ít, hơi có chút bất mãn là lập tức bị giết.

Long Bình là lão tướng sa trường, biết nên xử lý chiến phụ ra sao, lập tức dẫn đầu bộ hạ đi thu bắt chiến phụ, thu dọn chiến trường, làm rõ tình huống tử thương của hai bên, rồi dùng bao cát lấp cổng thành trở lại, sắp bày phòng ngự bốn phía, đồng thời phái thám mã đi điều tra hướng chạy của địch quân.

Dương Thu Trì không biết những thứ này, cũng lười quản, ngóng cổ nhìn quanh tìm kiếm Liễu Nhượng Băng, thì nàng như con đại nhạn nhẹ nhàng phóng từ đỉnh phòng một nhà xuống trước mặt hắn, bạch y đã nhiễm hồng máu địch nhân, nhưng lần này không thấm hại như lần chiến đấu suốt hai ngày hai đêm mấy hôm trước.

Dương Thu Trì ôm vòng eo thon của nàng: "Băng nhìn, nàng có sao không? Không bị thương chứ?"

"Không! Phu quân thì sao?"

Dương Thu Trì cười lắc đầu. Liễu Nhượng Băng nhìn lên nhìn xuống tra xét khắp người hắn, thấy hắn bình an vô sự, bấy giờ mới yên tâm.

Dương Thu Trì lo lắng cho Quách Tuyết Liên còn ở trong nội nha, định về xem, Liễu Nhượng Băng đã cười hàm tiếu: "Thiếp biết là chàng không bỏ được ả Tuyết Liên đó mà, phu quân an tâm đi, Tuyết nha đầu bình an vô sự."

Dương Thu Trì cả mừng, nhưng ngượng ngập nói: "Kỳ thật ta không có, ta là lo cho ba vị vương gia mà."

"Thiếp biết, phu quân chàng hiện giờ là mệnh quan triều đình rồi, ba vị vương gia ở trong thành do chàng thủ bị, nếu có mệnh hệ nào chúng ta không chịu trách nhiệm nổi đâu. Do đó, thiếp nhất mực giết địch ở gần nha môn, chủ yếu bảo hộ Tuyết Liên, thuận tiện bảo hộ ba vị vương gia và tiểu quận chúa, bọn họ đều bình an vô sự. Chàng cứ yên tâm đi."

Đang nói chuyện, mấy Minh quân hộ vệ vội chạy đến bẩm báo với Dương Thu Trì và Long Bình: "Hai vị đại nhân, ba vị vương gia và tổng binh đại nhân có lời thỉnh."

Dương Thu Trì làm thủ bị mấy ngày nay rồi, nhưng do mãi bận chế tạo đạn, còn chưa đến gặp qua ba vị vương gia. Bọn họ cũng không triệu kiến hắn. Hiện giờ hắn nghe nói ba vị vương gia và tổng binh có lời thỉnh, nhớ tới gương mặt mê gái của tổng binh, lòng không vui chút nào, nói với Liễu Nhượng Băng: "Băng nhi, địch quân đào tẩu có động hướng không rõ, nàng ở lại thành lâu bảo hộ, vì phu đi bái kiến ba vị vương gia."

Liễu Nhượng Băng gật đầu, dặn dò mấy câu rồi lên thành lâu.

Dương Thu Trì bảo A Hạnh Ny thu dọn chiến trường, bảo Lưu Dững cùng các hộ vệ vác theo súng máy Maxim theo Long Bình đến huyện nha, thuận tiện đi an ủi tiểu nha hoàn Quách Tuyết Liên vẫn còn kinh hồn chưa định trước, đặt súng máy và đạn xuống, lưu một bộ phận hộ vệ bảo hộ, sau đó mới đến nội trạch của tri huyện.

Ngoài nội nha, mấy trăm Minh quân canh gác chặt, chỉ cho Dương Thu Trì và Long Bình vào trong.

Trong phòng khách, ba vị Phúc vương, Huệ vương và Quế vương đang ngồi ở giữa. Tổng binh Khổng Hi Quý ngồi hầu một bên.

Long Bình bước tới quỳ dập đầu: "Mặt tướng Long Bình khấu kiến ba vị vương gia, tham kiến tổng binh đại nhân."

Dương Thu Trì chỉ chấp tay xá xa: "Ti chúc Dương Thu Trì xin chào ba vị vương gia, tổng binh đại nhân."

Tổng binh Khổng Hi Quý sầm mặt: "Dương đại nhân, ba vị vương gia là thiên tử, người vì sao không quý?"

Dương Thu Trì cười mà thịt không cười: "Ti chức vừa rồi đánh giết một trận, eo mỗi rồi, không thể nào quý, thỉnh ba vị vương gia thông cảm." Hắn biết Đại minh sắp sửa tiêu đời, gặp Sùng Trinh để hắn còn kính ông ta treo cổ ở Mối Sơn tuần quốc đập đầu lại thì được, chứ ba lão già vương gia này mà bảo hắn quý là tuyệt đối không, dù gì, kiếp trước hắn cũng là siêu phẩm trấn quốc công, gặp vương gia cũng không cần quý, cho nên mới tìm cớ nói vậy.

Đôi mắt tam giác của Khổng Hi Quý lộ hung quang: "Sao hả? Dương đại nhân muốn ý công ngạo mạn hay sao?"

"Thôi vậy..." Quế vương Chu Thường Doanh ho khan mấy tiếng, xua tay, "Long tướng quân cũng đứng lên, ngồi nói chuyện."

Khổng Hi Quý bấy giờ mới im miệng.

Chờ Long Bình và Dương Thu Trì ngồi xong, Chu Thường Doanh mỉm cười hỏi: "Hai vị đại nhân, chiến hướng thế nào?"

Tuy trước mặt ba vị đều là vương gia, nhưng có sự khác biệt. Phúc vương là cháu của Minh Anh Tông, bà con xa với đương kim hoàng thượng. Huệ vương và Quế vương là con trai của Minh Thần Tông, là thân hoàng thúc (chú ruột vua) của Sùng Trinh hoàng đế. Huệ vương đứng hàng thứ sáu. Quế vương đứng hàng thứ bảy. Như vậy có thể nói, Huệ vương và Quế vương là anh em ruột với cha của Sùng Trinh đế là Minh Quan họ Chu Thường Lạc, quan hệ gần hơn Phúc vương nhiều. Do đó, có mặt hai người, Phúc vương thường không mở miệng.

Huệ vương tuy là anh của Quế vương, nhưng Huệ vương Chu Thường Nhuận từ nhỏ quy y phật pháp, suốt ngày tham thiền lễ phật, không thông sự vụ nhân gian, đối với triều chính không biết gì, cho nên, trong trường hợp này, đệ đệ của ông ta là Chu Thường Doanh đóng vai trò quyết định.

Khổng Hi Quý nháy mắt với Long Bình, chen lời: "Long tướng quân, người đem chuyện mấy nghìn quân Đại minh chúng ta đánh lui mấy vạn Trương tặc quân thế nào bẩm báo lại cho ba vị vương gia nghe."

Ý tứ trong lời Khổng Hi Quý rất rõ ràng, lão nhất mực ở cạnh ba vị vương gia, không tự tham tham dự chỉ huy tác chiến, nhưng Long Bình là bộ tướng của lão. Long Bình chỉ huy cũng chẳng khác gì lão chỉ huy. Lão cũng không biết địch quân bị đánh lui như thế nào, nhưng mà cứ giành công lao trước cái đã rồi tính sau, đó là cách làm trước giờ của lão.

Dương Thu Trì tùm tùm cười, cũng không giành nói gì. Hắn chỉ là thủ bị, còn Long Bình là du kích tướng quân, cao hơn hắn một cấp, đương nhiên phải do Long Bình hồi báo. Hắn tin Long Bình sẽ không đem công lao giành hết.

Long Bình tuy là bộ tướng của Khổng Hy Quý, nhưng là người chính trực, hướng chỉ hai lần tác chiến đều do Dương Thu Trì lực chống sóng cuồng, có thể đánh lui địch quân gấp mấy lần, công đầu vô luận thế nào cũng không thể ở trong tay của Minh quân.

Vì thế, y cứ theo tình huống tác chiến như thật mà báo cáo, đặc biệt nhấn mạnh tác dụng của Liễu Nhục Băng thủ thành, Dương Thu Trì dùng tạc đạn và vũ khí quái thú biết cắn người như trong truyền thuyết xoay chuyển cả cục thế khi thành bị phá.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 126: Chiêu binh mãi mãi

Ba vị vương gia nghe đến trọn mắt há mồm. Khổng Hi Quý tuy lòng dạ nhỏ nhen, trách Long Bình không án chiếu ý nguyện của mình mà cướp công, nhưng địch quân phá công vào thành rồi mà vẫn bị đánh tan là chuyện lão trước giờ chưa hề nghe thấy. Vốn ra mấy người của lão hiện giờ đã trở thành tù binh, nhưng nhờ Dương Thu Trì một mình xoay chuyển tình thế. Do đó, trong lòng lão vẫn còn chút cảm kích, cộng thêm khi nghe nói Dương Thu Trì có một vũ khí quái thú, có thể chóc lát giết vô số địch quân, lão càng kinh ngạc và kính sợ Dương Thu Trì thêm mấy phần, không dám quá đáng nữa. Dù gì Dương Thu Trì cũng là do lão đề bạt lên. Hắn lập công, bản thân lão dù sao cũng có công tiến cử!

Quế vương Chu Thường Doanh gật đầu lia lịa, vô cùng khen ngợi nhìn kỹ Dương Thu Trì một lúc, nói: "Hắc hắc hắc, xem ra hai vợ chồng Dương đại nhân giết chết địch không ít nha! Trận này tình huống thương vong địch ta thế nào?"

Điều này là thứ mà ba vị vương gia và tổng binh Khổng Hy Quý quan tâm nhất, nhân vì điều này liên quan đến còn bao nhiêu quân đội để bảo vệ an toàn cho họ.

Long Bình đáp: "Sơ bộ thống kê, địch quân tổng cộng ba vạn, từ phía Tây đào tẩu khoảng 1 vạn 5 nghìn người, đánh vào thành rồi bị vũ khí quái thú của Dương đại nhân chặn đứng buộc phải đầu hàng đại khái có ba bốn nghìn quân. Còn lại đều bị quân ta tiêu diệt hết. Ở ngoài tây thành, số địch quân bị vũ khí quái thú của Dương đại nhân giết chết đến năm sáu nghìn người hơn!"

Dương Thu Trì cả kinh, lòng nghĩ có nhiều như vậy thật không. Tính kỹ lại, hắn cảm thấy có thể lắm, bởi vì hắn sắp bắn hết sáu nghìn viên đạn, do địch quân tập trung dày đặc, khi bắn quét rất hiếm khi đạn bắt hụt, có viên bắn xuyên ba bốn địch quân, đương nhiên cũng có địch quân trúng một lúc ba bốn viên. Như vậy tính ra, gần như là một viên đạn giết một tên địch.

Ba vị vương gia tâm tình mừng rỡ, đều nhèn miệng cười tóet. Quế vương lại hỏi: "Quân ta thương vong thế nào?"

Nói đến vấn đề này, giọng nói của Long Bình trở nên trầm trọng: "Trong trận chiến trước bình minh, quân đại Minh của ta chết gần hết, một nghìn năm trăm người chỉ còn lại hơn ba trăm, trong đó phần lớn đã thụ thương nặng nhẹ khác nhau..."

Sắc mặt của tổng binh Khổng Hi Quý chẳng dễ coi chút nào. Điều này cho thấy, lão lập tức trở thành quan tư lệnh trợ cảnh trại lá không còn một mống quân nào. Ba vị vương gia sắc mặt biến hẳn, kinh khủng nhìn nhau. Quế vương Chu Thường Doanh hỏi: "Còn Đồng quân?"

"Đồng quân thương vong cũng rất lớn, theo ti chức tính toán, xem ra đã tổn thất hơn nửa, còn lại chỉ hơn hai nghìn người là không tệ rồi. Ngoài ra, bá tánh tham chiến trong thành cũng tử thương mấy nghìn người."

Đến lúc này thì mặt của ba vị vương gia cắt không còn chút máu.

Huệ vương Chu Thường Nhuận tuy ăn chay niệm phật, như là kẻ nhát gan sợ chết nhất, nói chuyện đã run lập cập, hỏi: "Cái này... cái này làm sao cho phải đây? Có thể điều đại quân từ các phủ huyện gần đây tăng viện không?"

Long Bình lắc đầu: "Các thành trì ở miệt Tương Tây vốn đã không còn trọng binh cố thủ. Khi Trường Sa gặp nguy cơ, những quân đội có thể điều phái đều được rút đến Trường Sa và An Khánh để phòng thủ. Chính vì không có binh để dùng, bây giờ mới chính triệu quân đội thô ti để phòng ngự Thần Long quan a."

Mặt Huệ vương co giật, chuyển sang nói với Quế vương, "Hoàng đệ, hay là chúng ta tiếp tục chạy về phía Tây thôi!"

Quế vương ho khan mấy tiếng, thở dài: "Ai, chạy về phía Tây? Chạy nữa thì rời khỏi Hồ Quảng luôn rồi! Đừng quên là phong địa của chúng ta ở Hồ Quảng, chạy tới Quý châu còn mất mũi nào nữa? Nếu muốn chạy thì mọi người chạy đi, dù sao... đệ không chạy nữa, xương cốt thân già này chịu không nổi nữa rồi, cũng không sống mấy ngày nữa."

Phúc vương nói: "Đúng vậy, hoàng huynh nói rất đúng! Chúng ta đã chạy tới biên giới của Hồ Quảng rồi, không thể chạy nữa...."

Khổng Hi Quý biến hẳn sắc mặt, nhưng trong lòng chẳng có chút chủ ý gì.

Long Bình khom người ôm quyền thưa: "Ba vị vương gia xin cứ an tâm, từ những ngày đánh giết vừa rồi mà xét, Dương đại nhân chế tạo khai hoa đạn bằng đá và cái... cái vũ khí quái thú có thể phun tiểu xà đố, còn có Dương phu nhân võ công cái thế, giết địch vô số nữa.... vì thế, chúng ta mới bằng năm nghìn người ít ỏi mà chống cự lại ba vạn địch quân cường công. Cho nên, theo ý của ti chức, chỉ cần Kiếm Dương thành có hai vợ chồng Dương thủ bị Dương đại nhân, địch quân không thể làm gì chúng ta được!"

"Vũ khí quái thú?" Ba vị vương gia đều chưa nghe truyền thuyết thần thoại về chuyện này của lão bá tánh trong thành.

Long Bình vội miêu tả tình cảnh Dương Thu Trì dùng súng máy giết sạch địch quân, nói: "Ba vị vương gia nếu không tin, có thể lên thành lâu xem. Xác địch quân bên ngoài thành tây đều chất thành từng núi nhỏ, đó là do vũ khí quái thú của Dương đại nhân tạo thành! Đại soái của địch quân cũng chết vào miệng quái thú này, ngay cả soái cũng bị Dương đại nhân đoạt lấy. Địch quân kinh khủng vô cùng, bây giờ mới hoảng loạn bỏ chạy, tạm thời chẳng tạo thành thương hại gì với chúng ta đâu."

Huệ vương Chu Thường Nhuận tay lần chuỗi Phật, khẽ nói: "A di đà phật, thiện tai! Thiện tai! Xem thì không cần đâu, Long tướng quân nói tự nhiên là không giả rồi."

Quế vương và Phúc vương nghe lời này đều yên tâm hẳn đi, Quế vương hỏi: "Dương đại nhân, lời vừa rồi của Long tướng quân nói có thật hay không?"

Dương Thu Trì cười mỉm gật đầu, lòng nghĩ như vậy cũng tốt, dùng thần thoại để tăng thêm uy lực của súng máy maxim, có thể tăng cường lòng tin của họ, đó là điều mà hắn cần nhất hiện giờ. Mà thực sự thì súng máy maxim có uy lực tuyệt đối không kém mãnh thú thần thoại bao nhiêu.

Ba vị vương gia thấy hắn xác nhận càng mừng hơn, Huệ vương lần chuỗi phật nói: "Vậy tính mệnh của ba chúng ta và dân chúng toàn thành đều giao cho Dương đại nhân rồi đó! Hắc hắc hắc."

Dương Thu Trì lắc đầu: "Ba vị vương gia, chỉ bằng vũ khí quái thú của ti chức và võ công của chuyết kinh vẫn không đủ bảo hộ chu toàn cho sự an bình an của ba vị vương gia được."

Ba người vừa rồi mới vừa yên tâm lại khẩn trương hẳn lên: "Vì sao như vậy?"

"Cứ lấy chiến hướng sáng sớm nay mà nói, tôi và chuyết kinh chỉ có thể đánh giết địch quân chánh diện, không thể quan tâm đến ba mặt khác. Do đó mới khiến địch quân nhân cơ hội phá ba mặt khác của thành mà vào. Nếu không phải tướng sĩ quân ta dũng mãnh, cộng thêm ba tánh toàn thành phản kháng, e rằng hậu quả không thể tưởng tượng a!"

Quế vương và ba người còn lại đều biết lời Dương Thu Trì chẳng phải khoa trương. Trước khi trời sáng, địch quân từ ba mặt phá thành đánh vào trong là



chuyện họ đã biết, lúc đó họ suýt sợ chết vì khiếp. Lần này nghe nhắc lại, lòng bất an khôn tả.

Quế vương vội hỏi: "Nên làm sao bây giờ?"

"Lập tức chiêu binh mãi mã, tổ kiến lại quân đội!" Dương Thu Trì chẳng thèm khách khí gì nữa, lớn giọng nói, "Chỉ ít phải có một quân đội trên vạn người, cộng thêm hai vợ chồng ôi mới có thể cơ bản đảm bảo ba vị vương gia bình an ở Kiếm Dương huyện. Chỉ có điều, chiêu binh mãi mã cần một lượng lớn lương hướng, túi hai vợ chồng tôi nhỏ nhoi, không thể đảm bảo khoản chi cực lớn này. Hương thân có tiền của Kiếm Dương huyện đã hiến tiền tài hết khả năng rồi, nhưng vẫn còn lâu mới đủ. Do đó, e rằng ba vị vương gia xuất tiền tổ kiến tân quân mới được."

Đối với ba vị vương gia này, tự họ biết rõ không có quân đội thì không có bình an. Ba người này nếu xét về sự keo kiệt thì kém hơn Sở vương, và họ cũng biết tiền bỏ ra là lập quân đội bảo hộ cho mình, cho nên coi đó là điều phải làm. Ba người đưa mắt nhìn nhau, đều từ từ gật đầu. Quế vương nói: "Dương đại nhân nói phải lắm, như vậy đi, ba chúng ta mỗi người bỏ ra 5 vạn lượng bạc trước để làm quân hướng tổ kiến quân đội, thế nào?"

Mỗi người 5 vạn, cộng lại mười lăm vạn lượng bạc trắng! Đối với cả nhân, đó là một gia tài kếch sù, nhưng đối với xây dựng quân đội, đó không thể coi là nhiều, nhưng cũng tạm đủ rồi, bởi vì Dương Thu Trì định xây dựng một quân đội cận vệ hiện đại, binh quy tính chứ không quý đa.

Phúc vương và Huệ vương đều gật đầu biểu kỳ đồng ý. Ba vị vương gia gia tài bạc ứ, lần này chy trốn đều mang theo gia tài và vật tùy thân vận chuyển đến Kiếm Dương huyện, cho nên đối với họ con số 5 vạn đối với ba người không đáng là bao.

Không Hi Quý vừa thấy ba vị vương gia đáp ứng lấy tiền tổ kiến quân đội, tức thời lên tinh thần ngay, gật đầu lia lịa: "Trọng kiến quân đội! Hay lắm, chuyện này cứ giao cho tôi làm là được rồi!" Lão đã là tư lệnh mình trần, đương nhiên rất muốn xây dựng lại quân đội cho mình.

Dương Thu Trì nhìn lão một cái, cười lạnh trong lòng. Lão tử không giúp người may áo vá quần đâu! Hấn giả vờ trầm tư, cúi đầu một lúc, trầm giọng nói: "Nếu như tổng binh đại nhân có ý tổ kiến quân đội, thì cứ giao cho tổng binh đại nhân làm là hay quá rồi..."

Không Hi Quý ngoác miệng cười đắc ý.

Không ngờ Dương Thu Trì lại nói: "Lần này Đồng quân vô tư tăng viện, tử thương thảm trọng, ti chức đau lòng xót dạ, tuy nhiên không có tiền lo liệu hậu sự cho tướng sĩ Đồng quân hi sinh, an ủi gia đình, nhưng cũng muốn biểu lộ chút tâm ý, cho nên chuẩn bị mang chuyết kinh ngày mai vận tống các tướng sĩ Đồng quân chiến tử trở về Đồng trại, chôn cất cho họ, thuận tiện nói vài lời an ủi gia đình..."

Ba vị vương gia cả kinh, vội hỏi: "Dương đại nhân chuẩn bị đi bao lâu?"

Dương Thu Trì ngẫm nghĩ: "Cái này..., ti chức muốn biểu lộ sự thăm hỏi với từng nhà tướng sĩ Đồng quân chiến tử, ngoài ra, thô ti đại nhân mang binh đến Thần châu tham dự phòng thủ Thần long quan, đề ngự Thường Đức Trương tặc quân. Đồng trại không người chủ trì. Con gái A Hạnh Ny của thô ti là hiệp thủ ở đây đã nhiều lần đề nghị ti chức đến Đồng trại giúp chủ trì sự vụ ở đó. Cộng thêm nhiều ngày chinh chiến, vô cùng mệt mỏi, do đó, ti chức muốn hướng đến ba vị vương gia và tổng binh đại nhân xin nghỉ, đến Đồng trại an dưỡng một thời gian."

Phúc vương trừng to mắt nói: "Cái ... cái này sao có thể được! Hai vợ chồng Dương đại nhân không ở trong thành, lỡ khi đại quân của địch đi rồi quay lại thì làm sao đây?"

Dương Thu Trì mỉm cười: "Trong thành có tân quân do tổng binh đại nhân mới kiến tạo, cộng thêm mấy nghìn địch quân mới đầu hàng, binh lực đại tăng, huống chi tổng binh đại nhân chỉ huy có phương pháp, dưới trướng nhiều tướng sĩ anh dũng thiện chiến, xem ra không hề ngại gì."

Phúc vương lòng thẳng miệng nhanh, trừng mắt nói ngay: "Cái gì mà chỉ huy có pháp? Mười vạn đại quân chẳng phải đều bị hấn chỉ huy lớp chết lớp bỏ chạy lớp hàng, hiện giờ chỉ còn mấy trăm người sao! Còn đề hấn chỉ huy gì nữa? Còn hiềm chưa chết gấp hay sao?"

Sắc mặt của tổng binh Không Hi Quý tức thời hết hồng lại trắng, nhưng người giáo huấn lão là vương gia, lão chỉ còn biết há hốc mồm không dám cãi gì.

Huệ vương hiển nhiên đối với chuyện này cũng cảm phần bất bình. Nhưng mà, ông ta là người tin vào phật, nên chữ sân này không thể vọng động, chỉ xụ mặt cúi đầu niệm a di đà.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 127: Được gió kéo buồn

Quế vương già đời sành sỏi, đã hiểu lời vừa rồi của Dương Thu Trì là lấy lui làm tiến, cho nên lập tức vuốt chòm râu bạc cười, nói: "Theo như ta thấy, chuyện tổ kiến tân quân này cứ giao cho Dương đại nhân làm! Lần này đánh lui địch quân toàn là dựa vào công của hai vợ chồng Dương đại nhân, lúc



này đích xác không thể rời khỏi đây. Như vậy đi, chuyện phủ úy gia đình Đồng quân tử thương sẽ do ba chúng ta xuất tiền, ừ..., chiến tử và thụ thương tàn phế không thể làm lụng thì mỗi nhà 50 lượng, còn những kẻ bị thương khác thì cho phân nửa. Chúng ta lấy tiền đưa Dương đại nhân tự thân phủ tuất, thầy cốt của người chết cho người nhà họ mang về. Còn chuyện phủ úy người nhà ở Đồng trại, chủ trì truyện này á à, do chiến sự khẩn cấp, Dương đại nhân không thể đến được, Đồng trại còn có tộc trưởng các tộc, có thể thay, không có sự tình gì đâu!" Xong ông ta quay sang Phúc vương và Huệ vương:

"Ý của hai vị thế nào?"

"Được! Cứ làm như vậy!" Phúc vương và Huệ vương cùng vỗ đùi.

Phúc vương vừa rồi con tức bốc lên đầu buộc miệng mắng mấy câu, thấy sắc mặt tổng binh khó coi, cảm thấy hơi hối, dù gì tổng binh cũng là quan chỉ huy quân sự tối cao ở Hồ Quảng, bỏ ông ta ra để một thủ bị nhỏ nhỏ tổ kiến và thống lĩnh tân quân đích xác là có điều nói không qua. Hơn nữa, tổng binh này đọc đường bảo hộ ba người họ, không có công lao thì cũng có khổ lao, không có khổ lao thì cũng có bị lao (mệt mỏi), đối với tổng binh cũng biết gốc biết gác, không như Dương thủ bị tuy có công lui địch, nhưng không thể quá dễ tin tưởng tay để hấn nắm binh quyền đại quân. Do đó, ông ta chuyển đầu, nghĩ ra một chủ ý, nói:

"Như vậy đi, Dương đại nhân xây dựng chính là đoàn luyện của Kiếm Dương huyện. Tổng binh đại nhân cũng đồng thời khoách chiêu binh mã, hai bên không thể chần chờ. Nhiều lắm là chúng ta bỏ thêm bạc ra để tổng binh xây dựng lại Minh quân, ý hai vị hoàng huynh thế nào?"

Huệ vương chuyển đầu nhìn Quế vương, thấy ông ta cười không nói, cũng không rõ thái độ, tựa hồ có lời muốn nói nhưng chưa tiện nói ra.

Tổng binh thì khoái chí vô cùng, liếc xéo Dương Thu Trì một cái, nói: 'Địa phương đoàn luyện quy mô không được lớn, nếu không sẽ bị hiềm là tự lập quân đội a!'

Dương Thu Trì vốn không định chiêu nạp mấy vạn người. Vũ khí cận đại hóa trong tay hấn không thể tùy tiện phát cấp cho tất cả mọi người, một khi rơi vào tay địch thì hấn coi như tiêu đời, liền hỏi: "Thình tổng binh đại nhân chỉ kỳ, ti chức tổ kiến đoàn luyện nên hạn chế đến mức bao nhiêu người?"

Không Hi Quý ngẫm nghĩ: "Cái này... năm... tám..., a, cứ lấy 1000 người làm giới hạn đi! Là địa phương đoàn luyện của một huyện thành nhỏ, một nghìn người đã là không ít rồi, đủ để đề ngự phi đạo xâm nhiễu rồi."

"Vậy à, được thôi, đoàn luyện 1000 người đương nhiên là đủ rồi. Nhưng mà, lời phải nói rõ trước, đoàn luyện chỉ ứng đối với đạo tặc hay giặc cướp địa phương, không thể coi là quân đội. Do đó, nếu như đại quân của Trương Hiến Trung đi rồi quay lại, xem ra không cần đoàn luyện của tôi ra trận rồi?"

Đoàn luyện không ra trận, vợ chồng Dương Thu Trì đương nhiên không ra, như vậy thì chiến trận đã thua đến 9.9 phần mười rồi. Mặt Không Hi Quý rất khó coi: "Cái này, đương nhiên không phải...."

Quế vương phẩy tay, ra ý bảo Không Hi Quý không cần phải nói gì nữa. Ông ta vuốt râu bảo: "Theo ý của bốn vương, Kiếm Dương huyện chỉ có bấy nhiêu nhân khẩu, không cần phải chia ra chiêu binh mã mã làm gì, phân tán lực lượng không hay. Như vậy đi, chúng ta đem lực lượng chủ yếu tập trung vào một chỗ, chuyện khoách quân chiêu binh toàn bộ do Dương đại nhân phụ trách. Quân hướng không đủ cứ mở miệng hỏi, ba người chúng ta tích súc nhiều năm, nuôi mấy vạn tướng sĩ vẫn được, Dương đại nhân cứ mặc tình chiêu binh mã. Còn về tổng binh đại nhân, chờ sau này Dương đại nhân dẫn binh thu phục Trường Sa, Vũ Xương, đến lúc đó tổng binh đại nhân lại trừ kiến quân đội thêm cũng không muộn."

Huệ vương một mực nghe theo vị hoàng đệ của mình, nghe Quế vương nói vậy liền gật đầu: "Ý bốn vương cũng vậy. Dương đại nhân trận này đại bại Trương tặc quân, là trận chiến thống khoái hiếm có từ nhiều năm nay. Huống chi lại lấy ít thắng nhiều, đủ thấy Dương đại nhân văn thao võ lược, do ông ấy xây dựng và thống lĩnh tân quân xem ra là lòng mong mỏi của mọi người."

Phúc vương không dám đấu võ mồm với Quế vương và Huệ vương, và kỳ thật ông ta cũng hi vọng cánh quân này do Dương Thu Trì thống lĩnh, vừa rồi chẳng qua là vuốt mặt nể mũi tổng binh một chút thôi. Hiện giờ nếu như Quế vương và Huệ vương đã phản đối đề nghị của ông ta, ông ta vừa khéo có bậc đá xuống lưng lừa, cười cười ra vẻ áy náy với Không Hi Quý: "Đừng a, trọng nhiệm này cứ để một mình Dương đại nhân gánh đi. Tổng binh đại nhân cũng tranh thủ khuấy khỏa, nghỉ ngơi cho khỏe, chờ sau này trọng kiến hùng sư."

Không Hi Quý vô cùng thất vọng, nhưng ý của ba vị vương gia nhất trí, y còn làm sao được, chỉ biết im lìm gật đầu.

Dương Thu Trì lộ nụ cười mỉm, chấp tay xá ba vị vương gia, nói một phen hào ngôn tráng ngữ khẳng khái bảo vệ tổ quốc, sau đó đứng lên định cáo từ.

Quế vương lại khoát tay bảo hấn ngồi xuống, hiền từ nói: "Dương đại nhân, mấy ngày nay người bận lo chiến sự, nhất mực ít có thời gian đến chiếu cố Phụng nhi. Không gặp người, Phụng nhi chẳng ăn uống gì. Trước mắt địch nhân tạm lui, người hãy lĩnh Phụng nhi về đi, dù gì nó cũng là người của người mà."

Người của ta? Dương Thu Trì ngẩn người.

Tiểu quận chúa Chu Phụng Đức không có Dương Thu Trì bên cạnh là không ăn, có đồ cũng ỏi ra. Bọn họ từ Trần Viễn phủ về Kiếm Dương huyện thì gặp phải địch quân công thành, Dương Thu Trì bèn đưa tiểu quận chúa đến chỗ ba vị vương gia. Hấn thật ra không muốn quẳng của nợ này đi, mà là những ngày này bận rộn chế tạo súng đạn, khi nghe người hầu nói nàng không ăn, chỉ có thể tranh thủ rảnh rỗi đến xem, phát vào cái mông tròn của nàng vài cái, bắt nàng ngoan ngoãn ăn. Hiện giờ xem ra chỉ có hấn mới chăm được cô tiểu quận chúa này, nếu không cô nàng giờ trò đòi chết đói thì nguy.

Nói đến chuyện này, không chờ Dương Thu Trì lên tiếng, Phúc vương đã không hài lòng trầm giọng nói: "Dương đại nhân, bốn vương nghe Phụng nhi nói, người mang nó tới Trần viễn phủ gặp mẹ nó, tới đến hai người còn... còn ngủ chung phòng, có chuyện này không?"

Dương Thu Trì cười cười: "Đúng, nhưng đó đều là do mợ nàng ta cưỡng bách, nếu không không giao tài bảo của tiểu quận chúa do bà ta giữ ra. Tiểu quận chúa đáp ứng đem một phần tài bảo cho tôi tổ kiến quân đội, sau này bảo hộ ba vị vương gia cho tốt. Tôi cũng vì đại cuộc mà nghĩ, mới tòng quyền. Nhưng mà, tôi và tiểu quận chúa đều trong trắng trắng, không làm chuyện gì không hay, nếu không tin, các vị có thể tìm ôn bà nghiệm thân cho nàng ấy..."

Phúc vương cứ thẳng thắn, trầm mặt: "Dương đại nhân, người đã có vợ, sao còn... hừ! Tuy nói tên Trương tặc bộ tướng đó để Phụng nhi làm thiếp cho người, nhưng vẫn khổ của phân tặc...."

Quế vương ở cạnh chợt ho, tiếng ho rất lớn.

Phúc vương nhíu mày định chờ ông ta ho xong rồi nói tiếp, không ngờ Quế vương ho thật lâu mà chưa dừng.

Phúc vương tuy thẳng thắn nóng tính, nhưng không ngốc, nghe Quế vương ho trận này có vẻ giả vờ, biết là có thâm ý, liền mím miệng không nói nữa.

Quế vương nỗ lực thờ vài hơi, áy náy cười nói: "Bộ xương già này của ta không biết có thể chịu được bao lâu, ai! Chỉ là lo cho nha đầu Phụng nhi đáng thương a, nếu mà nó không có nơi nương tựa tốt, bỗng vương... chết không nhắm.... mất a..." Nói đến đây, lời của ông to nghẹn ngào, lại phát ho trở lại.

Huệ vương ở bên cạnh cười nói: "Hoàng đế đừng lo nghĩ nhiều, hiện giờ Phụng nhi đã có chỗ dựa là Dương đại nhân, chúng ta có thể yên tâm được rồi."

Huệ vương và Quế vương là anh em ruột, vừa rồi Quế vương vờ ho và nói vậy, Huệ vương đã biết ý tứ của đệ đệ mình. Ông ta là vương của Kinh châu, Trương Hiến Trung đem quân đến đánh, ông ta chạy về Trường Sa, đầu Phúc vương. Trương Hiến Trung đánh Trường Sa, ông ta và Phúc vương lại chạy đến Hành châu dựa vào Quế vương. Ba người khi ở Hành châu, Phúc vương đã nói chuyện của Chu Phụng Đức, lúc đó ba người đều cảm thấy phần uất.

Sở vương đời cuối cùng là Chu Hoa Khuê vốn là cháu đời thứ chín của Minh thái tổ Chu Nguyên Chương, quan hệ với đương kim hoàng thượng còn xa hơn cả Phúc vương hiện giờ, càng không thể sánh bằng Quế vương và Huệ vương. Do đó, ba người kỳ thật chỉ quan tâm đến Chu Phụng Đức như là các thành viên hoàng thất lợi dụng nhau. Đặc biệt là Quế vương và Huệ vương do ít lai vãng với Sở vương, nên không thể coi là thân tình gì. Cho nên, Huệ vương thấy Quế vương nói tới chuyện Chu Phụng Đức mà tự nhiên nhỏ lệ, lòng liền sáng bừng, biết rằng tất có nguyên do.

Nguyên nhân này rất dễ nhìn ra. Ba người họ ở Hành châu không lâu, Trương Hiến Trung lại tiến quân Hành châu. Ba người họ chỉ đành tiếp tục đào vong, chạy vòng vòng đến huyện thành nhỏ nhoi phía Tây này. Ba người đều được phong phiến ở Hồ Quảng, nếu chạy ra ngoài tỉnh thì chẳng còn mặt mũi nào. Do đó, Quế vương cố chấp không chịu chạy vào Quý châu, thà chết ở lại Kiếm Dương. Huệ vương và Phúc vương không còn cách nào, chỉ đành nghe theo. Họ vốn cho rằng lần này chết chắc, không ngờ nửa đường có Dương Thu Trì xông ra đại triển thần uy, dùng tạc đạn và súng máy đánh tan ba vạn địch quân, giữ được tính mệnh của họ. Đây là trận đại thắng đầu tiên trên con đường đào mệnh của ba vị vương gia, lòng họ hoan hỉ không gì tả được. Do đó, Huệ vương thấy Quế vương như thế, liền biết Quế vương muốn dùng tiểu quận chúa Chu Phụng Đức mua chuộc lòng của Dương Thu Trì, kéo hẳn lên chung xuồng. Do đó, không ta thấy gió cũng kéo buồm, nói giúp thêm vài câu.

Huệ vương đoán không sai. Quế vương chính là có ý đó. Đầu óc ông ta xoay chuyển rất nhanh, có câu người không vì mình trời tru đất diệt, vì sao lại không vì lợi ích của mình mà nghĩ trước chứ? Ông ta tuy già cả, nhưng đã nhìn tình huống trước mắt rất rõ ràng: Dương Thu Trì là dị nhân, có vũ khí quái thú có thể cắn người, dường như bằng sức lực một mình mà đẩy lui địch quân. Hiện giờ chỉ có Dương Thu Trì mới bảo vệ được tính mệnh họ, là bỏ tất sống cứu mạng, không những không được đắc tội, mà còn phải nghĩ cách làm cho hắn cao hứng, bất kể ân huệ hay là gì sao cho hắn cảm kích, chịu để cho họ sử dụng mới là thượng sách.

Còn về tiểu quận chúa Chu Phụng Đức đối với Quế vương mà nói chẳng qua là thành viên hoàng thất có cùng chung ông tổ mà thôi, quan hệ huyết thống đã xa lắc chín đời rồi, căn bản chẳng thể bàn đến thân tình gì. Cho dù nàng ta có lấy một người địa vị thấp kém, đối với họ chẳng tổn hại gì. Vừa khéo trước đó đã có bộ tướng Trầm Lỗi của Trương Hiến Trung tặng thiếp, có thể lấy đó làm cớ bắt Dương Thu Trì lấy tiểu quận chúa, kéo hẳn vào hoàng thất. Hắn tự nhiên sẽ vì hoàng thất mà nghĩ, và sẽ nghe theo lệnh ông ta!

Trước mắt gian sơn của Đại Minh gió mưa lã loạn, nội忧 ngoại hoạn, sụp đổ nay mai, nếu như có thể lung lạc thiếu niên dị nhân này, nói không chừng sau này hẳn còn soái quân bình định Lý Tự Thành, Trương Hiến Trung loạn tặc, và đánh lui nhà Hậu Kim hồ thị đàm đàm, giữ vững giang sơn Đại Minh! Do đó, nhất định phải nghĩ biện pháp lung lạc thanh niên này!

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 128: Ép buộc nạp thiếp

Quế vương gạt nước mắt già hỗn trợc, gạt đầu nói: "Hoàng huynh nói không sai, cha mẹ của Phượng nhi, phu quân, huynh muội cùng mọi người khác đều chết thảm trong tay Trương tặc quân, chỉ còn lại mình nó cô khổ, thật may là Dương đại nhân cứu nó ra, lại thu vào trong nội thất, một lòng chiếu liệu, đây cũng là phúc phần của Phượng nhi a...! Đáng thương cho Phượng nhi bị sợ quá ngu ngơ luôn rồi, rất may hiện giờ cũng có gia đình, tuy là thiếp, nhưng Dương đại nhân đối đãi nó tốt như vậy, không khác gì vợ nguyên phối, nên chúng ta cũng yên tâm rồi..."

Huệ vương ở bên cạnh không ngừng lần chuỗi phật, phụ họa theo: "Đúng a, ai..., những ngày này khổ cho Phượng nhi hải từ rồi. Lúc ta ở Trường Sa cùng hai vị hoàng huynh nói đến chuyện này đều cảm thán. Phượng nhi mạng khổ, nhưng cũng số may, gặp được người tốt như Dương đại nhân đây, không những thoát được miệng hổ, còn là người yêu thương nó, nửa đời sau có chỗ dựa dẫm rồi."

Phúc vương nghe hai huynh đệ một xướng một họa, cứ ép gần tiểu quận chúa cho Dương Thu Trì, hoàn toàn khác với thái độ dĩ vãng, đầu óc hơi chuyển, lập tức minh bạch nguyên do bên trong.

Phúc vương và Sở vương quan hệ tương đối gần. Sau khi Sở vương chết, Phúc vương liền tự quyết đứng ra làm chủ cho tiểu quận chúa, tìm kiếm một nhà môn đăng hộ đối để gả nàng, để nàng có chỗ nương nhờ. Nếu không phải là vì chuyện ở Kiếm Dương, người được chọn dù sao đi nữa cũng không đến lượt Dương Thu Trì. Sau khi được Quế vương và Huệ vương nhắc nhở, ông ta đã nghĩ minh bạch, rằng Trương tặc quân thế như phá trúc, đã giết Trương vương, Kinh vương và Sở vương ba vị vương gia. Bọn họ nếu không dưới chân bồi mớ chạy đủ nhanh, e rằng đã tiêu đời. Hiện giờ tính mệnh người thân của họ hoàn toàn phụ thuộc vào vợ chồng Dương Thu Trì, nếu như Dương Thu Trì mặc kệ, hoặc dạ trước mặt đám vật sau lưng, thì khi đối đầu với Trương tặc quân như lang như hổ, đầu của bọn họ chẳng thể yên ổn rồi.

Do đó, Phúc vương cũng ra vẻ thần tình thăm nảo, thờ dài một hơi: "Đúng a, bốn vương nghe nói Dương đại nhân cứu muội muội của một bộ tướng của Trương tặc quân tên là Trầm Lỗi, do đó, Phượng nhi khi rơi vào tay người này, đã được hán chuyển tặng Dương đại nhân làm thiếp. Vốn ra lời của tặc khấu là không có giá trị, nhưng bình tâm mà luận, từ cổ đến giờ kẻ thắng làm vua. Trương tặc quân phá Vũ Xương, bắt cả nhà hoàng huynh Hoa Khuê, toàn bộ nữ quyến làm nô làm xướng, hoặc bán hoặc cho, lòng chúng ta đau như cắt. Nhưng nghĩ kỹ lại, đó là sự tình thường thấy từ cổ tới giờ. Chúng ta bắt người nhà và nữ quyến của địch nhân, tặng người khác làm thiếp là chuyện cũng thường. Do đó, bắt quân trong lòng chúng ta không nhận, chuyện này rõ ràng là xác thật như định đóng cột rồi..."

"Ồ à, chờ đã! Vương gia!" Dương Thu Trì càng lúc càng cảm thấy không ổn, mới đầu Quế vương và Huệ vương một đàn một hát, Phúc vương hiển nhiên là không vừa lòng chuyện hán ô tiểu quận chúa ngủ, nhưng hiện giờ nghe lời lão dường như là cùng về phe với hai lão già địch kia. Theo lời họ, dường như đã coi hán là trợng phụ của tiểu quận chúa rồi. Cái này không động, hán cười ruồi ngắt lời họ, "Ti chúc ngu muội, có chút... cái này, hắc hắc, nghe không hiểu ý tứ của ba vị vương gia...."

Quế vương kỳ quái hỏi: "Dương đại nhân không hiểu gì?"

"Các vị nói..., nói tiểu quận chúa là thiếp thất của tôi, nhưng..., nhưng tôi khi ở Trường sa đã nói rõ rồi, lúc đó chỉ là kẻ quyền nghi, vì cứu tiểu quận chúa. Tôi đã thành thân rồi, hơn nữa còn đáp ứng vợ tôi không nạp thiếp, do đó..., hắc hắc, hơn nữa, nàng ta đường đường là quận chúa, sao làm tiểu thiếp của tôi được? Phúc vương nói không sai chút nào, hắc hắc hắc..., tôi chiếu cố nàng ta thì được, nhưng chuyện này thì... hi hi... không thể nào!"

Quế vương dường như đã sớm liệu đến chiều này, lau nước mắt nói: "Dương đại nhân, nam tử hán đại trợng phu đỉnh thiên lập địa, nói lời phải giữ lời, đúng không nào?"

"Cái đó đương nhiên! Nam nhân nói mà không giữ lời, gọi là nam nhân gì chứ! Nhưng mà..."

"Bốn vương hỏi ngươi," Quế vương ngắt ngay lời hán, "Tên bộ tướng của Trương Hiến Trung có từng bức ngươi nạp Phượng nhi làm thiếp chưa?"

"Cái này thì không, nhưng mà..."

"Ngươi và tiểu quận chúa ngủ chung giường chung gối, còn sờ vào ... nó," Quế vương chỉ chỉ vào ngực mình, mặt lộ vẻ đắc ý, "Đây có phải là sự thật?"

"À..., ừ, thì phải, nhưng mà..." Dương Thu Trì há hốc mồm chẳng biết làm sao giải thích chuyện này. Hán không ngừng thăm kêu khổ, hải hận lúc đó thái quá khinh suất, cho rằng tiểu quận chúa về sẽ không kể lại, dọc đường cũng đã dặn đi dặn lại nàng, thật không ngờ tiểu quận chúa khờ khờ, hải cái gì nói thế nấy, liên long trải thủ trào.... ấy... cũng nói ra.

Quế vương cười: "Ta hải người, ở Trán Viễn phủ, ngươi xưng hô với cữu mụ của tiểu quận chúa là gì?"

"... xưng là... cữu mụ." Dương Thu Trì cười khổ, hán phát hiện bản thân đã trở thành con cá trong lưới của lão hồ li Quế vương này rồi, có giấy giữa cách nào cũng không thoát.

Quế vương càng cười thích chí hơn: "Như vậy là đúng rồi, tiểu quận chúa trước bị tặng cho ngươi làm thiếp. Ngươi chung chăn chung gối với tiểu quận chúa. Ngươi cũng nhận cữu mẩu duy nhất của cháu nó làm thân nhân. Có văn khế làm bằng chứng, có quan hệ phu thê thật sự, tiểu quận chúa không phải thiếp thất của Dương đại nhân chứ là cái gì?"

"Tôi ngủ chung giường với nàng ta, nhưng mà không... không có làm cái đó a!"

Quế vương lắc đầu hải: "Dương đại nhân, ngài nhận thấy rằng lời này nói ra có ai tin không?"

Dương Thu Trì tức thời á khẩu. Đối thành bản thân, hán cũng không dám tin cô nam quả nữ ngủ chung giường suốt đêm mà không có chuyện gì phát sinh. Huống chi hán vì lừa bà mợ già kia mà mượn thế còn day còn bóp lưng tung lên ngực của người ta nữa.

Quế vương thở dài: "Dương đại nhân, chúng ta nghe nói ngài đã đáp ứng với vợ tuyệt không nạp thiếp. Nhưng bốn vương cần nhắc hai chuyện, đại nhân có thể vì thế mà chậm chước: một là Dương đại nhân nạp thiếp trước, cưới vợ sau, cho nên ước định của ngài không ảnh hưởng sự thật đã hình thành trước đó, và cũng không phản lại ước định với vợ. Thứ hai, Dương đại nhân vì vợ mà nghĩ, thì cũng nên đồng thời vì tiểu quận chúa mà nghĩ. Ngài và tiểu quận chúa chung chăn chung gối, mấy chục hộ vệ của ngài đều biết, toàn bộ trên dưới trong phủ cữu mẫu của tiểu quận chúa đều biết, hiện giờ ba người trong hoàng tộc ta đều biết. Tiểu quận chúa tân hôn rồi chồng chết, cái giá cấp ngài, đã viên phòng với ngài tại nhà của cữu mẫu tại Trấn Viễn phủ, hiện giờ ngài tung chân đó cháu nó ra khỏi cửa, ngài biểu nó sau này làm sao đối mặt với người? Làm sao mà sống đây?"

Huệ vương ở bên cạnh cũng thở dài một hơi, lời nặng tâm nề nói: "Đúng vậy, hoàng đế nói lời này không sai chút nào. Dương đại nhân, ngài hãy suy nghĩ kỹ lại đi, Phượng nhi hiện giờ ngốc nghếch không biết gì, nếu mà biết nhất định sẽ thương tâm..."

Dương Thu Trì lập tức túm ngay câu này: "Đúng vậy đó, tiểu quận chúa đã khờ khờ rồi, sự tình lớn như vậy nàng ấy không tự biết đâu, sau này nàng ấy bệnh khỏi rồi, biết các vị đem gả cho bá tánh bình dân như tôi, sẽ thương tâm lắm đó!"

Phúc vương cũng gia nhập trận đấu vô mồm, trầm mặt nói: "Không đúng! Đừng nói chi Dương đại nhân hiện giờ đã là thủ bị ngũ phẩm, là quan ở trong triều rồi. Cho dù là bá tánh bình dân, lệnh của mẹ cha, lời mai mối từ xưa đến nay chắc như đinh đóng cột. Hôn sự của tiểu quận chúa vốn do Sở vương làm chủ, hiện giờ Sở vương cả nhà chết hết, chỉ còn lại cữu mẫu của tiểu quận chúa ở Trấn Viễn phủ, tự nhiên do bà ta làm chủ. Nếu như bà ta đã công nhận chuyện tặng thiếp, coi như đã làm chủ chuyện này, đem tiểu quận chúa gả cho ngài làm thiếp rồi. Nạp thiếp không như cưới vợ, không cần đủ sáu lễ mới mai, người lớn trong nhà nói một tiếng là xong. Do đó, vô luận là ngài chối cái thế nào, tiểu quận chúa đã là thiếp của ngài, chẳng còn nghi ngờ gì nữa!"

Dương Thu Trì ngoảnh cổ há miệng, định nói nếu như ả đã là thiếp của ta, ta hiện giờ không thêm nữa, viết thư bỏ là xong! Nhưng dù sao thì hấn cũng không thể nói thành lời, vì nghĩ không thể thái quá tuyệt tình, ngu thì đã ngu với con gái của người ta rồi, lỡ chạm tay vào ngực con gái người ta rồi, bây giờ ngoảnh mông phui đất không nhận, rõ ràng là nói gì cũng không xuôi.

Quế vương mỉm cười nói: "Tiểu quận chúa gả cho Dương đại nhân tuy cũng thiệt thòi, nhưng Dương đại nhân thiếu niên ánh tuấn, đảm lược hơn người, lần này soái lĩnh bốn nghìn dũng sĩ đại bại ba vạn địch quân, làm tăng sĩ khí quân ta. Chuyện này sẽ nhanh chóng truyền biến khắp triều, khắp đại giang nam bắc e rằng sẽ lấy đó làm điển lệ mà hành động. Dương đại nhân từ đây uy danh sẽ bay xa, tuổi trẻ mà lập kỳ công như vậy, sau này tiền đồ không thể hạn lượng a!"

Quế vương chỉ khẽ vuốt mông ngựa mấy câu, Dương Thu Trì không thể không cười, khiêm tốn đáp lại vài lời.

Nói đến đây, Quế vương chuyển đầu nhìn Huệ vương và Phúc vương, thở dài, giọng trầm trọng: "Dương đại nhân, Sở vương tạo ngộ kiếp nạn chắc ngài biết, thế tử cùng mọi người theo Sở vương tuần quốc, do đó mạch của Sở vương từ đây e rằng đoạn tuyệt rồi. Ai! Từ Minh thái tổ nhà ta khai quốc tới giờ, phong vương gần ba chục, chưa bao giờ có chuyện hương hỏa đoạn tuyệt, không ngờ đến đời Hoa Khuê, lại..."

Ba lão đầu này ba phần giả vờ, bảy phần thương cảm, không ngờ sút sùi ệ ệ khóc nức cả lên.

Dương Thu Trì thấy ba người họ làm vậy không biết là thật hay là giả, đối với dụng tâm của họ cũng đoán được mấy phần. Nhưng dù sao đi nữa, ba thân vương này coi trọng hấn như vậy, khiến hấn cũng nhen lên mấy phần đắc ý, và có đôi chút cảm động.

Du kích tướng quân Long Bình nhất mực im lặng ở bên nghe họ nói, khi thấy ba vị vương gia cứ ép dúi tiểu quận chúa cho Dương Thu Trì bắt lấy làm thiếp, y cũng đã trực tiếp kinh qua mấy trận chiến tàn khốc vừa rồi, tận mắt nhìn thấy tình cảnh tạc đạn và súng máy của Dương Thu Trì giết mấy nghìn quân địch máu huyết đầy đồng... Y sống tới chừng này, đã nhiều năm chinh chiến sa trường, từ tiểu binh thăng đến du kích tướng quân trải qua không biết bao nhiêu chiến sự lớn nhỏ, chưa từng thấy vũ khí uy lực như vậy. Y cũng dự cảm Dương Thu Trì nắm được hai vũ khí lợi hại này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hình thế chiến tranh, cho nên lý giải vì sao ba vị vương gia muốn tìm cách lung lạc Dương Thu Trì.

Y tuy không phải là kẻ chuyện nịnh hót, nhưng cũng biết mượn gió láy thuyền, vội nói: "Ba vị vương gia đừng thương tâm, Trương tặc và Sầm tặc chẳng qua là quân chúng ô hợp. Đại Minh của ta có Dương đại nhân cái thế kỳ tài, nhất định sẽ bình định tặc khấu, trả lại thời thái bình thịnh thế cho chúng sinh!"

"Long tướng quân nói phải lắm!" Quế vương gạt lệ, nói với Dương Thu Trì, "Dương đại nhân, bốn vương có đề nghị, không biết đại nhân có chấp nhận hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 129: Phá vỡ quy củ

Quế vương đứng dậy, chậm bước đến trước mặt Dương Thu Trì. Dương Thu Trì vội đứng dậy, khom người.

Quế vương giờ hai tay đỡ hần, trầm giọng nói: "Tuy theo quy củ của tổ tông thì tước vị chỉ truyền đích không truyền thường, không có tiền lệ truyền cho nghi tân trước đây. Nhưng điều bất hạnh là Sở vương và các con cháu đều tuần quốc, chúng ta không thể nhìn mạch của Sở vương đến đây đoạn tuyệt. Dòng dõi của Sở vương trước mắt chỉ còn mình tiểu quận chúa. Tiểu quận chúa cái giá lấy ngài. Ngài chính là nghi tân của Sở vương. Lần này ngài lại lập đại công, do đó, bốn vương có ý tiến cử Dương đại nhân ngài lên hoàng thượng phá lệ cho ngài kế thừa tước vị Sở vương, là Sở vương đời thứ mười, không biết Dương đại nhân có ý thế nào?"

Ta làm Sở vương? Cái này không khỏi quá hoang đường hay sao? Dương Thu Trì há miệng ừ ừ, không biết nói thế nào cho phải.

Huệ vương và Phúc vương đều ngầm khen Quế vương cao minh.

Các phiên vương của Minh triều vào sơ kỳ quyền thế rất lớn, có phủ binh riêng, có thể tham dự triều chánh, có thể trực tiếp ủy phái quan viên. Phiên vương ở biên cương thậm chí còn có binh quyền rất lớn. Minh thành tổ Chu Lệ năm xưa chính là Yến vương trấn thủ biên cương phía bắc, cuối cùng đã phát động chiến dịch Tĩnh nạn, mang binh đánh về kinh thành lật đổ Kiến Văn đế. Ông ta từ kinh nghiệm của bản thân cảm thụ phiên vương có uy hiếp rất lớn đối với hoàng quyền, do đó trước sau nỗ lực giảm bớt thực quyền của phiên vương. Từ đó trở đi các đời hoàng đế kế thừa truyền thống này, tuy lục tục phong vương, nhưng đều nghiêm cách hạn chế thật quyền, đối với những phiên vương cứng đầu nguy hại hoàng quyền đều nghiêm cách xử phạt, tước đoạt tước vị, giam vào thiên lao trị tội. Đối với những phiên vương trầm mê vào tửu sắc, làm chuyện không không, thì phần lớn đều làm ngơ hay thậm chí tán thưởng, tặng mỹ tửu và giai nhân để khao thưởng. Do đó, đến hậu kỳ nhà Minh, phiên vương ngoài trừ vinh dự là hoàng thất và tài phú cực lớn ra, cơ bản không có thật quyền gì.

Hiện giờ Quế vương tiến cử Dương Thu Trì lên hoàng thượng với danh nghĩa là con rể kế thừa tước vị của Sở vương, tuy trái với cương thường, nhưng trong tình huống đặc thù hiện giờ, chỉ cần hoàng thượng biết được tài năng của hần, thì không phải là không biết tùy cơ ứng biến. Dù gì thì phiên vương cũng chỉ là xưng hiệu vinh dự mà thôi. Một khi hoàng thượng phê chuẩn, coi như đã triệt để lôi kéo "dị nhân" Dương Thu Trì vào hoàng thất, mọi người là ngựa chung chuồng, có thể khiến hần buộc chặt vào cái xe trâu già cỗi cũ nát Minh triều này, bỏ hết sức chứng cứ giang sơn của Đại minh.

Nghĩ thông điều này, Huệ vương và Phúc vương đều đứng dậy bước tới nói: "Chủ ý này quá hay! Chúng ta cùng tiến cử Dương đại nhân, lấy thân phận nghi tân của Sở vương kế thừa tước vị Sở vương!"

Tổng binh Khổng Hi Quý cũng hiểu ra ý tứ của ba vị vương gia. Lão biết, nếu như ba vị vương gia liên danh tiến cử, cộng thêm trận chiến ở Kiếm Dương, Sùng Trinh để căn cứ cực diện trước mắt, sẽ hết tám chín phần phê chuẩn đề nghị này, hạ chỉ để Dương Thu Trì kế thừa vương tước. Lão lĩnh binh đánh trận không được, nhưng luôn cúi đầu cơ thì không phải tay vừa, lập tức ngửi ngay mùi thắng quan tiến chức như điều gặp gió trên người Dương Thu Trì, tuy trong bụng vẫn đầy toan tính vật chất, nhưng mặt cười rất tươi, ọc ạch chạy tới khom người nói:

"Thật đúng là ý lớn gặp nhau, ti chức cùng muốn chen chân, vậy đuôi chó theo hầu, phụ họa ba vị vương gia cùng tiến cử Dương đại nhân!"

Dương Thu Trì đối với tiểu quận chúa vốn không hảo cảm gì, sau đó chẳng qua là vì thương hại cho tảo ngộ của nàng, nhờ cơ duyên xảo hợp thuận tiện giải cứu nàng mà thôi. Thật không ngờ hần đã tự dẫn lửa thiêu thân, gây ra phiền phức lớn thế này. Hần nghĩ tới ước định kiếp trước với Liễu Nhục Băng, nhủ thầm: cái của này không thể đi, già vờ cũng không được, nếu không sẽ lỡ mất một phen tình ý của Liễu Nhục Băng.

Vì thế, hần chỉ đành cứng đầu khom người xá dài, cười khổ nói: 'Đa tạ ba vị vương gia và tổng binh đại nhân hậu ái. Ti chức..., ti chức cảm kích vô cùng! Chỉ là..., thật tế là ti chức đã đáp ứng chuyết kinh không thể nạp thiếp. Tuy nói là có hôn ước với tiểu quận chúa trước, nhưng cái này... hắc hắc, ba vị vương gia mong hiểu cho, ti chức thật tế... không thể tuân mệnh...' Nói xong xá lia xá lịa.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, nụ cười trên mặt Quế vương từ từ biến mất, trầm giọng hỏi: "Nếu vậy có nghĩa là Dương đại nhân chấp ý không chịu lấy Phượng nhi làm thiếp sao?"

Dương Thu Trì khom người thưa: "Thỉnh vương gia hiểu cho, thật tại ti chức không dám phản lại lời hứa với chuyết kinh!"

"Vậy..., bốn vương muốn nghe Dương đại nhân nói một lời, Dương đại nhân chuẩn bị đối xử sao với Phượng nhi của ta đây?"

"...." Dương Thu Trì tắt họng, chỉ biết vãi dài.

Phúc vương tức đến xanh cả mặt, lớn tiếng quát: 'Cái này còn phải hỏi? Rõ ràng là muốn quát ngựa truy phong mà! Hừ!"

Phúc vương phát tay áo, thở khi khi đi qua đi lại, sau đó dừng bước chỉ Dương Thu Trì nói: "Dương đại nhân, không phải ta không nói với ông, ông... ông quá không trọng nghĩa mà! Hiện giờ nhiều người biết Phượng nhi là thiếp của ông như vậy, cũng đều biết các người đã chung chăn gối viên phòng rồi, vậy làm sao để Phượng nhi gặp mặt thế nhân đây? Lúc người nạp nó, nó đã bị sợ thành dạng vậy rồi, cái này đâu có phải là lỗi của Phượng nhi đâu chứ?"

Phúc vương càng nói càng kích động, múa tay múa chân: "Hiện giờ người định ăn xong quệt mồ vung chân đá nó à? Hừ! Hoa Khuê hoàng huynh tuy đã chết trước, mạch Sở vương chỉ còn cơ khuê nữ ngu khờ này, nhưng vẫn còn đám già chúng ta đây chi! Cho dù bốn vương không đáng gì, nhưng Quế vương, Huệ vương cũng là hoàng thúc của đương kim hoàng thượng. Dương đại nhân, người khi nhục hoàng gia ta như vậy, xem ra là không coi hoàng thượng vào mắt chứ gì? Được được được! Chúng ta sẽ tấu thỉnh hoàng thượng định đoạt, thánh thượng nếu nhậm được cái nhục này, thì.... thì coi như chúng ta đánh rắm cái vậy!"

Từ đây về sau, người đi đường của người, chúng ta đi cầu độc mộc của ta! Cũng không cần người bảo hộ chúng ta nữa, chúng ta ngồi đó... chờ thiên mệnh vậy...!" Nói đến đây, lão tức giận có dư, lại khôi phục thương cảm, nhin không được rơi hai hàng lệ dài.

Quế vương và Huệ vương lạnh lùng nhìn Dương Thu Trì, không nói gì.

Phúc vương nói thẳng nói nhanh một hồi, khiến trăn Dương Thu Trì toát mồ hôi lạnh. Chuyện này có thể lớn mà cũng có thể nhỏ, nếu quấy tới triều đình, thì hấn kiếp trước làm Trần quốc công cũng biết là hoàng thân quốc thích đều bảo hộ cho nhau rất dữ. Cho dù hoàng thân phạm tội, chỉ cần không phải là trọng tội mưu phản, thì đều được xá miễn. Sùng Trinh đế này người thế nào hấn không biết, nhưng hết tám chín phần sẽ giúp ba vị vương gia, huống chi Quế vương và Huệ vương là hai ông chủ ruột của hoàng đế nữa!

Một khi sự tình này làm lớn ra, lúc đó thì phiền, vì thiên hạ này lớn, liệu hấn có chỗ dung thân không? Chẳng lẽ lại chạy ra hải ngoại? Cho dù hấn hiện giờ có súng đạn, nhưng muốn chống cả Đại Minh, e rằng còn chưa đủ sức. Huống chi tự hấn khi nói thật ra chuyện này, bá tánh cổ đại chẳng mấy hứng thú với chuyện tình thánh một vợ một chồng. Do đó, phần lớn họ sẽ đứng về phía đối diện với hấn, không ai theo hấn làm chuyện tâm phào này!

Còn nếu đáp ứng, với tính cách cô ngạo của Liễu Nhượng Băng, và kiếp trước nằng thà đau lòng trốn đi, chứ không chịu phân hưởng chồng cùng nữ nhân khác. Bản thân hấn xuyên việt đến đây, chẳng phải chỉ để hòa hợp chỉ mình Băng nhi, sống bên nhau trọn đời hay sao? Hiện giờ nếu hấn lại nạp thiếp, e rằng... nhớ lại Liễu Nhượng Băng, mất Dương Thu Trì chột chuyện, này ra một kẻ, khom người nói:

"Vương gia xin bớt giận, hãy nghe ti chức nói một lời, chuyết kinh võ công cao cường, trong đại chiến này phòng thủ thành lâu, đã chém giết kẻ địch xông lên mặt thành vô số. Điểm này Long tướng quân cũng vừa báo cáo với các vị vương gia xong. Ti chức trước đây đã từng đáp ứng với chuyết kinh là không nạp thiếp, nếu như giờ nạp tiểu quận chúa làm thiếp, e rằng chuyết kinh phần nộ trở mặt. Gia đình ti chức bắt an chi là chuyện nhỏ, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng chuyện kháng kích địch quân, sơ xuất trong bảo hộ ba vị vương gia, vậy... ti chức chịu không nổi tội đâu a!"

Nghe lời này, bốn người đều đưa mắt nhìn nhau, nếu như đã liên quan đến lợi ít trực tiếp, thì chuyện này cần phải suy nghĩ kỹ lại mới được. Ba vị vương gia chưa hề gặp qua Liễu Nhượng Băng, không biết nàng là người thế nào, nhưng tổng binh thì đã gặp qua rồi. Với thân phận tổng binh đường đường của y mà còn chưa khiến Liễu Nhượng Băng nhìn nữa con mắt, nên lão biết nàng là loại không vừa gì, lúc này y tốt nhất là gói cao ngủ kỹ, ngàn vạn lần đừng dấy vào loạn, cho nên im miệng giả khờ.

Ba vị vương gia trầm nghĩ, Dương thủ bị có phu nhân tuy võ công cái thế, nhưng nàng ta dù sao cũng là nữ nhân, phu quân nạp thiếp thì nữ nhân thường sẽ ít nhiều gì đó phải ghen, nhưng người thiếp này của phu quân sẽ mang đến địa vị cao xa Sở vương mà người thường dù phần đầu cả đời cũng không có được. Đối với một nữ tử dân gian, thoáng cái đã trở thành vương phi với địa vị tôn quý, rõ ràng là một bước lên trời, sao có thể chống lại lực dụ hoặc mà từ chối được chứ? Nếu như nàng ta hiểu lợi hại, cộng với có người khéo léo dẫn đường, xem ra rất dễ giải quyết vấn đề này.

Do đó, Quế vương trầm giọng hỏi: "Dương đại nhân có ý là, chỉ cần tôn phu nhân không phản đối, ngài sẽ nhận Phụng nhi làm thiếp, đúng không?"

"Vâng, nếu chuyết kinh không đáp ứng, ti chức không những giữ lời hứa, mà ngay cả trong ăn nói cũng không dám đắc tội, để tránh làm lỡ đại sự bảo vệ an toàn cho ba vị vương gia. Do đó, mang vương gia hiểu cho."

Quế vương ngẫm nghĩ, thấy chuyện này không thể làm cứng quá để tránh lỡ đại sự. Cho dù chuyện này không thành, có thể thông qua phương pháp khác lung lạc Dương Thu Trì, không cần gấp, nên đành nói: "Vậy được, cứ định như thế đi. Dương đại nhân cứ đi lo chuyện chiêu binh trước, mấy người của bốn vương lập tức phải các vương phi đến phủ khuyên thử, nếu như tôn phu nhân đáp ứng, Dương đại nhân không thể từ chối nữa nhé, nếu mà không đáp ứng, thì.... thì coi như Phụng nhi mệnh khổ, chúng ta đã tận tâm rồi, không quản chuyện này nữa. Thế nào?"

Huệ vương và Phúc vương đều gật đầu tán đồng, Dương Thu Trì cũng vội khom người đáp ứng.

Lập tức, ba vị vương gia gọi quản gia của mình, dặn sắp xếp đưa ra 15 vạn lượng bạc trắng giao cho Dương Thu Trì làm quân lương, sau đó trở về chỗ ở dặn dò các vương phi phải nghĩ cách thuyết phục phu nhân của Dương Thu Trì đồng ý thu tiểu quận chúa Chu Phụng Đức làm thiếp.

Dương Thu Trì và các vị quản gia lựa chọn sắp bày giao bạc xong mất cả thời thần, chất đầy mấy xe tạm thời giữ trong ngân khố của nha môn, khiến ngân khố nhỏ nhỏ đó đầy chật cả.

Dương Thu Trì bận rộn xong, A Hạnh Ny hưng phấn chạy vào nói với hấn: "Thu Trì ca, chúng ta đã vận chuyển hồng di đại pháo về rồi, tổng cộng 29 chiếc. Ngoài ra, huynh đoán xem chúng ta tìm được gì trong quân doanh của địch quân bỏ lại?"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 130: Trù kiến quân đội

"Tìm được cái gì?" Dương Thu Trì mỉm cười hỏi.

Gương mặt sáng bừng của A Hạnh Ny đầy vẻ hưng phấn: "Lương thực! Rất nhiều rất nhiều lương thực, đủ cả vạn người ăn nửa năm! Còn có mấy trăm

thốt chiến mã!"

Thì ra, Trương Hiến Trung phái ba vạn đại quân đi công đánh Kiềm Dương, mang theo hai tháng quân lương, bị Dương Thu Trì dùng súng máy maxim diệt hơn 5000 binh sĩ sau không quá nửa canh giờ, ngay tướng soái lĩnh quân cũng bị bắn thành cái tổ ong mất mạng đương trường. Các binh sĩ như rắn mất đầu sợ đến hồn phi phách tán, sợ Dương Thu Trì đuổi theo truy sát, ngay lương thảo và quân mã ở đại doanh cũng không cần, hoảng loạn chạy thực mạng về An Khánh phủ, cấp cho Dương Thu Trì một phần hậu lễ.

Dương Thu Trì mừng rỡ vô cùng. Hiện giờ hắn đã có bạc, nhưng lại thiếu quân lương. Kiềm Dương huyện mấy năm trước đại hạn liên tục, không thu được hạt thóc nào, lão bá tánh đói đến nỗi có cây cỏ thể ăn đều ăn sạch. Có người đói quá phải ăn đất trắng, bị đói chết hoặc churóng bị vì ăn đất mà chết. Số quân lương này quả là có lò sưởi trong tuyết a!

Dương Thu Trì triệu tập bộ đầu Ngụy Trì, Lưu Dững cùng các hộ vệ và lão hắc đầu, đem sự tình ba vị vương gia giao cho hắn tổ kiến tân quân trình bày ra. Mọi người đều rất cao hứng.

Dương Thu Trì nói với Ngụy Trì: "Người phụ trách tổ chức bộ khoái toàn huyện mang theo lục phòng thư lại đến các hương trại và phủ huyện gần đây dán cáo thị chiêu binh, đại ngộ khi tham quân là... à, cơm trắng, lương tháng trong quân..." Hắn chuyển sang hỏi Lưu Dững và Mã Lăng Vũ: "Các người nhận thấy quân hưởng định bao nhiêu thì hợp?"

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Lưu Dững nói: "Quân đội đại Minh án theo định chế thì quân hưởng mỗi tháng 300 văn, chỉ có điều về cơ bản đều bị ăn chặn ăn bớt hoặc là bị thiếu nợ không phát. Nhân vì hiện giờ chỗ nào cũng đói kém, có thể có bữa cơm ăn là không tệ rồi, tham gia quân đội thường là để có cái ăn, không bị đói. Còn về quân hưởng có thì tốt, không có cũng không sao."

Bộ đầu Ngụy Trì cũng nói: "Đúng a, tứ lão gia, à không, thủ bị đại nhân, quân đội này chỉ cần ăn no, không đói là có người tham quân rồi."

Dương Thu Trì lắc đầu: "Cái đó là yêu cầu tối thiểu, không có quân hưởng sĩ khí không cao, rất dễ nổi loạn, do đó cần phải phát lương thôi. Nếu như Đại Minh định chế quân hưởng là 300 văn, chúng ta cũng không làm trái quy củ, phát 300 văn, hơn nữa phải nói rõ với họ, rằng chỉ cần tham gia quân đội của ta, quân hưởng sẽ phát đúng kỳ, không thiếu một văn!"

Ngụy Trì cười nói: "Vậy thì hay quá, tin tức này truyền ra, đảm bảo hương thân ở các làng cũng đến đầu quân rồi."

Dương Thu Trì ngẫm nghĩ, nói với Lưu Dững và Mã Lăng Vũ: "Hai người phụ trách công tác tuyển chọn binh lính, nguyên tắc là 17 tuổi trở lên, 40 tuổi trở xuống, thân không tàn khuyết đều có thể. Đến lúc đó ta còn muốn từ trong đó tuyển chọn quân tinh nhuệ, tổ thành tân quân, phối bị vũ khí mới."

Hai người ôm quyền đáp ứng.

A Hạnh Ny nghe Dương Thu Trì nói, kéo kéo tay áo hắn: "Thu Trì ca, Đồng binh của muội cũng gia nhập, được không?"

"Được a!" Dương Thu Trì cao hứng nói, "Từ lần đại chiến này mà xét, thì Đồng binh tác chiến dũng cảm, hành động theo chỉ huy, trận lấy ít thắng nhiều này công của Đồng binh không ít, đích xác là một chi sinh lực quân! Nhưng mà phụ thân của em có đồng ý không? Quân đội của chúng ta sau này có thể phải chinh chiến toàn quốc, Đồng binh có nguyện ý tham gia?"

A Hạnh Ny đáp: "Phụ thân sẽ không phản đối, những ngày tháng ở Đồng trại rất khổ, hai năm vừa rồi chết đói không ít, ra ngoài chạy nạn cũng nhiều. Quân đội của Thu Trì ca có điều kiện tốt vậy, muội nói với họ là họ nhất định tham gia ngay."

"Vậy được a! Hoan nghênh hai tay!" Dương Thu Trì cười nói.

"Vậy em thì sao?" Gương mặt sáng như trăng rằm của A Hạnh Ny đỏ hồng, đôi mắt to chớp chớp, cười hàm tiếu hỏi: "Em cũng muốn gia nhập quân đội của huynh, hoan nghênh không?"

"Em? Đương nhiên hoan nghênh rồi! Hai tay hai chân luôn! Nhưng mà, A Ny em không cần gia nhập chi nữa, em vốn là người của quân đội ta mà! Đừng có quên em là phó tướng của ta, đường đường là hiệp thủ của Kiềm Dương huyện!"

"Hi hi!" A Hạnh Ny cười cười, "Quan này không thèm, với lại không phải là quan trọng quân, huynh phải phong cho em một chức khác cơ!"

Dương Thu Trì nghĩ cũng đúng, chức thủ bị của bản thân là do tổng binh phong, chỉ giới hạn trong Kiềm Dương huyện, khi xuất chinh không thể dùng quan chức này, cũng không thể tự phong được. Quân đội này là 3 vị vương gia tự xuất tiền xây nên, dù sao cũng là quân của triều đình, tự nhiên phải do triều đình ủy nhiệm. Hắn liền cười nói: "Chúng ta tạm thời dùng quan chức đó, sau này chờ tạo quân xong rồi tính."

"Vậy em giúp ca làm cái gì?"

"Em à, giúp ca tổ chức khai quặng, quặng càng nhiều càng tốt! Công tác này rất trọng yếu, quan hệ đến quân đội của chúng ta có đánh thắng hay không. Em cần làm tốt, coi như giúp ta một phần lớn rồi!"

"Được thôi! Ca yên tâm, em lập tức tăng phái người ngày đêm không ngừng khai thác!"

Dương Thu Trì lại nói với lão hắc đầu: "Lần này ông đã giúp ta chế tạo vũ khí trọng yếu nhất, lập đại công, ta thưởng ông 200 lượng bạc, ủy nhiệm ông làm cục trưởng chế tạo vũ khí cho quân ta! Ông toàn quyền phụ trách chế tạo vũ khí!"



Lão hắc đầu mừng rỡ, quý xuống tạ ơn, lại hỏi: "Vậy khuyển tử..."

Điểm này Dương Thu Trì đã nghĩ kỹ rồi, con trai Tiêu An Nhiên của lão hắc đầu tuy giết chết Triệu Thiên Châu, nhưng là có nguyên nhân, hơn nữa Triệu Thiên Châu vốn muốn chết, không nguyên ý tự sát, nên thiết kế để vùi tiền, bức bách Tiêu An Nhiên cuối cùng phải giết chết hắn. Bên bị hại rõ ràng là có sai, hơn nữa người chết cũng được trả mấy trăm lượng bạc rồi, cho nên Dương Thu Trì nói: "Con trai ông ngộ thương nhân mạng, hiện giờ binh hoang mã loạn, hình phạt lưu đầy không dễ thật thi, vậy phạt 100 trọng, trả 100 lượng bạc chôn cất khổ chủ, sau này làm tiên sinh giữ tiền bạc trong cục chế tạo vũ khí của ông, lấy công chuộc tội."

Lão hắc đầu dường như không tin vào tai mình, ông ta vốn chỉ hi vọng giữ được mạng con trai, phán lưu đầy 3000 dặm là vừa lòng lắm rồi, không ngờ vừa giữ được tính mệnh, bị đánh 100 hèo là xong. Tuy phán bồi 100 lượng bạc tiền chôn cất, nhưng Dương đại nhân trước hết cho 200 lượng, như vậy là không lo tiền bồi thường rồi. Còn trai ông ta còn ở bên cạnh làm việc, thật là cái vui từ trên trời rơi xuống, kích động khiến lão hắc đầu rơi lệ, vừa khóc vừa cười, đập đầu lia lịa.

Dương Thu Trì vội đỡ ông ta dậy, bảo bộ đầu Ngụy Trì đem quyết định của mình báo cho tri huyện Lôi Minh biết, bảo ông ta cứ thế mà làm. Dương Thu Trì đã không còn là điển sứ tổng cửu phẩm trước đây nữa, mà là thủ bị chánh ngũ phẩm, đại cứu tinh của bá tánh toàn thành, phụ trách bảo vệ thành, là đại hồng nhân của ba vị vương gia, Lôi tri huyện đương nhiên vội y lời mà làm. Huống chi, ông ta không biết nội tình án này, đương nhiên Dương Thu Trì nói sao nghe vậy.

Cùng lúc đó, Dương Thu Trì mệnh lệnh lão hắc đầu tổ chức hơn trăm thiết tượng phân công một bộ phận luyện nguyên liệu chế tạo tạc đạn, một bộ phận chế tạo vỏ đạn, đầu đạn và kíp nổ. Lực lượng chủ yếu lại chế tạo thêm hai cái súng máy maxim và một lượng lớn súng bộ binh lão sáo đồng. Thời gian khẩn cấp, cho nên họ chia hai ca làm việc ngày đêm.

Tạo quân đội dù sao cũng có binh doanh, tổ kiến doanh trại chỗ nào đây? Dương Thu Trì nhớ lại học cung nỏ học rộng lớn kia, đó là một chỗ tốt, liền hưng phấn dẫn hộ vệ đến thị sát, nhìn qua rất vừa ý, quyết định sử dụng nơi này, di chuyển các tú tài còn lại vào nội nha của huyện thừa và chủ bộ học tập.

Học cung này rất rộng, lại ở phía Tây thành, là hướng địch quân có khả năng tấn công nhất, phòng ốc chỉ hơi cũ chút mà thôi. Tuy nhiên, hiện giờ hắc có tiền rồi, rất dễ làm việc, liền phân công hộ vệ Phó Quan và Hồ Thủy phụ trách đốc kiến xây dựng binh doanh. Kinh phí do hắc tự thân chường quản, vì quyền tài vụ không thể để lọt vào tay người khác mà hắc chưa tin. Hắc cũng về ra sơ đồ bố cục binh doanh giao cho họ theo đó mà thi công.

Binh doanh này có diễn binh trường, trường huấn luyện vượt chướng ngại, trường tập bắn, kho vũ khí, kho lương, khu túc xá, tàu ngựa, còn có nhà ăn... Hắc đem hậu hoa viên chuyên môn chế thành cục chế tạo vũ khí, cho lão hắc đầu và các thiết tượng di chuyển hết đến đây, phát lương gấp đôi cho những thợ rèn thợ sắc này, lão hắc đầu và những thiết tượng tiếp xúc được tin tức cơ mật thì lương gấp ba lần, khiến họ nhiệt tình và tích cực công tác. Đồng thời, để bảo mật, hắc còn thiết đặt vòng trong vòng ngoài ở cục chế tạo vũ khí, kiểm tra người ra vào rất nghiêm.

Dương Thu Trì nhớ tới mấy nghìn thi thể ngoài thành chưa kịp chôn, hiện giờ là trời mùa hè, rất nhanh sinh thối, có khả năng sẽ dẫn tới tật bệnh lưu hành, như vậy thì rất phiền. Hắc lập tức triệu tập lý trưởng toàn huyện thành, mở cuộc họp.

Hiện giờ Dương Thu Trì ở Kiểm Dương huyện có thể nói là thần nhân, đầu đầu cũng truyền chuyện về vũ khí quái thú biết phun rắn của hắc, có thể chớp mắt cắn chết nhiều người, người chết sẽ có một lỗ hồng xuyên suốt (Toại phát thương không có đủ uy lực, không thể tạo thành loại vết thương thể này), Dương thủ bị đang mang vũ khí diệt lui địch, bảo vệ nhân dân, cho nên mọi người trong thành đều kính nể vợ chồng hắc...

Dương Thu Trì yêu cầu, lý trưởng các khu trong huyện đều đưa nhau tập hợp ở học cung trước kia. Hắc liền đem mối lo xuất hiện ôn dịch do thi thể sinh thối nói ra. Hắc chưa kịp yêu cầu, lý trưởng các nơi đã đưa nhau tỏ thái độ, nói đây là đại sự đối với bá tánh trong thành, đương nhiên sẽ tiến hành chôn thi thể địch quân. Những tướng sĩ trận vong bên quân nhà thì do vì bá tánh trong thành mà chết, nên họ sẽ động viên mọi người cùng chuẩn bị những cỗ quan tài mỏng an táng.

Dương Thu Trì rất hài lòng, lại cho gọi cả thầy lang trung trong thành, đem phương thuốc báo cho họ biết, bảo họ phối tạo thuốc tiêu độc, tiến hành vệ sinh tẩy sạch các đường lớn nhỏ trong thành, để phòng ôn dịch lưu hành.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 131: Ông trời đùa cợt

"Dương Thu Trì từ học cung vội vã trở về nha môn, vào nội nha điển sứ của mình, người mở cửa là Quách Tuyết Liên. Tiểu nha đầu le lưỡi nhìn hắc, cười quái quái, xong xoay người bỏ đi.

"Chờ đó!" Dương Thu Trì khẽ gọi, chạy theo mấy biết giữ nàng kéo xoay lại, "Em thân thân bí bí làm cái gì đó?"



"Không có a!" Quách Tuyết Liên ranh mãnh cười, "Nô ti đâu dám a!"

"Hừ!" Dương Thu Trì ngẩng đầu quét mắt nhìn quanh vườn, thấy có rất nhiều nha hoàn và bà vú. Những người này thấy hắn đều lui qua một bên, cúi đầu đứng nghiêm. Hắn xoay chuyển ý niệm, hỏi: "Các vương phi đến rồi?"

"Dạ đúng vậy! Nhưng mà đã về rồi."

"Tiểu quận chúa đâu? Về luôn rồi à?"

"Dạ," Quách Tuyết Liên cười hi hi nhìn hắn, làm mặt quỷ, cười: "Nhưng mà lão gia, sau này không thể gọi là tiểu quận chúa nữa, phải gọi là trác vương phi...!"

"Ý gì vậy?" Dương Thu Trì cả kinh.

"Phu nhân đã đồng ý người nạp tiểu quận chúa làm thiếp rồi. Các vương phi của Quế vương, Huệ vương và Phúc vương cũng nói rồi, ba vị vương gia và tổng binh sẽ liên danh tiến cử người kế thừa tước vị Sở vương. Đến lúc đó, phu quân của chúng ta là vương phi, tiểu quận chúa tự nhiên là trác vương phi rồi!"

Hả? Dương Thu Trì như đang nằm mộng, không biết nên mừng hay lo, hỏi: "Phu nhân đâu?"

"Đang ở trong phòng ngủ chăm cứu cho tiểu quận chúa!"

"Chăm cứu?" Dương Thu Trì kỳ quái.

"Đúng a, vương phi nương nương nói, trác vương phi nương nương kinh khủng quá độ làm ảnh hưởng đến đầu, châm vài kim, cộng thêm vài thang thuốc, sẽ từ từ khỏe lên thôi."

"Vậy à, thật sau? À mà cái gì vương phi trác vương phi chứ! Còn chưa có gì hết, sau này không được nói loạn, để người ta cười cho!"

"Dạ...!" Quách Tuyết Liên cười hi hi đáp ứng, nhanh chân bỏ đi.

Băng nhi đồng ý hắn nạp thiếp? Không đúng a, tuy nàng trước đây đã để cho Quách Tuyết Liên lên giường hầu hạ hắn, nhưng một là nàng chuyển thế quên hết ước định kiếp trước, hai là lúc đó hai người chưa thành thân, thậm chí còn chưa nhận lời đến với nhau, Băng nhi vì để hắn có người lo liệu, muốn hắn sớm thành gia đình để một mình cô khổ đáng thương. Nhưng hiện giờ hai người đã thành thân rồi, với tính cách cao ngạo của nàng, sao có thể dung nữ nhân nào khác chứ?

Dương Thu Trì hơi nghi hoặc, từ từ đến phòng ngủ.

Ngay từ xa hắn đã ngửi được mùi u hương, vén rèm lên đã thấy tiểu quận chúa nằm phục trên giường, đầu có cắm mấy ngăn châm, dường như đã ngủ đi. Liễu Nhược Băng đang dùng ngón tay khẽ lay động ngăn châm.

Nghe tiếng bước chân, Liễu Nhược Băng không quay đầu lại, khẽ hỏi: "Phu quân, chàng về rồi sao?"

"Ừ!" Dương Thu Trì đến cạnh nàng, xem nàng làm việc, không nói chuyện quấy nhiễu. lát sau, Liễu Nhược Băng rút ngăn châm ra, dùng thuốc nước tẩy rửa, đặt trở lại vào ống đồng nhỏ, xong khẽ hỏi: "Phượng nhi, cảm giác thế nào?"

"Dạ, đầu nóng lắm... giống như có con chuột nhỏ đang chạy trong đầu, hi hi, vui quá!" Tiểu quận chúa Chu Phượng Đức khẽ mở mắt nói.

"Vậy thì tốt, ngoan, nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi đi." Liễu Nhược Băng đắp chăn mỏng lên cho tiểu quận chúa, quay mắt lại nhìn Dương Thu Trì từ từ cười.

Dương Thu Trì sung mãn yêu thương vuốt má nàng, khẽ bảo: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện, được không?"

Liễu Nhược Băng gật đầu, theo Dương Thu Trì ra ngoài. Hai người đến phòng khách, Dương Thu Trì vào đề thẳng: "Nàng đáp ứng đám vương phi đến khuyên bảo cho phép ta nạp tiểu quận chúa làm thiếp rồi?"

Liễu Nhược Băng cười cười nhìn hắn, gật đầu.

Dương Thu Trì đậm chân nói: "nàng sao lại đáp ứng chứ? Chúng ta không phải là nói rõ rồi, rằng cả đời này song túc song phi hay sao?"

Liễu Nhược Băng bước tới khẽ kéo tay hắn, dịu giọng nói: "Phu quân, thiếp biết chàng tốt với thiếp, chàng có lòng này, Băng nhi có chết cũng không hối hận gì rồi!"

"Không phải chỉ là vấn đề có lòng này! Nàng quên ước định tiền thế của chúng ta rồi..." Nói đến đây, hắn ngẫm nghĩ, chuyện ước định sống trọn vợ trọn chồng bên nhau này là định vào kiếp trước, hắn xuyên việt trực tiếp đến đây nên giữ kỷ ước trước kia, chứ Liễu Nhược Băng chuyển thế đầu thai, cho nên đã quên sạch rồi. Hắn bèn ôm eo nàng, khẽ bảo: "Băng nhi, ta đã đáp ứng nàng là cùng nàng song túc song phi mà!"

Đôi mắt phượng của Liễu Nhược Băng chớp chớp, nghi hoặc nhìn hắn, tựa hồ như hỏi hắn hứa với nàng lời này từ khi nào vậy, tại sao nàng lại không biết?

Dương Thu Trì hôn má nàng: "Đây là lời hứa kiếp trước, nàng đã không nhớ rồi, nhưng ta thì nhớ, do đó ta phải tuân thủ!"

Liễu Nhược Băng ứa lệ, khẽ dựa vào lòng hắn: "Chàng cứ nói mãi kiếp trước kiếp này, Băng nhi không biết, nhưng nghe chàng nói vậy, Băng nhi rất thích!"

"Ừ, ta đáp ứng nàng chuyện gì nhất định phải làm cho được. Do đó, chúng ta hiện giờ đi gặp các vương gia đó nói rõ, không thể nạp tiểu quân chúa làm thiếp. Bọn họ hiện giờ còn phải dựa vào chúng ta, không sợ họ làm dữ đâu!"

Liễu Nhược Băng khẽ lắc đầu, hôn đáp lại hắn: "Phu quân, chàng nghe thiếp này. Băng nhi sờ dĩ đáp ứng cho phu quân nạp thiếp, không phải là không lo nữ nhân khác phân hưởng chàng." Nói đến đây, đôi mi dài của nàng chớp chớp, lời nói hơi ảm đạm, "Phàm là nữ nhân, mấy ai không hi vọng phu quân chỉ sủng ái một mình mình chứ? Băng nhi cũng như vậy, cũng muốn cùng phu quân song túc song phi, ân ái đến bạc đầu..."

"Thì đúng rồi! Phu quân là nghĩ vậy đó, cho nên chúng ta mới không thể nạp tiểu quân chúa làm thiếp a!"

"Lời tuy là nói vậy, nhưng thế sự vô thường, lòng Băng nhi tự biết cân đo. Phu quân đối tốt với Băng nhi thế nào Băng nhi biết, nhưng Băng nhi không thể được sủng mà kiêu, và cũng là người biết chuyện. Trước khi Băng nhi và phu quân thành thân, phu quân đã nạp tiểu quân chúa làm thiếp, có vấn đề làm bằng, lần này đến Trần Viễn phủ, hai người lại... sau đó, phu quân mới cùng Băng nhi bái thiên bái địa thành thân. Vốn ra tiểu quân chúa vào nhà trước, nàng ấy phải là nguyên phối mới đúng. Phu quân thương xót Băng nhi, cho Băng nhi làm chánh thất, đã là vạn hạnh cho Băng nhi rồi. Nếu như không còn biết điều, đòi đuổi tiểu quân chúa ra cửa, thì thái quá bá đạo rồi."

Dương Thu Trì tròn mắt, nói: "Nhưng ta nạp cô ấy làm thiếp chẳng qua là kế quyền nghi bất đắc dĩ..."

"Băng nhi tin lời phu quân, nhưng mục đích nạp thiếp của phu quân là chuyện cá nhân, người khác sẽ không biết rõ chuyện này, chỉ biết chàng đã nạp tiểu quân chúa làm thiếp rồi, cũng đã viên phòng rồi, hiện giờ còn muốn..."

"Chưa viên phòng! Ta căn bản không có đụng cô ấy..., à có đụng, nhưng căn bản không cùng cô ấy... cái gì cái gì đó! Dù sao thì cô ấy vẫn còn thân xử nữ, không tin nàng có thể..."

"Tin! Băng nhi tin từng lời của phu quân!" Liễu Nhược Băng ôm chặt lấy cổ hắn, nhìn bộ dạng gấp gáp của hắn, lòng rất cảm động. Trọng phu người ta nghe nói vợ đồng ý cho nạp thiếp, e rằng nhảy cẫng lên nâng ly mừng rỡ, không ngờ tên ngốc này (hay là giả ngốc?) cứ từ chối tới lui, cứ muốn cùng như đôi chim liền cánh bay suốt cuộc đời với nàng! Có chồng như vậy còn cầu chi nữa! Nghĩ đến chuyện nhu tình, nàng không khỏi dâng cho hắn nụ hôn thật ngọt ngào, sâu đậm!

Dương Thu Trì mới đầu hôn bị động, sau đó lửa dục hùng hùng, phản khách vi chủ, ôm chặt nàng vừa hôn vừa sờ, khiến Liễu Nhược Băng hít hà liên tục, đẩy bật hắn ra, vừa thẹn vừa oán trách: "Coi chàng kia! Bên ngoài còn có người đó!"

Dương Thu Trì ôm chặt nàng, giọng van nài: "Phu quân định hôn nàng mà, ai bảo nàng chọc ta chứ?" Xong thò tay bóp lên gò ngực cao vợi của nàng liên tục.

Liễu Nhược Băng rên lên dựa hắn vào người hắn, thở hổn hển nói: "Phu quân, không được! Làm vậy sẽ làm hao tổn công lực của Băng nhi đó..."

Dương Thu Trì cả kinh, vội dừng tay lại: "Sờ chút mà cũng hao tổn công lực của nàng?"

"Dạ, vốn trước đây thiếp không biết, nhưng đêm thành thân chàng..., sau đó, thiếp cảm thấy khi tự khí có cảm giác lo lắng, không tùy tâm sở dục như trước nữa, trong lòng cứ nghĩ mãi... nghĩ mãi đến chuyện đó..., không biện pháp tập trung tư tưởng."

Thôi rồi! Dương Thu Trì đứng ngẩn cả buổi mới lấy lại thần. Xem ra, đồng tử công của Liễu Nhược Băng không những không thể phá thân, mà nam nữ thân mật cũng sẽ bị ảnh hưởng, sẽ làm loạn tâm thần khiến nàng không cách gì ngưng thần tự khí. Hắn cười khổ hỏi:

"Vậy làm sao bây giờ? Ta nghĩ cho dù là không viên phòng chân chính, chỉ cần ôm nàng thân mật, yêu đương chút chút bên ngoài cũng không sao chứ. Hiện giờ xem ra ngay cả đụng cũng không được."

Liễu Nhược Băng á náy dựa vào hắn: "Xin lỗi, phu quân, thiếp cũng không biết sẽ như vậy. Nhưng mà không sao, cho dù mất chút công lực, Ngải Miêu Miêu đó muốn thắng thiếp cũng khó lắm!"

Dương Thu Trì lắc đầu ừ ừ: "Cái đó không được! Cao thủ đối quyết, sự sai biệt chút xíu đã có thể ảnh hưởng đến sinh tử. Nàng lại không cho ta giúp, do đó, chúng ta hãy nhẫn nhịn một chút cho xong."

Liễu Nhược Băng lại hôn hắn: "Thiếp cũng nghĩ vậy, nhưng không biết phải nhẫn bao lâu. Dù sao cũng không thể để phu quân vậy được. Hiện giờ thì ổn rồi, nạp tiểu quân chúa làm thiếp, tới đến phu quân có người thị tẩm, thiếp có thể an tâm luyện công chuẩn bị cho trường quyết chiến này."

"Cái gì? Nàng nói để cho tiểu quân chúa và ta...? Cái đó không được đâu! Nói là không nạp thiếp rồi mà!"

"Nghe thiếp nói! Phu quân," Liễu Nhược Băng trịnh trọng nói, "Chàng nạp tiểu quân chúa trước, không quản là với lý do gì, chúng ta cũng phải nhận, vì danh tiết một đời cho tiểu quân chúa, và cũng vì tín nghĩa của phu quân, chúng ta không thể để người ta nói sau lưng được. Chuyện này cứ định như vậy."

đi!"

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà, phu quân, lần này chàng phải nghe Băng nhi!"

Dương Thu Trì dậm chân: "Băng nhi! Nàng hiện giờ mắt ký ức không biết, chờ khi biết về ước định kiếp trước của chúng ta rồi, nàng sẽ hối hận đó!"

Liễu Nhược Băng âm lòng, dịu dàng nhìn hắn: 'Chàng cứ nói kiếp trước, dường như là biết chuyện kiếp trước của chúng ta vậy, mà cho dù chàng biết chuyện kiếp trước, có lời ước định kia, chỉ cần chàng có lòng này, Băng nhi cũng đã mãn nguyện rồi. Nếu như ông trời để chàng nạp tiểu quận chúa làm thiếp trước, sau đó thành thân với Băng nhi, thì đó cũng là sự sắp xếp của ông trời. Phu quân, kiếp này chúng ta có thể ở với nhau, có thêm một tiểu quận chúa Băng nhi cũng không để ý đâu, nhân vì Băng nhi biết trong lòng chàng chỉ có Băng nhi, như vậy là đủ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 132: U U động phòng

Dương Thu Trì cười khổ: "Cái này.... hay là chờ sau này hắn tính vậy!"

Liễu Nhược Băng nói: "Chuyện này đã được định rồi, các vương phi đã tiễn tiểu quận chúa đến cùng lễ vật và nữ tì. Thiếp cũng đã thể chàng thu lấy rồi. Đúng rồi, tối này ba vị vương gia còn thiết yến chúc mừng nữa."

"Chúc mừng cái gì a! Ta còn phải gấp chế tạo đạn dược, nếu không địch nhân đến đánh chúng ta làm sao đây?"

Liễu Nhược Băng cười cười: "Vốn ra là ba vị vương gia nói còn bày tiệc toàn thành treo đèn kết hoa nữa, thiếp vội ngăn lại, nói chàng phải vội chuẩn bị vũ khí ứng đối địch nhân, lúc này quân tình khẩn cấp, không tiện làm lớn, bọn họ mới chịu thôi. Còn về địch nhân, lần này chúng bỏ chạy tán loạn, ngay lương thảo và quân mã ở đại danh cũng bỏ, cho nên trong thời gian ngắn sẽ không đánh đến nữa đâu. Hơn nữa, ăn cơm tối cũng đâu có ảnh hưởng đến chuyện gì. Được rồi, mau đi làm đi, thiếp còn luyến công nữa."

Dương Thu Trì vội ra đứng trong vườn, lòng không biết nên vui hay buồn. Kiếp trước hắn nạp bảy nàng thiếp, đều hoan thiên hỉ địa, không có lần nào sầu mi khổ mặt như thế này.

Hắn lười nghĩ tiếp, gọi bọn hộ vệ nhồi đạn pháo vào lập tức khởi công, hắn phối thuốc họ nhồi.

Lần này bận rộn tới chiều tối, quân gia của ba vị vương gia đến mới vợ chồng Dương Thu Trì và tiểu quận chúa đến dự yến.

Liễu Nhược Băng đã lệnh cho nha hoàn giúp tiểu quận chúa đổi lại áo cô dâu, còn Dương Thu Trì chỉ thay bộ đồ mới rồi vào nội nha của tri huyện.

Tuy nói là tiệc gia đình, nhưng ba vị vương gia vì muốn tạo thanh thế, cùng cố chuyện đã thành sự thật, đã thỉnh những hương thân danh lưu có tiếng trong thành, cùng lục phòng tư lại của huyện nha đến dự, bàn tiệc bày đầy cả vườn.

Quế vương, Huệ vương và Phúc vương cao hứng vô cùng, nói phu nhân của Dương Thu Trì đồng ý cho hắn nạp tiểu quận chúa làm thiếp thuận lợi vượt ngoài sự tưởng tượng của họ. Mấy vương phi chỉ tốn mấy khắc là về, vui mừng báo cho họ biết Dương phu nhân là kẻ thông tình đạt lý, họ vừa mở lời đã đồng ý ngay.

Làm thành chuyện này, ba vị vương gia vững tin hơn, lập tức liên danh viết tấu chương, ní về chiến công của Dương Thu Trì và tác dụng trọng yếu của hắn đối với Đại Minh, cực lực tiến cử hắn với thân phận nghi tâu kế thừa tước vị Sở vương, sau đó dùng bát bách lý gia cấp khẩn cấp đưa lên kinh thành.

Tuy hiện giờ thiên hạ đại loạn, nơi nào cũng có chiến hỏa, nhưng dịch trạm của Đại Minh vẫn còn vận hành suôn sẻ, chẳng qua chỉ cần đi đường vòng mà thôi.

Nội nha của tri huyện treo đèn kết hoa, tiếng cười vui không ngớt. Trong vườn đầy rượu thịch, trên lầu yển, Quế vương còn chuyên môn an bài nghi thức nạp thiếp hiến trà, đây là nghi thức trọng yếu cường điệu tôn ti.

Tiểu quận chúa áo cô dâu khăn trùm đầu, tiếp trà thơm từ nha hoàn đưa qua, án chiếu theo nghi thức dập đầu dâng trà cho Dương Thu Trì và Liễu Nhược Băng, nhưng Liễu Nhược Băng chấp ý không chịu, nói bản thân đã chiếm tiện nghi, ủy khuất cho tiểu quận chúa rồi, nên không thể thụ nhận quý bái của nàng nữa, sau này cũng lấy quyền bình đẳng mà đãi tiểu quận chúa.

Liều Nhược Băng độ lượng như vậy khiến Quế vương và mọi người mừng rỡ, đua nhau khen nàng là mẫu mực. Nhưng mà, bọn họ nhận thấy nguyên phối chỉ có một, không chịu ngồi ngang hàng, Dương Thu Trì cũng nhận thấy vậy sẽ ủy khuất Liều Nhược Băng, nên không đồng ý, Liều Nhược Băng đành phải nhận.

Chúng hương thân đại biểu dân chúng toàn thành đua nhau bước lên kính rượu ba vợ chồng Dương Thu Trì.

Để nạp tiểu quận chúa làm thiếp, trước sau đã cử hành qua ba nghi thức. Lần đầu là Trầm Lỗi tổ chức tửu yến nạp thiếp, lúc đó thuần túy là vì muốn làm nhục tiểu quận chúa. Lần thứ hai ở Trần Viễn phủ, cửu mụ của tiểu quận chúa chủ trì, lúc đó Dương Thu Trì phản đối làm tiệc lớn, nên chỉ treo đèn kết hoa mà thôi. Có điều hai người lúc đó cũng tiến vào động phòng, nhưng Dương Thu Trì không coi là thật. Còn lần này bất động, Quế vương có lòng gán ghép, mục đích để mọi người đều biết Dương Thu Trì hiện giờ là nghi tân mới của Sở vương rồi, nên dù bị Liều Nhược Băng ngăn cản, không thể làm với quy mô lớn, nhưng cái gì nên có đều có cả, không thiếu cái nào.

Trừ việc bái thiên địa không cử hành, tửu yến bày đủ lễ tiết như cưới vợ vậy.

Sau khi trải qua mấy tháng điều dưỡng, theo hoàn cảnh cải biến, cộng với sự chăm cứu trị liệu của Liều Nhược Băng, bệnh tình của tiểu quận chúa đã từ từ chuyển tốt, chỉ ít là không ngờ ngăn ngừa nghiệt như ban đầu, thậm chí còn thỉnh thoảng nhìn ngắm Dương Thu Trì e thẹn ai oán, khiến mọi người đều hoài nghi không biết tiểu quận chúa gốc thật hay giả vờ.

Dương Thu Trì vốn muốn nhanh chóng uống rượu xong rồi trở về tiếp tục chế tạo đan dược, nhưng ba vị vương gia và chúng hương thân không hiểu tính trọng yếu và khẩn bách của việc này, còn thật sự cho rằng hắn có một quái thú biết phun rắn, có thể chớp mắt cắn chết mấy trăm thậm chí cả nghìn địch quân, cộng thêm có bạch y nữ hiệp Liều Nhược Băng mười năm nay là nhân vật như trong thần thoại... họ cho rằng hai vợ chồng đã trở nên mức ghê ghớm là người chặn giết người, phạt ngăn chém phạt, chẳng gì bất lợi. Và nếu không phải là hai vợ chồng hắn, ba vị vương gia và bá tánh toàn thành ở đây đã làm quỷ không đầu dưới đao hoặc ở tù dưới gông cùm xiềng xích rồi, cho nên họ tận khả năng bày tỏ sự cảm kích qua rượu, kính nhiều thêm vài bôi để biểu đạt ý cảm tạ trong tâm mà thôi.

Dương Thu Trì vốn là tửu quỷ, trước giờ chưa có thói quen từ chối rượu. Hắn vốn không muốn uống nhiều, nhưng khi nghe A Hạnh Ny lúc kính rượu nói đã phái Đồng binh đi thám tra tứ phía rồi, một khi có tình huống lập tức báo cáo. Còn du kích tướng quân Long Bình cũng nói chuyện thành phòng đã sắp xếp ổn thỏa, bảo hắn ăn tâm ăn mừng. Lưu Dững thì báo cáo cho hắn một tin tức tốt hơn, nói hôm nay đã chiêu thu hơn ba nghìn tân quân, đã phối phát toàn bộ vũ khí tước của địch khi thu dọn chiến trường cho họ lên phòng thủ ở thành lâu. Hắn lại nhớ đến lời của Liều Nhược Băng nói trước đó, là địch quân lần này sợ quá chạy tán loạn, sẽ không thể thực hiện cú hồi mã thương. Chuyện phối đan cũng không phải nhất thời, nên hắn yên tâm uống rượu thỏa sức.

Hắn mạng Liều Nhược Băng và tiểu quận chúa Chu phượng Đức đi đến từng bàn kính rượu. Uống thoải mái thế này dĩ nhiên càng náo nhiệt hơn. Tổng binh Không Hi Quý tuy thêm thưởng vẻ đẹp của Liều Nhược Băng, bị ánh mắt lẳng lệ của nàng quét trúng, không dám nhìn nàng lần nào nữa.

Bữa tiệc vui này uống rất thoải mái, Dương Thu Trì gần như say mềm, bị Liều Nhược Băng và tiểu quận chúa đưa về. Ba vị vương gia cũng cao hứng đi theo tiễn về đến nội nha diễn sứ mới tận hứng mà tan.

Quách Tuyết Liên đã sớm chuẩn bị tinh tửu thang cho Dương Thu Trì uống, nhưng hiệu quả không rõ lắm.

Nhân vì lần này hắn vừa trải qua tràng quyết đấu sinh tử, một mình giết quá nhiều địch quân, nên sự tác động đến thần kinh không phải một ngày một bữa là bình phục, cộng thêm xuyên việt đến đây lần đầu nạp thiếp không biết nên vui hay nên buồn, nên uống hơi nhiều, hai chén tinh tửu thang mà không thể làm hắn tỉnh.

Dương Thu Trì như mất say mềm kéo tay Liều Nhược Băng cười hi hi kéo nàng về phòng đòi nghỉ. Liều Nhược Băng cũng uống hơi say, cứ mặc cho hắn kéo, nhưng lại đưa hắn đến phòng của tiểu quận chúa, rồi cùng Quách Tuyết Liên cùng giúp cởi áo bào cho hắn, phục thị hắn nằm xuống xong thì đã thấy hắn ngủ khò.

Liều Nhược Băng yêu thương hôn lên trán hắn, nhìn tiểu quận chúa cười hi hi ngốc nghếch, thở dài một cái rồi bỏ ra khỏi phòng. Quách Tuyết Liên cũng theo sau.

Tiểu quận chúa cũng uống mấy bôi, mặt đỏ hồng, bước tới kéo tay Quách Tuyết Liên không chịu buông, nói là muốn cùng nàng chơi cửu liên hoàn.

Quách Tuyết Liên cười hi hi tránh ra, nói vào tai nàng: "Quận chúa, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc, nàng và lão gia của nàng chơi ở trên giường đi!"

"Chơi với lão gia ở trên giường? Hi hi, được a, lên giường chơi! Không cho nàng đi, ba chúng ta cùng chơi!"

Nói xong, tiểu quận chúa túm tay Quách Tuyết Liên kéo lên giường, khiến Quách Tuyết Liên đỏ bừng cả mặt, hất hai tay nàng, xong đẩy nàng ngồi lên mép giường: "Trò chơi động phòng này chỉ có mẹ và lão gia chơi được thôi! Nó thì không có phúc khí đó!"

"Không mà! Ta cứ muốn nàng chơi cùng với ta, ba chúng ta cùng chơi!" Tiểu quận chúa túm tay Quách Tuyết Liên không chịu buông.

Quách Tuyết Liên hất tay không được, đỏ mặt nháy miệng về phía Dương Thu Trì: "Coi kia! Lão gia của nàng tỉnh rồi, muốn chơi cùng với nàng kia!"

"Vậy sao?" Tiểu quận chúa quay đầu lại nhìn.

Quách Tuyết Liên lên nhìn Dương Thu Trì, không ngờ mắt tập trung vào giữa hai đùi của hắn. Dưới ánh đèn lồng đỏ và nền chiếu sáng, nàng chợt thấy hạ

bộ của hần cao như gò núi, thể trận giống trống phát cờ rất rõ ràng. Quách Tuyết Liên nhớ lại đã từng tận tay sờ mó cột đèn đó, tức thời thẹn không biết làm sao, nhân lúc tiểu quận chúa quay đầu, tay hơi lỏng đi, liền dùng sức rút tay về, chạy vụt ra khỏi phòng thuận tay đóng cửa lại. Ra ngoài hành lang, đứng đứng phát lại, cảm thấy tim đập thình thịch, lòng cũng tự dấy lên niềm thương cảm: biết tới bao giờ đèn hồng nền phúc mới được thắp lên cho nàng đây? Liệu nàng có ngày đó không?

Tiểu quận chúa đuổi theo tới cửa, bị Quách Tuyết Liên chèn cửa phía ngoài, gọi hai tiếng mà không ai đáp, liền giậm chân ổng ẹo, trở lại bên giường, thấy Dương Thu Trì ngủ khò khò, mũi phập phồng nhìn rất tức cười, liền dấy lòng tình nghịch, đưa tay bịt mũi hần.

Lát sau, Dương Thu Trì hô hấp không được, lắc nghiêng đầu hất tay nàng ra, xoay người vào trong ngủ tiếp.

Tiểu quận chúa bụm miệng cười, đẩy hần một cái, Dương Thu Trì không cảm thấy gì, vẫn còn trong giấc mộng chu công. Tiểu quận chúa chụp tay hần lắc lắc: "Lão gia! Lão gia! Dậy chơi với Phụng nhi a...!"

Không ngờ Dương Thu Trì lần này say quá, vẫn ngủ khò.

Tiểu quận chúa hừ một tiếng, vung tay đánh nhẹ vào cánh tay hần: "Không dậy Phụng nhi không thêm chơi với lão gia nữa!"

Trùng mắt nhìn hần một hồi, thấy không động tĩnh gì, tiểu quận chúa chề môi, cởi giày thêu hoa, ném mạnh vào góc tường, cởi hết quần áo cô dâu và khăn trùm, cũng quăng mạnh ra ngoài bàn, trên người chỉ còn tiết y màu đỏ hồng.

Tiểu quận chúa quỳ đôi đùi ngọc trắng thon như phấn dồi bỏ lên giường, nằm cạnh Dương Thu Trì, kéo mền qua đắp, nhắm mắt lại. Một lúc sau, nàng lại mở mắt, mượn ánh đèn nhìn Dương Thu Trì, thấy hần ngủ rất say, ngẫm nghĩ một hồi, đưa tay bứt sợi tóc trên đầu, cẩn thận chọc vào lỗ tai hần, khẽ se.

Dương Thu Trì ngửa lỗ tai, trong vô thức đưa tay quơ quơ, hất tay tiểu quận chúa ra, nhưng không mở mắt, tiếp tục ngủ vùi.

Tiểu quận chúa che miệng cười, cảm thấy rất vui, liền quỳ lên nhòm mông, dùng tóc tiếp tục ngoáy vào lỗ tai hần.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 133: Ràng buộc

Lỗ tai Dương Thu Trì ngửa rất khó chịu, trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ, nửa say nửa tỉnh đưa tay định chụp tay tiểu quận chúa, nhưng bị nàng cười hắc hắc tránh né.

Tiểu quận chúa lại tiếp tục chọc ghẹo Dương Thu Trì, hần bèn quay qua ôm nàng vào lòng luôn cho khỏi phiền phức.

Tiểu quận chúa chỉ mặc một tiết y sát người, còn Dương Thu Trì thì đã bị Quách Tuyết Liên cởi hết chỉ còn lại nội khó. Hai nam nữ trần người lỏa thể ôm nhau như vậy, kết quả không nghĩ cũng biết.

Do đó, Dương Thu Trì sau khi ôm người ngọc vào lòng, trong cơn say cênh choáng, đã hồn nhiên không biết người trong lòng là ai, cảm thấy nữ tử trong tay kiều khu như lửa, khiến cho toàn thân hần cũng nóng rực lên. Dương Thu Trì làm hòa thương đã lâu, đã sớm bị lửa dục thiêu đốt mụ cả người, giờ có thiếu nữ trần trụi nằm trong lòng, sao có thể khác chế nổi. Hần lật người lên, nhaoáng cái đã lộ sạch chút vương vếu còn lại của hai người, kéo hai đùi nàng dậy, đẩy núi vàng, xoay trụ ngọc, chợt nghe tiểu quận chúa la lên một tiếng thảm thiết: "A...! Lão gia..., không chịu đâu, đau quá hà... hu hu hu..."

Tiểu quận chúa vừa khóc vừa dùng ngọc thủ trắng muốt định đẩy hần ra, nhưng làm sao đẩy nổi. Nhưng tiếng hô thảm này cuối cùng đã làm Dương Thu Trì tỉnh hẳn.

Hần đột nhiên phát giác người ngọc dưới thân là tiểu quận chúa, đang rằng rủa khóc rống, còn hần đã long thương cắm vào thành địch, liền vội dùng 12 đạo kim bài ra lệnh triệt quân, ngồi ngơ ngẩn nhìn tiểu quận chúa khóc lóc, không biết làm sao cho phải. Hần đánh nằm xuống cạnh nàng, khẽ ôm nàng vào lòng an ủi, dịu dàng hỏi: "Phụng nhi, ta làm nàng đau hà?"

"Dạ...! Đau lắm! Phụng nhi không chơi nữa! Chơi không vui gì hết...! Hu hu hu..." Tiểu quận chúa một tay gạt lệ sụt sùi, một tay đưa tới chỗ kín đã thụ thương che đậy.

"Xin... xin lỗi a..." Dương Thu Trì áp ứng nói, "Ta....., ta uống say rồi."

Tiểu quận chúa không quản chuyện đó, nghe hần nói vậy càng ủy khuất hơn, khóc cực lớn giống như còi xe lửa hụ vậy.

Dương Thu Trì nghe nàng khóc lớn, sợ người ở ngoài nghe thì không hay, trong cơn hoảng loạn vội áp người hôn môi nàng, nhẹ nhàng đưa lưỡi qua bịt kín miệng nàng, tay còn lại thì tập kích lên gò ngực tròn trịa của nàng, như bướm vờn trên nụ hồng.

Chiều này nhanh chóng có hiệu quả, vì thật nhanh sau đó, tiếng khóc của tiểu quận chúa nín dần, chuyển thành tiếng rên khe khẽ.

Dương Thu Trì nghĩ trong cơn say chênh choáng đã đoạt mất trình tiết của tiểu quận chúa, không cấp cho nàng chút ôn tồn mon trớn nào, lòng cảm thấy áy náy hồi lỗi, nên dùng hết tinh thần vuốt ve kích thích tiểu quận chúa, nhanh chóng khơi dậy lửa dục bản năng của nàng, khiến nàng chủ động ôm hôn trả lại hân.

Khi tiểu quận chúa hơi thở như lan, hôn hà hôn hển không biết trời đất gì nữa, Dương Thu Trì mới vạch hai chân nàng ra, nhẹ nhàng lên ngựa, hoảng long lại đánh trở về thành.

Trong thoáng này, hân liền nhìn xuống, thấy hạ thân trắng muốt của tiểu quận chúa thấm vệt máu hồng, hiểu rằng nàng quả nhiên còn giữ thân xử nữ, nên ôn tồn từ tốn hơn.

Trong trận mây mưa này tiểu quận chúa không còn la đau nữa, triền miên tình ý, hưởng thụ hết lần này đến lần khác cái vui cá nước, đến canh năm hai người mới ôm nhau ngủ vùi.

Sáng hôm sau, hai tiểu nha hoàng tiến vào phục thị tiểu quận chúa tẩy rửa, nhưng tiểu quận chúa lười nhác mệt mỗi nằm rúc vào lòng Dương Thu Trì không chịu dậy.

Dương Thu Trì còn rất nhiều việc cần phải làm, lại muốn đi gặp Liễu Nhược Băng một chút, nên nựng vào mông của nàng mấy cái, rồi chọc vào nách nàng, khiến tiểu quận chúa cười nắc nẻ trốn vào trong gò, mới thoát thân xuống giường.

Sau khi tẩy rửa thay y phục xong, hân e dè vào phòng của Liễu Nhược Băng.

Liễu Nhược Băng đang ngồi luyện công trên bồ đoàn, thấy hân tiến vào, nhôo miệng cười hỏi: "Ngủ ngon không?"

Thấy Liễu Nhược Băng có thần sắc như vậy, Dương Thu Trì cũng yên tâm mấy phần, chân chánh khẳng định nàng đích xác là tự nguyện để hân nạp thiếp. Hân ngồi xuống cạnh nàng, hôn khẽ vào tai nàng: "Ừ, cũng ngon, nàng thì sao?"

Liễu Nhược Băng hôn đáp lại hân: "Ngon lắm, thiếp đang hân trương luyện công. Chẳng tới qua đã để lỡ nhiều thời gian, nên đi làm đi, lỡ để địch quân đánh lại thật mà đàn khai hoa và đạn súng máy của chàng chưa chế tạo ra, nguy hiểm lắm đó!"

Nàng nghe Dương Thu Trì nói qua tạc đạn và súng máy, do đó biết đó không phải là quái thú gì, mà là một loại hỏa khí lợi hại. Nàng cũng biết qua uy lực của hỏa khí này, cho nên bảo Dương Thu Trì làm nhanh. Dương Thu Trì đáp ứng, đứng dậy ra cửa.

Công tác kiến thiết binh doanh không dừng lại một khắc nào. Xưởng đồ sắt đã di chuyển vào trong binh doanh mới, những nguyên liệu luyện ra ngày hôm qua cũng đã vận chuyển đến nội nha. Chuyện phối trí thuốc nổ đáng, thuốc nổ không khói và ngòi nổ là cơ mật trung tâm, cho nên Dương Thu Trì vẫn một mình làm ở sương phòng trong nội nha, đảm bảo bí mật.

Hân bận rộn suốt cả ngày mới tạo ra 500 viên đạn có thuốc nổ và ngòi nổ, cộng thêm một ít tạc đạn. Không biết địch quân sẽ tấn công khi nào, hân rất gấp, quyết định trong thời gian này cần phải tăng ca làm thuốc nổ.

Đêm tân hôn, tiểu quận chúa hưởng được thú vui ân ái, cứ chạy lại gõ cửa phòng hân, không chịu mở cửa không đi. Dương Thu Trì chỉ đành ôm nàng nồng ấm một phen, nàng mới chịu trở về cùng Quách Tuyệt Liên chơi trò cừu liên hoàn. Nhưng đến tối, trời vừa tắt nắng, lên đèn là tiểu quận chúa kéo Dương Thu Trì lên giường, giúp hân cỡi y phục quần quít đôi mây mưa.

Dương Thu Trì thấy nàng nhiệt tình như lửa, tuy công tác bận rộn, nhưng không nhẫn tâm làm tắt hứng trí của nàng, phải đi ngủ sớm.

Khi mây mưa trên giường, tiểu quận chúa ngây ngô không biết cái gì, Dương Thu Trì bảo nàng làm gì nàng làm cái đó, nên nào là "lão hán thôi xa", "quan âm ngồi tòa xen", "nàng hầu nhỏ củ cải", "thương nữ bất tri vong quốc hận"... toàn những tư thế hân biết được trong phim A (phim Adult, tình dục dành cho người lớn) đều được đem ra thử. Khi tư thế không đúng tiểu quận chúa bị đau là mếu máu khóc, nhưng khi Dương Thu Trì dụ dụ, sờ sờ là nhanh chóng cười hì hì tiếp tục.

Và thế là ban đêm khuê phòng khoái lạc phùng phùng, ban ngày thì Dương Thu Trì bận rộn bù đầu, vừa chế tạo thuốc nổ và đạn, vừa thị sát tình hình kiến thiết quân doanh và mộ binh.

Công tác chiêu mộ binh lính tiến hành rất thuận lợi. Bá tánh bị nạn đói không có gì sống, hiện giờ hân chiêu binh đảm bảo có gạo trắng ăn lại mỗi tháng còn có 300 văn tiền lương, đúng là miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Không chờ bộ đầu Ngụy Trì dẫn các thư lại đi động viên, tin tức đã truyền khắp nơi, thanh niên trai tráng khắp các làng xóm ủa nhau kéo đến, không ít lão đầu đã cố sức làm cho trẻ hơn, báo tuổi già để được chọn. Thậm chí có những nữ từ già làm nam đến ứng chính, chẳng qua là để có cái ăn mà thôi.

Do người từ các làng xóm châu huyện phụ cận hay tin đến xin tòng quân quá đông, còn quân lương chỉ đủ một vạn người ăn một tháng, có chiêu binh nhiều đi nữa cũng không đủ ăn. Hơn nữa, hân chiêu binh mãi mã để đánh nhau, chứ không phải tu công tích đức cứu tế bản dân, nên những người ốm yếu, đói kém, không có khả năng bị loại với tỷ lệ rất cao.

Quân đội cổ đại tác chiến quan trọng nhất là điều kiện thân thể của binh sĩ: dẻo dai, sức mạnh mẽ là điều kiện cơ sở. Dương Thu Trì căn cứ tình huống xác định điều kiện tuyển chọn, trước hết tiến hành chọn tuổi và giới, phụ nữ trẻ tuổi khỏe mạnh chỉ giữ lại trăm người làm cứu hộ viên và thu dọn vệ sinh chiến trường. Còn đối với binh sĩ, hẳn tổ chức tiến hành thi mang vác 10 kg chạy việt dã và nâng tạ. Những ai vượt qua thì quá quan, ai bị đào thải thì cấp cho 50 văn làm lộ phí trở về quê.

Kinh qua tuyển chọn nghiêm cách, chỉ có 5 nghìn người đạt chỉ tiêu, trong đó bao quát hơn 1000 Đồng binh còn lại của A Hạnh Ny. Lại thêm mấy ngày nữa, người thông qua càng lúc càng ít. Trong vòng mười ngày, tổng cộng chỉ thu được 8 nghìn tân binh có điều kiện thân thể đạt yêu cầu.

Điều này cũng khó trách. Vào thời Minh mạt chinh chiến liên miên, đại bộ phận thanh niên khỏe mạnh đều bị chinh triệu nhập ngũ, phần lớn chết ở chiến trường, còn lại phần lớn là già cả bệnh tật. Rất may ở đây là Trương Tây xa xôi, tình huống đỡ hơn, trong vòng 10 ngày ngắn ngủi mà có thể triệu tập được bấy nhiêu đó binh sĩ hợp thể cách là may lắm rồi. Rất may là nhờ cơm gạo quân hướng cộng uy danh của hai vợ chồng Dương Thu Trì, nên độ thu hút mới khả quan như vậy.

Trong mười ngày này, Dương Thu Trì chế tạo được khoảng 7 nghìn viên đạn và hơn trăm đầu đạn pháo. Đương nhiên, nghiêm cách mà nói thì đây là thành quả tập thể. Một trăm thiết tượng tạo vỏ đạn, đầu đạn và bao ngòi nổ, ngoài ra còn luyện ra nguyên liệu thuốc súng và thuốc dẫn hỏa. Dương Thu Trì chỉ phụ trách phối hợp nhưng nguyên liệu này thành thuốc nổ không khói và thuốc mồi làm ngòi nổ, sau đó cho 50 hộ vệ của mình tiến hành nhồi thuốc, rồi bỏ vào trong các hộp đạn 5 viên của súng bộ binh lão sáo đồng. Chế tạo pháo đạn bằng đá cũng vậy. Dương Thu Trì chỉ phụ trách chế tạo thuốc nổ, nguyên liệu và việc ngòi thuốc nổ vào thì để người khác hoàn thành. Những công tác này chia hai ca, ngày đêm làm không nghỉ.

Súng máy maxim đã qua kiểm nghiệm thực chiến, chứng minh hợp cách. Trong mười ngày này lão hắc đầu lại tạo ra một cây nữa, còn súng bộ binh lão sáo đồng thì kết cấu đơn giản, sản xuất được mấy chục cây sau 10 ngày.

Nhưng mà, Dương Thu Trì không biện pháp gì trang bị hết lão sáo đồng cho tám nghìn quân mới triệu tập này, càng không thể sản sinh nhiều súng máy maxim cho quân đội - nguyên nhân bó buộc chủ yếu cho việc tổ kiến quân đội đại quy mô này chính là đạn dược. Do hẳn cần bảo mật kỹ thuật, những chi tiết quan trọng chỉ có thể hoàn thành một mình, nên tốc độ chế tạo bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Như thế tính ra, mỗi chiếc súng máy cần dùng 5 nghìn viên đạn. Nguyên định tạo 3 cây, đạn cần dùng 1 vạn 5000 viên. Súng bộ binh mỗi cây phát 20 phát đạn, một nghìn cây 2 vạn viên đạn.

Tổng cộng hẳn phải làm 3 vạn 5 nghìn viên! Mỗi ngày chế tạo 500 viên, vậy cần hơn hai tháng. Như vậy nói, bản thân hẳn ban ngày đừng làm gì cả, chỉ dành trọng thời gian ba tháng mới trang bị cho một trường chiến đấu quy mô nhỏ dưới 5 vạn người!

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 134: Luyện binh

Dương Thu Trì không muốn để bản thân mệt chết. Xem ra dựa vào thuốc súng và đạn do một người tạo ra mà đi cứu cả giang sơn Đại Minh là không thể, do đó hẳn chỉ có thể tận lực mà thôi.

Do hạn chế về đạn dược, hẳn quyết định không chế quân tinh nhuệ trong vòng một nghìn người. Do súng bộ binh và súng máy có ưu thế lớn nhất là về tầm bắn, hẳn quyết định đem 1 nghìn người này tổ kiến thành kỵ binh, có thể nhanh chóng xung phong truy kích, cũng có thể triệt thoái cực nhanh. Hẳn muốn họ luôn bảo trì khoảng cách trong tầm bắn của bên nhà nhưng ngoài tầm bắn của đối phương, như vậy họ có thể đánh địch mà địch không thể đánh họ, tiến hành chiến tranh không cân xứng.

Cánh quân này được phối bị súng có lưỡi lê ba cạnh, binh sĩ và chiến mã đều không mặc khi giáp, để đảm bảo tốc độ tiến thoái, cũng lợi cho di chuyển xa. 28 khẩu hồng di đại pháo được tổ thành pháo đoàn, pháo thủ không trang bị vũ khí gì, do bản thân hẳn theo tưng súng máy maxim làm hỏa lực bảo hộ, hai cây súng máy còn lại được dùng làm dự bị.

Bảy nghìn tân quân còn lại án chiếu theo phối chế của quân đội Đại Minh mà trang bị, chủ yếu người mặc khi giáp nhẹ, tay mang thuẫn bài và đao, cộng thêm cung nỏ thủ và trường thương đội. Họ phối hợp ngắn dài, tương hỗ bảo vệ cho nhau. Do có đội súng lão sáo đồng, đội hỏa súng bị trực tiếp đào thải.

Chiến đấu sẽ cố gắng tiến hành ở bình nguyên hoặc địa hình rộng rãi. Phương án tác chiến là: trước hết do hồng di đại pháo bắn ba bốn nghìn mét dùng đạn phổ thông và đạn thật tâm oanh kích xa, chờ định quân tiến gần 1000 mét dùng Pháo Lãng Cơ phát xạ, sử dụng đạn đá chứa thuốc nổ mới. Khi địch quân xông tới 400 mét lọt vào tầm bắn, bộ binh nổ súng xạ kích. Nếu như số lượng địch quá nhiều, thì thượng tướng mang súng máy là hẳn sẽ xuất trận, căn cứ số lượng địch quân mà có tăng thêm số súng hay không. Khi đội hình xung phong của địch quân bị đá kích trí mệnh, quân đội phổ thông sẽ ra tay thu thập tàn cục.



Đương nhiên, đây là phương thức tác chiến lý tưởng. Chiến trường thiên biến vạn hóa, địch quân là kẻ có đầu óc, nên cần phải căn cứ tình huống tác chiến cụ thể mà điều chỉnh phương án tác chiến.

Khi thành lập quân đội, vấn đề đầu tiên là có cơ cấu tổ chức thế nào. Hấn quyết định sử dụng quy tắc tam tam chế của quân đội Trung Quốc hiện đại, gồm quân, sư, lữ, đoàn, doanh, liên, bài, ban mà lập: 10 người một ban, 3 ban 1 bài, 3 bài 1 liên, cứ thế lấy 3 mà tiến. Mỗi đơn vị thiết đặt 1 chức chánh hai chức danh phó, toàn sư cộng 7290 người, còn lại dùng làm pháo binh và hậu cần binh.

Do danh xưng đoàn trưởng, liên trưởng người cổ không quen, Dương Thu Trì dùng quân chức tương ứng của cổ đại để thay vào, Ban trưởng thành Thập trưởng, Bài trưởng thành Đội trưởng, Liên trưởng thành Tiểu quan, Doanh trưởng thành Tuần kiểm, Đoàn trưởng thành Bá tổng, Lữ trưởng thành Thiên tổng, Sư trưởng thành Thủ bị. Tân quân hiện giờ vừa khéo thành một sư, cho nên hợp với hấn là thủ bị.

Án chiếu địa vực và thôn trại phạm vi đại khái xác định binh sĩ thuộc liên đội nào xong, quân quan dưới doanh do bọn họ tự đề cử ra những người biết võ biến bản cộng phẩm chất đạo đức và uy vọng cao ra đảm nhiệm. Quan từ cấp đoàn trở lên do Dương Thu Trì tự chọn từ những người bên mình ra tiến hành thị tuyển.

Phương pháp thi tuyển rất giản đơn: chiếu theo võ khoa của Minh triều ra khảo, bao gồm cung mã kỵ xạ, án thành tích xác định quan chức. Sau đó, hấn ở trước mặt toàn sư, thụ hàm cho từng người một, ban phát tiền thưởng. Mỗi lần phát lương, hấn tự tiến hành tổ chức, cho phát đến tám trăm ban trưởng, để họ tự phát lại cho binh sĩ dưới quyền. Hấn còn quy định rõ, ai có tình khẩu trừ lương lính, không những bị triệt chức, mà còn đánh 100 quân côn trước mặt mọi người, giam cầm một tháng.

Những nghi thức này có ý nghĩa rất trọng yếu, nhờ đó hấn cấp cho tướng sĩ toàn quân một khái niệm: rằng đây là một quân đội kỷ luật của riêng hấn, mọi quân sĩ đều phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của hấn, hấn là quan chỉ huy tối cao.

Để đạt mục đích này, hấn tiến hành giáo dục tư tưởng liên quan đối với cấp đoàn trở lên, một mặt tự thân thao luyện truyền đạt kiến thức đội ngũ và kỷ luật quân đội, một mặt triển khai hội nghị tiến hành huấn thoại, nhanh chóng nắm bắt tính cách các quân quan, biết tài năng và thói tật của họ. Hấn cũng nghiêm cách thực hiện chế độ có thể thăng - hạ cấp, bỏ quan cấp suốt đời, kịp thời đề bạt người tài, phát hiện người không phục tùng hoặc không thích hợp thì triệt hoán ngay.

Để tránh khi khoách quân hỗn chiến cơ cấu bị loạn chỉ huy không linh, rồi mạnh ai nấy đánh giảm lực chiến đấu, hấn quyết định án chiếu theo tiêu chuẩn quân đội hiện đại lập và sử dụng quân hàm, đeo ở vai quân hàm giáo, úy... Hạ cấp gặp thương cấp phải chào, khi chiến đấu mỗi khi cơ cấu bị loạn, người quân hàm cao sẽ chỉ huy quân hàm thấp, để đảm bảo tác chiến theo đoàn đội. Kẻ nào không phục tùng, có thể xử tội ngay lập tức.

Do người cổ không quen dùng quân hàm, hấn cho người chế tác những hình vẽ, treo ở khắp quân doanh để quân sĩ nhanh chóng quen thuộc.

Quân đội cần phải thống nhất chế phục, hấn bỏ đi những dạng quân phục rắc rối của cổ đại, trực tiếp dùng đồ ngự trang để làm quân phục, khi tác chiến mặc khái giáp nhẹ. Hấn lập tức mở kho bạc ra sử dụng vào việc này, và do phương thức in ấn ở

Minh triều khá phát đạt, vài bộ có thể đi mua ở châu huyện gần, nên tiến độ khá nhanh.

Có quân đội, dĩ nhiên phải xác định quân kỳ, quân ca và quân kỷ, vì nó đặc trưng cho quân đội, tăng cường vinh dự tập thể và lực ngưng tụ, cổ vũ sĩ khí.

Về quân kỳ, hấn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không bỏ được cái lá cờ đỏ như máu đó, quyết định lấy màu đỏ làm nền, ở giữa thêu vòng lúa mạch tượng trưng cho nông dân lao khổ đời Minh (dĩ nhiên là bỏ dấu hiệu tượng trưng cho công nhân, vì lúc đó Minh triều chưa có nhiều công nhân đủ để hình thành giai cấp này), giữa vòng lúa mạch lại thêu chữ Minh lớn. Hấn cũng có nghĩ tới chữ Dương, nhưng mà quá theo chủ nghĩa anh hùng cá nhân, không có ý nghĩa chiến lược. Về quân ca thì hấn chọn đại bài quân ca trong chiến tranh chống Nhật, vì nó hào hùng và hơi... tuyệt vọng, như tình cảnh hiện giờ của Đại Minh. Ca từ được hấn cải sửa lại như sau:

"Đại đao chém xuống đầu địch

Hồi chiến sĩ vũ trang toàn quốc

Ngày kháng chiến đã đến rồi!

Phía trước có quân nghĩa dũng của chúng ta, phía sau có bá tánh toàn quốc.

Quân Đại Minh dũng cảm tiến, nhắm thẳng địch quân, tiêu diệt chúng, tiêu diệt chúng,

Tiến lên, cùng tiến lên, rút đao và gươm ra mà... chém!

Giết...!"

Một chi quân đội trừ có kỷ luật sắt, cần phải có quan hệ tốt với dân chúng. Quân đội có dân ủng hộ, giống như chiếc xe một bánh được vạn người đẩy. Trong thời Minh mạt đầy chiến loạn, điểm này trọng yếu phi thường.

Muốn tăng cường quân kỷ, hấn tổng kết những quy tắc kỷ luật chiến tranh hiện đại, tuy thấy chuyện "không cho phép ngược đãi tù binh" không phù hợp với cổ đại lắm, nhưng có thể phân hóa làm tan rã đấu chí địch nhân, nên áp dụng luôn.

Và thế là, hấn áp dụng "Ba đại kỷ luật tám hạng chú ý" của quân đội Trung Quốc làm quân kỷ, dạy cho quân quan từ đoàn trở lên, giao cho họ dạy cho

tướng sĩ cấp dưới, đòi hỏi là ai ai cũng phải thuộc lòng đọc ra được, đọc không thuộc thì đánh đít, cổ vũ tướng sĩ vạch mặt tố cáo người vi phạm, một khi tra thật sẽ trị tội theo quân pháp.

Một chi quân đội có lực chiến đấu thế nào quyết định từ công tác huấn luyện. Nhưng huấn luyện thế nào hấn không rành, chưa kể là có tới 8 nghìn quân, trong khi công tác chủ yếu của hấn là chế tạo đạn dược. Do đó, hấn quyết định huấn luyện quan quân trước, sau đó để họ tự luyện binh.

Và thế là, hấn tập trung quan quân từ bá tổng trở lên, đem nội dung được tập huấn về quân sự ở đại học ra chỉ, chủ yếu là các nguyên tắc cơ bản, tính kỷ luật, cường hóa thể lực, và phục tùng mệnh lệnh. Những cái khác cứ áp dụng kiến thức quân đội thời cổ vào.

Ngoài ra, hấn nhờ Liễu Nhược Băng giúp chép lại cách sử dụng thương pháp bằng lưỡi lê của lão sáo đồng và đao pháp kết hợp thuần bài của nàng ra, hấn học xong rồi tự thân đi dạy các quân quan để họ tự dạy cho các tướng sĩ cấp dưới. Hai loại thương pháp và thuần bài đao pháp này đơn giản nhưng được Liễu Nhược Băng căn cứ thực chiến tổng kết ra các chiêu công kích và phòng ngự hữu hiệu nhất, cho nên các tướng sĩ học xong sau này sử dụng rất hiệu quả, càng tăng sự kính úy đối với hai vợ chồng Dương Thu Trì hơn.

Do đạn rất quý hiếm, việc huấn luyện bắn súng chỉ áp dụng đạn thật 5 viên, để quân sĩ thể nghiệm cảm giác súng đạn hiện đại, còn huấn luyện thường đều sử dụng súng toại phát thay thế.

Việc huấn luyện ngựa cũng rất trọng yếu, bởi chiến mã cần phải làm quen với tiếng súng và tiếng pháo nổ to hơn, để chúng không kinh hãi khi xuất chiến.

Tất cả công tác này đương nhiên không thể hoàn thành trong thời gian ngắn ngủi mười mấy ngày, hấn chỉ tạo lập cơ sở ban đầu, hi vọng sau thời gian tồn tại kéo dài, quân đội sẽ tự trưởng thành. Ngoài chuyện bận túi bụi lo chế đạn pháo, hấn còn phải giám đốc xây dựng binh doanh, tuyển chọn quân quan, sắp xếp công tác tình báo.... Nói chung đầu tác mặt tối. Rất may là hấn biết chọn người tài giao việc, cho nên tình hình cũng ổn định dần.

Ngày ấy, Dương Thu Trì đang bận rộn với binh doanh đã sơ bộ hình thành, thì hộ vệ Lưu Dững vội chạy vào báo, nói rằng thám mã đã thám thính được quân tình khẩn cấp.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 135: Trọng binh áp cảnh

Dương Thu Trì vội cho thám mã đến hỏi báo. Thám mã quỳ một chân ôm quyền thưa: "Thủ bị đại nhân, mật thám ở Bảo Khánh đưa quân tình khẩn cấp đến!" Nói xong móc tin hàm hỏa tốc dâng lên hai tay.

Minh quân rất coi trọng độ thám quân tình, tuy đã bị đánh bật khỏi Hành châu, Bảo Khánh, Minh quân vẫn còn lưu thám tử ở lại dò xét, báo cáo kịp thời.

Dương Thu Trì tiếp lấy tin hàm, ra lệnh thưởng cho thám mã, bảo hấn ra ngoài chờ, sau đó mới dùng đao nhỏ rọc ra, vừa xem đã nhủ mảy.

A Hạnh Ny nhất mực cùng Dương Thu Trì đi thị sát huấn luyện tân quân và công tác xây dựng quân doanh, thấy tình cảnh này liền hỏi: "Thế nào hã, Thu Trì ca?"

"Trương tặc quân phát binh tám vạn từ Bảo Khánh phủ, do đại tướng của Trương Hiến Trung là Tôn Khả Vọng, Lý Định Quốc soái lĩnh bức thẳng Kiếm Dương, mồng sáu tháng 9 xuất phát, chiếu theo lộ trình mà tính, nếu đi nhanh thì còn cách Kiếm Dương ba bốn ngày đường nữa."

A Hạnh Ny cả kinh: "Tám vạn? Lần trước ba vạn..."

"Đúng a! Tăng binh gấp hai lần rồi, xem ra là Trương tặc quân có chuẩn bị mà đến, chúng ta cần phải thận trọng ứng đối."

Hấn trầm ngâm một lúc, bảo A Hạnh Ny tiếp tục thị sát huấn luyện tân quân, còn bản thân thì đi tìm du kích tướng quân Long Bình, cho y xem mật báo quân tình, lại trở về nhà môn, đi thẳng vào nội trạch thông báo với ba vị vương gia và tổng binh.

Sau khi chờ một lúc, Quế vương cùng các vị vương gia và tổng binh Khổng Hi Quý hoảng hốt từ hậu đường đi ra, Quế vương ho liên tục, hỏi: "Dương đại nhân, thế nào rồi?"

Dương Thu Trì vội đem mật báo quân tình trình lên.

Quế vương không chờ xem xong đã người run bắn bật, đưa luôn mật báo cho Huệ vương và mấy người cùng xem.

Bốn người xem xong, đều kinh khủng vô cùng. Quế vương vịn tay ghế ngồi xuống, sau đó mới bảo mọi người ngồi nói chuyện. Ông ta hỏi: "Đương đại nhân, Long tướng quân, Khổng tổng binh, lần này chiêu binh chỉ có 8 nghìn người, ba vị đại nhân, thế này... thế này thì làm thế nào ứng đối đây?"

Tổng binh Khổng Hi Quý tuy có điểm vui mừng trên nỗi đau của kẻ khác, nhưng đại quân áp cảnh, ồ sập lật nhào, làm gì còn chuyện giữ được trừng riêng? Do đó ông ta cũng thập phần khản trương, nói: "Chỉ bằng Kiềm Dương huyện nhỏ nhoi, lại không phải là trọng địa chiến lược, án theo lý Trương tặc quân sẽ không quá để ý với huyện này. Cho dù là lần trước bị tổn hại nặng, nhưng Trương tặc quân gọi về thanh đông kích tây, về chuyện mất hay được một thành này thường không quan tâm mấy. Lần này đại cử tiến binh, lại chỉ định hai viên đại tướng là Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc soái lĩnh đến chinh phạt, thế trận này e rằng không lấy Kiềm Dương không chịu về. Chẳng lẽ lần này là báo cừu của lần trước sao?"

Long Bình lắc đầu: "Theo ti chức biết, thì Trương tặc quân đặc biệt thích vàng bạc. Thu bao nhiêu tài bảo cũng cảm thấy không đủ. Trương tặc quân phái hai viên đại tướng đắc lực nhất là Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc tăng binh tám vạn đến, lần này chính là ý của người say không ở rượu, xem ra là thêm thường tài sản kếch sù của ba vị vương gia, muốn cướp đó mà."

Khi nghe lời này, ba vị vương gia đều sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, thật là có cảm giác "Thất phu vô tội, mang ngọc có tội".

Dương Thu Trì không hiểu lịch sử nhiều, đặc biệt là tình huống quân đội của Trương Hiến Trung thời Minh mạt càng không quen, chỉ biết có một Trương Hiến Trung dấy binh giết người ở Tứ Xuyên rất nhiều, những kẻ khác đều không biết, nên hỏi Long Bình: "Long tướng quân, phen này lĩnh binh Trương tặc quân đến đánh là Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc, hai người này thế nào?"

Long Bình trầm giọng đáp: "Tôn Khả Vọng, Lý Định Quốc theo Trương Hiến Trung chinh chiến nhiều năm, là tướng tâm phúc của Trương tặc, cùng Lưu Văn Tú, Ngải Năng Kỳ được Trương tặc thu làm nghĩa tử. Trương tặc xưng vương ở Vũ Xương xong, phân biệt sắc phong cho bốn người này làm tướng quân, xưng là 'Tứ tướng quân', Tôn Khả Vọng là Bình Đông Tướng Quân, Lý Định Quốc là An Tây Tướng Quân. Hai người này tác chiến dũng mãnh, Tôn Khả Vọng do phòng thủ ngoan cường nên có ngoại hiệu Nhất Đô Trường, Lý Định Quốc không những kiêu dũng thiện chiến, lại rành binh pháp, văn võ song toàn, nên được tặng ngoại hiệu Tiểu Úy Trì. Hai người này là tướng đắc lực nhất của Trương tặc."

Dương Thu Trì gật đầu, thầm tính toán trong lòng, có câu võ công có cao mấy thì cũng sợ đao chặt cũi khi mình trần! Bất luận hai người chúng là nhất đồ tướng hai nhị đồ tướng, tiểu úy trì hay là đại úy trì, chỉ cần tặc đạn nổ, súng máy gầm, thì tất tẩn tật biến thành tướng đồ hết.

Nhưng mà địch quân chỉ còn hơn ba bốn ngày đường nữa, còn bản thân hắn chỉ mới tạo ra tám nghìn viên đạn và trăm phát tạc đạn, cho dù như lần trước một phát đạn tiêu diệt một địch nhân, vậy chỉ giết chết 8 nghìn người. Một trăm tạc đạn giỏi lắm là giết hai nghìn người nữa, vậy giỏi lắm là diệt 1 vạn quân địch, còn bảy vạn nữa làm sao đây?

Tám nghìn người đối với 7 vạn người, con nít cũng biết kết quả thế nào. Huống chi 8 nghìn quân này là do hắn mới thành lập, huấn luyện chỉ mười mấy ngày, đại bộ phận là tuyển ra từ đám dân gầy yếu đói kém, nên ngoại trừ 1 nghìn đồng binh, cơ bản họ chẳng có lực chiến đấu bao nhiêu. Trong khi đó, Tôn Khả Vọng, Lý Định Quốc theo Trương Hiến Trung nam chinh bắc chiến, tám vạn quân dưới trướng đã cừu kinh sa trường, dùng rắn chống rắn e rằng bên hắn lành ít dữ nhiều.

Làm sao bây giờ?

Ba vị vương gia, tổng binh và Long Bình đều biết muốn dùng tám nghìn người mà đánh thắng tám vạn địch quân thì chỉ có dựa vào Dương Thu Trì lần nữa đại triển thần uy. Do đó, khi thấy hắn trầm ngâm suy nghĩ, đều dỗi mắt ngóng chờ, không ai dám lên tiếng.

Dương Thu Trì cúi đầu suy nghĩ một lúc, ngẩng lên thấy vẻ mặt họ như vậy, tủm tỉm cười: "Sách lược lui địch thì có, chỉ có điều ba vị vương gia, tổng binh đại nhân, Long tướng quân - lần tác chiến này phải do ta toàn quyền chỉ huy, đều phải nghe ta điều khiển an bài. Thế nào?"

Năm người đưa mắt nhìn nhau, đều lần lượt gật đầu.

-----

Phía tây bắc Kiềm Dương có Nham Lũng sơn, là một tòa núi đá nham thạch, là đường phải đi qua khi tiến vào Kiềm Dương. Thế núi này tuy không cao, nhưng vô cùng nhỏ hẹp. Giữa hai núi có một con sông nhỏ, hình thành thế hai núi giáp sông, địa hình hiểm trở. Nước sông khá cạn, đặc biệt là mùa hè, nhưng khi mưa to thì nước lên rất nhanh.

Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc dừng ngựa ở cửa núi. Phen này, Trương Hiến Trung nhậm mệnh Tôn Khả Vọng làm Tây chinh tổng binh, Lý Định Quốc làm phó tướng. Nhận được chỉ lệnh khẩn cấp của Trương Hiến Trung, hai người điều tập tinh nhuệ, gấp rút hành quân mấy ngày thì đến đây. Đến trước cửa núi này, thái dương đã xuống núi, ánh sáng vàng chói chiếu đầy trời không.

Tôn Khả Vọng ngẩng đầu nhìn trời chiều, nói với Lý Định Quốc: "Nhị đệ, qua Nham Lũng sơn này là Kiềm Dương rồi. Theo báo cáo thì phía tây Kiềm Dương là dãy đất bằng phẳng. Trời sắp tối rồi, chúng ta hãy nhanh vượt qua núi này, hạ trại bên lòng chảo cạnh sông phía bên kia, sáng ngày mai công thành."

Lý Định Quốc nhìn Nham Lũng sơn hiểm trở và dòng sông cạn, nhíu mày: "Đại ca, sông cốc này địa thế hiểm yếu, đường núi nhỏ hẹp, rất khó qua nhanh, hiện giờ trời đã tối, nếu cường hành đi qua, một khi gặp phục binh, e rằng..."

Tôn Khả Vọng cười hăng hắc: "Nhị đệ quá lo rồi, sợ vũ khí quái thú gì đó rồi chứ gì? Theo ngu huynh thấy, đó chính là bọn bại quân chi tướng làm già nói khoác thế thôi, không cần phải lo."

"Đại ca nói lời này chưa phải, theo ngu đệ tra hỏi qua nhiều huynh đệ chiến bại lần trước trở về, đều nói vũ khí quái thú của địch quân thập phần khủng

bỏ, phun ra tiểu thủ có thể thương hại ngoài ba nghìn xích. Còn nữa, đạn khai hoa của địch quân có uy lực kinh người. Một quả nổ ra, người ở xung quanh 50 xích đều thấy cốt vô tồn, có thể sát thương đến ngoài 1 trăm xích, quả là chưa từng nghe bao giờ. Nếu như một hai người nói thì cho rằng kinh khủng vọng ngôn, đằng này mấy chục người đều nói thế, như vậy là không thể không cảnh giác rồi."

"Hắc hắc hắc..." Tôn Khả Vọng cười khan mấy tiếng, "Ý tứ của nhị đệ là địch quân quá mạnh, chúng ta cần phải bảo mệnh quan trọng hơn, lui binh là trên hết?"

Lý Định Quốc trầm mặt: "Đại ca nói chơi rồi, ý tứ của ngu đệ chỉ là đề tỉnh đại ca, trận chiến này phụ vương nhìn rất trọng, mục đích có ba thứ, một là cướp hết tài bảo của ba phiên vương Minh triều này, hai là giết bạch y nữ sát đó, ba và trọng yếu nhất là yêu cầu hai chúng ta tham tra cho rõ vũ khí quái thú và đạn khai hoa đó hư thật thế nào. Nếu như đích xác có chuyện này, có thể cướp được hai bảo bối đó, Đại tây quân chúng ta có thể nói là chiến vô bất thắng rồi!"

"Lời phụ vương ta nhớ rõ, cái này không cần nhị đệ nhắc." Tôn Khả Vọng nhạt giọng nói, quát roi ngựa về phía trước, "Ngu huynh không phải là người lỗ mãng, lần này xuất chinh đã tra hỏi kỹ về vũ khí yêu quái và khai hoa đạn gì đó, đã nghĩ ra đối sách ôn hòa. Quái thú vũ khí đó phóng ra tiểu thủ đều bay ngang, không cong vẹo vòng vo, cũng không chụp từ trên xuống. Còn khai hoa đạn đó sau khi nổ thì bung ra những đạn phiến nằm ngang, sát thương người chủ yếu là do thứ này. Do đó, ngồi nằm xuống tránh đi là biện pháp đơn giản hữu hiệu nhất. Trước khi đến đây, ta đã cho tướng sĩ diễn luyện nằm bò rồi, thế nào, nhị đệ không nghĩ ra phải không?"

Lý Định Quốc cũng cười: "Đệ đương nhiên đã chuẩn bị rồi, ngoài ra còn có Phấn Ôn Xa (loại xe tránh tên đạn) cải tạo, đệ thấy trong quân của đại ca cũng có không ít, quả thật là ý tưởng lớn gặp nhau a! Ha ha ..."

Phấn Ôn xa là loại dụng cụ để yểm hộ quân tiến công áp sát tường thành trong các trận công thành chiến thời cổ đại (xem hình). Kỳ thật đó là một phòng nhỏ di động, có thể chống đỡ tên đá bắn ném từ trên xuống, phía dưới có bốn bánh xe. Trong chòi di động này có thể tránh được 10 người, đẩy tiến từ bên trong, khi gần đến thành trì thì dùng đề đào địa đạo, phá tường thành của đối phương.

Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc lần này mang loại xe đó tới chính là đối địch với súng máy và tạc đạn tân trang của Dương Thu Trì. Hai người cho gia công thêm, bên ngoài phủ phiến sắt rất dày và nặng, cộng thêm vải có trát bùn dày, cực kỳ giống với vỏ xe tăng.

Tôn Khả Vọng vẫn cười nhạt y như cũ: "Nếu như đã chuẩn bị hết rồi, cần phải nhanh chóng thông qua vùng nguy hiểm này, tiến vào lòng chảo bằng phẳng, quyết chiến với địch! Chúng ta phải lấy thế lôi đình của thiên quân, trể để đập bằng Kiếm Dương, đoạt hai bảo vật đó, chém nát bạch y nữ sát ra làm vạn đoạn!"

[/QUOTE]

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 136: Vượt qua hẻm núi

Lý Định Quốc vội nói: "Đại ca, không thể mạo hiểm tiến vào! Theo ý kiến của ngu đệ thì chúng ta nên lùi mười dặm hạ trại, chờ ngày mai phải tiên phong đi hai bên núi trước, tra rõ không có mai phục rồi qua cũng không muộn!"

"Hắc hắc hắc, lùi 10 dặm hạ trại?" Tôn Khả Vọng cười lạnh mấy tiếng, "Nhị đệ gan nhỏ như vậy thật là uổng cho danh xưng Tiểu úy trì rồi!"

Hai người này đều là nghĩa tử của Trương Hiến Trung, là hai viên đại tướng Trương Hiến Trung dựa vào nhiều nhất. Chỉ có điều tính cách không hợp nhau. Tôn Khả Vọng sinh tính đa nghi, tật đồ hiền tài, đối với chuyện Trương Hiến Trung thương thức Lý Định Quốc vô cùng bất mãn, trong khi đó Lý Định Quốc tính cách lại quật cường, không phục ai. Do đó hai người thường xuyên kinh chống. Chỉ có điều, Lý Định Quốc dù gì cũng lấy đại cuộc làm trọng, chỉ cần không sai phạm nguyên tắc thì phần lớn đều chủ động nhẫn nhượng, cho nên biểu hiện của hai người mới hài hòa vô sự như vậy.

Trương Hiến Trung chỉ phái hai người lĩnh quân tám vạn đi chinh phạt Kiếm Dương có thể nói là dao mổ trâu đi cắt cỏ gà, mục đích kỳ thật chẳng phải chỉ vì kìm ngân tài bảo của ba vị vương gia, mà chủ yếu là binh sĩ trở về đều tuyên xưng địch quân có vũ khí quái vật uy lực cực lớn và khai hoa đạn loại mới, muốn đoạt được tiến hành nghiên cứu sử dụng.

Một mục đích khác đương nhiên là Liễu Nhượng Băng. Mười năm trước, Liễu Nhượng Băng trong vai trò bạch y nữ sát đã phóng cho Trương Hiến Trung một phi tiêu suýt chết, phải điều dưỡng mấy năm mới khôi phục, cho nên y hận Liễu Nhượng Băng thấu xương. Khi nghe Bạch y nữ sát xuất hiện lại ở Kiếm Dương, Trương Hiến Trung mới biết ở Vũ Xương Trầm Lỗi không giết chết được nàng, đột nhiên tức giận, đem Trầm Lỗi báo cáo thắng lợi lão nể cho một phen, ra lệnh cho Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc phen này chinh chiến nhất định phải giết bạch y nữ sát đi.

Trương Hiến Trung đương nhiên biết hai người ở ngoài hợp bên trong ly, nhưng do hai người đều anh dũng thiện chiến, là hai viên đại tướng mà y y trọng

vào, cho nên Trương Hiến Trung không nguyên thủy hai người mâu thuẫn, nhất mực nghĩ biện pháp giảng hòa, tận khả năng tìm cơ hội cho hai người có dịp tiếp xúc với nhau. Trước đây y cũng đồng thời chỉ phái hai người mang binh xuất chinh, để hai người trong chiến đấu kết tình hữu nghị, không được kinh chống nhau nữa. Lần này cũng vậy, y phái hai người họ đi là vì mục đích tăng sự hợp tác, và tăng khả năng cướp được bảo bối.

Lý Định Quốc được tôn xưng là nho tướng, lòng tinh tế vô cùng, sau khi hiểu được ý của Trương Hiến Trung, trước khi xuất binh sao không nghĩ biện pháp ứng đối vẹn toàn được? Cho nên y đi hỏi kỹ tình huống của hai loại vũ khí kia, cũng nghĩ ra biện pháp nằm bò ẩn tránh để né đạn. Ngoài ra, y đem những chiếc "xe" dùng để công thành trước kia làm vật che chắn đạn, số lượng tới mấy trăm, chính là muốn nhanh chóng tiếp cận vũ khí quái thú, dùng chiến thuật biến người chém giết tới cướp lấy.

Chỉ có điều, hai người chưa tiến đến được dưới Kiếm Dương huyện thành là đã vì chuyện ngay trong đêm đi qua luôn Nham Lũng son hạp cốc này mà va chạm lẫn nhau.

Tôn Khả Vọng nổi danh vì gan dạ đảm lược, nghe Lý Định Quốc nói thế, trong lòng phiền muộn, lạnh lùng nói: "Phen này xuất binh, phụ vương chỉ định ta làm tổng binh, đệ là bộ tướng, vậy do ta quyết định, có hậu quả gì do ta đảm trách!"

Lý Định Quốc lạnh lùng cười: "Nếu gặp phục binh bất lợi, làm mất uy danh của phụ vương, hồng đại sự, e rằng đại ca lúc đó không thể gánh nổi đâu!" Tôn Khả Vọng rung động trong lòng, ngẩng đầu nhìn son cốc nhỏ hẹp, trầm ngâm một chút, nói: "Được, nếu như nhị đệ lo hai bên núi có phục binh, vậy phái hai nhóm nhân mã treo lên núi hai bên đi trước tham tra, đại đội nhân mã của chúng ta tiến phát phía sau."

Hai bộ tướng lĩnh mệnh, mang binh đốt đuốc một mặt qua sông, một mặt lên núi, phân biệt tham tra hai bên son cốc.

Lý Định Quốc nói: "Đại ca, cách Kiếm Dương không còn xa nữa, chúng ta cần phân binh vu hồi bao vây thôi! Trước khi xuất phát, phụ vương đã dặn dò kỹ lưỡng hai chúng ta, lần này xuất binh khác trước đây, lấy tám vạn đại quân công đánh một huyện thành nhỏ, thắng lợi là không còn nghi ngờ, điều quan trọng là phải thực hiện ba mục tiêu. Thực hiện mục tiêu không được, dù có san bằng Kiếm Dương huyện, giết sạch thủ quân Minh triều cũng không thể coi là thắng lợi!"

Tôn Khả Vọng trầm giọng hỏi: "Theo ý kiến của đệ thì phải làm như thế nào?"

Lý Định Quốc đã nghĩ kỹ kế hoạch tác chiến, khẽ đáp: "Phân binh bốn đường, vu hồi bao bọc, hợp vây Kiếm Dương. Đệ đã điều tra qua, Kiếm Dương huyện ba mặt là núi, chính diện là vùng trũng bằng. Phía ba núi không có xây tường thành hay thành bảo, vu hồi đánh úp rất dễ. Do đó, chúng ta dùng chủ lực công chính diện, dụ cho chủ lực địch trung trung mặt này, sau đó đột nhiên từ hai cánh và phía sau phát động cường công, sau khi phá thành sẽ triển khai hỗn chiến, vũ khí quái thú và khai hoa đạn của địch không có cách gì sử dụng, như cá nằm trong rọ, tha hồ bị ta bắt không thể thoát thân. Chỉ có như thế mới dùng thương vong ít nhất đoạt thắng lợi, đồng thời thực hiện ba mục tiêu của phụ vương giao cho. Nếu không, địch quân bỏ chạy, giữ rừng núi mệnh mông này biết phương nào mà tìm."

Án chiếu theo thiết tưởng của Minh Thái tổ sau khi định quốc, mọi châu huyện trọng yếu đều án chiếu theo phương án kiến thiết định sẵn mà làm, bao quát kiến trúc thành thị, đường lớn nhỏ, trong đó bao quát cả tường thành vàng văng. Nếu như án chiếu theo quy hoạch, Kiếm Dương huyện ba mặt là núi, do đó phải lên núi mà tạo tường thành, hoặc phải tạo công sự phòng thành. Nhưng do Kiếm Dương huyện là huyện nhỏ xa xôi, lại không phải là trọng địa chiến lược gì, cả trăm năm nay chưa hề gặp chiến tranh gì lớn, do đó có thể xây thành tường bao quanh mặt trước đã hay lắm rồi. Núi cao xung quanh không có công sự xây dựng gì, nếu không thành tường dựa vào núi đó nhất định sẽ khiến cho đại quân tấn công của Trương Hiến Trung gặp không ít phiền phức.

Tôn Khả Vọng lạnh lùng cười: "Hắc hắc, binh phân bốn đường? Biện pháp hay a! Biện pháp hay! Nhưng mà lần trước binh đánh Kiếm Dương tựa hồ cũng binh phân tứ lộ mà, đúng rồi, còn lợi dụng hắc ám trước khi trời sáng nữa! Kết quả thì sao? Hắc hắc, binh lực phân tán, bị người ta đánh cho toi bởi khói lửa, ngay đầu của chủ soái cũng bị cắt mất. Nhị đệ định lặp lại lần trước sao?"

Lý Định Quốc nhướn đôi mày rậm: "Ngu đệ cho rằng, lần trước phân binh vu hồi bao vây, lợi dụng bóng tối trước khi trời sáng tấn công bốn mặt là hoàn toàn chính xác. Sự thật đã chứng minh là binh ta đã phá ba mặt mà vào thành. Sau đó binh bại không phải là nguyên do hợp vây, mà là vũ khí quái thú và đạn khai hoa của địch quân quá mạnh, lúc đó còn có bạch y nữ sát thủ. Các tướng sĩ lần đầu gặp phải vũ khí kích mãnh liệt như vậy, lại không biết cách ứng đối, dẫn tới bị địch quân loạn trận. Còn tướng soái trong cơn hoảng loạn không kịp phản ứng cường công, lại khua chiêng thu binh, tiền hậu mâu thuẫn, dẫn tới binh sĩ cường công không biết làm thế nào hoảng loạn triệt thoái. Rồi chủ tướng sau đó bị giết, quân long vô thủ, bấy giờ mới đại bại. Phen này quân ta đã có chuẩn bị, các tướng sĩ đều biết cách ứng đối thế nào, nhất định không lặp lại tình cảnh lần trước!"

Lý Định Quốc phân tích như vậy kỳ thật là nhìn rõ cục diện lúc bấy giờ. Đừng nói chỉ đạn súng máy lúc đó của Dương Thu Trì đã tiêu hao gần hết, cho dù có đủ dùng, chỉ cần quân đánh vào thành càng lúc càng đông, cuối cùng vẫn có thể đánh chiếm được huyện thành Kiếm Dương. Dù gì thì phản kháng của dân chúng không được huấn luyện chẳng có mấy tác dụng với hàng vạn địch quân tinh nhuệ, trong khi đó Dương Thu Trì chỉ bằng một cây súng máy, một mình không thể đoạt lại Kiếm Dương huyện thành. Truất bại quân bại chính là bại ở loạn thế trận, bị súng máy của Dương Thu Trì đánh cho hồn phi phách tán, chẳng còn đầu chí gì, chỉ muốn chạy trốn. Khi nghe chiêng thu quân, toàn quân đại loạn, quân đánh vào thành chỉ muốn chạy ra, chưa tiến vào thành thì theo mệnh lệnh triệt thoái. Hai bên cùng rút, chủ soái chiến tử... cuối cùng đại bại.

Tôn Khả Vọng nói: "Phân binh là đại kỵ của binh gia! Cô quân thâm nhập, chỉ huy không linh, một khi bị địch quân tập trung ưu thế binh lực kích phá từng cụm, e rằng không những không thắng mà còn bị bại! Do đó, phân binh là chuyện vạn bất đắc dĩ mới làm, không thể tùy tiện. Huống chi, vu hồi bao vây sao phí thời gian phí lực. Địch quân nếu muốn chạy, không chờ đệ bao vây đã có thể chạy trước rồi! Do đó, bao vây hay không chẳng phải là chuyện có thể diệt hết địch quân. Qua khỏi Nham Lũng son này, rồi phân binh trực tiếp bao vây thành trì chẳng phải là bớt sức bớt thời giờ, nhanh chóng lẹ làng hay sao? Nếu địch quân muốn chính diện quyết chiến thì càng tốt, vũ khí quái thú và khai hoa đạn của địch quân ta đã có kế sách ứng đối, sợ chúng gì chứ!"

Lý Định Quốc đáp: "Tuy nói là bớt thời giờ bớt lực, nhưng nếu như vậy thì địch quân sẽ biết thực lực của ta, không đạt được hiệu quả xuất kỳ bất ý nữa. Đệ đã tra hỏi kỹ tướng sĩ tham chiến lần trước, đoán uy lực của vũ khí quái thú này chỉ có hai: Một - có thể gây sát thương ngoài ba nghìn xích; Hai -

địch quân tự cho là có vũ khí uy lực vô cùng này, nhất định sẽ thủ kín thành, hi vọng quân ta sẽ từ chính diện cường công đánh rất, có lợi cho vũ khí của chúng phát huy uy lực. Chúng ta chính diện cường công chẳng phải là trúng phải mong mỏi của chúng hay sao?"

"Thì đã làm sao? Ta không tin là Kiếm Dương huyện nhỏ nhỏ này có thể ngăn được một kích lôi đình của tám vạn quân ta?" Y ngược đầu nhìn, thấy quân thăm dò ở hai bên núi đã đi rất xa, vẫn bình an vô sự, trong khi đó mặt trời đã xuống núi, màu vàng của trời không đã biến thành xanh thẫm, sao trên trời đã lấp ló. Y quay đầu lại bảo: "Lý Chánh Lý tướng quân đâu?"

Lý Chánh là một tham tướng dưới trướng Tôn Khả Vọng, đội khôì mặc giáp giục ngựa tới trước ôm quyền thưa: "Mặt tướng có mặt!"

"Lệnh cho người mang 5000 nhân mã làm tiên phong, tức khắc xuất phát, nhanh chóng thông qua Nham Lũng sơn hạp cốc (hẻm núi), bỏ phòng ở Bình Bá (vùng đất hiện giờ là một huyện ở An Huy Trung Quốc), chờ đợi đại quân đến đó hạ trại."

"Tuân lệnh!" Lý Chánh mang quân tiên phong đột được theo sơn lộ tiến vào hạp cốc.

Thấy đại bộ phận quân của Lý Chánh đã tiến vào trong cốc, Tôn Khả Vọng vụt roi ngựa, chỉ thẳng: "Chúng tướng quân, theo ta xuất phát!"

"Đại ca!" Lý Định Quốc kêu lên, "Ngu đệ kiên trì sách lược vu hồi bao sao (vòng ra sau lưng vây chặn đánh), nếu như đại ca không sử dụng, ngu đệ chỉ đành tự chủ trương, soái bản bộ tự đi đánh!"

Tôn Khả Vọng trầm mặt: "Người dám không nghe lệnh của ta?"

"Không hề, đại ca xin đừng quên, trước khi xuất chinh phụ vương có từng nói qua, nếu như huynh và đệ ý kiến bất nhất, đệ có thể tự tiện hành sự."

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 137: Núi đê

Trương Hiến Trung hiểu rõ vô cùng về bản lĩnh của hai vị nghĩa tử này, đặc biệt là Lý Định Quốc là người biết rõ binh pháp, có dũng có mưu. Do đó, ông ta cấp cho y một thực quyền có thể soái lĩnh binh sĩ dưới quyền mình theo ý tưởng của y mà hành sự. Tuy dụng ý là tốt, là hi vọng có thể phát huy tính năng động chủ quan của Lý Định Quốc, nhưng cấp cho phó tướng đặc quyền không nghe theo chỉ huy của chủ tướng là điều cực kỳ nguy hiểm. Rất may lần này họ có 8 vạn đại quân xuất chinh, trong khi đó đối thủ không đủ một vạn người, cho dù phân binh cũng không đến nỗi quá nguy hiểm. Trương Hiến Trung vì đạt mục đích, đã để cho Lý Định Quốc căn cứ theo suy nghĩ của y mà quyết định chiến lược thật ra cũng có suy xét đến tình huống này.

Tôn Khả Vọng sắc mặt tái xám, cười hắc hắc lạnh lùng: "Vây tốt thôi, nếu như là thế, người dẫn quân bản bộ đi vu hồi bao sao đi, ta dẫn quân ta chính diện cường công!" Nói xong giục ngựa đi trước tiến vào cốc.

Lý Định Quốc tính cách quật cường, nhận định chuẩn sự tình rồi quyết không buông bỏ, lớn tiếng nói: "Đại ca, huynh tấn công chính diện, đệ soái lĩnh bản bộ vu hồi, từ ba mặt đánh vào thành trì xong huynh hãy phát cường công, tránh bị địch sản cơ hội!"

Tôn Khả Vọng ngậm cười lạnh, thầm nghĩ: người vu hồi bao vây phí thời gian phí lực, lấy lời này chặn ta, không cho ta cường công trước, chờ người đánh vào thành rồi mới cho ta động thủ hay sao? Ăn cơm nguội canh lạnh sao? Hắc hắc, muốn giằn công lao? Lòng của Tư Mã Chiêu ai ai cũng biết!

Được! Chúng ta hãy coi ai giành được công đầu trước! Y chẳng thèm quay đầu lại đáp lời nào.

Lý Chánh dẫn đội đi tiên phong đã dọc theo dịch đạo Nham Lũng sơn mà tiến. Vùng Trương Tây nhiều mưa, cộng thêm nhiều năm chiến loạn, dịch đạo nhiều năm chưa sửa sang gì, cho nên lộ voi ở gà dày đặc, rất khó tiến bước. Lúc này trời đã tối hẳn, nhưng mà vầng trăng trên trời cộng thêm nhiều sao sáng đã chiếu rọi ánh lên trên núi đen xì.

Lý Chánh giờ cao ngọn đuốc, quay đầu nhìn trên núi và rừng rậm đen sì sì ở đối diện, lại ngẩng đầu nhìn vách đá cheo leo, lòng nghĩ sơn cốc này thái quá nhỏ hẹp, nếu như địch quân đặt mai phục ở trên, đích xác là đề thủ khó công. Rất may là đội trinh sát đã vượt qua trên núi phía trước, không phát hiện tung tích địch, nên y hơi an tâm.

Nhìn trên núi lở lổm chìa ra như ung như gấu, thậm chí có chỗ như đàn bà chữa phình cái bụng bầu, y cảm thấy tất cả dường như đang giương ánh mắt lạnh lùng nhìn họ đi qua từ dưới chân.

Đi được nửa thời thần, sơn cốc phía trước từ từ trở nên rộng rãi, đường càng lúc càng thoải càng rộng, y từ từ yên tâm hơn.

Mượn ánh trăng y quan sát lưng sông bằng phẳng xa xa ở bên dưới. Đột nhiên, "oành! oành! Oành!..." Phía sau truyền tới những tiếng nổ lớn như sấm

gầm, chớp mắt, đất động núi rung!

Chiến mã dưới khó Lý Chánh kinh hãi hí dài, dựng người đứng dậy. Do không kịp đề phòng, Lý Chánh bị ngựa hất văng, té mạnh xuống sơn đạo, đầu khô bay mất, khải giáp toàn thân trở nên vô cùng nặng nề.

"Oành oành oành!" Tiếng nổ cực lớn vang lên liên tục, toàn bộ vùng đất đá chấn động. Lý Chánh vội vã chuyển thân nhìn, - trời! Quả nhiên là núi sập đất nứt rồi hay sao?

Con đường nhỏ hẹp trong hạp cốc mà y vừa đi qua lúc nãy, những vách đá nhô ra như ung như gấu, nhưng bụng bà bầu hiện giờ không còn thấy đâu nữa. Chúng đã biến thành đá vụn bay khắp bầu trời, giống như vô số con doi từ cõi u minh trở về, bay loạn trời đêm tìm đường bỏ nhào tới tận giữa con sông bên dưới.

Vô số binh sĩ, chiến mã trên dịch đạo đã bị vùi lấp dưới đá núi bị đổ sập. Tiếng nổ xen lẫn tiếng thét gào của binh sĩ vang vọng cả sơn cốc.

Trên đỉnh đầu y có tiếng u u, không biết là cái gì. Nhưng binh sĩ tiền phong ngựa đầu quan sát, thấy có vô số hắc ảnh đang bay ủa tới đầu họ như doi, chờ khi họ phản ứng được, biết đó là đá vụn thì đã có rất nhiều binh sĩ gào thảm tử thương trong trận mưa đá này.

"Phát sinh chuyện gì rồi?" Lý Chánh cảm thấy may mắn vì không bị đá rơi trúng. Y ôm đầu gian nan đứng dậy. Y không dám tin sơn cốc bình thản như vậy, không có mưa cũng không có gió, sao trên trời đang sáng bừng, trời đất đem để vô cùng thế này sao núi đột nhiên nổ vỡ rồi đổ sập chứ?

Chính lúc y kinh khủng vạn phần thì...

"Oành....!"

Tiếng nổ lần này rất trầm nhưng liên tục, từ chậm rồi nhanh dần, cuối cùng càng lúc càng dữ dội.

Mặt đất dưới chân bắt đầu rung lắc, trong tiếng ì ầm khủng khiếp, các binh sĩ trên dịch đạo không ngừng lắc lư đó căn bản không thể đứng vững, đua nhau té ngã. Một số chiến mã hí dài chạy loạn, giẫm đạp binh sĩ chạy loạn trên mặt đất, không ngừng rơi ra ngoài vách đá, rớt phịch xuống đám nham thạch bên dưới.

Lý Chánh đứng vững lại. Y dù sao cũng là tướng quân thân kinh bách chiến, nên mượn trọng lực của khải giáp trên người ổn định lực, bảo trì sự cân bằng dù đất dưới chân rung lắc dữ dội. Do đó, ý nhìn thấy hết, thấy phía trên sơn nham vừa sập đổ kia, từng khối núi to mấy chục trượng đó do đất đá ở dưới đã mất hết, nên dưới tác dụng của trọng lực đã đổ ụp xuống theo!

Núi sập!

Toàn bộ tòa núi phía trên dịch đạo đã đổ sập xuống dưới, tạo ra vô số tiếng chấn động điệp tai.

Mấy nghìn tướng sĩ, chiến mã trên dịch đạo chớp mắt tiêu biến! Toàn bộ bị chôn vùi dưới triền núi đổ ụp này.

Bụi bốc mù trời, phủ trùm cả sơn cốc. Ngay ánh trăng sao mỏng lung trên trời cũng bị che mất sau lớp bụi.

Không nghe thấy tiếng kêu thảm nào, bởi vì binh sĩ gào thảm đó đều bị chôn sống dưới lớp nham thạch. Còn quân tiền phong của Lý Chánh dù bị thương cũng không kêu la, bởi vì tất cả bọn họ đều cả kinh ngơ ngẩn. Trong chớp mắt, chỉ trong chớp mắt, mấy nghìn tướng sĩ còn mạnh mẽ cầm đuốc tiến tới vừa rồi đã tiêu biến sạch, tiêu biến dưới lớp đất đá do núi lở!

Hơn nửa ngọn núi đổ sập đã điền đầy sơn cốc nhỏ hẹp.

Lý Chánh không biết bản thân nên cười hạnh phúc vì may mắn thoát chết hay không, hay là khóc rống lên vì thảm kịch không biết vì sao mà phát sinh này.

Chính vào lúc y không định ra được chủ ý, thì trên sườn núi đột nhiên vang lên tiếng hò hét, lóe lên vô số ngọn đuốc còn nhiều hơn sao trên trời. Tiếp theo đó, số đuốc này như có cánh, từ đỉnh đồi bay xuống, rơi cạnh thân họ, bốn phía lập tức sáng bừng.

Y thảm kêu không xong. Đây là thủ pháp thường thấy nhất trong mai phục ban đêm: đem đuốc ném từ trên đỉnh núi xuống, chiếu sáng địch nhân, còn bản thân quân mai phục thì ẩn tàng trong hắc ám, dễ dàng tiến công.

Không chờ y sắp xếp phòng ngự thì "vuu suu vuu suu....!"

Bên tai y vang lên tiếng mũi tên xé gió.

"A...!" Hiện giờ thì đã nghe được tiếng gào rú rồi, nhưng lần này là ở bên cạnh y. Tướng sĩ trên dịch đạo đã kinh hãi ngăn người chưa hoàn hồn lại được, nên không kịp đề phòng, bị trận mưa tên tầy rã, vô số binh sĩ tinh anh đã ngã xuống trong trận mưa tên này.

Lý Chánh cũng trúng mấy tên. Y còn chưa kịp rút trường kiếm ở eo, hô mấy tiếng: "Huyh đệ, trên núi có địch quân, xông lên! Xông...."

"Huu....!" Một mũi điều linh tiễn phá không bay đến, trúng ngay trán của y.



Lý Chánh trừng mắt cực to, ngã ngửa ra dịch đạo, tới chết mà y còn chưa hiểu vì sao trong đêm vắng yên lành ở hạ cốc tại Nham Lũng Sơn này lại đột nhiên phát sinh vụ núi sập, và địch quân từ ở đâu mà chui ra.

Quân tiên phong vượt qua vụ núi sập này chỉ được khoảng hai nghìn người, trong khi đó toàn bộ dịch đạo đã bị núi sập lấp hết, đường bị tắc rồi. Sau trận mưa tên bay ra từ hắc ám, phần lớn hai nghìn tướng sĩ này đã trở thành bia sống, chớp mắt đã tử thương quá nửa.

Tiếp ngay sau đó, sườn đồi lại vang lên hiệu giác xung phong. Mấy nghìn quân từ triền đồi ồ ạt xuống như mãnh hổ. Quân tiên phong tàn dư tuy đã cừu kinh sa trường, nhưng sau khi bị núi sập mất hết hồn vía, dù nhanh chóng thanh tỉnh lại tiến hành đề kháng ngoan cường, nhưng ít không thể địch nhiều, chẳng mấy chốc bị diệt sạch.

Dương Thu Trì và Liễu Nhượng Băng, A Hạnh Ny cùng mọi người đứng trên đỉnh đồi, nhìn quân chủ lực của địch ở xa xa hoảng loạn phóng hỏa súng và tên, đều nhìn nhau cười.

Khi Dương Thu Trì đến Kiềm Dương nhậm chức, đã từng đi qua con đường này, biết là dịch đạo trong cốc dài hơn hai chục km, địa thế vô cùng hiểm yếu, đặc biệt là ở gần cửa ra có vô số sơn nham trăm mét, thuộc về loại đá xanh rất dễ vỡ sập. Chỉ cần cho những nham thể bên dưới này nổ rúng hết, thì toàn bộ triền núi sẽ ụp xuống, hình thành vụ lở núi cực lớn.

Và thế là hấn lập tức phái thạch tượng bắt đầu làm bộc phá, đục mấy chục lỗ lớn, sau đó an bài bộc phá theo dọc vách đá này, rồi hấn tự thân nối dây dẫn hỏa kéo đi.

Tuy những người qua lại thấy có thạch tượng đục lỗ trên vách đá, nhưng không ai biết họ đang chuẩn bị cho nổ phá núi, vì thời đại này không ai biết đến loại thuốc nổ mới có thể phá vách đá trong khi thuốc nổ đen thì không.

Sau khi sắp xếp xong, Dương Thu Trì cho chủ lực mai phục ở trên đồi gần cửa ra, chọn những binh sĩ lạnh lùng bình tĩnh hóa trang thành tiểu phu mai phục ở giữa núi. Sau khi địch quân tiến vào gần hết, lập tức điểm hỏa rồi tề ra sau núi rút đi.

Hấn có ý để cho hơn hai nghìn quân tiên phong của Trương Hiến Trung qua khỏi khu nổ, tập trung ưu thế binh lực đánh trận tiêu diệt. Lợi dụng địa hình và ưu thế nhân số, hấn đã diệt hai nghìn quân tiên phong. Nhưng do tấn quân lần đầu tác chiến, không có kinh nghiệm, nên vẫn trả giá bằng thương vong mấy trăm người.

Số quân do thám chỉ có mấy trăm, lại cứ men theo triền núi khó khăn tiến bước, nên chưa đụng được quân Đại Minh thì núi đã sập rồi. Quân Dương Thu Trì kéo đi hết, tổng cộng khoảng 8 nghìn người, trong đó một bộ phận dùng để đối phó với địch ở triền núi, nhưng không truy kích. Hơn nửa quân số của địch trên đó quá ít, tự động hoảng loạn rút ngay.

Chủ lực của địch bị mấy trăm mét núi đổ xuống ngăn chặn, tất cả đều kinh hãi sửng sốt vì tiếng động kinh hồn. Chờ Tôn Khả Vọng mãi lâu sau mới trấn tĩnh lại, xác định triền núi không thể đổ nữa, mới vượt quá đó đuổi theo, lúc ấy thì đại quân của Dương Thu Trì không còn thấy đâu nữa.

Trận chiến này Tôn Khả Vọng mất sạch hai nghìn quân tiên phong, ba nghìn quân bị chôn sống vì núi sập, tổng cộng tổn thất năm nghìn người.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 138: Liệt hỏa đồ thành

Do một lượng lớn đất đá trên núi sập lở dẫn tới bít đường, mấy trăm chiếc xe tăng thổ tả Phấn Ôn xa cùng một lượng lương thảo và quân nhu lớn theo quân không thể nào cho vượt qua sơn thể mấy trăm mét như vậy được, đều bị chèn cứng phía sau. Do chỉ có một dịch đạo này tới Kiềm Dương, những con đường khác đều nhỏ hẹp, xe bánh lớn và lượng lương thực lớn không thể thông qua, cần phải phá thông dịch đạo này mới được. Tôn Khả Vọng thấy sơn cốc hiểm trở, sợ lại có mai phục nữa, nên hạ lệnh lui binh, rời khỏi sơn cốc xong lui thêm mười dặm nữa mới hạ trại. Chờ trời sáng xong, y cho chiếm lĩnh hai bên sườn núi, sau đó cho khai dọn dịch đạo.

Muốn khai mở lại dịch đạo bị sập đổ mấy trăm mét này với nham thạch toàn lớn, phải phá ra rồi mới lần đi, trong tình hình không có thuốc nổ và xe cơ giới loại lớn, hơn nữa sơn cốc nhỏ hẹp không thể thi công nhiều người, nên tốc độ khai phá nhanh nhất cũng phải gần cả tháng.

Dương Thu Trì cần nhất chính là thời gian, cho nên đó là nguyên nhân chủ yếu hấn phá núi.

Giữa đêm, đại quân của Tôn Khả Vọng mệt mỏi kinh hồn suốt cả ngày và nửa đêm, sau khi bố trí các trạm gác xong, cuối cùng y có thể tiến nhập vào giấc ngủ vùi.

Đột nhiên, những tiếng "oành ... oành!" cực lớn lại nổ giữa không trung, tiếng gào thảm trong quân doanh vang lên không ngớt.

Những tiếng nổ đó không mấy gấp rút, một lúc mới nổ một tiếng, mà mỗi khi nổ thì trong quân doanh đều gào thảm hàng loạt, vô số binh sĩ đầu phá huyết lưu, nằm gục xuống đất chết tốt.

"Địch quả bắn pháo rồi! Mau nằm phục xuống!" Quân doanh chỗ nào cũng vang lên tiến hò hét. Binh sĩ án chiếu theo diễn luyện trước khi xuất chinh mà nằm phục xuống. Nhưng mà, điều này không những chẳng hữu dụng, ngược lại còn bị chết nhiều người hơn sau những tiếng nổ.

Cuối cùng cũng có người phát hiện là những vụ nổ phát sinh từ trên không! Tạc đạn nổ giữa không trung, bốn phía đều là mảnh kim loại nhỏ bay chụp xuống như mưa, cho nên nếu nằm mọp xuống như vậy càng làm tăng thêm diện tích cơ thể lộ ra, đương nhiên thương vong nhiều hơn nữa.

Quân đội của Trương Hiến Trung được huấn luyện rất bài bản, nếu như địch quân cướp doanh trại, căn bản binh sĩ không kinh hoàng thất thố, mà nhanh chóng tổ chức phản kích. Chỉ có điều loại tạc đạn nổ giữa không trung này là lần đầu tiên họ gặp phải, cho nên đại quân rất loạn. Nhưng dù sao thì họ cũng đã thân kinh bách chiến, sau khi hoảng loạn lúc sơ kỳ, lập tức phát hiện pháo hỏa chỉ xuất phát từ một tòa núi nhỏ, nên lập tức xuất kích.

Khi địch quân xung phong kéo tới cách ngọn đồi đó mấy trăm mét, thì tiếng "tạch tạch tạch..." của súng máy lại vang lên.

Quân xông phía trước chết như ngã rạ, những binh sĩ đã từng tham gia trận đánh Kiềm Dương trước kia quá quen với âm thanh này, kinh khủng hét: "Quái thú vũ khí! Mau nằm xuống!"

Quân phía sau vội nằm bẹp, hoặc tìm đá, gỗ yểm hộ. Do chưa tiến vào tầm bắn của hỏa súng và cung tên, không cách gì tổ chức phản kích, chúng chỉ còn biết hô lên với đám phía sau: "Giáp luân xa! Mau! Mau đem giáp luân xa đẩy ra đây!"

Những chiếc xe bọc thép có bánh đồ được đẩy tới thì tiếng pháo và súng trên đồi đã dừng lại. Chờ mấy chục chiếc Giáp luân xa từ từ tiếp cận ngọn đồi, binh sĩ mang thuẫn bài sắt nặng xông lên thì quân đánh lên đã tiêu biến trong trời đêm.

Đây đương nhiên là bọn Dương Thu Trì làm. Hỏa pháo dùng để phát xạ là Phất Lăng Cơ. Phất Lăng Cơ làm bằng đồng, thân pháo hơi ngắn, hơn nửa nòng súng hoạt động xong có thể tháo ra, phân thành hai nên chỉ cần mấy người là có thể vác đi, khá cơ động linh hoạt.

Lần này đạn đá sử dụng đã được Dương Thu Trì lần nữa cải tiến. Hắn rút ngắn dây dẫn, khi đạn pháo của rơi xuống đất đã nổ. Và đạn thể chế ra được khắc rãnh giống như lựu đạn, sau khi nổ sẽ biến thành những mảnh nhỏ. Hơn nữa khi nhồi thuốc nổ, hắn đã bỏ thêm vào đó những mảnh sắt vụn, một khi bị nổ ở trên không, hàng trăm mảnh thép bay tứ tung, có thể sát thương rất nhiều địch.

Lần tập kích này chỉ bắn mười mấy viên đạn pháo, nhưng do sử dụng đạn cải tiến, quân địch tập trung đông đúc, nên thương vong đến gần nghìn tên.

Quân đội của Lý Định Quốc cũng gặp phải những vụ đánh lên thế này.

Sau khi đại quân của Tôn Khả Vọng tiến vào sơn cốc một thời thần (khoảng 2 giờ) thì mới gặp vụ nổ sục núi. Lúc này quân của Lý Định Quốc đi đường vòng bao vây đã cách đó xa rồi, tuy có nghe tiếng ừng ực vắng vắng, nhưng không biết đó là tiếng nổ, chỉ cho rằng là mé trời đổ đổ mưa, sấm nổ ầm ầm thôi, nên họ tiếp tục tiến lên, đến canh ba thì hạ trại ở một chỗ bằng phẳng.

Ngủ đến nửa đêm, trên không của quân doanh có vô số tiếng nổ, binh sĩ tử thương rất nhiều, nhưng khi xuất kích tới địa điểm pháo bắn thì địch nhân đã không còn tung ảnh, kiểm lại thiệt hại mấy trăm quân.

Loại đánh lên này thương vong tuy hơi nhỏ, nhưng có tác dụng lớn khi đánh vào sĩ khí đối phương, khiến địch quân suốt đêm không dám ngủ yên.

Sau đó, Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc đều nghiên cứu chiến pháp đánh lên của địch quân, khi an doanh hạ trại đều bố trí nhiều trạm gác ở những chỗ có thể bố trí hỏa pháo.

Nhưng mà, chuyện này vẫn gặp phải vấn đề, khi trạm canh ít thì bị địch quân ngầm đánh lên diệt hết, còn trạm canh nhiều người thì bản thân nó trở thành mục tiêu bắn pháo của địch từ xa. Điều chủ yếu chính là loại tập kích này đêm nào cũng có, tiếng nổ to vang lên khiến binh sĩ kinh khủng vô cùng, căn bản không cách gì nghỉ ngơi. Nhờ đó, chuyện vu hồi tập kích vốn chỉ cần dùng 5 ngày là hoàn thành, thế mà Lý Định Quốc phải mất mười mấy ngày mới hình thành thể hợp vây Kiềm Dương huyện.

Trong vòng mười mấy ngày này, quân của Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc bị Dương Thu Trì phái những tiểu đội quen thuộc địa hình mang Phất lăng cơ hỏa pháo đi tập kích đêm chết tổng cộng hết ba bốn nghìn người. Cộng thêm trận chiến ở Nham Lũng sơn mất gần bảy nghìn người, tổng cộng Trương tặc binh mất một vạn người, ngoài ra còn khoảng 1 vạn người bị thương ở nhiều mức độ khác nhau.

Còn chưa chính thức khai chiến mà đã mất đi hơn một phần mười quân đội, khiến cho lòng tự tin của Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Tôn Khả Vọng thấy không có khả năng trong vòng thời gian ngắn đã thông địch đạo, bèn quyết định tháo các giáp luân xa ra cho quân sĩ như đám kiến mang qua chỗ tắt đường sau đó ráp lại. Còn lương thảo cũng vậy, cho lừa ngựa theo đường nhỏ vượt qua.

Sau một phen cực khổ như vậy, Tôn Khả Vọng cuối cùng cũng đem vài vạn đại quân đến Kiềm Dương huyện sau mười mấy ngày.

Trống trận đồ dài, tiếng quát giết vang trời, được mấy trăm chiếc Giáp luân xa yểm hộ, binh sĩ áp sát thành tường, nhưng không thấy có địch quân nào đề kháng, cho đến khi chúng bắt thang dây, đánh vào trong thành cũng vậy.

Ba mặt khác, đại quân của Lý Định Quốc cũng ủa vào, và thuận lợi phi thường, chẳng gặp phải sự đề kháng gì, chẳng khác nào như một trận diễn tập quân sự, bốn phía cùng phá thành tiến vào một lượt.

Trên thành lâu là đại kỳ của Minh quân đóng gió bay phàn phật, không thấy một binh một tốt nào.

Bốn mặt thành mở ra, mấy vạn địch quân kéo vào nội thành, phát hiện Kiểm Dương huyện thành đã trở thành một tòa thành trống!

Không những chúng không thấy được một lão bá tánh, ngay gà vịt chó mèo cũng không. Không có vật đáng tiền gì, đừng nói chi là chút lương thực.

Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc nhìn nhau, không biết địch đi về phương nào, không có ai để hỏi, đều không biết ứng đối ra sao. Nghiên cứu cả nửa ngày, hai người quyết định cho đại quân vào thành trước, rồi phái người tìm tung tích địch quyết chiến sau.

Trong thành có một binh doanh, xem ra là quân Đại Minh rút đi đã bỏ lại, phòng ốc dụng cụ đầy đủ, còn có kho lương, chỉ là không có chút lương thực nào. Tôn Khả Vọng cho mang lương thảo của đại quân vào chứa trong này.

Sau nhiều ngày mệt mỏi, cuối cùng họ đã tiến vào thành an toàn, đóng kín cửa lại.

Sau khi bố phòng trên thành lâu xong, đại quân cuối cùng có thể ngủ an ổn rồi.

Chỉ có điều, Dương Thu Trì không dễ chứng ngủ yên, vì đây chính là chiến trường mà bọn hắn chọn.

Canh tư, vào lúc người ta mệt mỏi nhất, hai bóng đen từ một căn phòng cũ nát xuất hiện ra, chính là vợ chồng Dương Thu Trì - Liễu Nhược Băng.

Thì ra, hai người ẩn trong thành, do có vũ công cao cường, tránh được địch quân truy tìm. Sau khi họ lộ diện, đã nhanh thoăn thoắt đến một chỗ ẩn mật ngoài binh doanh, đốt cháy mấy chục dây dẫn lửa, sau đó lui nhanh.

Những dây dẫn lửa này nối liền với những ống trúc ống đồng chôn dưới đất, cháy dần vào binh doanh. Trong khi đó, hàng loạt binh sĩ ngủ vùi trong giấc mộng, ngay trên bãi địa lôi!

"Oành oành oành...!"

Tiếng nổ vang trời, kèm theo đó là máu thịt bầy nhầy của vô số binh sĩ bị xé nát thây trong giấc mộng.

Đột nổ này ngoại binh doanh ra, địa điểm tập trung chủ yếu là kho lương. Kho lương sau khi nổ, lương thảo tồn trữ ở đó nhanh chóng bắt cháy ừng ừng. Thì ra Dương Thu Trì chọn địa lôi dưới kho lương kỳ thật là loại đạn cháy, không những bỏ đầy thuốc nổ, còn cho nhiều lưu huỳnh, trong khi đó lương thảo là vật dễ cháy!

Binh sĩ vừa định cứu hỏa, thì nhà dân chung quanh cũng nhanh chóng bén lửa. Toàn bộ cổng thành và những phòng ốc gần đó đều chạy phùng phùng, thế lửa nhanh chóng dâng cao, toàn bộ Kiểm Dương huyện thành chẳng mấy chốc chìm trong biển lửa.

Đây dĩ nhiên là kiệt tác của Dương Thu Trì và Liễu Nhược Băng. Họ mượn trời đêm và vũ công cao siêu, chạy khắp nơi phóng hỏa. Nhà dân trong thành thực chất đã bị cho thêm lưu hoàng và những vật dễ cháy ở chỗ kín đáo rồi.

Thế lửa xung quanh binh doanh lớn nhất. Lần này xuất chinh, địch quân chỉ mang theo ít thùy long đội, căn bản không ứng phó được thế lửa như vậy.

Khi tiến thành địch quân có 7 vạn, binh doanh khá nhỏ nên không chứa hết, chúng đã phân tán ở vào nhà dân. Trong thành nổi lửa khắp nơi, binh sĩ khắp thành bị chìm trong biển lửa, nhiều tên bị thiêu sống.

Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc kinh khủng vạn phần, ra lệnh triệt li. Nhưng binh sĩ phân tán khắp nơi, mệnh lệnh không cách gì truyền đạt kịp thời, 4 cửa thành đã bị lửa vây phủ nên Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc chỉ đành đốc thúc binh sĩ liều mạng chữa lửa, mở ra thông đạo đem một phần quân đội lui ra phía tây thành.

Binh sĩ tập trung trên vùng bằng phẳng ngoài thành, nhìn huyện thành chìm trong lửa mà sợ đến tái xám mặt mày. Lý Định Quốc còn có thể coi là bình tĩnh, sợ địch quân mượn cơ hội này đánh lên, lập tức tổ chức chiếm lĩnh cao điểm xung quanh, đốt lửa cảnh giới, nhưng Minh quân không đến đánh.

Trận lửa lớn này cháy đến trời sáng, sau khi kiểm tra lại, phát hiện có hơn ba vạn binh sĩ và hơn nghìn con chiến mã táng thân trong biển lửa, toàn bộ lương thảo bị thiêu rụi, mấy trăm chiếc Giáp luân xa, mấy chục hỏa pháo và toàn bộ đạn dược đều tiêu tan trong trận hỏa công này!

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 139: Công chiếm Bảo Khánh

Trương tặc quân hiện giờ không còn vũ khí nặng, không có lương thảo, tướng sĩ tử vong hơn phân nửa, đại bộ phận binh sĩ đều bị phỏng với trình độ khác nhau, sĩ khí xuống thấp vô cùng.

Không có lương thảo, coi như không có biện pháp đánh nhau. Hơn nữa, ngay địch ở chỗ nào chúng còn chưa biết thì làm sao mà đánh.

Tôn Khả Vọng và Lý Định Quốc giản đơn thương lượng xong, và lần này hiếm hoi mới có dịp hai người nhanh chóng thống nhất ý kiến như vậy: lập tức triệt quân.

Bốn vạn tàn binh bại tướng vượt qua triền núi sụp đổ ở Nham Lũng sơn, lui về phía Bảo Khánh. Sau khi gấp hành quân hai đêm, dọc đường chúng không gặp địch, tướng sĩ đều mệt mỏi nhưng không dám ngừng nghỉ. Đến ngày thứ ba, khi chúng không còn chịu nổi nữa, chuẩn bị an doanh hạ trại, thì đối đầu ngay với ba vạn quân dĩ dật đãi lao của Dương Thu Trì!

Thì ra, sau khi Dương Thu Trì thu được quân tình, biết địch nhiều ta ít, không thể liều chống, nên phân phát lương thực tổ chức cho bá tánh toàn thành trốn vào trong Tuyết Phong sơn gần đó. Còn ba vị vương gia và quan viên trọng yếu của nha môn thì trốn toàn bộ vào sơn trại của nhị đại vương Vũ Kỳ khi xưa. Tầm nghìn quân đội và thiết bị chế tạo đạn dược, nguyên liệu cũng đều tiến vào núi.

Cùng lúc đó, thám mã thông thạo đường lối được phái đi đã dùng bò câu đưa thư thông báo tin tức địch quân. Ứng theo đó, mỗi đêm đều có một tiểu phân đội Phát Lăng Cơ xuất phát, tiến hành quấy nhiễu trọng điểm đối với quân của Lý Định Quốc.

Dương Thu Trì cũng không chịu nhàn. Ngoại trừ tổ chức trận chiến Nham Lũng sơn, thời gian còn lại hắn đều nghiên cứu làm sao đẩy nhanh tốc độ chế tạo đạn dược.

Và ông trời không phụ người có công, hắn dựa trên cơ sở của Vô Trần đạo trường, cuối cùng cải tiến thiết kế ra thiết bị có thể sản sinh một lượng lớn thuốc nổ đáng, giảm thiểu phần lớn các bước chế tạo, chuyển sang cho thiết bị cơ giới làm. Đương nhiên, những bộ phận kỹ thuật trọng yếu trong việc làm thuốc nổ và đạn dược hắn tự tay độc lập hoàn thành. Công tác bảo mật này là cần thiết, vì mất nó, coi như hắn chẳng là gì cả trong thế giới này.

Do thiết bị kỹ thuật có đột phá trọng đại, thuốc nổ đáng và thuốc súng không khói, kíp nổ có sản lượng gia tăng gấp năm lần, khiến cho lượng đạn trung bình sản xuất ra từ 500 phát lên 2500 phát, tạc đạn bằng đá từ 10 quả tăng lên 50 quả 1 ngày.

Suốt hai chục ngày chế tạo cộng thêm lượng đạn dược chế ra hơn mười ngày trước, hắn đã tích lũy đạn dược khá khá. Trong đó thuốc nổ phần lớn đã dùng cho các cuộc tập kích, vụ nổ ở Kiềm Dương huyện thành. Đạn dược sử dụng rất ít, nên trong hơn 1 tháng này, hắn đã chế tạo gần sáu bảy vạn phát từ đạn. Đủ trang bị cho 3 chiếc súng máy của Dương Thu Trì.

Ngoài ra, hơn một nghìn cây súng lão sáo đồng đã được chế tạo, trang bị hết cho hơn nghìn kỵ binh tinh nhuệ.

Trong thời gian này, ba vị vương gia cũng phái người phân biệt đến Tinh châu và Quý châu mượn binh. Quý châu gần Bình Khê vệ, Đồng Lăng ở Tương tây, có một lượng lớn Minh quân trú đóng. Quân đội này còn chưa dùng qua.

A Hạnh Ny cũng đến Quý châu mượn binh của các miếu trại, thổ gia và thổ ti.

Mặt mũi của ba vị vương gia quả là lớn, cộng thêm tài lực hùng hậu làm hậu thuẫn, họ đã mượn được hơn hai vạn binh. Dương Thu Trì đem số quân này mai phục ở chỗ từ Kiềm Dương về Bảo Khánh tất phải đi qua.

Trong trọng lưá lớn ở Kiềm Dương, địch quân bị thiếu chết mấy vạn, lương thảo cháy sạch, địch quân bắt buộc phải lui binh, chạy suốt ba ngày đêm thì gặp ba vạn quân của Dương Thu Trì.

Đây là vùng đất trống trải, địch quân mệt mỏi không có lòng luyện chiến, đặc biệt là khi thấy binh lực đối phương tương đương, nên chỉ muốn đào tẩu. Nhưng đại quân Dương Thu Trì đã vào thế bạch hạc giang cánh, chính diện có súng máy của Dương Thu Trì, hai cánh đều phối 500 cây lão sáo đồng, căn bản không cho địch quân đào tẩu.

Dương Thu Trì trước hết cho dùng hồng di đại pháo bắn đạn nổ trên không tiến hành oanh kích, địch quân tử thương vô số. Mấy chiếc thiết luân xa chuyên dùng để đối phó vũ khí quái thú đã hư cháy hết ở Kiềm Dương huyện thành, cho nên hiện giờ chỉ biết rúc cõ sức xung phong.

Nhưng súng máy maxim không cho phép thực hiện điều đó. Địch quân ngã như rạ, trong chiến đấu có không ít tên học cách lăn lê bò lếch tránh đạn, nhưng lại bị tạc đạn đá nổ ở trên không biến thành bia sống.

Thấy không thể xung phá, địch quân chuẩn bị đột vây từ hai cánh, nhưng đón tiếp chúng là binh sĩ dùng lão sáo đồng có tầm bắn 2000 mét, hữu hiệu 600 mét, xa vượt qua cung tên hay điều thương, tuy là bắn từng phát nhưng tới 500 quân bắn một lúc, hơn nữa lại có 5 phát đạn, nên nhanh chóng biến địch quân thành những xác chết không hồn.

Thấy địch quân đã loạn, Dương Thu Trì không muốn hao phí đạn dược cực khổ chế ra vào chiến trường này, vung roi ngựa hạ lệnh bộ binh xung phong.

Xông lên trước lạ hỏa súng binh, khi tới xạ trình thì bắn, địch quân ngã rạp, tiếp đó hai vạn tinh binh mượn từ Tinh châu và Quý châu làm công việc còn

lại.

Hơn nghìn kỵ binh mang súng của hãn đối phó với bộ binh như chỗ không người, bộ binh tiếp theo sau đánh quả nhiên là khiến binh bại như núi đổ, bốn vạn địch quân chớp mắt tan tành. Ba ngày hai đêm hành quân liên tục đã khiến địch mệt mỏi rã rời, không còn lực để chạy nữa. Cho nên, ngoại trừ thân binh và hộ vệ của Lý Định Quốc, Tôn Khả Vọng mở đường máu từ bên cánh chạy thoát vòng vây, hai vạn quân còn lại đều quỳ xuống đầu hàng toàn bộ.

Trận này diệt hơn 1 vạn quân, giành toàn thắng.

Dương Thu Trì nhận được quân tình là 8 vạn địch quân rời khỏi Bảo Khánh phủ xong, thủ quân trong thành chỉ còn vài nghìn, nên lập tức quyết định thừa thắng truy kích, binh phát Bảo Khánh phủ. Mấy ngày sau, binh đến dưới thành.

Lúc này đại quân của Dương Thu Trì nhờ có hai vạn địch quân đầu hàng thu nhận vào, số lượng đã đạt đến 5 vạn.

Thủ quân của Bảo Khánh phủ ngoan cường đề kháng, quyết không đầu hàng. Dương Thu Trì quyết định phát động cường công, dùng hỏa pháo oanh kích tường thành.

Tường thành thời cổ đại đối phó với binh khí lạnh hay thậm chí hỏa pháo đạn còn được, chứ trước mặt pháo đạn bằng thuốc nổ đáng của Dương Thu Trì, nó yếu ớt như là đất bùn vậy, chẳng mấy chốc đã bị bắn vỡ ra mấy cái lỗ hổng lớn.

Do Dương Thu Trì thực hiện chính sách ưu đãi tù binh, hai vạn quân Trương Hiến Trung đầu hàng cảm kích trong lòng, lại có lòng kính sợ đối với vũ khí quái vật của hãn, nhận thấy theo hãn mới có tiền đồ, nên thật tâm đầu hàng và quyết tâm lập công trong trận này. Chúng xông lên trước, tiến vào thành trước, diệt phần lớn thủ quân trong thành.

Trước chuyện này, Dương Thu Trì đã tuyên bố chính sách sau khi phá thành, nghiêm chỉnh chấp hành ba đại kỷ luật tám hạng chú ý, nên sau khi tiến vào trong, không những không quấy nhiễu dân chúng, còn lập tức mở kho phát lương, chẩn tế bá tánh cùng khổ, được dân chúng toàn thành Bảo Khánh ủng hộ và hoan nghênh.

Ba vị vương gia hôm sau cũng di chuyển đến Bảo Khánh, đối với Dương Thu Trì càng bội phục sát đất, đặc biệt là Quế vương vô cùng vui mừng vì bước đi chính xác trước đây của mình.

Thời gian đã trải qua một tháng kể từ khi ba vị vương gia và tổng binh Khổng Hi Quý tiến cử Dương Thu Trì kế thừa tước vị Sở vương, nhưng chưa có tin tức phản hồi gì. Hiện tại cần phải hiện thực hóa điều này, nếu không lòng họ như treo trên sợi tóc giữa vực sâu. Họ lập tức dùng bát bách lý gia cấp khỏi tấu chương, đem đại tiếp ở Kiềm Dương báo lên triều đình, đồng thời lần nữa tiến cử hãn vào tước vị Sở vương, yêu cầu triều đình chính thức giao cấp binh quyền cho Dương Thu Trì.

Bảo Khánh là phủ, thành trì to hơn Kiềm Dương nhiều. Đại quân Trương Hiến Trung tích trữ rất nhiều quân lương ở đây. Dương Thu Trì hiện giờ muốn nhanh chóng khoách đại đội ngũ của mình, nên lập tức dựng cờ chiêu binh, tăng thêm quân đội.

Kiềm Dương huyện đã bị cháy rụi, Dương Thu Trì thuyết phục ba vị vương gia đem một lượng tài sản lớn cho bá tánh tu sửa lại nhà cửa. Đây là điều trước giờ chưa có, làm gì có chiến tranh thiêu hủy rồi lấy tiền bồi thường, cho nên cử động này của hãn được truyền tụng khắp nơi, cả vùng Tương Tây ai ai cũng biết, thanh niên trai tráng đến đầu quân rất đông, thậm chí có không ít Minh quân bị tán lạc khắp nơi kéo về, nên trong vòng nửa tháng đã chiêu mộ 5 vạn tân quân.

Dương Thu Trì vốn muốn dùng xong hai vạn quân mượn rồi trả lại, nhưng mấy tướng lĩnh dẫn đầu đều sống chết không chịu đi, quỳ xuống thề muốn lĩnh quân theo Dương Thu Trì. Và thế là, binh lực của hãn coi như đã đạt 10 vạn.

Bảo Khánh phủ lớn hơn Kiềm Dương nhiều, có mấy chục vạn nhân khẩu, thợ sắt rèn nghề hơn nghìn người, Dương Thu Trì lập tức triệu tập mọi công tượng trong thành tham gia chế tạo vũ khí. Có tiền có người, cộng thêm có dân ủng hộ, làm việc gì cũng nhanh, cho nên quặng mỏ cần chế tạo đạn dược không ngừng được chuyển tới Bảo Khánh.

Dương Thu Trì dùng 1 tháng để chế tạo hơn chục vạn phát đạn và hơn nghìn quả pháo đạn. Dưới nỗ lực của hơn nghìn thiết tượng, hãn lại chế thêm được 1000 lão sáo đồng, cộng với số cũ được 2 nghìn cây súng.

Quân tình nhuệ là đội ngũ có lực chiến đấu cao nhất, do đó tổ chất cũng phải cao. Hãn điều chỉnh lại quân của mình, căn cứ lượng đạn và số lượng lão sáo đồng, biến quân tình nhuệ thành đội ngũ 1 nghìn 600 người, tổ thành hai kỵ binh đoàn, chọn từ trong 10 vạn đại quân này những kẻ giỏi về thuật cưỡi ngựa, sau đó cho thi bắn súng toại phát trong khi cưỡi ngựa tiến hành chánh thẩm. Ngoại trừ những người có nguồn gốc rõ ràng, hãn cho tra rõ lý lịch, loại hết những kẻ có lợi ích mờ ám, đảm bảo địch quân không trà trộn vào.

Kỵ binh đoàn có hai thiên tổng (đoàn trưởng) do Dương Thu Trì tự tuyển, đó là Nhị đại vương Vũ Kỳ và một binh sĩ Đồng tộc giỏi bắn giỏi cưỡi ngựa trong Đồng tộc tên là Đồ Cường. Đây là một bách phu trưởng của A Hạnh Ny, đã từng tham gia trận chiến bảo vệ Kiềm Dương, có tài chỉ huy, tác chiến dũng mãnh, cơ trí ngoan cường. Hai người này đều trung thành với Dương Thu Trì.

Vấn đề chiến mã cũng giải quyết dễ dàng, vì sau khi chiếm Bảo Khánh, quân hãn đã tước đoạt được một lượng lớn chiến mã. Cộng thêm hãn cho người đi mua ngựa khắp nơi, cho nên số lượng đủ dùng cho kỵ binh.

Khi xây dựng lại kỵ binh tình nhuệ này, Dương Thu Trì căn cứ suy nghĩ của mình tổ chức huấn luyện, chú trọng tính kỷ luật, răm rắp tuân theo chỉ huy.

Một tháng sau, được Quế vương cực lực chủ trương, Dương Thu Trì thấy tình huống chuẩn bị đã cơ bản có thành tựu, liền quyết định mang binh tấn công sào huyệt cũ của Quế vương là Hành châu.

Tôn Khả Vọng, Lý Định Quốc đột phá khỏi trận chiến Kiếm Dương cuối cùng cũng tìm về tổ chức. Ba nhiệm vụ Trương Hiến Trung giao không những không hoàn thành, mà vạn đại quân còn bị Dương Thu Trì làm sập núi, đánh đêm, hỏa thiêu và tiêu diệt hết sạch, khiến y tức huyết ỏi máu ngay tại trận.

Trương Hiến Trung nghe Dương Thu Trì phát binh Hành châu, liền hạ lệnh Lưu Văn Tú tử thủ Hành châu, cấp tốc điều đại quân đánh vào Giang Tây trở về, điều động quân đội các nơi tập trung mọi binh lực lên đến 20 vạn kéo đến Hành châu chuẩn bị hội chiến, quyết định diệt gọn quân đội của Dương Thu Trì.

Lưu Văn Tú có 8 vạn quân ở Hành châu, là một trong 4 nghĩa tử của Trương Hiến Trung, được phong làm Phủ nam tướng quân, là ái tướng tâm phúc của y. Hành châu là yếu đạo giao thông liên thông nam bắc Hồ Quảng, xuống nam là Quảng Tây, về đông là Giang Tây. Đây là trọng trấn chiến lược và yết hầu, do đó Trương Hiến Trung mới chỉ phái Lưu Văn Tú cầm trọng binh trú thủ nơi này.

Thành tường Hành châu xây dựng vô cùng kiên cố, tinh binh đông lương đủ, nhất định khó phá vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 140: Hội chiến Hắc Thủy hà

Dương Thu Trì không phát động cường công. Hắn không muốn dùng quân đội cực khổ lắm mới xây dựng nên đánh tiêu hao chiến. Hắn muốn tận dụng ưu thế về vũ khí tiêu diệt địch quân. Hắn muốn quán triệt tư tưởng vận động chiến theo kiểu của Mao Trạch Đông, không quan tâm đến được mất một vùng, mà đặt trọng tâm vào tiêu diệt sinh lực địch quân.

Dương Thu Trì sau khi chiếm Bảo Khánh được dân chúng ủng hộ, liền tổ chức mạng lưới tình báo hữu hiệu, nắm vững động thái của địch quân. Hắn biết địch quân chia hai đường, phía bắc xuất phát từ Trường Sa do Trương Hiến Trung tự soái lĩnh, phía tây do là quân đánh chiếm Giang tây Viên châu, do Ngải Năng Kỳ soái lĩnh.

Trong đó, đại quân của Ngải Năng Kỳ tiến binh thần tốc, đã tiến vào địa giới Hồ Quảng, còn quân Trương Hiến Trung vẫn còn đang điều động, chưa xuất phát từ Trường Sa.

Ngải Năng Kỳ tham công mạo tiến, muốn cùng Lưu Văn Tú ở Hành châu hình thành thế giáp kích nam bắc. Dương Thu Trì nắm được điểm này, tuy nói là hắn có tạc đạn, súng máy và lão sáo đồng, nhưng mãnh hổ khó địch quần lang, hơn nữa phía bắc Hành châu là đồi núi có phong cảnh tú lệ, tác chiến ở vùng núi này hỏa pháp và súng của hắn sẽ bị giảm uy lực, cần phải tận khả năng tránh sở đoản tận dụng sở trường. Nhưng nếu bỏ trận nghênh địch ở phía bắc Hành châu, tất phải bị thế giáp kích nam bắc của địch. Hai lộ địch quân cộng lại có quân số hai chục vạn, gần như là gấp đôi quân của hắn, không thể mạo hiểm quyết chiến trong tình huống này. Nhưng nếu vượt qua Hành sơn, nghênh địch ở bình nguyên Chu châu, thì đại quân quá mệt mỏi, không thể nào ở trạng thái tốt nhất đánh địch. Hơn nữa cô quân thâm nhập, khuyết thiếu hậu viện, một khi thất lợi thì hậu quả không thể tưởng tượng.

Sờ dĩ, Dương Thu Trì ngẫm nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định giả triệt binh về Bảo Khánh, bỏ trận ở một lòng chảo ven Hắc Thủy hà nghênh địch. Như vậy, một mặt hắn có thể tránh thế lưng mặt đều thụ địch, mặt khác cự li cách Bảo Khánh không xa, tiến có thể công, lùi có thể thủ.

Lưu Văn Tú ở Hành châu phủ thấy Dương Thu Trì lui binh, không dám truy kích, sợ nhảm vào kế dụ địch. Ngải Năng Kỳ nhận được tin, liền chuyển phương hướng nhắm thẳng đại quân của Dương Thu Trì ở Hắc Thủy hà. Đồng thời y yêu cầu Lưu Văn Tú xuất binh, hai lộ giáp kích, bị Lưu Văn Tú cự tuyệt. Lưu Văn Tú kiên trì án chiếu chỉ ý của Trương Hiến Trung cố thủ thành trì, chờ đại quân của Trương Hiến Trung đến, sau đó ba lộ hội sư Bảo Khánh, tập trung ưu thế binh lực một đoàn tiêu diệt tân quân của Dương Thu Trì.

Lần trước đại quân Trương Hiến Trung nam hạ, Ngải Năng Kỳ làm tiên phong, phụng mệnh tiếng công Giang Tây, dọc đường qua ải chém tướng, đánh quân của Tả Lương Ngọc đại bại, liền chiếm Bình Hương, Vạn Tái, đoạt Viên châu ngay cửa Giang Tây. Tiếp đó, y công chiếm Cát An, Cát Thủy, Vĩnh Tân, An Phúc, Thái Hòa và các huyện khác, báo tin thắng trận liên miên, quả là có cảm giác hoành tảo thiên quân.

Tiếp đó Trương Hiến Trung phát lệnh khẩn cấp chi viện Hành châu ở Hồ Quảng. Ngải Năng Kỳ lập tức hồi sư Hồ Quảng, khí thế hưng hưng kéo thẳng tới Hành châu. Sau khi biết được Dương Thu Trì triệt binh, cho rằng hắn sợ uy danh của y, càng ngồng nghênh hơn. Tuy Lưu Văn Tú ở Hành châu không chịu xuất binh giáp kích, đại quân của Trương Hiến Trung ở Trường sa chưa xuất phát, y đã gấp rút không thể đợi chờ, muốn đánh bại Dương Thu Trì đoạt lại Bảo Khánh phủ, do đó mới soái lĩnh đại quân sát khí đằng đằng kéo tới.

Đương nhiên, Ngải Năng Kỳ không hề là người hữu dũng vô mưu đơn giản. Y đã biết đại quân Dương Thu Trì có một loại vũ khí quái thú có thể chớp mắt lấy mạng mấy trăm người, hơn nữa tầm bắn còn tương đương hỏa pháo. Ngoài ra hắn còn có tạc đạn uy lực kinh người, có thể sát thương ngoài trăm xích, có thể nổ vỡ thành trì kiên cố. Hiện giờ lại còn truyền tin là binh sĩ của hắn được phối bị một loại hỏa súng mới, xạ trình hữu hiệu gấp bảy tám

lần hỏa súng thường, có thể liên tục bắn, không cần lắp đạn vào họng súng rồi mới bắn tiếp.

Những vũ khí này đều khủng bố chưa hề nghe thấy bao giờ. Nhưng mà người đều có đặc tính là chưa trực tiếp gặp sự vụ đó thì dù sao cũng không thể hình dung nó khủng bố thế nào. Do đó, Ngải Năng Kỳ không lo lắng nhiều, tuy vẫn chuẩn bị những bước cần thiết, ví dụ tập luyện đội hình chiến đấu và điều chỉnh phương án tác chiến.

Hai quân cuối cùng gặp nhau bên bờ Hắc Thủy hà, binh lực tương đương, đều khoảng 10 vạn.

Đây là một lòng chảo bên sông khá rộng, rất bằng phẳng, từ xa có thể thấy đại quân của Ngải Năng Kỳ di động đen xì xì, che lấp cả bình nguyên.

Ngay bộ chỉ huy của Dương Thu Trì đã dựng lên một cây cờ lớn cao mười mét, trên có một vọng đài. Đoạn thời gian này hãn ngoại trừ nghiên chế phương pháp tăng tốc độ chế tạo đạn dược, còn tranh thủ học võ công từ chỗ Liễu Nhượng Băng, đặc biệt là luyện tập phi tác bay lên phòng, đạt được vài phần hóa hầu, khi lên xuống cột cờ này chẳng còn là vấn đề gì khó. Lúc này hãn đã bay lên trên đó, rút một ống đồng ra nhìn vào, không ngờ là một viên vọng kính bằng đồng, dùng loại kính thủy tinh thượng đẳng ở Bảo Khánh mài giữa tạo thành. Hãn dùng kính viễn vọng quan sát tình huống bày binh của địch, phát hiện địch quân tiến đến trận địa của quân nhà chừng 5 nghìn mét thì dừng lại. Đại quân của địch bày thế trận trường xà, giữa binh sĩ có cự li nhất định, xếp hàng dọc, hiển nhiên là đề phòng đạn khai hỏa bắn từ hồng di đại pháo của hãn.

Phía địch quân cũng có một hàng hồng di đại pháo, số lượng đại khái hơn trăm khẩu.

Phía sau đại pháo là thuẫn bài hỏa súng binh, dùng thuẫn bài vừa làm giá đỡ để bắn, vừa có tác dụng phòng hộ. Thuần bài sáng lấp lánh, rõ ràng là có kèm phiên sắt.

Phía sau thuẫn bài hỏa súng binh là những phòng nhỏ di động làm bằng phiên sắt, số lượng có tới mấy trăm, xem ra ắt là xe tăng thô tả "thiết luân xa". Sau đó nữa là trận địa trường mâu có số lượng đông nhất. Hai cánh của trận địa có kỵ binh cầm cương nổ và mã đao, phía trước là giáp nhẹ, phía sau là giáp nặng.

Địch quân có khoảng 10 vạn, đội hình chỉnh tề, cờ bay phấp phới, không ai nói loạn, hiển nhiên quân kỷ nghiêm minh, chẳng trách có thể càn quét quân Đại Minh.

Quân đội hai bên đều sắp bày ở ngoài tầm bắn của Hồng Di đại pháo, hiển nhiên là chờ đối phương tiến công trước, sau đó tiến hành phản kích. Loại chiến pháp này rất hay dùng ở thời cổ đại.

Dương Thu Trì không muốn chờ. Chiến pháp của hãn trộn lẫn hiện đại và cổ đại, hiện đại là chủ, cổ đại là phụ, do đó quyết định đánh trước kèm chế người. Hãn cầm cây cờ tam giác chỉ huy phát lệnh, truyền lệnh binh phía dưới lập tức phát xuất chỉ lệnh, mấy chục trống trận nổi lên dồn dập, chấn thiên động địa: kỵ binh xuất kích!

Kỵ binh của Dương Thu Trì có 1600 người, toàn bộ trang bị súng Lão sáo động lên đạn bằng tay, học đạn 5 viên, bắn xa nhất 2000 mét, tầm bắn hiệu quả 600 mét.

Hai đội kỵ binh chia ra xông thẳng tới theo hàng ngang, khi tiến nhập tầm bắn của Hồng di đại pháo, địch quân bắn ngay một loạt, khói bay mù mịt, toàn là khai hỏa đạn và thật tâm đạn có uy lực rất nhỏ, chỉ có thể sát thương những mục tiêu gần. Đối với chiến mã chạy với tốc độ nhanh, sự thương hại này có thể bỏ qua, hơn nữa kỵ binh này tiến theo hàng ngang, khoảng cách rất xa, giòn cưỡi ngựa, nên với thật tâm đạn bắn tới có thể điều khiển ngựa tránh né. Cho nên, một loạt hơn 100 phát đạn này chẳng tạo ra thương vong bao nhiêu cho kỵ binh xung phong.

Sau khi họ tiến vào tầm bắn 600 mét của súng lão sáo đồng, bắt đầu xạ kích, mục tiêu chủ yếu là pháo thủ của hồng di đại pháo, sau một loạt tiếng nổ, số pháo thủ này đua nhau ngã gục.

Trong vòng 600 mét tuy đã là tầm bắn hữu hiệu của lão sáo đồng, nhưng là quá xa đối với quân chỉ có toại phát thương và cường nổ của Ngải Năng Kỳ. Tầm bắn của chúng xa lắm chỉ 150 mét, hữu hiệu chỉ 50 mét, lại không chính xác, ứng với câu "hỏa súng bắn thỏ cũng không trúng".

Hồng di đại pháo và Phạt lăng cơ của chúng có thể dễ dàng bắn tới tầm 600 mét, nhưng để tiêu trừ phản lực cực mạnh, hỏa pháo đều được cố định ở góc 45 độ, rất khó có thể điều động chúm miệng pháo xuống.

Trong khi đó, kỵ binh của đối phương chỉ nằm ngoài tầm bắn của bộ binh, trong tầm bắn gần nhất của hỏa pháo, nên chúng không thể nào phản kích.

Địch quân không biết lão sáo đồng của Dương Thu Trì có thể bắn xa vậy, đều cả kinh. Chờ đến khi chiến hữu đua nhau ngã rạp, cuối cùng cũng phản ứng, thuẫn bài hỏa súng binh ở sau mang thuẫn bài bằng sắt nặng lên xông tới, toan tính ngăn đạn địch.

Nhưng chúng đang đối diện với đạn cao tốc bắn từ thuốc nổ không khói, trong cự li ngắn như vậy có thể dễ dàng bắn xuyên qua bản sắt dày 5 mm, không thể dày hơn thêm, vì như vậy phiên sắt chỉ cao nửa người sẽ vô cùng nặng, một người khệnh không nổi, đừng nói chỉ di động về trước. Chúng chỉ mang thuẫn có dát sắt mỏng tới trước, kết quả bị đạn xuyên qua thuẫn cắm vào người dễ dàng.

Tuy vô số binh sĩ bị ngã chết dưới súng lão sáo đồng, nhưng quân của Ngải Năng Kỳ không hề loạn. Trường cảnh khủng bố này họ đã nghe qua, nên nhanh chóng phát hiện thuẫn bài một mặt không đủ đối kháng đạn của địch quân, lập tức dùng thuẫn bài hai mặt tiến lên.

Cùng lúc này, kỵ binh của địch quân ở hai cánh bắt đầu xung phong, chuẩn bị án chiếu theo chiến thuật thường dùng vòng ra sau lưng bao vây. Không ngờ, bọn chúng vẫn còn đánh giá quá thấp uy lực bắn xa và liên tục của lão sáo đồng. Tuy súng này chỉ có băng đạn 5 viên, nhưng đề lấp đầy băng đạn 5 viên trở lại chỉ cần không đến nửa phút!



Kết quả là, kỵ binh của địch dưới hàng nghìn cây lao sáo đồng bắn dồn dập, đã trở thành bia sống người ngã ngựa đổ, gãy chết liên tục, máu đỏ nhuộm hồng cả cỏ xanh.

Ngài Năng Kỳ vội ra lệnh kỵ binh đình chỉ tiến công, chỉ huy quân xe tăng tỏ tả "Thiết xa" sau thuẫn bài binh xuất kích.

Ngài Năng Kỳ đã cải tiến giáp luân xa để trở thành thứ xứng với tên gọi "thiết xa" rồi - 4 phía đều là bản sắt nặng và đất bùn dày, phía trước có một cái lỗ có thể bắn hỏa súng đặc chế cực lớn, là loại hỏa pháo thu nhỏ, tầm bắn khoảng 300 mét. Chỉ có điều, do miệng súng lớn, nhồi lấp thuốc súng cần nhiều thời gian, trong khi phải thực hiện bên trong cái nhà sắt nhỏ hẹp này rất mất công sức, cho nên gần 5 phút mới bắn được một lần. Các mặt xung quanh thiết xa này có đủ những lỗ nhỏ hơn, dùng để bắn hỏa súng và cường nổ.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 141: Hỗn chiến thống khổ

Mấy trăm chiếc xe tăng tỏ tả lộc cộc tiến về trước, một loạt súng nổ, tuy bắn không tới kỵ binh của Dương Thu Trì, nhưng cũng ghê người. Hơn nữa, chiến pháp xe tăng tỏ tả này dường như đã qua huấn luyện, chia thành ba đội phân tán xuyên nhau mà tiến, giống như đội hình xạ kích ba lượt của hỏa súng. Hàng xe thứ nhất bắn xong, dừng lại nạp đạn, hàng sau tiến tới bắn, sau đó dừng lại, rồi tới hàng kế.

Vũ Kỳ và Đồ Cường phát hiện lao sáo đồng của họ không bắn xuyên được thiết xa, hơi kinh ngạc, rất may là tốc độ của xe khá chậm, tầm bắn của hỏa súng có hạn, chỉ từ từ lui, đối với kỵ binh của họ chẳng có uy hiếp gì.

Dương Thu Trì nhìn rõ hết thông qua viễn vọng kính. Kỵ binh xung phong lần này đã diệt được hai ba nghìn pháo binh và kỵ binh, đã có hiệu quả rồi. Lao sáo đồng của kỵ binh không thể nào đối phó thiết xa, do đó Dương Thu Trì phát cờ lệnh, truyền lệnh binh phía dưới phát xuất chỉ lệnh đánh chiến thu binh.

Hai đoàn đội kỵ binh nghe lệnh, nhanh chóng lùi về trận địa.

Ngài Năng Kỳ thấy được hi vọng, chỉ huy đại quân theo sau thiết xa tiến tiến.

Khi tiến đến cự li hai nghìn mét, hồng di đại pháo của Ngài Năng Kỳ lại bắn lần nữa. Nhưng do pháo binh của y đã bị kỵ binh của Dương Thu Trì diệt hơn phân nửa, hỏa pháp cổ đại có yêu cầu với pháo thủ rất cao, liên quan đến nhồi đạn được nhiều ít, cân bằng lên đạn thế nào, góc độ phát xạ ra sao... Về ý nghĩa nào đó, nó còn vượt xa yêu cầu đối với pháo thủ của hỏa pháo hiện đại, không phải ai cũng bắn được. Cho nên, hỏa pháo của Ngài Năng Kỳ chỉ phát xạ được một phần, uy lực đại giảm, hơn nữa có 1 bộ phận không phải pháo thủ nhồi đạn, không đúng lượng thuốc nổ nên nổ nòng súng, tạo thành thương vong cho bên mình.

Lần bắn hỏa pháo cũng nổ chết mấy chục binh sĩ của Dương Thu Trì, nhưng do đã được huấn luyện, gặp biến không kinh, cộng thêm quân sĩ tuyệt đối tin vào vũ khí khủng bố của hân, lại còn có mấy trăm nữ tử cứu hộ, nên những kẻ bị thương đều được đưa về sau băng bó, ổn định quân tâm.

Dương Thu Trì không hạ lệnh xuất kích, chờ địch quân tiến tới sáu bảy trăm mét mới phát cờ lệnh.

Trống trận vang lừng, căn cứ âm thanh chỉ kỳ, hỏa pháo thủ ở đầu hạ thấp phòng, đối chuẩn vào xe tăng tỏ tả của địch. Muốn đánh tăng thì tất nhiên phải dùng pháo rồi!

Dương Thu Trì đã có nghiên cứu về thiết luân xa của địch quân chiếm được ở Kiềm Dương, nghĩ ra đối sách, dùng pháo đạn thuốc nổ tuy là lựa chọn tốt nhất, nhưng đạn pháo loại này có số lượng không nhiều, không thể bắn bừa, nên Dương Thu Trì quyết định dùng hỏa pháp bắn thật tâm thiết đạn đối phó, chỉ cần bắn trúng là được.

Thật tâm thiết đạn to bằng quả bóng, nặng mấy chục cân, cổ đại thường dùng phá công sự phòng ngự trong thành, đập vỡ cổng thành... Dương Thu Trì dùng để đánh thiết xa, coi như dùng tạm.

Dương Thu Trì sau khi nghĩ ra biện pháp này, hạ lệnh điều chỉnh góc độ của hỏa pháo thành bắn ngang, khi công đánh Bảo Khánh phủ cũng cướp được một lượng hỏa pháo của địch quân, kết hợp lại hân có mấy trăm khẩu, trong đó đại bộ phận là Phất Lăng cơ có thể thay đổi nòng pháo bắn nhanh.

Hỏa pháo sau khi cho nằm ngang, thì mấy trăm xe tăng tỏ tả của địch quân đã được yểm hộ tiến đến cự li 500 mét, nòng pháo thò ra từ trong nhà thép này đã có thể thấy rõ được rồi.

Dương Thu Trì phát cờ chỉ huy, hỏa pháo bắn dồn, một loạt đạn pháo bắn qua trúng ngay hàng thiết xa ở phía trước. Những Phất lăng cơ hỏa pháo bắn

thiết đạn có uy lực hơi kém trúng thiết xa có thể tạo thành lỗ lớn, còn hồng di đại pháo uy lực mạnh hơn không những xuyên thủng bản thép, mà còn khiến cả thiết xa lật đổ, binh sĩ trong đó hoặc chết hoặc bị thương, tiếng gào thảm vang lên không ngớt.

Nhưng mà, số lượng thiết xa của địch quân quá nhiều, còn độ chính xác của hỏa pháo rất kém, có quan hệ rất lớn đến kinh nghiệm của pháo thủ, sai biệt lên đến hàng chục mét, nên vốn bản chiếc này thì lại trúng chiếc kia, một phần bị trật dù chỉ mấy trăm mét, nên số xe tăng thổ tả của địch bị hủy chỉ ở con số 40 chiếc, đám thiết xa này vẫn tiếp tục tiến lên.

Hồng di đại pháo có tốc độ thay đạn rất chậm, đại khái mất ba phút mới bắn một viên, Phất Lăng Cơ nhanh hơn, nửa phút hoặc hơn là đổi được đạn, sau khi tiến hành bắn phủ trùm, lại có gần 30 chiếc tăng thổ tả bị đánh hủy nữa.

Nhưng uy lực của Phất Lăng cơ kém hơn hồng di đại pháo nhiều, các thiết xa bị bắn trúng bánh thì năm i không tiến, chứ những xe bị bắn trúng bản sắt mặt trước, uy lực không đủ, chỉ tạo ra cái lỗ lớn sát thương mấy binh sĩ gần đó, nhưng xe vẫn tiếp tục tiến lên.

Dương Thu Trì thấy tình thế không ổn, địch quân dùng mấy trăm chiếc tăng thổ tả này đi trước yểm hộ cho đại quân, khiến súng máy không thể bắn quân đội nấp phía sau. Khi thấy địch quân đã áp sát 300 mét, hắn bắt đầu phải dùng đến tạc đạn.

Dương Thu Trì lập tức phát cờ chỉ huy, hai chục khẩu Phất Lăng Cơ lắp pháo đạn có thuốc nổ mạnh lập tức gầm gừ, nổ bung vào đám thiết xa, khiến mấy chục chiếc nhà sắt có bánh xe này văng lên không, địch quân trốn trong đó chết ban xác văng tay chân khắp nơi.

Nhưng mà, ngoại trừ những chiếc thiết xa ở gần điểm nổ bị hủy, những chiếc ở xa do có vách sắt dày bảo hộ vẫn ngăn được sóng xung kích và mảnh đạn, binh sĩ bên trong không bị thương, tiếp tục tiến lên.

Khi Phất Lăng Cơ đổi đạn xong, thì xe tăng thổ tả của địch đã vượt vào phạm vi xạ trình 300 mét, hỏa súng bên trong nó bắt đầu phát xạ. Nhưng Dương Thu Trì đã sớm phát hiện tình huống không ổn, phát cờ chỉ huy, thuần bài đao phủ thủ sau hỏa pháo thủ lập tức tiến lên dùng thuần bài hình thành tường yểm hộ cho những người ở sau, trong khi đó hai chi kỵ binh cầm lao sáo đồng ở hai cánh đã sơ tán vòng qua, bắn địch quân từ mé hông.

Không ngờ, địch quân ở cánh đã linh hoạt sử dụng thuần bài hai lớp hình thành tường phòng hộ cho kỵ bộ binh bên trong, tuy đã bắn chết không ít địch quân ngoài tường phòng hộ, nhưng hiệu quả giảm rõ rệt.

Duy Thu Trì huy động cờ tam giác, phát xạ tạc đạn trên không, mấy chục khai hoa đạn bằng đá nổ trên trận địa địch.

Điều làm Dương Thu Trì bất ngờ chính là gần như mỗi địch quân đều có thuần bài nhẹ bằng da kẹp sắt, đưa lên trên đầu.

Kết quả, ngoại trừ những tạc đạn nổ thấp dựa vào sóng xung kích sát thương địch nhân ra, những phiến đạn tung bay đó không thể làm gì địch bên dưới, hiệu quả không lớn.

Dương Thu Trì đã không còn kịp điều chỉnh, thiết xa của địch đã tiếp cận 100 mét, trong lỗ bắn thò ra hỏa súng và cường nổ phóng ra lưới lửa và tên bèn, tuy có thuần bài binh bảo hộ, nhưng đã có không ít tướng sĩ trúng đạn.

Thứ địch quân cần đó là hỗn chiến cận cự li, cho nên tiếp tục cho thiết xa tiến lên.

Ở cự ly gần như vậy không thể nào phát xạ đạn pháo, tiền phong hai bên tiếp xúc, binh sĩ trong thiết xa mở cửa ngăn, cầm đao kiếm xông ra.

Dương Thu Trì vội ra lệnh hậu đội xung phong, mệnh lệnh pháo thủ lùi về sau! Pháo thủ là công nhân kỹ thuật, là tài sản, không thể cầm đao liều mạng! Tiếng trống xung trận và thanh la rút lui vang lên bốn phía, căn cứ tiết tấu truyền đạt mệnh lệnh khác nhau.

Pháo thủ bỏ lại hỏa pháo, vác thuốc nổ và pháo đạn lùi về sau. Đây là một hạng mục Dương Thu Trì huấn luyện họ trước, vì hỏa pháo quá nặng, không thể nhanh chóng chuyển dời, quảng đi cũng không sao, địch quân không thể mang đi ngay được. Nhưng thuốc nổ và đạn pháo là bảo bối, rơi vào tay địch không xong, cho nên hắn nhấn mạnh cho các pháo binh là khi lui pháo thủ phải mang đạn được theo, nếu không quân pháp sẽ xử!

Cùng lúc pháo thủ lùi, hỏa súng thủ và cung thủ ở sau nhanh chóng xông lên khai hỏa vào địch quân. Địch quân cũng có hỏa súng thủ và cung tiễn thủ, nên bắn nhau loạn xạ thế này, hai bên đều chết không ít tướng sĩ.

Tháp chỉ huy của Dương Thu Trì ở trung quân, cách tiền phong hỗn chiến hai ba trăm mét, cung tên và hỏa súng của địch quân không thể bắn hắn. Nhưng khi thấy hai bên đã hỗn chiến, lòng hắn trầm hẳn, lúc này đã không cần chỉ huy nữa, mà là sự khảo nghiệm võ nghệ, lòng dũng cảm và kinh nghiệm tác chiến của binh sĩ hai bên. Điểm này bên hắn rõ ràng không bằng địch!

Sau khi hai bên hỗn chiến, địch quân nhanh chóng tổ thành những nhóm chiến đấu khoảng chục người do thập trưởng chỉ huy. Tổ chiến đấu do trưởng mẫu thủ và thuần bài đao phủ thủ, hỏa súng thủ và cung nỏ thủ tổ hợp thành biên đội, dựa lưng vào nhau tạo ra vòng tròn kết hợp binh khí dài ngắn, tiến có thể công, lùi có thể thủ. Hơn nữa, những nhóm chiến đấu có thể tương hỗ bảo hộ cho nhau. Nếu so ra, thì tân binh mới huấn luyện được một tháng của Dương Thu Trì căn bản không thể phối hợp bài bản bằng, hoàn toàn mạnh ai nấy đánh. Hiển nhiên, lực chiến đấu của họ giảm nhược, chưa kể năng lực đối quyết đơn binh kém hơn hẳn đối phương.

Kết quả là sau khi hỗn chiến, thương vong của bên hắn nhanh chóng gia tăng, dường như tỷ lệ ba một, chết 3 mới giết được 1 lính của đối phương.

Dương Thu Trì nhìn mà đau thắt cả lòng, nhưng không còn biện pháp nào. Liễu Nhược Băng cũng thấy tình hình không ổn, lập tức như đại bàng triển cánh bay vào trận địch. Nàng không thích dùng súng, nhưng đoản kiếm và liễu điệp phi đao trong tay áo nàng rất hữu dụng, trong chiến trận như quý mị, đạo kiếm, hỏa súng và cung tên của địch nhân không thể theo kịp thân ảnh nàng, trong khi đao quang đến đâu thì máu thịt địch quân rơi rụng tới đó.

Hai đội kỵ binh cầm lão sáo đồng căn bản quan triệt yêu cầu bảo trì cự ly khi Dương Thu Trì huấn luyện, lợi dụng tốc độ chiến mã tránh khỏi tầm bắn của địch. Nhưng do đại bộ phận kỵ binh đều là tay mới vào nghề, tuy tài cưỡi ngựa hay, nhưng dù sao cũng mới đánh vũ khí thật này lần đầu, đều rất khẩn trương. Trước đó khi họ xung phong, phát hiện lão sáo đồng đích xác hữu dụng, vô cùng khẩn trương cứ muốn bóp cò, hết đạn thì mò vào túi lấy đạn tra vào.

Cả tháng nay Dương Thu Trì làm ngày đêm chỉ được hơn 10 vạn phát đạn, lần này xuất chinh mỗi chiến sĩ chỉ được phát 20 viên, tức 4 băng đạn. Hai kỵ binh đoàn có 1600 người, phát 3 vạn 2 nghìn viên đạn. Những kỵ binh này khẩn trương và hưng phấn đánh rất thống khoái, quên tiết kiệm đạn, nên nhanh chóng bắn sạch trơn.

Dương Thu Trì sợ vũ khí rơi vào tay địch, trong khi đó gần hai nghìn quân này là vương bài của hắn, không thể dùng cho hỗn chiến, nên hắn đã hạ mệnh lệnh trước khi vào trận: một khi hỗn chiến khi bắn hết đạn phải lùi khỏi chiến trường, ai gia nhập hỗn chiến quân pháp sẽ xử. Do đó, đám kỵ binh này chỉ chuyển đầu ngựa lui binh.

Phát hiện kỵ binh đối phương không còn đạn, thiết kỵ ở hai cánh của địch múa mã đao điên cuồng truy kích.

Dương Thu Trì ở trên vọng đài nhìn rõ ràng, lập tức hạ lệnh cho hai cây súng máy xuất động. Hiệu giác vang lên, hai súng máy đặt trên hai xe ngựa xông ra.

"tạch tạch tạch..." Đạn bay như mưa vào đám kỵ binh truy sát.

Trong lần hội chiến này, Dương Thu Trì căn cứ kinh nghiệm lần trước tiến hành cải lương súng máy.

Hắn thiết kế xe ngựa dùng vận chuyển súng máy: bốn ngựa kéo xe, vị trí đặt súng hơi cao, xung quanh dùng bản thép bao lại, phía trước có giá đỡ, phía trái dùng cung cấp đạn được, phía phải dùng cấp nước giải nhiệt, phía sau xe ngựa chứa đạn và nước làm mát. Ngoài ra trên xe còn phối hai hộ vệ, dùng lão sáo đồng bảo hộ bắn chết địch quân đến gần. Hai mã phu ở ngoài điều khiển xe ngựa, để đề phòng chiến mã bị tiếng súng làm cho kinh sợ chạy loạn, một mặt hắn cho chiến mã luyện quen với tiếng súng, một mặt bịt kín tai của chúng.

Hắn cũng tiến hành tu cải súng máy maxim, bỏ hai cái bánh xe đi, đổi thành cái giá sắt để tăng tính ổn định, bỏ tấm chắn phía trước mở rộng tầm quan sát khi bắn.

Lưu Dững và Mã Lăng Vũ thao tác hai súng máy này, mạng các hộ vệ đón đánh kỵ binh của địch.

"tạch tạch tạch..." đạn súng máy quét tới giống như cây roi dây quét vào đội hình kỵ binh của địch, roi đến đâu người ngã ngựa đổ đến đó!

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 142: Nhân tố thắng lợi

Kỵ binh của Ngải Năng Kỳ lần đầu tiên đụng phải đạn súng máy quét, chiến mã đang chạy trúng đạn ngã rụi hất văng kỵ binh trên lưng ra xa. Kỵ binh bị ngã ở trước trở thành chướng ngại của kỵ binh phía sau. Nhưng kẻ có huấn luyện muốn tung ngựa phóng qua, nhưng bị đạn súng máy như mưa biến thành tổ ong, rơi phịch xuống đất.

Ngải Năng Kỳ đứng ở trên cao nhìn rất rõ, kinh hãi đến ngẩn người. Đây là vũ khí quái thú trong truyền thuyết hay sao?

Y phát hiện tình huống vô cùng không ổn, cho dù khinh kỵ binh của y có tốc độ đạt đến cao nhất, cũng không có cách gì vượt qua hai đạo phòng tuyến vô hình này. Dù cho trọng giáp kỵ binh có đủ sức ngăn cung tên và hỏa súng xạ kích, nhưng vẫn bị đạn súng máy bắn nát người mà chết. Y vội vã hạ lệnh rút kỵ binh về sau, y như cũ dùng thuận bài tạo thành tường phòng hộ bảo vệ hai cánh, đồng thời tiến phong tiếp tục xung phong về trước, tranh thủ hỗn chiến với địch quân, khiến cho vũ khí quái thú của đối phương không cách gì bắn quét.

Địch quân chấp hành mệnh lệnh rất kiên quyết, và thế là, sau khi vô số người ngã chết, cuộc đại hỗn chiến giữa hai bên cuối cùng cũng bắt đầu!

Súng máy của Lưu Dững và Mã Lăng Vũ tức thời im miệng, vì đối diện với hai chục vạn người hỗn chiến lại với nhau, địch ta khó phân, không thể nào bắn được.

Lưu Dững và Mã Lăng Vũ đều lần đầu tiên dùng súng máy tiến hành thực chiến, mới đầu bắn rất thống khoái, không ngờ khi hai bên hỗn chiến, súng máy quét qua thấy cả quân của mình cũng chết, nên vội vã dừng lại, đổi thành bắn phát một. Nhưng đạn súng máy có lực xuyên quá mạnh, nên giết 1 lúc ba bốn người, cả địch lẫn ta.

Cho nên, ngay bắn đơn họ cũng không dám nữa!

Rất may là địch nhân sợ họ, trừ những kẻ điên cuồng không sợ chết xông tới châu trời sớm, những kẻ khác đều biết họ không dám bắn loạn, nên cứ coi như không thấy, chỉ lo chém giết với nhau.

Dương Thu Trì dùng kính viễn vọng nhìn rõ ở một gò núi nhỏ có treo cờ chữ soái, biết là bộ chỉ huy của địch. Hai bên hỗn chiến, hẳn biết lúc này không còn tồn tại chuyện chỉ huy, chỉ dựa vào thiên mệnh mà thôi, nên dùng phi tác xuống đài, lên xe ngựa có súng máy của mình, cho A Hạnh Ny cung cấp đạn, Hồ Thủy đổ nước, len qua cánh xông lên gò núi đó.

Lần này hẳn không muốn để lỡ thời cơ, nên dù còn cách 1000 mét, hẳn vẫn nổ súng, trong mơ hồ, hẳn thấy trên núi đó có rất nhiều binh sĩ địch ngã xuống, nhưng không rõ có tướng soái của địch hay không.

Bộ chỉ huy của địch xem ra đã đề phòng đến chuyện này, nên lập tức điều tăng thổ tả hậu bị chặn trước địch quân trên núi, một bộ phận khác kéo tới, tháo ra mấy chục khẩu Pháo Lãng Cơ nhắm chuẩn họ.

Địch quân không ngốc, đánh lên không thành, đành phải chạy nhanh, nếu không trúng phải một thiết đạn thì tiêu đời!

Đến hậu phương, thấy kỵ binh của hai đoàn còn ở xa không biết làm gì, Dương Thu Trì chợt động tâm, lệnh cho đoàn trưởng Vũ Kỳ và Đô CƯỜNG mang binh sĩ vác thi thể tới chất thành một đồng.

Hai người không biết Dương Thu Trì định làm gì, nhưng quân lệnh như sơn, họ vội mang kỵ binh xông vào địch trận, cướp thi thể trên đất rồi chạy, bắt quân là địch hay là người mình. Địch quân không biết họ làm vậy để chi, do sợ có súng máy của Dương Thu Trì nên không dám truy kích.

Thật nhanh sau đó, thi thể được chất thành gò cao đến 5 mét.

Dương Thu Trì đã tháo súng máy chuyển từ xe ngựa xuống, bảo A Hạnh Ny và Hồ Thủy vác đạn và nước theo hẳn lên gò thi thể, đặt cho thật chắc, rồi dùng cách điểm xạ từng phát một bắn vào địch trận.

Do vị trí bắn cao, từ trên bắn xuống, lực xuyên thấu của đạn qua người rồi xuống đất, không gây thương vong cho người nhà. Hơn nữa tầm bắn của súng máy đạt 1000 mét, sử dụng thuốc súng không khói, độ chính xác cao, dường như 1 phát giết 1 tên, địch đua nhau ngã. Thấy cách này hữu hiệu, Dương Thu Trì nhân lúc chầm nước, nói với Vũ Kỳ và Đô CƯỜNG ở phía sau: "Mau! Hai người dẫn đội đến thông tri Lưu Dững và Mã Lăng Vũ, giúp họ tạo thành gò cao thể này dùng bắn đơn mà đánh, nhanh lên!"

Hai người vội đáp ứng, chia nhau dẫn đội chạy đi.

Hai chục vạn người đánh đại hỗn chiến, phạm vi đạt mấy km vuông, Lưu Dững và Mã Lăng Vũ đầu óc hơi thanh tỉnh, nên phân tán xe ngựa chứa súng máy ở hai đầu chiến trường, các xa hỗn chiến, ở xa không dám bắn loạn.

Vũ Kỳ và Đô CƯỜNG mang kỵ binh phân biệt tìm thấy hai người, giúp chất thi thể làm gò cao, bảo họ dùng đơn phát nhắm bắn địch trong đám hỗn loạn. Như vậy, ba cây súng máy trở thành ba súng bắn tia, từ ba phương vị ứng vào hình chữ phẩm bắn địch quân trong trận hỗn loạn.

Xe tăng thổ tả có thể chống súng máy của địch quân đã rơi vào hỗn chiến, không thể kéo ra. Bộ chỉ huy của địch tuy còn một bộ phận thiết xa này, nhưng chúng sợ một khi xuất kích, Dương Thu Trì sẽ mượn cơ hội đánh lên, nên chỉ cố thủ. Địch quân toan tính dùng thuẫn bài yểm hộ đến chém họ, nhưng thuẫn bài này không thể ngăn đạn súng máy, còn bắn sát dày hơn thì quá nặng, không thể đưa lên.

Do ba súng máy cứ nhắm kẻ địch đầu sỏ mà bắn, tuy gây sát thương với số lượng có hạn, nhưng vẫn cấp cho địch quân sự ảnh hưởng tâm lý rất lớn, khiến cục thế hỗn chiến dần dần cải biến.

Trường hỗn chiến này nhất mực tiến hành từ giữa trưa đến trời tối. Hai bên đều tử thương hai vạn người. Về phía Ngải năng Kỳ, chủ yếu lượng tổn thất là vì lao sáo đồng và tạc đạn của Dương Thu Trì. Khi vào hỗn chiến thì đại quân của Dương Thu Trì nhanh chóng tử thương. Sau đó, bọn Dương Thu Trì chất thi thể thành gò cao, dùng ba cây súng máy bắn tia, từ từ cân bằng tổn thất, cho nên, đánh tới trời tối thì tử thương của hai bên tương đương.

Trời đêm phủ trùm xuống, tối đen như mực, đưa tay ra trước mặt không thấy ngón tay, không nhận rõ đối diện là địch hay bạn, cho nên không cách nào tác chiến.

Hai bên đều khua chiêng thu binh, tướng sĩ đều không dám xuất chiêu loạn, chia nhau kéo vũ khí nặng trở về sau, thoát ly chiến trường.

Tổn thất hai vạn người, tuy gần bằng địch quân, nhưng khiến Dương Thu Trì ủ rũ vô cùng. Điều này chứng tỏ một vấn đề đã từng được Mao Trạch Đông chỉ rõ: "Vũ khí là yếu tố trọng yếu trong chiến tranh, nhưng không phải là yếu tố quyết định. Yếu tố quyết định đó là người, không phải vật."

Dương Thu Trì hiện giờ coi như đã hiểu điểm này. Đây mới chỉ là tác chiến ở bình nguyên, chưa vào vùng đồi núi. Nếu vào vùng đó, e rằng còn phiền phức hơn.

Đại quân lui về hậu phương hạ trại, trong lòng hẳn rất buồn, mang du kích tướng quân Long Bình và A Hạnh Ny, Liễu Nhược Băng cùng mọi người đi thăm tướng sĩ thụ thương xong, kiểm tra trang bị hao tổn, thấy còn 5 vạn viên đạn, thuốc nổ và pháo đạn còn khá nhiều, hơn 1000 phát.

Trở về quân trường, hẳn lập tức triệu tập các thám tướng và thiên tổng đoàn trưởng của kỵ binh mở cuộc họp.

Dương Thu Trì sau khi chiếm An Khánh, khoách quân 10 vạn, biên thành 12 sư đoàn. Sau trận chiến này tổn thất hết gần hai phần mười, ba tham tướng (sư trưởng) chiến tử, do đó, ba phó tham tướng đến thay.

Sau khi đến đại doanh ngoài, Dương Thu Trì nói: "Trận này tuy chưa ai chiếm tiện nghi, nhưng nói thật ta rất thất vọng, mọi người nói coi, trận kế nên đánh thế nào?"

Tình tự của mọi người đều không vui, nhất thời không ai nói gì.

Vũ Kỳ phát ngôn trước: "Mới đầu đánh rất thuận lợi, nhưng mấy trăm cái thiết luân xa của địch xuất trận thì chúng ta phiền phức ngay. Còn nữa, địch quân có thuẫn bài bằng sắt, nếu ép hai cái làm thuẫn bài đôi thì chẳng thể bắn thủng, muốn khắc địch chế thắng phải giải quyết hai vấn đề này trước."

Pháo binh tham tướng nói: "Đúng a, dùng thiết đạn đánh Thiết luân xa không sai, nếu có thể phóng gần hơn thì đánh càng chuẩn, đảm bảo 1 phát 1 cái, nhưng sau đó phải giải quyết địch quân thừa thế xông tới."

Long Bình dù sao cũng có kinh nghiệm tác chiến phong phú, lắc đầu nói: "Địch quân không phải ngốc, sẽ cải tiến chiến pháp đối địch với ta. Tên Ngải Năng Tề này giáo hoạt phi thường, giỏi về động não, cho nên, lần chiến kế, phương pháp tác chiến của địch sẽ có điều chỉnh tương ứng."

Đây là điều Dương Thu Trì quan tâm nhất, hỏi: "Nếu như ngươi là thủ lĩnh địch quân, nên điều chỉnh chiến lược đối phó quân ta thế nào?"

Long Bình không cần khiêm tốn, đáp: "Trước hết, điều chỉnh Thiết luân xa từ nóc ngang thành nóc tam giác, mắt trước ngang thành hơi nghiêng, có thể đội thiết đạn ra, như vậy, cho dù có áp gần mấy xích nữa, thiết đạn cũng không cách gì đánh hư thiết xa!"

Pháo binh tham tướng Trịnh Hạo Đôn lập tức biến sắc.

Dương Thu Trì cũng chấn động, gật đầu hỏi: "Còn nữa không?"

"Thuận bài đơn của địch có bản thép quá mỏng, không chống được đạn, hơn nữa diện tích quá lớn, cho nên, bước tiếp theo xem ra sẽ bảo trì sức nặng nhưng làm dày lớp sắt, rút bớt diện tích. Như vậy vừa dễ di động, vừa có thể chế tạo thành hình tam giác, có thể hất đạn ra, lại tiện dựng trên đất, hai thuận bài áp vào nhau sẽ thành một tường phòng hộ cao bằng đầu người. Còn có thể làm cho bốn góc khuyết, khi ghép lại có lỗ để bắn hỏa súng và tên nổ ra bên ngoài."

Lời này khiến mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy phiền phức đến rồi.

A Hạnh Ny bĩu môi nói: "Cải biến nhiều thứ như vậy 10 ngày nửa tháng cũng chưa xong a."

"Không sai!" Long Bình nói, "Ngải Năng Kỳ phát hiện quân đội của hán không xoi nổi chúng ta, e rằng sẽ không chủ động tiến công trong mấy ngày tới, nhất định sẽ cải tiến và chế tạo trạng bị phòng ngự vũ khí của ta chờ viện binh từ Trường Sa và Hành Dương tới rồi mới đánh."

A Hạnh Ny nói: "Nhưng chúng ta không thể chờ, không thể để địch quân chuẩn bị xong rồi mới đánh. Hơn nữa theo ta thấy không phức tạp vậy đâu, lần này chúng ta chịu thiệt là không thể sử dụng khai hoa tạc đạn của Thu Trì ca, mấy nghìn tạc đạn đó đánh tới, đảm bảo địch quân sẽ chạy loạn."

Một tham tướng khác nói: "Địch quân nếu phân tán binh lực, dùng cách nằm bò ẩn nấp, thì tạc đạn có tác dụng không lớn."

Long Bình chen lời: "Địch quân phân tán binh lực thì hay quá, chúng ta sẽ cắt ngang lưng chúng, dùng ưu thế binh lực tiêu diệt 1 bộ phận chúng, rồi quay đầu diệt phần còn lại!"

Một tham tướng khác nói: "Phân nửa địch còn lại không ngu, sao không đến cứu viện chứ?"

Hai người bắt đầu tranh cãi, mọi người cũng mỗi người một lời chen vào. Bọn họ tranh đến náo nhiệt, nhưng đã khiến Dương Thu Trì nghĩ ra một phương pháp phá địch. Cuối cùng, hán xua tay bảo mọi người dừng lại, đem kế hoạch tác chiến nói ra, mọi người đua nhau tán đồng, lập tức y kế hành sự.

Sáng hôm sau, đại quân của Dương Thu Trì bày đội xuất phát, bức đến cách đại doanh của Ngải Năng Kỳ 5 nghìn mét thì dừng lại, địch quân không nghênh chiến, dường như muốn kéo dài thời gian.

Dương Thu Trì tiếp tục cho tiến đến 3000 mét, Hồng Di đại pháo có tầm bắn xa nhất, bắt đầu dùng pháo oanh kích địch doanh.

Địch quân cuối cùng xuất chiến, mới đầu là mấy trăm thiết xa.

Dương Thu Trì tự tin vô cùng, đại doanh của địch có thiết bị phòng hộ như hồ sục ngựa, không cho phép đánh mạnh, đành phải quyết chiến chính diện vậy.

Hán ra lệnh đại quân lùi 2000 mét chờ địch quân bố trận.

Thật nhanh sau đó, trận hình của địch quân đã bố xong, quả nhiên là trường xà trận, hơn nữa đội hình còn tản mát hơn hôm qua, đội hình dài mấy dặm.

Dương Thu Trì lên gò cao mười mét nhìn xuống, dùng viễn vọng kính quan sát thấy địch quân hành động không nằm ngoài dự liệu, muốn dùng đội hình rộng để đối phó tạc đạn của hán, không khỏi cao hứng. Xe tăng thổ tả và thuẫn bài của địch đã có một số ít cải thành đầu tam giác nhọn, nếu như lúc

này không đánh, sau ắt sẽ phiền phức to.

Chiến pháp của địch giống hôm qua, hơi điều chỉnh một chút, đó là mấy trăm thiết xa đi tiên phong, sau là thuẫn bài binh bảo hộ hỏa pháo, hai cánh dùng thuẫn bài thép bảo hộ kỵ binh.

Khi địch quân đến gần 2000 mét, Dương Thu Trì hạ lệnh bắn hồng di đại pháo.

Lần này phát xạ là thứ pháo đạn nổ mạnh, rót xuống đất là nổ bùng ra phủ trùm địch quân trong vòng mấy trăm mét vuông. Cùng lúc đó, Phát Lăng CO hỏa pháo và lão sáo đồng kỵ binh cũng Lưu Dững, Mã Lăng Vũ với súng máy maxim yểm hộ chủ động xuất kích đến cự li 500 mét dừng lại.

Lúc này, hồng di đại pháo tập trung hỏa lực bắn tạc đạn khiến cho địch quân trong vòng mấy trăm mét chết hơn phân nửa, số còn sống phục dưới đất không dám ngóc đầu dậy. Đại pháo đột nhiên đình chỉ xạ kích, hai kỵ binh đoán cách đó 500 mét nhanh chóng xuất động, đánh thẳng vào trận địa rộng mấy trăm mét vừa oanh tạc xong.

Đám 1600 kỵ binh này đã bị Dương Thu Trì tối qua mắng dạy cho một trận, chủ yếu là bắn loạn phí đạn. Lần này hắn vẫn phát cho mỗi người 20 phát, lệnh là phải đến gần 200 mét mới được bắn (vẫn còn nằm ngoài tầm tên và hỏa súng), và phải ngắm kỹ mới bắn.

Do đó, sau khi pháo hỏa dừng lại, địch quân chưa bị nổ chết hoảng loạn bỏ dậy, thì kỵ binh cầm lão sáo đồng đã đánh tới, súng nổ người ngã, thuẫn bài phòng mặt này được những không thể phòng mặt kia, nhanh chóng bị họ diệt gọn.

Vùng mấy trăm mét này đã phân trận trường xà ra làm hai, hai đoàn đội kỵ binh chia ra hai bên bắn tràn vào địch ở hai phía.

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 143: Tổng đốc ba tỉnh

Xe tiến lên theo thế trận hình chữ nhật to, lần này không ngờ chúng đối diện với năm sáu chục phát lăng cơ đại pháo. Khi đó, hai cái bánh xe gỗ vừa khéo trở thành mục tiêu công kích của pháo.

Phát Lăng Cơ đại pháo khai hỏa, bắn đạn sắt đặc ruột, từng chiếc thiết xa bị nằm bẹp tại trận, binh sĩ trong đó chui ra, trở thành mục tiêu bắn quét của Lưu Dững và Mã Lăng Vũ.

Đại quân của Dương Thu Trì cách 1000 mét vẫn còn chưa có động tác gì, chờ đợi địch quân hỗn loạn.

Hồng Di Đại Pháo dùng pháo đạn thuốc nổ mạnh oanh kích cắt địch trận thành hai phần, sau đó không bắn loạn, mà tuyển chọn vùng tập trung nhiều người ở bên phải bắn liên tiếp, trong khi bên trái chỉ bắn uy hiếp. Do mỗi phát pháo đạn nổ ra, địch quân đều nằm rạp xuống hết, vừa ngóc đầu dậy lại nghe tiến pháo nổ nữa, nên buộc phải nằm xuống tiếp, nên chúng căn bản không thể xung phong, bị không chế bẹp dí ở vị trí cũ.

Địch quân ở phía phải thì bị pháo hỏa oanh tạc không còn hàng ngũ gì, loạn thành một đoàn. Để tránh hỏa pháo, đội hình của chúng rất tán loạn, khoảng cách tương hỗ càng xa hơn, tán loạn khắp nơi trong bình nguyên.

Dương Thu Trì chờ đợi chính là hiệu quả này, phát cờ chỉ huy, trống trận đập dồn, trọng trang thiết kỵ làm tiên phong, đại quân nhanh chóng đánh về mé phải của địch trận, phân cắt bao vây.

Do địch quân đã bị cắt thành hai bộ phận, trận hình bên phải bị đánh tan, nhân số của đại quân Dương Thu Trì còn nhiều hơn địch quân một chút, nên tiến hành bao vi diệt dần từng khóm, khiến chúng cuối cùng tan rã.

Địch quân ở mé trái định tăng viện, nhưng bị hỏa pháo áp chế, đồng thời bị lão sáo đồng kỵ binh chặn mặt, xe tăng thổ tả đi trước gần như bị đạn thật tâm Phát lăng cơ bắn gần chính xác đập bẹp dí hết.

Đến giờ thì chiến cuộc đã nghiêng hẳn về một phía. Thấy 3 vạn quân đội ở mé phải bị chia cắt bao vây, hơn nữa bị pháo hỏa oanh kích loạn thành một đoàn, và cho rằng đánh không được, chỉ có thể bị động chịu đánh, nên Ngải Năng Kỳ hạ lệnh thu binh.

Dương Thu Trì không bỏ qua cơ hội này, còn địch quân hoảng loạn triệt thoái, thiết xa bị hủy phần lớn, binh sĩ chuyển thân bỏ chạy, thuẫn bài sắt nặng không thể che ở sau lưng, nên bạo lộ dưới miệng súng máy maxim.

Hắn chuyển sang hạ lệnh cho hồng di đại pháo tiến hành bắn sâu vào đội hình địch, còn xe ngựa chứa súng máy của hắn và Lưu Dững, Mã Lăng Vũ tiến hành truy kích.

Có câu binh bại như núi đổ, lúc này địch quân đã không còn tổ chức đề kháng nào, trong khi đó bại binh chạy sao nhanh bằng đạn, nên đại bộ phận bộ binh hồn phi phách tán nằm xuống đất đưa thuận bài lên che đầu, giơ tay đầu hàng.

Ngài Năng Kỳ thấy đại thế đã mất, vội dẫn hộ vệ quay đầu bỏ chạy về phía bắc.

Trận chiến này, 10 vạn đại quân của Ngài Năng Kỳ chỉ còn mấy nghìn, số bị diệt có đến 3 vạn, 4 vạn bị bắt làm tù binh.

Cùng lúc đó, Dương Thu Trì nhận được tin Lưu Văn Tú điều 6 vạn quân đến tăng viện, chỉ còn một ngày lộ trình, hấn nhân sĩ khí đại tăng, lập tức nghênh đón.

Lưu Văn Tú lưu lại 2 vạn thủ Hành châu, chỉ mang theo 6 vạn, thế mà đụng đầu với 12 vạn đại quân của Dương Thu Trì, cho nên nhanh chóng thua cuộc trước áp lực và ưu thế quân số và vũ khí của hấn. Lưu Văn Tú anh dũng hơn Ngài Năng Kỳ, soái lĩnh quân phản kích, nhưng bị súng máy bắn tan tác, trận này bị đánh tan và diệt sạch toàn quân, ngay Lưu Văn Tú cũng tử trận.

Đại quân của Dương Thu Trì sau khi tiếp thụ hàng binh, binh lực đã tăng lên 14 vạn, nhưng đạn pháo gần như cạn kiệt, nhưng quyết định truy đuổi địch đến cùng, không cho chúng cơ hội thở ra hơi, nên lập tức tiến binh Hành châu.

Đến Hành châu, nhờ ưu thế 14 vạn quân, cộng hàng binh không ngừng kêu gọi thủ quân đầu hàng, tập trung đạn pháo còn lại bắn nát mấy chỗ ở tường thành. Trì phủ cầm đầu thủ quân trong thành và không ít võ tướng kinh hoàng, khuyên bộ tướng của Lưu Văn Tú đầu hàng, nhưng những người này cũng có cốt khí, thấy tình cảnh đã không thể vãn hồi, liền cửa cổ tự vẫn. Trì phủ và các quan khác mở cửa thành ra quy đầu hàng.

Đại quân Dương Thu Trì không mất giọt máu chiếm được Hành châu, tiếp thụ thêm 2 vạn hàng binh, cùng vô số lương thảo và vũ khí. Để đề phòng hàng binh làm phản, Dương Thu Trì tiến hành chỉnh biên quân đội, đem hàng binh phân về các sư, tạo thành 20 sư đoàn mới, cộng thêm 2 sư đoàn kỵ binh cầm súng lao sáo đồng.

Quốc vương, Huệ vương và Phúc vương sau đó đến Hành châu, bắt đầu xây dựng lại vương phủ. Dương Thu Trì sau hai chiến dịch đã hiểu rõ là không thể tiến nhanh, cần phải chuẩn bị sung túc rồi mới quyết chiến, và chuẩn bị chủ yếu là đạn dược, cộng thêm kỹ năng tác chiến của binh sĩ. Hấn học theo cách làm của Ngài Năng Kỳ, cho quân đội tổ thành từng nhóm 10 người huấn luyện.

Sau hai chiến dịch này, đại quân của hấn tổng cộng diệt địch 28 vạn, quân chủ lực của Trương Hiến Trung tổn thất hơn phân nửa, nên ở lại cố thủ Trường Sa không dám hó hé gì.

Tin vui truyền đến kinh thành, khiến Sùng Trinh đế cuối cùng nhìn thấy tia hi vọng le lói cho vương triều mình, nên hạ quyết tâm chuẩn tấu của ba vị vương gia.

Một chiều cuối tháng mười một, trời lạnh như cắt, Dương Thu Trì sau một ngày bận rộn phối chế đạn dược, ăn cơm xong đang ngồi đốt lửa sưởi nói chuyện với Liễu Nhưộc Băng, tiểu quân chủ và Quách Tuyết Liên ở bên cạnh chơi cờ liên hoàn.

Lúc này, hộ vệ Lưu Dũng chạy vào báo: "Dương đại nhân, tư lễ giám Lý Phượng Tường Lý công công vừa từ kinh thành tới mang theo thánh chỉ, Quốc vương và các vương gia cùng tổng binh đại nhân đã ra đón, mời ngài mau ra tiếp chỉ."

Dương Thu Trì vội vào nội đường thay áo, sau đó ra đại sảnh đã bày sẵn hương án.

Lý Phượng Tường tuy là thái giám nhưng thân hình khôi ngô, khoảng 40 tuổi, hai tay ôm thánh chỉ đứng trong cái hộp rất tinh xảo, được Quốc Vương, hai vị vương gia, tổng binh Khổng Hi Quý đưa vào đại sảnh, đứng ngay giữa nhà.

Quốc vương giới thiệu xong, Lý công công mỉm cười nói với Dương Thu Trì: "Dương đại nhân, thỉnh tôn phu nhân và quận chúa ra tiếp chỉ!"

Dương Thu Trì ngẩn người, tiền hiền là hoàng thượng đã phê chuẩn kế thừa tước vị Sở vương, nên định sắc phong một lúc.

Hấn vội chạy vào nội đường, bảo Liễu Nhưộc Băng và Chu Phượng Đức thay y phục ra tiếp chỉ.

Lý Phượng Tường dùng giọng the thé nói: "Dương Thu Trì, Liễu Nhưộc Băng, Chu Phượng Đức quỳ tiếp chỉ!"

Trong lịch sử Sùng Trinh đế tuy là vua vong quốc, nhưng vẫn tận lực vãn hồi đại cục của nhà Minh, chỉ là quyết sách bị sai lầm, cộng thêm thiên tai và nhân họa, không thể vãn hồi đại cục, cuối cùng mới tự sát, có thể tạm coi là một nhân tài ưu tú, đáng kính đáng trọng mấy phần. Dương Thu Trì quỳ xuống dập đầu.

Liễu Nhưộc Băng thấy phu quân quỳ, cũng kéo Chu Phượng Đức quỳ theo. Lý Phượng Tường chia ra đọc thánh chỉ sắc phong cho ba người. Thánh chỉ khen Dương Thu Trì chiến công anh dũng, tuyên bố ân chuẩn thừa kế tước vị Sở vương, phong phu nhân Liễu Nhưộc Băng làm vương phi, thiếp thất Chu Phượng Đức làm tần vương phi, ban cho con trai trưởng của hấn họ Chu để nối dòng Sở vương, con trai thứ vẫn là họ Dương.

Những điều trước nằm trong dự liệu của Dương Thu Trì, nhưng chuyện ban họ làm hấn bất ngờ. Sùng Trinh đế biết hấn là nghi tân (con rể) kế thừa tước vị, nên không cần cải họ, vì như vậy sẽ là hôn nhân cùng 1 họ với Chu Phượng Đức, trái quy củ. Nhưng vì kế thừa hương hỏa Sở vương, ban cho họ Chu cho con cả của hấn làm Sở vương thế tử, sau này kế thừa tước vị của hấn. Các con còn lại của hấn vẫn mang họ Dương, như vậy sẽ không tuyệt hương hỏa của Dương gia.



Sắc phong xong, ba người Dương Thu Trì tạ ơn, tiếp thánh chỉ, đặt lên hương án.

Lý Phụng Tường lại lấy ra một thánh chỉ, là một ủy nhiệm lệnh, phong cho Dương Thu Trì làm "Tổng đốc Hồ Quảng, Giang Tây, Tứ Xuyên, chuyên đề độc quân vụ, lương hướng kiêm tuần phủ sự, tuyền úy tướng quân." Đơn giản mà nói thì là tổng đốc kiêm tuần phủ 3 tỉnh, lấy hiệu là "Tuyền vũ tướng quân", lĩnh quân tiêu diệt Trương Hiến Trung.

Như vậy, quân đội 3 tỉnh từ đây phải nghe lệnh hần điều khiển, cao hơn tổng binh Khổng Hi Quý nhiều.

Thánh chỉ đồng thời nhậm mệnh Lý Phụng Tường làm giám quân, hiệp trợ Dương Thu Trì tiểu phi.

Đọc xong thánh chỉ, Quế vương cùng mọi người đều đến chúc mừng, cả nhà Dương Thu Trì cảm tạ ơn tiến cử của các vị vương gia.

Sau khi náo nhiệt xong, các vị vương gia đi rồi, Lý Phụng Tường ở lại cùng Dương Thu Trì thương lượng quân vụ. Họ xưng với nhau bằng quân chức, Lý Phụng Tường nói: "Dương tướng quân lĩnh quân thẳng trận liên tiếp tại Hồ Quảng, thánh thượng rất vui, nhưng cục thế ở Thiểm Tây rất ngặt, Lý tặc tháng mười đã công phá Đồng quan, đốc sư Tôn Truyền Đình tuần quốc, Lý tặc đã chiếm toàn bộ Thiểm Tây, hỏ thị đàm đàm đối với kinh sư, còn tàn quân Trương Hiến Trung có dấu hiệu di chuyển qua Tứ Xuyên. Do đó, thánh thượng hi vọng tướng quân nhanh chóng tiêu diệt Trương tặc, không để hần chuồn vào rừng rậm Tứ Xuyên, tránh khó khăn sau này. Sau đó, hy vọng Dương tướng quân có thể huy sư lên bắc cần vương."

Dương Thu Trì gật đầu biểu lộ là mình có ý đó, vì Tứ Xuyên là vùng núi cao rừng rậm, rất khó cho vũ khí hiện đại phát huy tác dụng. Gần đây hần nhất mực khẩn trương chuẩn bị đạn dược, tổng cộng chế 15 vạn viên đạn, 5 nghìn quả pháo. Sau khi chiếm Hành châu, đội công tượng của lão hắc đầu khoáng trương thêm, tốc độ chế tạo vũ khí ngày một tăng gia, nên quân hần đã có thêm 100 cây hồng di đại pháo, Pháo Lãng Cơ và 1 nghìn cây lão sáo đồng. Nhờ thế, hần cho tăng biên thêm một kỵ binh đoàn 1000 người cầm súng.

Quân đội của Tả Lương Ngọc ở Hồ Quảng bị Trương Hiến Trung đánh bại, binh lực ở Giang Tây, Tứ Xuyên đều tiêu hao phần lớn, không còn quân để điều, cho nên về danh nghĩa Dương Thu Trì là chỉ huy tối cao quân sự ở 3 tỉnh, nhưng ngoại trừ một phần quân ở phía bắc Vũ Xương và tàn binh bại tướng của Tả Lương Ngọc, hần không còn bao nhiêu binh có thể điều.

Hai người thương nghị xong, quyết định lập tức xuất quân tiến công Trương Hiến Trung ở Trường Sa, đồng thời mệnh lệnh tàn binh của Tả Lương Ngọc kéo nhanh về Thường Đức bổ phòng, đề phòng Trương Hiến Trung chạy vào Xuyên.

Hôm sau, họ tiến hành đại hội thệ sư, xuất quân đánh Trường Sa. Đây là vùng đất phong của Phúc vương, nên ông ta mừng rỡ vô cùng. Đại quân nhanh chóng chiếm lại các châu huyện đã lọt vào tay Trương Hiến Trung, đến đầu tháng 12 thì tới Trường Sa.

Trương Hiến Trung còn 11 vạn quân ở Trường Sa, trong khi đó Dương Thu Trì hiện giờ đã có 17 vạn sau khi chiêu binh thêm 3 vạn. Hần phân binh thành 22 sư đoàn, 5 đoàn độc lập gồm 3 sư đoàn kỵ binh cầm lão sáo đồng và 2 sư đoàn pháo binh. Dĩ nhiên, chiến y viện tùy quân là điều cần phải có, bao gồm mấy trăm lang trung và hộ sĩ.

Đại binh đến dưới thành Trường Sa, gặp ngay cơn lạnh dữ dội, quân binh rét cóng, bệnh không ít, Dương Thu Trì quyết định đánh nhanh thắng nhanh, tiến công thật mạnh.

Không ngờ, khi 100 cây hồng di đại pháo chuẩn bị phát xạ hủy tường thành, Dương Thu Trì trên đài chỉ huy ra lệnh ngừng bắn, vì thông qua kính viễn vọng, hần nhìn thấy 2 nữ tử trẻ tuổi bị trôi trên thành, áo trắng phiêu phất, thần tình thê lương, đó là Trầm Tuyết Phi và nha hoàn Tiểu Nhị!

Dương Thu Trì vội xuống đài chỉ huy, mang theo Liễu Nhược Băng do Vũ Kỳ mang sư đoàn kỵ binh cầm lão sáo đồng đến gần thành xem xét.

Họ đến cách thành 300 mét cách xa tầm bắn thì dừng lại, vì thấy pháo khẩu trên thành không quay về phía họ, không sợ bị đánh lén. Trên thành lâu, một hán tử đẩy râu lớn tiếng hỏi: "Dương huynh đệ, lâu rồi không gặp!"

Dương Thu Trì định thần nhìn, thì ra là anh ruột của Trầm Tuyết Phi, đại tướng Trầm Lỗi của Trương Hiến Trung. Hần cũng lớn tiếng đáp: "Họ Trầm kia, Tuyết Phi là em gái người, Tiểu Nhị và Tuyết Phi tình đồng thủ túc, người vì ngăn trở đại quân ta, lại dùng 2 nữ lưu làm lá chắn, người còn tìm gan không vậy?"

Trầm Lỗi cười ha ha: "Dương huynh đệ nói lời này không phải rồi, Tuyết Phi là xá muội, nghe nói ân nhân đến liền khóc đòi lên thành lâu xem, ta không tiện ngăn, và người cũng biết đó, ta thương xá muội nhất. Còn về Tiểu Nhị, nếu như là nha đầu nhà ta, đương nhiên ta muốn xử trí sao cũng được. Nó tích cách quật cường, muốn cùng tiểu thư lên thành lâu, cho nên ngu huynh tức giận thôi lại..."

Nói đến đây, Trầm Lỗi chợt nhớ đến chuyện gì đó, vỗ đầu nói: "Đúng rồi, ngu huynh nhớ rồi, Tiểu Nhị dường như là thiếp thất của Dương huynh đệ, nhưng dường như huynh đệ đã nó ra khỏi nhà rồi, nên không cần đau lòng. Hắc hắc, Dương huynh đệ lĩnh quân lớn quá, ngu huynh tận tình địa chủ vậy, thỉnh tiến vào thành đến phủ của ta, chúng ta hâm rượu để xá muội làm thơ ca hát, Tiểu Nhị khiêu vũ trợ hứng, ý Dương huynh đệ thế nào?"

Dương Thu Trì tím mặt, phun một ngụm nước bọt, giọng ngơ ngẩn: "Ta cảnh cáo người, người dám động cọng lông của họ, ta chém người vạn đoạn!"

Trầm Lỗi trịnh trọng: "Cộc dữ không ăn thịt con, hướng chỉ ngu huynh là người lương thiện. Dương huynh đệ nói không đúng rồi, lời này ngu huynh nên nói mới đúng. Dương huynh đệ, xin thỉnh giờ tay đánh khẽ, tha cho tính mệnh của chủ tớ xá muội đi!"

## Chương 144: Tiểu thiếp thứ hai

Đối diện với con người mặt dày thế này, Dương Thu Trì đúng là khóc cười không được.

Tiểu Nhị đã nhìn thấy bóng Dương Thu Trì, cổ sức hét: "Lão gia...! Đừng quên Tiểu Nhị! Người cứ đánh đi!"

Trầm Tuyết Phi không nói gì, thần tình thê lương ngơ ngẩn nhìn hấn.

Trầm Lỗi cười lạnh, thờ dài nói: "Đúng a, Dương huynh đệ, người tuy vô tình, Tiểu Nhị còn có nghĩa khí, dù gì nó cũng nói rồi, sinh tử gì đều là người của Dương gia, nó là một tiểu thiếp, muốn giết muốn chém gì chẳng phải là 1 lời của Dương huynh đệ sao? Bắn pháo đi, Tiểu Nhị sẽ được vĩnh sinh trong tiếng pháo của người. Hắc hắc..."

Dương Thu Trì không hề lý gì đến hấn, nhìn Trầm Tuyết Phi và Tiểu Nhị, lòng loạn như ma, hét: "Tuyết Phi, Tiểu Nhị, các nàng yên tâm, ta sẽ không để hấn làm hại các nàng!"

Trầm Lỗi cười mà như không cười: "Dương huynh đệ, ta biết đệ muội vô công cao cường, do đó, ngu huynh đã chuẩn bị sẵn rồi, nếu như huynh đệ phải người lên vào thành cướp người, ta chỉ còn biết giết xá muội và Tiểu Nhị, đây là biện pháp khi không còn biện pháp nào. Người là người quá háo sắc yếu mềm, ngu huynh cấp tiểu quận chúa cho, người có vợ như hoa như ngọc rồi còn chưa đủ, nếu như người cưới hỏi xá muội đang hoàng thì thôi đi, đảng này còn lên lên cướp đi, rơi vào tay người e rằng trinh tiết khó giữ. Cho nên giết quách cho xong, ta vì xá muội mà nghĩ, mong Dương huynh đệ thông cảm."

Dương Thu Trì lạnh lùng: "Được rồi, đừng mè nheo khóc chuột chết nữa, họ Trầm kia, có điều kiện gì nói ra đi!"

"Được! Người nhanh nói lẹ, ngu huynh phụng mệnh đại vương khuyên người, nếu như người đầu đại vương, đại vương sẽ coi như huynh đệ, phong làm thiên tuế, sau cộng hưởng giang sơn!"

Dương Thu Trì hừ lạnh: "Nếu đại vương người có thành ý, sao không tự lộ diện khuyên ta?"

"Hắc hắc, chúng ta biết người có loại vũ khí quái thú lợi hại, nên khuyên đại vương trước khi huynh đệ về đầu cần phải cẩn thận, xin chớ trách! Đại vương nói sẽ tự thân thiết yến bồi tội."

Dương Thu Trì cười nhẹ: "Còn có ưu huệ gì nữa, nói ra luôn đi."

"Có a, hà hà, Dương huynh đệ, người biết không, người đi rồi xá muội rầu rĩ, ngu huynh biết lòng nó đã giao cho huynh đệ rồi, cho nên chỉ cần người về đầu đại vương, ngu huynh sẽ đem nó cho người làm thiếp, thế nào?"

Trầm Tuyết Phi nghe anh nói vậy lập tức sắc mặt tái ngắt, nhìn Dương Thu Trì dưới thành, chột cấn răng nhào ra khỏi thành lâu định tự vẫn. Trầm Lỗi đã sớm liệu tới điều này, túm nàng ngay lại, Trầm Tuyết Phi phản thủ đánh vào ngực y, nhưng Trầm Lỗi không tránh né, chịu một chương, thuận thế chọc vào eo nàng, khiến Trầm Tuyết Phi mềm nhũn ra. Trầm Tuyết Phi tuy có võ, nhưng Trầm Lỗi là vũ trạng nguyên, giỏi xạ kỵ, tâm tư lại chần mịt, biết em gái không nở hạ độc thủ với mình, nên mới đắc thủ.

Trầm Tuyết Phi khóc nói: "Ca ca, hãy để cho muội muội chết đi..."

Trầm Tuyết Phi từ khi gặp Dương Thu Trì, đàm luận thơ văn, lại dựa vào hấn, đã từng tiếp xúc thịt da, nên tuy không nói, lòng đã thuộc về hấn rồi. Thật không ngờ ca ca và người thương đã thành thế bất lưỡng lập, chẳng còn hi vọng gả cho Dương Thu Trì. Không ngờ gần đây Dương Thu Trì nhanh chóng xây dựng quân đội tiêu diệt quân của phía ca ca, hiện giờ binh đến dưới thành, ca ca nàng tự thân nói sẽ gả nàng cho hấn, nhưng nàng biết vì Liễu Nhược Băng, Dương Thu Trì quyết không cưới nàng, nàng vừa thương tâm vừa căm hận, không còn muốn sống nữa, càng không muốn vì mình mà Dương Thu Trì khó xử, nên mới tự vẫn.

Trầm Lỗi sau khi ngăn được nàng, cố nén khí huyết nhộn nhạo trong ngực, cười nói: "Muội muội, chớ lo, ca biết lòng của muội, ca rất hi vọng có em rể thế này. Chuyện này cứ giao cho ca, muội đừng làm chuyện ngốc nữa, nếu không sẽ không phải với cha mẹ dưới suối vàng."

Trầm Lỗi dùng phụ mẫu làm chiêu bài, Trầm Tuyết Phi rung động cả người, khóc ròng.

Vừa rồi Dương Thu Trì cũng rung động cả người. Trầm Tuyết Phi tuy sắc đẹp kém hơn Liễu Nhược Băng, nhưng tài mạo song toàn, Dương Thu Trì cũng hơi thích, nhưng vì sự hoài niệm Liễu Nhược Băng ngăn cản tình cảm của hấn. Bây giờ khi thấy nàng định nhảy xuống thành định ngăn Trầm Lỗi dùng nàng làm công cụ gây sức ép cho hấn, lại từ Trầm Lỗi lần nữa khẳng định tình cảm của nàng, hấn rất cảm động, lớn tiếng nói giữa trời đầy tuyết: "Tuyết Phi! Tiểu Nhị! Đừng làm chuyện ngốc! Ta sẽ đến cứu các nàng!"

Hắn biết ở lại cũng vô ích, liền quay đầu ngựa cùng mọi người bỏ đi, về thương lượng đối sách. Trầm Lỗi cao thanh nói với theo: "Đương huynh đệ, ngu huynh khiến nghị huynh đệ suy nghĩ kỹ! Xá muội và Tiểu Nhị sẽ được ngu huynh chăm sóc kỹ, yên tâm đi!"

....

Tối đến, Dương Thu Trì ngồi trong trường ở trung quân suy nghĩ. Liễu Nhược Băng vén rèm bước vào, đến cạnh Dương Thu Trì điều chỉnh y sam cho hắn: "Phu quân, thiếp hiện giờ vào thành cứu Tiểu Nhị ra."

Dương Thu Trì vừa mừng vừa lo: "Băng nhi, cái này...?"

Liễu Nhược Băng đáp: "Tiểu Nhị cô nương và phu quân có hôn ước, lúc trước phu quân vì Nhược Băng mà cố chấp không nạp Tiểu Nhị, nhưng em nó trung trinh một lòng, thà làm ni cô hoặc ở vậy cả đời, tuyệt không cái giá. Băng nhi rất quý. Lần này, em nó bị trói ở thành lâu, vì phu quân mà chẳng màng sống chết, do đó Băng nhi quyết cứu em nó ra, xong hi vọng phu quân sẽ thu em nó nhập phòng."

"Cái gì?" Dương Thu Trì nóng mặt nghẹn lời, "Cái này... không được đâu, nàng trước đã cho ta nạp tiểu quận chúa làm thiếp rồi, hiện giờ còn nạp Tiểu Nhị nữa sao được, rồi sau này rồi còn nữa nhân khác vì hoàn cảnh này nọ nàng cũng cho nạp, vậy sao phải với lời hẹn ước của chúng ta?"

Liễu Nhược Băng phì cười, lừ mắt: "Nạp nàng nào nữa hả? Chỉ có nàng này thôi, không có nữa đâu! Hai nàng đó là trước khi chúng ta thành hôn đã có hôn ước với chàng rồi, chàng đã nạp mà không nhận là không phải đạo, làm hỏng bằng thanh ngọc khiết của cô nương người ta, sau này người ta sống sao được? Làm người phải có lương tâm!"

Dương Thu Trì trừng mắt, khóc cười đều không được: "Ta mà không có lương tâm? Ta mà không có thì đã sớm cưới bảy tám nàng rồi, vì có mối ở vậy chờ Băng nhi của ta nè!"

Liễu Nhược Băng cười ngọt ngào, ôm cổ hắn tặng một nụ hôn, đôi mắt phượng mỹ lệ nháy nháy: "Phu quân vì Băng nhi, Băng nhi vui lắm. Nhưng Tiểu Nhị cô nương phải được cứu, cứu ra rồi phu quân phải thu nhập phòng, sau này không có ai nữa nha, hạ bất vi lệ! Dù sau này có gặp thiên tiên, muốn nạp về Băng nhi cũng không cho phép đâu, rõ chưa?"

Dương Thu Trì nghĩ tới ánh mắt tuyệt vọng của Tiểu Nhị, lòng đau xót vô cùng, liền thở dài: "Thôi vậy, hạ bất vi lệ!"

"Ừ...! quyết định vậy nha!" Liễu Nhược Băng lại tặng cho hắn nụ hôn.

Dương Thu Trì cười khổ, ngẫm nghĩ một chút, hỏi lại: "Còn Tuyết Phi thì sao, có cứu không?"

"Không cứu! Đồng thời cứu hai người độ khó quá cao, hơn nữa nàng ta là em gái của Trầm Lỗi, Trầm Lỗi chẳng qua là lấy dọa huynh thôi, cuối cùng nhất định sẽ không để nàng ta làm bia đỡ tên đâu."

"Tuy nói vậy nhưng Trầm Lỗi này âm hiểm lắm, vì quyền thế cái gì cũng làm, không loại trừ hắn dùng Trầm Tuyết Phi ngăn đòn tiến công của chúng ta đâu."

Liễu Nhược Băng nhìn sâu vào mắt hắn, âm u nói: "Nếu như phu quân đã lo cho nàng ấy, e không cứu thì chàng không hạ lệnh nã pháo! Được, Băng nhi sẽ cứu luôn!"

Dương Thu Trì mừng rỡ hôn lên môi nàng: "Ta biết mà, Băng nhi là cô nương thiện lương nhất thế gian!"

"Thôi đi đừng có hòng, cứu nàng ta ra chứ không được có ý khác đâu đó!"

"Ý khác gì? Ta có nàng rồi, lại có tiểu quận chúa và Tiểu Nhị, mà hai người đó đều do nàng nhét cho ta, ý khác gì nữa chứ! Ôm mình Băng nhi của ta ngủ không đã quá đủ rồi!" Nói xong hắn thò tay ôm vòng eo thon của nàng thật, thậm chí còn thò tay do thám lung tung.

Liễu Nhược Băng đỏ mặt, gạt tay hắn ra: "Đây là đại tướng trung quân, đường đường là Sở vương gia, Tuyên Uy đại tướng quân mà tay chân không sạch sẽ gì?"

"Hắc hắc, ta sợ lão bà ta, liên quan gì chúng!"

"Được rồi, thiếp đi cứu sủng phi của chàng đây!"

"Sủng phi?" Dương Thu Trì lát sau mới phản ứng được, cười khan nói: "Đêm nay hay là đừng đi, Trầm Lỗi nhất định có âm mưu!"

Liễu Nhược Băng nghề cao gan lớn: "Chẳng sao đâu, hơn nữa, đại quân chúng ta ở tuyết lạnh, thêm 1 ngày là khổ 1 ngày, cần phải tốc chiến tốc quyết, nhanh chóng cứu họ ra."

"Cái này cũng phải," Dương Thu Trì gật đầu, "Vậy ta cùng đi với nàng!"

"Không được! Chàng là chủ soái, phải tọa trấn trung quân, sao có thể mạo hiểm!"

"Nhưng nàng là chủ soái của ta, nàng đơn độc mạo hiểm, ta không yên tâm! Nếu không cho ta đi, vậy khỏi cứu luôn!"

Liễu Nhược Băng cười khúc khích: "Chàng sợ thiếp không cứu Trầm cô nương?"

"Nói vậy!" Dương Thu Trì vuốt mũi nàng, "Ta lo cho Băng nhi của ta, ta theo nàng để chiếu ứng. Nàng dạy ta kỹ thuật phi tác, ta đã luyện được vài thành hỏa hầu rồi! Lần trước ở Kiềm Dương hai ta cùng đi đốt địa lôi phóng hỏa mà, không nhớ sao?"

Liễu Nhược Băng lè lưỡi: "Mồm mép chưa kìa! Được, nói không lại chàng, mau thay y phục, chúng ta đi!"

Dương Thu Trì mừng rỡ, vội gọi giám quân Lý Phụng Tường, phó tướng A Hạnh Ny và Long Bình vào tạm giao binh quyền, chuẩn bị công tác phòng ngự rồi mới thay đồ trắng bên ngoài đồ dạ hành.

Dương Thu Trì lấy cây súng ngắn 77 cùng vài băng đạn mới chế ra cắm vào bắp chân, mang bao tay đao thương bắt nhập vào, cùng Liễu Nhược Băng tiếp cận Trường Sa thành.

.....

Thư phòng. Nội nha đô ti. Trầm Lỗi đang ung dung xem một quyển sách, có vẻ chăm chú vô cùng. Đối diện hẳn là Trầm Tuyết Phi mặt đầy vẻ ưu sầu, sau nàng là nha hoàn tiểu nhị. Bên cửa sổ có một nữ tử trẻ tuổi, thân mặc áo hồng, đang ngắm tuyết ngoài cửa sổ đến xuất thần. Trong phòng im phăng phắc.

Đúng lúc đó, nữ tử ở cửa sổ chợt lên tiếng: "Quý khách ngoài cửa, trời lạnh thế không sợ gió hay sao? Nếu đã đến rồi sao không lộ diện, hay là sợ ta?"

Cửa phòng mở đánh két, hai người chậm bước tiếng vào, rũ sạch tuyết trên người, thì ra là Liễu Nhược Băng và Dương Thu Trì. Tiểu Nhị vừa kinh vừa mừng, run giọng nói: "Lão gia! Phu quân! Nơi này nguy hiểm, mau đi đi, đừng lo cho chúng em!"

Trầm Tuyết Phi nhìn Dương Thu Trì, mừng rỡ và lo sợ xen nhau, nhưng cắn răng không nói gì.

Dương Thu Trì lắc lắc cây súng trong tay, gạt đầu với Tiểu Nhị, cười nói: "Đừng lo, chúng ta không có gan thì không lên núi bắt cọp đâu."

"Quả nhiên có bản lĩnh!" Nữ tử bên cửa quay đầu than: "Bốn phía trong thư phòng, bao quát cả đình phòng đều bố trí mấy chục cao thủ nhất lưu, thế mà bị các người lên vào được!"

Trầm Lỗi ung dung bỏ sách xuống, đứng dậy khoanh tay: "Đối diện với Dương phu nhân cao thủ đệ nhất thế này, những kẻ khác chỉ là trẻ con thôi."

"Nữ tử bên cửa cười nhẹ: "Đệ nhất cao thủ? Hừ! Tự khoác lác mà cũng không biết nhục!"

Liễu Nhược Băng cười điềm đạm: "Ngài cô nương, lâu rồi không gặp!"

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 145: Mưu sâu kế độc (1)

Dương Thu Trì nghe lời cả kinh, chẳng lẽ nữ tử này chính là kẻ địch từ đối đầu với Liễu Nhược Băng - Ngài Miêu Miêu? Súng của hắn lập tức chia về phía nữ tử, chẳng trách Liễu Nhược Băng vừa rồi không động thủ, cũng không cho hắn nói, nhưng cuối cùng vẫn bị Ngài Miêu Miêu phát hiện.

Nữ tử bên cửa quay đầu lại, nhướn miệng cười: "Nhờ phúc của cô nương, vẫn còn chưa chết. Liễu cô nương lấu Sở vương tân nhiệm, có đại quân hộ thân, ta định đến thăm mà không tiện. Đêm nay đoán cô nương sẽ đến nên ở đây chờ, chúng ta nên kết thúc hẹn ước trước kia thôi."

Nữ tử này quả nhiên là Ngài Miêu Miêu! Á mặt như trăng rằm, mày tham tú, hàm răng chính tề, vô cùng vũ mị, tuy không đẹp bằng Liễu Nhược Băng, nhưng cũng là đoá mẫu đơn kiều diễm.

Nhưng Dương Thu Trì lúc này không còn lòng nào thương thức mỹ nữ. Vô công của nữ tử này tương đương Liễu Nhược Băng, cần cẩn thận lắm mới được. Tay hắn hơi lạnh, tướm mồ hôi. Liễu Nhược Băng nói: "Ngài cô nương quả là biết chọn thời cơ, xem ra cô và phản tặc là đồng bọn?"

Ngài Miêu Miêu nhếch miệng, tựa hồ khinh miệt: "Ta tin là bọn binh tằm tướng cá bên ngoài chẳng làm gì được cô nương, cho nên chúng ta đối quyết ở đây cũng vậy." Xong ả nhìn qua Dương Thu Trì: "Bên cạnh ắt là Dương tướng quân, món trong tay chắc là con của vũ khí quái thú chứ gì?"

Không nghe ai xưng hô với súng như vậy bao giờ, Dương Thu Trì buột miệng phì cười: "Cái này là súng ngắn! Cô có cái nhìn không tề, tuy vô công cô cao, nhưng súng của ta chia vào cô, khuyên cô đừng có loạn động, nếu không cô không nhanh bằng nó đâu!" Xong hắn quay sang Trầm Lỗi: "Họ Trầm

kia, lời này cũng nói với người đó."

Trầm Lỗi nhún vai, ra vẻ chẳng coi ra gì, ngồi trở lại bàn.

Ngài Miêu Miêu nhìn Dương Thu Trì kỹ lại, tủm tỉm cười: "Đã nghe kể lâu rồi, nhưng đêm nay ta và nương tử của người hẹn sống chết, không chết không ngừng, coi chiêu!" Nói xong phóng chưởng đánh về phía Liễu Nhược Băng.

Dương Thu Trì đã đáp ứng Liễu Nhược Băng không nhúng tay vào, nên chỉ chú ý động tĩnh của Trầm Lỗi. Hai người trao đổi chiêu nhanh như thiểm điện, chớp mắt đã hơn 300 chiêu! Ngài Miêu Miêu quả nhiên võ công cao tuyệt, dường như không nhìn ra chênh lệch với Liễu Nhược Băng bao nhiêu, khiến Dương Thu Trì vô cùng lo lắng.

Đánh thêm chút nữa, chợt phình một cái, hai người đều lùi ra, Ngài Miêu Miêu hơi run người, hậm hực nhìn Liễu Nhược Băng. Liễu Nhược Băng thì cười điềm đạm: "Cảm ơn đã nhường! Ngài cô nương, võ công cô tiến bộ không ít, chỉ là vẫn chưa thắng được ta!"

Ngài Miêu Miêu nhoen miệng cười: "Võ công của nàng cũng tiến triển không cao như ta dự liệu, lần này chúng ta đấu 387 chiêu ta mới thua, xem ra là Dương tướng quân loạn tu vi của người rồi, hi hi."

Liễu Nhược Băng liếc nhìn Dương Thu Trì, nàng biết nếu không phải hấn cứ ôm nàng này nọ, để nàng tiềm tâm luyện võ, thì không cần 300 chiêu đã thắng Ngài Miêu Miêu. Nhưng mà điều này nàng cam tâm tình nguyện, cười đáp lại: "Không cần quan, còn đấu nữa không?"

Ngài Miêu Miêu nhướn mày, mắt phượng bắn tinh quang: "Liễu cô nương, hai chúng ta không phải bì võ, mà là tử đấu, không chết không ngừng!" Nói xong đánh ra, Liễu Nhược Băng không đáp, ngưng thần tiếp chiêu.

Hai người đã phân thắng phụ, Dương Thu Trì vốn định bắn chết Ngài Miêu Miêu, nhưng lo súng nổ sẽ dẫn địch tới, trong lúc do dự thì hai người đã đấu sát vào nhau.

Liễu Nhược Băng càng đấu càng nhẹ nhàng: "Ngài cô nương, cô không phải là đối thủ của ta, hãy bỏ tay đi, hay là đổi ngày khác cũng được!"

"Tuy không là đối thủ, nhưng muốn làm ta bị thương cũng khó!"

Hai người chiêu qua chiêu lại nhanh như thiểm điện, đang đấu khấn trương thì ngoài phòng tiếng ầm ầm cất lên, cả phòng dao động, nhưng không nghe tiếng nổ. Dương Thu Trì lia mắt nhìn, thấy ngoài cửa sổ có vách sắt nhanh chóng hạ xuống. Thì ra đây là cái bẫy!

Liễu Nhược Băng phản ứng thần tốc, hô lên cả kinh: "Thu trì mau chạy!" Xong nhanh chóng đánh một chưởng đẩy lùi Ngài Miêu Miêu, quật tay chụp Dương Thu Trì ném ra cửa sổ.

Cao thủ đối quyết, sao có thể phân tâm? Ngài Miêu Miêu dùng đòn thủ gạt chưởng của Liễu Nhược Băng, tay còn lại đánh vào sau lưng nàng!

Liễu Nhược Băng muốn quay người hóa giải thì không cách gì quãng Dương Thu Trì ra, nếu cứu Dương Thu Trì thì không thể tránh một chưởng trí mệnh này!

Và nàng không chần chờ gì, vận kinh ném hấn ra ngoài! Lòng lóe ý nghĩ: ta chết dưới chưởng của Ngài Miêu Miêu rồi.

Dương Thu Trì đã được xem là cao thủ nhất lưu, khi nghe gió chưởng sau lưng Liễu Nhược Băng, biết Ngài Miêu Miêu thừa cơ đánh lén, chẳng nghĩ gì quay người giữa không trung, giơ tay bắt thẳng vào ngực ả!

"Đoành!"

Đầu vai của Ngài Miêu Miêu tóe máu!

Ả nhất mực lưu ý động tác của hấn, nên khi thấy hấn chuyển thân, cái vũ khí như đuôi gà nhắm vào mình, biết là không xong, không kịp đánh Liễu Nhược Băng đã cố tránh, nhưng dù tốc độ của ả nhanh cũng không nhanh bằng đạn bắn, nên dù dùng sức toàn thân tránh, chỉ tránh được ngực, đầu vai vẫn bị trúng đạn.

Cùng lúc đó, lưng Dương Thu Trì đập mạnh vào bức tường sắt, dội lại, tường sắt sau đó sụp xuống kín mít.

Nếu như không xoay chuyển trên không trung, cứ thuận theo lực ném của Liễu Nhược Băng bay ra thì hấn đã thoát, nhưng vì động tác đó ảnh hưởng tốc độ, thời gian và góc chếch thân thể, nên hấn không thể.

Tay trái của Ngài Miêu Miêu trúng đạn, đau quá khiến ả phân tâm, bị Liễu Nhược Băng điểm huyệt ở ngực, mềm nhũn ngã nhào.

Liễu Nhược Băng nhảy tới cửa, mở ra xem, thấy đó là tường sắt đen xì, lại kiểm tra qua mặt khác cũng vậy, liền giơ tay đánh thử hai phi tiêu, chỉ nghe cong cong hai tiếng, phi tiêu chỉ cắm hờ lên lớp gỗ mỏng dát bên ngoài. Thì ra phòng này toàn bằng sắt, là cái rương kín mít!

Liễu Nhược Băng lắc người đến cạnh Ngài Miêu Miêu: "Làm sao ra ngoài được? Nói!"

Ngài Miêu Miêu cười tươi: "Đừng nói gì ta không mở được, cho dù có mở được cũng không mở, giết không được người thì cùng người chết, cái đó cũng được chứ, hi hi."

Lời của ả vừa dịu vừa ngọt, rất dễ nghe, nhưng Dương Thu Trì lạnh cả sống lưng, đưa tay xộp cổ Trầm Lỗi ngồi trên ghế, súng kề sát đầu hắn: "Mẹ nó, mau mở tường sắt ra, nếu không lão tử cho đầu ngươi vỡ nát!"

Trầm Lỗi chẳng phản kháng chút nào, cười nói: "Dương huynh đệ, bỏ cái mộng đó đi, phòng sắt này chỉ mở được từ bên ngoài, bên trong mở không ra, hắc hắc."

"Ngươi muốn cùng chết?"

Trầm Lỗi cười cười, từ từ gật đầu.

Dương Thu Trì tức thời trợn mắt ngó người.!"

Dương Thu Trì quay nhìn Liễu Nhược Băng, rồi nhìn Ngải Miêu Miêu. Đầu vai của Ngải Miêu Miêu ứa máu không ngừng. ả nhìn đau miễn cưỡng cười nói: "Không cần nhìn ta, hắn nói thật. Bày ra cái bày này chính là vì bắt hai vợ chồng ngươi, sao có thể để các ngươi từ trong đây ra chứ?"

Dương Thu Trì dẫn Trầm Lỗi mạnh xuống ghế, đá vào tường hai cái, chân đau nhói mà tường chẳng nhúc nhích gì. Trầm Lỗi đắc ý cười: "Đừng phí sức nữa, tường này dày nửa xích, nặng mấy nghìn cân, một khi sụp xuống rồi đừng mong gì mở ra."

Dương Thu Trì tức giận hỏi: "Hai ngươi chẳng phải cũng bị nhốt ở đây sao? Chết thì mọi người cùng chết, đắc ý cái gì?"

"Chúng ta vốn không muốn sống, sợ cái gì. Có hai ngươi đi cùng, lời quá rồi."

Lòng Dương Thu Trì trầm hấn, hai người này lòng dạ ngoan độc như vậy, dám đem thân làm mồi nhử, và nếu không làm như vậy chắc không cách gì cho hấn và Liễu Nhược Băng vào đây. Hấn quay nhìn Trầm Tuyết Phi và Tiểu Nhị: "Hai người biết cách nào ra không?"

Trầm Tuyết Phi lắc đầu. Tiểu Nhị đáp: "Lão gia, chúng em... chúng em không biết có cơ quan này..."

Lúc này thì Liễu Nhược Băng đã kiểm tra hết mọi chỗ, thậm chí dùng đoản đao rọc vách gỗ ra, thấy bên trong là vách sắt không có cái lỗ nhỏ nào.

Dương Thu Trì cười khỏ: "Băng nhi, thôi vậy, dù gì chúng ta cũng cùng được chết bên nhau."

Liễu Nhược Băng dậm chân: "Đều trách chàng, vừa rồi nếu ra ngoài giết hết chúng chẳng phải mở được cái cửa quỷ này rồi sao?"

Dương Thu Trì cười hi hi: "Ta không đúng, ta có tội, hạ bất vi lệ!" Nói xong câu này quay nhìn Tiểu Nhị.

Liễu Nhược Băng thấy hấn lúc này còn có lòng cười, trừng mắt nhìn hấn. Thực sự thì lòng hấn tuy lo, nhưng cũng yên tâm một phần, vì số đạn mang theo đủ để bắn phá vài lỗ nhỏ trên tường, hoặc ít nhất làm nó biến dạng. Như vậy với công lực của Liễu Nhược Băng, hi vọng đánh mở lối thoát thân là có thể. Tuy nhiên, khi chưa làm sáng tỏ mọi chuyện, hấn không muốn dùng đến cách này vội.

Ngải Miêu Miêu chảy máu liên tục, nhưng vẫn miễn cưỡng cười: "Dương tướng quân vì cứu cô mới bỏ qua cơ hội đào tẩu, Liễu cô nương ngươi cũng nghĩ thế mà thôi. Với công lực của cô, ta giữ sao được, nhưng cô lại mạo hiểm tính mạng ném Dương tướng quân ra ngoài, tình nghĩa phu thê của hai người quả là khiến người hâm mộ!"

Liễu Nhược Băng đương nhiên hiểu Dương Thu Trì làm vậy là vì cứu mình. Chút nhu tình mật ý này hiện lên ánh mắt và nụ cười của nàng với hấn. Nàng quay đầu lại hỏi: "Nói đi, các ngươi không tiếc tính mệnh bày ra kế này, ắt không phải là báo cừu sung, mà còn có mục đích khác, đúng không?"

Trầm Lỗi mỉm cười: "Hiện khang lệ quả nhiên thông minh. Ta biết Dương tướng quân còn có tình với xá muội và Tiểu Nhị, và với tình nghĩa của hiện khang lệ, sẽ không đơn độc đến cứu, nên ta thiết kế này đích xác là còn có dụng ý khác, của cả ta và Ngải cô nương."

Dương Thu Trì cười lạnh: "Dụng ý của ngươi chẳng qua là vũ khí quái thú và đạn khai hoa nổ mạnh của ta?"

Trầm Lỗi cười, phảng phất như trúng ý: "Ta biết Dương huynh đệ là người thông minh, không sai chút nào?"

Dương Thu Trì quay đầu nhìn Ngải Miêu Miêu: 'Còn ngươi? Ngoại trừ báo cừu, ngươi còn mục đích gì nữa?'

Đầu vai của Ngải Miêu Miêu bị viên đạn xuyên qua, rất may là không trúng xương, nhưng vết thương phá một lỗ lớn ra sau thắm máu ướt cả người. Gương mặt như vàng trắng của ả vì mất máu nhiều quá mà tái ngắt, lúc này dựa hấn vào tường, nhắm mắt không đáp.

Dương Thu Trì bảo: "Ngươi băng bó lại trước, nếu không nội chuyện máu ra nhiều cũng đủ lấy mạng ngươi rồi!"

Tốc độ máu chảy rất nhanh, Ngải Miêu Miêu bắt đầu choáng. Liễu Nhược Băng nói: 'Phu quân, thiếp giúp băng bó cho.' Nhưng cúi đầu nhìn, y phục mặc trên người là sắt người, tuy có mặc tiết y nhưng trước mặt Trầm Lỗi không tiện xé ra băng cho ả. Thấy tình cảnh này, Dương Thu Trì bảo: "Đề ta!" Xong hừ giọng mũi, vén áo xé một mảnh dài, nói với Ngải Miêu Miêu: 'Sợ ngươi luôn! Ta băng cho ngươi đây, chưa chạy khỏi ổ quỷ này, vẫn chưa để ngươi chết được!'

Hấn xé quần áo trên vai nàng, hơi mạnh tay nên lộ phần ngực trên căng tròn trắng trẻo mịn màng, khiến hấn vội chuyển ánh mắt đi, hỏi: "Ê! Tỉnh lại đi, có thuốc kim sang không?"

Ngài Miêu Miêu hé mắt lác đầu, Liễu Nhược Bắg lấy ra hộp phấn nhỏ màu hồng trong ngườì, cúi xuống rẩy vào vết thương. Dương Thu Trì bắg lại, máu nhanh chóng ngừng chảy.

Dương Thu Trì cười nói: "Bắg nhl, thuốc của nàng linh nghiệm thiệt nha, sau này hay là đừng làm nữ hiệp nữa, mở tiệm thuốc phát tài, hà hà..."

"Giờ này rồi mà còn đùa được!"

Cầm máu xong, thần tình của Ngài Miêu Miêu ổn định lại một chút, từ từ mở mắt, miễn cưỡng cười: "Đa tạ."

Ngài Miêu Miêu tuy là kẻ địch từ đốì đầu, nhưng nói năng khá khách khí, Dương Thu Trì kỳ quái, hỏi: "Các ngườì bày ra bấy này chẳng phải là nhốt phu thê ta, thậm chí còn không tiếc mạng chết cùng, rốt cuộc là muốn làm gì vậy, chẳng lẽ chỉ báo thù thôi?"

Ngài Miêu Miêu đáp: "Vốn là báo cừu, nhưng hiện giờ chúng tôi có hứng thú với hai món bảo bối của tướng quân."

"Các ngườì? Các ngườì là ai?"

"Đại Thanh quốc!"

"Đại thanh?" Dương Thu Trì rúng động, "Cô rốt cuộc là ai?"

"Ái Tân Giác La - Mã Tạp Đát, tên lúc nhỏ Miêu Miêu." Ngài Miêu Miêu lộ nụ cười, hiện hàm răng trắng và hai lúm đồng tiền.

Tên này Dương Thu Trì không quen, nhưng họ Ái Tân Giác La như sấm nổ ngang tai, hỏi dồn: "Hoàng Thái Cực (Chú: tên của Thanh Thái Tông, vua đầu nhà Thanh, trước khi diệt nhà Minh thì chết, nhưng chính sách và nền tảng ông ta đặt ra là cơ sở chiếm và diệt giang sơn nhà Minh. ND) là gì của ngườì?"

"Là Hoàng a mã của ta."

"Hoàng... hoàng a mã?" Dương Thu Trì không thích triều Thanh, nên không tìm hiểu tri thức về triều này, nhưng có xem qua vài bộ phim, biết hàm nghĩa của từ Hoàng a mã, "Ngườì là con gái hoàng đế Hậu Kim (Chú: sau khi đánh bại nhà Minh mới đổi hiệu chính thức là Đại Thanh)?"

"Đúng vậy! Không giống sao?" Ngài Miêu Miêu dẫu môi.

Trầm Lỗi ở bên cạnh cũng nói: "Không sai, Ngài cô nương là nhị công chúa của Đại thanh quốc." (Trong lịch sử, Mã Tạp Đát sau này được phong Cố Luân Ôn Trang Trường công chúa vào năm thứ 16 Thuận Trị).

Dương Thu Trì vò đầu, hỏi: "Cô... cô nếu như là công chúa Đại Thanh, chạy rong tới đây làm chi? Lại còn lấy cái họ Ngài của tên gì đó nữa chứ?"

Mã Tạp Đát hiện vẻ thương cảm: "Sư phụ Ngài Đông Hải của ta học thức uyên bác, văn võ toàn tài, được phụ thân ta mời làm tiên sinh, dạy Hán văn cho ta. Ngườì từ nhỏ đốì với ta cực tốt, dạy cho ta cả văn lẫn võ, sau đó phụ hoàng phái ngườì nam hạ, chế tạo nội loạn. Khích động cừu gia vây giết sư phụ của Liễu cô nương cũng là vì mục đích này, không ngờ chết dưới tay sư phụ của cô..."

Dương Thu Trì hừ lạnh: "Tên Hán gian này chết cũng đáng... sau đó thì sao?"

Mã Tạp Đát nhắm mắt không đáp.

"Ê! Hỏi cô mà! Sau đó thì sao?"

"Không nói với ngườì nữa?"

"Vì sao?" Dương Thu Trì ngạc nhiên.

"Ai bảo ngườì mắg sư phụ ta!"

"Y đúng là vậy.... Thôi được! Ai có chí nấy, y là công thần của Đại Thanh các ngườì, là sư phụ của cô, ta thu hồi lại câu vừa rồi, được chưa?"

Mã Tạp Đát cười: "Ta biết sư phụ mất về tay sư phụ của Liễu cô nương, liền tìm Liễu cô nương tâm cừu, nhưng võ công cô nương quá cao, ta bị thương bỏ chạy. Ta trở về Liêu Đông, hoàng thúc Đa Nhĩ Cỗn (Chú: Em trai cùng cha khác mẹ của Hoàng Thái Cực, mẹ Đa Nhĩ Cỗn là ái thiếp của Đại Hãn nhà Hậu Kim, bị Hoàng Thái Cực bắt chôn theo đại hãn, mục đích gạt quyền lực. Đa Nhĩ Cỗn tài trí rắg ắn nhắ, sau là nhiếp chính vương, vị vua không ngại đờì đầu của nhà Thanh cho đến lúc chết. Ndịch) của ta biết chuyện này, tặng cho ta một bản bí tịch, nói khi chinh chiến ở Mông Cổ có được từ tay một vị dị nhân. Ngườì cũng luyện bí tịch này, võ công mới đại tiến. Ta được hoàng thúc chỉ điểm, võ công tiến triển thần tốc."

Liễu Nhược Bắg gắg đầu: "Thì ra là thế, chả trách lộ số võ công của hai ngườì rắg lạ."

Mã Tạp Đát tiếp: "Sau đó ta xuất hải tầm sư, cảm thấy võ công đại tiến mới về Liêu Đông định tìm cô nương, không ngờ phụ hoàng vừa mất..."

Nói tới đây, Mã Tạp Đát nghẹn ngào, lát sau mới tiếp: "Thắg trước hoàng thúc gọi ta đến, đem đầu đuôi câu chuyện kể ta nghe. Sau đó ngườì còn cho



biết theo tin tình báo, Liễu cô nương đã lấy một điển sử ở huyện nhỏ ở Hồ Quảng, họ Dương, biết chế vũ khí thần kỳ, đánh cho đại quân của Trương Hiến Trung toi bời. Hoàng thúc còn nói, nếu như được hai món bảo bối này, đừng nói gì triều Đại Minh, e rằng cả bốn biển đều nhập vào bàn đồ Đại Thanh, bảo ta nam hoa tìm Liễu cô nương nghĩ cách lấy được hai món bảo bối này."

Dương Thu Trì thờ dài, thì ra là thất phu vô tội, mang ngọc có tội. Hắn hỏi tiếp: "Cô làm sao móc nối với Trương Hiến Trung vậy?"

"Sau khi lão khởi binh vốn đã được Đại Thanh ta ngầm hỗ trợ kim tiền, vật chất, nếu không với chút bản lĩnh của lão, sao làm Đại Minh nghiêng ngã cho được?"

Thì ra là Trương Hiến Trung đã sớm cấu kết với nhà Thanh rồi, đây mới là Hán gian chân chính! Dương Thu Trì nằng thẳm, hỏi: "Ta rất muốn biết các người muốn phân phối miếng thịt này thế nào?"

Mã Tập Đất cười: "Người đem phương pháp chế tạo hai món bảo bối đó cho ta, ta lập tức thả hai người."

"Thả chúng ta?" Dương Thu Trì ngửa cổ cười: "Các người tưởng ta là con nít lên ba hả? Các người nắm biện pháp chế tạo xong rồi đương nhiên là sẽ giết ngay chúng ta, nếu không Đại Thanh các người có, phản tặc có, Đại Minh có, vũ khí chẳng phải là không đáng đồng tiền hay sao?"

Trầm Lỗi nói: "Dương huynh đệ, ta nói sao giữ lời vậy..."

"Giữ cái chó gì, lần trước ta không tránh kịp, đã sớm chết dưới đao người rồi!"

"Làm gì có chuyện đó, Dương huynh đệ hiểu lầm rồi, ta xin thề với trời đất là đảm bảo sẽ thả hai vợ chồng..."

Dương Thu Trì giờ tay định đâm vào mặt hắn, nhưng nhìn ánh mắt khẩn cầu của Trầm Tuyết Phi, bấy giờ mới bỏ tay xuống cười lạnh nói: "Người tưởng nhà Thanh muốn ủng các người thật hay sao? Đó là kẻ mượn dao giết người, cho các người nhiễu loạn Đại Minh, bọn chúng ngư ông đắc lợi. Ngày Đại Minh bị diệt, thì các người cũng tiêu đời!"

Trầm Lỗi cười bối rối, sao y lại không biết điều này, nhưng chẳng qua là hổ tương lợi dụng, mượn thời cơ khoách đại thế lực mà thôi, sau này hươu chết về tay ai còn chưa biết, "Đại tây quân và Đại Thanh quốc tình như tay chân, Dương huynh đệ không cần phí tâm ly gián làm gì, nói chuyện trước mắt đi."

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 146: Bọ ngựa và chim sẻ (1)

Dương Thu Trì hỏi: "Trước mắt thế nào?"

Trầm Lỗi ung dung nói: "Dương huynh đệ nói ra phương pháp chế tạo, chúng ta lập tức thả hai người! Hơn nữa chỉ cần người mang binh quy phục đại vương, ta sẽ đem xá muối gà cho người làm thiệp, Tiểu Nhị bồi giá, thế nào?"

"Ca ca!" Trầm Tuyết Phi tái mặt, run giọng nói, "Huynh... huynh dùng tiểu muối bức bách Dương công tử nữa, tiểu muối... chỉ còn có chết!"

"Được được, không nói, không nói!" Trầm Lỗi vờ lắc đầu thờ dài.

Dương Thu Trì trầm giọng: "Ta không đáp ứng thì sao?"

"Đơn giản, căn phòng này là mồ chôn của 6 chúng ta! Phòng này kín, giới lắm là hai canh giờ chúng ta chết hết. Đương nhiên đó không phải là kết quả mọi người hi vọng, Dương huynh đệ cho dù không nghĩ cho mình, thì cũng nghĩ cho tôn phụ nhân và Tiểu Nhị cô nương chứ!"

Tiểu Nhị thần tình thê lương, chột quỹ xuống: "Lão gia, đều là Tiểu Nhị không phải, liên lụy đến lão gia..." Từ khi Dương Thu Trì xuất hiện, Tiểu Nhị không ngừng rơi nước mắt, nàng vốn đã tuyệt vọng vì hắn trước đây quyết dứt tình, không ngờ trước mặt ba quân, hắn ở dưới thành quyết cứu hai người, dùng tấn công. Điều này Tiểu Nhị vừa mừng vừa lo, vì biết đó ắt là bẫy, cầu cho hắn đừng tới, nhưng cũng mừng vì hắn vẫn còn tình nghĩa.

Thật không ngờ là hắn đến thật, và hiện giờ đã vì cứu nàng mà rơi vào vòng lao lung. Nàng quyết không để cho kẻ khác dùng làm công cụ hiếp bách hắn nữa, nên quỹ xuống dập đầu ba cái, đứng dậy nhón miệng nhìn hắn cười thẳm, rồi đột chuyển thân, lao đầu vào tường.

Dương Thu Trì vốn còn cho rằng nàng còn nói gì nữa, ai ngờ nàng tự vẫn, vội vươn tay ra chụp, nhưng động tác Tiểu Nhị quá nhanh, không kịp phòng chi kịp chụp tay áo của nàng, tay áo bị rách đánh toạt, Tiểu Nhị vẫn lao đầu vào tường, máu bắn tung tóe.

Hắn vội đến ôm nàng, thấy ở trán đầy máu, đưa tay sờ nắn, may là chưa vỡ xương. Hắn đau lòng, ôm chặt nàng, gọi: "Tiểu Nhị! Tiểu Nhị!"

Tiểu Nhị sau con choáng, mở mắt khóc: "Lão gia! Đẻ Tiểu Nhị chết đi..."

"Cô nương ngốc à! Lão gia đến cứu em, em chết rồi ta uống công sao?"

"Lão gia...."

"Cho em biết, phu nhân đã đáp ứng cho ta nạp em làm thiếp rồi!"

"Hả?" Tiểu Nhị vui mừng, vội quay đầu nhìn Liễu Nhược Băng, thấy nàng gật đầu, nhin không được òa khóc: "Đa tạ lão gia..., đa tạ phu nhân..."

"Ừ! Vậy em không được chết nữa, nếu không ta mất hết một sủng phi rồi! Khả khả khả."

Tiểu Nhị biết hắn đã thành Sở vương, nghe lời này cảm thấy như hạnh phúc từ trên trời rơi xuống, cố sức gật đầu, rồi vùi đầu vào ngực hắn khóc, mặc cho máu ứa đầy.

Dương Thu Trì lại xé áo, giúp nàng băng bó vết thương, khẽ an ủi vài câu, rồi bảo nàng về cạnh Trầm Tuyết Phi.

Trầm Lỗi cười hỏi: "Dương huynh đệ quả là người chung tình! Đối với tiểu nha hoàn mà đã như vậy, hắc hắc, đề nghị vừa rồi của ngu huynh, Dương huynh đệ thấy thế nào?"

Dương Thu Trì nhìn chong vào y, hỏi: "Nếu như ta đáp ứng, làm sao chắc là các người thả ta?"

"Ngu huynh dùng nhân cách đảm bảo...."

"Cách cái cầu cách của người đi! Nói thật tẻ chút đi."

Trầm Lỗi cười âm âm, nhìn Mã Tạp Đất: "Vậy do công chúa ra mặt bảo đảm, người chắc là tin chứ?"

Mã Tạp Đất cảm máu xong, điều tức một lát, tinh thần từ từ khôi phục lại, mỉm cười nói: "Dương tướng quân đem biện pháp phối chế hai bảo bối đó ra, chúng ta đi làm thử, thành công sẽ thả hai vị, Dương tướng quân có thể bắt ta làm con tin, thế nào?"

Dương Thu Trì ngẫm nghĩ, gật đầu: "Cái này cũng được, nhưng phối trí hai vũ khí đó nguy hiểm phi thường, đặc biệt là tạc đạn pháo hoa, phải căn cứ tình hình mà điều chỉnh, hơi không lưu ý là phát nổ, uy lực các người biết rồi đó, do đó phải tự ta làm mới được."

Mã Tạp Đất nhủ mảy: "Ta tin, nếu đơn giản thì luyện đan sư của chúng ta đã làm rồi. Như vậy đi, làm phiền Dương tướng quân theo chúng ta đến Liêu Đông, chỉ đạo cho các luyện đan sư của ta phối trí, rồi thả người đi, còn tặng trọng kim! Dương nhiên, nếu Dương tướng quân nguyên ý đầu Đại Thanh ta, càng hoan nghênh hơn, cao quan hậu lộc hưởng không hết."

Dương Thu Trì cười hắc hắc: "Nói dễ nghe quá, vậy nương tử của ta thì sao?"

"Chỉ cần Dương tướng quân đáp ứng, chúng ta sẽ lập tức thả họ, ta đảm bảo!"

"Vậy à? Không sợ cô thả người rồi ta không giữ lời hứa sao?"

Mã Tạp Đất cười: "Lúc trưa Dương tướng quân ở ngoài thành nói cứu chủ tớ Tiểu Nhị, nói thật ta không tin, không ngờ Dương tướng quân đến thật, ta bội phục. Dương tướng quân vì 1 nha hoàn mà mạo hiểm, dám nhập hổ huyết cứu người, cho thấy là kẻ trọng tình trọng nghĩa, nói sao làm vậy! Ta tin Dương tướng quân!"

Dương Thu Trì bị khen đến ngượng: "Đa tạ cô xem trọng Dương mỗ, cái này... cô đứng lên rồi nói."

Tiểu Nhị vội đến cận thận đỡ Mã Tạp Đất dậy, ả mỉm cười gật đầu với nàng, quay sang hỏi: "Dương tướng quân thấy kiến nghị của ta thế nào?"

Dương Thu Trì trầm ngâm, thấy kế hoãn binh là hay nhất, bèn giả ý nói: "E rằng không được."

"Vì sao?"

"Hiện giờ Đại Thanh các người đang giao chiến với Đại Minh ta, ta sao có thể giao vũ khí cho các người sát hại bá tánh cướp giang sơn chúng ta chứ? Vậy ta chẳng phải thành Hán gian rồi sao? Cho nên đề nghị đó thứ cho Dương mỗ không thể vâng theo!"

Mã Tạp Đất lập tức ảm đạm thần sắc, nghĩ: "Dương tướng quân có kiến nghị nào tốt hơn?"

Dương Thu Trì nói: "Kỳ thật là mẫn hán một nhà, đều là thành viên trong đại gia đình 56 dân tộc.... khụ khụ.... à, Đại Thanh và Đại Minh là hai anh em, vì sao lại đánh nhau chứ? Nếu như các vị có lòng gồm thù bốn biển, thì thiếu gì đất cho các người chiến. Đánh cả đời cũng không hết, sao lại đánh Đại Minh ta?"

Mã Tạp Đất hứng thú nhìn hắn: "Ý Dương tướng quân là chúng ta không đánh Đại Minh, Dương tướng quân sẽ dạy chúng ta chế hai món vũ khí?"

Dương Thu Trì cười hắc hắc: "Không được, chúng ta đang ở trong chiến tranh, có câu binh bất yếm trá, ta dạy các người, các người xé hiệp định hòa bình cái một, đem binh đánh Đại Minh, lúc đó ta làm gì các người được."

"Vậy ý tướng quân là sao?"

"Chủ ý chỉ có một: Ta sản xuất đại lượng vũ khí này bán cho các người, dùng hết đến mua tiếp chỗ chúng ta. Chỉ cần không đánh chúng ta thì muốn bao nhiêu cũng có. Thế nào?"

Mã Tập Đất cười khổ: "Cái này... so với chí ý của hoàng thúc khác xa, ta không thể làm chủ được. Hơn nữa, rồi hoàng thượng Đại Minh không đồng ý thì sao?"

"Hiện giờ binh quyền trong tay ta, ai làm gì được?"

"Vậy chúng ta viết thỏa ước trước? Nhất ngôn vi định!"

Dương Thu Trì cười thầm, thỏa ước bằng giấy mỏng này chỉ có con gái đầu óc giản đơn như công chúa này mới tin, Đa Nhĩ Cổn là nhất thế kiêu hùng, cái gì cầm chắc trong tay mới coi là thật. Dù gì thì hắn cũng tìm cách thoát thân, cứ theo thử xem, biết đâu có một lượng gia tài lớn, vừa có cơ để Đại Thanh chia mũi dùi vào kẻ địch khác cũng không chừng.

Dương Thu Trì quay hỏi Trầm Lỗi: "Về chuyện này phía người tính sao?"

Trầm Lỗi đáp: "Đơn giản, Đại Tây ta chỉ cần vùng Sơn Tây. Sau đó, Đại Tây và Đại Thanh cùng phái các luyện đan sư có kỹ nghệ cao siêu tới, Dương huynh đệ chỉ dạy cho mỗi bên một phần kỹ thuật, như vậy đơn độc sẽ không chế ra vũ khí, mà phải hợp tác với nhau. Sau này Dương huynh đệ trăm tuổi, mấy nhà chúng ta hỗ trợ qua lại, vì sinh tồn mà không thể không hợp tác với nhau, chẳng phải là kẻ trường cửu hay sao?"

Công chúa Mã Tập Đất gật đầu lia lịa: "Đúng, ta cũng thấy đó là biện pháp tốt, như vậy ai trong chúng ta cũng yên tâm. Rất may lần này ta có đem luyện đan sư tới."

Dương Thu Trì âm thầm nhìn Trầm Lỗi, suy nghĩ một chút, rút súng ra bắn một phát vào vách sắt, hỏi: "Người đứng là một âm mưu gia! Nương tử, Tiểu Nhị và Tuyết Phi chừng nào được thả?"

Trầm Lỗi tái mặt nói: "Dương huynh đệ yên tâm, ngu huynh dùng tính mệnh đảm bảo, một khi dạy xong họ, chứng minh đúng là có thể tạo ra, lập tức sẽ thả! Trước khi xảy ra chuyện này, vẫn đành ủy khuất tôn phu nhân vài ngày vậy."

Dương Thu Trì quay nhìn Mã Tập Đất: "Nếu như đã ký hòa ước, cô còn bảo thụ phu nhân ta nữa không?"

Mã Tập Đất lắc đầu: "Dương nhiên là không, sau khi hoàng thúc cho ta biết chân tướng, sự phụ ta là tập kích sư phụ Liễu cô nương trước, hiện giờ hai người đều khừ thể rồi, ta muốn lần này là lần tằm cừu sau cùng, nếu như không giết được Liễu cô nương thì coi như kết thúc."

Dương Thu Trì hỏi: "Vậy bước tiếp theo thế nào?"

Trầm Lỗi lấy ra cái bình nhỏ: "Đây là Tô ma tán, uống vào trong vòng 7 ngày là mất hết kinh lực toàn thân. Để đề phòng, phiên tôn phu nhân dùng thuốc này trước, sau đó để công chúa điểm huyết đạo, như vậy chờ Dương huynh đệ dạy phương pháp chế tạo xong, sẽ thả hai người, kèm theo xá muối và Tiểu Nhị. Được lực sẽ tự giải trừ trong vòng bảy ngày, xem ra đủ thời gian dạy luyện đan sư của hai bên rồi."

Dương Thu Trì cười ha ha: "Họ Trầm kia, bộ ta không biết trong bụng người có quỷ kế gì sao? Đây là địa bàn của các người, ta dạy hai bên người rồi, e rằng người sẽ cùng thông đồng công chúa lấy nửa kỹ thuật còn lại, đúng không? Ha ha ha."

Trầm Lỗi âm thầm lắc đầu: "Dương huynh đệ, người vẫn thủy chung không tin ngu huynh, nếu như muốn thông đồng, chúng ta sao không dùng tôn phu nhân đòi ở huynh đệ luôn? Chỉ cần bỏ mê dược vào phòng, mê hết mọi người, bắt Tôn phu nhân bức bách người, đơn giản vô cùng, cần gì phí lời thế?"

"Cái này là chỗ hay của loại người như người, vì nếu người dùng nương tử ta bức bách mà ta thà chết không nói, người cũng không có biện pháp gì, dùng cách này lừa chúng ta ổn thỏa hơn. Chờ đạt được bí phương rồi, giết chúng ta cũng không muộn." Xong hắn quay sang nói với Mã Tập Đất: "Công chúa vạn lần đừng tin hắn, đây là địa bàn của hắn, thật đưa tới miệng không ăn, còn phân một nửa cho các người sao? Hắc hắc, ở đó mà xem, hiện giờ bọn chúng chưa đủ lông cánh, nên nghe theo Đại Thanh các người, khi có bảo bối này rồi, ta dám đánh cược là chúng sẽ nghĩ cách chiếm hết, e rằng lúc đó tính mệnh của cô và chúng ta đều không bảo toàn."

Trầm Lỗi thở dài: "Dương huynh đệ, ta đã nói rồi, Đại Tây và Đại Thanh tình như huynh đệ, người không cần phải dùng kế li gián."

Công chúa Mã Tập Đất tái mặt, lúc nhìn Dương Thu Trì, lúc nhìn Trầm Lỗi, không biết nên tin ai. Chính vào lúc này, chợt nghe bên ngoài có tiếng động mạnh, cách tường sắt dày cũng nghe được, cho thấy nó rất lớn, chẳng lẽ tiếng đại pháo?

Mã Tập Đất không chú ý âm thanh này, nghiêng đầu nghĩ, sau đó nói: "Dương tướng quân, ta cảm thấy ngại lo xa rồi, Đại Tây vương và Trầm đô ti không phải là người như vậy. Như vậy đi, nếu ngài không tin họ, thì đôi bên đều bắt một con tin, ta điểm huyết ngài, cho Trầm đô ti không chế. Ta làm con tin của ngài, do nương tử ngài khống chế. Như vậy ra rồi, chúng ta ký hiệp nghị trước, Dương tướng quân phân biệt dạy hai bên kỹ thuật tạo vũ khí, ta làm con tin rồi khỏi đây về quân doanh của ngài, chừng nào ngài về thì thả ta, được không?"

Dương Thu Trì không đoán được âm thanh bên ngoài thế nào, trong khi qua chỗ lõm nhỏ của viên đạn vừa rồi, hắn tính toán với số đạn hiện tại, không đủ để khuyết mấy lỗ rồi từ đó tạo khoảng trống thoát thân, đành gật đầu nói: "Như vậy cũng được, cứ thế đi!" Nói xong cắm súng vào chân.

Liễu Nhược Băng hiểu là Dương Thu Trì sẽ không giao kỹ thuật cho chúng, nhưng hiện giờ ở trong phòng sắt, bước đầu tiên là tìm cách ra ngoài, chờ ra ngoài rồi mới tìm cách thoát nguy.

Mã Tập Đất trước đó bị Liễu Nhược Băng điểm huyết, hiện giờ đã tự vận công giải, nên đứng dậy điểm vài huyết đạo trên người Dương Thu Trì, túm tay hắn đến cạnh Trầm Lỗi, cười: "Dương tướng quân, đắc tội rồi, ngài đành để cho Trầm đô ti giám quản!"

"Nói hay lắm..." Dương Thu Trì nhìn nụ cười xinh của Mã Tập Đất, định nói đùa vài câu, ai ngờ nàng ta nhanh như chớp tiếp cận điểm huyết ở ngực Trầm Lỗi!

Trầm Lỗi đang cười híp mắt đưa tay ra đón Dương Thu Trì, căn bản không ngờ sự tình đã bàn xong, Mã Tập Đất lại trở mặt, liền trúng chỉ ngã xuống. Mọi người đều kinh hãi.

Trầm Lỗi mềm nhũn người, ngược mắt không tin hỏi: "Công chúa, chúng ta chẳng phải là thương lượng xong rồi sao, nàng làm như vậy...?"

Mã Tập Đất một tay giữ Dương Thu Trì, chân đạp lên ngực Trầm Lỗi: "Không sai, phương pháp thì chúng ta thương lượng kỹ rồi, nhưng người bộ tướng ta không biết người đã bố trí thiên la địa võng ở khu nhà đó rồi sao, chờ người mang Dương tướng quân đi, mấy trăm hỏa súng thủ và cung tiễn thủ xung quanh sẽ giết hết chúng ta, bao quát mười mươi người và Tiểu Nhị cô nương, trong khi đó Dương tướng quân hoàn toàn không biết, vẫn nghĩ họ là con tin của các người, sẽ dạy hết phương pháp chế tạo vũ khí cho người. Nếu không được thì có thể dùng nghiêm hình bức hỏi. Còn cái chết của ta thì người sẽ nói là do Dương tướng quân công thành giết chết, gây xung đột giữa hai bên, quả là thủ đoạn ngoan độc!"

Trầm Lỗi biến sắc: "Công chúa nghe ai nói loạn vậy? Không có chuyện đó, hiểu lầm, hiểu lầm! Chúng ta vì sao phải giết Liễu cô nương và công chúa chứ?"

"Các người vì sao muốn giết Liễu cô nương thì không còn nói, còn ta à, ha ha, bảo bối mà ai không muốn chiếm chứ? Do đó người làm như vậy thì cũng giống như chúng ta thôi, cho nên thám thính được tin này, ta đã sắp xếp tương ứng, ta có mang theo mấy trăm võ sĩ, đủ giết hết binh sĩ trong phủ này. Cái đó gọi là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn!"

"Công chúa..."

"Im miệng!" Mã Tập Đất nhấn chân, Trầm Lỗi ngã đi. Á quay sang nói với Dương Thu Trì: "Dương tướng quân, chúng ta nói ngắn gọn, rằng ta biết Trương Hiến Trung thủ đoạn độc ác, nên đã an bài cứu các người ra. Ta đã cho người gửi thư đến quân doanh, nói là các người nguy hiểm, đề đại quân của tướng quân công vào thành rồi. Vừa rồi tiếng động đó chính là tín hiệu của binh sĩ ta, có người đã mở cửa nam thành Trường Sa, quân đội của tướng quân đã vào thành rồi, hiện giờ bên ngoài bọn họ vệ cũng bị giết hết rồi."

Dương Thu Trì bất ngờ, hỏi: "Công chúa, cô vì sao cứu ta?"

"Không kẻ là cứu, chẳng qua là vụ mua bán thôi, nhân vì ta phải đưa tướng quân tới Liêu Đông."

"Đừng có mơ!" Liễu Nhược Băng bước tới.

"Đứng lại!" Mã Tập Đất lạnh lùng, "Nếu nàng không muốn phu quân chết, thì ngoan ngoãn quay về đi!"

Liễu Nhược Băng thấy Mã Tập Đất kê tay vào yếu huyệt ở sau lưng Dương Thu Trì, nên không dám vọng động. Ngay lúc này, bốn phía có tiết kim khí cọt két, tiếp đó, tường sắt từ từ mở ra, bên ngoài có tiếng truyền vào: "Công chúa! Người thế nào?"

"Ta không sao! Thanh trừ địch quân chưa?"

"Toàn bộ! Quân Đại Minh đã tiến vào từ phía nam! Ngựa của chúng ta đã sẵn sàng, mau đi thôi!"

Tường sắt mở hẳn, tiếng súng vang trời, bao gồm cả tiếng lão sáo đồng và súng máy maxim, cho thấy quân Đại Minh đã đánh vào thành. Mã Tập Đất đắc ý cười: "Dương tướng quân, ta coi như là ân nhân cứu mạng của mọi người đúng không? Hi hi, ta giúp tướng quân, tướng quân phải giúp ta chứ, như vậy mới công bình, có phải không nào?"

Xong á quay sang Liễu Nhược Băng: "Liễu cô nương, võ công của cô quá cao, mang theo nguy hiểm, do đó không mời cô được. Nhưng mà cô yên tâm, chúng tôi sẽ chiều cổ cho Dương tướng quân thật tốt, sau khi làm xong chuyện sẽ đưa phu quân cô trở về! Cô cũng biết đó, nếu cần thì chúng ta sẽ chẳng do dự gì mà không giết Dương tướng quân, do ta biết chỉ có Dương tướng quân biết kỹ thuật này, chúng ta không có được thì Minh quân cũng không có được! Dựa vào bất kỳ (chứ: quân Thanh chia quân đội ra làm bất kỳ) của chúng ta đủ tiêu diệt Đại Minh rồi!"

Nói xong, Mã Tập Đất kéo Dương Thu Trì từ từ bỏ đi.

Liễu Nhược Băng đuổi theo, gằn giọng nói: "Người nghe đây, phu quân ta mà bị rụng cọng lông nào, ta sẽ đến hoàng thành đại thanh lấy đầu hết từ hoàng thượng cho tới tướng quân đền mạng cho phu quân ta! Chúng ta cả đời không chết không ngừng!"

"Ta nhớ rõ, Liễu cô nương an tâm. Lấy danh dự mẹ ta, xin thề sẽ chu toàn cho sự bình an của Dương tướng quân." Người Nữ chân rất giữ lời thề, đặc biệt là thề với danh nghĩa của mẫu thân.

Dương Thu Trì nói với Liễu Nhược Băng: 'Đừng lo lắng, Băng nhi, ta không sao. Nói với giám quân Lý Phượng Tường là khi ta không có mặt, đại quân tạm do Long Bình thống lĩnh, A Hạnh Ni làm phó tướng, cần phải diệt Trương Hiến Trung, không để hấn vào xuyên! Xong lập tức lên bắc cần vương.'

Chờ đám xe ngựa của Mã Tập Đất đi rồi, hơn 100 thủ vệ cầm hỏa súng, cường nỏ mới từ từ rút. Liễu Nhược Băng bấy giờ mới nói với Trầm Tuyết Phi: 'Chờ đại quân đến, nàng và Tiểu Nhị tìm chủ soái, báo cho họ phái một đội theo dấu ngựa về phía bắc đuổi theo, ta đi theo dõi trước. Sau đó hai nàng ở lại chờ tin tức!'

Công chúa Mã Tập Đất vốn muốn giao Dương Thu Trì toàn thân vô lực cho hộ vệ coi sóc, nhưng sợ Liễu Nhược Băng đuổi theo, chỉ đành tự áp giải. Á lục soát người hấn, lấy cây súng cất vào lòng. A đỡ hấn lên chiến mã, được mấy trăm hộ vệ bảo hộ chạy lên cửa bắc, chen vào dòng người chạy nạn chen chúc ra khỏi thành.

Lúc này, tuyết đã từ từ ngừng rơi, Trường Sa thành ngày một xa dần. Dương Thu Trì bị người đẹp ôm trong người, mấy lần định lặn xuống ngựa kéo dài thời gian, nhưng tay chân không có lực, hơn nữa lại bị cao thủ nhất lưu như vậy khống chế, chẳng làm được gì. Phải làm sao đây?

Suy nghĩ mãi, cuối cùng hấn chợt nhớ ra, mò tới các hộp đạn ở chân, là thứ Mã Tập Đất không biết lấy đi. Hấn quyết định dùng đạn bỏ dọc đường, lưu lại dấu vết. Nhưng công chúa này vô cùng cẩn thận, nếu động tác quá kỳ quái, sẽ làm nàng ta chú ý, cần phải nghĩ cách đánh lạc sự chú ý của nàng ta.

"Công chúa, Liễu Đông lạnh không? Ta sợ lạnh lắm, nhớ chuẩn bị áo ấm cho ta nghe, lạnh cóng tay không làm đạn được được đâu."

Công chúa bắt được hấn, hoàn thành nhiệm vụ trong yếu, tâm tình rất vui: 'Lạnh, yên tâm, chúng ta đã chuẩn bị đồ ấm cho tướng quân, an tâm đi. Nếu hứng thú, ta còn tìm cho tướng quân cô gái ủ ấm nữa, bảo mật cho ngài, không nói cho nương tử ngài biết đâu, hi hi...'

"Uy, ta là Liễu Hạ Huệ chuyển thế đây, không có mơ tưởng gì tới ai đâu. Công chúa thiên kiều bách mị vậy ôm ta, ta ngồi im đâu có động đậy gì, nếu không tin sờ thử....!"

"Phi!" Mã Tập Đất đỏ mặt, lừ mắt: "Dương tướng quân, ta kính trọng ngài, ngài sao dùng lời cợt nhả thế?"

Dương Thu Trì ngượng ngùng: "Nói... nói chơi thôi mà..."

"Sau này đừng nói chơi vậy nữa!"

"Vâng..." Dương Thu Trì im miệng, tiếp tục cách quãng bỏ đạn. Hấn sợ nàng phát hiện, lại hỏi tiếp: "Đúng rồi, công chúa, vết thương trên tay nàng thế nào, còn ra máu không, coi chừng cảm nhiễm đó!"

Nói đến chuyện này, công chúa lập tức cảm thấy đau ở vai, bức dọc: "Đừng giả bộ nữa, vết thương này là do người gây ra, ta không cảm kích công bằng bỏ của người đâu!"

"Ê! Nói cho rõ nghe, nếu như cô không bày kế này bắt vợ chồng ta, đánh lén vợ ta, ta đâu có làm cô bị thương!"

"Hừ, chẳng phải sao? Ta và nương tử người võ công tương đương, ta biết võ công của nương tử người khi thất thân sẽ suy giảm, nên ta chắc sẽ thắng, ai ngờ nàng ấy vẫn giữ được uy lực đồng tử công, chắc là hai người không đồng phòng, như vậy ắt người ghét ta lắm, nghĩ cách giết ta để sớm viên phòng với vợ, đúng không?"

Dương Thu Trì nghĩ công chúa này quả là tâm tư cân nhắc, lợi hại vô cùng, nhưng vẫn giả bộ: "Làm gì có.... đúng rồi, công chúa, nàng thành thân chưa vậy?"

"Hỏi chi vậy?"

"Tùy tiện hỏi thôi mà, nàng nhất định là thành thân rồi, đúng không? Nếu không sao biết nương tử chưa cùng ta đồng phòng, hắc hắc, đúng rồi, nàng thành thân rồi, sao võ công không giảm vậy? Hay là võ công của nàng không bị ảnh hưởng chuyện đó?"

Công chúa lần này không đáp hấn, tiếp tục giục ngựa tiến.

Dương Thu Trì tiếp tục cù cưa: "Ê, công chúa à, võ công của nàng sao đồng phòng rồi mà không ảnh hưởng vậy, hay quá, đến Liễu Đông rồi dạy ta đi về ta dạy lại nương tử ta, ta giúp nàng, nàng phải giúp lại ta chứ!"

Công chúa bị hấn lải nhải bức cả mình: "Ta luyện cũng là đồng tử công, ta chưa thành thân, do đó không chiết tổn công lực, dạy người cũng vô dụng, muốn dạy về bảo vệ người dạy, võ công nàng ấy giỏi hơn ta....!"

"Hừ! Nói xạo! Rõ ràng là lừa người, nàng không thành thân sao biết ta và vợ chưa viên phòng?"

"Ta đoán đó, được chưa? Vợ người cũng luyện đồng tử công, võ công không giảm, dĩ nhiên là chưa đồng phòng rồi. Ngốc!"

## Chương 147: Uyên ương chân giả?

Bị mắng là ngốc, Dương Thu Trì chỉ cười trừ: "À, mà lạ nghe, ta nghe nói ở vùng Liêu Đông của nàng có tục lấy chồng sớm, cô mỹ lệ thế này sao lại chưa? Hay là dữ quá như cộp cái thành ra không tìm được ai?"

"Người mới không tìm được ai..." Công chúa nói, "Ta 11 tuổi đã đính hôn cho con trai đại hãn Mông Cổ là Ngạch Triết rồi."

"Vậy sao? Sao nàng còn chưa thành thân?"

Công chúa Mã Tập Đạt đáp: "Ta ghét Ngạch Triết, quyết không xuất giá. Mẹ thương ta, bênh cho ta, do đó Hoàng a mã cũng không làm gì được ta. Sau đó nhận được tin sư phụ chết, ta một lòng muốn báo thù, lo giữ đồng tử công, nên không xuất giá. Sau nữa hoàng thúc cho ta võ công bí tịch, ta bế quan tu luyện, sau đi chu du, đến mấy tháng trước mới về, thì nghe tin Ngạch Triết chết rồi, nhưng đệ đệ Ngạch Triết đòi cưới chị dâu là ta đây, ta trước nghe sư phụ nói như vậy là phản lại luân thường đạo lý, ta tức quá chạy đi tìm hoàng thúc, hoàng thúc cho ta nam hạ đoạt vũ khí bảo bối của người, tránh chuyện này."

"Ha ha, thì ra là nàng đào hôn, để rồi giống như chúng ta, thành thân mà không viên phòng! Nhưng mà, nàng là không muốn viên phòng, còn ta và Băng nhi vì nàng mà không thể viên phòng. Đùng rồi, nàng trước đó có hứa không báo thù nữa, nói nhớ giữ lời nha!"

Công chúa cười hi hi: "Sao hả? Người muốn viên phòng với vợ lắm rồi phải không? Vậy ta sẽ tìm nàng ấy quấy mãi, cho hai người chẳng động phòng được!"

Dương Thu Trì hừ một tiếng: "Nàng lấy chồng không được rồi đổ kỵ chứ gì? Hay là giả thẳng cho ta luôn đi, chúng ta thành người một nhà, hai nàng không cần giữ đồng tử công nữa." Miệng thì nói nhăng nói cuội, lưng thì thuận tiện dựa hẳn ra đụng vào gò vọi của nàng, thấy nó rất mềm ẩm, cảm giác rất tuyệt!

"Muốn chết à người!" Công chúa đỏ mặt cự nự, "Nam nhân không người nào tốt cả!"

"Vậy nàng đồng ý rồi?" Dương Thu Trì cố ý tập trung vào chuyện mẫn cảm để đánh lạc hướng sự chú ý của nàng, bỏ từng viên đạn xuống đường để lưu dấu vết.

"Phi! Đừng có mớ!" Công chúa ký lên đầu hấn một cái rõ đau, "Nhưng mà, chỉ cần người chế vũ khí bảo bối cho ta, thì có thể về viên phòng với vợ rồi, ta nói là giữ lời!"

"Dạy cách chế tạo vũ khí? Hắc hắc, vậy phải coi nàng đối với ta có tốt không đã!"

Công chúa cắn răng, hỏi: "Tốt thế nào?"

"Tự nàng nghĩ đi!" Dương Thu Trì cười tà tà, "Ví dụ như hôn nè, ôm nè..."

"Ê! Muốn chết à? Đùng là tướng quân vô lại! Tỉnh lại đi, nằm mơ giữa ban ngày!" Công chúa chọc tay vào eo hấn

Vừa lúc đó, Dương Thu Trì lại hết thêm hộp đạn nữa, hấn thuận thế cúi xuống lấy thêm hộp khác.

Cứ như vậy, hai người đùa cợt hơn cả thời thần, công chúa tuy cự nự luôn miệng, nhưng mặt hoa tươi rói. Khi đại đội nhân mã đến một thôn trang vắng lặng, một hộ vệ tới, dùng tiếng Mãn nói xí xô gì đó với công chúa, đưa cho nàng một nhánh cây.

Công chúa tiếp lấy, dùng tiếng Mãn đáp lời, rồi xuống ngựa kéo hấn xuống theo, đại đội kỵ mã tiếp tục tiền tiến.

Dương Thu Trì nghĩ: "Đúng là kẻ kim thiên thoát xác giáo hoạt!"

Chờ đại đội hộ vệ đi rồi, công chúa kéo Dương Thu Trì vào thôn, dùng nhánh cây xóa dấu chân. Dương Thu Trì cười khỏ, đường vào thôn tuyết rất dày, đạn ném ra đều ngập trong tuyết, công chúa lại lấy cây xóa dấu vết, dấu đạn nhỏ cũng bị xóa mất.

Trong tay chỉ còn một hộp đạn, nếu như quãng xuống đất, mục tiêu quá lớn, Mã Tập Đạt vô cùng cảnh giác, rất có thể sẽ phát hiện. Mà dù không phát hiện, sớm muộn cũng bị tuyết che, làm sao đây?

Dương Thu Trì lòng nóng như lửa đốt, đầu óc chuyển rất nhanh, thấy bên đường có một cái cọc dài, liền nảy ý, cười khỏ nói: "Công chúa, ta muốn... tiểu tiện!"

"Không thể chờ!"

"Không chờ được nữa rồi." Dương Thu Trì hai tay ôm bụng dưới, chân đứng hình chữ bát, ra về nhịn không được, "Vừa rồi ở trên đường đã nín không nổi rồi..."

Công chúa bức dọc xô hấn: "Mau đi!" Xong quay người, dùng khoeo mắt giám thị hấn.

Dương Thu Trì chệnh choạng chạy vào bên lộ, thấy cái cọc rào, lòng mừng rỡ, giả vờ té rồi vịn vào tường, thuận thế móc hộp đạn vào đó, sau đó loạng choạng hai bước, vén quần tiểu tiện.

Sau đó, công chúa dùng tuyết phủ sạch vết tiểu tiện và dấu chân của hấn, nhưng không chú ý hộp đạn trên tường!

Thôn này không lớn, hẻo lánh, thôn dân hầu hết tắt đèn đi ngủ. Hai người tiến vào thôn, đến một nhà vườn nhỏ dừng lại, công chúa mở cổng kéo hấn vào nhà, khóa chặt phòng, ngồi xuống một cái giường trong phòng.

Từ từ, Dương Thu Trì thích ứng với ánh sáng, phát hiện trong phòng bài thiết đầy đủ, giường hấn ngồi khá rộng, màn treo trướng rủ, bên cạnh còn có một bồn tắm, bàn trang điểm, và chỗ thay y phục. Trên giường đầy mền gối ấm, sắp xếp chỉnh tề. Hấn cười hi hi hỏi: "Công chúa, đây là tân phòng của chúng ta hả?"

Trong bóng tối chỉ thấy dáng của công chúa, không rõ biểu tình của nàng. Chỉ nghe nàng ta nghiêm giọng: "Dương tướng quân, cho ngài 2 lựa chọn: từ giờ hoặc là im miệng, hoặc là ta điểm huyết cho ngài im miệng, chọn đi!"

Dương Thu Trì biết đừng thấy công chúa này nói nói cười cười trên đường mà coi thường, vì hiện giờ cần ẩn nấp, chuyện trọng đại, để đảm bảo an toàn, nàng ta nói được làm được, cho nên im miệng chẳng nói tiếng nào. Hai người cứ ngồi im như thế. Trời từ từ sáng.

Dương Thu Trì cảm thấy người tê nhừ, căn bản không có lực, thở dài. Võ công hấn dù sao cũng quá kém so với cao thủ nhất lưu này. Hấn nhìn công chúa đang ngồi kế bên, đang nhắm mắt điều tức, thấy có máu rỉ ra vai, ngẫm nghĩ, kể tai nàng nói nhỏ: "Công chúa, vết thương còn đau không? Hay là..."

"Phốc phốc phốc...!"

Tai, cổ, vai, ngực, eo, đùi, cẳng chân Dương Thu Trì lập tức bị công chúa điểm nhanh như chớp, khiến hấn chẳng động được ngón tay, ngồi không được ngã phịch xuống giường. Hấn vừa định lớn tiếng kháng nghị, thì cổ họng đã không phát ra tiếng được nữa.

Công chúa hậm hực nhìn hấn, cắn chặt răng, xuất thủ như điện, chẳng mấy chốc đã cởi sạch quần áo hấn, chỉ lộ cái quần đùi. Ở Minh triều không có nội khố, công chúa kỳ quái nhìn quần đùi của hấn, rồi ầm hấn lên bỏ nằm dọc, kéo mền che lên.

Tiếp đó, công chúa quay người lại, cởi bộ đồ màu hồng của mình, chỉ để đồ lót màu hồng nhạt, mở vết băng trên vai, thấy không xuất huyết nữa.

Công chúa cuộn quần áo của hai người lại, cuộn bỏ dưới mền đang đắp Dương Thu Trì, đến tú lấy hai bộ đồ nam nữ, phẩy một cái cho nó nằm lẳng lơan móc lên chỗ thay quần áo, rồi trèo lên giường, định đưa tay kéo màn xuống, nhưng ngẫm nghĩ lại không kéo, chui trực tiếp vào trong mền, xoắn tóc cho phủ đầy trên gối.

Diễm phúc đột nhiên từ trên trời rơi xuống, Dương Thu Trì cảm thấy khó hiểu vô cùng, muốn hỏi mà không hỏi được, nhưng lát sau hấn đã hiểu nguyên nhân công chúa làm vậy, vì hấn nghe tiếng vó ngựa cấp xúc, cùng tiếng quân sĩ hò hét khắp nơi. Nghe âm thanh, hấn biết truy binh đã đuổi tới, số lượng không ít. Hấn mừng như điên, vì chắc là đạn rải dọc đường và hộp đạn của mình đã có tác dụng, dẫn truy binh tìm đến đây.

Nhưng theo lời Mã Tạp Đất nói, thì nàng ta sẽ chẳng hề do dự gì mà không giết hấn khi tình huống nguy cấp. Dù gì thì võ công nàng ta cao siêu, nói không chừng không cướp lại được hấn mà mạng hấn tiêu đời!

Vừa rồi thấy Mã Tạp Đất nguy tạo hiện trường ung dung như vậy, đặc biệt là không kéo màn chống muỗi xuống, khiến lòng hấn trầm hấn. Vị công chúa này tâm tư chần chịt, những người khác sẽ không chú ý đến tình tiết này, cho rằng kéo màn sẽ kín hơn, nhưng hiện giờ trời mùa đông, làm gì có muỗi?

Đối diện với cao thủ nhất lưu võ công cao siêu tâm tư chần chịt thế này, hơn nữa để tránh địch mà không ngại khỏa thân cùng chung chăn gối với hấn, cho thấy đáng sợ thế nào, và quyết tâm bắt hấn đi như thế nào?

Truy binh từ từ tiếp cận, rồi có tiếng lục soát. Tim Dương Thu Trì đập mạnh, không còn lòng nào nhìn lên thân hình kiều diễm của công chúa nữa, mà lo khăn cầu kỳ tích xuất hiện, để Liễu Nhược Băng giải cứu thì hấn mới an toàn thoát hiểm.

"Cốc cốc cốc!" Ngoài vườn có tiếng gõ cửa: "Mở cửa! Mở cửa mau!"

"Mẹ! Mau vào trong mở cửa ra!" Là tiếng của hộ vệ mập Lưu Dững.

Có tiếng mấy người vượt tường vào, hơn mười binh sĩ tiến vào vườn, bắt đầu đập cửa phòng, đương nhiên không ai mở, liền nghe tiếng đá cửa, mấy người xông vào.

Công chúa nắm ép sát Dương Thu Trì, hét lên cả kinh, cánh tay không thụ thương vòng qua ép sát cổ hấn, thân hình giả vờ run bần bật.

"\*\*\*\*...", Dương Thu Trì mắng thầm, "À công chúa này biết diễn trò quá, ở hiện đại đóng phim cấp 3 được rồi!"



Mấy binh sĩ xông vào phòng, thấy tình hình trên giường, đưa mắt nhìn nhau, cười tà quái, một người nói: "Là hai oắt con đang nồng nhiệt, coi các người làm người ta sợ kìa!"

Một tên đã thêm chảy nước dãi, cười dâm: "Theo ta thấy, nói không chừng tặc nhân giấu Dương tướng quân của chúng ta dưới mền, để ta mở ra coi!"

"Đứng đứng! Mở mền ra từ từ thôi!" Mấy binh sĩ dần bước lên.

"Bốp! Bốp..." Lư Dững tát cho mấy binh sĩ này mấy cái, "Các người muốn chết mẹ nó hả? Ba đại kỷ luật tám điều chú ý của Dương tướng quân đọc ra làm sao? Không được chọc ghẹo phụ nữ! Cái đầu heo của các người có mấy cái?"

Binh sĩ ôm mặt dạ dạ, lùi vào tường, vẫn lén nhìn cánh tay trắng nõn của công chúa lộ ra ngoài.

Dương Thu Trì ở trong mền tức ói máu, đúng là cái "3 đại kỷ luật 8 điều chú ý" nó hại hán mà!

"Sao hả? Có phát hiện không?"

Là tiếng của Liễu Nhược Băng.

Dương Thu Trì mừng rỡ, cố sức vén mền, nhưng ngay cả ngón tay cũng chẳng thể động, muốn la cũng không la được. Còn tiểu công chúa giả run bên cạnh thì đang thè lưỡi nhìn hán cười đắc ý, tức đến nổi hán muốn ôm nàng hôn ngấu nghiến một cái!

Lư Dững khom người: "Hồi bẩm phu nhân, là một cặp vợ chồng trẻ, có thể là bị chúng ta làm cho sợ quá, có cần vén mền tra xét không?"

Liễu Nhược Băng nhìn vào giường, nhíu mày: "Không cần đâu, nữ tử đó là công chúa, không thể mặt dày ôm nam nhân người ta như thế, tiếp tục tra!"

"Dạ!"

Tiếng bước chân lập tức vang lên, tiêu biến ngoài nhà.

Dương Thu Trì muốn khóc ròng một trận lớn. Băng nhi thông minh cả đời hồ đồ một lúc, công chúa này đâu phải là khuê tú Đại Minh, chẳng chịu nền giáo dục Nho giáo gì, ôm nam nhân có gì đâu, hướng chi là anh chàng bảo bối đẹp trai biết tạo vũ khí tiên tiến của Liễu cô nương nàng nữa!

Tiếng động bên ngoài vắng dần, cuối cùng trở lại bình tĩnh, thì ra quân Minh tìm kiếm trong thôn không được, bèn theo dấu ngựa truy tung.

Lòng Dương Thu Trì chìm hán, đưa mắt nhìn công chúa Mã Tập Đất, thấy nàng ta cũng dấu môi chẳng vui gì, không biết tại sao.

Thực sự thì công chúa đang buồn bực vì câu nói vừa rồi của Liễu Nhược Băng. Nàng ta vén mền, giờ tay điểm phốc phốc vào huyết đạo ở cổ và tay chân, đẩy hán một cái, vầu môi lên hỏi: "Ê! Nương tử của người vì sao nói ta như vậy? Ta sao lại mặt dày thế chưa? Người đánh giá ta vậy sao?"

Dương Thu Trì hoạt động chân tay, trước hết ho mấy tiếng, mỉm cười hỏi: "Nàng nghĩ vậy?"

"Ừ!"

Dương Thu Trì đưa ngón tay ngón ngoắc, có ý bảo nàng lại gần. Công chúa nhìn không được đưa sát lại định nghe coi hán nói gì. Hán chợt trở người đè nàng xuống, áp môi lên đôi môi nàng, đồng thời đôi tay ấn lên hai gò ngọc nhũ của nàng.

Mã Tập Đất không ngờ Dương Thu Trì to gan như vậy, với võ công của nàng hoàn toàn có thể chế phục hán, nhưng khi đưa tay lên đẩy, cánh tay không có lực chút nào.

Thì ra đây là lần đầu tiên trong đời nàng bị nam nhân hôn hít sờ mó đôi ngực trần, và nam nhân này nàng không ghét, ngực lại tập trung thần kinh mẫn cảm, nên phản ứng sinh lý làm máu dồn lên mặt, tim nàng đập thình thịch, lúng túng không biết thế nào, xương như bị rã ra.

Dương Thu Trì hôn mạnh nàng vốn chỉ là muốn báo phục cái mặt quỷ đắc ý vừa rồi của nàng, bụng khẳng định là nàng sẽ cho hán một cái bạt tay nên thân, phóng một cước bay xuống giường, không ngờ nàng chỉ đẩy hán yếu ớt rồi thôi. Hán lập tức nhớ lại cảnh ngộ tương tự kiếp trước, khi lần đầu tiên tao ngộ kích tình với Liễu Nhược Băng trên huyền nhai.

Một ý nghĩa táo tợn và điên cuồng chợt dậy lên trong lòng hán. Bằng kinh nghiệm của hai kiếp, hán bắt đầu thành thạo vuốt ve sờ mó, cỡi tiết y của nàng lúc nào không hay. Hán một tay nắn bóp gò ngực cao vợi không chút chờ che của nàng, tay còn lại lần xuống nội khố của mình, từ từ vén ra. Cùng lúc đó, bờ môi của hán chạy loạn, môi, mắt, cổ, rồi lần tới nhũ phòng của nàng, ngậm mút nhẹ lên đóa anh đào.

Đến lúc này thì sự tiếp xúc thân mật đã khiến Mã Tập Đất hoàn toàn mê mang, hơi thở dồn dập trong sự kích thích ái tình, chẳng còn biết mình ở đâu nữa.

Và thế là, Dương Thu Trì nhẹ nhàng tiến công xuống gò tam giác, tách đôi đùi ngọc của nàng, trong cơn sóng xuân dào dạt, ôn nhu và kiên định tiến nhập vào cơ thể nàng.

A...!

Đốm hồng loang loáng, ứa nhẹ xuống giường. Công chúa thống khổ nhưng khoái lạc, để rồi chỉ lát sau bị hấn nung chín trong ôn nhu, đến khi nàng trần mình co cứng, suốt xoa rên dài, cùng lúc đó hấn cũng tiết xuất như quên cả đất trời.

Sóng tan mây tạnh sau cơn mưa gió bất ngờ, Dương Thu Trì thở khi khi ôm công chúa vẫn còn mê ngất trong ôn nhu: "Miêu Miêu, nàng là người của ta rồi, đúng không?"

"Dạ..." Công chúa hé mắt phượng, thần tình mê mang, môi hồng ướt át, thêu thảo, "Miêu Miêu là người của chàng rồi..."

"Chúng ta đổi tư thế, nàng quay người lại đi, được không?"

"Dạ..."

Dương Thu Trì đem công chúa nhu nhược như không xương quý mọp xuống giường, lần ra sau nàng. Đột nhiên, hấn chụp lấy cây súng 77, tung người nhẩy xuống giường.

Công chúa còn ềnh người chờ đợi, nghe động tĩnh không ổn, quay qua nhìn, thấy thân hình trần trụi của hấn đã đứng ở sát tường, súng trong tay chia vào nàng.

Nàng bị súng này bắn một lần, nên cả người đầu óc như bị nhúng xuống băng, thanh tỉnh lại từ trong ôn nhu, nhẩy xuống giường theo.

"Đứng lại! Nếu không ta nổ súng đó!" Dương Thu Trì lạnh lùng.

"Chàng..."

Gương mặt hồng hồng của công chúa từ từ tái hấn, khúc tuyết lung linh bần bật ngẩn ngơ, dường như vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Dương Thu Trì cười: "Công chúa, chuyện vừa rồi ta vô cùng xin lỗi, nhưng ta không còn biện pháp nào, nhân vì ta không muốn bị nàng đưa về Đại Thanh. Do đó... ta thật xin lỗi."

Công chúa cắn răng, nhìn hấn trừng trừng, trầm giọng nói: "Chàng chỉ có một cơ hội nổ súng, nếu bắn không chết thiếp, thiếp sẽ bắt giữ chàng, bắt chàng đi!"

"Nàng đừng bức ta!" Dương Thu Trì dùng hai tay giữ súng, chia thẳng vào ngực công chúa Mã Tập Đất, nơi đó là chỗ lưu lại vô số nụ hôn của hấn, "Nàng không nhanh bằng đạn của ta đâu, ta sẽ bắn nàng chết đó!"

"Chàng không thể! Thu Trì, thiếp biết là chàng không nổ súng..." Công chúa cười ngọt ngào, từng bước từng bước tiến lại gần.

Chính vào lúc này, ào một cái, một bóng trắng đáp xuống phòng "Coi chiêu!" một chưởng tung ra đánh về phía Mã Tập Đất!

"Băng nhi!" Dương Thu Trì mừng rỡ reo leo. Người phá đình phòng bay xuống chính là Liễu Nhược Băng.

Liễu Nhược Băng và công chúa Mã Tập Đất xuất chiêu nhanh chóng vô cùng, bóng chưởng qua lại cực nhanh, phanh một tiếng, công chúa Mã Tập Đất ôm ngực lùi mấy bước, sắc mặt trắng bệch, miệng ứa máu.

Liễu Nhược Băng chấp tay, lạnh lùng nói: "Ngài cô nương, cô nên biết chưởng vừa rồi của ta vốn có thể lấy tính mệnh của cô."

Công chúa không nhìn nàng, mà ngo ngẩn nhìn Dương Thu Trì, hai hàng lệ ứa dài.

Dương Thu Trì mừng rỡ, bước đến đứng cạnh Liễu Nhược Băng: "Băng nhi, nàng thắng rồi?"

"Dạ! Nàng ấy võ công tuy quái dị ngoan độc, nhưng sau vài lần giao thủ, thiếp đã nắm rõ lộ số võ công. Hiện giờ nàng ấy bị chàng phá đồng tử công, võ công giảm rõ rệt, cộng thêm tay bị thương, đương nhiên không còn là đối thủ của thiếp nữa."

"Vậy sao này nàng phá đồng tử công, có thể thắng nàng ấy không?"

Liễu Nhược Băng đỏ mặt, khẽ đáp: "Không thành vấn đề, nàng ấy luyện loại võ công quái dị này, yêu cầu với đồng tử công càng nghiêm hơn, tổn hại lớn hơn thiếp. Do đó, sau này... thiếp vẫn sẽ thắng!"

"Quá tốt rồi!" Dương Thu Trì vui mừng, nhưng nhìn gương mặt đau khổ thể lương của Mã Tập Đất, lòng bất nhẫn, vội thu nụ cười, nói: "Công chúa, nàng mặc quần áo vào đi đi, chúng ta không làm khó nàng."

Công chúa khẽ gạt lệ, sụt sùi vào ngăn thay đồ. Dương Thu Trì cũng cầm súng vào bao, mặc vôi y bào, kéo Liễu Nhược Băng ra khỏi phòng, đứng ngoài vườn. Liễu Nhược Băng giúp hấn giải những huyết đạo trên người.

Lát sát, công chúa Mã Tập Đất cúi đầu bước ra, lặng lẽ bước đến cạnh họ, vượt qua, đến cửa thì dừng lại, quay người hỏi Dương Thu Trì: "Thu Trì, ta có câu muốn hỏi chàng, được không?"

"Ừ, nàng hỏi đi!"

"Trước đó, ở... trên giường, lời chàng nói bên tai ta... có thật lòng không?"

Dương Thu Trì cười khỏ, vốn tưởng nói đó chỉ là những lời đường mật trên giường để làm ta tiếp tục mê man trong phản ứng sinh lý, không đáng tin. Nhưng thấy nàng ta đứng trong gió tuyết, mắt đầy lệ, đáng thương vô cùng, trong đầu hiện lại hình ảnh uyển chuyển nhu nhược trên mình chịu đựng sự cày xới dày vò của hắn, đột nhiên quý sử thần sai, gật gật đầu!

Công chúa nhón miệng cười như hoa lê sau mưa, đôi mắt long lanh đầy tình ái, dịu dàng nói: ""Vây... cẩn thận thái giám... ta ở Liêu Đông..., chờ chàng tới...!"

Nói xong, nàng lặng lẽ quay người lưng thừng bước.

Nhìn theo thân ảnh của công chúa, Dương Thu Trì không hiểu sao lại cảm thấy như mất mát thứ gì.

Liễu Nhược Băng khẽ nắm tay hắn, giọng mang chút ghen hờn: "Ai! Phu quân, vừa rồi chàng nói gì bên tai nàng ấy vậy?"

"Không... không có gì!" Thần sắc Dương Thu Trì xám xịt.

"Vây sao nàng ta..."

Dương Thu Trì ôm eo nàng, hôn lên má nàng, khẽ nói: "Băng nhi! Ta vì thoát thân, nên mới lừa nàng ta!"

Liễu Nhược Băng hừ nhẹ: "Chàng nha, làm chuyện khuyết đức rồi, vì thoát thân mà lại... cướp đi trinh tiết của con gái người ta. Chàng làm vậy..."

Tuy Liễu Nhược Băng có cười, nhưng Dương Thu Trì cảm thấy rất không phải: "Ta bị cô ta định đưa tới Liêu Đông chế tạo vũ khí, coi như chết chắc, muốn đào tẩu nhưng lại không có cách nào, lại bị điểm đại huyệt, tuy có thể động, nhưng không hề được chân lực, thần xui quỷ khiến thế nào nên mới..."

Liễu Nhược Băng cười cười: "Chàng nghĩ biện pháp này không phải vì thoát thân à? À, còn trên đường nữa, lưu đạn lại cho thiếp, rồi hỏi động hỏi tây dụ hoặc nàng ta, phá đồng tử công của nàng ta để làm giảm công lực, như vậy nàng ta không báo cừu được nữa. Hay là như lời chàng nói, rước về một phòng luôn cho rồi!"

"Hả?" Dương Thu Trì rung động tâm thần, thì ra là Liễu Nhược Băng nghe những gì hai người nói trong phòng? "Băng nhi, trong lòng ta chỉ có nàng, nàng không tin sao? Nói cho cùng, chính vì nàng ép ta lấy tiêu quận chúa, Tiểu Nhị, chứ ta nào có muốn!"

Liễu Nhược Băng dựa vào hắn, khẽ gật đầu: "Thiếp biết! Chỉ là thiếp e rằng..." Nàng nhẹ hôn lên trán hắn, thỏ thẻ: "Chàng bị bắt rồi, thiếp... thiếp rất sợ..., sợ chàng có chuyện gì..."

"Hắc hắc, ta không phải là khỏe re đây sao? Nhưng mà vừa rồi mọi người không phát hiện ra, vào phòng rồi bỏ đi, ta suýt ói máu luôn... à, đúng rồi, mọi người có phải là theo dấu vết ta lưu lại?"

"Đúng! Mới đầu quá nhiều người, thiếp bị mất phương hướng. Sau đó nhờ ánh đuốc, thiếp đã tìm được một viên đạn trên tuyết mà lần theo. Thiếp biết đó là của chàng, vì nó rất khác với đạn lão sáo đồng. Sau đó Lưu Dững kéo binh đuổi theo, nên thiếp dẫn đường. Dọc đường cứ theo dấu đạn mà đi, tới khi không thấy nữa, bọn thiếp đã quay trở lại, thấy băng đạn chàng treo, xác định chàng trong thôn này...."

"... Khi vào phòng, thiếp đã nhìn ngay ra dấu vết, nhưng e ả sẽ làm hại chàng, nên lên đi rồi quay lại, không ngờ chứng kiến cảnh hai người..."

Nhìn nét mặt thất lạc của nàng, Dương Thu Trì thở dài. Ôm chặt hôn lên mắt nàng, nói khẽ: "Nhợc Băng, có chuyện này ta muốn nàng chia sẻ cùng ta...."

"Dạ?"

"Nhợc Băng, dù nàng tin hay không, ta đến thế giới này là vì nàng. Thời gian vừa qua cầm quân đánh trận, phấn đấu hết mình, ta chẳng qua là để có được nàng. Nhưng khi có được nàng rồi, nhiều lúc ta tự hỏi, rằng ta có nên tiếp tục thế này nữa không?"

"Chàng nói gì thiếp không hiểu?" Liễu Nhược Băng nhìn hắn.

"Chắc nàng nghe câu 'Coi chừng thái giám' của công chúa Đại Thanh vừa nói chứ? Qua tin tình báo, ta biết các thế lực trong triều đình đang toan tính dòm ngó hai món vũ khí mà ta chế tạo, không riêng gì Đại Tây, Đại Minh hay Lý Tự Thành. Ta cũng nhận thấy mình không phải là con người của đấu tranh quyền lực. Ta không giỏi chính trị, nên nếu cứ thế này, không chống thì迟早 sẽ bị hại chết rất thê thảm! Thái giám giám quân do hoàng thượng cử đến là một thành viên của đảng Đồng Lâm, và y đang từng bước cho không chế quân đội và thiết tượng do lão hắc đầu rồi..."

Liễu Nhược Băng cười: "Thiếp tin ở khả năng chàng, và sẽ luôn bên cạnh bảo hộ chàng."

Dương Thu Trì thở dài: "Có nàng, ta thật sự ta không sợ mấy chuyện này. Nhưng vấn đề quan trọng là, nếu tiếp tục làm, ta sẽ làm cho lớn, và như vậy, là ta đã cải biến lịch sử!" Mắt Dương Thu Trì mơ màng: "Có thể ta nói ra nàng không hiểu. Nhưng, nàng hãy biết rằng, những món vũ khí mà ta làm ra không phải là của thời đại này, và nó không nên tồn tại. Nếu tiếp tục tạo và sử dụng nó, dòng lịch sử sẽ chuyển biến đến đâu, ta không rõ lắm, vì nó có

quá nhiều biến số! Trong khi đó, ta biết mình là ai và có thể làm được gì. Nên... Nhượng Bổng, ta hy vọng nàng hiểu, và ủng hộ ta thực hiện những bước sau này....”

Hắn dặt tay Liễu Nhượng Bổng đến ngồi xuống hiên nhà, nói rõ ý định của mình, sắp bày kế hoạch sắp tới...

Sau đó, hai người dặt tay nhau ra cửa thôn, A Hạnh Ny, Lưu Dũng, Mã Lăng Vũ, Đồ Cường... mang theo đại đội hộ vệ tinh nhuệ đang chờ sẵn.

Dương Thu Trì hỏi: “Tình huống trong thành thế nào? Trương Hiến Trung bị bắt chưa?”

A Hạnh Ny lắc đầu: "Không! Quân chúng ta tiến vào thành, Trương Hiến Trung xem ra thấy không phải là đối thủ, đã mang quân bỏ thành chạy rồi. Đại khái chúng ta diệt mấy nghìn quân, quân lương và trang bị còn đầy đủ cả."

Dương Thu Trì và Liễu Nhượng Bổng cùng thở dài, đưa mắt nhìn nhau. Đại đội nhân mã quay về thành Trường Sa đang huy hoàng đèn đuốc ăn mừng chiến thắng.

Vì Thanh

Cả bọn về tới thành, Phúc vương đã trở về Trường Sa, cho treo đèn kết hoa, phát lương chẩn tế, và tổ chức tiệc cưới chính thức cho Dương Thu Trì - Liễu Nhượng Bổng (kết hôn trên thành Kiếm Dương, chưa làm tiệc mừng) – tiểu thiếp Tiểu Nhị. Đêm ấy, Dương Thu Trì động phòng với Liễu Nhượng Bổng, chính thức phá “Đông tử công” của nàng, đêm sau dĩ nhiên đến lượt Tiểu Nhị, từ đó thay nhau vui vầy duyên cá nước.

Sau khi ổn định quân tình, Dương Thu Trì phân binh giao cho Long Bình và các vị vương gia nắm một phần quân đội, bản thân hắn dựa vào tin thám báo nhận được tổ chức truy quét Trương Hiến Trung, đuổi tới Tứ Xuyên. Trương Hiến Trung vào Tứ Xuyên đã xưng đế, nhưng cuối cùng bị Dương Thu Trì chế tạo một súng bắn tia có tầm bắn rất xa, bắn chết Trương Hiến Trung tại trận, kết thúc tên quân phiệt ác bá giết nhiều người mà hắn rất ghét này.

Quân Trương Hiến Trung từ đó nằm trong tay mấy người con nuôi, trong đó Lý Định Quốc là kẻ tích cực nhất, chủ trương liên kết các lực lượng chống Thanh. Sau được nhà Nam Minh phong Tấn vương, đã lãnh đạo quân đội chống lại quân nhà Thanh tới cùng, đạt nhiều thắng lợi vang dội, được tôn xưng anh hùng dân tộc. Rất tiếc, cuối cùng cũng chết trận, sự nghiệp chống Thanh tàn lụi.

Trầm Lỗi sau khi tỉnh lại ở Trường Sa, đã lên trốn đi, sau đó gia nhập quân của Lý Tự Thành, cuối cùng chết trận. Trầm Tuyết Phi bị hắn mang theo định dâng cho Lý Tự Thành, nhưng nàng giữa đường trốn được, sau nhiều phen sóng gió, đã định xuống tóc quy y, nhưng chưa kịp thực hiện ý định thì có một quý phu nhân hẹn gặp, từ đó biến mất, không rõ tung tích nữa.

Sau khi Trương Hiến Trung chết trận không lâu, không lâu sau có tin Sở vương kiêm tổng đốc ba tỉnh Dương Thu Trì cũng tử nạn vì một vụ nổ trong khi chế tạo tạc đạn. Dân chúng và quân binh khắp nơi đều than khóc, để tang ba ngày ca ngợi công đức.

Kỹ thuật chế tạo thuốc súng mới và vũ khí quái thú từ đó thất truyền, triều đình tiếp tục trọng dụng cha con lão Hắc đầu, nhưng vũ khí làm ra không nhiều, uy lực giảm rõ rệt. Vũ khí quái thú và lượng lão sáo đồng đã chế tạo không còn nguồn đạn, bỏ không cho gỉ sét hết, cuối cùng tiêu biến theo dòng lịch sử. Tuy nhiên, người Đồng người Miêu ở vùng Kiếm Dương lại tự chế ra một loại súng kíp rất dài, tầm bắn rất xa, hiệu quả nhất trong các loại súng sau đó.

Lý Tự Thành kéo quân đánh Bắc Kinh, vua nhà Minh treo cổ tự vẫn. Quan lại triều đình kéo về Nam Kinh, tôn Phúc vương làm vua mới, lập nhà Nam Minh. Ngô Tam Quế bị Lý Tự Thành chiếm vợ là Trần Viên Viên, giết cha, nên quay qua hợp tác với nhà Thanh. Nhà Thanh tràn vào giang sơn Đại Minh.

Khi Sở vương Dương Thu Trì tử nạn, tiểu quận chúa có mang mấy tháng, sinh con trai kế thừa tước Sở vương, chứng khờ khời dần, nhưng hành tung thế nào sau đó không ai biết nữa.

Công chúa nhà Thanh Mã Tạp Đát (Mã Khách Thập) sau đó lấy nhị hoàng tử của Mông cổ, chồng được phong vương, khi nhà Thanh chiếm giang sơn nhà Minh không ngừng góp công sức gây dựng cho tình hữu nghị Hán – Mãn. Đến năm Thuận Trị thứ 16 được phong công chúa “Cổ Luân Ôn Trang Trường công chúa”. Tuy nhiên có lẽ vì quá u sầu vì lý do gì đó, năm 39 tuổi mất vì bệnh (vào năm Khang Hy thứ 2).

Giang hồ hắc bạch và triều đình Nam Minh sau khi Dương Thu Trì chết đã quay ra mua bán với một thương buôn mới toanh, chuyên mang thuốc súng từ hải ngoại về, sống ở vùng duyên hải phía nam, hoạt động đến khi nhà Thanh diệt nhà Nam Minh, chiếm xong Quảng Đông vào năm Khang Hy thứ 19 mới biến mất. Nghe nói người này mang họ Mạc, con cháu sau đó mang theo quân bản bộ theo biển xuôi về phương nam khai phá vùng đất mới tên là Phụng Thành (Hà Tiên thuộc Việt Nam bây giờ), tự làm vua một cõi được một thời gian dài, truyền cho mấy đời con cháu, dần bén rễ với dân bản xứ...

Bạn đang đọc truyện *Nạp Thiếp Ký 2* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.